

Trọng Sinh Chi Sủng Nhĩ Bất Cú

Contents

Trọng Sinh Chi Sủng Nhĩ Bất Cú	2
1. Chương 1: Kiếp Trước	2
2. Chương 2: Độc	13
3. Chương 3: Đột Biến	19
4. Chương 4: Tiến Cung	24
5. Chương 5: Ngự Điểm Phòng	30
6. Chương 6: Một Năm	35
7. Chương 7: Khúc Nhạc Đạo	40
8. Chương 8: Ý Chỉ	46
9. Chương 9: Nền Đồ	51
10. Chương 10: Tướng Công	57
11. Chương 11: Chuyên Sủng	61
12. Chương 12: Khang Nhi	66
13. Chương 13: Gia Nhân [người Nhà]	71
14. Chương 14: Gặp Mặt	76
15. Chương 15: Hồi Trình	82
16. Chương 16: Mát Mát	87
17. Chương 17: Hứa Hẹn	91
18. Chương 18: tần Gia	96
19. Chương 19: Trăng Tròn	100
20. Chương 20: Thân Bằng	105
21. Chương 21: du Thị	110
22. Chương 22: Ngày Mùng Tám Tháng Chạp	115
23. Chương 23: trừ Tịch [kiểu Như: Giao Thừa]	119
24. Chương 24: tế Thiên	123
25. Chương 25: Lịch Vương	127
26. Chương 26: Mạo Hiểm	131
27. Chương 27: Mạo Hiểm 2	135
28. Chương 28: bị Bệnh	138
29. Chương 29: Trắc Quân	142
30. Chương 30: Hoa Đăng	146
31. Chương 31: Trúng Cử	150
32. Chương 32: Nhìn Nhau	153
33. Chương 33: Trắc Phi	157
34. Chương 34: đi Tuần 1	160
35. Chương 35: Đi Tuần 2	164
36. Chương 36: Hành Cung 1	173
37. Chương 37: hành Cung 2	176
38. Chương 38: Hành Cung 3	180
39. Chương 39: Hành Cung 4	183
40. Chương 40: Hành Cung 5	188
41. Chương 41: Hồi Trình	193

42. Chương 42: thiên vị	196
43. Chương 43: quý Quân	200
44. Chương 44: Nghe Nói	205
45. Chương 45: Dực Vương	209
46. Chương 46: Đôn Đôn	214
47. Chương 47: Song Trăng Tròn	217
48. Chương 48: Thương Tiếc	222
49. Chương 49: Bảng 1	225
50. Chương 50: Bảng 2	228
51. Chương 51: Bảng 3	232
52. Chương 52: Ngọt Ngào	236
53. Chương 53: sắc Phong	239
54. Chương 54: kết Thúc	242

Trọng Sinh Chi Sủng Nhĩ Bất Cú

Giới thiệu

Truyện Trọng Sinh Chi Sủng Nhĩ Bất Cú của tác giả Tối Á Miêu Miêu thuộc thể loại truyện đam mỹ, tiểu thuyết hay nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sung-nhi-bat-cu>

1. Chương 1: Kiếp Trước

CHƯƠNG 1: KIẾP TRƯỚC

.

.

Khải Thái năm thứ ba mươi ba

Ngự thư phòng trong Tuyên Đức điện ánh nến sáng bừng, nam tử trung niên xuyên long bào màu minh vàng đang nghiêm túc họa trên thư án. Trong bức họa là một thiếu niên xuyên trang phục cung thị, thân hình thiên gầy, khuôn mặt thanh tú, thiếu niên kia đứng ở bên cạnh một tiểu đình tử tinh xảo, trên mặt mang theo ý cười nhợt nhạt.

“Nguyên Phúc, người tới nhìn một cái, trầm họa giống hay không?”

Hiên Viên Hãn Thừa nói với nội thị tổng lĩnh thái giám Nguyên Phúc đang ở bên cạnh hầu hạ. Nguyên Phúc đã làm nội thị tổng lĩnh được ba mươi mấy năm, so hoàng đế lớn hơn mấy tuổi, tóc đã hai màu, trên mặt đã có rất nhiều nếp nhăn. Nguyên Phúc ở trong lòng ngẫm thử dài, hồi đáp:

“Hồi Hoàng Thượng, nô tài nhìn mơ hồ là hình dáng Lâm Quý Nhân thời thiếu niên.”

“Giống sao”

Hiên Viên Hãn Thừa nói nhỏ, kỳ thật hình dáng thiếu niên ở trong ký ức của hắn đã có chút mơ hồ, hắn nhớ rõ nhất chính là thiếu niên có một đôi mắt to ngập nước, một đôi má lúm đồng tiền nho nhỏ, cười lộ lên trông rất nhu thuận đáng yêu. Nhớ tới nụ cười nhiễm đầy máu của thiếu niên trong giây phút cuối cùng, cảnh tượng kia trong một đêm của ba mươi năm trước, chỉ cần nghĩ tới đó luôn khiến tim hắn đau đớn.

Nguyên Phúc biết Hoàng Thượng lại suy nghĩ tới Lâm Quý Nhân. Hôm nay là sinh nhật của hoàng thượng, nguyên bản sinh nhật hoàng đế tự nhiên là phải mở tiệc chiêu đãi hậu cung cùng các quan lại. Nhưng ba mươi năm này, khi đến sinh nhật thì hoàng đế vẫn luôn ở trong cung cấm kỵ, chuyện đã xảy ra ba mươi

năm trước trong buổi yến hội mừng sinh nhật hoàng thượng vẫn luôn được nhóm cung nhân biết được việc này giữ kín như bưng.

Ba mươi năm trước, Hiên Viên Hãn Thừa vì ăn mừng sinh nhật hai mươi lăm tuổi của mình mà đặc biệt tổ chức gia yến, chủ trì được giao cho người vẫn luôn sủng ái Thục Phi. Thục Phi vốn là nữ nhi của một tri phủ ngũ phẩm. Nàng được ban hôn là Thái tử thị thiếp từ lúc hoàng đế còn là thái tử. Từ Tuyết Doanh là một cô gái có bề ngoài tú lệ, tính cách ôn nhu như nước, nên rất được Hiên Viên Hãn Thừa sủng ái. Nếu không phải Thục Phi nhiều năm qua vẫn chưa sinh con, Hiên Viên Hãn Thừa sớm nghĩ phong cho nàng là quý phi.

Hoàng hậu của Hiên Viên Hãn Thừa là Tiết Biện Dụ, là bàng chi đích nữ của thái hoàng thái hậu Tiết thị mẫu tộc, là người mà hoàng gia gia trước khi lâm chung ban cho hôn hân. Tiết thị là sau đó, lúc ấy là tiểu muội của Lại bộ thượng thư. Hiên Viên Chiêu Thâm là phụ hoàng của Hiên Viên Hãn Thừa cũng là con thứ ba của tiên hoàng, là con trai trưởng của nguyên vương hoàng hậu. Vương hoàng hậu vì sinh khó, rong huyết mà chết. Về sau, tiên hoàng vẫn luôn sủng ái Tiết thị. Tiết thị sinh hạ thập hoàng tử Hiên Viên Chiêu Hồng lúc tiên hoàng tuổi đã cao. Thế nên Hiên Viên Chiêu Hồng chỉ lớn hơn Hiên Viên Hãn Thừa một tuổi.

Tiên hoàng tham luyến quyền vị vả lại thiên vị Tiết thị ấu tử nên chậm chạp không chịu lập Thái tử, dẫn đến việc các hoàng tử đấu tranh thập phần kịch liệt. Cuối cùng đại hoàng tử cùng với ngũ hoàng tử bức vua thoái vị, sát hại nhị hoàng tử, cuối cùng bị tam hoàng tử cũng chính là phụ thân của Hiên Viên Hãn Thừa trấn áp.

Tiên hoàng vừa sợ vừa giận nên sinh bệnh. Rơi vào đường cùng đành chỉ có thể truyền ngôi cho Hiên Viên Chiêu Thâm. Tiết thị ấu tử tuy rằng cũng là con trai trưởng nhưng lúc ấy thập hoàng tử Hiên Viên Chiêu Hồng mới mười lăm tuổi, có tâm với ngôi vị hoàng đế cũng đành bất lực. Vì thế Tiết thị cầu tiên hoàng đem Hiên Viên Chiêu Hồng phong làm Lịch Vương, ban cho một vùng đất phong trù phú, còn đem bàng chi đích nữ của Tiết thị tứ hôn với hoàng tôn Hiên Viên Hãn Thừa. Mấy năm nay, thế lực của Tiết gia ở trong triều không ngừng mở rộng, không ngừng lên lút giúp đỡ Lịch Vương. Mãi cho đến thái hoàng thái hậu bị bệnh chết, Tiết gia lúc này mới có chút thu liễm. Hiên Viên Hãn Thừa vẫn luôn muốn loại bỏ Tiết gia, nhưng ở trong triều, Tiết gia có rất nhiều mối quan hệ rắc rối khó gỡ nên vẫn chưa có cách diệt trừ. Cho nên ở trong lòng hân, so với hoàng hậu tương kính như tân, thì vị Thục Phi ôn nhu tốt đẹp tất nhiên chiếm được vị trí trọng yếu hơn.

Trăm triệu lần cũng không ngờ chính là vào tiết mục ca múa mà Thục Phi an bài, lúc biểu diễn xong, vũ giả dẫn đầu nhẹ nhàng tiến lên lĩnh thưởng, bất ngờ trong tay áo bạch quang chợt lóe, một lợi kiếm hướng hân đâm tới. Kiếm kia vừa nhìn liền biết có độc, thị vệ ở bên vội vàng hộ giá. Cùng lúc đó, trên vũ đàn lại xuất hiện một vài vũ giả cùng bọn thị vệ đánh nhau. Trong nhất thời các cung phi chỉ biết thét chói tai cùng tiếng kêu hộ giá vang vọng khắp cung điện. Vũ giả dẫn đầu kia vừa mới rồi còn nhu nhược quỵ rũ, vũ kỹ thập phần cao siêu, nhưng giờ lại ra tay ác độc, một chiêu lấy mạng, mục tiêu nhắm thẳng vào Hiên Viên Hãn Thừa. Lúc hân thấy thanh kiếm sắc bén đang hướng về mình thì trước ngực đột nhiên xuất hiện một người, vì Hiên Viên Hãn Thừa chặn lại độc kiếm.

Thời khắc nguy cấp, thống lĩnh cấm quân trong cung là Lăng Chính Phong mang theo rất nhiều thị vệ đuổi tới. Vì nhân số cấm quân nhiều nên bọn thích khách dần dần bị vây vào thế yếu. Nhiều thị vệ liền hợp chém giết thích khách, một số đi tới bên người Hiên Viên Hãn Thừa, đem hân che dấu đến vị trí an toàn. Rất nhanh sau đó liền không chế được bọn thích khách, tuy rằng phần lớn thích khách bị bắt đều tự sát, nhưng vẫn có số ít bị bắt giữ.

Lúc này Hiên Viên Hãn Thừa mới nhìn rõ người trong ngực đã nhuộm đầy máu tươi. Đó là một người mà hân không tưởng tượng được — Lâm Quý Nhân Lâm An Trúc.

[Y-H: ko hiểu sao, truyện mình có hứng thú lúc đầu luôn luôn đau khổ. Hix]

Lâm Quý Nhân là một song oa tử. Thời điểm Hiên Viên Hãn Thừa vẫn còn là Thái tử, lúc đó hân có uống chút rượu lại ngẫu nhiên nhìn thấy một cung thị hình dáng nhu thuận, không biết như thế nào trong lòng vừa động, nường rượu kính liền cường bức y. Sau đó mẫu hậu đem Lâm An Trúc ban cho hân làm tiểu thị. Ngay từ đầu hân cũng từng thích qua một chút, đương nhiên so với một thị thiếp mỹ mạo, đặc biệt còn có

Từ Tuyết Doanh ôn nhu khả nhân, Lâm An Trúc tất nhiên sẽ không là một người đặc biệt.

Chờ hẩn từ biên cương trở về, biết được Lâm An Trúc trượt chân rơi vào trong nước nên dễ non, hơn nữa về sau sẽ khó có thể mang thai. Con nổi dòng của hẩn không nhiều nên việc Lâm An Trúc không cẩn thận làm mất hài tử khiến hẩn rất thất vọng. [Y-H: mình ghét] Dần dần liền lãnh đạm đối với y. Tính cách Lâm An Trúc an tĩnh nhu thuận nên sẽ không mồi sủng. Hơn nữa mất đi hài tử đối y là một đả kích thực lớn. Y vẫn luôn thực thương tâm tự trách, tính tình càng ngày càng trầm mặc. Một tiểu thị không chịu sủng như vậy cũng chậm chậm khuất ra khỏi tầm mắt của Hiên Viên Hãn Thừa. Mãi cho đến sau khi hẩn đăng cơ thì phong cho y danh hiệu là quý nhân.

Người trong ngực so với trong ấn tượng thực gây , bởi vì mất máu nên từng trận lạnh run, thân mình trong ngực không ngừng run rẩy, miệng vết thương đã nhiễm màu đen. Hiên Viên Hãn Thừa giờ phút này vô cùng bối rối, lo lắng nhìn ngũ quan chậm rãi chảy ra huyết trên mặt y: “Nhanh, nhanh truyền thái y.” Vuốt ve khuôn mặt nhiễm máu tươi nhưng như thế nào cũng không làm bớt đi được.

“Đừng sợ, thái y lập tức sẽ tới. Đừng sợ...”

Thay vì nói tại an ủi nhân nhi trong ngực, không bằng nói là an ủi chính mình. Hiên Viên Hãn Thừa chưa từng có khủng hoảng như vậy, cảm giác trong lòng có đồ vật trọng yếu đang từ từ xói mòn. Lâm An Trúc khẽ nhếch miệng tràn đầy huyết như muốn nói cái gì, nhưng y lại không thể nào phát ra âm thanh nên miễn cưỡng nhìn hẩn nở ra một tia cười nhạt, giống như nói cho hẩn biết không cần lo lắng, trong mắt y tràn đầy quyến luyến. Lâm An Trúc nhìn Hiên Viên Hãn Thừa thật sâu sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Không... Không...” Hiên Viên Hãn Thừa không khống chế được hô to.

“Hoàng Thượng, thái y đến.” thống lĩnh thị vệ mang theo vài vị thái y đến bẩm báo.

“Nhanh... Mau tới cấp Lâm Quý Nhân nhìn xem.”

Hiên Viên Hãn Thừa ra lệnh. Thái y nhìn hình dáng Hoàng Thượng khẩn trương liền tiến lên một bước xem xét, người trong ngực Hoàng Thượng sớm đã không còn hơi thở.

“Hoàng Thượng, Lâm Quý Nhân thân trúng kịch độc, đã kinh... Đi, thỉnh Hoàng Thượng nén bi thương.”

Hiên Viên Hãn Thừa ôm Lâm An Trúc, nhìn chăm chăm vào y mà không nói gì. Lúc này nhóm tân phi đã phục hồi lại tinh thần liền sôi nổi tiến lên, mồm năm miệng mười tỏ vẻ thân thiết, hoàng hậu hỏi “Hoàng Thượng, Hoàng Thượng người không sao chứ.”

Thục Phi tiến lên nhìn Hiên Viên Hãn Thừa, vẻ mặt bi thiết cùng cẩn thận nói: “Hoàng Thượng, ngài không bị thương đi, vừa rồi thần thiếp thật sự là rất lo lắng. Lâm Quý Nhân, không phải... Sợ là...”

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn tân phi vây ở chung quanh, đều là một biểu tình hoảng sợ sống sót sau tai nạn. Hoàng hậu vẫn trước sau như một đoan trang lãnh tĩnh, Thục Phi Từ Tuyết Doanh đã khóc lê hoa đái vũ. Tống phi cùng Du phi che chở nữ nhi của họ, cũng là hai con nổi dòng của hẩn trong hiện tại, cũng không có tiến lên. Lần thứ hai nhìn về phía người trong ngực, chỗ ngồi của Lâm Quý Nhân cũng không ở phía trước, tại tình huống nguy hiểm như vậy, không biết lấy dũng khí ở đâu khiến y quên mình tiến lên vì hẩn mà chần một kiếm.

Thống lĩnh cấm quân Lăng Chính Phong tiến lên “Hoàng Thượng, tổng cộng bắt được 4 người sống.” Thị vệ ở một bên đang đề nặng nhóm thích khách đều bị tá cầm.

“Dẫn đi, người tự mình thẩm vấn, cần phải hỏi ra chủ mưu. Ngay lập tức phong tỏa cửa thành, phái người tìm tòi nhân vật khả nghi trong cung. Nhượng kinh thành Đô úy phái binh ở trong thành tuần tra”

Đối với người chủ mưu phía sau của nhóm thích khách, trong lòng hẩn đã có phỏng đoán, khẳng định có quan hệ với hoàng thúc Lịch Vương. Chính là thích khách làm sao lẫn vào nhạc phường ở trong cung, vào ngày sinh của hẩn mà chạy về ra tay, nhất định là có nội ứng, phải lập tức tìm ra.

“Nguyên Phúc, đem Lâm Quý Nhân mang đi an táng hảo, Lâm Quý Nhân vì cứu trẫm mà chết, truy phong hẩn là Lâm Quý Quân.”

Hiên Viên Hân Thừa buộc chính mình tỉnh táo lại, hắn biết Lâm An Trúc vẫn luôn yêu mộ hắn , cái chết của y khiến Hiên Viên Hân Thừa thực khổ sở, thật sự hối hận trước kia đối với y lãnh đạm, hắn phát thệ nhất định sẽ vì y báo thù .

Theo kết quả thẩm vấn , thích khách hôm đó đều là giang hồ sát thủ, có người bỏ ra một số tiền lớn mướn bọn họ vào trong cung ám sát, những người này cũng chưa từng thấy qua người thuê họ, bất quá là bọn họ đều nhận ra người an bài bọn họ vào nhạc phường chính là Bích Châu , đại cung nữ bên người Thục Phi nương nương. Đầu mỗi nhắm thẳng vào Thục Phi, Bích Châu bị mang đi sau đó nhận tội là Thục Phi nương nương có thuê giang hồ nhân sĩ tiến cung ám sát. Sau đó Từ Tuyết Doanh biết được liền hô to oan uổng, nói là có người hãm hại nàng.

“Bẩm báo Hoàng Thượng, thị vệ trong cung vừa mới phát hiện phía trên Khôn Ninh cung có khói nhẹ toát ra, như là có người hương ngoài cung truyền lại tín hiệu.” Nguyên Phúc nghe được tin tức thị vệ mới vừa truyền đến, vội vàng nói cho Hoàng Thượng.

“Người tới, bái giá Khôn Ninh cung.” Hắn cũng không tin là Từ Tuyết Doanh yếu hại hắn, nếu như là hoàng hậu, như vậy hết thảy đều có thể hiểu được .

Khôn Ninh cung là cung điện hoàng hậu, trang nghiêm đại khí. Lúc này Khôn Ninh cung giống như biết Hoàng Thượng sẽ tới, trong ngoài cung điện sớm đã thấp sáng nhen.

“Hoàng Thượng, ngài đã tới.” Hoàng hậu Tiết Thái Dụ ngồi ngay ngắn ở chính điện, thanh âm lộ ra lãnh ý.

“Tín hiệu là cho Lịch hoàng thúc đi, bọn họ nhất định bí mật từ phiên [Y-H: từ đất phong]mà đến kinh thành. Vì cái gì? Vì cái gì? Tiết Thái Dụ tuy rằng người là Tiết gia chi nữ, nhưng trăm không có bạc đãi người, từ lúc người làm Thái tử phi của trăm cho tới giờ, đối với người không nói ân ái cũng là đối với người kính trọng, cho người thể diện, sau khi đăng cơ cũng phong người làm hoàng hậu, dù tính toán ngày sau muốn thanh lý Tiết gia, chỉ cần người an phận , trăm cũng không có chuẩn bị động vào ngôi vị hoàng hậu của người. Vì cái gì còn muốn phản bội trăm?”

“Thể diện, cái gì thể diện, người chuyên sủng Từ thị con tiện nhân kia, ta đường đường là một thế gia đích nữ đều phải cùng ngồi ăn với nữ nhi của một tiểu quan, chính là thể diện của ta hay sao?!” Hoàng hậu sớm đã không còn lãnh tĩnh như thường ngày, không để ý hình tượng , cất giọng the thé nói.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn hình dáng điên cuồng của hoàng hậu trong giờ phút này liền mở miệng “Câm mồm, độc phụ nhà người. Chính người tâm tư ác độc, còn muốn dính dáng đến người bên ngoài. Thục Phi so người ôn nhu hiền thực hơn nhiều. Ta chỉ biết Bích Châu là người của người, nói, có phải hay không người bảo nàng giả họa cho Thục Phi.”

“Bích Châu ngay từ đầu là chính ta an bài bên người tiện nhân kia, nàng chính là người có khả năng . Ha hả.” Lời nói kè kiếp của Hoàng hậu làm Hiên Viên Hân Thừa trong lòng khó thở. “Người có biết người vì cái gì cho đến hiện tại mới chỉ có hai nữ nhi ốm yếu không? Thục Phi nương nương mà người yêu nhất làm thuốc bổ canh thang xum xoe cho người, mỗi lần như vậy ta đều nhường Bích Châu hạ không ít thảo dược đối tử tử vào bên trong, đây chính là Lịch vương thật vất vả tìm tới vì người. Cho nên mấy năm nay, người mới thiếu con nối dòng, nếu ngẫu nhiên có, khi sinh ra cũng đều là thể yếu nhiều bệnh mà thôi .”

Hiên Viên Hân Thừa trong lòng giận không thể đỡ, nguyên lai đều là do độc phụ này, hắn vẫn luôn nghĩ rằng do trước kia hắn chinh chiến giết chóc quá nhiều, sát nghiệp của hắn rất lớn mới khiến cho con nối dòng rất thưa thớt.

Hoàng hậu không để ý tới ánh mắt giết người của hắn, tiếp tục nói rằng: “Đương nhiên , hài tử chết non ngày đó cũng có bút tích của ái phi nhà người, người cho là nàng thật sự thiện lương như vậy sao, mấy năm nay nàng xem Bích Châu như tâm phúc nên đã âm thầm ra lệnh làm không ít chuyện, những tân phi để non đều là do nàng hạ độc thủ. Người cho rằng là một nữ nhi của một tiểu quan, nàng có thể có nhiều đại năng lực a, còn không phải ta âm thầm giúp nàng, mới không còn để lại dấu vết.” Hoàng hậu đắc ý nói.

“Không, đây không phải là thật sự.” Hiên Viên Hân Thừa không tin Từ Tuyết Doanh sẽ làm như thế, Từ Tuyết Doanh vẫn luôn không hài tử. Còn nói hài tử nào cũng như con mình. Hắn còn muốn đem nhi tử của Lý tần sinh cho nàng dưỡng, đáng tiếc thân mình đứa bé kia vẫn luôn ốm yếu, sau khi bị phong hàn thì không qua khỏi.

“Không tin, người có thể tự đi thăm dò, ha ha. Hiên Viên Hân Thừa người tự cho là mình là một hoàng đế văn thao vũ lược, trí dũng song toàn hảo. Ha ha, còn không phải bị hai nữ nhân chúng ta đùa bỡn trong tay.”

“Người đã gả cho trẫm, còn đi giúp Lịch hoàng thúc. Những việc người làm những năm gần đây, đối với người có chỗ tốt gì, một khi lần này ám sát thành công, người là hoàng hậu, vậy người biết có kết cục gì hay không?”

“Ta từ nhỏ tiến cung làm bạn thái hoàng thái hậu, rất sớm đã nhận thức Lịch vương, ta... Ta ái mộ hân, ta nguyện ý vì hân làm mọi chuyện. Ta chỉ biết thời điểm gả cho người làm Thái tử phi, người không có khả năng nhượng ta sinh hạ hài tử chảy huyết mạch Tiết gia, mà ta cũng không muốn sinh hài tử của người ha ha. Ta cam tâm tình nguyện làm quân cờ của Lịch vương, vì hân làm việc, vì hân ta cái gì cũng không quan tâm.”

“Trẫm muốn phế người!” Hiên Viên Hân Thừa nghe được hoàng hậu cư nhiên cùng hoàng thúc sớm có tư tình, trong lòng giận dữ.

“Trong cung cấm này, tần phi có ai không phải vì danh lợi vì quyền vị, có ai là thật tâm đối với người.” Hoàng hậu đối với Hiên Viên Hân Thừa trào phúng, nhưng lập tức lại lắc lắc đầu “Chân tâm đối với người sợ là có một người, là kẻ ngốc Lâm Quý Nhân kia, đáng tiếc y đã chết, chết rồi. Ha ha ha ha!”

Hiên Viên Hân Thừa nghe hoàng hậu nhắc tới Lâm An Trúc, nhớ tới cái chết của y, trong lòng một mảnh ảm đạm.

“Hài tử của y cũng là do Thục Phi nương nấng ôn nhu hiền thực của người kia làm. Lúc trời rét lạnh lại bị đẩy vào ao băng, rốt cuộc vô pháp hoài hài tử, Từ Tuyết Doanh vẫn là tâm ngoan a, ngay cả một song nhi cũng không buông tha.” Phải biết song nhi rất có thể sinh nhưng vẫn là sinh ra song oa tử, hơn nữa Lâm Quý Nhân lại không chịu sống, đối Thục Phi uy hiếp cũng không lớn. “Như vậy mà cũng bị hại bởi một nữ nhân mặt ngoài ôn nhu như nước, kỳ thật tâm ngoan thủ lạt, người còn đem nàng trở thành bảo bối, thật sự là có mắt không trông a.” Hoàng hậu giống như là muốn phát tiết hết những năm oán hận, đối Hiên Viên Hân Thừa hô lớn.

“Trẫm muốn phế người, còn có Lịch vương, còn có Tiết gia. Trẫm một cái cũng sẽ không bỏ qua.” Hiên Viên Hân Thừa bị hoàng hậu liên tiếp đả kích thương tích đầy mình, tôn nghiêm hoàng đế không cho phép nữ nhân này chê cười hân.

“Chậm, chậm. Lịch vương thấy ta phát tín hiệu, chỉ biết kế hoạch có biến. Khăng định đã sớm chạy ra kinh thành, nhất định không có việc gì. Ha ha ha ha, Lịch vương hân nhất định sẽ thành công!” Hoàng hậu nói xong, hướng cây cột bên cạnh, dùng hết sức đập vào, nhất thời máu tươi tuôn chảy, người theo cây cột chậm rãi ngã xuống đất.

Nguyên Phúc đi lên xem xét, sờ sờ hơi thở của hoàng hậu.”Hoàng Thượng, hoàng hậu nàng... Chết.”

Hiên Viên Hân Thừa trở lại ngự thư phòng, hôm nay trải qua rất nhiều sự tình, huyết Thái Dương ầm ầm đau. Nếu lời hoàng hậu đều là sự thật, như vậy mấy năm nay, hân ở trong cung đúng là giống như một kẻ ngốc, bị tùy ý trêu đùa.

“Nguyên Phúc, truyền Trịnh Dung tới gặp trẫm.”

Trịnh Dung là tổng quản ám vệ của hân, bình thường chuyên tìm hiểu tin tức của các triều thần, chấp hành nhiệm vụ bí mật. Là một tâm phúc của hân.

“Tham kiến Hoàng Thượng.” Trịnh Dung chỉ trong chớp lát liền nhập ngự thư phòng yết kiến.

“Đi hỏi Bích Châu rành mạch mọi chuyện. Điều tra lại từ lúc trẫm vẫn là Thái tử” Hiên Viên Hân Thừa phân phó.

Lịch vương quả nhiên sau khi nhận được tín hiệu, biết kế hoạch không thành, Dẫn nhân mã sát xuất cửa thành tây, trở về đất phiên. Cùng năm khởi binh tạo phản, Lịch vương nhanh chóng đánh chiếm được vài toà thành trì chung quanh, tự lập xưng vương. Bởi vì đất phiên này vật tư phong phú, binh hùng tướng mạnh, dễ thủ khó công, Hiên Viên Hân Thừa phải kiên trì nhiều năm mới có thể tiêu diệt được hân. Chờ

sau khi tự tay chặt đầu Lịch vương Hiên Viên Chiêu Hồng, Hiên Viên Hân Thừa ở trong lòng yên lặng nói một câu, “Ta báo thù cho ngươi.” Trên nét mặt cũng không có niềm sung sướng sau khi chiến thắng.

Ấm về từ trong miệng Bích Châu biết được không ít chứng cứ Thục Phi nương nương mưu hại hoàng tử, tra xuống dưới quả thật đều là sự thật. Trừ bỏ Thục Phi nương nương, vài tần phi khác cũng tra ra được không ít chuyện. Tần phi hãm hại lẫn nhau ừn ừn. Chờ chứng cứ phạm tội dâng lên trước mặt Hiên Viên Hân Thừa, Hiên Viên Hân Thừa tự giễu nở nụ cười. Cự nhiên không một người là sạch sẽ, chính là không có mưu hại đến con nối dòng, nhưng cũng thường xuyên lấy cung nữ thái giám trút giận, trong tay đều có không ít mệnh người. Hiên Viên Hân Thừa mặc kệ Từ Tuyết Doanh thanh minh biện hộ, đối với nàng thất vọng đến cực điểm, đem nàng nhốt vào lãnh cung.

Mà người duy nhất sạch sẽ chính là Lâm Quý Nhân. Y không hãm hại người khác, thậm chí bởi vì y không chịu ủng hộ ngược lại bị nô tài hà khắc. Nghĩ đến Lâm An Trúc đã sống những ngày như vậy trong cung, Hiên Viên Hân Thừa không thể nén cơn giận. [Y-H: mình cũng giận. không. Mình đau lòng]

Hiên Viên Hân Thừa cố gắng hồi tưởng lại từng chút những chuyện của y, rất nhiều chi tiết cũng đã nghĩ không ra. Nguyên lai chính hắn cũng chưa từng hảo hảo chú ý đến y. Vài năm sau đó, Hiên Viên Hân Thừa điên cuồng chấp nhất thu thập hết thảy tất cả những gì thuộc về y.

Hiên Viên Hân Thừa đi qua tiểu thiên điện nơi y ở, nhìn cách bài trí, từ cung nữ hầu hạ y biết thêm về những thứ y yêu thích. Biết y tính cách ôn hòa, đối hạ nhân cũng không có sinh khí. Nhìn một đồng lớn bằng chữ mẫu mà y vẽ qua, Hiên Viên Hân Thừa đỏ hốc mắt. Là Hiên Viên Hân Thừa tùy ý viết vài chữ dạy y. Lâm Quý Nhân không biết nhiều chữ nhiều lắm nên đối với hắn rất là sùng bái, nhưng hắn rất là hưởng thụ. Còn nhớ rõ chỉ thuận miệng nói một câu là muốn y hảo hảo luyện chữ, về sau hắn muốn xem xét công khóa của y. Nhưng về sau Hiên Viên Hân Thừa liền quên, không còn có nhắc tới qua. Giờ thấy được mấy xấp giấy Tuyên Thành thật dày tràn ngập tự, bởi vì giấy Tuyên Thành mà y nhận được không tốt lắm, có chút đã hóa mờ, nên một số chỗ bị lem mực. Nghĩ đến cảnh tượng Lâm An Trúc một mình tại cung điện lạnh lẽo, lẳng lặng viết chữ chờ hắn tới, Hiên Viên Hân Thừa chợt đau lòng vạn phần. [Y-H: buồn chết mất]

Hiên Viên Hân Thừa thậm chí còn đi đến thôn trang nhỏ nơi y sinh ra. Là một tiểu sơn thôn tên là Lâm gia thôn.

Lâm An Trúc vốn tên là Lâm Gia Bảo, là một song nhi. Trong nhà có năm người huynh đệ tỷ muội, y là thứ tư. Cha mẹ Lâm Gia Bảo không vì y là một song nhi mà đối y không tốt, ngược lại gọi y là gia bảo, ngụ ý là bảo bối trong nhà, đối với y yêu thương gấp đôi. Tuy rằng trong nhà nghèo khổ, nhưng cha mẹ yêu thương, huynh đệ tỷ muội hữu ái. Lâm Gia Bảo trải qua thời thơ ấu khoái hoạt. Y ở nhà nhu thuận. Tuổi còn nhỏ mà đã bắt đầu giúp cha mẹ làm gia sự, chiếu cố đệ muội, điều này tạo nên tính cách thiên chân nhu thuận không tâm kế của y. Gia bảo, một bảo bối như vậy vẫn luôn ở ngay bên cạnh hắn, mà hắn lại xem nhẹ, để rồi bỏ lỡ y.

Vận Thái tứ năm.

Lâm Gia Bảo mười hai tuổi tiến cung làm cung thị. Sau khi tiến cung cải danh thành Lâm An Trúc, được an bài đến ngự hoa viên chỉnh lý hoa cỏ. Vào lúc y mười lăm tuổi, sau khi bị hấn cưỡng bức, mẫu hậu ban thưởng y cho hấn làm tiểu thị. Vẫn luôn an tĩnh nhu thuận, sau khi hấn đăng cơ thì được phong làm quý nhân, ngụ tại một cung điện xa xôi lạnh lùng, không có tiếng tăm gì, thẳng đến khi y giúp hấn chấn độc kiếm, mất máu mà chết. Thời điểm Lâm Gia Bảo chết mới hai mươi tuổi, kết thúc thời gian sống ngắn ngủi ở trong cung.

“Hoàng Thượng, khuya rồi, ngài nên nghỉ tạm, ngày mai còn phải lâm triều.” Nguyên Phúc đánh gãy hồi ức của Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa vừa nghĩ tới ngày mai liền sinh ra một trận chán ghét, lại là thương nghị lập trữ [Y-H: lập thái tử]. Trước đây, độc tố trong thân thể Hiên Viên Hân Thừa sau khi trải qua điều trị của thái y đã được thanh lý sạch sẽ. Sau đó lại tuyển tú một lần nữa, lục tục có mấy người sinh đã ra hoàng tử.

Lúc trước, sau khi Hiên Viên Hân Thừa phế đi hoàng hậu, vẫn không tái lập hậu. Mà nhóm hoàng tử có một chút tư chất thì đã tâm bưng bưng. Càng lớn lên liền bắt đầu ở trong triều lập bang kết phái tranh

quyền đoạt thế.

Hiên Viên Hãn Thừa lần thứ hai nhìn về phía nhân ảnh mà hắc hoạ ở trên bàn, nghĩ nếu hài tử của bảo bối hắc còn ở đó, chắc cũng đã lớn. Không biết là một tiểu tử nghịch ngợm gây sự hay sẽ là một song oa tử giống như y nhu thuận đáng yêu.

Trước khi tiến vào giấc ngủ, Hiên Viên Hãn Thừa vẫn luôn ở trong đầu ảo tưởng đến cảnh tượng tốt đẹp vừa có bảo bối cùng hài tử, cứ như vậy hắc chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Yuki-Hana: Mình cảm thấy rất tội cho ông vua này. Dằn vặt duốt 30 năm thật không dễ chịu. May mắn là chỉ có 1 chương ảm đạm thế này, phía sau toàn là ngọt ngào. Cũng phải thôi, có một cơ hội để làm lại tất cả thì ai cũng không muốn bỏ lỡ hạnh phúc của mình một lần nữa. (^_^)

Chương 2: Trọng sinh

.

Cám ơn NanaYJ đã góp ý chỗ mình không biết.

.

Hiên Viên Hãn Thừa vừa tỉnh dậy, nhìn tẩm cung xa lạ lại quen thuộc mà ngây ngẩn cả người. Đây không phải là tẩm cung mà đêm qua hắc đi vào giấc ngủ, đây là nơi mà lúc hắc còn là Thái tử đã ở: Trường Nhạc cung. Xảy ra chuyện gì, như thế nào hắc tỉnh dậy lại ở chỗ này, Hiên Viên Hãn Thừa theo thói quen kêu một tiếng “Nguyên Phúc.”

“Thái tử điện hạ, ngài tỉnh.”

Nguyên Phúc đang hầu ở bên ngoài, nghe thấy Hiên Viên Hãn Thừa gọi liền lập tức đi vào. Nguyên Phúc dẫn theo vài cung nhân bắt đầu hầu hạ Hiên Viên Hãn Thừa mặc quần áo, rửa mặt.

“Nguyên Phúc, người... Người như thế nào...”

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Nguyên Phúc mới hai mươi mấy tuổi, trong lòng rất giật mình. Lại nhìn thấy bộ dáng thanh niên của hắc trong gương đồng đánh nuốt vào lời muốn hỏi, mặt ngoài làm bộ như bình tĩnh, trong lòng đã nổi lên sóng to gió lớn. Hỏi: “Hôm nay là ngày nào?”

“Hồi chủ tử, hôm nay là Vạn Thái tứ năm, hai tháng sơ thất.”

Nguyên Phúc nhìn sắc mặt Hiên Viên Hãn Thừa, không có chút nghi vấn hỏi đáp. Mấy ngày hôm trước tiểu hoàng tử do Du chủ tử sinh bị chết bệnh. Đây đã là nhi tử thứ hai của Thái tử điện hạ bị chết. Gần đây tâm tình của chủ tử vẫn luôn buồn bực không vui, tinh thần đều có chút hoảng hốt.

“Thái tử điện hạ, ngài cần phải bảo trọng thân thể, ngài còn trẻ, về sau nhất định là nhiều tử nhiều phúc.” Nguyên Phúc thật cẩn thận nói.

Hiện tại mới Vạn Thái tứ năm, chính hắc cư nhiên về lại năm 18 tuổi kia. Thật thật là bất khả tư nghị a! Hiên Viên Hãn Thừa chậm rãi phục khởi tâm tình, mặc kệ vì sao hắc trở lại quá khứ, nhưng nếu lão thiên an bài như vậy thì hắc nhất định không thể cô phụ ý tốt của lão thiên. Hắc đời này nhất định phải hảo hảo sống, không thể tái lưu một tia tiếc nuối.

“Thái tử phi phái người tới hỏi, Thái tử điện hạ có cùng ăn sáng?” Nguyên Phúc nghe được cung nhân phía dưới truyền lời, hỏi.

“Đi truyền lời đi, cô một hồi sẽ qua.” Hiên Viên Hãn Thừa vừa nghĩ muốn nhìn thấy Tiết Thái Dụ, nhớ tới những việc mà nàng làm ở đời trước, trong lòng một trận cảm xúc.

“Dạ.”

Thời điểm Hiên Viên Hãn Thừa đến, Thái tử phi cùng những thị thiếp khác cũng đã đang chờ. Nhìn thấy Thái tử đến liền vội vàng hành lễ vãn an.

“Dùng bữa đi.”

Hiên Viên Hân Thừa sau khi ngồi xuống thì các cung nữ ở bên cạnh bắt đầu chia thức ăn, sau đó hân Thừa yên lặng tập trung dùng bữa.

Sau khi ăn xong, uống trà do Nguyên Phúc đưa tới, Hiên Viên Hân Thừa bắt đầu quan sát nữ nhân của hân. Bây giờ là Vận Thái tứ năm, nữ nhân bên người của Hiên Viên Hân Thừa cũng không có nhiều người. Bỏ Thái tử phi Tiết Thái Dự, còn có ba thị thiếp. Từ thị Từ Tuyết Doanh, Du thị Du Cần cùng Tổng thị Tổng Y Vân. Trước còn có một Trương thị, liệu chết sinh hạ một hoàng tử. Đáng tiếc thân mình đứa bé kia quá kém, chỉ sống được vài ngày.

Trong ba người, Tổng Y Vân là người sớm nhất được thu xếp bên cạnh hân. Bộ dạng chỉ có thể xưng là thanh tú, tính cách thành thật chất phác, vì hân sinh được hai nữ nhi, nữ nhi thứ nhất sau khi sinh hạ liền chết non, nữ nhi thứ hai thì thể chất yếu ớt nhiều bệnh, từ nhỏ đã liên tục uống thuốc, lấy nữ danh Khang nhi, hiện tại được 3 tuổi, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì sẽ bình an lớn lên, sau này sẽ là đại công chúa của hân: Khang Bình công chúa.

“Khang nhi gần đây thân thể như thế nào?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi Tổng thị.

“Hồi Thái tử điện hạ, đoạn thời gian trước Khang nhi bị cảm lạnh, có một chút ho khan, Thôi thái y ở thái y viện đã đến xem qua, có đưa chút dược, sau khi uống thuốc, Khang nhi hiện đã tốt hơn nhiều.”

Tổng Y Vân nghe được Hiên Viên Hân Thừa quan tâm tình huống của nữ nhi, trả lời có một chút khản trương vì sợ Hiên Viên Hân Thừa trách tội năng chiếu khán không chu toàn.

Hiên Viên Hân Thừa gật đầu, “Cần phải chiếu cố nhiều hơn, nếu bọn hạ nhân có chút không lưu tâm thì cần phải trách phạt một phen” Thôi thái y là chuyên trị bệnh tật cho trẻ nhỏ, đối với y thuật của người này hân vẫn tương đối yên tâm.

Hiên Viên Hân Thừa lại chuyển hướng Du thị hỏi: “Thân mình hảo?”

Du Cần nghe được câu nói thân thiết của Hiên Viên Hân Thừa, kích động trả lời. “Tỳ thiếp đã khỏe lên một chút, Thái tử phi nương nương đã phái người đưa tới rất nhiều dược liệu tốt nhất, còn nhượng thái y thường xuyên tới xem mạch. Tỳ thiếp... Tỳ thiếp thật sự là thụ chi không nổi a, đều là tỳ thiếp vô dụng, không chiếu khán thật tốt cho hoàng tử.” Nói xong lại nghẹn ngào đứng lên, thần tình bi thiết.

Du Cần cùng Từ Tuyết Doanh đều là sau này mới thành thân cùng Thái tử Hiên Viên Hân Thừa, là thị thiếp do mẫu hậu ban cho. Từ Tuyết Doanh ôn nhu khả nhân, diện mạo diễm lệ, hân tối là yêu thích. Du Cần tính cách hoạt bát, đáng người khéo léo lung linh, trước sau vì hân sinh được một gái một trai. Nữ nhi tuy rằng thể yếu, nhưng là kham kham vừa được 2 tuổi. Về sau trưởng thành chính là nhị công chúa của hân: Khang Nhạc công chúa.

Sau khi Du Cần sinh nhi tử liền có chút đắc ý, đây chính là trưởng tử của Thái tử a. Đáng tiếc đắc ý không bao lâu, hài tử còn chưa đầy nguyệt liền bị một trận phong hàn lấy đi mạng nhỏ. Nhìn Du Cần hiện tại sắc mặt vàng như nến, vẻ mặt tiêu tụy, lại nhìn Từ Tuyết Doanh ngồi bên cạnh nàng đang cố ý tỏ vẻ thân thiết, vì đã biết được chân tướng của sự tình nên Hiên Viên Hân Thừa trong lòng âm thầm thở dài. Đời trước hân như thế nào không nhìn ra Từ Tuyết Doanh hư tình giả ý đâu.

Từ Tuyết Doanh cảm giác Thái tử đang chăm chú nhìn vào nàng, vội vàng đối với Thái tử lộ ra ánh mắt đưa tình.

“Hảo, chính người cần dưỡng hảo thân mình, người còn có nữ nhi cần chiếu cố, cũng không cho phép xảy ra chuyện tương tự.” Hiên Viên Hân Thừa đối Du Cần phân phó, còn làm bộ như không nhìn thấy ánh mắt thân thiết của Từ Tuyết Doanh.

“Dạ. Tỳ thiếp nhất định sẽ hảo hảo chiếu cố.” Vì mẫu thì cường, Du Cần biết hiện tại nữ nhi là hy vọng duy nhất của nàng.

“Thái tử phi người cũng chú ý chiếu cố một chút.”

Thái tử phi Tiết Thái Dự duy trì thái độ chủ mẫu hiền thực đáp, “Thái tử điện hạ yên tâm, thân là mẹ bọn nhỏ cả, ta tự nhiên sẽ dụng tâm chiếu cố.”

Sau khi Hiên Viên Hân Thừa dùng xong đồ ăn sáng liền về thư phòng. Gần đây hân mới vừa mất hài tử, hoàng đế nhìn tâm tình của hân rầu rĩ không vui, đặc biệt phóng hân nghỉ ngơi mấy ngày, không cần vào triều.

Hiên Viên Hân Thừa ngồi ở thư phòng cho tới trưa, sau khi ăn chút ngọc thiện đơn giản, liền phân phó Nguyên Phúc nhượng Trịnh Dung tới gặp hân. Sau khi Trịnh Dung đến thư phòng, hai người ở đó ngảy người một canh giờ. Sau khi Trịnh Dung đi rồi, Hiên Viên Hân Thừa liền cố nhớ và viết ra trên giấy những chuyện đã xảy ra của đời trước vào Vận Thái tứ năm.

May mắn lão thiên cho hân trở lại, rất nhiều chuyện còn chưa có phát sinh. Hân có thể hảo hảo quy hoạch một chút. [Y-H: cố mà làm đi, ko thì hối hận tiếp]

Bây giờ là Vận Thái tứ năm hai tháng. Tháng trước Lịch vương mới vừa kết thúc việc giữ đạo hiếu đối với thái hoàng thái hậu, *đi phiên mà lịch thành*. Cũng là từ khi Lịch vương đi phiên liền bắt đầu chiêu binh mãi mã, âm thầm huấn luyện sĩ binh. Hân nghĩ ngay từ đầu cần bóp chết thể lực bên trong của Lịch vương, được vậy về sau hân cũng sẽ không cùng Lịch vương xung đột vũ trang nhiều năm như vậy.

Trừ bỏ Lịch vương, một năm Vận Thái này còn có một đại sự phát sinh mà đối với hân có ảnh hưởng cực đại. Vận Thái tứ năm tháng mười, man tộc phương Bắc xuôi nam, đốt sát đánh cướp vài cái trấn nhỏ, không có điều ác nào không làm, khiến cho dân chúng biến thành ngày ngày lầm than.

Man tộc phương Bắc vẫn luôn là một uy hiếp đối với Hiên Viên vương triều. Bọn họ là dân tộc du mục sinh trưởng trên thảo nguyên, cày ruộng cực nhỏ, tôn sùng bạo lực dã man, không lễ nghĩa liêm sỉ. Cách vài năm sẽ tới biên thành đến đốt sát đánh cướp, khi đến chỗ nào liền sẽ đem lương thực cùng gia súc trong thôn cướp sạch, sau phóng hỏa đốt thôn.

Ở thời điểm Vận Thái hai năm, Hiên Viên Hân Thừa đã từng lãnh binh xuất chinh giao chiến. Hiên Viên Hân Thừa dụng binh dũng mãnh, đánh bọn họ cúi đầu xưng thần, sau đó ký kết khế ước, đáp ứng sẽ không xâm phạm, mà hàng năm còn thượng kinh tiến cống. Chính là man tộc nhân trời sanh tính vô sỉ, căn bản chẳng hề quan tâm đến khế ước, Hiên Viên Hân Thừa biết sau khi thu hoạch vụ thu năm nay, man tộc lại sẽ đến.

Đời trước phụ hoàng biết được thì giận tím mặt, ngự giá thân chinh. Phụ hoàng mang theo nhị hoàng tử cũng chính là thân đệ của hân Hiên Viên Hân Khải cùng nhau đi, nhất cử lấy được toàn thắng, thắng tiến vương thành man tộc, trăm triệu lần không nghĩ tới, ở trên đường gặp mai phục, đệ đệ của hân vì bảo hộ phụ hoàng nên tử vong. Mà phụ hoàng thân giữa dòng tiến cũng bị thương tâm mạch. Sau khi hồi kinh liền trị thương nên đem ngôi vị hoàng đế truyền cho hân, sau đó không bao lâu liền chết bệnh. Mẫu hậu cùng một lúc mất đi phụ quân cùng nhị tử nên không bao lâu sau cũng mất.

Hiên Viên Hân Thừa ngay tại tình huống như vậy mà vội vàng đăng cơ. Cho nên hân phải đối mặt với một cái giang sơn bấp bênh. Ngoại có man tộc như hổ rình mồi, nội có Lịch vương dã tâm bừng bừng, trong triều đình còn có Tiết thị bộ tộc không thể đối phó.

Thời điểm Hiên Viên Hân Thừa vừa mới đăng cơ có thể nói là rất khó khăn, mất một năm diệt man tộc báo thù cho phụ hoàng cùng hoàng đệ. Sau đó bắt đầu làm suy yếu thể lực của Tiết gia tại triều đình, bồi dưỡng thân tín của hân. Mạnh mẽ tổ chức khoa cử, chọn lựa nhân tài, Hiên Viên Hân Thừa tự cho là hân làm không tồi. Đáng tiếc hân đã xem nhẹ hậu cung của hân, nhận thức người không rõ, chẳng những nhượng Tiết Thái Dụ cùng Từ Tuyết Doanh quấy phá con nối dòng của hân. Còn nhượng Tiết Thái Dụ cấu kết với Lịch vương, an bài thích khách ám sát hân. Hại chết bảo bối của hân!

Mà ở đời này, hân chắc chắn hảo hảo trừ tính, không thể làm cho bảo bối của hân bị một tia thương tổn. Từ lúc dùng hơn ba mươi năm hồi ức nhớ về Gia Bảo đã vô tình làm cho hân yêu y thật sâu. Cho nên cả đời này, Hiên Viên Hân Thừa cũng chỉ muốn một mình Lâm Gia Bảo.

Vận Thái tứ năm là một năm vô cùng trọng yếu vì là thời gian bảo bối của hân vào cung. Tính từ bây giờ thì còn một tháng nữa.

Hiên Viên Hân Thừa đã không thể chờ đợi được ngày nhìn thấy Lâm Gia Bảo, nghĩ đến chuyện này hân liền kích động vạn phần, tâm tình cũng nhảy lên cao. Từ khi trọng sinh cho tới nay, đây là lần đầu tiên hân nở ra một nụ cười tươi.

Từ bên ngoài cửa thư phòng truyền đến thanh âm của Nguyên Phúc “Thái tử điện hạ, Bích Châu bên người Từ chủ tử cầu kiến.”

“Để cho nàng đi vào.” Hiên Viên Hãn Thừa đem giấy Tuyên Thành vừa mới viết dứt bỏ rồi nhìn tro tàn rơi vào bên trong lư hương.

Bích Châu bưng một cái khay, trên mặt có một chén thang rất tinh xảo. Sau khi tiến vào liền hướng Hiên Viên Hãn Thừa hành lễ: “Thái tử điện hạ, đây là canh gà mà Từ chủ tử tự tay vì ngài nấu. Từ chủ tử nhìn ngài gần đây khí sắc không tốt nên cố ý làm cho ngài. Từ chủ tử còn nói...”

“Đi , thang lưu lại, người đi xuống đi.” Hiên Viên Hãn Thừa đánh gãy lời nói của Bích Châu, ý bảo Nguyên Phúc.

Nguyên Phúc hiểu ý tiến lên một bước, tiếp nhận khay. Phân phó Bích Châu đi xuống, Bích Châu còn muốn nói gì đó nhưng nhìn đến ánh mắt của Thái tử, trong lòng nàng có chút lạnh. Ánh mắt Thái tử điện hạ làm cho nàng không dám nói nữa từ, vội vàng lui xuống.

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Bích Châu đi ra ngoài cửa, nói với Nguyên Phúc: “Người lập tức dẫn người bắt Bích Châu cho ta, phải nhanh, lục soát thân thể của nàng, làm việc gọn nhẹ một chút.”

Hiên Viên Hãn Thừa đoán là trên người Bích Châu có mang theo thuốc bột để tiện hạ độc trên đường đưa thang. Bởi vì hần đối với việc dâng lên đồ ăn rất nghiêm cẩn, nội quy phòng bếp cũng rất nghiêm khắc, cho nên nàng cũng sẽ không dám động thủ ở phía đó .

“Dạ.”

Nguyên Phúc nghĩ thầm rằng Bích Châu chính là cung nữ đặc lực bên người Từ chủ tử i, Thái tử điện hạ vì sao lại muốn bắt hạ nàng ?!. Bất quá vẫn là nên chạy nhanh ra ngoài thôi. Nguyên Phúc mang theo hai thị vệ đuổi theo Bích Châu vốn còn chưa đi ra khỏi nội viện, ra lệnh một người một chưởng đánh cho nàng hôn mê sau đó dẫn người đi xuống. Chỉ chốc lát, Nguyên Phúc đầu đầy mồ hôi trở lại. bẩm báo với Hiên Viên Hãn Thừa:

“Thái tử điện hạ, ở trong ví trên người của Bích Châu, phát hiện cái này.”

Nguyên Phúc trình lên một cái bọc giấy nhỏ còn có một ít bột phấn màu trắng lưu lại ở mặt trên.

“Đi thái y viện, gọi Tiền Xuân Vinh tới cho ta.” Hiên Viên Hãn Thừa ánh mắt phức tạp nhìn canh gà trước mặt phân phó.

“Dạ.” Nguyên Phúc nhanh chóng phân phó thủ hạ đi gọi người.

Đời trước, khi Từ Tuyết Doanh đưa thang cho hần, hần sẽ tán thưởng nàng ôn nhu sẵn sàng. Đại đa số là sau khi dùng thang, hần sẽ đi đến cung của nàng. Chính là, nếu hần không ở chỗ của nàng ta mà ở chỗ của Du thị hoặc Tống thị thì sau khi dùng thang mà Từ thị dâng lên thì hần cũng sẽ lại đi đến chỗ của nàng. Mỗi lần uống xong , tổng cảm thấy tinh thần sáng láng, không biết hề biết rằng trong những thang đó ... Ai...

Tiền Xuân Vinh là nhi tử của viện thủ thái y viện, từ nhỏ lớn lên tại y dược thế gia, y thuật rất có thiên phú, tuổi còn trẻ mà đã trở thành người trong thái y viện. Đời trước, y nhiều lần làm quân y theo hần xuất chinh, y thuật cao siêu, đối với hần cũng thực trung tâm.

Chỉ chốc lát sau, Nguyên Phúc dẫn Tiền Xuân Vinh vào thư phòng. Sau đó vẫy lui hạ nhân, ra lệnh bọn thị vệ đều canh giữ ở trong viện.

Hiên Viên Hãn Thừa nói với Tiền Xuân Vinh rằng: “Người lại đây nhìn xem, cái này là cái gì, bên trong canh gà có thể có thuốc bột này không?”

Tiền Xuân Vinh vẻ mặt nghiêm túc tiến lên, thật cẩn thận tiếp nhận bọc giấy kia. Đầu tiên là quan sát, sau lại dùng ngón út tiêm điểm điểm bột phấn lưu lại, để vào miệng tinh tế thưởng thức liền lập tức nhăn mày, lại nếm qua một hơi canh gà, bên trong thang, trừ bỏ chút hương vị của dược liệu bổ dưỡng còn kèm theo một mùi đặc biệt, rất khó phát hiện. Do vừa mới thử mùi vị của mớ bột phấn trong gói giấy nên y có thể khẳng định mùi đặc biệt trong chén thang chính là hương vị kia, cho nên , hương vị này chính là...

“Hồi bẩm Thái tử điện hạ, bột phần này chính là dùng *hoán hoa thảo* chế thành. Bên trong canh gà quả thật có chút ít bột phần hoán hoa thảo.” Tiền Xuân Vinh đáp.

“Hoán hoa thảo?”

Nguyên Phúc ở một bên sớm đã bị dọa khiến một thân đổ đầy mồ hôi lạnh. Hắn không nghĩ tới trên người Bích Châu cư nhiên mang theo thuốc bột. Nghe tên thuốc liền có dự cảm bất hảo.[Y-H: hay quá] Nhìn về phía chén canh gà còn bốc khói trên bàn, Nguyên Phúc oán hận nghĩ vì sao hắn đã dùng ngân châm thử rồi mà không có phát hiện ra?! Hoàn hảo, Thái tử điện hạ anh minh, nếu không thì uống chén canh này không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

“Người nói một chút về hoán hoa thảo, nó có tác dụng gì?”

Hiên Viên Hân Thừa tuy rằng đã biết hết thấy nhưng vẫn làm bộ như không biết chuyện gì mà hướng Tiền Xuân Vinh hỏi.

“Hoán hoa thảo là một loại thảo dược tị tử, dược tính thập phần bá đạo, đối nữ tử thương tổn cực đại. *Hiện tại giống nhau cũng đã dùng xạ hương, hoa hồng chờ dược thay thế*[Yamiryu: Hiện tại đã thay thế bằng dược xạ hương, hoa hồng có tác dụng giống vậy]. Cho nên hoán hoa thảo có rất ít người dùng đến ,nếu có thì cũng do một ít kỹ viện hạ đẳng còn sử dụng mà thôi.”

Tiền Xuân Vinh xem qua một quyển y dược tạp thư có ghi về hoán hoa thảo. Trong thư có ghi lại khí vị của loại dược thảo này giống như loại hắc vừa mới kiểm tra qua, thập phần khẳng định.

“Nhưng nếu nam tử dùng loại dược vật này thì sao?” Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục hỏi.

Tiền Xuân Vinh hút một hơi lãnh khí, trả lời: “Nếu là... nếu là nam tử dùng thì sẽ vô cùng bất lợi đối với tử tự của chính mình! Hoán hoa thảo có thành phần rất nhỏ là chất thúc tình, sau khi dùng sẽ đối làm tổn hại cực đại đến dương nguyên. Nếu sau khi dùng mà cùng nữ tử sinh hoạt vợ chồng thì sẽ thực khó thụ thai. Nếu may mắn nhượng nữ tử thụ thai thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với thai nhi. Hài tử sau khi sanh ra, nếu không là tảo yêu[Y-H: chắc chết non nhĩ]vì mang theo độc tố trong bụng mẹ, thì cũng đều là thể trạng yếu ớt nhiều bệnh .”

Tiền Xuân Vinh nghĩ tới tình huống con thừa tự của Thái tử Đông Cung liền suy tư, hắc sớ hắn đã biết một tin tức vô cùng nguy hiểm.

“Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ này...” Nguyên Phúc cũng đã suy nghĩ cẩn thận đến điểm mấu chốt bên trong việc này nên cảm thấy rất lo lắng cho Thái tử điện hạ.

“Còn có thể trị được?” Nguyên Phúc vội vàng hỏi han Tiền Xuân Vinh, sự tình có liên quan đến vấn đề con nối dòng của Thái tử điện hạ, hiện tại hắn thật sự là áy náy vô cùng.

“Thái tử điện hạ yên tâm, dược tính này tuy rằng bá đạo, sau khi cùng nữ tử sinh hoạt vợ chồng độc tố liền sẽ ở lại bên trong cơ thể nữ tử, đối nam tử cũng không phải ngại . Chỉ cần về sau không dùng thuốc này nữa, sau đó hảo hảo điều trị mấy tháng có thể khỏi hẳn. Đối với con nối dòng ngày sau cũng không ảnh hưởng .”

Hiên Viên Hân Thừa vừa lòng gật đầu, hiện tại mới Vận Thái tử năm, việc này phát hiện sớm, tình huống so với đời trước tự nhiên là tốt hơn nhiều. Mà lúc này, Nguyên Phúc nghe xong thì thở ra một hơi nhẹ nhõm.

“Tiền thái y, chuyện điều trị thân thể của ta, ta giao cho người làm.” Hiên Viên Hân Thừa phân phó Tiền Xuân Vinh. “Mặt khác, ta sẽ đem chuyện này bẩm báo với phụ hoàng cùng mẫu hậu. Bọn họ khẳng định sẽ triệu kiến người hỏi ý kiến, nếu bọn họ hỏi tình huống cơ thể của ta, người liền nói cho họ rằng ta cần điều trị ít nhất là ba năm mới có thể khôi phục. Nghe rõ ràng chưa?”

“Dạ. Nô tài hiểu rõ, nô tài nhất định sẽ điều trị hảo thân thể của Thái tử điện hạ.”

Tiền Xuân Vinh thập phần kính nể vị Thái tử điện hạ văn thao vũ lược, trí dũng song toàn này. Mặc dù có nghi vấn nhưng vẫn không nghĩ nhiều liền đáp ứng. Thái tử điện hạ nhất định có dụng ý của hắn.

“Vậy người trở về hảo hảo chuẩn bị đi.” Hiền Viên Hân Thừa dặn dò , sau đó nháy mắt ra hiệu với Nguyên Phúc. Nguyên Phúc hiểu ý cung tiễn Tiền Xuân Vinh xuất môn.

“Nô tài cáo lui.”

Từ trong thư phòng đi ra, Nguyên Phúc đem ngân phiếu đã chuẩn bị tốt lặng lẽ nhét vào trong cổ tay áo của Tiền Xuân Vinh. Nghiêm túc nói với Tiền Xuân Vinh:

“Đây là Thái tử điện hạ cho người, người nhận lấy đi. Chuyện ngày hôm nay cũng không thể thổ lộ với người ngoài một chữ.”

“Nguyên công công, người yên tâm, ta dù chết cũng sẽ không để lộ ra nửa câu .”

Tiền Xuân Vinh cho tới nay đều đối với Thái tử điện hạ vạn phần tin phục, qua hôm nay, hẳn biết được bí mật của Thái tử. Chính hắn đã không có lựa chọn khác, chỉ cần hắn hảo hảo đi theo Thái tử điện hạ, hảo hảo biểu hiện, hẳn có thể dự cảm được tương lai của mình sẽ là một mảnh quang minh.

Nguyên Phúc sau khi trở về liền hướng Hiền Viên Hân Thừa xin chỉ thị: “Thái tử điện hạ, Bích Châu phải xử trí như thế nào?”

“Bí mật giam giữ, hảo hảo thẩm vấn, giao cho Trịnh Dung đi làm đi. Đối với người ngoài thì nói Bích Châu va chạm ta, bị ta trượng đập chết. Lát nữa đi truyền lời rằng thư phòng là nơi trọng địa không phải là chỗ mời sủng, đem Từ thị cấm túc.” Hiền Viên Hân Thừa phân phó Nguyên Phúc.

“Dạ.” Đăng bởi: admin

2. Chương 2: Độc

CHƯƠNG 3: ĐỘC

.

Cám ơn Yamiryu và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Buổi tối, Hiền Viên Hân Thừa liền mang theo Nguyên Phúc, hai người thừa dịp đêm tối đi tắm cung của hoàng hậu :Vĩnh Thọ cung.

Thời điểm Hiền Viên Hân Thừa đi vào Vĩnh Thọ cung, hoàng đế cùng hoàng hậu mới vừa dùng xong bữa tối, đang cùng nhau thưởng thức trà.

Đã trải qua một kiếp, lần thứ hai nhìn thấy phụ hoàng cùng mẫu hậu, trong lòng Hiền Viên Hân Thừa nổi lên một trận chua xót. Trước kia, phụ hoàng cùng mẫu hậu của Hiền Viên Hân Thừa luôn nương tựa lẫn nhau trong thời gian tranh giành ngôi vị hoàng đế . Hắn vẫn luôn thực tâm mộ tình cảm của cha mẹ.

Phụ hoàng tổng cộng có năm nhi tử, trong đó là hai con trai trưởng, ba thứ tử. Phụ hoàng bởi vì đã từng trải qua nên đối với đích thứ[Y-H: con trưởng, con thứ] rất phân minh, sớm đã lập hắn làm thái tử, đối hắn cũng giáo dục cẩn thận. Mà tuổi tác của bọn họ chênh lệch cũng khá lớn. Mấy đệ đệ của hắn đều là sau khi phụ hoàng đăng cơ ,vì cân bằng triều đình, mở tuyển tú rồi mới lục tục sinh ra . Nhóm đệ đệ của hắn từ nhỏ đã được giáo huấn về tư tưởng trung quân ái quốc, mãi cho đến khi hắn trọng sinh cũng đều rất an phận , đối với hắn cơ bản là không có uy hiếp. Từ việc này cho thấy phụ hoàng đối mẫu hậu đầy tình ý, đối hắn đầy dụng tâm.

Hoàng hậu nhìn thấy Thái tử đột nhiên đến vào buổi tối, nghi vấn còn chưa kịp hỏi thì đã bị hành động của Hiền Viên Hân Thừa làm cho kinh ngạc.

“Phụ hoàng, mẫu hậu...” Hiền Viên Hân Thừa tiến lên, một câu đều chưa nói. Mà lập tức dập đầu ba cái.

“Thừa nhi, người làm vậy là sao?” Hoàng hậu cảm thấy Hiền Viên Hân Thừa hôm nay chắc có việc gì đó, “Đã trễ thế này người đây là... ?”

Hoàng đế cảm thấy Hiên Viên Hãn Thừa nhất định là có chuyện muốn nói, phát tay vẫy lui cung nhân. Sau đó chỉ còn lại ba người, hoàng đế hướng Hiên Viên Hãn Thừa dò hỏi:

“Có chuyện gì?”

Hiên Viên Hãn Thừa đem sự tình hẩn phát hiện cung nữ bên người Từ Tuyết Doanh dùng độc dược hại con nối dòng của hẩn, cùng với những việc Lịch vương liên hợp với Thái tử phi mà hẩn điều tra ở kiếp trước đều nói cho phụ hoàng cùng mẫu hậu biết.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần bất hiếu, không quản được thuộc hạ, nhận thức người không rõ, nhi thần có tội !” Hiên Viên Hãn Thừa nước mắt nói với bọn họ.

Hoàng đế cùng hoàng hậu sau khi nghe xong sự việc đều khiếp sợ vô cùng, hoàng hậu lão đảo một cái: “Là thật sao, này...này...”

Hiên Viên Hãn Thừa tiến lên đỡ lấy mẫu hậu đang rất thương tâm, an ủi nàng: “Phụ hoàng, mẫu hậu yên tâm, nhờ phát hiện sớm, điều trị hai ba năm có thể khỏi hẩn .”

“Chuyện như thế này bảo ta như thế nào yên tâm cho được, con của ta a...”

Con nối dòng chính là đại sự, trách không được nhi tử đã thành thân mấy năm qua mà chỉ có hai nữ nhi ốm đau bệnh tật. Tiết gia thật sự quá độc ác , nàng hận a! Thời điểm Tiết thái hậu còn sống luôn chèn ép nàng .Hiện tại lại làm hại Thừa nhi của nàng ...

Hoàng đế cũng hết sức tức giận, một phen vỗ vào bàn. Chén trà trên bàn bị chấn động nên rung rẩy. “Tiết gia... Lịch vương...” Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi. Hẩn đã đăng cơ vài năm mà chưa từ bỏ ý định. Cự nhiên dám bắt tay với hậu viện của con hẩn.

“Có chứng cứ xác thực không?” Hoàng đế hỏi.

“Cung nữ bên người Từ thị đã bị bắt bí mật, trong cung Thái tử phi cũng đã điều người giám thị, vài kẻ phụ trách truyền tin tức cũng đã bị khống chế . Lịch vương tương đối cẩn thận, không có để lại nhược điểm, hiện tại chỉ có thể tra được từ phía Tiết gia.” Hiên Viên Hãn Thừa giận dữ nói.

Trừ bỏ tra ra được người nhà Bích Châu bị Tiết gia khống chế trong tay, thì những manh mối bên phía Lịch vương đều không có.

“Phụ hoàng, nhi thần nghĩ tạm thời không xử trí những người này, chỉ cần phái người nghiêm mật giám thị, trước không nên dả thảo kinh xà. Chờ đợi thời cơ chín mùi thì đánh một kích. Nhi thần đã cấm túc Từ thị, về phía người ngoài thì truyền ra rằng Bích Châu thay Từ thị mời sủng và chạm nhi thần, bị nhi thần trượng đập chết. Mà về phía Thái tử phi, nhi thần cũng sẽ làm nàng từ từ ốm đau tại giường .” Hiên Viên Hãn Thừa đem quyết định của hẩn nói cho phụ hoàng.

Hoàng đế nghe xong kế hoạch của Hiên Viên Hãn Thừa, tỏ vẻ đồng ý. Hiện nay cũng chỉ có thể làm như vậy , nếu không thể nắm chứng cứ trong tay thì căn bản không thể động dấy Tiết gia, ngược lại làm liều sẽ có nhiều phiền toái hơn. Đứa con trai này vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của hẩn. Khi hẩn là một thiếu niên thì đã lập nhiều chiến công hiển hách, xử lý chính vụ cũng từ từ thành thục. Không nghĩ tới về vấn đề nữ nhân cùng con nối dòng lại xảy ra chuyện lớn như vậy.

“Thân mình thật sự không có việc gì sao, phải điều trị hai ba năm lâu như vậy sao?” Hoàng đế quan tâm hỏi.

“Hồi phụ hoàng, đúng vậy, Tiên thái y ở thái y viện đã xem qua cho nhi thần. Muốn thanh lý sạch sẽ độc tố trong cơ thể sau đó điều trị, yêu cầu ít nhất là khoản hai ba năm. Còn nữa, hai năm nay không thể gần nữ sắc .” Hiên Viên Hãn Thừa trình bày cùng phụ hoàng và mẫu hậu .

“Nói như vậy, có nghĩa là trong hai ba năm tới sẽ không con nối dòng .”

Hoàng đế thở dài, việc con nối dòng gian nan của nhi tử là một vấn đề lớn, không nói đến Lịch vương, triều thần không lâu khẳng định sẽ phát hiện ra vấn đề .

“Phụ hoàng, nhi thần biết suy nghĩ của người , nhi thần đã nghĩ đến một đối sách.” Hiên Viên Hãn Thừa nghiêm mật nói: “Nhi thần chuẩn bị thỉnh xuất chiến thu phục man tộc phương Bắc.”

“Cái gì? Xuất chinh man tộc?” Hoàng đế có điểm khó hiểu .Hai năm trước mới vừa ký quá khế ước . Như thế nào đột nhiên muốn xuất binh?

“Hồ nào! Thân mình bị như vậy , như thế nào còn muốn đi chiến trường?” Hoàng hậu vẻ mặt không đồng ý.

“Tuy rằng ta cùng man tộc ký kết khế ước, nhưng man tộc cho tới bây giờ đều không giữ thủ tín , nghỉ ngơi và hồi phục hai năm sớm hay muộn gì cũng sẽ ngóc đầu trở lại. Nhi thần lớn mật đoán trước rằng sau thu hoạch vụ thu năm nay, bọn hán rất có thể một lần nữa xuôi nam, không thể không phòng !”

Hiên Viên Hân Thừa lại nói:

“Nhi thần đề nghị lập tức gia tăng huấn luyện tinh binh, nếu như man tộc đánh bất ngờ thì lập tức phái binh tiếp viện biên thành. Nhất cử tiêu diệt man tộc, nhi thần chờ lệnh đi trước! Như vậy có thể vì phụ hoàng giải quyết việc ngoại tộc quấy rầy. Hơn nữa, với ít nhất một năm rưỡi thời gian ở bên ngoài, nhi thần sẽ điều Tiên thái y vào quân để điều trị thân thể, làm như vậy sẽ nhất cử lưỡng tiện.”

“Đó cũng là một biện pháp, nhưng người có chắc man tộc nhất định sẽ đánh bất ngờ?” Hoàng đế do dự không quyết.

“Nhi thần không thể cam đoan, nhưng nhi thần nghĩ man tộc luôn luôn lật lọng, nên việc này có thể sẽ trở thành sự thật .”

Hoàng đế gật đầu. Đứa con trai này của hán càng ngày càng xuất sắc , so với hán còn trội hơn. Hán không phải là một hoàng đế đối với nhi tử xuất sắc sẽ kiêng kị, mà ngược lại, nhi tử càng trác tuyệt, hán càng tự hào kiêu ngạo. Cho tới nay, Hiên Viên Hân Thừa chưa từng làm cho hán thất vọng, cho nên hán lựa chọn tin tưởng và duy trì nhi tử này.

“Hảo, từ ngày mai trở đi, người liền đi Bắc đại doanh đi.”

“Tạ phụ hoàng, nhi thần nhất định không phục sứ mệnh.”

Phụ hoàng vẫn trước sau như một tín nhiệm hán, Hiên Viên Hân Thừa vạn phần cảm động.

Từ Vinh Thọ cung đi ra, Hiên Viên Hân Thừa nói với Nguyên Phúc đang đi phía sau : “Hồi cung đi.” Nhìn sao trời Hiên Viên Hân Thừa thở ra một hơi, thuyết phục phụ hoàng cùng mẫu hậu, hết thảy vẫn là vì hán muốn thay đổi một vài thứ của trước kia.

Đối rất nhiều người mà nói, tối nay đã định trước là một đêm vô miên[Y-H: không ngủ]. Từ Tuyết Doanh nghe được tin tức đại cung nữ của nàng bị trượng tể, phần nàng bị cấm túc, thiếu chút nữa thì ngất đi. Nàng không rõ rốt cuộc là sai lầm chỗ nào. Thái tử điện hạ vẫn luôn sủng ái nàng , nếu muốn nói mời sủng, nàng cũng chỉ là thường xuyên đưa thang cho Thái tử. Thái tử luôn luôn nói nàng hiền lành sẵn sàng. Sau khi ăn canh phần lớn cũng sẽ đến nơi này của nàng. Hiện tại cư nhiên lại đem nàng cấm túc. Đây là việc cho tới bây giờ đều không có xảy ra . Đáng tiếc nàng không thể hỏi thăm được tin tức, thật sự là cấp tử nàng .

“Tiểu Lý Tử, tiếp tục nghe ngóng tin tức cho ta.”

Từ Tuyết Doanh ra lệnh cho thái giám bên người . Nàng có chút lo lắng. Không biết có phải việc nàng động tay động chân bên phía Du thị đã bị phát hiện hay không. Ngấm lại một chút liền tự an ủi bản thân. Sẽ không , đều đã cho người xử lý sạch sẽ , không có để lại bất luận manh mối gì. Hơn nữa, Thái tử điện hạ nếu thật sự phát hiện nàng hại hoàng tử, hình phạt chắc chắn không phải đơn giản là cấm túc như vậy .

Trong cung Thái tử phi, Thái tử phi Tiết Thái Dụ cũng lo lắng hỏi tâm phúc của nàng là Vương má má:

“Bích Châu bên kia không phải là...”

“Sẽ không , Thái tử phi nương nương. Đã tra được là lúc Bích Châu vì Từ thị mời sủng, ngôn ngữ va chạm Thái tử, mới bị Thái tử trượng tể .”

“Ân, người nhà Bích Châu kia đều phải xử lý tốt .” Thái tử phi phân phó.

“Dạ. Xin nương nương yên tâm, nhất định sẽ làm thỏa đáng .” Vương má má vỗ ngực cam đoan.

Nhưng các nàng không biết chính là, toàn bộ cung Thái tử phi đã bị khống chế, nhất cử nhất động của các nàng đều có ám vệ giám thị, bất luận tin tức gì thì cũng đã vô pháp truyền ra ngoài.

Bắt đầu từ ngày hôm sau, Hiên Viên Hân Thừa trừ bỏ sáng sớm giúp đỡ phụ hoàng xử lý một ít chính vụ, phần lớn thời gian đều ở tại Bắc đại doanh, cùng các tướng lĩnh nghiên cứu binh pháp, gia tăng huấn luyện sĩ binh. Một ngày trôi qua tuy rằng vất vả mệt mỏi nhưng trong lòng thì rất thoải mái.

Hiên Viên Hân Thừa nghĩ tới bảo bối của hắn còn có không đến một tháng nữa sẽ vào cung liền cảm thấy kích động. Cả đời này, hắn nhất định phải hảo hảo an bài để bảo bối có thể lần thứ hai ở bên cạnh hắn.

Ngay tại thời điểm Hiên Viên Hân Thừa tính từng ngày chờ đợi, Lâm gia thôn cũng nhận được một tin tức quan trọng là kinh thành sẽ tuyển người tiến cung. Mà ngay tại lúc này, Lâm Gia Bảo còn không biết tin tức này sẽ thay đổi cả vận mệnh của hắn.

Lâm gia thôn

Lúc chạng vạng ngày hôm trước, *trong chính* ở Lâm gia thôn tuyên bố một tin tức quan trọng —— trong cung muốn tuyển cung nhân vào cung, mà Lâm gia thôn bọn họ có 10 danh ngạch.

Mọi người trong thôn nghe được tin tức này đều thực giật mình, nghị luận sôi nổi.

“An tĩnh! An tĩnh! Mọi người hãy nghe ta nói. Tin tức này là thiên chân vạn xác. Ta hôm nay đi thị trấn nghe được chính miệng Huyện thái gia nói như thế. Lần này, Lâm gia thôn chúng ta có 10 danh ngạch. Yêu cầu nữ hài hoặc là song oa tử từ 11 tuổi tới 13 tuổi. Ta biết tất cả mọi người đều không nguyện ý đem hài tử đưa vào trong cung, nhưng đó là mệnh lệnh ở trên, nếu không thi hành thì toàn bộ thôn đều lâm vào tai ương.” *Trong chính* tiếp tục nói rằng, “Kỳ thật vào cung không đáng sợ như mọi người nghĩ. Sau khi vào cung, mỗi tháng sẽ có tiền tiêu vặt hàng tháng. Nay hoàng thượng nhân từ, cung nhân qua 25 tuổi có thể xuất cung, còn có thêm một chút bạc. Nếu được một quý nhân nào đó coi trọng thì chính là tiền đồ vô lượng ban ơn cho người nhà đó...”

Trong chính nói xong, những gia đình có chút tham tiền đã lộ ra vẻ mặt vui mừng. Trong chính vừa lòng nhìn những người này, xem ra sẽ không rất khó hoàn thành 10 danh ngạch. Trong chính quyết định bồi thêm một cú nữa.

“Dựa theo lệ thường, nếu trong nhà có người hợp điều kiện mà không muốn cho đi thì mỗi người phải nộp 5 lượng bạc. Số tiền này sẽ được chia đều cho 10 người tiến cung coi như là một chút trợ cấp. Hảo, Mọi người suy nghĩ xong thì mau chóng đến chỗ của ta báo danh. Mười ngày sau ta sẽ đem danh sách báo lên trên.”

Trong chính nói xong, mọi người chậm rãi tán đi.

Một nhà Lâm Đại Tráng về tới nhà, mỗi người đều mày ỉm mặt ề. Thậm chí hai tiểu nhân[Y-H: hai bé út nhà này ý] trong nhà cũng cảm giác không khí không tốt nên không dám lên tiếng.

Nhà Lâm Đại Tráng là một nông gia bình thường ở Lâm gia thôn. Lâm Đại Tráng năm nay 40 tuổi, trời sinh lưng hùm vai gấu, là một nông gia hán tử.

Cha mẹ Lâm Đại Tráng mất sớm. Khi đó, hắn một mình cùng đệ đệ còn rất nhỏ là Lâm Đại Lực sinh hoạt ở trong thôn. Lâm Đại Tráng là một phen hảo thủ khi làm việc trên đồng. Hắn là một người cần lao chịu khó. Chỉ dựa vào mảnh đất cày mà cha mẹ lưu lại, cùng với bản thân chăm chỉ, hắn chẳng những tự mình cưới vợ sinh con, còn giúp đỡ đệ đệ làm việc, giúp đỡ đệ đệ thú thân[Y-H: cưới vợ]. Hắn hoàn toàn dựa vào bản thân mà lập ra một chút gia nghiệp.

Lâm Đại Tráng cùng Trương gia kết thân. Hôn phối của hắn là Trương Huệ Nương, vốn là do cha mẹ ước định từ nhỏ. Trương Huệ Nương là một người mệnh khổ. Sau khi cha mẹ chết bệnh, trong nhà đều ngập trong nợ nần. Lúc đó chỉ có Trương Huệ Nương cùng đại ca của nàng sống nương tựa lẫn nhau. Không nghĩ họa vô đơn chí, để kiếm tiền trả nợ, đại ca của nàng ra ngoài làm công. Một hôm trong lúc làm việc, do mệt nhọc quá độ nên ngã xuống liền không còn có thể đứng lên. Tất cả mọi người nói Trương Huệ Nương là một mệnh ngành, khắc chết mọi người trong nhà, khuyên Lâm Đại Tráng đừng thú nàng. Lâm Đại Tráng không tin mấy thứ này, vẫn y theo ước định cưới Trương Huệ Nương.

Từ khi Lâm Đại Tráng cùng Trương Huệ Nương thành thân thì không còn xảy ra chuyện gì, vợ chồng son mật trong điều du, làm cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Lâm Đại Tráng cùng Trương Huệ Nương trước kia đã từng trải qua hoàn cảnh tương tự nên hai người càng thêm quý trọng lẫn nhau. Đều là người những người chịu khổ[Y-H: khổ cực], hơn nữa còn chăm chỉ, cho nên ngày qua ngày, cuộc sống của họ dần tốt đẹp lên.

Bọn họ tổng cộng có 6 hài tử. Đại nữ nhi Lâm Cẩm Nhi đã lập gia đình. Đại nhi tử Lâm Gia Văn năm nay cũng vừa mới thú thân. Tam nữ nhi Lâm Ly Nhi năm nay 13 tuổi, Nhị nhi tử Lâm Gia Bảo là một song oa tử, năm nay 12 tuổi, hai hài tử này vừa lúc phù hợp với điều kiện tuyển cung nhân lần này. Nhất thời, cả nhà cảm thấy buồn lo. Ngay tại thời điểm mọi người trầm mặc, Lâm Ly Nhi đột nhiên nói rằng:

“Cha mẹ, các người không cần buồn rầu, để nữ nhi tiến cung đi, nữ nhi sẽ hảo hảo chiếu cố chính mình.”

“Không cần, không cần, ta muốn Nhị tỷ, Nhị tỷ đi ta sẽ không gặp được Nhị tỷ.”

Lâm Tú Nhi cùng Lâm Ly Nhi tối thân cận, nghe nói tỷ tử muốn đi trong cung gì đó, y liền ôm chặt nàng không tha. Một bên Lâm Gia Tài cũng mở miệng than thở:

“Vậy Đại Hải ca ca thì làm như thế nào? Đại Hải ca ca nói phải làm tỷ phụ của ta.”

Lâm Gia Tài cùng Lâm Tú Nhi là một đôi long phượng thai. Trương Huệ Nương sinh lúc ba mươi mấy tuổi, là hài tử nhỏ nhất của bọn họ, năm nay mới 8 tuổi.

Từ khi long phượng thai được sinh ra, trong thôn đã không còn nói Trương Huệ Nương mệnh không tốt, mà đều sôi nổi khen nàng mệnh hảo, dù sao long phượng thai là rất ít thấy, và đó cũng tượng trưng cho may mắn phúc khí.

“Đại Hải ca ca cái gì, về sau không cho nhắc đến hử.” tính cách Lâm Ly Nhi mạnh mẽ, liền khiển trách đệ muội của mình.

Chu Hải là đại ca ca nhà bên. Chu gia cùng Lâm gia quan hệ thực hảo. Lâm Ly Nhi cùng Chu Hải từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hai người thanh mai trúc mã. Tuy rằng hai người chưa đính hôn, nhưng hai nhà sớm đã có ý, chỉ chờ hài tử lớn lên liền chuẩn bị thành thân.

“Vẫn là để ta đi đi, ta cũng có thể, ta đã là đại hài tử, ta không sợ đi vào trong cung.”

Lâm Gia Bảo nói, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nét kiên cường. Hắn biết Nhị tỷ cùng Đại Hải ca ca có tình ý. Bình thường Đại Hải ca ca đối với bọn họ thực hảo. Tuy rằng không muốn rời xa người nhà, nhưng nếu nhất định phải có người tiến cung, hắn nguyện ý đi.

“Hảo, các người không cần nói. Ta cùng cha người sẽ không cho các người đi vào trong cung. Ta cùng cha người dù phải đập nồi bán sắt, cũng nhất định sẽ kiếm ra tiền nộp. Yên tâm, các người đều là bảo bối trong lòng cha mẹ, cha mẹ nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp.”

Trương Huệ Nương sờ sờ mặt Lâm Gia Bảo, trấn an mọi người.

Lâm Gia Bảo mặc dù là một song oa tử, nhưng bọn họ chưa bao giờ cảm thấy y có cái gì không tốt. Bộ dạng Lâm Gia Bảo nhu thuận đáng yêu, thập phần hiểu chuyện. Vợ chồng Lâm Đại Tráng ngược lại yêu thương y gấp bội, nên mới gọi y là Gia Bảo[Y-H: kiểu như bảo bối của cả nhà...]. Trương Huệ Nương cảm thấy nàng có thể sinh ra long phượng thai, đều là do Gia Bảo mang đến vận may.

“Cha mẹ, ngày mai ta liền đi vào thư cục ở thị trấn tìm công việc, kiếm thêm một chút tiền công.” Lâm Gia Văn nghĩ nghĩ nói.

Lâm Gia Văn lớn lên giống cha của hắn. Tướng người cao lớn thập phần khỏe mạnh. Nhìn bộ dạng Lâm Gia Văn thô cuồng, thật ra hắn cùng tên của mình giống nhau: rất thích đọc sách.

Lâm Đại Tráng nhìn con thích đọc sách, nên cố gắng thu xếp cho con đến nhà lão tú tài trong thôn học tập. Lâm Gia Văn cũng là một người không chịu thua kém, đọc sách rất chuyên tâm, năm trước khảo ra đồng sinh[Yamiryu: theo ta nghĩ có lẽ là vị trí trong cuộc thi của triều đình, thấp hơn tú tài], miễn điền thuế trong nhà. Lão tú tài cũng thực thích người học sinh này của hắn nên đem tiểu nữ nhi gả cho hắn. Đầu năm nay mới vừa thành thân, đúng là xuân phong đắc ý.

Thê tử của Lâm Gia Văn là Ngô Xảo Lan lo lắng nhìn trượng phu, nhưng không dám nói gì. Ngô Xảo Lan nghĩ hay là về nhà mẹ đẻ mượn tiền, nhưng lại nghĩ đến nhà mình cũng không giàu có gì, thu nhập chỉ dựa vào việc phụ thân dạy học mà thôi. Phụ thân từng nói rằng với tài hoa của trượng phu, năm sau thi đậu tú tài là không có vấn đề. Hiện tại, trượng phu lại muốn bỏ việc đọc sách để đi làm công. Ai...![Y-H: thở dài a]

Lâm Gia Văn hiểu rõ nhất tình huống trong nhà, tuy rằng miễn điền thuế, nhưng hần vừa mới thành thân xong, trong nhà cũng vừa bỏ ra một ít bạc, hiện tại cũng chỉ còn dư lại mấy lượng bạc. Vốn tính toán tương lai có thể tốt lên, vừa được miễn điền thuế, cùng với thu hoạch trên đồng thì có thể tích góp thêm được chút ít, sau đó mua thêm mảnh đất vườn, sẽ thu vào được nhiều hơn. Hơn nữa trong nhà đệ muội đều lớn, đến bây giờ vẫn là ở chung trong một gian phòng, nên còn phải chuẩn bị làm một căn phòng lớn hơn, đó cũng là mong đợi của mọi người trong nhà. Mà hiện tại, thời gian thu hoạch còn chưa tới, đừng nói là nộp mười lượng bạc, thậm chí năm lượng bạc cũng không có.

“Không cần, đã thi đậu đồng sinh. Người vẫn nên hảo hảo đọc sách đi, trong nhà còn trông cậy vào người thi đậu tú tài! Như vậy, sau này chuyện binh dịch mới có thể miễn. Người lại mới thành thân, cần phải tốn chút tâm lo cho gia đình. Ngày mai ta cùng nương người sẽ đến nhà đại tỷ của người, trước ở chỗ thân gia vay chút tiền. Hảo, đừng lo lắng, có cha mẹ các người ở đây, đều đi nghỉ đi.”

Lâm Đại Tráng an ủi bọn nhỏ. Hần có thể bỏ đi chút sĩ diện cũng không cần hài tử đi vào trong cung chịu khổ.

Nhất gia chi chủ đã lên tiếng, tất cả mọi người đành phải nén tâm tình lo lắng mà đi nghỉ tạm.

Sáng sớm hôm sau, vợ chồng Lâm Đại Tráng đã thức dậy chuẩn bị vào thị trấn. Trương thị đang dặn con dâu, Lỵ nhi cùng Gia Bảo:

“Cơm trưa ta đều chuẩn bị tốt ở trong nồi, lúc ăn thì hâm lại. Ta cùng cha người sẽ tranh thủ về sớm một chút. Lỵ nhi cùng Gia Bảo phải giúp tẩu tử các người trông mấy đứa em.”

Trương thị đang nói đột nhiên ngoài sân truyền đến âm thanh vó ngựa. Sau đó thấy một chiếc xe ngựa chạy đến. Tiểu nhị cho xe ngựa xe ngừng hẳn. Trong xe bước xuống một *bà tử*, cẩn thận giúp một phụ nhân xuống xe.

“Đại tỷ, là đại tỷ đã về rồi.” Long phượng thai nghe được động tĩnh chạy ra, vừa thấy đại tỷ tỷ đã lâu không gặp, đều kích động mà hô to.

“Ai nha, người tại sao trở về nha, hiện tại thân mình của người như thế nào còn chạy loạn!” Trương thị nhìn đến hình dáng của đại nữ nhi, cẩn thận đi lên phía trước dìu nàng vào nhà.

“Đã bốn tháng, vững chắc không có việc gì. Lại nói, ta về nhà mẹ đẻ thì có chỗ nào là chạy loạn đi.” Lâm Cẩm Nhi cười nói.

“Người sắp làm mẹ mà còn làm nũng. Người đi như vậy sẽ khiến cha mẹ chồng người lo lắng.”

Bà tử ở một bên cười nói: “Thân gia thái thái yên tâm, thái thái chúng ta phân phó ta với Triệu tiểu tử cùng Thiếu nãi nãi về đây, Triệu tiểu tử lái xe rất ổn, nhất định không có bất luận sơ xuất gì.”

“Thật sự là vất vả các người, sáng sớm đã đi ra, mau vào nhà uống một ngụm trà đi.”

Trương thị với thái độ của thân gia thực vừa lòng, cười tươi bảo con dâu đi pha trà, chiêu đãi mọi người.

Nhắc tới việc hôn nhân của Lâm Cẩm Nhi, cũng từng là một sự kiện được bàn tán rất nhiều trong thôn. Dù sao thì có thể gả vào trong thành cũng là việc khiến cho người trong thôn không ngừng hâm mộ.

Trương thị dìu nữ nhi vào buồng trong ngồi xuống, nói rằng: “Người xem, cha mẹ chồng đối với người thật tốt a, phải hảo hảo hiếu thuận bọn họ!”

“Đó là nhất định, hiện tại bà bà còn giúp ta trông coi Thông ca nhi [Y-H: nhũ danh con trai của Cẩm Nhi], giúp đỡ ta rất nhiều”. Hiện tại, nhi tử ba tuổi đúng là thời điểm nghịch ngợm gây sự đây mà.

Hiện tại, Lâm Cẩm Nhi sinh hoạt rất hạnh phúc. Nàng cảm tạ cha mẹ chồng đồng thời càng cảm ơn cha mẹ ruột. Việc hôn nhân của nàng có được là do một lần phụ thân làm việc thiện. Nhà chồng của nàng là Tần gia, trên thị trấn có mở một tiệm vải. Nhiều thế hệ của Tần gia đều kinh doanh vải vóc, coi như là một

cửa hiệu vải lâu đời, có lượng khách hàng cố định, sinh ý thịnh vượng. Công công của nàng đem tiền kiếm được hàng năm đều mua đất vườn thôn trang, hiện tại đã có được hơn trăm mẫu ruộng tốt.

Có một lần, sau khi Tần lão gia thu mua thôn trang trở về, khi đi qua Lâm gia thôn, không cẩn thận kinh mã ngã xuống sông. Khi đó là vào mùa đông, nước sông lạnh đến tận xương, hơn nữa vì lớn lên ở trong thành nên không biết bơi, cho nên đã nghĩ sẽ mất mạng. Vừa vặn Lâm Đại Tráng đi thăm đồng, thấy được tình huống liền bật người nhảy xuống sông cứu người. Lúc này chính là cứu hãn một mạng.

Tần gia đối với Lâm Đại Tráng đương nhiên là vạn phần cảm tạ. Sau đó Tần lão gia nhìn thấy đại tỷ nhi của Lâm gia ôn nhu hiền dịu nên có ý kết thân.

Con trai độc nhất của Tần gia là Tần Khải Hành, kế nghiệp cha, giúp đỡ phụ thân xử lý sinh ý trong nhà, là một hài tử ưu tú. Lúc đầu, Tần gia phụ nhân cũng không thích cưới nữ nhi trong thôn, nhưng lại không dám phản bác ý tứ của trưởng phụ. Vì thế, phái người điều tra. Sau đó nhìn thấy tướng mạo cùng phẩm hạnh của Lâm Cẩm Nhi đều thực vừa lòng. Trọng yếu hơn là bát tự của nàng cùng nhi tử rất xứng đôi. Trong bát tự của Lâm Cẩm Nhi ghi là “vượng tử vượng phu” nên Tần thái thái cũng không còn xoi mói nữa.

Lâm Cẩm Nhi xuất giá là một việc đại hỷ được người trong thôn bàn tán say sưa. Mọi người đều thực hâm mộ nàng hảo mệnh, có thể gả cho một gia đình giàu có trong thành, thật sự là cả đời không lo ăn lo mặc. Mà sau khi Lâm Cẩm Nhi gả vào Tần gia cũng vẫn luôn cung kính hiếu thuận cha mẹ chồng, cùng Tần Khải Hành thập phần ân ái. Năm thứ hai liền sinh ra một bé trai gọi là Tần Tử Thông, nhũ danh Thông ca nhi. Hiện tại, Lâm Cẩm Nhi lại mang bầu, Tần thái thái hiện cực kỳ vừa lòng đối với nàng.

“Đây là cha mẹ chồng cho ta tới, ở trong thành nghe nói trong thôn chúng ta có tuyển cung nhân, nghĩ đến tuổi của Nhị muội cùng Gia Bảo đều phù hợp, rất là lo lắng, trong cung không phải là một địa phương tốt, cho dù là tốt cũng là đi làm nô tài cho người sai sử.” Lâm Cẩm Nhi nói rằng nàng cũng không muốn để đệ muội đi vào địa phương ăn tươi nuốt sống đó.

“Ta và cha người cũng nghĩ như vậy, đang chuẩn bị đi trong thành, người đã tới rồi.”

Lâm Cẩm Nhi đưa mười lượng bạc cho Trương thị. “Nghĩ đến Đại đệ mới vừa thành thân, trong nhà chắc cần dùng đến”

“Thật sự rất cảm tạ thân gia, chúng ta sẽ mau chóng trả lại.” Lâm Đại Tráng nhìn nữ nhi mang bạc đến mà cảm kích.

Giữa trưa, Trương thị cùng con dâu dụng tâm mua thêm chút đồ ăn ngon, Gia Bảo cùng Lý nhi cũng giúp đỡ làm đồ ăn. Toàn gia hảo hảo dùng cơm, tâm tình đều tương đối vui vẻ.

Buổi chiều đưa đại nữ nhi lên xe ngựa, hái thêm rất nhiều rau dưa ở hậu viện để lên xe, lần thứ hai bảo nàng mang đi cảm tạ thân gia.

Người ở Lâm gia đồng thời nhìn theo xe ngựa rời đi.

Sau khi đại nữ nhi rời khỏi, Lâm Đại Tráng đến nhà thôn trưởng giao bạc. Cuối cùng giải quyết xong việc này, người trong nhà đều thở phào một hơi.

—— Đăng bởi: admin

3. Chương 3: Đột Biến

CHƯƠNG 4: ĐỘT BIẾN

.

Cám ơn Yamiryu và NanaYJ và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Buổi tối, Lâm Đại Tráng cùng Trương Huệ Nương nằm ở trên giường, chợt nghe Lâm Đại Tráng thở dài.

“Nhà Đại Lực chuẩn bị đem Xuân Nhi đưa vào trong cung.” Việc này buổi chiều không có cùng bọn nhỏ nói, ghen nửa ngày, chờ buổi tối trở về mới cùng Trương thị nói.

“Như thế nào được, Xuân Nhi đều quá 14, không phù hợp a. Đến tuổi có thể thành thân, bọn họ nghĩ như thế nào mà làm như thế?” Trương thị thực giật mình.

“Mụ mụ của Xuân Nhi khẳng định với Trong chính là con bé thực tế chưa tới 14”. Kỳ thật ở trong thôn có bao nhiêu người, hài tử trong nhà lớn cỡ nào thì trong lòng đều rõ ràng.

“Trong chính cũng đồng ý à?” Trương thị hỏi.

“Đúng vậy, trong chính đại khái sợ thiếu người, liền đồng ý tính nàng là một cái danh ngạch.”

“Ai, sao nhần tâm như vậy!” Trương thị biết nhà Đại Lực dư dả hơn so với nhà bọn họ, không nghĩ tới a...

Lâm Đại Lực là đệ đệ của Lâm Đại Tráng, nhỏ hơn hẳn năm tuổi. Tính cách Lâm Đại Lực tương đối lung lay [Yamiryu: có thể là uyển chuyển, dựa theo miêu tả tên này có cái miệng dẻo], nói ngọt, dựa vào miệng lưỡi ngon ngọt đã bá lảo Mộc tượng trong thôn làm thầy, học được nghề làm gia cụ.

Ngay từ đầu hai huynh đệ rất hòa thuận. Lâm Đại Lực cũng biết rằng ca ca đã rất vất vả nuôi mình. Vấn đề phát sinh ngay sau khi Lâm Đại Tráng thành thân. Lâm Đại Lực có một lần bị lạnh rồi sinh bệnh một thời gian. Tuy rằng uống hai lần thuốc trị phong hàn thì khỏe lại, nhưng Lâm Đại Lực nghe người trong thôn nói về mệnh ngành của Trương thị, nên cho rằng Trương thị sẽ khắc hấn. Mặc kệ Trương Huệ Nương đã chiếu cố hấn thật tốt, nhưng Lâm Đại Lực vẫn đối với vị đại tẩu này là không có kính phục.

Mâu thuẫn giữa Lâm Đại Tráng cùng Lâm Đại Lực ngày càng mãnh liệt từ sau khi Lâm Đại Lực thành thân.

Lâm Đại Lực cưới Kha Mỹ Lệ, là tiểu nữ nhi của Kha gia trong thôn. Kha Mỹ Lệ người cũng như tên, thập phần mạo mỹ, là một người đẹp trong thôn. Từ lúc Kha Mỹ Lệ cập kê, người tới cửa cầu thân nối liền không dứt. Mà Kha gia đưa ra sinh lễ cũng tương đối cao nên dọa lui không ít người. Lâm Đại Lực thập phần thích Kha Mỹ Lệ, rất muốn kết hôn với nàng. Lâm Đại Tráng nhìn đệ đệ thật sự thích, liền mang theo sinh lễ giúp đỡ đệ đệ cầu thân.

Ngay từ đầu, sau khi hai huynh đệ thành thân cũng không có ở riêng, vẫn là ở cùng một chỗ. Kha Mỹ Lệ từ nhỏ tương đối được sủng ái, thực yếu ớt, người thì làm biếng còn tham lam. Cứ như vậy cho nên gia sự cơ bản đều đổ hết trên người Trương Huệ Nương. Lâm Đại Tráng nhìn tức phụ của mình vừa mang hài tử, vừa phải làm gia sự rất là vất vả, nên đối với Kha Mỹ Lệ có chút chướng mắt. Mà Lâm Đại Lực thì vẫn luôn bên vực tức phụ của mình nên mâu thuẫn ngày một tích lũy nhiều hơn. Rốt cục, sau khi Kha Mỹ Lệ sinh ra hai nữ nhi, triệt để bạo phát. Vợ chồng Lâm Đại Lực cảm thấy là Trương thị khắc bọn họ, cho nên mới không sinh nhi tử, kiên trì muốn ở riêng.

Kha Mỹ Lệ đã sớm có ý muốn ở riêng. Nàng cảm thấy nhà Lâm Đại Tráng có nhiều hài tử mà Lâm Đại Tráng chỉ biết chửi diên, kiểm tiền không nhiều bằng Lâm Đại Lực. Lâm Đại Lực bình thường sẽ làm chút nghề mộc sống, giúp người trong thôn làm gia cụ, thu vào không tồi. Kha Mỹ Lệ cảm thấy khi ăn ngủ cùng chỗ, bọn họ bị chiếm tiện nghi, nên mỗi ngày đều nháo muốn ở riêng. Lâm Đại Lực miệng chưa nói nhưng cũng không có phản đối.

Lâm Đại Tráng bất đắc dĩ, đành phải ra ở riêng. Lấy đất vườn chia hai. Còn phần lớn hiện ngân đều cho đệ đệ. Sau đó thỉnh lão nhân trong thôn cùng Trong chính đồng thời chứng kiến.

Cứ như vậy, Lâm Đại Lực xây nhà tại đầu thôn. Hai năm sau còn sinh được một nam hài, khiến cho vợ chồng Lâm Đại Lực càng thêm khẳng định Trương thị khắc bọn họ. Hai nhà dần dần ít lui tới với nhau. Vợ chồng Lâm Đại Lực vì quyết định của bọn họ mà âm thầm đắc ý.

Kha Mỹ Lệ cùng Lâm Đại Lực đều là những người rất trọng nam khinh nữ. Cho rằng nữ nhi đều là đòi tiền hàng. Đại nữ nhi Lâm Xuân Nhi thì giống Lâm Đại Lực. Vì giống cha nên không hề kế thừa mỹ mạo của Kha Mỹ Lệ, vì vậy càng làm nàng không vui. Mất thấy Lâm Xuân Nhi sắp đến tuổi có thể kết thân, Kha Mỹ Lệ biết nữ nhi không thể nào giống Lâm Cẩm Nhi gả vào chỗ tốt. Bộ dạng của Lâm Xuân Nhi như vậy, khi lập gia đình chỉ sợ còn phải đưa thêm không ít của hồi môn. Lần này biết được tin tức tuyển cung nhân, tâm tư Lâm Đại Lực liền lung lay. Nếu tiền cung, không chỉ khỏi lo của hồi môn lại còn có thể nhận

chút bạc trợ cấp. Về sau còn có tiền tiêu vặt hàng tháng cùng bạc an gia, ngấm lại thật sự là một chuyện tốt.[Y-H: cha mẹ kiểu gì vậy trời]

Lâm Xuân nhi tuy rằng khổ sở khi cha mẹ đem nàng đưa vào trong cung, nhưng nghĩ đến lời Trong chính đã nói nếu được quý nhân coi trọng, chính mình cũng có thể trở nên nổi bật. Lâm Xuân Nhi đối với việc Lâm Cẩm Nhi có thể gả vào thành trong cũng là thực hâm mộ lần ghen tị. Nhưng nàng hiểu được với tướng mạo của mình thì vô pháp cầu, rồi lại không cam lòng, lần này vào cung chính là một lần cơ hội.

Mười ngày vừa đến, Trong chính vội vàng cầm danh sách đến thị trấn báo cáo kết quả công tác. Dù sao thì đại đa số người vẫn là không muốn cốt nhục chia lìa, thật vất vả mới có đủ mười người. Sau đó, Trong chính đem bạc thu được phân phát cho nhà mấy người kia. Ước định qua mười ngày sau sẽ đưa người đến thị trấn tập hợp, thống nhất đưa đi kinh thành, nhưng mọi người trở về chuẩn bị.

Kha Mỹ Lệ cầm bạc được chia đi thị trấn. Dù sao cũng là thân sinh, trước khi đưa nữ nhi đi, nàng cũng phải mua một kiện quần áo mới cấp nữ nhi vì hiện tại nếu tự dột thì không còn kịp rồi. Sau khi mua xong quần áo, Kha Mỹ Lệ lại đi đến cửa hàng điểm tâm, chuẩn bị mua chút đồ ăn vặt trở về cấp cho đứa con nhỏ trong nhà. Nhi tử của nàng đặc biệt yêu thích điểm tâm ở chỗ này. Điểm tâm tại cửa hàng này làm hương vị thực hảo, giá cả cũng không đắt, sinh ý vẫn luôn thực hảo.

Thời điểm Kha Mỹ Lệ đến, trước cửa tiệm đã xếp một hàng dài người chờ mua vì thế nàng đành phải xếp ở phía sau. Lúc này, nàng chợt nghe hai bà tử phía trước nói chuyện trong thành:

“Người có nghe nói hay chưa, nhà Vương chủ bộ đang ủy thác cho Trương bà mối tìm vợ cho nhi tử để xung hỉ đó?”

“Ta cũng có nghe nói, nhà mẹ đẻ của đệ muội ta ngụ cách vách nhà Trương bà mối, nói là họ sẽ xuất ra một trăm lượng bạc”

“Một trăm lượng a! Lần này Vương gia[nhà họ Vương] nhất định là quyết tâm lắm đây”.

“Không có biện pháp, Vương gia chỉ có một đứa con trai, hiện tại bị bệnh nặng nằm trên giường không biết gì hết. Thầy thuốc nhìn đều lắc đầu, chỉ có thể khao xung hỉ.”

“Ai, mặc dù là một trăm lượng bạc, nhưng nếu có vạn nhất [xảy ra chuyện xấu. Ở đây là tên đó chết] thì cô nương đó sẽ thế nào? Cả đời sẽ bị hủy. Nào có người trong sạch nguyện ý đâu.”

“Đúng vậy, nghe bà mối nói Vương gia chỉ cần bát tự hợp, mặc kệ tướng mạo, dù ở trong thôn cũng nguyện ý. Còn nói, nếu sau khi xung hỉ mà có vạn nhất, về sau cũng sẽ đồng ý cho tái giá. Xem ra Vương gia thật sự rất gấp a!”

Kha Mỹ Lệ vội vàng mua điểm tâm trở về, dọc theo đường đi đều hồi tưởng lại những gì hai bà tử kia nói.

Một trăm lượng bạc a, nàng chưa từng gặp qua nhiều như vậy bạc, càng nghĩ càng là tâm dương khó chịu.

Sau khi về đến nhà, Kha Mỹ Lệ đem việc này nói cho Lâm Đại Lực nghe, “Ai! Người nói tại sao không nghe được tin này sớm hơn một chút, nữ nhi đều phải chuẩn bị tiến cung rồi.”

“ngày mai ta đi vào trong thành hỏi thăm.” Lâm Đại Lực suy tư nói.

Ngày hôm sau, Lâm Đại Lực mang theo bát tự của Lâm Xuân Nhi, tìm tới nhà Trương bà mối.

Trương bà mối đang phát sầu. Tin tức thả ra đã vài ngày đều không động tĩnh, nhà Vương chủ bộ lại mỗi ngày đều đến thúc. Nghe xong, ý tứ đến thăm của Lâm Đại Lực liền vui sướng ngay ngất. Bất người cầm bát tự so sánh, sau vội vàng đi đến nhà Vương chủ bộ báo tin vui. Cuối cùng bà cũng có thể báo cáo kết quả công tác.

Nhà Vương chủ bộ thực sốt ruột xung hỉ. Không nói hai lời liền đưa cho Lâm Đại Lực một trăm lượng bạc làm sinh lễ. Hai nhà ước định ngày hôm sau liền nghênh thú. Lâm Đại Lực chủ động nói sẽ đem nữ nhi đưa đến khách *** trong thành để phương tiện cho Vương gia tới đón thân. Vương gia tự nhiên vui lòng vì nhà họ vốn lo sợ đường xa sẽ trì hoãn giờ lành.

Lâm Đại Lực mang theo một trăm lượng bạc về nhà. Người trong nhà nhìn đến bạc đều thẳng mắt. Tất cả đều chuẩn bị sáng mai mang theo Xuân Nhi đi vào thành.

Lâm Xuân Nhi biết không có tiền cung , suy nghĩ cẩn thận vẫn là cảm thấy đi xung hỉ tương đối hảo. *Nhất dạng là bác một chút*, tự nhiên được gả vào nhà quan gia [nhà làm quan] trong thành. Đây chính là con trai độc nhất của cửu phẩm chủ bộ nga. Bình thường, nàng cũng không dám nghĩ đến. Nếu sau khi xung hỉ tốt [ý là tên kia hết bệnh, ko có chết] , nàng chính thức là thiếu nữ của quan gia. So với Lâm Cẩm Nhi gả vào thương gia thì có thể diện hơn nhiều. Nếu xung hỉ không tốt thì qua hai năm cũng có thể tái giá . Nếu là tiền cung, chờ đến khi nàng xuất cung thì cũng đã 25 tuổi , muốn lập gia đình cũng gặp khó khăn.

Qua hai ngày bận rộn, hết thấy đều đã đầu vào đấy, vợ chồng Lâm Đại Lực bắt đầu vì việc danh ngạch tiền cung mà lo lắng. Có được một trăm lượng bạc, bọn họ ở trong thôn cũng có thể nói là giàu có nhất. Nhưng nếu đắc tội Trong chính, vậy ngày tháng của bọn họ sau này cũng sẽ không quá tốt.

“Đi đem bạc trả lại cho Trong chính, còn đưa thêm năm lượng bạc. Dù sao Xuân Nhi đã lập gia đình , bây giờ là người của Vương gia, Trong chính dám đắc tội sao, Vương chủ bộ chính là người đắc lực bên cạnh Huyện thái gia mà” Kha Mỹ Lệ nói .

“Người cũng biết lần này Trong chính trất khó khăn mới tìm đủ 10 cá nhân, hiện tại thiếu một người...”

“Dù sao tuổi Xuân Nhi nhà ta đã vượt khung, thật sự không cần báo danh. Bọn họ vốn cũng sẽ thiếu một người , giờ nói Trong chính đi tìm nhà khác, dù sao nhà của chúng ta hiện tại cũng không có thích hợp , đứa nhỏ mới 10 tuổi. Đúng rồi, nhà đại ca không phải có hai đứa thích hợp sao, nói bọn họ tiền cung một đứa. Nhà bọn họ có một song nhi mà, nuôi trong gia đình trong còn không phải lãng phí lương thực sao.” Kha Mỹ Lệ ác ý mà nghĩ.[Y-H: người như thế này sống toàn làm hại người khác. Đọc mà thấy ghét]

“Cũng đúng. Ta đây liền đi đến nhà Trong chính nói qua. Dù sao đều đã đến mức này , cùng lắm thì về sau đi vào trong thành trụ, dù sao thì có tiền rồi, sợ cái gì!” Lâm Đại Lực cũng vênh vao.

Vào lúc chạng vạng, Trong chính mang theo vợ chồng Lâm Đại Lực đến nhà Lâm Đại Tráng. Vợ chồng Lâm Đại Tráng nhìn thấy bọn họ đến vào thời gian này thì liếc nhau, trong lòng có dự cảm bất hảo. Quả nhiên, Trong chính đem tình huống nói qua một chút, sau đem bạc giao trả lại cho Lâm Đại Tráng.

“Đại Tráng a, người xem, tuy rằng hai huynh đệ các người đã tách ra ở riêng, nhưng không thể nào chối cãi hai nhà là cùng huyết thống. Cho nên, sau khi việc này giải quyết xong, chúng ta cùng trong tộc sẽ mở từ đường thỉnh gia pháp. Nhưng việc tiền cung lần này, trong nhà của người nhất định là phải để một đứa đi .”

“Các người tại sao có thể làm như vậy, nói không giữ lời. Sáng sớm nhà của ta đã giao bạc cho người a.”

Trương thị khóc ròng nói, không nghĩ tới kết quả như thế này, nàng vẫn không muốn để hài tử tiền cung. Lâm Đại Tráng ở một bên xiết chặt nắm tay, rất muốn đánh Lâm Đại Lực. Lâm Đại Lực thấy thế, vội ôm chân ca ca hấn.

“Ca a, đệ đệ biết sai. Thật là bị tiền làm mê mẩn. Ta sẽ xuất ra mười hai bạc trợ cấp các người.” [Y-H: muốn đập cha này quá]

Lâm Đại Tráng không nghe còn tốt, vừa nghe xong lập tức giận sôi gan, đánh Lâm Đại Lực la oái oái. Kha Mỹ Lệ nhìn tướng công bị đến đánh, đi lên che chở, khóc lớn hô to.

“A! Đại ca người đừng đánh , người sẽ đánh chết hấn .”

“Ai muốn bạc của các người! Nhà của chúng ta không chào đón các người.” Lâm Gia Văn nghe được động tĩnh cũng đi ra .

“Hừ! Người... Người như thế nào nói chuyện như vậy với trưởng bối. Đại ca, đại tẩu dạy người ra sao, người còn là một người đọc sách nữa chứ. Phi! Hôm nay, cho dù các người đánh chết tướng công của ta thì trong nhà các người cũng phải có một người tiền cung.” Kha Mỹ Lệ đắc ý nói.

“Đại ca, kỳ thật ta cũng là nghĩ tốt cho các người. Người xem, tuổi của song nhi trong nhà các người cũng từ từ lớn. Hấn là song oa tử nên khí lực đều nhỏ, về sau cũng không làm tốt việc nhà nông. Muốn nói đến việc lập gia đình thì ai sẽ lấy song oa tử làm thê tử đây. Các người lại không nguyện ý để hấn đi làm thiếp thị cho người giàu có, chẳng lẽ sẽ dưỡng hấn ở trong nhà cả đời sao. Đi trong cung thật tốt a. Bớt được chi

tiêu, giảm bớt gánh nặng. Bản thân hắn cũng có thể nhận chút bạc, thật tốt a!” Lâm Đại Lực ra về suy nghĩ dầm ca ca.

“Hắn nói không sai, các người hảo hảo ngẫm lại đi. Còn không tới vài ngày , nhanh giúp hài tử chuẩn bị đi.”

Trong chính không cho Lâm Đại Tráng cơ hội phản bác, nói xong liền cùng vợ chồng Lâm Đại Lực ly khai.

“Cha mẹ, nhị bá nói đúng. Ta ở nhà cũng không hữu dụng. Hãy để cho ta tiến cung đi. Ta sẽ chiếu cố hảo chính mình.” Lâm Gia Bảo ra về kiên cường nói, nhưng nước mắt cũng đã chảy xuống.

Lâm Gia Bảo từ nhỏ liền biết mình không giống hài tử bình thường. Không hài tử nào nguyện ý chơi đùa cùng hắn. Nhớ rõ lúc hắn bốn năm tuổi, có một thương nhân tới nhà nói là muốn mua hắn đi liền bị cha nưng hắn cưỡng chế đuổi đi. Lúc nưng dẫn hắn ra cửa, thường sẽ bị người chỉ trích. Nưng liền sẽ ôm hắn khóc. Nhưng cha mẹ luôn đối xử với hắn tốt nhất. Trong nhà có đồ ăn ngon , đồ vật hảo ngoạn đều là cho hắn trước. Ca ca tỷ tỷ cũng đều thập phần yêu thương hắn. Thậm chí sau khi lại long phượng thai đệ muội sinh ra, cả nhà vẫn trước sau như một đối đãi hảo. Hắn cũng thực yêu người nhà của hắn.

Trương thị khóc ròng ôm chầm Lâm Gia Bảo : “Gia Bảo a, người là bảo bối của cha mẹ. Cha mẹ chưa từng cảm thấy người là trời buộc. Cha mẹ thật sự luyến tiếc người! Mẹ hận Lâm Đại Lực đã gây ra việc này... Nha nha...”

Lâm Đại Tráng trầm mặc. Hắn biết đã không còn cách nào cứu vãn. Nếu tìm không đủ nhân số, toàn bộ thôn sợ là gặp phải tào ương , vì thế cũng không khó hiểu khi Trong chính tỏ ra rất kiên quyết. Mà nếu nhà bọn họ phải chọn một thì Gia Bảo đúng là lựa chọn thích hợp nhất.

Lâm Đại Tráng tiến lên ôm bọn họ, “Gia Bảo a, không nên trách cha nưng người. Đi trong cung hảo hảo. Cha mẹ chờ người trở về. Sau này nếu cha mẹ mất, còn có ca người, đệ người, tỷ tỷ cùng muội muội của người. Người yên tâm!”

Lâm Gia Văn phát thệ: “Gia Bảo người đừng lo lắng, về sau ca ca dưỡng người, chờ ca ca có nhi tử, sẽ cho người tiểu chất tử để người dưỡng lão, hiếu thuận người.”

Lâm Gia Tài ở một bên cũng kêu lên: “Còn có ta, còn có ta, ta cũng muốn cấp nhị ca dưỡng lão.”

Trong lúc nhất thời người một nhà vây quanh ôm thành một đoàn.

Vì đã tiếp nhận sự thật nên người nhà Lâm Đại Tráng bận rộn lên. Trương thị vội vàng khâu hài. Tẩu tử Ngô thị vội vàng làm xiêm y. Nhị tỷ Lâm Ly Nhi cũng thêu hà bao cấp Gia Bảo. Thậm chí đến long phượng thai cũng trong một đêm giống như trưởng thành lên, tự động giúp đỡ làm công việc nhà. Lâm Gia Văn mấy ngày nay đều không có ôn thư mà là dạy Gia Bảo biết chữ. Trước kia cũng có dạy một chút rồi nhưng hắn cảm thấy Gia Bảo học nhiều một chút thì sẽ tốt hơn. Mặt khác cũng dặn Lâm Gia Bảo nói rất nhiều việc cần chú ý, không cần gây chuyện, không cần xen vào việc của người khác, đừng khoa trương, không nên trở mặt với người khác. Ngoài ra còn dạy thêm một ít lễ nghi đối nhân xử thế. Lâm Gia Văn dù sao cũng là người đọc sách, hiểu biết tương đối nhiều.

Lâm Gia Bảo cẩn thận nghe, cố gắng ghi nhớ lời ca ca nói.

Thời gian qua rất nhanh, đã đến lúc tập hợp. Người nhà Lâm Gia Bảo cùng người nhà của chín người còn lại với Trong chính đi đến thị trấn tiền tiền đưa.

“Gia Bảo a, đi trong cung hảo hảo . Cha mẹ cùng huynh đệ tỷ muội của người luôn chờ người. Nhị tỷ giúp người thêu hà bao, người phải cẩn thận cắt kỹ. Bên trong có mười hai bạc, đến trong cung biết đâu sẽ phải dùng. Khi cần thì phải tiêu để có thể ít chịu khổ một chút. Còn có, người ráng nhớ kỹ lời đại ca nói nga.” Lâm Đại Tráng lo lắng dặn .

Sau khi Lâm gia bận rộn chia tay, xe ngựa chuyên chở mười người cùng nhóm sai dịch hộ tống từ từ tiến ra thị trấn. Đăng bởi: admin

4. Chương 4: Tiến Cung

CHƯƠNG 5: TIẾN CUNG

Cám ơn mauxanhvamauhong đã giúp mình hoàn thiện chương này.

Xe ngựa chạy đi. Nhìn thấy càng lúc càng xa quê nhà, trong xe ngựa đều vang lên tiếng khóc nỉ non.

Khoản gần một ngày, đoàn người đi tới trạm dịch ở tỉnh thành Từ Châu. Ở chỗ này lục tục cũng đã có vài xe khác đến tập hợp.Đợi sau một ngày, rốt cục cũng hoàn toàn tập hợp. Tổng cộng là 10 xe ngựa to, bắt đầu hướng về kinh thành xuất phát.

Nguyên bản 10 người ngồi cùng 1 xe ngựa thì tương đối rộng, nhưng hiện tại lên tới 20 cá nhân nên có vẻ rất là chật chội.Mỗi chiếc xe đều có một quản sự công công đi theo. Theo xe của Lâm Gia Bảo là một quản sự công công họ Triệu, 35 tuổi, người thực gầy gò, biểu tình hết sức nghiêm túc, đối với bọn họ cũng thực nghiêm khắc nên tất cả mọi người rất sợ hãi.

Trên đường đi chung nên mọi người cũng chậm rãi hiểu biết lẫn nhau. Sau đó tự động chia thành từng nhóm người. Mà trong số họ cũng chỉ có Lâm Gia Bảo là một song nhi nên ngầm bị bài xích. Lâm Gia Bảo cũng không có chủ động thân cận, nhu thuận mà nghe theo quản sự công công an bài. Triệu công công nhìn y giữ khuôn phép, thái độ đối với y coi như hòa ái.

Đi đường gần nửa tháng, bọn họ rốt cục tới trạm dịch ở vùng ngoại ô kinh thành. Cái trạm dịch này rất lớn. Bên trong đã có rất nhiều xe ngựa ngừng . Nơi này là chỗ tập hợp người mà khắp nơi đưa tới.

“Tất cả xuống xe, mang theo đồ vật của các người. Không cho nói, không cho nhìn đông tới nhìn tây, tất cả đi theo ta.” Triệu công công nói.

Mọi người xuống xe ngựa, đều không nói chuyện, cúi đầu đi theo. Triệu công công đem bọn họ thu xếp ở trong một gian phòng có mấy cái giường chung rất lớn. Trong phòng có mấy bồn nước sạch để cho bọn họ tịnh mặt rửa tay. Sau lại mang theo bọn họ đi dùng bữa tối. Mỗi người bọn họ được phát cho một chén cháo hạt ngô cùng một cái *thô mặt oa oa*. Tuy rằng đơn sơ, nhưng so với lương khô, bánh bột ngô dọc theo đường đi muốn đã khá hơn nhiều. Đi một ngày nên cũng rất đói bụng, mọi người liền lang thôn hổ yết ăn phần của mình. Triệu công công lại bảo bọn họ đi nhà xí, sau đó mang bọn họ về giường chung, khóa cửa lại.

Sau khi mọi người vào phòng đều sôi nổi giành nhau chỗ nằm tốt. Người cùng thôn cũng giúp nhau chiếm lấy vị trí có lợi. Lâm Gia Bảo người thì nhỏ, khí lực cũng nhỏ nên đã bị đẩy đến cạnh cửa. Lâm Gia Bảo cũng không muốn cùng các nàng đoạt, ôm bọc đồ nhỏ của mình, ngủ ở vị trí ngoài cùng.

“Uy, người tránh qua bên kia. Đừng dựa vào ta!” nữ hài ngủ ở bên cạnh hướng Lâm Gia Bảo hung đạo[nói năng hung tợn].

Cô bé này cũng là từ Lâm gia thôn. Đối với Lâm Gia Bảo rất là ác thanh ác khí. Nhìn y giống như là nhìn đồ vật bẩn. Lâm Gia Bảo không nói gì, chỉ đem thân mình xê dịch ra cạnh cửa. Một ngày đường nên cũng mệt chết đi, vì thế Lâm Gia Bảo rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Ngày thứ hai, lúc trời vẫn chưa sáng hẳn, Triệu công công liền gọi bọn họ thức dậy. Sau khi dùng qua đồ ăn sáng, mọi người lại lên xe ngựa.

Xe ngựa vào kinh thành, đến hoàng thành thì dừng lại. Sau khi xuống xe ngựa, tất cả mọi người bị tường thành nguy nga làm rung động hẳn lên. Lâm Gia Bảo nhìn tường thành màu đỏ thẫm, rất cao rất cao, tường thành liên miên không dứt nhìn không tới cuối. Khi được nắng sớm chiếu rọi, hồng tường hoàng ngói cung điện phá lệ trang nghiêm. Hôm nay là ngày cung nhân tiến cung, vì thế tuyên võ môn đã sớm mở ra.

Đầu tiên bọn họ được đưa đến Ngoại ngũ sở để tiếp thu vòng thứ nhất sàng chọn.

Vòng thứ nhất sàng chọn rất đơn giản, chủ yếu là nhìn xem tướng mạo có chỉnh tề hay không, ăn nói có rõ ràng, trên người có tàn tật hay không, có mùi vị khác thường hay không.

Tuy rằng quá trình đơn giản, nhưng lần này có gần tới ngàn người tiến cung, thời gian chờ đợi thực dài.

Lâm Gia Bảo được phân công đến một đội đều là song nhi, thực thuận lợi mà thông qua vòng thứ nhất sàng chọn. Chờ sàng chọn hoàn tất thì cũng đã là giữa trưa .

Tiếp đến, từng đội thông qua được mang đi dùng cơm trưa. Rốt cuộc là trong cung hàng hóa cũng tốt hơn. Một người được một chén cháo và bánh bao lớn trắng trắng. Bên trong chén cháo còn có chút thịt băm. Bọn họ là những người mà suốt theo đường đi đều chỉ có lương khô, tất cả đã lâu không có thức ăn mặn, cho nên chỉ cần nghe mùi liền nuốt nước miếng.

Lâm Gia Bảo uống ngụm cháo, hương vị thực tiên mỹ, ăn thật ngon, bất giác tốc độ ăn có chút tăng nhanh .

“Là bánh bao trắng nga, ăn ngon thật ! Ta chưa từng có ăn qua bánh bao ngon như vậy đâu.” Một song nhi cắn một miếng lớn bánh bao nói.

“Thật sự da, ăn ngon, ăn ngon.” Một bên có vài song nhi cũng cùng kêu lên phụ họa.

“Thiết! Vài cái bánh bao trắng mà thôi” Một song nhi diện mạo tinh xảo khinh thường nói.

Lâm Gia Bảo cũng nhìn bánh bao trắng trắng trên tay mình. Loại bánh bao này Lâm gia rất ít ăn bởi vì trong nhà nhiều người nên chỉ có thể *tham* bột ngô cùng nhau ăn .

Lâm Gia Bảo cắn bánh bao một cái, chậm rãi nhắm nuốt, có chút vị ngọt nhẹ nhẹ, thật sự ăn thật ngon. [Y-H: tưởng tượng thấy cứng quá]

Cơm trưa hôm nay tất cả mọi người ăn rất nhiều. Lâm Gia Bảo ăn hai cái bánh bao cùng một chén cháo. Lâm Gia Bảo sờ sờ cái bụng nhỏ của mình. Đây là buổi ăn tối no nhất trong vòng nửa tháng này. Buổi chiều lại có quân sự công công đến lĩnh bọn họ, đem bọn họ đưa đến một gian nhà tắm lớn để cho bọn họ tự mình tẩy sạch sẽ. Sau đó, yêu cầu một nhóm vào một gian phòng, giữ nguyên thân thể trần truồng để hai lão ma ma xem xét.

Lâm Gia Bảo cương cứng thân mình đứng đó, dựa theo lão ma ma yêu cầu đi qua một vòng, sau lại đi đến một cái tiểu tháp nằm xuống để ma ma kiểm tra hạ thân. Trong đó có một ma ma thấy hấn nằm tốt lắm liền sờ soạng một phen trên người hấn, sau đó nói “Da thật trơn trượt.”

Lâm Gia Bảo xấu hổ đến đỏ hết khuôn mặt nhỏ nhắn, không dám động cũng không dám nói lời nào.

Kiểm tra xong, lão ma ma bảo hấn đứng dậy. Một ma ma khác dùng bút lông chấm một chút chu sa trong bát ở trên bàn hướng cánh tay Lâm Gia Bảo chấm một cái.Sau đó, nhóm ma ma cũng không có làm khó hấn, bảo Lâm Gia Bảo mặc quần áo tử tế rồi đi ra ngoài.

Lâm Gia Bảo ra khỏi phòng, đi tới một cái đại viện tử. Những người kiểm tra tốt đã đứng chờ ở một bên , Lâm Gia Bảo cũng tiến lên đứng cùng chung một chỗ với bọn họ. Lâm Gia Bảo nhìn điểm nhỏ đỏ tươi trên cánh tay mà xuất thần. Cái này chính là tượng trưng cho trinh tiết: thủ cung sa chí.

Đột nhiên từ một phía khác trong sân truyền đến thanh âm ồn ào.Từ một phòng khác, một nữ hài bị kéo đi ra,

“Ma ma tha mạng a, ma ma tha mạng a! Tha mạng a!” Nữ hài khóc lớn kêu to.

Vài thái giám khỏe mạnh đem nữ hài ấn xuống mặt đất, sau đó dùng mộc côn dài và thô đánh lên người nữ hài.

“Trong cung là địa phương nào, bản thối đều có thể tiến vào sao? Dám đến nơi này mà dùng mánh khoe , chính là tìm đường chết” Một lão ma ma trong sân, lớn tiếng nói.

Nữ hài kia khóc la một hồi, sau lại không thể nghe thấy, chỉ còn lại thanh âm gậy gộc đánh vào da thịt. Huyết theo gậy gộc chảy ra. Nửa người dưới nữ hài kia đã là huyết nhục mơ hồ . Người chung quanh nhìn thấy cảnh này đều bị hù chết. Không dám phát ra âm thanh. Vài người nhất gan thì suýt nữa ngất. Lâm

Gia Bảo không dám nhìn, sắc mặt trắng bệch. Chỉ chốc lát, nữ hài kia được xác nhận đoạn khí, sau đó bị mang đi, chỉ để lại trên nền đất loang lổ một vũng máu lớn.

Đây là lần đầu tiên Lâm Gia Bảo nhìn thấy người chết, cũng là lần đầu tiên hiểu được trong cung tàn khốc như thế nào. Âm thầm tự nói với mình, nhất định không cần phạm sai lầm, người trong nhà đang chờ hân, cần phải hảo hảo xuất cung.

Chờ bọn hân toàn bộ được kiểm tra hảo, thì đã đến thời gian bữa tối. Nhóm người lại đi dùng bữa. Bữa tối cũng giống như ngọc thiện[bữa trưa] có cháo thịt cùng bánh màn thầu[bánh bao]. Vì trải qua chuyện hồi xé chiều, sắc mặt mọi người đều không tốt.

Lâm Gia Bảo nghĩ đến một màn vào buổi chiều liền có chút buồn nôn. Miễn cưỡng chính mình uống một chén cháo ăn một cái bánh màn thầu. Lúc này, công công quản sự cùng một vị ma ma mặc cung phục màu thâm xám tiến vào, mọi người nhìn thấy đều buông bát xuống, đứng dậy.

“Đây là Tịch ma ma, trong thời gian một tháng kế tiếp, các người sẽ đi theo Tịch ma ma hảo hảo học tập cung quy.” Quản sự công công giới thiệu.

“Ta là Tịch ma ma, ba mươi song nhi cung thị các người trong một tháng kế tiếp đều do ta quản lí. Từ ngày mai trở đi, các người phải cùng ta học tập quy củ lễ nghi trong cung. Hiện tại, ta phát y phục cung thị cho các người trước, vào cung sẽ không thể mặc y phục của các người. Hiện tại, các người đi thay trước, sau đó lấy đồ đặc của mình, đến bên này tập hợp. Ta mang bọn người đến chỗ ở.”

“Dạ.”

Nguyên Phúc phát hiện mấy ngày nay Thái tử điện hạ rất kỳ quái, đặc biệt hôm nay.

Thái tử điện hạ sau khi kết thúc lâm triều, cũng không có xử lý chính vụ, mà là ngồi ở trong thư phòng phát ngốc hết nửa ngày (^_^). Biểu tình thoát nhìn là ... sung sướng, là ... phấn khởi. Buổi chiều lại càng kỳ quái, Thái tử điện hạ không có đi Bắc đại doanh, mà mang theo hân đi loạn khắp hoàng cung. Hơn nữa, càng đi càng xa, chuyên chọn mấy đường nhỏ đến các cung hẻo lánh để đi. Sắc trời cũng dần dần tối sầm xuống.

“Thái tử điện hạ, ngài đây là muốn đi đâu?” Nếu tiếp tục đi nữa thì sẽ đến *ngoại ngũ cung*.

Lúc này, xa xa có một nhóm người một thân cung phục màu xanh lá cây hướng bên này đi tới, Hiên Viên Hân Thừa nhìn đến màu sắc cung phục kia, trong lòng vui vẻ. Hiên Viên Hân Thừa bước nhanh tiến lên, Nguyên Phúc vội vàng đuổi kịp.

Tịch ma ma mang theo một đội cung thị đi trên đường, nhìn thấy xa xa có hai người đang đến. Người đi đầu xuyên thường phục màu đỏ tía, phía dưới vạt áo màu mạ vàng. Phía sau là một thái giám đi theo. Khi đến gần thì phát hiện đây không phải là Nguyên Phúc ở Đông Cung Thái tử sao?. Nếu vậy thì vị đi đầu kia chính là... ,

“Tham kiến Thái tử điện hạ!” Tịch ma ma tiến lên hành lễ quỳ xuống.

Tịch ma ma quỳ xuống, phía sau Lâm Gia Bảo và những người khác cũng vội vàng quỳ xuống theo.

“Người là... ? Đây đều là chuẩn bị đi chỗ nào?” Hiên Viên Hân Thừa hướng Tịch ma ma hỏi, ánh mắt lại như đang tìm tòi cái gì đó ở sau lưng nàng.

Thực nhanh Hiên Viên Hân Thừa liền nhìn thấy người hân mong nhớ ngày đêm. Lâm Gia Bảo một thân y phục cung thị màu xanh lá cây, quỳ gối bên kia, Hiên Viên Hân Thừa nắm chặt nắm tay, khắc chế chính mình tiến lên.

Lâm Gia Bảo lúc này mới 12 tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn lộ ra tính trẻ con. Mặc vào y phục cung thị rộng lớn, người có vẻ phá lệ nhỏ xinh. Sắc mặt bảo bối cũng không tốt, cúi đầu, mơ hồ có thể nhìn thấy hai cái đồng tiền nho nhỏ, thật sự là đáng yêu! [Y-H: yêu rồi thì nhìn chỗ nào mà không thích(^_^)]

“Hồi Thái tử điện hạ, lão nô là Tịch ma ma của *ngoại ngũ cung*. Hôm nay là ngày tân cung nhân vào cung. Phía sau lão nô là cung thị vào cung lần này. Lần này, người tiến cung tương đối nhiều, *ngoại ngũ cung trụ* không đủ chỗ. Lão nô đang chuẩn bị dẫn bọn hân đi an trí ở Tây Ly điện.”

“Đều đứng lên đi.” đôi mắt Hiên Viên Hãn Thừa chặt chẽ theo dõi trên người Lâm Gia Bảo, “Nhanh chút dẫn bọn hắc đi dần xếp hảo đi.”

“Dạ.”

Hiên Viên Hãn Thừa lưu luyến mà thu lại tầm mắt, chuẩn bị rời đi. Thật sự nếu không đi, hắc sợ hắc sẽ thật sự kích động mà ôm lấy Lâm Gia Bảo. Bây giờ còn không phải thời điểm, hắc cũng không muốn dọa đến y.

“Tây Ly cung a...” Hiên Viên Hãn Thừa vui vẻ mà nói nhỏ.

Nguyên Phúc đối với vẻ mặt của Thái tử điện hạ rất là nghi hoặc. Ánh mắt vừa rời của Thái tử điện hạ nhìn chằm chằm vào đám cung thị kia, chẳng lẽ là coi trọng ai?

Nguyên Phúc nghĩ nghĩ lại lắc đầu. Vừa rồi hắc cũng không nhìn thấy người nào đặc biệt xinh đẹp a. Hơn nữa tuổi mấy cung thị này thực nhỏ, còn chưa có phát triển đâu. Hắc nhất định là suy nghĩ nhiều thôi.

Mỗi ngày vào buổi sáng, Lâm Gia Bảo cùng với nhóm cung thị đều phải đi theo Tịch ma ma học thuộc cung quy. Buổi chiều thì học tập cử chỉ hành vi, lễ nghi diễn xuất.[??]

Hầu hết những người tiến cung đều là không biết chữ, bọn họ chỉ có thể học bằng cách ghi nhớ những cái cung quy đó, còn phải ghi nhớ đường trong cung, đường đi đến Thái y viện, ngự thiện phòng và một ít đường đi khác trong cung. Trừ những cái này ra, bọn họ còn phải biết được địa phương nào là cấm tiến vào và một ít quy tắc cấm kỵ trong cung. Những thứ này đối với Lâm Gia Bảo mà nói cũng không khó khăn. Đại ca dạy hắc một ít chữ, chỉ cần dụng tâm liền có thể nhớ kỹ. Cho nên hắc so với người khác thì tiến bộ nhanh hơn một chút.

Lễ nghi hành vi cử chỉ, đối bọn họ mà nói thì càng khó hơn một ít. Đi đường phải cúi đầu, *thùy mâu, hàm hung*, không vang lên tiếng động. Hành lễ quỳ lạy như thế nào đều cũng phải chú ý. Khi trả lời phải cho rõ ràng, câu nói phải ngắn gọn. Thanh âm phải nhẹ không được quá to, ngữ tốc[tốc độ nói] phải vững vàng, không nhanh không chậm. Còn phải học pha trà, luyện tập bưng trà đưa nước. Tay chân phải nhanh nhẹn, nhưng cũng phải nhẹ nhàng, đồ vật chén bát đặt trên bàn đều không được phát ra tiếng vang, nước trà càng không được đổ ra ngoài.

Lâm Gia Bảo học thực nghiêm túc. Mỗi ngày đều luyện tập hơn trăm lần.

Nguyên Phúc trải qua gần một tháng đã có thể khẳng định Thái tử điện hạ đang coi trọng một cung thị nào đó ở Tây Ly cung. Thái tử điện hạ cơ hồ mỗi ngày đều phải đi Tây Ly cung, bí mật kích động đi vào trong viện, từ cửa sổ nhìn lên vào bên trong. Nguyên Phúc mỗi lần đi theo đều hết sức lo lắng đề phòng. Thậm chí Thái tử điện hạ còn sẽ leo lên cây bên trong Tây Ly cung, từ xa nhìn ngắm cung thị ở trong viện.[Y-H: tội quá]. Ai u! Thái tử điện hạ của ta, ngài đây là muốn làm cái gì nha! Nếu như bị thị vệ tuần tra trong cung thấy được thì làm sao cho phải a! Rất dọa người a! Nguyên Phúc thật muốn điên rồi. Hắc theo Thái tử lâu như vậy, chưa bao giờ biết Thái tử điện hạ có loại ham mê này. Thích song nhi còn nhỏ tuổi như vậy a!(^_^). Nguyên Phúc thật là tò mò, rốt cuộc là một song nhi như thế nào có thể biến Thái tử điện hạ trở thành một bộ dáng như thế.

Hôm nay, ở bên trong thư phòng, Hiên Viên Hãn Thừa gọi Nguyên Phúc vào, vẫy lui hạ nhân.

“Ta nghĩ ngươi cũng đoán được, có người trong Tây Ly cung kia là chủ tử tương lai của ngươi. Ta hiện tại giao cho ngươi một việc, ngươi cần phải làm hảo. Ngươi cùng Lâm má má ở ngự điểm phòng trong cung mẫu hậu ta giao tình như thế nào?”

Hiên Viên Hãn Thừa nghĩ tới nghĩ lui vẫn quyết định đem Gia Bảo đặt ở chỗ mẫu hậu. Hắc còn chưa có thanh lý sạch sẽ trong cung nên rất lo lắng. Ngự điểm phòng là tiểu phòng bếp chuyên môn làm trà bánh, điểm tâm. Ngày thường, việc phải làm không nhiều lắm, nên sẽ không thực vất vả. Người trong ngự điểm phòng cũng không nhiều lắm, phân tranh cũng ít.

Hiên Viên Hãn Thừa biết gia đình Lâm má má cùng tâm phúc của mẫu hậu là Chu má má có quan hệ thông gia. Tay nghề Lâm má má rất cao, ở trước mặt mẫu hậu cũng có chút thể diện. Hơn nữa tính tình Lâm má má lại tốt, đối cung nhân phía dưới không dễ dàng đánh chửi. Trước đem bảo bối của hắc đặt ở nơi đó, hắc cũng có thể yên tâm một chút.

“Cái này... Giao tình cũng không tệ lắm.”

Nguyên Phúc châm chúc giải thích. Ở trong cung, nhân duyên của hắn luôn rất hảo .Hiên Viên Hân Thừa gật gật đầu.

“Nói Lâm má má đem một người đến ngự điểm phòng của nàng làm việc. Nói nàng chiếu cố y. Tên của y gọi là Lâm Gia Bảo, ở trong cung gọi là An T*rúc, 12 tuổi, *phái huyền người*. ánh mắt to to , trên mặt có hai cái má lúm đồng tiền nhỏ. Người đi đến tiểu khố phòng [Y-H: đi lấy tiền nà], chuyện lần này mà không làm tốt, người về sau cũng không cần đi theo bên cạnh ta nữa.”

“Dạ. Nô tài nhất định sẽ làm tốt .” Nguyên Phúc nhìn biểu tình nghiêm túc của Thái tử điện hạ, nhanh chóng trả lời.

Nguyên Phúc được Thái tử phân phó nên nhanh chóng đi đến Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu nương nương. Thời điểm Nguyên Phúc đi vào ngự điểm phòng, Lâm má má đang cùng vài cung nữ làm điểm tâm. Nhìn thấy Nguyên Phúc đến , buông đồ trong tay xuống.

“Nguyên Phúc công công, sao người lại tới đây giờ này, Thái tử điện hạ có gì phân phó sao?”

“Chuyện là vậy, Thái tử điện hạ lần trước ở chỗ Hoàng hậu nương nương ăn đậu tây cao các người làm, thập phần thích. Trở về cũng phân phó đầu bếp trong Đông Cung làm , nhưng Thái tử điện hạ nói hương vị không giống. Cho nên ta tới đây”.

“Ta sẽ đi làm ngay, Nguyên Phúc công công người chờ a.” Lâm má má nghe được Thái tử điện hạ thích ăn điểm tâm nàng làm, cũng rất vui vẻ.

“Ma ma người không cần vội, nhượng thủ hạ đi làm đi. Ta đây cũng không vội ... Ha ha...” Nguyên Phúc vội vàng kéo Lâm má má.

Lâm má má nhìn thần sắc của Nguyên Phúc, biết hắn có chuyện muốn nói. Phân phó cung nữ bên người làm một chút điểm tâm, chính mình lôi kéo Nguyên Phúc ra khỏi phòng bếp, đi vào ốc xá phía sau.

Lâm má má dẫn Nguyên Phúc đến gian phòng của mình. Lâm má má là quản sự ma ma của ngự điểm phòng nên phòng khá lớn, có đến hai gian.Lâm má má đem hắn đưa đến gian ngoài ngồi xuống,

“Nguyên Phúc công công, có chuyện gì?”

“Lâm má má, chúng ta giao tình đã lâu. Thực không dám giấu diếm, ta đến đây là thật sự có chuyện cầu người.” Nguyên Phúc nhìn Lâm má má nói tiếp, “Lần này tân nhân vào trong cung, ngày mai sẽ phân công. Trong số đó, ta có một bà con xa. Ta thấy Lâm má má là người hòa ái hòa khí, tay nghề lại tốt như vậy, nếu có thể trở thành thủ hạ của ngài thì tốt rồi.”

“Là việc này a, cũng không phải là việc khó.”

Lâm má má còn tưởng rằng phải làm chuyện thủ đoạn độc ác gì đó. Người ở chỗ của nàng vốn cũng không nhiều lắm. Nếu muốn nhận thêm một người thì không là vấn đề.

“Ta đây xem như ngài đáp ứng a! Ha ha, Lâm má má người lần này giúp đỡ ta chính là một đại ân .” Nguyên Phúc kích động đem tình huống của Lâm Gia Bảo đều nói cho Lâm má má nghe.

“Thân thích kia của ta thực nhu thuận hiểu chuyện , về sau chắc làm phiên Lâm má má chiếu cố nhiều.” Nguyên Phúc nói xong, từ ngực lấy ra một cái hộp gấm, đưa cho Lâm má má. “Nghe nói tháng sau là sinh nhật của ma ma, đây là một chút tâm ý nhỏ, ma ma ngài cũng đừng ghét bỏ.”

“Ai u, công công ngài thật đúng là khách khí. Yên tâm , ta nhất định sẽ chiếu cố hảo .” Lâm má má cười nhận.

Hai người còn nói một lát sau đó Lâm má má cùng Nguyên Phúc trở về trù phòng.

“Lâm má má, đậu tây cao đã làm tốt , ngài nhìn xem.”

Thủ hạ lớn tuổi nhất của Lâm má má là Ngọc Sương, tự tay bưng điểm tâm cấp ma ma kiểm tra. Lâm má má nhìn nhìn hình dạng, cầm một cái nhắm nháp. Gật gật đầu, “Làm không tồi.” Lại cho Nguyên Phúc nếm vài cái.

“Chính là hương vị này, ăn ngon thật a. Lâm má má giáo hảo, làm thủ hạ của ngài thật là có phúc.” Nguyên Phúc mạnh mẽ khen.

Lâm má má cũng rất đặc ý, Ngọc Sương là trợ thủ đắc lực của nàng, đã học được bảy tám phân tay nghề của nàng.

Sau đó Nguyên Phúc đem điểm tâm đã được xếp hảo vào trong thực hộp trở về báo cáo kết quả công tác. Nguyên Phúc vừa đi, hai cung nữ khác liền vây lên.

”Ma ma thật lợi hại, đến Thái tử điện hạ cũng nhớ thương điểm tâm của ngự điểm phòng chúng ta nga!” Ngọc Linh người nhỏ nhất cũng là hoạt bát nhất nói.

”Đúng vậy! Đi theo Lâm má má học làm điểm tâm, chúng ta thật là có phúc a.” Ngọc Lang, người lớn tuổi hơn cũng phụ họa theo.

Lâm má má nghe xong tất nhiên là cao hứng, “Hảo, miệng các người thật là ngọt, nhanh đi làm việc đi.”

Ban đêm, Lâm má má về tới phòng mình, mở hộp gấm ra. Bên trong có một khối ngọc bài, ngọc kia có thể nước thực túc thông thấu cực kỳ. Mặt trên điêu khắc thanh tùng cùng thọ tự, rất là tinh xảo. Lâm má má đem ngọc bài cầm lên thượng thượng, yêu thích không buông tay. Phía dưới ngọc bài là một xấp ngân phiếu được xếp ngăn nắp, Lâm má má thầm nghĩ Nguyên Phúc này thật sự là chu đáo.

Cầm lấy ngân phiếu xem thử, đôi mắt Lâm má má trừng to, cư nhiên là một vạn lượng bạc. Thật sự là dọa nàng nhảy dựng. Nhiều như vậy bạc. Lâm má má nghĩ người muốn nàng chiếu cố chỉ sợ không phải đơn giản là bà con xa của Nguyên Phúc đi... Nghĩ đến sau lưng Nguyên Phúc ... Ai! Nếu đã mở lời xuống như thế, cũng chỉ có thể làm theo. Lâm má má cẩn thận đem ngân phiếu cất kỹ, liền ngủ sớm. Nàng chuẩn bị sáng mai đi Tây Ly cung lĩnh người, cũng không dám trì hoãn.

Tây Ly cung, trong phòng của Lâm Gia Bảo, mọi người vì không biết ngày mai sẽ bị phân công tới chỗ nào, mồm năm miệng mười mà thảo luận.

“Ta nói a, ta muốn được phân đến trong cung của quý nhân nương nương được sủng ái, như vậy ngày tháng của chúng ta cũng tốt hơn chút.” Một song nhi nói.

“Nào có chuyện tốt như vậy, nghe nói rất nhiều nơi không muốn cung thị là song nhi. Hơn nữa Hoàng Thượng yêu nhất Hoàng hậu nương nương, Vĩnh Thọ cung cũng là một nơi tốt”. Một song nhi khác phản bác.

“Đúng vậy, ta nghe quản sự công công nói, đa số chúng ta sẽ đi đến Thượng công cục, Thượng lâm cục cùng Ngự thiện phòng.”

“Nếu có thể tiến vào Đông Cung của Thái tử điện hạ làm việc thì tốt rồi.” Một song nhi tinh xảo nói, “Lần đó ta trộm nhìn thoáng qua, Thái tử điện hạ rất anh tuấn bất phàm, thanh âm cũng thực ôn nhu nữa.”

“Thái tử điện hạ a...” Một song nhi thần thần bí bí mà phóng thấp thanh âm, “Ta nghe Tịch ma ma cùng vài công công nói chuyện phiếm, nói có một cung nữ không cẩn thận va chạm Thái tử điện hạ, lập tức bị trượng đập chết đó.”

“Thật sự a, thật là đáng sợ.” Tất cả mọi người không tự giác nghĩ đến sự việc xảy ra vào ngày đầu tiên tiến cung.”Thật đáng sợ a...”

“Ta nói, vẫn là đi Ngự thiện phòng hảo, có rất nhiều đồ ăn ngon.” Một song nhi lên tiếng.

“Ha ha người chỉ biết có ăn thôi a...”

Tất cả mọi người nở nụ cười, đối với sự lo lắng cùng sợ hãi cho ngày mai cũng tiêu tán không ít. Lâm Gia Bảo trước khi ngủ yên lặng mà suy nghĩ, hy vọng lão thiên gia phù hộ, ngàn vạn đừng đem hần phân đến trong cung Thái tử điện hạ đi a. [Y-H: em an tâm, ko ai phân em đến đó mà tự hần lại rước em]

—— Đăng bởi: admin

5. Chương 5: Ngự Điểm Phòng

CHƯƠNG 6: NGỰ ĐIỂM PHÒNG

Cám ơn NanaYJ và Yamiryu và mauxanhvamauhong đã góp ý chỗ mình không biết.

Sáng sớm hôm sau, Lâm má má đã thức dậy. Tây Ly cung cách nơi này khá xa, nàng phải nắm chặt thời gian mới được.

“Lâm má má, ngài hôm nay thức sớm như vậy a!” Ngọc Sương thức tương đối sớm, nhìn thấy Lâm má má liền tiến lên hành lễ.

“Đúng vậy, hôm nay trong cung phân công tân nhân, ta muốn đi lĩnh một người trở về. Ta đi đứng chậm, sớm một chút đi qua thì tương đối hảo.” Lâm má má nói. Ngày hôm qua thu một số bạc lớn như vậy, nếu làm ra sai lầm, nàng cũng không biết công đạo với vị kia như thế nào.

“Tân nhân, ngài không phải nói năm nay không chuẩn bị nhận người tiến vào sao?” Ngọc Sương hỏi.

Lâm má má nghĩ nghĩ sau đó nói cùng Ngọc Sương, “Người ngày hôm qua cũng nhìn thấy, Nguyên Phúc công công tới tìm ta. Kỳ thật là nhờ ta chiếu cố bà con xa của hắn, muốn người đó đến nơi này của chúng ta. Nguyên Phúc là hồng nhân bên người Thái tử điện hạ, ta cũng không thể cự tuyệt. Việc này, người tự mình biết là được, cũng đừng nói với những người khác. Sau này, người cũng giúp ma ma chiếu cố y một chút.”

“Biết, ma ma, ta sẽ không nói lung tung.” Ngọc Sương cũng biết Lâm má má tín nhiệm nàng, hồi đáp. “Ma ma người dùng đồ ăn sáng không?”

“Không còn kịp rồi, chờ ta trở lại rồi nói sau. Ngọc Sương, người giúp ta đem phòng bên cạnh ta chỉnh lý một chút, đem đệm chăn đều đổi mới. Lần này tới là một song nhi cung thị, không thể ở cùng các người.” Ngọc Sương cùng Ngọc Lang còn có Ngọc Linh ở một phòng, tuy rằng vẫn còn một cái giường ngủ, nhưng hiển nhiên là không thích hợp ở cùng một chỗ với các người.”

“Dạ. ma ma ngài mau đi đi, ta sẽ thu thập xong.”

Thời điểm Lâm má má đến Tây Ly cung là vừa qua khỏi giờ Thìn. Dọc theo đường đi nàng muốn ngừng cũng không dám ngừng.

“Lâm má má ngài như thế nào lại đây.” Tịch ma ma tiến lên đỡ lấy nàng. Nàng có biết Lâm má má.

“Ta biết người ở nơi này là do Tịch ma ma quản lý, ta chuẩn bị đến chọn một người trở về, ở chỗ của ta gần đây hơi nhiều việc. Hơn nữa người từ chỗ của Tịch ma ma đi ra đều nhất định là hảo.” Lâm má má hướng Tịch ma ma khen tặng.

“Ha ha người nào không biết Lâm má má ngài a, người chỉ cần phái người tới nói một tiếng là được rồi. Ta sẽ trực tiếp đem người đưa qua, đâu cần người phải tự mình tới như vậy a.” Tịch ma ma biết Lâm má má là trong cung Hoàng hậu nương nương, không dám đắc tội, vội vàng cười nói. “Ta đây còn chưa có bắt đầu phân công, Lâm má má ngài trước chọn đi.”

“Như vậy có tốt không? ha ha.” Lâm má má cũng không khách khí, nhìn ba hàng cung thị phía sau Tịch ma ma.

Lâm Gia Bảo nhỏ con nên được xếp ở đầu hàng. Kia là đôi mắt to ngập nước, cùng một đôi má lúm đồng tiền thực dễ nhận ra. Tịch ma ma thấy Lâm má má vẫn luôn nhìn Lâm Gia Bảo liền nói.

“Nơi của Lâm má má chính là một chỗ tốt a, nếu được chọn thật sự là có phúc.” Lâm má má chỉ vào Lâm Gia Bảo và những người kia nói “Từng người các người nói tên của mình, bao nhiêu tuổi rồi.”

“An Bình từ người bắt đầu đi.” Tịch ma ma sắp xếp nói.

Rất nhanh liền đến phiên Lâm Gia Bảo, “Nô tài Lâm An Trúc, năm nay 12 tuổi.” Lâm Gia Bảo hiện tại bị cải danh thành Lâm An Trúc. Tất cả tên bọn họ đều bắt đầu là chữ An.

“Cũng họ Lâm a, thật là có duyên! Người có biết trù nghệ?” Lâm má má hỏi.

“Hồi ma ma, ta biết một chút.” Lâm Gia Bảo đáp.

“Ha ha, vậy chọn người này đi. Ta cũng không kén chọn lắm. Tịch ma ma, chậm trễ người lâu như vậy, người tiếp tục an bài đi.” Lâm má má ngoắc Lâm Gia Bảo lại đây.

“Không có việc gì, không chậm trễ, Lâm má má có cần chọn thêm một người nữa không?” Tịch ma ma gọi ý.

“Không cần, ta còn có việc, giờ ta trở về. Người chắc cũng vội.” Lâm má má khoát tay.

“Lâm má má, ngài đi thông thả a.”

Tịch ma ma đăng ký nơi Lâm An Trúc đi, bảo hẩn theo Lâm má má. Nhóm cung thị còn lại đều hâm mộ cùng ghen tị mà nhìn bọn họ rời đi.

Ra khỏi Tây Ly cung, Lâm má má cẩn thận đánh giá Lâm An Trúc đang đi theo nàng, “An Trúc, người vốn tên gọi là gì? Là người ở nơi nào a? Nhà ở chỗ nào?”

“Hồi ma ma, nô tài vốn tên là Lâm Gia Bảo, là người Phái Huyền, nhà ở Lâm gia thôn”. Lâm Gia Bảo hiện tại gọi Lâm An Trúc, nhưng hẩn vẫn thích tên mà cha mẹ đặt cho hẩn. Bất quá Tịch ma ma nói gọi là An Trúc thì lịch sự tao nhã dễ nghe.

“Gia Bảo a, là một cái tên rất hay. Bất quá, trong cung có quy củ, về sau chỉ có thể gọi An Trúc.” Lâm má má đổi chiều tin tức, xác nhận người là không sai.

“An Trúc hiểu được.” An trúc nhu thuận mà gật đầu.

“Thật ngoan! Người cũng đừng sợ, người xem, chúng ta đều họ Lâm, coi như là có duyên phận. Chúng ta hiện tại đi đến ngự điểm phòng ở Vĩnh Thọ cung, là địa phương chuyên môn làm điểm tâm cấp Hoàng hậu nương nương, mỗi ngày sự tình cần làm cũng không nhiều lắm. Ở chỗ đó sẽ có ba cung nữ cùng người đồng thời làm việc, đều là những người thực hảo ở chung.”

“Ma ma, ta sẽ hảo hảo học, nghiêm túc làm việc.” Lâm Gia Bảo ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhắn cam đoan.

“Ân, hảo hảo tử.” Lâm má má sờ sờ đầu của hẩn.

Đi qua một quãng đường thật dài, Lâm má má mang theo Lâm Gia Bảo đi tới phòng bếp ngự điểm phòng.

“Lâm má má ngài đã về rồi.” Ngọc Lang tiến lên phía trước nói, ánh mắt nhìn nhìn Lâm Gia Bảo ở phía sau ma ma.

“Ma ma, ma ma, đây là người mới tới sao?” Ngọc Linh cũng tò mò hỏi.

“Phải, đây là An Trúc, cung thị mới tới ngự điểm phòng chúng ta.” Lâm má má đối với Lâm Gia Bảo bắt đầu giới thiệu, “Đây là Ngọc Sương, Ngọc Lang, Ngọc Linh.”

“Ngọc Sương tỷ tỷ hảo, Ngọc Lang tỷ tỷ hảo, Ngọc Linh tỷ tỷ hảo.” Lâm Gia Bảo nhất nhất hướng các nàng vắn an.

“Ha ha, ta rất cực không phải là nhỏ nhất. An Trúc, người bao nhiêu tuổi rồi? Ngọc Linh hỏi.

“12 tuổi.” Lâm Gia Bảo giương một đôi mắt to, nhìn về phía Ngọc Linh.

“12 tuổi a, người thật nhỏ thật đáng yêu a! Nha, người còn có má lúm đồng tiền nha.” Ngọc Linh nói xong còn nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

“Hảo, đừng khi dễ người mới, đi làm việc đi. Ngọc Sương người trước mang An Trúc đi đến phòng của hẩn cất đồ đạc, dần xếp hảo.” Lâm má má đối Ngọc Sương phân phó.

“Dạ.”

Ngọc Sương mang theo Lâm Gia Bảo ra phòng bếp, đi tới ốc xá phía sau. Dem hân đưa đến một gian phòng đơn.

“Sau này, đây sẽ là phòng của người. Người trước đem đồ vật cất kỹ, nhìn xem còn thiếu những thứ gì thì nói với ta?”

Lâm Gia Bảo nhìn phòng của hân, phòng cũng không lớn, nhưng thực sạch sẽ. Trong phòng có một cái giường nhỏ cùng một cái tủ quần áo. Cạnh cửa sổ còn có một cái bàn cùng một cái ghế. Mấy loại gia cụ này đều có hoa văn xinh đẹp, những thứ đồ vật khác cũng thực đầy đủ, đệm chăn cũng đều là mới. Lâm Gia Bảo vui vẻ mà nói rằng:

“Phòng thực hảo, không thiếu.”

“Vậy người đem đồ vật cất kỹ, ta sẽ mang người làm quen một chút hoàn cảnh nơi này.”

Ngọc Sương nói xong, đối An Trúc nhu thuận cũng thực thích. Sau khi quen thuộc hoàn cảnh, Lâm Gia Bảo cùng Lâm má má và các nàng đồng thời dùng ngọc thiện. Nơi này, ngọc thiện cũng thực phong phú, có một món mận ba món chay, hương vị cũng thực hảo.

“Nơi này của chúng ta có phòng bếp, đều là tự mình đi đại trù phòng lĩnh nguyên liệu nấu ăn trở về làm. Không giống mấy cung khác, đồ ăn lĩnh trở về đều bị thiếu.” Ngọc Linh đặc ý nói.

“An Trúc người ăn nhiều một chút a.” Ngọc Sương gấp cho An Trúc thêm chút thịt.

“Ân ân, cảm ơn Ngọc Sương tỷ tỷ.” Lâm Gia Bảo quai hàm tắc nghẽn, hai má phình to, cố gắng nói lời cảm tạ.

Mọi người nhìn bộ dáng đáng yêu của hân đều nở nụ cười.

Buổi chiều, Lâm Gia Bảo liền vào ngự điểm phòng. Tẩy sạch tay, ở một bên nhìn Lâm má má làm điểm tâm. Lâm má má trước hết để cho hân nhìn, cũng không bảo hân động thủ. Một bên làm còn một bên cùng hân giảng giải. Ngọc Lang kéo Ngọc Sương qua một bên,

“Người xem, An Trúc mới đến một ngày liền được coi trọng hơn người”

Ngọc Lang từ trước vốn rất ghen tị việc Ngọc Sương có thể được Lâm má má trực tiếp dạy làm điểm tâm. Nhưng không có biện pháp, Ngọc Sương có thiên phú làm điểm tâm hơn nàng nên nàng cũng tương đối tin phục. Nhưng song nhi này mới ngày đầu tiên tới đã được mọi người thích, Lâm má má cũng rất xem trọng, nhìn thế nào cũng thấy khuôn mặt An Trúc kia thật chướng mắt.

Ngọc Sương biết tính tình Ngọc Lang tranh cường háo thắng, cũng không để ý tới việc nàng châm ngòi. Chuyên tâm làm chuyện của mình. Ngọc Lang thấy Ngọc Sương không thèm nhìn nàng, hừ một tiếng.

Lâm má má đang làm ngư nhũ cao. Ngọc Linh ở một bên trợ thủ. Lâm Gia Bảo cũng đứng ở một bên dụng tâm mà nhìn, nghiêm túc ghi nhớ các bước chế tác. Trước đem lòng đỏ, lòng trắng trứng gà tách ra. Sau đem đường cát để vào. Đánh/ khuấy cho đều tay đến khi tan hết. Tiếp tục lấy ngư nhũ để vào lòng đỏ trứng khuấy đều. Để muối vào lòng trắng trứng giảo đánh trong chốc lát. Để đường cát vào 2 phần đánh đến phát phao. Sau đó lấy lòng trắng trứng cho vào phần lòng đỏ trứng, rất nhanh khuấy đều, không thể hoa vòng. Trong khuôn hoa của ngư nhũ cao phết một lớp dầu, sau đó lại quét một vòng đường cát. Đổ trứng vào khuôn đến khi đầy tám phần, dùng ngón cái vẽ một vòng tròn quanh khuôn bánh. Chưng ở trong ***g hấp hơn một khắc đồng hồ là có thể dùng.

“Nhìn hiểu được không? Cũng không khó lắm, làm nhiều lần sẽ quen. Đây chính là món điểm tâm mà Hoàng hậu nương nương yêu nhất, thường xuyên phải làm.” Lâm má má nói với An Trúc.

“Ân, đều nhớ kỹ.” Lâm Gia Bảo gật đầu.

Trong không khí ở phòng bếp tràn ngập mùi sữa thơm của ngư nhũ cao, trong chốc lát đều chín hết. Ngọc Linh lấy ra đặt trên bàn để cho nguội, sau đó cẩn thận lấy ra khỏi khuôn.

“Thời điểm lấy ra khỏi khuôn phải cẩn thận, không thể làm hư. Giống như cái này, bị thiếu một mảnh nên không thể trình lên được. Nhất định phải dâng lên cái có hình dạng đầy đủ xinh đẹp.” Ngọc Linh cầm một

cái bánh bị thiếu một mảnh cho y nhìn, “Giống như cái này, hình dáng không dễ nhìn nên chúng ta có thể ăn, ha ha. Nơi này của chúng ta rất tốt phải không!?” Nói xong liền nhét vào miệng An Trúc.

“Người đừng nghe Ngọc Linh nói bừa. Tất cả các nguyên liệu nấu ăn đều có hạn ngạch . Nếu làm chuyện xấu nhiều thì không được .” Lâm má má cười, đánh chính lại.

“Thơm quá, thực mềm, ăn ngon thật.”

Lâm Gia Bảo lập tức liền yêu thích món điểm tâm nồng đậm mùi sữa này. Ánh mắt cong cong thành một cái tuyến. Lâm Gia Bảo nghĩ nếu học được, về sau xuất cung có thể làm cho người nhà ăn, bọn họ nhất định cũng sẽ thích .

Cứ như vậy, Lâm Gia Bảo dần dần thích ứng sinh hoạt trong cung. Hắn thực may mắn có thể ở ngự điểm phòng. Ma ma đối hắn thực hảo, các cung nữ tỷ tỷ đối hắn cũng thực chiều cố.

Bất tri bất giác ở trong cung đã có hơn nửa năm, trong nửa năm này, hắn đã học làm vài loại điểm tâm. Lâm má má thường xuyên mang theo hắn đi đến chỗ của Hoàng hậu nương nương để đưa điểm tâm. Có mấy lần còn được thưởng ngân. Có đôi khi gặp được Thái tử điện hạ cùng Nhị hoàng tử. Thái tử điện hạ đặc biệt thích ăn điểm tâm, hơn nữa thực hào phóng, mỗi lần đều có thưởng. Lâm Gia Bảo đều để dành, đặt ở trong ví thêu mà nhị tỷ cho hắn. Hiện tại mỗi tháng còn có một lượng bạc tiền tiêu vặt, Lâm Gia Bảo tính toán chờ khi hắn xuất cung, nhất định có thể có được một số tiền lớn , trở về có thể xây cái nhà lớn hơn. Người một nhà đều ở cùng một chỗ, ngấm lại cũng rất vui vẻ. [Y-H: người ngoan nên ước mơ cũng giản dị (^_^)]

“An Trúc , xếp xong chưa, đi thôi” Lâm má má hỏi.

Nửa năm qua, Lâm má má đối với biểu hiện nhu thuận của An Trúc là thực vừa lòng . Sau khi được vị nào đó nhắc nhở, hiện tại mỗi lần đi đưa điểm tâm, nàng đều mang theo An Trúc .

“Hảo , ma ma” Lâm Gia Bảo đẩy lại thực hạp, trả lời.

“Hảo, Ngọc Sương đi cùng ta . Ngọc Lang cùng Ngọc Linh lưu lại.”

Lâm má má công đạo một chút sau đó mang theo Ngọc Sương cùng An Trúc đi khỏi.

“Ma ma hiện tại càng ngày càng bắt công , mỗi lần đều mang An Trúc đi đến chỗ của Hoàng hậu nương nương.” Ngọc Lang ghen tị. Nàng nghe nói đến đó có thể thường xuyên gặp Thái tử điện hạ cùng Nhị hoàng tử.

“Dù sao mỗi lần được ban thưởng thì đều chia cho chúng ta là được rồi!” Ngọc Linh quan tâm nhiều lắm. Theo nàng, đi đến chỗ của Hoàng hậu nương nương bên kia tất nhiên là có thể lộ diện, nhưng mỗi lần nàng đều nơm nớp lo sợ. Không đi mới là tốt.

Ngọc Lang nhìn bộ dáng không tiền đồ của Ngọc Linh, cũng lười cùng nàng tranh luận.

Bên trong phủ điện Vĩnh Thọ cung, hoàng hậu đang cùng hai đứa con trai của nàng nói chuyện phiếm. Hoàng hậu nhìn hai đứa con trai, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo.

Đại hoàng tử Hiên Viên Hân Thừa được phong làm Thái tử, làm việc thành ỗn lão luyện, thường được Hoàng Thượng khen trò giỏi hơn thầy. Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải tính cách dũng mãnh cương nghị, cũng được hoàng thượng yêu thích. Chính bởi vì có bọn họ, vị trí của nàng ở trong cung mới mười phần vững chắc, vô pháp lay động. Hai huynh đệ cũng là huynh đệ tình thâm, Hiên Viên Hân Khải đối với hoàng huynh của mình sùng bái không thôi.

“Hôm nay cũng thật mệt, đói chết ta . Điểm tâm trong cung mẫu hậu ăn ngon thật.” Hiên Viên Hân Khải tính tình ngay thẳng, liên tục ăn điểm tâm.

“Người xem người kia, ăn từ từ. Còn có rất nhiều, ta bảo ngự điểm phòng làm thêm.” Hoàng hậu từ ái mà nhìn Nhị hoàng tử.

“Nhị hoàng đệ, lần sau không cho lỗ măng như vậy. Lý tướng quân là người đã từng xông pha trên chiến trường, khoảng cách giữa các người chênh lệch quá lớn. Người trước hết nên luyện kiến thức cơ bản cho tốt, tùy tiện tỷ thí, nếu bị thương thì làm như thế nào bây giờ?”

“Hi hi, ta đã nghĩ cùng hấn khoa tay múa chân một chút. Dù sao hấn cũng sẽ không làm gì được ta.” Hiên Viên Hãn Khải không thèm để ý đạo.

“Như vậy còn có ý nghĩa gì. Người còn muốn ra chiến trường giết giặc, hồ nháo.” Nhị hoàng đệ này tính tình thật sự là, nghĩ đến đời trước...

“Ta cũng nghĩ ra chiến trường, lần này để cho ta cùng người đi đi. Ta đã 15 rồi, thời điểm hoàng huynh bằng tuổi ta bây giờ cũng đã ra chiến trường đó thôi.” Hiên Viên Hãn Khải van nài.

Hiên Viên Hãn Thừa cự tuyệt nói: “Không cho! Về sau có cơ hội cho người kiến công lập nghiệp. Lần này người vẫn nên hảo hảo ở trong cung với phụ hoàng và mẫu hậu. Phụ hoàng nói, tháng sau sẽ cho người cùng hưởng nghị. Lúc đó người cũng có thể học tập giúp đỡ phụ hoàng một chút, sang năm hảo khai phủ thành thân.”

Theo thám tử hồi báo từ biên thành, man tộc đã bắt đầu rục rịch, rất có thể xuôi nam. Hấn gần đây cũng luôn chuẩn bị cho việc xuất chinh, hấn nắm chắc có thể tiêu diệt man tộc. Nhưng lần này, hấn tuyệt đối không mang theo Nhị đệ. Đời trước, cái chết của Hiên Viên Hãn Khải đối với hấn, phụ hoàng cùng mẫu hậu là một kích quá lớn. Lần này nhất định không thể mạo hiểm bất luận cái gì.

“Hoàng huynh của người nói đúng. Chiến trường không phải là một địa phương tốt. Người cũng không còn nhỏ, nên chia sẻ một ít công việc với phụ hoàng của người.” Hoàng hậu rất đồng ý với lời nói của Thái tử.

“Được rồi, được rồi. Điểm tâm còn không? Ăn ngon thật a.” Hiên Viên Hãn Khải vừa nghĩ tới những cái đó liền đau đầu, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Chờ mẫu hậu cấp nhị hoàng đệ định thân thì tốt rồi, cũng có thể thu tâm của hấn.” Hiên Viên Hãn Thừa nói với mẫu hậu. Kiếp trước, nhị hoàng đệ chết trẻ, đều không có lưu lại con nối dòng. Lần này hy vọng hấn có thể cưới vợ sinh con sớm một chút, sửa lại mệnh cách kiếp trước.

“Ta đã có ý từ trước. Ta mới vừa nhìn qua mấy nhà. Chờ phụ hoàng người quyết định đi.” Hoàng hậu vẫn luôn muốn cho Nhị nhi tử thành thân. Dù sao hiện tại đại nhi tử trúng độc, cần chút thời gian để điều trị. Nhưng nếu nhị nhi tử sinh hoàng trưởng tôn trước đại nhi tử thì sẽ không tốt. Nàng không hy vọng huynh đệ bọn họ có bất luận cái gì ngăn cách.

Lúc này, Chu má má bên người hoàng hậu dẫn Lâm má má, Lâm Gia Bảo cùng Ngọc Sương bưng điểm tâm vào trong điện.

Hiên Viên Hãn Thừa liền nhìn chăm chăm vào Lâm Gia Bảo ngay từ khi y tiến vào. Đôi mắt hấn hận tại sao không thể dính tại trên người y. Mà Lâm Gia Bảo vẫn luôn cúi đầu nên không phát hiện ra hấn đang nhìn y chăm chú. Vì sợ bị nhìn ra là khác thường, hấn lấy một khối điểm tâm từ đĩa của Lâm Gia Bảo phóng vào trong miệng:

“Lâm má má trong cung của mẫu hậu thật sự là một báu vật a. Làm điểm tâm nào cũng ngon miệng. Ta nếu vài ngày không ăn liền sẽ tưởng niệm đó!”

“Người nếu thích thì thường xuyên đến nơi này của mẫu hậu, cũng không phải chuyện gì to tát. Hay là người phái Nguyên Phúc đến nói với Lâm má má là được rồi” Hoàng hậu đối với Lâm má má cũng thực vừa lòng, “Lát nữa gặp Chu má má lĩnh thưởng đi.”

“Mẫu hậu đã thưởng, ta cũng không thể keo kiệt. Nguyên Phúc...” Nguyên Phúc hiểu ý tiến lên ban thưởng cho Lâm má má.

Lâm má má mang theo Lâm Gia Bảo cùng Ngọc Sương tiến lên tạ ơn. Sau đó ba người trở về ngự điểm phòng.

“Hôm nay lại có thưởng a. Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ đều có thưởng nga.” Lâm Gia Bảo vui vẻ mà báo tin vui.

“Thật sự nha, thật vui vẻ a! An Trúc a, mỗi lần người đi theo Lâm má má thì đều được ban cho [thưởng cho] nhiều hơn nha! Thật sự là vận may đâu.” Ngọc Linh hi hi ha ha mà nói.

“Ha hả nào có a, đều là phúc của Lâm má má. Hôm nay Thái tử điện hạ còn khen Lâm má má nữa.” Lâm Gia Bảo bị Ngọc Linh nói ngại ngùng .

Lâm má má đem mấy thứ được ban cho phân ra. Hoàng hậu nương nương thưởng chính là ngân trái cây, mỗi người phân được hai cái. Thái tử điện hạ thưởng chính là kim qua tử, mỗi người cũng được một cái.

Kim qua tử bé bé được làm rất tinh tế, Lâm Gia Bảo đặt ở trong lòng bàn tay càng xem càng thích. Đây là cái kim qua tử thứ ba hắn thu được , trong lòng nghĩ buổi tối sẽ nhờ Ngọc Sương tỷ tỷ làm một cái hà bao. Nửa năm qua thu hoạch tương đối nhiều, tiểu hà bao của hắn đã hết chỗ để vào rồi. [Y-H: đưa mình giữ cho (^_^)]

— Đăng bởi: admin

6. Chương 6: Một Năm

CHƯƠNG 7 : MỘT NĂM

.

Cám ơn NanaYJ và Yamiryu và mauxanhvamauhong đã góp ý chỗ mình không biết.

.

Vận thái năm thứ tư, giữa tháng chín.

Man tộc phương Bắc xuôi nam, chiếm một cái trấn nhỏ ở biên thành. Tin tức truyền đến, triều đình đều xôn xao. Ngự Sử sôi nổi dâng tấu chương nói rằng man tộc vi phạm khế ước, khiêu khích Hiên Viên vương triều, cần phải đánh trả để cho đối phương biết oai.

Hoàng đế đương triều Hiên Viên Chiêu Thâm phong Thái tử là Chinh bắc Đại tướng quân, thống soái năm vạn tinh binh Bắc đại doanh xuất chinh. Cũng ra lệnh Chinh Xa hầu trấn thủ tại phương Bắc cùng phối hợp với đại quân, đả kích man tộc. Sau khi hạ triều, trong ngự thư phòng, hoàng đế dặn dò những điều cuối cùng với Thái tử:

“Đến phương Bắc không cần lập tức ra trận, cần xác định rõ ràng hư thật. Người man tộc trời sanh tính giả dối, nhất định phải cẩn thận, cứu cứu của người ở bên kia cũng sẽ trợ giúp cho người. Tuy rằng lần này xuất chinh, binh lực của Hiên Viên vương triều chiếm ưu thế, nhưng nhớ không thể khinh địch.”

“Dạ. Nhi thần nhất định ghi nhớ.” Hiên Viên Hãn Thừa trả lời.

“Lần này thái y đi theo đã đều an bài chưa? Việc chữa trị thân mình của người phải chú ý , xuất chinh cũng không được chậm trễ .” Hoàng đế vẫn luôn quan tâm thân thể của Thái tử.

“Thỉnh phụ hoàng yên tâm, hết thấy đều an bài thỏa đáng . Cũng thỉnh phụ hoàng bảo trọng thân thể, luôn để phụ hoàng lo lắng thật sự là nhi thần bất hiếu.” Hiên Viên Hãn Thừa đối với phụ hoàng quỳ xuống dập đầu.

“Hảo , đứng lên đi. Đến chỗ mẫu hậu của người nói lời từ biệt đi. Nàng cũng thực lo lắng cho người.” Hoàng đế giúp Thái tử đứng lên.

“Dạ. Nhi thần cáo lui.”

Vài bóng người âm thầm tiến vào trong sân ngự điểm phòng, Hiên Viên Hãn Thừa quen thuộc đi đến trước phòng Lâm Gia Bảo, nhẹ nhàng mở cửa tiến vào, để lại vài ám vệ canh giữ ở trong viện.

Trong phòng, bảo bối của hắn đang ngủ say trên giường, ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào. Nhìn Lâm Gia Bảo được ánh trăng gội rửa, vẻ mặt ngủ say rất thiên chân khả ái. Mỗi lần chỉ cần vừa nhìn thấy, mỗi một cùng phiền não cả ngày đều tan thành mây khói .

Lâm Gia Bảo ngủ rất say, cái miệng nhỏ nhắn mấp máy, khoe miệng hơi hơi cong lên giống như đang mộng đẹp.

Hiên Viên Hãn Thừa khom lưng xuống cúi đầu hôn lên ấn đường của y. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của y hạ xuống vài cái hôn nhẹ nhàng. Từ hai má lúm đồng tiền nhỏ hôn đến trên môi, Hiên Viên Hãn Thừa sợ đánh thức hẳn, không dám xâm nhập, chỉ là dùng lưỡi nhẹ nhàng liếm cánh môi của bảo bối.(^_^).

“Anh ngô...” Lâm Gia Bảo hình như cảm giác đến trên môi bị quấy rầy, đem đầu hướng sang một bên, tiếp tục mộng đẹp.

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Lâm Gia Bảo lộ ra chiếc cổ, dưới ánh trăng càng thêm nổi bật, có chút trắng bệch nhưng rất mê người. Hiên Viên Hãn Thừa không khắc chế được, nhẹ nhàng gặm cắn trên chiếc cổ non mịn kia. Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến thanh âm rất nhỏ, Hiên Viên Hãn Thừa kéo chăn bông đắp cho Lâm Gia Bảo, nhẹ nhàng đi ra ngoài.

“Lâm má má, là người a...” Hiên Viên Hãn Thừa nhìn về phía cửa phòng Lâm Gia Bảo, ý bảo Lâm má má cùng hẳn đi vào trong viện.

“Thái tử điện hạ, An Trúc hẳn còn nhỏ, vừa mới qua 13 tuổi, ngài này...”

Lâm má má đi tiểu đêm trở về, liền nhìn thấy cửa phòng Lâm Gia Bảo hơi hơi mở rộng, nàng cũng thấy được một màn Thái tử điện hạ hôn môi An Trúc. Trong đêm khuya mà thấy Thái tử điện hạ trong viện đã không là lần đầu tiên. Lúc đầu, nàng đã kinh ngạc khiếp sợ, nhưng hiện tại đã tập mãi thành thói quen, cũng coi như thực bình tĩnh.

Lâm má má biết Thái tử điện hạ có tâm tư khác đối với Lâm An Trúc, tuy rằng không biết vì cái gì mà ngài lại để bụng đối với một tiểu song nhi như vậy. Nhưng trải qua nửa năm cùng Lâm An Trúc ở chung, nàng cũng thích hài tử cần lao nhu thuận này. Cho nên sẽ nhịn không được lo lắng.

“Lâm má má, ngày mai ta sẽ xuất chinh, mong rằng người chiếu cố An Trúc nhiều hơn.” Hiên Viên Hãn Thừa nghe ra Lâm má má quan tâm Lâm Gia Bảo, vừa lòng nói.

“Dạ. Thịnh Thái tử điện hạ yên tâm, nhất định không có bất luận cái gì sơ xuất.” Lâm má má cam đoan.

Ngày thứ hai, dưới sự chứng kiến của văn võ cả triều, Hiên Viên Hãn Thừa cưỡi ngựa của hẳn, mang theo năm vạn đại quân ly khai hoàng thành.

Khi đại quân rời đi kinh thành, Hiên Viên Hãn Thừa nhìn thoáng qua phương hướng hoàng cung. Nơi đó có người nhà của hẳn, bảo bối của hẳn, còn có trách nhiệm của hẳn. Trận chiến này, chỉ cho phép thắng, không cho bại!

Vận thái năm năm, tháng năm.

Cuộc chiến giữa và man tộc phương Bắc cuối cùng cũng chấm dứt với chiến thắng nghiêng về Hiên Viên đế quốc. Hiên Viên Hãn Thừa ngồi ở lều lớn trong vương thành man tộc, trong lòng vô cùng cảm khái. Hơn chín tháng qua, hẳn đã trải qua cuộc chiến tranh, tính cách càng thâm trầm khiến người khác đoán không ra ý nghĩ của hẳn. Lần này xuất chinh, ngay từ những ngày đầu cũng không thuận lợi. Thời điểm Hiên Viên Hãn Thừa mang theo quân đội tới biên thành, ở đây đã vào mùa đông. Khí hậu phương Bắc rét lạnh vô cùng, binh sĩ đến từ kinh thành không thể thích ứng, liên tục bị bệnh. May mà quân đội có chuẩn bị tốt thảo dược nên mới không có xuất hiện thương vong.

Man tộc biết quân đội của Hiên Viên đế quốc tiến đến, biết binh lực hai bên cách xa. Man tộc không dám ứng đối chính diện, thường xuyên mai phục trên đường bọn họ hành quân hoặc là đánh bất ngờ vào ban đêm. Tuy rằng đều bị đánh bại, nhưng vẫn tạo ra không ít thương vong, khiến các tướng sĩ đau đầu không thôi.

Chiến sự vẫn luôn giằng co mãi cho đến mùa xuân, Hiên Viên Hãn Thừa chủ yếu thi hành kế dụ dỗ một bộ phận quân địch, mai phục bao vây chúng, khiến cho nguyên khí của man tộc bị đại thương. Hiên Viên Hãn Thừa thừa thắng xông lên, trải qua mấy chiến dịch liền đánh tới vương thành man tộc. Bởi vì có cữu cữu của hẳn là Chinh Xa hầu ở phía hậu phương tọa trấn, lương thảo vật tư đều cung cấp đầy đủ. Sau đó, trải qua hai lần đại chiến, quân đội Hiên Viên Hãn Thừa thuận lợi công phá vương thành man tộc.

“Thái tử điện hạ, Chinh Xa hầu cầu kiến.” thị vệ ngoài tường tiến vào bẩm báo.

“Thỉnh Chỉnh Xa hầu tiến vào.” Hiền Viên Hân Thừa vừa dứt lời, nhìn thấy một trung niên nam tử thân hình khỏe mạnh xuyên áo giáp đi đến.

“Thái tử điện hạ, ngài mới vừa hạ mệnh lệnh, đem man tộc diệt tộc... Cái này...có thể châm chước một chút không, chờ hoàng thượng hồi phục.” Chỉnh Xa hầu vương là huynh trưởng gần huyết thống của hoàng hậu. Lần này, hẳn đối với năng lực quyết đoán xuất sắc của vị Thái tử anh minh này là rất khâm phục. Nhưng việc xử lý tù binh thì có chút khác biệt.

“Không cần, ta đã gửi tấu chương cho phụ hoàng rồi” Hiền Viên Hân Thừa hiểu ý nghĩ của Chỉnh Xa hầu, dù sao cả đời này, phụ hoàng cùng hoàng đệ sẽ không vì man tộc mà chết, nên việc hẳn muốn tiêu diệt man tộc thoát nhìn rất tàn bạo .

“Chính là, Thái tử điện hạ, làm như vậy sẽ không tốt với thanh danh của ngài a! Tất cả nam nữ già trẻ trong man tộc đều phải bị xử quyết... , hay là chỉ cần diệt vương tộc của bọn hắn, số còn lại thì bắt làm nô lệ?!”

“Cứu cứu không cần khuyên ta, ý ta đã quyết. Man tộc vẫn luôn là một dân tộc giảo hoạt ngoan cường, nếu không nhổ cỏ tận gốc, chính là làm nô. Không cùng tộc, tất sẽ có dị tâm. Diệt hết. Nếu nói đến tàn bạo, khi bọn họ chiếm thôn làng có tha cho lão nhân, phụ nữ cùng hài tử?!. Lần này nhẫn tâm thì có thể giải trừ tai hoạ ngầm trong tương lai, lại có thể khiến cho những tiểu bộ lạc khác kinh sợ, đây là quyết định tốt nhất. Thanh danh cái gì, ta cũng không quan tâm. Ta nghĩ phụ hoàng cũng sẽ đồng ý ta .” Hiền Viên Hân Thừa nói.

“Cũng mong là như thế .” Chỉnh Xa hầu biết Thái tử phân tích rất chính xác , ai! Nhưng cứ như vậy, Thái tử sợ là sẽ mang theo ác danh tàn bạo bất nhân .

Vận thái năm năm, tháng năm.

Thái tử hạ lệnh từ vương thành Man tộc, mặc kệ nam nữ già trẻ, toàn bộ xử quyết. Toàn bộ bên trong thành huyết khí tận trời, gần hơn hai vạn người toàn bộ bị treo cổ sạch sẽ. Trên đời không còn có man tộc .

Khi hoàng đế thu được tin tức, Hiền Viên Hân Thừa đã dẫn đại quân trên đường hồi trình .

Việc Thái tử điện hạ diệt tộc Man tộc khiến cho trong triều dấy lên đại sóng. Nhóm Ngự Sử sôi nổi dâng sớ nói rằng Thái tử điện hạ thủ đoạn quá mức tàn nhẫn, sẽ tổn hại đến nhân nghĩa của Hiền Viên vương triều. Thậm chí có người nói Thái tử điện hạ cậy công cao mà vượt qua khuôn phép, chưa được Hoàng Thượng cho phép đã tự tiện hạ mệnh lệnh này, tức là coi rẻ hoàng thượng, cần phải nghiêm trị.

Nhưng tất cả đều bị hoàng đế áp chế, ai! Nghĩ đến Thái tử mới 19 tuổi, tuổi trẻ khí thịnh, không bàn bạc kỹ lưỡng, phương pháp xử lý lần này có chút thô bạo, nhưng hiệu quả thì vẫn không thể phủ nhận. Vì thế, dưới áp lực trong triều đình Hoàng đế bắt buộc dĩ hỷ bỏ nghi thức tự thân ra khỏi thành ngênh đón. Sau khi Thái tử hồi cung, hoàng đế ra lệnh cấm túc hẳn nửa tháng, trong thời gian đó miễn tham dự triều chính để cảnh cáo.Trong ngự thư phòng, hoàng đế Hiền Viên Chiêu Thâm đang giáo huấn Thái tử.

“Nửa tháng này, ngươi liền hảo hảo nghỉ ngơi một chút đi. Lần sau không nên làm việc như vậy. Ngươi là thái tử tương lai. Có một Thái tử mang tiếng tàn bạo, triều thần sẽ nghĩ như thế nào về ngươi. Ai! Thôi thôi, ngươi còn trẻ, trở về suy nghĩ nhiều một chút đi. Rất nhiều chuyện đều phải chú ý đúng mực, tốt quá hoá lỗi[Yamiryu: tốt quá hóa dở].”

Hoàng đế vẫn luôn cho rằng Nhị nhi tử tương đối xúc động, không nghĩ tới đại nhi tử cũng như thế. Ai! Không vội, thân thể của hắn vẫn còn cường tráng, có thể giáo dục bọn chúng thêm vài năm, Thái tử hiện tại coi như cũng rất tốt rồi.

“Dạ. Nhi thần hiểu được .”

Trong một đoạn thời gian kế tiếp, tin tức về Thái tử điện hạ tàn bạo bất nhân truyền khắp Hiền Viên đế quốc. Từ miệng của những kẻ cố tình, nội dung tin tức càng ngày càng nghiêm trọng. Nào là Thái tử điện hạ lệnh chôn sống mười vạn tù binh a, Thái tử điện hạ thích ngược sát tiểu hài tử a, thậm chí nói Thái tử điện hạ thích ăn thịt người a. Tin tức truyền ra ngày càng nhiều. Bản thân dân chúng rất khó phân biệt thiệt giả nên khi nghe được liên tin là thật. Cho nên đối với sự tình hoàng gia càng nói càng say sưa, càng không ngừng truyền bá khiến ai nấy đều tò mò.

Trong Vinh Thọ cung, hoàng hậu mới vừa lệnh Chu má má xử trí vài cung nữ thái giám phát tán lời đồn, trong lòng rất khó chịu.

“Mẫu hậu ngài đừng nóng giận, không tốt cho thân mình. Như vậy không đáng giá.” Hiền Viên Hân Thừa ở một bên an ủi. “Chuyện lần này vốn không có nghiêm trọng như thế, đây là có Tiết gia nhúng tay vào nên mọi chuyện mới thành ra như vậy”.

“Lại là Tiết gia, bắt quá người phụ hoàng nói, bọn họ cũng nhảy nhót không được bao lâu.” Hoàng hậu nghĩ đến việc bên ngoài cho rằng Thái tử phi bị ốm đau liệt giường như sự thật là “Chết bệnh” thì cảm thấy hết giận.

“Nhi thần còn muốn cảm ơn mẫu hậu, lần này ta ra ngoài xuất chinh, ngài đã thay ta xử lý sạch sẽ trong cung. Vất vả mẫu hậu, để cho ngài tốn nhiều tâm sức.”

Hiền Viên Hân Thừa lần này xuất chinh cũng không có mang theo Nguyên Phúc, mà là để y ở lại trong cung phối hợp với mẫu hậu thanh lý Đông Cung của hắn. Thừa dịp lần này hắn không ở trong cung, rất nhiều cái đình đều thả lỏng cảnh giác. Hiện tại những người này đều bị thanh lý, người bên cạnh Thái tử phi cũng đều bị bắt bí mật, tra ra phương pháp bọn họ liên hệ với Lịch vương xong thì đều diệt khẩu. Hiện tại người liên hệ cùng Lịch vương đều là ám vệ của Hiền Viên Hân Thừa, cũng không để Lịch vương phát hiện khác thường.

“Với mẫu hậu mà còn nói tạ ơn sao?” Hoàng hậu vỗ vỗ bả vai Thái tử.

Nói là không lo lắng, nhưng nghĩ đến lời đồn hiện tại đối với Thái tử rất có ảnh hưởng, hoàng hậu vẫn là nhện không được lo lắng. Buổi tối khi Hoàng Thượng đi vào Vinh Thọ cung, liền nhìn thấy hoàng hậu ngồi ở bên giường nhủ mảy.

“Hoàng Thượng, ngài xem mấy lời đồn đó đi. Vốn là ta chuẩn bị khi Thừa nhi xuất chinh trở về, liền giúp hắn nạp một trắc phi. Hiện tại lời đồn bay đầy trời, trong lòng các đại thần đều lo sợ. Tuyển người như thế thật không tốt”. Hoàng hậu oán giận nói với Hoàng Thượng.

“Từ Đồng đừng lo lắng, trẫm đã bắt tay đi làm. Kỳ thật lời đồn tới nhanh đi cũng nhanh. Chỉ cần có tin tức mới thì tin cũ sẽ chậm rãi phai nhạt. Thân mình Thừa nhi còn cần điều trị, cũng không vội.”

“Nếu là như vậy thì ta cũng muốn tìm cách giúp Thừa nhi nhanh chóng lấy lại thanh danh như cũ”. Hoàng hậu nghĩ nghĩ, đột nhiên linh quang chợt lóe, “Hoàng Thượng, ngài xem, còn ba tháng nữa sẽ tới hội Trung thu. Nếu ra một đạo ý chỉ để cho cung nhân vào dịp lễ Trung thu có thể cùng người nhà đoàn tụ thì như thế nào?. Đây chính là ân điển trước nay chưa có, như vậy coi như là tích phúc cho Thừa nhi.”

“Chủ ý này không tồi, nhưng cần phải suy nghĩ chu toàn một chút. Địa phương cung nhân cùng người nhà gặp mặt, thời gian gặp mặt đều phải an bài hảo. Cung nhân xuất cung phải bị soát người, còn phải phải thêm nhiều thị vệ một chút, cũng không thể để có người thừa cơ làm chuyện xấu”. Hoàng đế nghĩ nghĩ sau đó nói thêm “Hảo, ngày mai trẫm sẽ cho người an bài hảo. Người không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta sớm đi nghỉ đi.”

Trong Ngự điểm phòng, Lâm Gia Bảo đang nhào bột, nghe Ngọc Linh cùng Ngọc Lang nói chuyện phiếm,

“Nghe nói Thái tử điện hạ là sát tinh chuyển thế, trên người sát khí rất lợi hại đó.”

“Ngọc Linh người muốn chết a! Thái tử điện hạ chính là Đại tướng quân anh minh thần võ, là một đại anh hùng.” Ngọc Lang nghe được Ngọc Linh nói như vậy về Thái tử điện hạ, sinh khí phản bác.

“Hai vị tỷ tỷ đừng nói, lát nữa khi Lâm má má lại đây nghe được sẽ không tốt.” Lâm Gia Bảo khuyên nhủ.

“Hừ!” Ngọc Lang hừ lạnh.

Lâm má má thần tình ý cười mà trở lại, Ngọc Sương đồng thời trở về cũng khó dấu kích động: “Có tin tức tốt, tin tức vô cùng tốt!”

Ngọc Linh tối hăng say, vội vây quanh nàng hỏi: “Tin gì tốt a? Tin gì tốt a?”

Lâm má má cười tuyên bố: “Năm nay Thái tử điện hạ xuất binh đại thắng Man tộc, để ăn mừng, Hoàng hậu nương nương ban thưởng một đạo ý chỉ. Trung thu năm nay, các cung nhân có thể cùng người nhà đoàn tụ!”

“Thật vậy chăng? Thật vậy chăng? Tất cả mọi người có thể cùng người nhà đoàn tụ, ta cũng có thể sao?”

“Cũng có thể, đến lúc đó sẽ dựa theo từng cung điện mà an bài, mỗi người đều có một canh giờ cùng người nhà gặp mặt. Bỏ cáo đều dán ra ngoài rồi”

“Thật tốt quá! Hoàng hậu nương nương khai ân a!” Mọi người nghe xong đều thực kích động cao hứng, các nàng rời nhà nhiều năm, nên việc có thể cùng người nhà đoàn tụ là một tin tức tốt.

Trong lúc nhất thời tin tức tốt này truyền bá khắp trong cung, các cung nhân chạy nhanh bẩm báo, sôi nổi cảm kích Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ nhân đức.

Cứ như vậy lời đồn về Thái tử điện hạ cũng dần dần không người nhắc lên. Sau, lại truyền ra chuyện chơi bởi trăng hoa của con cháu nhà Tiết gia, lực chú ý của dân chúng cũng đều bị dời đi.

Từ khi Lâm Gia Bảo nghe được tin tức tốt này thì luôn bị vây trong trạng thái hưng phấn. Đến buổi tối, ở trên giường lăn qua lộn lại, bắt đầu tưởng này tưởng kia. Không biết Lâm gia thôn có thể thu được tin tức hay không, cha mẹ có tới thăm hán hay không. Từ Lâm gia thôn đi đến kinh thành là hơn nửa tháng, đường xa như vậy lộ, trên đường không biết có thể gặp nguy hiểm hay không? Hơn nửa tháng lộ trình, vòng vo cũng là không ít? Không biết trong nhà có đủ bạc hay không? [Y-H: người như LGB, ko yêu là ko được mà. Cưng quá đi mất]

Lâm Gia Bảo càng nghĩ càng ngủ không được, đứng dậy ra cửa, đi tới phòng của Lâm má má ở cách vách. Gõ gõ cửa:

“Lâm má má, ngài chưa ngủ sao?”

“An Trúc, làm sao vậy, còn chưa ngủ nha.” Lâm má má mở cửa thấy là Lâm An Trúc, “Mau vào đi.”

“Chuyện gì nha? Nói cho ma ma nghe.” Lâm má má nhìn bộ dáng mày ỉm mặt ê của Lâm Gia Bảo, quan tâm hỏi.

Sống trong cung gần hai năm, Lâm Gia Bảo đã sớm xem Lâm má má là trưởng bối. Khi hán có phiền não hay lo lắng thì đều nói cho Lâm má má nghe.

”Ma ma, người nói con làm sao bây giờ?”

“Đừng lo lắng a, để ma ma giúp ngươi suy nghĩ một chút.” người nhà Lâm má má đều là gia nhân trong nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, nhà ngay tại kinh thành, nên sẽ không phiền não như Lâm Gia Bảo.

“Như vậy đi, ngươi có thể viết một phong thư, kèm thêm chút bạc gửi về. Ma ma có biết một công công hay ra ngoài mua đồ ở Ngự thiện phòng, ma ma sẽ nhờ công công giúp ngươi đưa thư đến trạm dịch.” Lâm má má nghĩ nghĩ.

“Thật tốt quá, ma ma, thật có thể giúp ta đưa thư trở về nhà sao?” Lâm Gia Bảo có chút không yên lòng.

“Không có việc gì, các cung nhân đều thường nhờ các công công chuyên đi ra ngoài thế này hỗ trợ. Chỉ cần không mang theo đồ vật không nên mang đi ra ngoài là được, vì lúc đi ra ngoài sẽ bị kiểm tra tại cửa cung, nếu bị phát hiện sẽ mang họa. Cho nên, những công công này cũng chỉ giúp cho những người có chút quen biết mà thôi”

“Kia thật sự là thật cảm ơn ma ma, ta đây trở về viết thư.” Lâm Gia Bảo bay nhanh trở về.

Lâm Gia Bảo ở trong phòng viết tới hơn nửa đêm, sau đó để hết tiền tiêu vặt hàng tháng của mình cùng thưởng ngân[mấy món mà Hoàng hậu và Thái tử ban thưởng đó] vào trong cái ví thêu mà Ngọc Sương tỷ tỷ cho hán, nghĩ nghĩ một lúc liền để thêm bạc lúc trước trong nhà cho hán khi tiến cung vào. Hán ở trong cung không có gì cần dùng tiền, nhưng trong nhà thì khẳng định sẽ cần.

Sáng sớm hôm sau, Lâm Gia Bảo liền đem hành trang đã chuẩn bị tốt cho Lâm má má, lại hỏi một ít chữ hán không biết viết, nhờ ma ma hỗ trợ điền vào bức thư. Xong xuôi đầu đó, Lâm Gia Bảo cuối cùng yên lòng, bắt đầu tính ngày chờ đến Trung thu.

Lâm má má không đem đồ vật này giao cho mấy vị công công kia, mà là giao cho ám vệ của Thái tử điện hạ.

Vào lúc ban đêm, hành trang của Lâm Gia Bảo cũng đã được đặt ở trên bàn của Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa mở ra thư, nhìn thoáng qua liền nở nụ cười. Tờ giấy thứ nhất nói là thư, chỉ bằng nói là tranh vẽ. Trên mặt giấy vẽ một tiểu nhân [người nho nhỏ] đang làm điểm tâm, Gia Bảo họa thực cẩn thận, thậm chí hình hoa sen trên điểm tâm thượng đều có thể nhìn thấy được. Chỗ trống viết: cha mẹ, đại tỷ, đại tỷ phu, đại ca, đại tẩu, nhị tỷ, tiểu đệ, tiểu muội ta nhớ các người!

Trên tờ giấy thứ hai ghi nhiều từ hơn, có một vài chữ là Lâm má má viết giùm. Hiên Viên Hân Thừa nghĩ về sau nên cho bảo bối hảo hảo học chữ viết, nhìn bảo bối rất có thiên phú vẽ tranh, về sau cũng có thể cho bảo bối hảo hảo học học.

Lâm Gia Bảo viết đại khái là hán ở trong cung thực hảo. Hiện tại đang làm điểm tâm trong ngự điểm phòng ở trong cung của Hoàng hậu nương nương. Ma ma trong cung đối hán thực hảo, cung nữ tỷ tỷ đối hán cũng thực chiều cố. Để mọi người trong nhà yên tâm, hán hết thấy đều hảo, chỉ là rất nhớ người nhà. Hán hiện tại đã học làm rất nhiều điểm tâm ngon, hán sau này xuất cung có thể mở một cửa hàng bán điểm tâm, về sau tự cấp tự túc. Cuối cùng, còn nói người nhà nhớ tới thăm hán vào dịp lễ Trung Thu.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn hết lá thư, mặt liền đen. Bảo bối của hán đã tính toán hết sinh hoạt sau khi xuất cung đem xuất cung ...Điều này không thể được!

Hiên Viên Hân Thừa ngẫm lại Lâm Gia Bảo hiện tại đã 14, tuy rằng vẫn còn nhỏ. Nhưng trước mắt phải bắt đến bên người cái đã, sau đó dưỡng thêm một, hai năm, cũng có thể ăn đi. Hán cũng chờ không kịp ...

Hiên Viên Hân Thừa phân phó ám vệ đem thư nhà của Lâm Gia Bảo mau chóng đưa đến trạm dịch Phái huyện. Trong lòng âm thầm tính toán. ... Đăng bởi: admin

7. Chương 7: Khúc Nhạc Đạo

CHƯƠNG 8: KHÚC NHẠC ĐẠO

.

Cám ơn NanaYJ và Yamiryu và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Nửa tháng sau, tại khu đất trống trong Lâm gia thôn, Trong chính đang tuyên bố nội dung bố cáo từ thị trấn. Nói cho người nhà của các cung nhân trong thôn về tin tức đi đến kinh thành đoàn tụ vào dịp lễ Trung thu. Người trong thôn nghe được tin tức, đều nghị luận sôi nổi.

“Đại Tráng a, trạm dịch có thư của nhà ngươi, ta giúp ngươi cầm đến.” Trong chính gọi đoàn người của gia đình Lâm Đại Tráng lại, “Gia Văn đến xem, là song nhi nhà các ngươi gửi về, một cái hành trang lớn nga.”

Hiện tại Trong chính đối diện với người nhà của Lâm Đại Tráng cũng tỏ thái độ rất là thân thiết. Lâm Gia Văn năm nay đỗ tú tài, hiện tại cũng là người có công danh, thấy Huyện thái gia cũng không cần quỳ.

Lâm Gia Văn không để ý tới thái độ tận lực lấy lòng của Trong chính, tiếp nhận hành trang sau đó nói cho có lệ vài câu. Người trong thôn cũng nghe được lời Trong chính nói, tò mò mà nhìn cái hành trang rất lớn kia. Có mấy người ồn ào nói:

“Lâm tú tài mở ra cho mọi người nhìn xem a, xem song nhi nhà ngươi có gửi cái gì tốt về không?”

Trước đây tiến cung có 10 người, nhưng chỉ có Lâm gia khuê nữ; Lâm Kiều Kiều; ở tại thôn đầu là có gửi đồ vật về nhà, lúc đó mẹ của Lâm Kiều Kiều rất đặc ý nha. Gặp người liền nói Kiều Kiều nhà nàng gửi về đồ

vật tốt như thế nào... hiện tại là người hầu trong cung của quý nhân nương nương, thực được thưởng thức nga, còn gởi trở về không ít bạc đâu nga.

Lần này Lâm Gia Bảo gởi về hành trang lớn như vậy, trong thôn đều nhìn chăm chăm, đoán là hẳn gởi về nhiều hay ít bạc.

Lâm Gia Văn không để ý tới bọn họ ồn ào, cùng phụ thân bước nhanh trở về nhà. Trong nhà, Trương Huệ Nương đang dịu con dâu đã mang thai được sáu tháng.

“Có tin tức gì tốt không?”

Lâm Gia Văn đem tin tức Trong chính tuyên bố nói ra, lại thực kích động mà nói:

“Gia Bảo gởi đồ vật trở về!”

Người một nhà nghe xong đều thực kích động, vội vàng thúc giục

: “Mau mở ra nhìn xem...”

Từ khi Lâm Kiều Kiều gởi đồ vật trở về, bọn họ vẫn luôn ngóng chờ Gia Bảo cũng có thể gởi thư về nhà. Gia Bảo tiến cung đã gần hai năm, trong nhà không có lúc nào là không nhớ mong, cho dù là một lời nhắn cũng có thể làm cho bọn họ an tâm.

Người một nhà không thể chờ đợi được mà mở ra hành trang, bên trong là một tập thư thật dày, một cái hà bao tinh xảo, còn có một bao dùng khăn gói kỹ, chắc phải là bạc.

Lâm Gia Văn đầu tiên mở giấy viết thư, Lâm Gia Văn nhìn nhìn, Lâm Gia Bảo viết chữ khá lớn, bắt đầu đọc cho mọi người nghe: phụ thân, mẫu thân, ta là Gia Bảo. Ta ở trong cung thực hảo, ta hiện tại đang làm việc ở ngự điểm phòng trong cung của Hoàng hậu nương nương, chuyên môn làm điểm tâm cho Hoàng hậu nương nương. Quản lý Ngự điểm phòng là Lâm má má đối với ta hòa hảo, còn dạy ta làm điểm tâm, ta hiện tại có thể tự làm vài loại điểm tâm ngon. . Đáng tiếc mọi người không thể được nếm thử, bất quá chờ ta xuất cung có thể mỗi ngày làm cho các người ăn nha. Ta hiện tại mỗi tháng có một lượng bạc tiền tiêu vật, còn thường xuyên có thưởng, chờ sau khi xuất cung, ta có thể mở một cửa hàng điểm tâm trong thị trấn. Về sau nhất định sẽ kiếm rất nhiều rất nhiều tiền, sau đó ở trong thành mua một căn nhà lớn. Chúng ta người một nhà sẽ ở cùng một chỗ!

Cha mẹ, đại tỷ, đại tỷ phu, đại ca, đại tẩu, nhị tỷ, tiểu đệ, tiểu muội ta thật nhớ các người! Lần này Hoàng hậu nương nương khai ân, lễ Trung thu các người nhất định phải tới thăm ta a. Sợ các người đi đường không đủ, ta đem tất cả bạc cùng phần thưởng của ta đều gởi về hết. Còn có bạc mà mọi người cho lúc ta tiến cung, ta ở trong cung cũng không có dùng đến. Các người nhất định phải tới thăm ta a, Gia Bảo rất nhớ mọi người!

Nghe gia văn đọc xong thư, lại nhìn thấy hình Gia Bảo họa, Trương Huệ Nương lau nước mắt, “Đứa nhỏ này vẽ thật đẹp, *về điểm này tâm bức họa thật sự nhất dạng*.”

“Xem ra Gia Bảo ở trong cung không quá tệ, cái này có thể yên tâm.” Lâm Đại Tráng cũng rất vui vẻ, “mẹ hài tử, ngày mai người đi đến nhà thân gia nói cho Cẩm nhi hay. Cẩm nhi vẫn luôn quan tâm Gia Bảo đó.”

Đại tỷ của Lâm Gia Bảo; Lâm Cẩm Nhi; biết được tin tức Gia Bảo tiến cung, thương tâm không thôi suýt nữa động thai khí. Hoàn hảo không có chuyện gì, sau đó sinh được một đôi long phượng thai. Việc này làm cho mọi người trong Tàn gia vô cùng vui sướng. Tàn thái thái đối với việc có thể sinh long phượng thai hiếm lạ thì càng thêm tin rằng Lâm Cẩm Nhi chính là một con dâu có mệnh tốt. Cho nên, sau khi Lâm Cẩm Nhi ra tháng liền đem quyền quản gia giao cho nàng, chính bà bắt đầu đóng vai hảo nãi nãi suốt ngày chăm sóc sủng nịch hài tử.

Lâm Đại Tráng mở khăn ra, quả thật có rất nhiều bạc. Đếm, cứ nhiên có một trăm ba mươi lăm lượng bạc.”Nhiều bạc như vậy a!

“Oa! Oa!” Long phượng thai cũng thực kích động, nhiều bạc như vậy, có thể mua nhiều thức ăn ngon a.(^.^)

“Như thế nào nhiều như vậy, một tháng là một lượng bạc, công thêm lúc trước mang theo tiến cung là hai mươi hai, nhiều lắm là ba mươi hai? Nghe nói Lâm Kiều Kiều mới gởi về có hai mươi mấy lượng bạc hà.”

Lâm Gia Văn nghi hoặc.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy bao ba mươi lăm lượng bạc của Lâm Gia Bảo, liền bảo người để thêm vào một trăm lượng. Ngấm lại sợ không ổn, liền phân phó bọn họ đổi hết ra bạc vụn. Cho nên Lâm gia mới thu được gói hành trang lớn như thế.

“Này có cái gì, Gia Bảo ở trong cung Hoàng hậu nương nương làm việc, Hoàng hậu nương nương là lớn nhất, đương nhiên đó cũng là địa phương lớn nhất, thưởng cũng sẽ rất nhiều”

Trương thị không thêm để ý mà nói, người một nhà nghe xong, trừ bỏ Lâm Gia Văn, đều cảm thấy cái này không sai! Thê tử Lâm Gia Văn là Ngô thị cũng nghĩ thầm, với số bạc này, sang năm tướng công đi Từ Châu khảo thi hương chắc cũng đầy đủ.

Lâm Ly Nhi vuốt cái hà bao tinh xảo, mặt trên thêu hoa cỏ thật xinh đẹp, hà bao cũng phình, đem đồ bên trong đều trút vào trên bàn.

“Bên trong ví này còn có đồ”. Chỉ thấy trong ví đổ ra năm cái ngân trái cây cùng ba miếng kim qua tử.

“Nha! Cái này là làm từ vàng sao. Thật là dễ nhìn!” Tiểu muội bắt một cái nhìn kỹ.

“Rốt cuộc là trong cung, làm cái gì cũng tinh vi a. Ngân trái cây này phỏng chừng cũng nặng khoảng hai lượng.” Trương thị cầm ở trong tay phỏng chừng trọng lượng.

Người một nhà vui vẻ vây quanh cái bàn thưởng thức. Có số tiền lớn này, người một nhà thương lượng, bỏ ra tiền đi đường đến kinh thành, tiền cho Lâm Gia Văn sang năm đi tỉnh thành Từ Châu thi hương, thì còn một số bạc dư. Lâm Đại Tráng chuẩn bị sửa sang nhà cửa lại một chút, xây thêm mấy gian phòng, quần gia mở rộng một ít. Mắt thấy trong nhà sẽ có thêm nhân khẩu, bọn nhỏ cũng lớn, chuyện phòng ở là rất cấp bách. Vốn bọn họ muốn đem bạc để dành cho nhi tử sang năm đi thi hương dùng, hiện tại thì không cần cố kỵ. Ở nông thôn, sửa sang một cái nhà cũng không tốn kém nhiều, nhân công và vật tư chỉ cần tiêu tốn mấy chục lượng bạc là có thể làm tốt lắm. Số bạc còn dư ra liền chuẩn bị mua thêm vài mẫu ruộng. Hiện tại không cần giao thuế đất, nên làm càng nhiều thu vào cũng càng nhiều.

Đem mấy mẫu đất đó đều đứng tên là Lâm Gia Bảo. Tất cả mọi người đều không dị nghị. Nếu về sau Gia Bảo còn gởi bạc trở về, đều chuẩn bị mua đất vườn nhiều hơn. Như vậy Gia Bảo sau khi trở về, cũng có chút dựa vào. Số đồ trong ví trước giữ lại không động vào. Vạn nhất có một việc gấp cũng có thể dùng đến. [Y-H: mua chỉ cho lắm, em ấy cũng có về nhà ở đâu. Bị tên kia bắt luôn trong cung hưởng phúc rồi]

Sáng sớm hôm sau, Trương thị vào thành thăm nữ nhi, Lâm Đại Tráng mang theo Lâm Gia Văn đi đến nhà Trong chính nói chuyện về cái nhà cùng việc mua đất. Bọn họ đi không bao lâu thì người nhà Lâm Kiều Kiều đã đến cửa.

Mẹ của Lâm Kiều Kiều ngày hôm qua nghe nói Lâm Gia Bảo cũng gởi đồ vật trở về, rất là tò mò, sáng sớm hôm nay liền đến hỏi thăm tin tức.

Ngô thị cũng không tiện đuổi nàng, nhờ Lâm Ly Nhi dìu, đành phải thỉnh nàng ngồi xuống.

“Đến vào sáng sớm, chắc là có việc?”

“Ta nghe nói song nhi nhà của người gởi đồ vật trở về, liền tới hỏi. Ha ha, song nhi nhà của người hiện tại là người hầu ở nơi nào a? Kiều Kiều nhà của ta là người hầu trong cung Quý nhân nương nương đó!” Mẹ của Lâm Kiều Kiều bắt quái hỏi.

Ngô thị không quen nhìn bộ dáng của nàng, “Gia Bảo nhà của chúng ta làm ở Ngự điểm phòng trong cung Hoàng hậu nương nương!”

“Trong cung Hoàng hậu nương nương nha!” nương[me] của Lâm Kiều Kiều ngừng lại một chút, lập tức lại đắc ý nói: “Thì ra là tạp dịch trong phòng bếp, Kiều Kiều nhà của ta chính là hầu hạ trước mặt nương nương nha. Song nhi nhà của người gởi bao nhiêu bạc trở về.”

“Mắc mớ gì tới người!” Lâm Ly Nhi nghe nàng nói đệ đệ là tạp dịch, sinh khí nói.

“Nghe nói là một bao thực lớn nga, vậy chắc không ít bạc đâu.” nương của Lâm Kiều Kiều chưa từ bỏ ý định hỏi.

“Không nói cho người biết.” Lâm Ly Nhi mạnh mẽ trả lời nàng.

Ngô thị cũng không muốn tiết lộ cho nàng nghe, nàng hiểu rằng tiền tài cũng không nên để lộ ra ngoài.”Không nhiều không ít, Lâm đại nương, nhà của ta còn có việc, ta đây cũng không có phương tiện chiêu đãi người, mời người trở về đi.”

“Ai u, người lên làm nương tử của tú tài thì tự cao tự đại thật. Người không nói ta cũng biết, một tên tạp dịch mà thôi, nhất định là một bao lớn tiền đồng đi, ha ha ha ha.” nương của Lâm Kiều Kiều thấy các nàng không chịu nói, ác ý mà phỏng đoán.

Lâm Ly Nhi xuất ra một cái chổi lớn đuổi nàng, “Người có đi hay không! Có đi hay không!”

Nương của Lâm Kiều Kiều vừa đi vừa mắng nhà Lâm Đại Tráng, “Nha đầu chết tiệt kia, thô bạo như vậy mạnh mẽ, coi chừng không gả được đó.”

Thời điểm Trương thị đến Tần gia ở trong thành là khoảng giữa trưa , cả nhà Tần gia đều có mặt. Lâm Cẩm Nhi nhìn thấy nương cũng thật cao hứng:

“Nương sao người lại tới đây.”

Tần Khải Hành thấy được cũng tiến lên hành lễ với nhạc mẫu. Trương thị trước vẫn an hai thân gia, lại nhìn xem đại tôn tử Thông ca, cùng một đôi long phượng thai. Sau, đem việc Lâm Gia Bảo gửi thư về nhà đều nói ra. Mọi người ở Tần gia nghe xong cũng thực cao hứng thay cho bọn họ.

“Nhạc mẫu, nhạc phụ cùng Gia Văn chuẩn bị khi nào xuất phát?” Tần Khải Hành hỏi, trong lòng hẳn có một ý tưởng.

“Bọn họ chuẩn bị giữa tám tháng sẽ đi, vì thời gian đến nơi cũng mất khoảng nửa tháng.”

Trương thị hồi đáp, trong nhà thương lượng xong liền thống nhất là Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn đi. Nàng kỳ thật cũng rất muốn đi, nhưng đại tức phụ đến tháng mười liền muốn sinh , trong nhà còn có ba hài tử, nên không thể đi được.

“Các người nghe như thế này coi có được không, lần này để ta cùng cùng đi kinh thành đi. Ta đều chưa có đi qua kinh thành, vừa lúc mượn cơ hội này đi xem. Trong *** cũng còn tồn một ít hàng, ta mang đi kinh thành tìm cách thử xem. Hàng của ta đều rất tốt, chỉ là hoa văn có chút quá hạn, có lẽ đem đi đến kinh thành thì biết đâu mọi người nhìn thấy mới mẻ. Đến lúc đó ta lại mua chút vải vóc đang lưu hành trong kinh trở về.”

Tần Khải Hành rất có đầu óc thương nghiệp, đều tính toán hảo .Tần lão gia nghe xong cũng rất là đồng ý, nhi tử thành gia lập nghiệp, là phải nên đi rèn luyện một chút . Đối Trương thị nói:

“Bà thông gia a, Khải Hành nói không sai, để hẳn cùng đi đi. Trong nhà xe ngựa có sẵn, các người cũng không cần tiêu tiền đi mượn, ta lại phái thêm vài tiểu nhị, gia đình đồng thời hộ tống, như vậy trên đường đi cũng an toàn một chút.”

“Rất tốt nha, cảm ơn thân gia . Ta trở về nói cùng bọn họ.” Trương thị nghe xong tự nhiên đồng ý.

Giữa trưa Tần gia nhiệt tình mời Trương thị ở lại dùng cơm trưa, buổi chiều bảo xe ngựa đưa nàng trở về.

Trương Huệ Nương trở về đem ý tứ của Tần gia nói một chút, tất cả mọi người cảm thấy hảo. Kế tiếp, một nhà Lâm Đại Tráng liền bận rộn hẳn lên.

Ngay tại lúc một nhà Lâm Đại Tráng vô cùng cao hứng làm nhà cửa cùng chuẩn bị đồ vật đi kinh thành, Hiên Viên Hân Thừa cũng tính toán kế hoạch của hẳn.

Đảo mắt đến bảy tháng, Hiên Viên Hân Thừa bắt đầu một lần nữa tham gia triều chính. Đối với sự tình trong triều, hẳn đều thành thực khéo léo đưa ra biện pháp giải quyết, các đại thần cũng đều cảm giác được Thái tử điện hạ ngày càng mãnh liệt uy áp, đối hẳn lại càng tin phục, đồng thời cũng càng e ngại.

Theo thường lệ, vào buổi chiều, Hiên Viên Hân Thừa đi tới Vinh Thọ cung bồi mẫu hậu dùng điểm tâm và nói chuyện.

Hoàng hậu đối với việc Thái tử thường xuyên đến khiến nàng rất là vui mừng, Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải thì thích vũ đạo lộng bông [mình nghĩ: kiểu như đánh đu, múa kiếm...] , nên không thường xuyên lại đây. Nhưng đại nhi tử tương đối tri kỷ, thường xuyên đến thăm nàng. Thậm chí đến các mệnh phụ khi yết kiến nàng cũng đều khen Thái tử điện hạ hiếu thuận.

“Thưa nhi, vài ngày nữa là lễ cầu Chúc Nữ ban cho khéo tay thêu thùa , ta định mở tiệc chiêu đãi một ít gia đình có nữ nhi chưa thành thân. Mượn cơ hội này trước tuyển cho người một trăm phi, người xem có được không? Người hiện tại chỉ có ba thị thiếp bên người, quá ít , các nàng tuổi cũng đều lớn, ta nghĩ người cũng không thể nào thích .”

Hoàng hậu nghĩ trước nạp trăm phi, chờ sự tình của Tiết gia kết thúc, sau đó mới tuyển Thái tử phi, dù sao cũng là quốc mẫu tương lai, sẽ là mẫu nghi thiên hạ, không thể qua loa .

“Mẫu hậu, không cần. Ta còn điều trị một hai năm, hiện tại nạp phi, chỉ sợ không ổn.” Hiên Viên Hân Thừa lắc đầu.

“Như thế nào còn đến một hai năm, đến lúc này đều đã qua một năm rồi. Tiền thái y làm như thế nào vậy, không phải nói là theo quân giúp người điều trị sao?” Hoàng hậu có chút tức giận.

“Mẫu hậu không nên trách Tiền thái y , hắn cũng thực dụng tâm vì ta giải độc. Bất quá, xuất chinh bên ngoài, có đôi khi khó tránh khỏi sự cố mà không thể trị liên tục. Hiện tại, độc tố trong cơ thể ta đã hết, chỉ là việc điều trị còn khiếm khuyết một chút.” Hiên Viên Hân Thừa giải thích.

“Vậy thì làm như thế nào, lần này người xuất chinh gần một năm bên ngoài còn không nói làm gì, nhưng bây giờ người trở về, nếu tiếp tục một hai năm không gần nữ sắc, lại không có con nối dòng. Như vậy sợ là sẽ phát sinh tin đồn Thái tử điện hạ có bệnh a.” Đây là hoàng hậu lo lắng .

“Chính là bây giờ ta còn không điều trị hảo, lực bất tòng tâm , tuy là có thể miễn cưỡng sinh hoạt vợ chồng, nhưng con nối dòng lại không có .” [ec]

Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục cùng mẫu hậu giải thích. Kỳ thật thân thể của hắn đã sớm bình phục, nhưng vì bảo bối của hắn, hắn vẫn là cố kéo dài một hai năm, hắn là không nguyện ý gặp mặt nữ nhân khác. (^_^).

“Vậy việc này phải làm sao đây?” Hoàng hậu lo lắng.

“Mẫu hậu ngài đừng nóng vội, ta nghĩ ra một biện pháp.” Hiên Viên Hân Thừa nói với mẫu hậu. “Ta nghĩ chuyên sủng một song nhi, ta chỉ đối với song nhi này đặc biệt sủng ái, nên sẽ không đi đến chỗ các thị thiếp khác. Mà việc song nhi dự định dục hài tử thì gian nan hơn nữ tử một ít, ta đây một hai năm không con nối dòng cũng rất bình thường .”[Y-H: anh nham hiểm quá] Hiên Viên Hân Thừa nói ra biện pháp của hắn.

“Chuyên sủng một song nhi, chuyện chuyên sủng này sẽ ảnh hưởng tới thanh danh...” Hoàng hậu nghe xong cảm thấy chủ ý này liền cảm thấy lo ngại cho thanh danh của Thái tử.

“Mẫu hậu, đây là biện pháp tốt nhất . So với tin đồn Thái tử có bệnh thì chuyện này đã tốt hơn nhiều lắm. Thiếu niên anh hùng, ái mộ sắc đẹp cũng không tính là cái gì.” Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục du thuyết.

“Ai! cũng chỉ có thể như vậy . Người có chọn người chưa?” Hoàng hậu hỏi Thái tử.

“Còn không có, [Y-H: anh nói sạo nhá] còn thỉnh mẫu hậu vì ta xem xét một chút. Tốt nhất là trong cung mẫu hậu .” Hiên Viên Hân Thừa mặt không biến sắc nói.

“Chu má má, lời Thái tử nói chắc người đã nghe rõ, ngày mai đem danh sách thích hợp trong Vĩnh Thọ cung cho ta.” Hoàng hậu nhìn về phía Chu má má đang hầu ở một bên phân phó. Khi Hoàng hậu nói chuyện cùng Thái tử, bên người cũng chỉ chờ một tâm phúc là Chu má má, nàng đối Chu má má cũng thực yên tâm.

“Hoàng hậu nương nương xin yên tâm, ngày mai ta liền chuẩn bị tốt danh sách .” Chu má má rất tự tin mà vỗ bộ ngực cam đoan.

Hiên Viên Hân Thừa nghe Chu má má nói, trên mặt lộ ra vẻ mặt vui sướng. Cùng lúc đó, Lâm má má ở ngự điểm phòng cũng thu được lời nhắn do ám vệ của Thái tử điện hạ gửi cho nàng. Lâm má má nghe xong,

cau mày, hít một hơi.

Chu má má được Hoàng hậu nương nương phân phó liền trở về cung Vĩnh Thọ xem xét danh sách. Nhưng khi vừa lật, Chu má má liền ngốc, Vĩnh Thọ cung có tổng cộng năm song nhi cung thị! Trong đó hai người đã qua 20 tuổi, còn có một người mới 13 tuổi. Tuổi 15, 16 phù hợp thì chỉ có hai người. Nhưng hai song nhi này đều ở Vĩnh Thọ cung chăm sóc hoa cỏ, Chu má má cố ý nhìn nhìn người. Hai người này tướng mạo thường thường, tuyệt không phát triển. Với dáng vẻ này thì như thế nào là đối tượng để Thái tử điện hạ “Chuyên sủng” đâu. Chu má má ở trong phòng của mình đi tới đi lui, điều này làm cho nàng ngày mai như thế nào công đạo với Hoàng hậu nương nương đây.

“Gỗ gỗ...”

Chu má má nghe thấy tiếng đập cửa, mở cửa vừa thấy là Lâm má má,

“Lão tử tử ngươi như thế nào lại đến đây.”

Lâm má má mang theo một cái thực hạp tiến vào,

“Sắp đến lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa, ngự điểm phòng của chúng ta vừa nghiên cứu ra một món điểm tâm mới. Chu má má ngươi ở trước mặt Hoàng hậu nương nương, rất hiểu biết khẩu vị của Hoàng hậu nương nương. Ta đây thỉnh ngươi trước giúp ta nhắm nháp một chút.” Nói xong Lâm má má đem thực hạp đặt lên bàn.

“Lão tử tử ngươi làm nhất định là ngon, Hoàng hậu nương nương luôn thích ăn điểm tâm ngươi làm.”

Chu má má cùng Lâm má má đều là người quen bên phía nhà mẹ đẻ của hoàng hậu, hai người có quan hệ là thông gia, sau lại đồng thời tiến cung, nhiều năm qua cũng vẫn luôn hỗ trợ lẫn nhau, đối xử như tỷ muội. Lâm má má đem chén đĩa lấy ra,

“Ngươi ném thử, đây là bánh tổ yến, kiểu bánh cũng là mới làm”.

“Hình chim khách này rất đẹp nha, lão tử tử ngươi dụng tâm. Hoàng hậu nương nương nhìn khẳng định thích.” Chu má má cầm một khối phóng vào miệng ném ném, “Mùi vị thật thơm! Lão tử tử ngươi chờ được ban thưởng đi.”

“Ngươi thật khéo nói, ha ha.” Lâm má má cũng cười đạo, nhìn danh sách Chu má má đặt lên bàn, “Ta xem ngươi giống như đang vội, ta đây không làm phiền ngươi đi.”

“Ai! Lão tử tử ta đây đang lo lắng, Hoàng hậu nương nương muốn ban thưởng cho Thái tử điện hạ một tiểu thị trong cung chúng ta, ta đã xem qua thật không có một người phù hợp. Như vậy làm sao ta có thể báo cáo kết quả đây.”

“Cung thị trong cung chúng ta rất ít, tuyển người sẽ rất khó.” Lâm má má quan tâm nói.

“Chỉ có hai người phù hợp điều kiện, nhưng bộ dạng đều rất phổ thông.” Chu má má than.

“Vậy thì làm như thế nào, tướng mạo không tốt, Hoàng hậu nương nương nhất định là không hài lòng.” Lâm má má phụ họa, “Muốn nói đến tướng mạo a... trong ngự điểm phòng của ta có một song nhi, tướng mạo cũng rất tốt.”

“Ai đáng tiếc mới 13 tuổi, quá nhỏ.” Chu má má tiếc nuối mà nói.

“Không phải 13 tuổi, tháng trước vừa qua sinh nhật 14 tuổi, bất quá vẫn là hơi nhỏ.” Lâm má má nói xong, “Đứa bé đó sau này lớn sẽ thật sự hảo, ánh mắt to to giống như có thể nói, còn có một đôi má lúm đồng tiền nữa.”

Chu má má nghe Lâm má má nói tốt như vậy, nghĩ nghĩ, “Nếu không ta đem ba người này đều báo lên Hoàng hậu nương nương đi thôi, thêm một người cho đủ số lượng cũng tốt a.”

“Đúng vậy hai người thì quá ít, nhiều thêm một người vào danh sách cũng dễ nhìn hơn một ít.” Lâm má má cố tình dẫn đường.

“Ân, cứ làm như thế.”

Ngày hôm sau, Chu má má đem ba người được tuyển giao cho Hoàng hậu nương nương, hoàng hậu nhìn sau đó đem danh sách nặng nề đặt lên bàn,

“Chu má má, người làm việc như thế nào vậy ! tuyển ba người, nhưng lại có một người mới 13 tuổi , nhỏ như vậy mà cũng đưa vào sao!”

Chu má má vội vàng quỳ xuống, đem những lời suy nghĩ từ trước nói ra,

“Hoàng hậu nương nương, việc này thật đúng là ta đã thất trách. Nhưng cung thị trong cung chúng ta thật sự quá ít . Chỉ có hai người phù hợp , nhưng bộ dạng thật sự chỉ tạm được thôi , như thế thì làm sao trở thành “Chuyên sủng” của Thái tử điện hạ được, ta cũng chỉ thêm vào một người nữa, tuy rằng tuổi nhỏ một chút nhưng tướng mạo rất tốt , sẽ không bôi nhọ Thái tử điện hạ.”

Chu má má nhìn sắc mặt Hoàng hậu nương nương hảo một ít, tiếp tục nói

“Song nhi này là người hầu ở ngự điểm phòng, người cũng nhu thuận hiểu chuyện. Tháng trước mới vừa mãn 14 tuổi, tuy là nhỏ một chút, nhưng song nhi cùng nữ tử bất đồng, nhỏ một chút mới đúng là tuổi tươi mới đầu.”

“Tuy nói như thế nhưng ta sợ Thừa nhi không thích.” Hoàng hậu nghe Chu má má nói lý do cũng không có biện pháp trách tội nàng.

“Hoàng hậu nương nương, sao ngài không để Thái tử điện hạ nhìn xem một chút. Nếu là không thích, vậy đành phải tuyển cung thị trong cung khác.”

“Ân, để Thái tử tự quyết định đi, là người hấn muốn chuyên sủng, nên là người hấn thích mới được. Chu má má người đi an bài đi.”

Hoàng hậu cũng không muốn tuyển người trong cung khác, không phải lo lắng cho mình mà là tuyển người từ cung khác, động tĩnh cũng sẽ lớn hơn, không ổn a. Hy vọng mấy người này có thể khiến Thừa nhi vừa lòng đi.

“Dạ.” Đăng bởi: admin

8. Chương 8: Ý Chỉ

CHƯƠNG 9: Ý CHỈ

.

Cám ơn NanaYJ và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Tháng Bảy sơ thất, Lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa, mọi người trong ngự điểm phòng đều thập phần bận rộn. Trừ bỏ làm điểm tâm cho Hoàng hậu nương nương, mấy ngày nay các nàng còn cần chế tác rất nhiều xảo quả vì Hoàng hậu nương nương muốn đưa đi các cung khác để dùng trong Lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa. Cách làm Xảo quả là: trước đem đường trắng để ở trong nồi nấu chảy thành nước đường, sau đó để vào bột mì, hạt mè, trộn đều rồi tráng mỏng, sau đó để lạnh rồi cắt thành hình khối chữ nhật, *chiết vi toa hình mặt xảo phôi, nhập du tạc tới vàng óng ánh tức thành*. Tuy rằng làm cũng không khó, nhưng phải làm lượng khá lớn, nên bọn Lâm Gia Bảo phải bắt đầu làm việc từ sáng sớm.

“An Trúc , người không cần vội , cùng ta đem tổ yến cao đưa đến chỗ Hoàng hậu nương nương trước .” Lâm má má đem một cái thực hộp đưa cho An Trúc .

“Dạ. Ma ma ta đây liền đến.” Lâm Gia Bảo buông đồ trong tay xuống, đi rửa tay.

“Lâm má má, mang ta cùng đi đi.” Ngọc Lang xin Lâm má má. Hôm nay là Lễ cầu Chúc Nữ được khéo tay thêu thùa, nàng đặc biệt mang chiếc hà bao được thêu thùa tinh mỹ ở trên người. Hy vọng có thể xuất hiện trước mặt Hoàng hậu nương nương.

“Không cần, An Trúc cùng ta đi là được. Ba người các người lo làm xảo quả đi.”

Lâm má má không nhìn nàng thỉnh cầu. Về điểm này, nàng làm sao không biết tâm tư của Ngọc Lang. Ngọc Lang nhìn Lâm má má mang theo An Trúc rời đi, trong lòng tức giận bất bình.

Khi Lâm má má mang theo An Trúc đến chủ điện Vĩnh Thọ cung, liền nhìn thấy Chu má má đang chờ ở ngoài điện.

“Lâm má má các người đã tới, Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ đều ở bên trong, đang chờ điểm tâm của người.” Chu má má ném cho Lâm má má một ánh mắt ra hiệu.

“Đây là An Trúc phải không? nghe Lâm má má nói, tay nghề hiện tại của người cũng rất tốt.” Chu má má cười tủm tỉm nhìn An Trúc, đối với ngoại hình của hắn thì nàng rất vừa lòng, nghĩ thầm rằng hắn là có thể báo cáo kết quả công tác.

“Chu má má hảo.” Lâm Gia Bảo tiến lên vấn an Chu má má, nghe xong lời nàng khích lệ nên có chút ngại ngùng mà nở nụ cười.

Lâm má má đi ở phía trước, đột nhiên ôm bụng khom lưng xuống, “Ai u, như thế nào đột nhiên bụng đau quá a...”

Lâm Gia Bảo khẩn trương nâng Lâm má má dậy, “Ma ma, người làm sao vậy?”

“Ai u, bụng đột nhiên không thoải mái, ai u... An Trúc a, người cùng Chu má má vào đi thôi. Ta cái dạng này mà đi gặp Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ thì quá thất lễ.” Lâm má má nói với An Trúc.

“Còn ma ma thì làm sao đây?” Lâm Gia Bảo lo lắng hỏi.

“Ta không sao, ta đi cung phòng một chút thì tốt rồi. Người mau đi đi.” Lâm má má nói.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo mang theo thực hạp cùng Chu má má đồng thời đi vào chủ điện.

Trong chủ điện, hoàng hậu cùng Thái tử đang ngồi nói chuyện. Hoàng hậu nhìn thấy An Trúc bưng điểm tâm tiến vào, Lâm Gia Bảo lên phía trước quỳ xuống hành lễ.

“Ngự điểm phòng An Trúc, khấu kiến Hoàng hậu nương nương, Thái tử điện hạ.”

“Miễn lễ.” Hoàng hậu cẩn thận đánh giá hắn một phen. Dích xác giống Chu má má nói, là một hài tử có dung mạo thảo hỉ. Hoàng hậu nhìn thấy điểm tâm tạo hình chim khách trong đĩa, “Đây là điểm tâm gì? Tạo hình thực phù hợp.”

“Hồi Hoàng hậu nương nương, đây là tổ yến cao. Là dùng kẹo mạch nha, tổ yến toái, đường cùng cao phần làm, hương vị trong veo. Hôm nay là Lễ cầu Chức Nữ được khéo tay thêu thùa, cố ý dùng khuôn mẫu hình chim khách.” Lâm Gia Bảo cẩn thận trả lời.

Hoàng hậu nhìn hắn trả lời đầu vào đấy, cũng không hoảng hốt khiếp đảm, đối với hắn lại tăng thêm vài phần hảo cảm. Hiền Viên Hân Thừa nhìn khuôn mặt nhu thuận nhỏ nhắn của Lâm Gia Bảo.

“Người tiến cung đã bao lâu, cảm thấy trong cung như thế nào, quen không?”

“Hồi Thái tử điện hạ, An Trúc tiến cung đã hơn một năm. Đã quen với sinh hoạt trong cung. Trong cung thực hảo, ta cũng cùng Lâm má má học được rất nhiều cách làm điểm tâm.”

Hiền Viên Hân Thừa lại hỏi: “Người là người ở nơi nào? Nhà đang ở nơi nào? Trong nhà còn có người nào? Có huynh đệ tỷ muội gì không?”

“An Trúc là người Phái Huyền Từ Châu, nhà ở Lâm gia thôn cách Phái Huyền không xa. Trong nhà có cha mẹ, còn có một ca ca cùng hai i tỷ tỷ, còn có một đệ đệ cùng muội muội.” Lâm Gia Bảo thành thực trả lời.

Lâm Gia Bảo không nói, kỳ thật Hiền Viên Hân Thừa cũng biết. Nhìn bảo bối của hắn chu chu cái miệng nhỏ nhỏ mà nói chuyện, trong lòng một mảnh lửa nóng.

“Con nổi dòng trong nhà của người rất thịnh vượng, rất tốt.”

Hiền Viên Hân Thừa thâm ý nhấn mạnh bốn chữ “con nổi dòng thịnh vượng” này. Hoàng hậu nghe xong lời Thái tử nói, cũng vừa lòng mà gật đầu,

“Nương của người là một người có phúc khí .”

“Ha ha, người cũng là người có phúc , cầm, ban cho người .”

Hiên Viên Hân Thừa đem một khối ngọc bội như ý đưa cho Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo nhìn ngọc bội, sửng sốt.

“Thái tử điện hạ thưởng cho người , còn không mau tạ ơn.” Chu má má lôi kéo An Trúc .

“Tạ Thái tử điện hạ!”

Lâm Gia Bảo nhận ngọc bội, mỉm cười ngọt ngào . Đây là lần đầu tiên hắn được thưởng một mình nga. Hoàng hậu cùng Chu má má nhìn nhau, biết Thái tử là vừa lòng .

”Hôm nay điểm tâm rất không tệ, Chu má má, dẫn hắn đi xuống lĩnh thưởng đi.”

“Dạ.”

Hoàng hậu nhìn vẻ mặt vừa lòng của Thái tử cũng yên lòng, “Chọn người này đi.”

“Đúng vậy, mẫu hậu, chọn hắn . Cảm tạ mẫu hậu lựa chọn đươc người tốt như vậy. Tuổi nhỏ một chút, nhưng như thế thì càng dễ dạy bảo” Hiên Viên Hân Thừa cảm kích nhìn mẫu hậu.

“Người thích là tốt, ta sẽ nói chuyện với phụ hoàng của người, nếu không có vấn đề gì, ta liền hạ ý chỉ .”

Lâm Gia Bảo từ chủ điện Vĩnh Thọ cung đi ra, nhìn thấy Lâm má má chờ ở nơi đó, bước nhanh đến hỏi.”Ma ma, ngài có thấy khá hơn chút nào không?”

“Đã tốt hơn nhiều. Người sao? Một người đi có sợ hãi hay không.” Lâm má má hỏi.

“Không sợ hãi. Hôm nay Hoàng hậu nương nương khen điểm tâm làm ngon. Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ còn hỏi ta một vài câu. Ma ma đây là Hoàng hậu nương nương thưởng , còn có cái ngọc bội này, là Thái tử điện hạ ban cho .”

Lâm Gia Bảo đem những phần thưởng mà Chu má má đưa cho hắn trình cho Lâm má má xem, đồng thời còn đưa ra ngọc bội cho nàng nhìn. Lâm má má nhìn nhìn ngọc bội, sau đó đưa lại cho hắn:

”Thái tử điện hạ ban cho , người cứ hảo hảo thu đi.”

Sau đó Hoàng hậu nói việc này cùng hoàng đế. Hoàng đế cũng hiểu được phương pháp này là khả thi. Lập tức phái người điều tra bối cảnh gia đình Lâm An Trúc , không đến hai ngày công phu liền rành mạch mọi tình huống về sinh hoạt từ nhỏ đến lớn của Lâm An Trúc , mỗi người trong nhà, thân thích quan hệ, quê quán, thậm chí là tổ tông mấy đời nhà hắn.

“Tử Đồng, lần này chọn người không tồi.”

Hoàng đế khen, Lâm gia nhiều thế hệ sống bằng nghề nông, gia đình trong sạch. Năm nay đại ca nhà Lâm gia đậu tú tài, thành tích ưu tú, năm sau cũng rất có khả năng trúng cử. Hoàng đế luôn luôn thích nhân tài,

“Về sau cũng là viên chức, thân thế này cũng không tính quá kém .”

“Đúng vậy, Hoàng Thượng. Con nối dòng nhà này thật sự thịnh vượng a. Ngài xem, Trương thị sinh một đôi long phượng thai thực sự phúc khí.” Hoàng hậu cũng thực vừa lòng.

“Tử Đồng người xem, đại nữ nhi Lâm gia này năm trước cũng sinh một đôi long phượng thai nữa.” Hoàng đế cũng thực vừa lòng.

“Nếu cũng có thể vì Thừa nhi của chúng ta sinh ra một đôi long phượng thai thì tốt rồi.” Hoàng hậu cảm thán nói. [Y-H: ở hiền gặp lành. Hoàng hậu an tâm, sẽ có long phượng thai mà (^__^)]

Hoàng đế nghĩ trong hoàng thất Hiên viên vương triều không có long phượng thai được sinh ra.”Nếu thật có thể long phượng trình tường, trăm sẽ ban thưởng thật hậu cho hắn ha ha!”

Hoàng hậu nhìn một chút, thảng thốt sơ ngũ là một ngày lành. Liền ra lệnh cho ma ma cấp dưới đi an bài . Chạng vạng hôm nay, một đạo ý chỉ của Hoàng hậu nương nương đánh vỡ bình tĩnh ở trong ngự điểm phòng. Sau khi Lâm Gia Bảo nghe được ý chỉ của Hoàng hậu nương nương, cả người đều ngây ngẩn.

“An Trúc , nhanh tạ ơn đi. Sáng sớm ngày mai sẽ có ma ma chuyên môn tới đón người.” Chu má má tự mình đọc ý chỉ của Hoàng hậu nương nương.

“Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển.” Lâm Gia Bảo mang khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, quỳ xuống tạ ơn.

“Chu má má, ngài xem đứa nhỏ này cao hừng đến ngực, ha ha.”

Lâm má má nâng An Trúc dậy, đối Chu má má cười nói. Chu má má cũng không thèm để ý, trước khi rời đi lại hảo tâm nhắc nhở,

“Buổi tối các người hảo hảo chuẩn bị một chút, ngày mai cũng đừng để cho các ma ma chờ .”

Sau khi Chu má má truyền chỉ xong rồi đi, lúc này chỉ nghe oa một tiếng, Lâm Gia Bảo khóc lên. (^_ ^).

“Ma ma, ta sợ...” Lâm Gia Bảo nói xong khóc lớn lên.

Ba người Ngọc Sương cũng vây xung quanh hắn, nói lời chúc mừng đồng thời cũng bảo hắn đừng khóc.

“Đây chính là chuyện tốt a, người khóc cái gì, người khác cầu cũng cầu không được đâu!” Ngọc Lang chanh chua nói.

Ngọc Linh vỗ vỗ Ngọc Lang, “Đừng nói nữa, nhìn An Trúc khóc đến thương tâm a.”

“Ma ma, ta về sau cũng không thể xuất cung . Nha nha nha ...” [Y-H: mấy tiếng NHA NHA chắc là tiếng khóc, mình sẽ ko sửa lại vì mình thấy chữ này nó dễ thương (^_ ^)]

Lâm Gia Bảo không biết làm tiểu thị của Thái tử điện hạ là phải làm những thứ gì, nhưng hắn mơ hồ cảm giác hắn sẽ không thể xuất cung .

“Ta rất nhớ người nhà của ta, ta muốn về sau xuất cung sẽ cùng bọn họ đoàn tụ, bọn họ cũng đang chờ ta!” Lâm Gia Bảo khóc thổ hổ đến rất lợi hại. [Y-H: tội quá]

“An Trúc a, người đừng khóc . Người sau này sẽ là người của Thái tử điện hạ, ngày lành còn đang đợi phía trước đâu. Cũng không nhất định sẽ không thể xuất cung, người nhà cũng chưa chắc không nhìn thấy được.” Lâm má má một bên vỗ lưng hắn, một bên an ủi.

“Đúng vậy, An Trúc . Người đừng khóc , khóc đến đỏ hết cả mắt rồi kìa” Ngọc Sương cũng ôn nhu an ủi, vươn tay đưa cho An Trúc chén trà, sờ sờ ấm trà đều lạnh.”Ngọc Lang giúp ta thêm nước ấm.”

“An Trúc , nghe Lâm má má nói. Đây là Hoàng hậu nương nương hạ ý chỉ, đã không thể cải biến. Người chỉ có thể tiếp thu, nếu người muốn kháng chỉ chẳng những chính người khó giữ được cái mạng nhỏ này, còn sẽ liên lụy đến người nhà. Chính người ngẫm lại đi.” Lâm má má có chút nghiêm khắc nói cùng hắn.

“Nha nha nha nha... Ma ma, ta biết . Nha nha nha...” Lâm Gia Bảo cũng biết Lâm má má nói đúng, chỉ là hắn không thể tìm được nước mắt.

Ngọc Lang bưng khay đi tới, đem ấm trà đặt lên trên, đi đến nơi nấu nước, trong lòng càng nghĩ càng ghen tị. Vì cái gì, An Trúc có mệnh tốt như vậy! Còn không phải Lâm má má thường xuyên dẫn hắn lộ diện ở trước mặt Hoàng hậu nương, nếu mang nàng đi, có lẽ hôm nay người hảo mệnh chính là nàng rồi! Ngọc Lang càng nghĩ càng không cam lòng, nhìn nước sôi nóng bỏng, trong lòng toát ra một suy nghĩ ác độc, nếu mặt An Trúc bị hủy...

“Trà đến .”

Ngọc Lang bưng khay có một bình nước sôi, cẩn thận mà tiến lên, chờ khi đi đến trước mặt An Trúc làm bộ như không cẩn thận vấp một cái, đem nước trà hắt về hướng mặt An Trúc. [Y-H: nhỏ này ác quá]

“Ai nha! Cẩn thận.” Mọi người sôi nổi đem An Trúc kéo ra. Lâm Gia Bảo cũng theo bản năng mà dùng tay che mặt.

“An Trúc , người không sao chứ, có chỗ nào bị phỏng không?” Lâm má má khấn trương nhìn Lâm An Trúc .

“Ma ma, tay ta đau.” trên lưng tay phải Lâm Gia Bảo sưng lên một mảnh đỏ.

“Nhanh ngâm vào nước lạnh, lấy phỏng được [thuốc trị phỏng] đến.” Lâm má má kéo An Trúc đến bên cạnh cái ao [chắc là thao nước].

“Ta đi lấy phỏng được!” Ngọc Linh chạy nhanh ra ngoài.

Lâm má má thấy Ngọc Lang ngã trên mặt đất, tiến lên liền tát nàng một cái.”Ngọc Lang người làm cái gì vậy!”

Ngọc Lang bụm mặt, không dám tin, ma ma chưa từng có đánh nàng, “Ma ma, ta... Ta không phải cố ý , chân ta uy .” Ngọc Lang nghẹn ngào nói.

Lâm má má là lão ma ma trong cung, thật hay giả sẽ không nhận rõ sao? Ngọc Lang này cư nhiên có tâm tư ác độc như vậy, sợ là không thể lưu lại... Ngọc Sương ở một bên giúp An Trúc rửa tay, cũng dùng ánh mắt thất vọng nhìn Ngọc Lang.

“Thuốc mỡ đến .” Ngọc Linh cầm thuốc mỡ chạy lại.

Lâm má má cẩn thận bôi thuốc cho An Trúc , hoàn hảo, vết thương không nghiêm trọng, chỉ là có chút sưng đỏ, cũng không có nổi bọc nước.

“An Trúc , ma ma cùng người trở về phòng , giúp người thu xếp một chút, tay người cũng không thể động, sau đó người liền nghỉ ngơi sớm một chút, không nên suy nghĩ nhiều.” Lâm má má lôi kéo An Trúc đi khỏi đó.

“Ma ma, ta cũng tới giúp người.” Ngọc Sương cũng cùng đi , cũng không thèm nhìn tới Ngọc Lang còn quỳ trên mặt đất.

“Ma ma, ta cũng tới...”

Ngọc Linh cũng bước nhanh đuổi kịp. Ngọc Linh tuy rằng tính trẻ con, nhưng không ngốc, một màn mới vừa rồi nàng đều nhìn thấy hết, bát trà nóng kia chính là cố tình hướng vào mặt An Trúc. Ngấm lại thật sự tức giận, Ngọc Lang như thế nào có thể làm như vậy chứ?.

Trong thư phòng của Thái tử Đông Cung, Hiền Viên Hân Thừa hay tin Lâm Gia Bảo bị phỏng tay, ánh mắt liền lạnh như băng. Sau đó nghe nói là vết thương không nghiêm trọng mới thoáng yên tâm.

“Nguyên Phúc, ma ma giáo dẫn người đều dặn dò qua sao?” Hiền Viên Hân Thừa hỏi Nguyên Phúc.

“Hồi Thái tử điện hạ, hai ma ma bên kia ta đều chuẩn bị qua.”

“Người lại đi một lần, đem thuốc trị thương tốt nhất đưa qua.” Hiền Viên Hân Thừa phân phó Nguyên Phúc.

“Dạ.” Nguyên Phúc lui ra.

Hiền Viên Hân Thừa lại gọi một ám vệ, “Cùng Lâm má má nói, cung nữ kia cần nàng xử lý một chút. Nếu nàng không nguyện ý làm theo, người liền giúp nàng.”

Bất cứ cái gì thương tổn bảo bối của hần đều phải trả đại giới.

Thị vệ bên ngoài thư phòng thông báo, “Khâu má má cầu kiến.”

“Cho nàng vào đi.”

Khâu má má nguyên là quân sự ma ma trong cung mẫu hậu, năm nay gần bốn mươi tuổi, làm người nghiêm cẩn, làm việc lão luyện, *sấm rền gió cuốn*. Việc trong cung của Thái tử có thể xử lý sạch sẽ như vậy, đều là công lao của nàng. Khiến cho hậu viện của Thái tử Đông Cung đều an phận không ít. Từ khi Thái tử phi “Bị bệnh”, Hiền Viên Hân Thừa liền đem mọi việc trong hậu viện Thái tử Đông Cung đều giao từ nàng quản lý.

“Khấu kiến Thái tử điện hạ, lão nô đến xin ngài chỉ thị một chút. Hoàng hậu nương nương ban cho Lâm tiểu chủ, vậy nên an bài ở viện nào ở phía sau?” Khâu má má khấu kiến Thái tử điện hạ, sau nói ra mục đích của nàng.

“Không an bài ở viện phía sau, để ở ngay tại Bình Nhạc uyển đi. Người sai người bố trí lại chủ điện một chút.”

Hiên Viên Hân Thừa đã sớm tính toán, Bình Nhạc uyển cách thư phòng của hần tương đối gần. Từ khi hần trọng sinh đến nay đều ở nơi này, tương đối thanh tịnh. Cảnh sắc chung quanh cũng không tồi, hơn nữa cách hậu viện khá xa. Hiên Viên Hân Thừa không muốn mấy nữ nhân kia tới gần bảo bối của hần.

“Đem phòng ngủ bố trí vui mừng một ít, người chọn thêm hai cung nữ cùng thái giám có tư chất tốt một chút vào hầu hạ, còn có, về sau Bình Nhạc uyển đều dùng tiểu phòng bếp của thư phòng bên này.” Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục phân phó nói.

Khâu má má vừa nghe, liền hiểu được vị Lâm tiểu chủ này không đồng nhất với người khác. Trong lòng có so đo, về sau, những việc liên quan đến vị tiểu chủ này, nàng đều phải dùng chút tâm tư.

Đăng bởi: admin

9. Chương 9: Nền Đỏ

CHƯƠNG 10: NỀN ĐỎ

.

Cám ơn NanaYJ và williamken và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm má má cùng An Trúc chờ đợi các ma ma giáo dẫn đến.

Tổng cộng có hai vị lão ma ma đến, tuổi hai vị ma ma này so với Lâm má má còn muốn lớn hơn một ít. Hai vị lão ma ma thấy Lâm Gia Bảo liền đồng loạt hướng hần hành lễ.

”Thỉnh Lâm tiểu chủ an.”

Trong số đó, có một ma ma nói: “Lâm tiểu chủ, hai người chúng ta phụng mệnh Hoàng hậu nương nương mà đến, phụ trách giáo dục Lâm tiểu chủ. Ta là Tô má má, vị này là Cù ma ma.”

Lần đầu tiên có người hướng hành lễ vấn an, Lâm Gia Bảo cũng không biết ứng đối như thế nào. Chỉ có thể hướng các nàng vấn an lại: “Cù ma ma, Tô má má, các người hảo.”

“Cù ma ma, Tô má má, các người tới.” Lâm má má nhận thức hai vị ma ma này, tiến lên tiếp đón.

Cù ma ma cũng cùng Lâm má má hàn huyên, “Lâm má má đã lâu không gặp a, lần này người thật lợi hại. Ngự điểm phòng của các người cũng sinh ra một vị quý nhân nha.”

Lâm má má ha ha cười nói, “Đều là tạo hóa của chính đứa bé này thôi. An Trúc hần tuổi còn nhỏ, còn cần hai vị ma ma chiếu cố nhiều hơn.” Lâm má má lại đưa cho hai ma ma một người một cái hà bao.

Cù ma ma cùng Tô má má hai người nhìn nhau mỉm cười. Lâm tiểu chủ này cũng không phải là người bình thường a. Ngày hôm qua Thái tử điện hạ cũng phái người mang đến cho các nàng một ít lễ vật. Tất cả đều là thứ tốt, có thể sánh hơn bổng lộc một năm của các nàng. Các nàng cũng không dám không tận tâm a!

“Lâm má má người yên tâm đi, ha ha.” Cù ma ma nói.

Tô má má hỏi: “Đồ vật của Lâm tiểu chủ đều thu thập xong rồi sao? Chỉ cần mang chút đồ vật trọng yếu là được rồi. Mấy cái khác như quần áo thì không cần mang theo.”

Lâm Gia Bảo gật đầu, “Đều thu thập xong.” Hần chỉ lấy một cái hành trang, đều là những vật nhỏ có ý nghĩa kỷ niệm.

“Vậy chúng ta đi thôi, từ nơi này đến đi Ngô Đồng uyển cũng có chút lộ trình, không cần trì hoãn.” Cù ma ma ý bảo.

Lâm Gia Bảo chào tạm biệt với Lâm má má, “Ma ma, ta phải đi rồi.”

Lâm má má cũng nhịn không được mà ôm lấy hắn, “Đi đi, về sau nếu muốn ăn điểm tâm liền phái người đến ngự điểm phòng nói một tiếng, ma ma làm điểm tâm cho ngươi.”

“Ân! Ma ma.” Lâm Gia Bảo một bước quay đầu lại, theo hai vị ma ma rời đi.

Lâm má má nhìn bóng dáng An Trúc cũng đỏ hốc mắt, hy vọng đứa bé này về sau có thể khoái hoạt hạnh phúc đi. Tô má má cùng Cù ma ma thấy Lâm Gia Bảo trộm lau nước mắt, trong lòng đều đối với hắn có thêm vài phần hảo cảm. Đây là một hài tử hiểu được ơn nghĩa. Một hài tử có tính cách đơn thuần thiện lương như vậy, lại không có tâm cơ, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu. Không biết hắn tương lai có thể thích ứng với chuyện đấu tranh trong hậu viện Thái tử Đông Cung không.

Đi khoảng nửa nén hương, rốt cục đến một cái sân trong Trữ tú cung.

Sau khi vào Ngô Đồng uyển, các cung nữ, thái giám trong uyển thấy bọn họ liền sôi nổi hành lễ. Lâm Gia Bảo có chút không biết làm sao, nhìn về phía hai vị ma ma.

“Mấy thứ này về sau các ma ma đều sẽ dạy ngươi.” Cù ma ma dùng thái độ ôn hòa nói chuyện cùng Lâm Gia Bảo.

Hai vị ma ma dẫn hắn vào trong viện, trước dẫn hắn đến chỗ ở, đem đồ vật của hắn cất kỹ. Chỗ ở của hắn thực lớn, gồm có một phòng khách, một gian phòng ngủ và một gian thư phòng. Phòng ngủ lại gồm có hai gian trong ngoài, bên cạnh còn có một phòng tắm thực lớn. Trong phòng, tất cả dụng cụ đều đầy đủ hết, bố trí rất xinh đẹp. Trong tủ quần áo đã chất thiết nhiều quần áo đủ mọi kích cỡ cho Lâm Gia Bảo.

“Lâm tiểu chủ, đây là chỗ ở tạm của ngươi từ tháng tám sơ ngũ, ngài nhìn xem có vừa lòng không? Nếu có ý kiến gì thì cũng có thể nói với ta hoặc là Cù ma ma?” Tô má má dẫn Lâm Gia Bảo đi thăm một chút.

Lâm Gia Bảo đi theo các ma ma nhìn một vòng, “Ma ma, đều thực tốt.”

Tiếp theo, Lâm Gia Bảo được đưa đến phòng khách, được các ma ma thỉnh đến ngồi ở vị trí chủ vị. Tô má má cùng Cù ma ma đứng ở một bên, Tô má má nói :

“Kể từ hôm nay, ta cùng Cù ma ma chính là giáo dẫn ma ma của ngươi trong khoảng thời gian này. Chúng ta sẽ dạy ngươi hết thảy lễ nghi quy củ mà làm một chủ tử phải biết.”

“Chúng ta biết Lâm tiểu chủ đến bây giờ còn không thích ứng, tiểu chủ không cần khẩn trương. Ngươi chậm rãi có thể thích ứng thôi.” Cù ma ma nhìn ra Lâm Gia Bảo khẩn trương.

“Đúng vậy, Lâm tiểu chủ, thời gian thực dư dả, ngài có thể chậm rãi học, không khó.” Tô má má cũng tiếp tục nói.

Lâm Gia Bảo thấy thái độ của hai vị ma ma hòa ái, cũng dần dần trầm tĩnh lại. “Ta sẽ hảo hảo học.” Lâm Gia Bảo vừa nghe đến sẽ được học, liền trở nên nghiêm túc.

“Hiện tại thời gian còn sớm, Lâm tiểu chủ, chúng ta tắm rửa trước một chút, sau đó đổi kiện quần áo. Ngài hiện tại cũng không thể mặc trang phục cung thị.” Tô má má nói xong, lại nhượng Cù ma ma đi an bài.

Lâm Gia Bảo đi vào phòng tắm, các cung nữ đã đem đồ dùng tắm rửa chuẩn bị tốt. Trong dục dũng lớn cũng đổ đầy nước ấm, các cung nữ tiến lên hầu hạ Lâm Gia Bảo cởi áo.

“Ma ma, ta có thể tự mình tẩy.” Lâm Gia Bảo thấy cung nữ giúp hắn cởi quần áo, ngại ngần cực kỳ.

“Lâm chủ tử, cung nữ hầu hạ chủ tử tắm rửa là chuyện bình thường, ngài chậm rãi tập quen thì tốt rồi.” Cù ma ma nói cùng hắn.

Lâm Gia Bảo bất đắc dĩ đành phải để các nàng giúp hắn thoát trống trơn, dưới cái nhìn chăm chú của mọi người mà bước vào trong dục dũng. Hắn từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên tắm rửa trước mặt nhiều người như vậy, rất ư là thẹn thùng. Tô má má thấy Lâm Gia Bảo ngại ngần, liền tự tay giúp hắn tẩy trừ.

“Tay của Lâm tiểu chủ hôm qua bị phỏng, cần cẩn thận đừng đụng nước.” Cù ma ma dùng bố khăn đem tay hắn gói kỹ, để ngừa bị dính nước.

“Ma ma, ta đã tốt hơn nhiều, cũng không đau.”

“Lâm tiểu chủ hiện tại cũng không giống với trước kia, da thịt trên người đều phải cẩn thận chăm sóc. Chờ tẩy xong, Tô má má tới giúp người bôi thuốc. Thái tử điện hạ nghe nói ngài bị phỏng, cố ý đưa tới thuốc trị thương tốt nhất, bảo đảm sau khi dùng dầu vết trên tay người một chút đều không có, còn sẽ càng non mịn nữa.”

Cù ma ma cũng ở bên cạnh phụ họa, “Đây chính là thuốc tốt ngàn vàng mua không được nga. Thái tử điện hạ đối với ngài thật đúng là để bụng a.”

Thái tử điện hạ a... trong đầu Lâm Gia Bảo hiện lên hình ảnh Thái tử điện hạ chính là một người có thân ảnh cao lớn, khuôn mặt anh tuấn thâm trầm. Ở trong cung thường xuyên nghe được tin đồn về Thái tử điện hạ, ngay từ đầu có tin đồn là Thái tử điện hạ lãnh khốc tàn bạo, Lâm Gia Bảo nghe xong có chút sợ hãi. Nhưng sau đó, lúc theo Lâm má má đi đến cung của Hoàng hậu nương nương, thấy Thái tử điện hạ rất nhiều lần nên không tin cho lắm. Thái tử điện hạ đối với Hoàng hậu nương nương thực hiếu thuận, thường xuyên đi bồi Hoàng hậu nương nương. Một người hiếu thuận hẳn không phải là người xấu.

Thái tử điện hạ có đôi khi mang bộ dáng không đối sắc mặt, cùng uy áp phát ra từ trên người của mình rất là dọa người xung quanh. Nhưng khi Thái tử điện hạ nói chuyện với hắn liền tuyệt không dọa người [Y-H: lấy lòng cứng ko hết chữ ở đó mà dọa à]. Thanh âm của Thái tử điện hạ rất êm tai, ngữ khí khi nói với hắn cũng thực ôn hòa. Hắn còn thường xuyên có thể được ban thưởng nữa.

Lâm Gia Bảo sau khi được tẩy hảo, hai ma ma một người mát xa cho hắn, một người xoa hương trên người hắn. Sau khi xong hết mọi thứ, da tay của hắn càng thêm nhẵn nhụi bóng loáng, còn có mùi hương thoang thoang.

“Về sau chúng ta mỗi ngày sẽ giúp tiểu chủ ngài bảo dưỡng da thịt. Ngài hiện tại đúng là tuổi tốt nhất, rất may mắn. Hơn nữa hậu thiên xử lý, Thái tử điện hạ khẳng định sẽ cực kỳ thích.” Tô má má cùng hắn nói xong, còn nói thêm một chút cách bảo dưỡng thân thể và một vài địa phương phải chú ý.

Giúp Lâm Gia Bảo mặc quần áo tử tế, đeo lên một chút trang sức. Cù ma ma cầm một cái hòm bạc tinh xảo, sau khi mở ra thì thấy bên trong là một thứ dạng cao có màu xanh nhạt, tản ra mùi thuốc nhẹ nhẹ. Tô má má lấy một chút, xoa ở trên mu bàn tay Lâm Gia Bảo, rất nhanh được hấp thu. Lâm Gia Bảo cảm thấy mu bàn tay thực thanh lương thực thoải mái. Sau đó, bọn họ trở lại phòng khách. Tô má má truyền ngọc thiện, Lâm Gia Bảo được cung nữ hầu hạ chia thức ăn. Hắn vì bị người nhìn chăm chú dùng bữa nên không được tự nhiên. Khi dùng bữa, hai ma ma lại cùng hắn nói về những lễ nghi cần chú ý khi dùng cơm. Thời điểm hắn dùng cơm, nếu có chỗ không thỏa đáng, các ma ma sẽ chỉ cho hắn. Tiếp theo, các ma ma bắt đầu giới thiệu cho hắn về các món ăn.

“Tiểu chủ không cần phải hoàn toàn nhớ kỹ. Chỉ cần trong lòng có chút ấn tượng, biết đại khái là được.” Tô má má thấy Lâm Gia Bảo nghiêm túc nghe, ôn hòa mà nói.

Sau khi dùng xong ngọc thiện, các ma ma lại nói cho hắn biết thêm mấy cung quy nữa, tiếp theo để cho hắn đi ngủ trưa. Lâm Gia Bảo nằm ở trên giường.

“Ma ma ta không ngủ trưa, ngủ không được.”

“Tiểu chủ ngài bây giờ còn nhỏ, thân mình vẫn chưa trưởng thành hết” Tô má má khuyên hắn, “Tiểu chủ chậm rãi tĩnh tâm, thực nhanh sẽ ngủ thôi.”

Cù ma ma để thêm đàn hương có chút an thần. Hương khí từ từ tràn ngập khắp phòng. Lâm Gia Bảo dần dần thả lỏng thân thể, bất tri bất giác liền ngủ. Một lúc lâu sau, các ma ma gọi Lâm Gia Bảo tỉnh dậy, sau đó cho hắn dùng thêm một chén canh ngân nhĩ, buổi chiều tiếp tục dạy hắn về lễ nghi cung quy.

Cứ như vậy hơn mười ngày sau, Lâm Gia Bảo đem lễ nghi cung quy học thuộc lòng. Mà các ma ma cũng luôn kiên nhẫn, cung kính đối với hắn. Trong thời gian đó, mỗi ngày hắn đều phải uống xong một ít nước canh bổ dưỡng. Từ khi các ma ma giúp hắn bảo dưỡng da thịt, điều dưỡng thân thể, không đến nửa tháng, Lâm Gia Bảo đã được dưỡng đến khí sắc sung túc, da thịt trong suốt. Hai ma ma còn đem các cấp bậc địa

vị của các nương nương trong cung, cùng một số nhân vật có quan hệ với hoàng thất nói với Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo nghe tỉnh tỉnh mê mê .

“Mấy điều này tiểu chủ người không cần nhớ hết, chỉ cần nhớ kỹ vài điều tối trọng yếu là tốt rồi, những thứ khác khi cần thiết sẽ có người bên cạnh nhắc ngài.” Cù ma ma an ủi hần.

Một ngày trước tháng tám sơ ngũ, các ma ma cầm *cơ bản đồ sách*[NanaYJ: Đồ sách là mấy quyển sách bên trong là hình vẽ, chắc nghĩa là cầm mấy quyển sách], cùng một chiếc hòm lớn đến thư phòng. Tô má má nói với Lâm Gia Bảo:

“Hôm nay là ngày cuối cùng, các ma ma sẽ dạy người điều sau cùng cũng là điều trọng yếu nhất”.

Cù ma ma đem đồ sách [sách vẽ có vẽ hình] mở ra cho Lâm Gia Bảo nhìn, “Đúng vậy, đây chính là quan hệ đến tương lai của người, cần phải học thật tốt.”

Lâm Gia Bảo nhìn thấy hai người trơn bóng dây dưa cùng một chỗ trong sách liền một trận đỏ mặt tim đập.[Y-H: mình cũng muốn xem]

“Tiểu chủ cũng không nên thẹn thùng, đây là cái phải học để có thể lấy lòng Thái tử điện hạ, để cho Thái tử điện hạ được vui vẻ thì sẽ được sủng ái thật dài thật lâu.”

Tô má má cẩn thận giảng giải cho hần mỗi một động tác, tư thế trên từng trang sách. Cù ma ma thì từ trong hòm lớn xuất ra một đôi mô hình biểu thị [làm mẫu] cho hần nhìn. Mô hình được điêu khắc trông rất sống động, Lâm Gia Bảo nhìn mà đỏ hết cả mặt. Tô má má lại xuất ra một cái ngọc thể cho Lâm Gia Bảo nhìn,

“Tiểu chủ tuổi còn nhỏ, quá sớm, quá nhiều hoan ái, khẳng định thừa nhận vất vả. Cho nên có thể dùng phương pháp này tới lấy lòng Thái tử điện hạ, như vậy tiểu chủ cũng có thể không cần khổ cực như vậy, Thái tử điện hạ cũng sẽ cảm thấy vui mừng lại có tình thú.”

Tô má má lại dạy Lâm Gia Bảo như thế nào dùng tay cùng miệng tới lấy lòng Thái tử điện hạ, còn nói thêm rất nhiều kỹ xảo có lợi cho hần.

Sau một ngày học phòng trướng thuật, các ma ma để cho hần ngủ sớm. Lâm Gia Bảo xuất thần nhìn ngọc bội như ý mà Thái tử điện hạ ban cho hần ... Hần sinh ra là một song nhi. Hần chưa từng có ý nghĩ sẽ thành thân. Mà bắt đầu từ ngày mai, hần chính là người của Thái tử điện hạ.

Tháng tám sơ ngũ , đối với Lâm Gia Bảo mà nói là một ngày trọng yếu. Sáng sớm, hần đã bị các ma ma gọi dậy tắm vòi sen rửa mặt chải đầu. Sau khi tẩy sạch ba lần, lại ở khắp nơi trên người hần thoa thêm hương thơm. Cả người Lâm Gia Bảo thơm ngào ngạt , sau đó mặc quần áo , đeo trang sức.

Lâm Gia Bảo bị gây sức ép nửa ngày, cuối cùng là ngồi ở giường lớn trong tẩm cung của Thái tử Đông Cung trong Bình Nhạc uyển. Trong phòng ngủ được bố trí đồ rực thực vui mừng. Trên cửa sổ dán chữ Song Hỷ. Trên bàn là một đôi nến đỏ long phượng, ánh nến rạng rỡ. Lâm Gia Bảo có chút hoảng hốt, có cảm giác giống như hần không phải làm tiểu thị của Thái tử điện hạ, mà là gả đến nhà người làm thê tử, đang chờ phu quân đến.

Trong phòng thực an tĩnh, Lâm Gia Bảo chỉ nghe thấy bên tai mình truyền đến tiếng tim đập của bản thân. Lúc sau, gian ngoài tẩm cung truyền đến âm thanh vấn an Thái tử điện hạ, sau đó là tiếng bước chân từ xa tới gần của Thái tử điện hạ. Nhìn thấy Thái tử điện hạ xuất hiện ở trước mặt của mình, Lâm Gia Bảo khẩn trương, tâm đều nhảy ra ngoài.

“Thái tử điện hạ...” Lâm Gia Bảo đứng dậy hành lễ.

“Miễn lễ.”

Hiên Viên Hân Thừa nâng hần dậy, dìu hần ngồi xuống giường. Sau đó cầm một khối long phượng trình tường hỉ khăn, hỏi hần:

“Thích không?”

“Thích...”

Lâm Gia Bảo ngơ ngác nhìn một khối khăn hồng đỏ dùng sợi tơ màu vàng kim thêu hình long phượng trả lời.

“Thích thì tốt.”

Hiên Viên Hân Thừa nói xong, liền đem khăn phủ trên đầu Lâm Gia Bảo. Sau lại cầm lấy khăn đã chuẩn bị, nhẹ nhàng nâng mở khăn.

Trong chớp mắt khăn được nhắc lên, Lâm Gia Bảo thấy được ánh mắt Thái tử điện hạ, là tối đen thâm trầm, giống muốn đem hắn hút vào bên trong vậy. Hiên Viên Hân Thừa vội kéo tay của tiểu bảo bối, đem hắn ôm vào lòng trong. Cảm nhận được người trong ngực cứng ngắt,

“Người chính là sợ ta...”

“Ta... Ta không sợ.” Lâm Gia Bảo khẩn trương nói, thanh âm hơi hơi có chút run rẩy.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn dáng vẻ của y, cười khẽ. Hắn đứng lên, chậm rãi tới gần hạ xuống một nụ hôn trên trán y. Lâm Gia Bảo bị dọa nhất thời ngừng thở, lúc này, chỉ nghe trong bụng của hắn truyền đến tiếng vang lộc cộc cộc cộc ...[Y-H: tiếng kêu giống đi guốc quá (^_^)]

“Đói bụng phải không?” Hiên Viên Hân Thừa lại hôn hôn hai má bảo bối.

“Àn.”

Lâm Gia Bảo cuối thấp đầu, ngại ngần đáp lại. Cả ngày hôm nay hắn không ăn cái gì, các ma ma chỉ cho hắn uống một loại mật hoa lộ, tuy rằng ngọt ngọt hương hương, uống rất ngon, nhưng không có no a...

Hiên Viên Hân Thừa đứng dậy, đi ra ngoài cửa, phân phó cung nữ gác bên ngoài. Chỉ chốc lát sau, một cung nữ bưng một chén canh gà nhỏ tiến vào. Mùi canh gà nồng đậm khiến cho bụng Lâm Gia Bảo lại vang lên âm thanh.

“Mau tới đây ăn đi.” Hiên Viên Hân Thừa hướng Lâm Gia Bảo ngoắc.

Lâm Gia Bảo đi vào trước bàn ngồi xuống, cầm lấy chén canh sau đó nhanh chóng ăn hết. Canh gà có mùi vị thực ngon, sợi mì được nấu thực mềm mại. Nhìn bảo bối ăn, trong lòng thực thỏa mãn. Một chén canh gà nhỏ đã bị Lâm Gia Bảo ăn sạch sẽ.

“Ăn ngon không?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi.

“Ăn thật ngon.” Lâm Gia Bảo trả lời xong chợt nhớ đến, “Thái tử điện hạ không đói bụng sao?”

“Ta đã no rồi.” Hiên Viên Hân Thừa trả lời y. “Buổi tối không có thể ăn nhiều, sợ người bỏ ăn. Người nếu thích, lần sau sẽ nói tiểu phòng bếp làm cho người ăn.”

“Chúng ta tâm sự một chút được không? Trước khi tiến cung, người gọi là gì?” Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu hỏi y.

“Ta nguyên bản gọi là Lâm Gia Bảo.” Lâm Gia Bảo hồi đáp.

“Ta về sau gọi người là Gia Bảo được không?” Hiên Viên Hân Thừa nắm tay y.

“Hảo.” Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

“Ta đây về sau gọi người là bảo bối được không?” Hiên Viên Hân Thừa đem bàn tay nhỏ bé của Lâm Gia Bảo đặt ở bên miệng hôn.

“... Hảo.” Lâm Gia Bảo có chút thẹn thùng, lại không dám rút tay ra.

“Bảo bối kể cho ta nghe chuyện của người khi còn bé đi, một chút thực đáng yêu đi.”

Hiên Viên Hân Thừa đem ngón tay của Lâm Gia Bảo đặt ở miệng nhẹ gặm. (^_^). Lâm Gia Bảo bị Thái tử điện hạ quấy rầy, hơi thở có chút đứt quãng, thấp giọng kể chuyện của hắn khi còn bé.

“Còn sợ ta không?”

Hiên Viên Hân Thừa dắt Lâm Gia Bảo trở lại bên giường. Không chờ bảo bối trả lời liền hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mà hắn mong nhớ ngày đêm.

Hiên Viên Hân Thừa ngay từ đầu còn có thể khắc chế chính mình, tương đối ôn nhu, nhưng tư vị của đôi môi nhỏ này quá ngọt, hần dần dần kim lòng không được, nên dùng lưỡi cạy mở cái miệng nhỏ nhắn của y, cùng cái lưỡi của bảo bối dây dưa.

Lâm Gia Bảo bị hôn đến mềm cả người, vưng vưng . Chờ đến khi y phục hồi lại tinh thần thì phát hiện mình đã nằm ở trên giường . Hiên Viên Hân Thừa ở trên người của y lưu luyện liếm hôn. Hai khối đậu đỏ ở trước ngực Lâm Gia Bảo cũng bị trêu đùa . Lâm Gia Bảo mồm to thở dốc, cảm giác được bên chân chạm phải vật cứng nóng kia, y hơi có chút sợ hãi. Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo tay y sờ vào nơi nóng cứng của mình.

”Bảo bối của ta, người đừng sợ. Người còn nhỏ , ta hiện tại sẽ không cần người, ta sẽ chờ người lớn lên.” (^_^).

Hiên Viên Hân Thừa đem y ôm vào trong ngực không ngừng hôn môi, đồng thời để bàn tay nhỏ bé của y hỗ trợ.

”Bảo bối, đến... cho ta xem các ma ma đã dạy người cái gì...”

Hiên Viên Hân Thừa mỗi ngày đều phái ám vệ theo dõi tình huống của Lâm Gia Bảo nên tự nhiên là biết bảo bối của hần đã học cái gì...

Lâm Gia Bảo cẩn thận mà nắm thứ thật lớn của Thái tử điện hạ, làm theo động tác mà các ma ma đã dạy.

“Bảo bối... Thật ngoan... các ma ma còn dạy những thứ gì nữa?” Hiên Viên Hân Thừa thâm ý mà dùng tay vuốt ve cánh môi của y . [Y-H: ko cần làm tới cùng, chỉ cần cái kiểu của ông Thái tử này thôi thì mình xem cũng đủ xị máu mũi (^_^)]

Lâm Gia Bảo mắc cỡ đỏ mặt, chậm rãi cúi đầu, ngậm hần vào , động tác tuy rằng ngây ngô, nhưng khiến cho Hiên Viên Hân Thừa thích phiên thiên. Hiên Viên Hân Thừa cố gắng khắc chế chính mình, đi vào khoang miệng ấm áp ướt át của bảo bối, cảm giác thật không gì sánh kịp. Trong lòng kêu gào muốn đâm trái đâm phải, Hiên Viên Hân Thừa tận lực nhẹ nhàng mà co rúm. Cũng không dám tiến quá sâu, nhưng Lâm Gia Bảo vẫn cảm giác được yết hầu khó chịu, nhưng đành phải chịu đựng. Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy trong mắt Lâm Gia Bảo xuất hiện nước mắt, vội vàng rời khỏi. Vừa hôn từng giọt nước mắt của y, vừa nói:

“Bảo bối... Đừng khóc , bảo bối của ta... Ngoan bảo”. [Y-H: từ này sẽ xuất hiện rất nhiều ở những phần sau, mình thấy nó cũng dễ hiểu nên mình sẽ giữ nguyên (^_^)].

Hiên Viên Hân Thừa lại hôn y rất sâu, cùng lưỡi của Lâm Gia Bảo giao triền. Dần dần Lâm Gia Bảo lại bị hôn đến toàn thân như nhũn ra, nóng lên, trên người một mảnh phấn hồng. Hiên Viên Hân Thừa để Lâm Gia Bảo quỳ ghé vào trên giường, hần từ phía sau lưng ôm lấy hần. Đem hai chân bảo bối khép lại, sau đó tiến vào giữa hai chân bảo bối.

“Gia Bảo... Bảo bối của ta... Ngoan bảo...” Hiên Viên Hân Thừa dùng tay vuốt ve trước ngực Lâm Gia Bảo, ngậm vành tai mẫn cảm của bảo bối.

“Ân... Ân...”

Thân mình Lâm Gia Bảo vốn mẫn cảm, nhẹn không được rung lên. Mồ hôi nóng bỏng từ trên người Hiên Viên Hân Thừa nhỏ xuống từng giọt, qua hồi lâu, hần mới phóng xuất ra. Trong lúc này, toàn thân Lâm Gia Bảo vô lực .

Hiên Viên Hân Thừa ôm Gia Bảo đến phòng tắm phía sau phòng ngủ, trong phòng tắm, các cung nhân đã chờ sẵn. Chờ cho đến khi hai người đều tắm xong đi ra, Lâm Gia Bảo đã mơ mơ màng màng .

Giường trong phòng ngủ đã được các cung nữ một lần nữa chỉnh lý lại. Hiên Viên Hân Thừa ôm Gia Bảo nằm ở trên giường. Nhìn dung nhan thiên chân của bảo bối khi ngủ, trong lòng hần dị thường thỏa mãn, nên cứ như vậy đi vào mộng đẹp ...

— Đăng bởi: admin

10. Chương 10: Tướng Công

CHƯƠNG 11: TƯỚNG CÔNG

Cám ơn Yamiryu và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, Nguyên Phúc đã có mặt ở trước cửa tắm cung, nghe ngóng động tĩnh bên trong. Đợi một hồi không thấy động tĩnh, đề nặng cổ họng nhẹ nhàng đứng ở ngoài cửa nhắc nhở:

“Thái tử điện hạ, canh giờ không còn sớm.”

Nghe được bên trong có động tĩnh, Nguyên Phúc chỉ huy các cung nữ bưng đồ dùng rửa mặt chải đầu cùng quần áo tiến vào bên trong phòng ngủ.

“Tất cả nhẹ giọng một chút.” Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Lâm Gia Bảo còn ngủ say trong ổ chăn, trong mắt tràn đầy thâm tình.

Hiên Viên Hãn Thừa tùy ý các cung nữ hầu hạ rửa mặt chải đầu, mặc quần áo, đôi mắt vẫn nhìn bảo bối của hắn. Lâm Gia Bảo giống như cảm giác được động tĩnh bên người mình, miễn cưỡng mở mắt, cố gắng giãy dụa đứng lên.

Chiếc chăn trên người Lâm Gia Bảo theo động tác của hắn mà chảy xuống, lộ ra hai vai tuyết trắng, thân mình đầy những yêu ngân. Nguyên Phúc nhìn thoáng qua liền không dám nhìn nữa. Hắn nghĩ thầm rằng Thái tử điện hạ đối vị tiểu chủ này thật đúng là sủng ái a. Hiên Viên Hãn Thừa lại đề Gia Bảo nằm xuống,

“Còn sớm đâu, người ngủ tiếp trong chốc lát đi. Ta đi vào triều sớm.” Hiên Viên Hãn Thừa nói xong, lại yêu thương mà hôn hôn y.

Lần thứ hai Lâm Gia Bảo tỉnh lại cũng không có nhìn thấy Thái tử điện hạ. Nghe được động tĩnh Lâm Gia Bảo thức dậy, hai cung nữ canh giữ ở gian ngoài liền đi vào. Một cung nữ có dáng người cao kều nói:

“Lâm tiểu chủ, ngài tỉnh. Nô tỳ là đại cung nữ hầu hạ ngài, tên là Thư Nhã. Thái tử điện hạ mới vừa hạ triều, hiện đang cùng các đại nhân thương nghị ở thư phòng. Thái tử nói ngài dùng đồ ăn sáng trước.”

Thư Nhã là một nữ tử thực gầy cao gầy, đem đến cho người ta một cảm giác ôn nhu trầm tĩnh. Một cung nữ còn lại thì tương đối nhỏ xinh hơn, ở một bên chuẩn bị đồ rửa mặt.

”Lâm tiểu chủ, nô tỳ cũng là đại cung nữ hầu hạ ngài, tên là Thư Cầm.”

Thư Cầm tính tình tương đối hoạt bát, làm Lâm Gia Bảo nhớ tới Ngọc Linh. Thư Cầm vừa mở miệng liền nói không ngừng ,

“Lâm tiểu chủ, về quần áo mặc ngày hôm nay, ta đã chuẩn bị cho ngài hai bộ, một màu xanh biếc và một màu thiên lam, ngài muốn mặc bộ nào?”

Lâm Gia Bảo thấy Thư Cầm đem hai kiện quần áo lên cho hắn nhìn. Đều là quần áo rất xinh đẹp, chất liệu vải lóe sáng bóng. Không cần chạm tay cũng có thể tưởng tượng được chúng mềm mịn như thế nào. Cuối cùng Lâm Gia Bảo mặc bộ màu xanh biếc, đúng như lời Thư Cầm nói, khi mặc nó vào người liền mang đến cảm giác mát lạnh như nước.

Bên trong thư phòng của Thái tử Đông Cung, Hiên Viên Hãn Thừa đang cùng hai người thương nghị vấn đề ngày hôm nay:

“Lần này Tiết Vinh tại Giang Nam liên tục mất hai viên Đại tướng, thật khiến cho người ta sáng khoái vô cùng a.”

Lưu Trạch Kỳ nghĩ liền cười ha ha. Lưu Trạch Kỳ từng là thư đồng của Hiên Viên Hãn Thừa, hiện đã nhậm chức ở bộ binh, là tâm phúc của Hiên Viên Hãn Thừa. Lưu Trạch Kỳ tính cách hào sảng, giao hữu rộng khắp, nhân duyên ở trong triều rất không tồi. Tiết Vinh là Lại bộ thượng thư, là huynh trưởng gần huyết thống của thái hoàng thái hậu , cũng là thủ lĩnh của Tiết thị bộ tộc.

“Tiết thị bộ tộc đã là thể suy sức yếu , Tiết gia kia, trừ bỏ Tiết Vinh thì không còn ai đủ gây sợ hãi. Lần này Thái tử điện hạ đã tổn nhiều tâm tư phái người góp nhặt chứng cứ phạm tội của hai người này, đánh Tiết thị bộ tộc một cái trở tay không kịp.” Trịnh Gia vô cùng cảm phục Thái tử điện hạ.

Trịnh Gia cũng là tâm phúc của Hiên Viên Hãn Thừa, Trịnh Gia là người túc trí đa mưu, trên thông thiên văn, dưới rành địa lý, am hiểu chu dịch suy tính. Kiếp trước Trịnh Gia là quân sư của Hiên Viên Hãn Thừa, xuất lực không ít giúp hãn bày mưu tính kế, đáng tiếc thân thể yếu, nên chết sớm.

Ở kiếp này, Hiên Viên Hãn Thừa vô cùng quan tâm đến tình trạng thân thể của thủ hạ. Thỉnh thoảng nhượng thái y kiểm tra, điều trị thân thể cho bọn họ. Việc này càng làm cho bọn họ thêm trung tâm và kính yêu đối với Hiên Viên Hãn Thừa. Hiên Viên Hãn Thừa nói với hai người bọn họ rằng,

“Lần này mất đi hai người đều là môn sinh đặc ý của hãn, cũng là cánh tay trái và phải của hãn. Giang Nam là nguồn thu nhập chủ yếu của hãn từ hiếu kính của thủ hạ, sợ là sẽ khiến cho hãn bí quá hóa liều. Các người gần đây càng phải cẩn thận. Cần chặt chẽ chú ý Tiết thị bộ tộc, đặc biệt là những mối liên hệ cùng Lịch Vương.”

“Dạ.”

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn thời điểm không còn sớm, bảo bối của hãn hãn là đã thức dậy: “Hôm nay liền tới đây thôi.”

Lưu Trạch Kỳ nghĩ nghĩ, hiểu ý nói, “Nghe nói Thái tử điện hạ hôm qua mới nạp một mỹ nhân.”

Trịnh Gia cũng có chút ngạc nhiên, nghe nói là Hoàng hậu nương nương ban cho. Hôm nay, tâm tình của Thái tử điện hạ thật sự không tồi, xem ra là phi thường vui mừng .

“Ha ha, về sau các người sẽ có cơ hội gặp được . Tương lai thấy hãn thì cũng giống như thấy ta vậy.” Hiên Viên Hãn Thừa nói với bọn họ như thế.

Hai người Lưu Trạch Kỳ cùng Trịnh Gia nghe xong không khỏi tò mò về vị tiểu chủ này, rốt cuộc là người như thế nào mà có thể khiến Thái tử điện hạ nói ra những lời như vậy.

Thời điểm Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Nguyên Phúc cùng một cái tiểu thái giám trở lại Bình Nhạc uyển, Lâm Gia Bảo đã dùng xong đồ ăn sáng, hiện tại đang nằm chán ngồi ngắm người.

“Thái tử điện hạ!” Lâm Gia Bảo thấy được Thái tử điện hạ trở lại, vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Lâm Gia Bảo trải qua tối hôm qua cùng Thái tử điện hạ có những hành động thân mật, nên nhìn thấy Thái tử điện hạ còn có chút thẹn thùng.

“Bảo bối, đều dùng xong đồ ăn sáng sao?”

Hiên Viên Hãn Thừa không để ý cung nhân chung quanh, hôn một trận vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo nhất thời bị hôn nên mặt đỏ tai hồng , nói.

”Đã dùng xong , ăn một chén cháo tổ yến, còn có ba cái há cảo tôm .”

“Ăn ngon không? Ăn quá ít .” Hiên Viên Hãn Thừa ôm Lâm Gia Bảo hỏi.

“Ăn thật ngon, ta đã ăn thực no rồi.”

Lâm Gia Bảo nói xong còn không quên sờ sờ bụng nhỏ. Hiên Viên Hãn Thừa nhìn bộ dáng khả ái của hãn , nhìn không được lại hôn y vài cái.

“Đây là Nguyên Khánh, về sau liền đi theo bên cạnh người .” Hiên Viên Hãn Thừa chỉ vào một tiểu thái giám nói.

“Tiểu nhân Nguyên Khánh thỉnh an Lâm tiểu chủ, tiểu chủ về cứ sai sử tiểu nhân, có cái gì cần chạy đi đây đó đều phân phó tiểu nhân đi làm, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt, sẽ vì tiểu chủ phân ưu.”

Nguyên Khánh là một người thông minh , hãn từ chỗ Nguyên Phúc công công biết được tiểu chủ này của mình rất được Thái tử điện hạ sủng ái. Chính mình chỉ cần tận tâm đi theo hãn, về sau cũng là tiền đồ vô lượng a. Lúc này, Nguyên Phúc tiến lên bẩm báo,

“Thái tử điện hạ, Khâu má má đến .”

Hiên Viên Hân Thừa gật đầu, để cho nàng đi vào, Khâu má má tiến vào, trước hết thỉnh an Thái tử điện hạ cùng Lâm tiểu chủ.

“Khâu má má hiện tại là quản sự ma ma quản lý toàn bộ nội vụ của Đông Cung, về sau, người có chuyện gì cũng có thể phân phó nàng đi làm.” Hiên Viên Hân Thừa giới thiệu cho Lâm Gia Bảo .

Hôm nay, Khâu má má cuối cùng gặp được Lâm tiểu chủ mà Thái tử điện hạ phá lệ coi trọng. Bộ dáng của tiểu chủ này so với người trong tưởng tượng của nàng hoàn toàn bất đồng. Lâm tiểu chủ nhìn như là một hài tử, hoàn toàn không có yêu mị động nhân giống như trong tưởng tượng của nàng.

“Khâu má má hảo...”

Lâm Gia Bảo nhu thuận vẫn an Khâu má má. Lâm Gia Bảo cũng không bởi vì thân phận hiện tại có chút thay đổi mà cảm thấy bản thân tài trí hơn người, đối với các ma ma lớn tuổi luôn luôn rất lễ phép .

“Lâm tiểu chủ khách khí , tiểu chủ nếu có chuyện gì, cũng có thể phái người tới tìm ta.”

Khâu má má nhìn bộ dáng Lâm Gia Bảo nhu thuận đáng yêu, cũng rất có hảo cảm. Sau đó Khâu má má hướng Thái tử điện hạ bẩm báo việc chọn người cho Bình Nhạc uyển,

“Bên người Lâm tiểu chủ có đại hai cung nữ, bốn cung nữ nhị đẳng, Thái tử điện hạ xem có cần thêm không?”

Kỳ thật Lâm Gia Bảo chỉ là một tiểu thị của Thái tử điện hạ mà thôi, đây đã là quy cách cao nhất, nhưng nhìn thấy bộ dáng Thái tử điện hạ sủng ái Lâm Gia Bảo, cũng bạo gan đề nghị một chút.

“Trước cứ như vậy đi, vượt chế cũng không tốt. Về sau hẳn thêm người đi.” Hiên Viên Hân Thừa trong lòng khay tính , hẳn cũng sẽ không để bảo bối của hắn vẫn luôn chỉ làm một tiểu thị mà thôi.

Tiếp theo, Khâu má má hồi báo một chút sự việc trong mấy ngày gần đây của Đông Cung cho Thái tử điện hạ nghe, sau đó liền cáo lui .

“Hảo , Thư Nhã, Thư Cầm người cũng đều đã biết , còn bốn cung nữ khác không trọng yếu, về sau tái kiến đi.” Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu nói với Lâm Gia Bảo, sau lại nhìn về phía Thư Nhã cùng Thư Cầm, “Về sau các người phải hầu hạ chủ tử của các người, cũng không thể bởi vì hắn tuổi nhỏ, mềm lòng mà qua loa. Nếu sơ xuất thì sẽ xảy ra chuyện gì, ắt hẳn hai người đều biết.”

Lời nói của Hiên Viên Hân Thừa tuy rằng không nghiêm khắc, thậm chí có chút vân đạm phong khinh . Nhưng một cỗ lãnh ý uy áp vẫn khiến cho Thư Nhã cùng Thư Cầm cùng quỳ xuống, nhất tề hồi đáp:

“Nô tỳ nhất định dụng tâm hầu hạ tốt chủ tử.”

Hiên Viên Hân Thừa cảm giác Gia Bảo đang ở trong ngực hắn có chút bị dọa, liền ôm chặt y hơn, tại bên tai Lâm Gia Bảo nỉ non: “Đừng sợ , bảo bối của ta...”

“Nha... Ta không sợ...” Lâm Gia Bảo bị ôm có chút không thoải mái, hơi hơi giãy dụa.

Hiên Viên Hân Thừa buông Gia Bảo ra, “Vậy người hôn ta một cái.”

Lâm Gia Bảo ngại ngùng, “Nhiều người nhìn như vậy ...”

Hiên Viên Hân Thừa giương mắt, mọi người chung quanh liền cúi đầu xuống.

“Không người nhìn đâu...” Hiên Viên Hân Thừa ý bảo Lâm Gia Bảo.

Lâm Gia Bảo bị hắn nhìn đến không có biện pháp, nhanh chóng hôn một cái ở trên mặt hắn. Hiên Viên Hân Thừa tuy rằng không thể nào vừa lòng, nhưng không dám tái đùa y, nghĩ thầm rằng cứ để mọi chuyện diễn ra từ từ.

“Hảo , canh giờ không còn sớm, chúng ta đi thỉnh an mẫu hậu trước đi.” Hiên Viên Hân Thừa nói với Lâm Gia Bảo.

“Dạ.”

Lâm Gia Bảo vừa nghe sẽ đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, nghĩ đến hiện tại thân phận của mình bất đồng, có chút khấn trương.

“Chớ khấn trương, ta đi cùng người.” Hiên Viên Hãn Thừa an ủi.

Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo ngồi ở trong bước liễn [chắc như GHẾ MÀ CÓ NGƯỜI KHIÊNG nhĩ] được bốn thái giám thân thể cường tráng nâng đi Vĩnh Thọ cung. Lâm Gia Bảo chưa từng có ngồi qua bước liễn, phát hiện tầm nhìn rất trống trải nên có chút mới mẻ tò mò. Chỉ chốc lát sau, bọn họ liền tới Vĩnh Thọ cung. Hiên Viên Hãn Thừa lôi kéo Lâm Gia Bảo vào chủ điện, đồng thời hướng mẫu hậu thỉnh an. Hoàng hậu nhìn Thái tử lôi kéo tay của Lâm Gia Bảo, ngừng một chút, sau lại làm như không có việc gì mà nói:

“Thừa nhi các người tới.”

“Mẫu hậu, nhi thần mang Gia Bảo hướng ngài thỉnh an. Cảm tạ ngài đã ban Gia Bảo cho nhi thần, nhi thần thực thích.” Hiên Viên Hãn Thừa chân thành nói lời cảm kích.

“Gia Bảo?” Hoàng hậu có chút nghi vấn mà nhìn về phía Thái tử.

“An Trúc vốn có tên là Lâm Gia Bảo, rất êm tai đi, Gia Bảo Gia Bảo, bảo bối trong nhà.” Hiên Viên Hãn Thừa đắc ý nói.

Hoàng hậu nghe xong cũng cười, “Là một cái tên rất hay, đến tiến lên để ta cẩn thận nhìn một cái.”

Lâm Gia Bảo nhìn về phía Thái tử điện hạ, thấy Thái tử điện hạ mỉm cười cổ vũ hân, liền đi đến trước mặt Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu thấy tướng mạo Lâm Gia Bảo đúng là rất khá, khí chất sạch sẽ thuần khiết. Một thân xiêm y xanh biếc, cùng với tuổi thanh xuân của hân nhìn trông rất phù hợp, nếu so với trước đây mặc quần áo cung thị thì đúng là đẹp hơn rất nhiều.

“Thật là một hài tử khả ái.” Hoàng hậu nói xong, lôi kéo tay Lâm Gia Bảo, đột nhiên từ ống tay áo bị cuộn lên của Lâm Gia Bảo, nàng nhìn thấy điểm đỏ chói mắt kia... Tuy rằng hoàng hậu sớm biết kết quả, nhưng trong lòng khó tránh khỏi chút mất mát. Hiên Viên Hãn Thừa tiến lên đem Lâm Gia Bảo nhét vào trong ngực, cười nhìn hoàng hậu,

“Mẫu hậu ngài làm cái gì vậy? Gia Bảo còn nhỏ đâu...”

Hoàng hậu có chút ngượng ngùng mà nói: “Đúng vậy, Chu má má.” Hoàng hậu ý bảo Chu má má bưng lên ban cho [phần thưởng], nói với Lâm Gia Bảo:

“Đây là lễ gặp mặt cho người. Bất kể như thế nào, người hiện tại vào Thái tử Đông Cung, tặng ngọc điệp hoàng thất, chính là người của Thái tử. Về sau phải hảo hảo hầu hạ Thái tử, Thái tử sủng ái người như vậy, không thể thị sủng mà kiêu, phải theo khuôn phép cũ, cũng không thể làm Thái tử mất mặt.”

“Dạ.”

Lâm Gia Bảo quy củ mà tiếp nhận ban cho. Hoàng hậu đối với thái độ quy củ của Lâm Gia Bảo rất là vừa lòng.

“Thừa nhi, đã tới buổi trưa, vậy dùng bữa ở chỗ mẫu hậu đi.” Hoàng hậu nói với Thái tử.

“Không mẫu hậu, trước khi nhi thần dùng bữa còn cần uống một chén thuốc điều trị nên không bồi mẫu hậu dùng bữa được.” Hiên Viên Hãn Thừa nghĩ nghĩ cùng hoàng hậu nói.

“Vậy người nhanh chút mà trở về dùng được đi, không được trì hoãn.” Hoàng hậu tin là thật.

“Nhi thần cáo lui, về sau nhi thần sẽ thường xuyên mang Gia Bảo lại đây bồi ngài.” Hiên Viên Hãn Thừa lôi kéo Lâm Gia Bảo đồng thời hành lễ cáo lui.

Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo đồng thời ngồi trên bước liễn, Lâm Gia Bảo nhìn Thái tử điện hạ muốn nói lại thôi.

“Àn... Bảo bối, người muốn nói cái gì?” Hiên Viên Hãn Thừa hỏi hân.

“Thái tử điện hạ... Ngài mới vừa nói phải uống được, là bị bệnh sao?” Lâm Gia Bảo quan tâm hỏi.

“Đúng vậy, ta có nội thương...”

Hiên Viên Hân Thừa vừa nói vừa nhìn phản ứng của Lâm Gia Bảo, Lâm Gia Bảo nghe được lời nói của Thái tử điện hạ, ánh mắt lập tức mở to, khẩn trương hỏi:

“Bị nội thương gì a? Có bị thương nặng không?”

“Ha ha, lừa gạt ngươi, đứa ngốc! Nếu dùng bữa ở chỗ mẫu hậu, ngươi sẽ chỉ có thể đứng hầu hạ thôi.” Hiên Viên Hân Thừa đối với thái độ khẩn trương của Lâm Gia Bảo rất là vừa lòng.

“Thái tử điện hạ ngài đối với ta thật tốt ! Cảm ơn Thái tử điện hạ!” Nguyên lai là vì hân, Lâm Gia Bảo nghe xong cảm thấy Thái tử điện hạ đối với hân thật tốt quá.

“Bảo bối, ngươi không cần xưng hô ta là Thái tử điện hạ, rất xa lạ , ngươi nghĩ xem, chúng ta đều đã thân mật như vậy.” Hiên Viên Hân Thừa thối nhiệt khí vào bên tai Lâm Gia Bảo, nhìn mặt Lâm Gia Bảo dần dần đỏ lên. “ Gọi ta là Hân Thừa thì như thế nào?”

Lâm Gia Bảo tránh đi nhiệt khí hân thối tới, “Gọi thẳng tục danh Thái tử điện hạ là không phù hợp quy củ a...”

Hiên Viên Hân Thừa không chịu buông tha hân, “Vậy gọi ta là tướng công thì như thế nào, lúc có hai người chúng ta thì gọi như thế. Hân Thừa cùng tướng công, ngươi phải chọn một cái.”

Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ, tuy nói không thể gọi thẳng tục danh Thái tử điện hạ, nhưng cung quy cũng không nói không thể gọi là tướng công a, hơn nữa, bản thân hân có một chút tư tâm. Lâm Gia Bảo nhìn nhìn bốn phía, để sát vào bên tai Thái tử điện hạ nhẹ giọng kêu lên: “Tướng công...” (^_^).

Hiên Viên Hân Thừa sau khi nghe xong tâm hoa nộ phóng [trong lòng sung sướng , vui vẻ], cười ha ha, “bảo bối ngoan của ta , gọi thêm vài tiếng nữa nào.”

Lâm Gia Bảo then thùng, sau đó dưới sự thúc giục không ngừng của Hiên Viên Hân Thừa, hân lại nhẹ giọng gọi vài tiếng tướng công, làm Hiên Viên Hân Thừa vui sướng không thôi.

Đây chính là bảo bối của Hiên Viên Hân Thừa, một chút trân trọng có thể làm y đối với ngươi tràn đầy ý lại, xem ngươi là người trọng yếu nhất. Hân không biết hai thế này hân tích được phúc đức gì mà lão thiên gia có thể làm cho hân trọng sinh, hảo hảo quý trọng bảo bối. Hiên Viên Hân Thừa ta phát thệ kiếp này nhất định không phụ ngươi.

Thái tử điện hạ cùng Lâm tiểu thị dọc theo đường đi tiếng cười không ngừng, Lâm Gia Bảo có thể khiến Thái tử điện hạ vui vẻ, tin tức này nháy mắt truyền khắp toàn bộ hậu cung.

— Đăng bởi: admin

11. Chương 11: Chuyên Sủng

CHƯƠNG 12 : CHUYÊN SÙNG

.

Cám ơn Zin và williamken và mauxanhvamauhong đã góp ý nhé

.

Giữa trưa trở lại Bình Nhạc uyển, Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo đồng thời dùng ngọc thiện. Hiên Viên Hân Thừa không ngừng uy đồ ăn cho Gia Bảo, thẳng đến khi Lâm Gia Bảo rót cuộc ăn không vô , mới dừng tay. Hiên Viên Hân Thừa muốn đem bảo bối dưỡng béo một chút. Một hai năm này giúp bảo bối bồi dưỡng thân thể, sau đó có thể ăn một ngụm (^_^). Nghĩ đến ngày đó, hân liền tâm viên ý mã. Về sau hân còn muốn cùng Gia Bảo dựng dục hài tử, thân thể của Gia Bảo mà tốt thì tương lai cũng có thể an toàn một ít.

Dùng xong cơm trưa, Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo Lâm Gia Bảo đi ngự hoa viên vận động tiêu thực. Hiên Viên Hân Thừa biết Lâm Gia Bảo đã đến trong cung được hai năm , nhưng lại không có tới ngự hoa viên.

Quy củ trong cung nghiêm khắc, không cho phép cung nhân đi loạn, có cung nhân vào cung mười mấy năm cũng chưa từng đi ra khỏi cung điện mà mình ở.

Hiên Viên Hân Thừa mang theo Gia Bảo ngắm nhìn cảnh trí trong ngự hoa viên, Lâm Gia Bảo có vẻ thực hưng phấn và vui vẻ, dọc theo đường đi cứ đông nhìn tây nhìn. Hiên Viên Hân Thừa nhìn Lâm Gia Bảo cao hứng như thế, nói:

“Chờ mùa xuân năm sau, cảnh sắc nơi này còn đẹp hơn, có rất nhiều loại hoa cỏ hiếm quý khoe sắc, sắc màu rực rỡ.”

“Ân, ân! Thật sự thật xinh đẹp... Nha! Bên này còn có một cái tiểu đình tử nữa!” Lâm Gia Bảo chỉ vào cách đó không xa, một cái chòi nghỉ mát nói.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn cái đình kia, dừng cước bộ. Đây là địa phương đời trước hắn lần đầu tiên gặp Lâm Gia Bảo. Ở kiếp trước, hắn từng vô số lần đến chỗ này mà hồi ức. Hiên Viên Hân Thừa nhìn Lâm Gia Bảo chạy đến cái đình, sau đó quay đầu nói với hắn:

“Thái tử điện hạ, chúng ta vào trong đình ngồi một chút đi.”

Hiên Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng Lâm Gia Bảo cười nhạt, trong lòng một trận hoảng hốt. Hiên Viên Hân Thừa bước nhanh vào trong đình, đem Lâm Gia Bảo ôm lấy, hôn y thật sâu, thẳng đến khi Gia Bảo thở không nổi mới buông y ra. Lâm Gia Bảo cảm thấy cái hôn vừa rồi cùng ngày xưa bất đồng, hắn giống như có thể cảm giác được Thái tử điện hạ bất an. Nhìn trong ánh mắt của Thái tử điện hạ có một chút gì đó khiến hắn không hiểu được, việc này khiến cho hắn cảm thấy rầu rĩ.

“Tướng công...” Lâm Gia Bảo đem đầu chôn ở trước ngực Thái tử điện hạ, nhẹ nhàng gọi.

Thanh âm Lâm Gia Bảo gọi tuy rằng rất nhẹ, nhưng Hiên Viên Hân Thừa vẫn nghe thấy, tâm tình nhảy mất thứ sượng. Hiên Viên Hân Thừa dắt Lâm Gia Bảo đi ra khỏi đình:

“Bảo bối chúng ta trở về ngủ trưa trong chốc lát...”

“Hảo.”

Lâm Gia Bảo đã dưỡng thành thói quen ngủ trưa, nên khi Thái tử điện hạ vừa nói hắn liền cảm thấy có chút mệt nhọc.

Sau khi trở lại Bình Nhạc uyển, Hiên Viên Hân Thừa cho Lâm Gia Bảo uống một ly sữa bò, tiếp theo ôm y cùng tiến lên giường ngủ trưa. Chỉ chốc lát sau, hô hấp của Lâm Gia Bảo đã đều đều. Hiên Viên Hân Thừa vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, cũng không có ngủ. Ôm người yêu cùng nhau nghỉ tạm, Hiên Viên Hân Thừa tham luyến mà nhìn dung nhan ngủ say của Lâm Gia Bảo, trong lòng dị thường thỏa mãn. Hiên Viên Hân Thừa nhìn một hồi lâu, mới lặng lẽ đứng dậy đi thư phòng xử lý sự vụ.

Hai ngày này Hiên Viên Hân Thừa đang xem xét sổ sách về lũ mùa xuân ở Lạc hà. Lũ mùa xuân xưng là lũ xuân, thường xảy ra từ những con sông ở Lạc thành, Lịch thành, Hồ Châu trong Hiên Viên đế quốc, *Giang Châu chờ khúc sông*, vào tháng hai tháng ba mùa xuân, bởi vì băng tan mà hình thành hồng thủy. Khi dòng nước này chảy xuống hạ du, vào đúng mùa hoa đào nở rộ, nên gọi là lũ mùa xuân.

Thời điểm mùa xuân, khắp núi khắp nơi hoa cây đào núi nở rộ, băng trên sông tan rã, có khi nổi thành một mảnh ở vài khúc sông, như cự long hiên lãng. Lúc này dân chúng ở hạ du chính là ngập đầu trong tai ương, rất nhiều dân chúng sẽ trôi dạt khắp nơi. Tuy rằng hàng năm triều đình đều sẽ trùng tu đê đập, nhưng để chống lại hồng thủy thì hiệu quả trước mặt là quá nhỏ.

Hiên Viên Hân Thừa chuẩn bị phê chuẩn xây dựng mấy đoạn đê đập trong năm nay, phân lưu con sông, tưới đồng ruộng, bên cạnh đó còn mở ra hai cái kênh đào, như vậy sẽ giảm bớt lực cản, còn có thể thuận lợi cho vận chuyển đường thủy.

Đời trước Hiên Viên Hân Thừa cũng làm như vậy, nhưng là sau khi hắn chấp chính được mười mấy năm. Ở đời trước, chủ ý này là do công bộ thị lang Mang Hằng đề xuất, người này đối với các công trình thủy lợi rất có thiên phú kiến giải, chính hắn cũng rất thương thức. Đáng tiếc, tuy rằng lúc Mang Hằng còn trẻ thì đã có ý tưởng, nhưng công bộ thượng thư lúc ấy là người tương đối bảo thủ, nên không tiếp thu. Mang Hằng đầy ngập khát vọng không được thực hiện, nhưng hắn không buông tha, mà càng cẩn thận nghiên

cứ tình huống của các khúc sông hay gây lũ, tìm kiếm địa phương thích hợp nhất để đắp đập, phân lưu. Rốt cục sau khi Mang Hằng thăng chức lên công bộ thị lang, liền trình tấu lên Hoàng Thượng. Sau khi Hiên Viên Hân Thừa chuẩn tấu, cuối cùng sau ba năm mới hoàn thành công trình. Sau khi công trình hoàn thành, bách tính không còn bị lũ mùa xuân uy hiếp, mà hai đại kênh đào mới mở càng ảnh hưởng sâu xa đối với Hiên Viên đế quốc. Ý nghĩa vận chuyển đường thủy của hai con kênh đào lộ thì không cần phải nói, thậm chí cuộc sống hai bên bờ sông ngày càng là phồn vinh náo nhiệt không thôi.

Kim thể, Hiên Viên Hân Thừa muốn hoàn thành việc này trước tiên, việc này không chỉ đối với dân chúng chung quanh Lạc hà hữu ích, càng có tác dụng mấu chốt giúp hấn đối phó với Lịch vương.

Viết xong tấu chương, Hiên Viên Hân Thừa chuẩn bị ngày mai lại cùng tâm phúc của hấn thương nghị một chút chi tiết. Nghĩ đến bảo bối của hấn chắc là đã tỉnh, Hiên Viên Hân Thừa đứng dậy trở về.

Thời điểm Hiên Viên Hân Thừa trở lại Bình Nhạc uyển, Lâm Gia Bảo mới vừa thức dậy, đang dùng điểm tâm nhẹ thì nhìn thấy Thái tử điện hạ tới:

“Thái tử điện hạ không ngủ trưa nha?”

Lâm Gia Bảo tỉnh lại không nhìn thấy Thái tử điện hạ, có chút mất mát. Nghe Thư Nhã nói Thái tử điện hạ đi thư phòng, nên không thể quấy rầy.

“Ngủ trong chốc lát, ta không có thói quen ngủ trưa. Bất quá về sau sẽ chậm rãi dưỡng thành.”

Hiên Viên Hân Thừa vội kéo tay Lâm Gia Bảo, đem một nửa điểm tâm trên tay y ăn vào trong miệng, còn liếm liếm đầu ngón tay của y. Lâm Gia Bảo bị động tác của Hiên Viên Hân Thừa làm cho ngại ngùng:

“Nơi này còn có...toàn cho ngài ăn.” Nói xong đem chén đĩa đưa đến trước mặt Thái tử điện hạ. Hiên Viên Hân Thừa nhường mảy:

“Trên tay bảo bối ăn càng ngon hơn.”

Trong phòng khách còn có Thư Nhã, Thư Cầm, Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh nhìn thấy Thái tử điện hạ cư nhiên còn có bộ dạng này, trong lòng đều thực giật mình kinh ngạc. Đây...đây là Thái tử điện hạ mà ngày thường luôn nghiêm túc trầm ổn, hỉ giận đều không thay đổi sắc mặt đó sao? Hiên Viên Hân Thừa cũng không để ý tới biểu tình của các cung nhân, tiếp tục đùa Lâm Gia Bảo. Bình tĩnh lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Gia Bảo, buộc hấn uy điểm tâm cho mình. Sau khi ăn xong điểm tâm còn liếm sạch ngón tay của Gia Bảo. Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Gia Bảo đã đỏ giống như bị nướng chín.

Là một lão nhân luôn đi theo bên cạnh Thái tử điện hạ, Nguyên Phúc đều cảm thấy Thái tử điện hạ thật sự là...hắn cũng không dám nghĩ (biến thái) a...Thư Cầm cũng nghĩ thầm trong lòng rằng Thái tử điện hạ thật đáng sợ, ánh mắt nhìn Lâm tiểu chủ giống như là muốn đem tiểu chủ ăn vào trong bụng. Thư Cầm đột nhiên nhớ đến lời đồn rằng Thái tử điện hạ thích ăn thịt người, vô thức rung mình một cái.

Hiên Viên Hân Thừa vội kéo Lâm Gia Bảo đi ra khỏi phòng khách, đi tới một tiểu thư phòng trong Bình Nhạc uyển:

“Đây là tiểu thư phòng của người, thích không?”

“Ta ? Thư phòng của ta? Thật vậy chăng?”

Lâm Gia Bảo vui vẻ nhìn tiểu thư phòng được bố trí tinh xảo, trên giá sách còn có rất nhiều rất nhiều thư [sách], trên bàn có đầy đủ mọi thứ văn phòng tứ bảo.

“Thích! Rất thích !”

Lâm Gia Bảo cao hứng trả lời. Hấn từ nhỏ đã thích đọc sách học tập, bởi vì là song nhi nên không thể đi tư thực đọc sách. Hoàn hảo có đại ca dạy hấn biết chữ, cũng để cho hấn lật xem thư ở nhà. Trước khi tiến cung, đại ca có dạy thêm cho hấn một chút, hấn cũng học bằng cách nhớ ghi nhớ thêm một số kiến thức. Có được một thư phòng như vậy, Lâm Gia Bảo nằm mơ cũng không dám mơ đến.

“Người thích thì tốt rồi, về sau ta tìm cho người một vị phu tử, từ từ dạy người đọc sách viết chữ thi họa.” Hiên Viên Hân Thừa thâm nghĩ, vị phu tử này hấn nhất định phải lựa chọn cẩn thận.

“Cám ơn Thái tử điện hạ, ta sẽ hảo hảo học .”

Lâm Gia Bảo đối với Thái tử điện hạ tràn ngập cảm kích, ngoài người nhà của hắn thì Thái tử điện hạ là người đối xử với hắn tốt nhất . Hắn nhất định hảo hảo học tập, không để cho Thái tử điện hạ thất vọng. Hiên Viên Hãn Thừa ôm Lâm Gia Bảo:

“Người vừa mới gọi ta là cái gì... Ân...”

Lâm Gia Bảo nhìn nhìn Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh ở xung quanh đang cúi đầu trầm mặc, hắn liền hướng Thái tử điện hạ nhẹ lay động đầu, mắt to tròn trìa trịa nhìn đối phương giống như đang nói rằng hiện tại có người khác đang ở đây, gọi theo kiểu kia là không phù hợp quy củ.

Hiên Viên Hãn Thừa biết Lâm Gia Bảo thực tuân thủ quy củ , đành phải phát tay để Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh đi xuống.

“Nơi này không cần các người hầu hạ , đều đi xuống bên ngoài hầu đi.”

Chờ bọn hắn đều đi rồi, Hiên Viên Hãn Thừa nhìn trong phòng chỉ còn lại có hai người bọn họ.

“Bảo bối chỉ còn lại có hai người chúng ta ...”

“Cám ơn tướng công...” Lâm Gia Bảo ôm lấy thất lựng Hiên Viên Hãn Thừa, nâng đầu nhìn về phía hắn, trong ánh mắt tràn đầy cảm kích.

“Đến... Bảo bối, hôm nay ta dạy ngươi trước.” Hiên Viên Hãn Thừa lôi kéo Lâm Gia Bảo đi vào trước bàn.

“Hảo nha, ta đến mài mực.”

Lâm Gia Bảo bắt đầu mài mực. Việc này trước kia hắn thường xuyên giúp đại ca làm nên rất thuần thục, chỉ chốc lát sau liền mài tốt lắm .

Trong mắt Hiên Viên Hãn Thừa tràn đầy ý cười, xem ra về sau còn có thể hưởng thụ lạc thú *hồng tỵ thiêm hương*. [Zin: theo như ta biết là một câu tục ngữ nói đến lạc thú được người đẹp đứng bên cạnh mài mực, châm hương]

“Sẽ viết chữ sao? Viết cho ta xem?” Hiên Viên Hãn Thừa đem bút lông dính mực nước đưa cho Gia Bảo, dạy hắn cách cầm.

Lâm Gia Bảo nắm bút, hơi hơi có chút không xong, *nhất bút một hoa* mà viết ba chữ Lâm Gia Bảo. Chữ viết thực lớn, cũng có chút xiêu xiêu vẹo vẹo .

Hiên Viên Hãn Thừa xoay người từ phía sau vây quanh Gia Bảo, nắm chặt tay Lâm Gia Bảo, cũng tại trên cùng mảnh giấy Tuyên Thành đó viết xuống ba chữ Lâm Gia Bảo.

“Chữ thật là dễ nhìn.”

Chữ của Hiên Viên Hãn Thừa cứng cáp hữu lực, rành rõ, Lâm Gia Bảo tuy rằng không hiểu về chữ viết nhưng cũng nhìn ra chữ của Thái tử điện hạ so với hắn tốt hơn nhiều. [Y-H: cái này ko cần nhìn cũng biết cứng ơi(^_^)]. Sau đó Hiên Viên Hãn Thừa lại viết thêm bốn chữ tên của mình tại ngay trên cùng mảnh giấy Tuyên Thành có tên Lâm Gia Bảo kia.

“Tên của ta.”

Lâm Gia Bảo chiếu theo chữ viết của Hiên Viên Hãn Thừa mà nghiêm túc tập viết . Viết xong bốn chữ to.

“Xem ta viết hảo ... tên của tướng công.”

Bốn chữ này có thật nhiều nét bút, cũng thật khó viết, Lâm Gia Bảo quay đầu lại, môi vô ý đụng chạm đến khuôn mặt của Hiên Viên Hãn Thừa.

“Viết thực giỏi, để tướng công thân thân[hôn hôn].”

Hiên Viên Hãn Thừa tự nhiên sẽ không bỏ qua cho đối phương, liền hôn lên khuôn mặt của Gia Bảo. Bắt đầu từ chân mày, một đường hôn đến chiếc mũi nhỏ, mãi cho đến cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận kia. Hiên Viên Hãn Thừa dùng miệng lưỡi miêu tả hình dáng đôi môi của bảo bối, môi Lâm Gia Bảo bị liếm đến ướt

át bóng loáng , không tự giác khẽ nhếch mở ra. Hiền Viên Hân Thừa nhân cơ hội tham nhập vào trong miệng Gia Bảo, mút vào cái lưỡi thơm tho của bảo bối.

“Àn...” .

Hai tay Hiền Viên Hân Thừa vuốt ve trên người Lâm Gia Bảo, hai tay dần dần vuốt ve xuống kiểu đồn [mông] phía dưới của y. Lâm Gia Bảo cảm giác đầu lưỡi bị hút đến ma ma , nhịn không được *thân _ ngâm* [Zin: nghĩa là tiếng kêu thoải mái, rên rỉ ấy mà.].Hiền Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo đến trên bàn, nhìn hai má Lâm Gia Bảo ửng hồng, lại từ má lúm đồng tiền nho nhỏ bắt đầu lưu luyến.

”Bảo bối, tướng công thân người, người có thoải mái không? Có thích hay không?” Tiếp lại hôn vào chiếc cổ non mịn của bảo bối nhà mình, lưu lại từng đốm hồng hồng, Lâm Gia Bảo cảm thấy bản thân được hôn thật thoải mái, cảm giác như được phụng trong lòng bàn tay. Hai tay Lâm Gia Bảo choàng quanh cổ Hiền Viên Hân Thừa .

“Thoải mái... Thích... , tướng công... Ta rất thích người hôn ta.” [á á á (^_^)]

Hiền Viên Hân Thừa nghe được lời nói nhuần nhuần nhu nhu của Lâm Gia Bảo liền cảm thấy trong người nóng lên, hần chỉ có thể hút khí thật sâu, ôm Lâm Gia Bảo chậm rãi bình ổn.

”Bảo bối mau chóng lớn lên đi.” [Y-H: chết anh chưa.. khà khà. Ráng mà nhịn đi]

Ở đời này, Hiền Viên Hân Thừa để Lâm Gia Bảo đi tới bên cạnh hần từ rất sớm, nhưng cứ nhìn mà ăn không được cũng là một loại tra tấn ngọt ngào a...

Ngày thứ hai, sau khi Hiền Viên Hân Thừa hạ triều liền cùng Lưu Trạch Kỳ, Trịnh Gia cùng Mang Hằng thương nghị nội dung tấu chương bên trong thư phòng.

“Diệu a... Thật sự là diệu... Thái tử điện hạ, nếu công trình này hoàn thành, đây chính là chuyện hợp tác tốt đẹp giữa quan và dân nga.” Trịnh Gia tán thưởng.

Lưu Trạch Kỳ cũng khen Mang Hằng: “Mang đại nhân thật sự là tài hoa hơn người, Lưu mỗ bội phục.”

Lưu Trạch Kỳ tuy rằng không hiểu công sự, nhưng nhìn đại công trình có thể chống đỡ Lạc hà lũ mùa xuân, ngay cả kẻ đa mưu túc trí như Trịnh Gia đều cho là tốt, như vậy chắc sẽ không tệ.

“Không dám, không dám... Đảm đương không nổi Lưu đại nhân khách khí như thế, tất cả đều nhờ Thái tử điện hạ nhắc nhở. Nếu không có như thế Mang mỗ cũng thực khó hoàn thành chuyện này.” Mang Hằng đứng dậy hướng Lưu Trạch Kỳ đáp lễ.

Mang Hằng chưa từng nghĩ sẽ có một ngày hần có thể ngồi cùng với Thái tử Đông Cung và thân tín của ngài. Mang Hằng nguyên là một chủ sự nho nhỏ ở công bộ, hần đối với công trình thủy lợi là thập phần nhiệt tình yêu thương. Đối với Lạc hà lũ mùa xuân hần có rất nhiều ý tưởng, hần cũng từng đề cập qua với công bộ thượng thư về ý tưởng xây dựng đê, phân lưu, mở kênh đào. Nhưng thượng thư đại nhân là một người bảo thủ, cho rằng công trình to lớn như thế thì thật quá mức lớn mật, nên không có tiếp thu ý kiến của hần. Mang Hằng đầy ngập khát vọng không thể thực hiện, rất là thất vọng. Ông trời rủ lòng thương để cho hần có một lần vô tình gặp được Thái tử điện hạ.

Thái tử điện hạ cũng không giống như tin đồn là lãnh khốc vô tình, ngược lại thực bình dị gần gũi, cùng hần tán gẫu về chuyện ở công bộ, ngay lúc nói đến công trình thủy lợi, Mang Hằng đánh bạo đem ý tưởng của hần về việc chống lũ ở Lạc hà nói ra. Thật không ngờ, Thái tử điện hạ rất đồng ý với ý tưởng của hần, còn cùng hần xâm nhập tham thảo. Thái tử điện hạ tri thức uyên bác, thỉnh thoảng đưa ra cho hần một vài gợi ý nhỏ liền khiến hần hiểu ra rất nhiều điều, những hoang mang lâu ngày trước đó đều có thể giải quyết hết. Sau đó, Thái tử điện hạ phái hần đi đến thực địa thăm dò, Mang Hằng mất gần một năm mới có thể thăm dò hết. Sau khi Mang Hằng hồi kinh, tỉ mỉ viết sổ con [mình nghĩ kiểu như mấy bản báo cáo/kế hoạch công việc nhĩ] giao cho Thái tử điện hạ, mà Thái tử điện hạ cũng rất xem trọng, bọn họ trải qua nhiều lần thương nghị, mới có thể viết ra sổ sổ con này trình lên cho Thái tử điện hạ xem. Mang Hằng có một loại cảm giác giống như là tìm được một tri kỷ.

“Mang Hằng cũng không cần khiêm tốn, chỉ dựa vào ta nhắc nhở là không đủ , trong đó đều có tâm huyết cùng dụng tâm của người, tương lai với công trạng này, người chính là một đại công thần.” Hiền Viên Hân

Thừa từ chủ vị đi xuống đến vỗ vỗ bả vai Mang Hằng.

“Thái tử điện hạ, công trình lần này rất to lớn, thời gian thi công cũng sẽ rất lâu, cần rất nhiều nhân thủ. Xem ra là cần có nhiều lao dịch, đây đối với dân chúng sẽ là gánh nặng khá lớn.” Trịnh Gia phân tích.

“Ân, quang chinh lao dịch nhất định là không đủ, ta nghĩ để cho cả quân dân đều phải tham gia. Nếu chỉ bắt dân chúng làm hết, chỉ sợ sẽ bỏ bê việc đồng án, như vậy mất nhiều hơn được.” Hiền Viên Hân Thừa nói.

“Dụng binh đến tu bổ đê đập?” Lưu Trạch Kỳ cũng hứng thú.

“Ha ha, thật tốt quá, đang lo không thể lấy có phái quân đội đến Lạc thành đây.” Trịnh Gia có chút hiểu ý tưởng của Thái tử điện hạ.

“Nhanh nói cho ta nghe. Xảy ra chuyện gì?” Lưu Trạch Kỳ vẫn chưa hiểu lắm.

“Ta nghĩ ý của Thái tử điện hạ là phái binh sĩ đi Lạc thành đóng quân để xây dựng đê. Như vậy vừa có thể xây dựng đê có lợi cho dân, lại có thể phòng Lich vương, càng có thể mượn cơ hội đó thăm dò tình huống ở Lich thành.” Trịnh Gia phân tích.

“Trịnh Gia nói không sai, binh sĩ sẽ trú tại Lich thành, cũng sẽ hạ lệnh cho Lich vương phái quân đội đến xây dựng đê, mở kênh đào. Cứ như vậy, Lich vương trong vòng thời gian ngắn sẽ không thể nắm quân đội của mình.” Hiền Viên Hân Thừa nói, trong tay Lich vương không có quân đội, sẽ như lão hổ không có răng.

Trông mắt Trịnh Gia xoay chuyển, “Trong lúc xây dựng đê cùng mở kênh đào thì sẽ đánh tan quân đội ở Lich thành, như vậy Lich vương sẽ không có điều kiện thuận lợi để phát triển.”

“Ha ha, công trình thủy lợi ở Lạc hà thật sự là nhất cử lưỡng tiện a.” Lưu Trạch Kỳ cuối cùng suy nghĩ cẩn thận.

“Trạch Kỳ, lần này ta sẽ khải tấu phụ hoàng phái người đi. Mang Hằng người cũng vậy, trở về hảo hảo chuẩn bị một chút, ngày mai lâm triều liền sẽ tuyên chỉ.” Hiền Viên Hân Thừa nói với bọn họ.

“Dạ. Ta nhất định không phụ sứ mệnh.” Lưu Trạch Kỳ cùng Mang Hằng lên tiếng.

“Thời điểm không còn sớm, hai người các người trở về chuẩn bị đi.” Hiền Viên Hân Thừa chuẩn bị đi dùng cơm trưa với bảo bối của hắn.”Tất cả giải tán đi.”

Hiền Viên Hân Thừa về Bình Nhạc uyển cùng Lâm Gia Bảo dùng cơm trưa, hưởng thụ lạc thú uy thực cho nhau, bầu không khí ngọt ngào này làm bọn cung nhân cũng không dám nhìn nhau.

Sau đó, Hiền Viên Hân Thừa lại cùng Lâm Gia Bảo ngủ trưa. Hiền Viên Hân Thừa chỉ ngủ một lát, liền nhẹ giọng nhẹ chân mà đứng dậy. Mang theo tấu chương đi ngự thư phòng, Hiền Viên Hân Thừa thương lượng cùng phụ hoàng ở ngự thư phòng suốt một buổi chiều.

Ngày thứ ba lâm triều, Thái tử khải tấu việc xây dựng phân đoạn đê ở Lạc hà và mở kênh đào, dự phòng Lạc hà lũ mùa xuân. Hoàng Thượng đương triều tuyên bố rằng ngoài số lượng lớn lao dịch từ hộ bộ, Lạc thành, Lich thành, Giang Châu, Hồ Châu, các nơi khác phải phái quân đội các nơi đi tập kết đóng quân tại Lạc thành, cùng cộng đồng dân cư xây dựng đê, mở kênh đào. Phong Lưu Trạch Kỳ là Binh Bộ Thị Lang, dẫn hai vạn sĩ binh đi trước, Lưu Trạch Kỳ thống lĩnh quân đội phân công đến Lich thành. Phong cho Mang Hằng là công bộ thị lang chủ lý công trình trị thủy ở Lạc thành.

Lưu Trạch Kỳ, Mang Hằng tiến lên thụ phong, trong đó Mang Hằng là kích động nhất, công bộ thị lang, hắn cư nhiên thăng hai cấp. Cảm giác được ánh mắt chung quanh nhìn về phía hắn là hâm mộ ghen tị, Mang Hằng phát thệ nhất định sẽ hảo hảo làm việc, không phụ thưởng thức mà Hoàng Thượng cùng Thái tử đã dành cho hắn.

— Đăng bởi: admin

12. Chương 12: Khang Nhi

CHƯƠNG 13: KHANG NHI

Cám ơn NanaYJ , mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

Lịch thành

Bên trong Lịch vương phủ, Lịch vương Hiên Viên Chiêu Hồng đem chiếu chỉ vừa nhận được đập mạnh xuống đất, sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đây là muốn tước binh quyền của ta.”

Lịch vương Hiên Viên Chiêu Hồng rống giận. Một mưu sĩ bên người Lịch vương nói:

“ Ý chỉ này thật sự là khó làm a, mượn việc phòng Lạc hà lũ, mở kênh đào mà cần dùng quân đội của chúng ta, cố tình làm cho chúng ta vô không thể kháng chỉ.”

Lịch vương hút một hơi thật sâu, thật vất vả đến phiên[đất phong] mà phát triển thế lực của mình, hắn vừa mới khởi bước huấn luyện quân đội của chính mình mà thôi.

”Cái này là do Hiên Viên Hân Thừa!”

Vốn kế hoạch của Hiên Viên Chiêu Hồng đều tốt , hai năm nay, hắn trước hết phát triển quân lực ở phiên, tương lai nếu có chuyện gì thì cũng có thể thối lui , hiện tại toàn bộ bị quấy rầy . Hiên Viên Chiêu Thâm có một nhi tử tốt, Hiên Viên Hân Thừa là một thái tử ưu tú, cũng là đối thủ mà hắn vô cùng kiêng kỵ.

Hiên Viên Hân Thừa trong lĩnh vực quân sự cơ hồ bách chiến bách thắng, làm việc quyết đoán ngoan tuyệt, riêng chuyện đem Man tộc diệt tộc có thể thấy được một thân tâm ngoan thủ lạt. Hiện tại Hiên Viên Hân Thừa khi tham gia hưởng nghị luôn có biểu hiện rất tốt, công trình trị thủy Lạc hà lớn như vậy, còn làm cho hắn không thể không phải quân đội tiến đến hỗ trợ. Tương lai công trình hoàn thành , trong dân gian, uy vọng của y cũng sẽ càng sâu. Ngấm lại thật sự là khiến Hiên Viên Chiêu Hồng đau đầu không thôi.

Hoàn hảo, trong tay Hiên Viên Chiêu Hồng hắn còn có một chiêu bài, đó chính là Thái tử phi Tiết Thái Dụ. Ngấm lại Hiên Viên Hân Thừa so với hắn nhỏ hơn một tuổi, hiện tại con trai đều không có, mà hắn sớm đã có con trai trưởng cùng một vài thứ tử ...Nếu Hiên Viên Hân Thừa vẫn không có người nối nghiệp, hắn lại là một người vô cùng ưu tú, vậy thì việc này cũng có thể xem như là một chỗ thiếu hụt trí mạng của y. Mà hắn chỉ cần hảo hảo phát triển thực lực ở phiên, chờ đợi thời cơ chín mùi. Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm đã qua thời trung niên, dần dần trở nên già nua, tính tình Nhị hoàng tử xúc động lỗ mãng, hữu dũng vô mưu. Các hoàng tử còn lại thì còn nhỏ, chưa thành niên, không đủ tiêu chuẩn. Đến lúc đó chỉ cần bỏ Hiên Viên Hân Thừa, hắn liền không cần xung đột vũ trang cũng rất có hy vọng đi lên cái vị trí kia. Nghĩ đến đây Hiên Viên Chiêu Hồng nở nụ cười, nhóm mưu sĩ bên dưới đều cho rằng Lịch vương bị tức đến ngốc.(^_^).

“Thôi, cứ dựa theo thánh chỉ mà làm đi, ta có chủ trương khác. Tu [trùng tu] cái công trình mà thôi, cũng chỉ mất vài năm.”

Lịch vương tự tin nói. Hiên Viên Chiêu Hồng nghĩ cần phải liên lạc cùng Tiết Thái Dụ một chút, trải qua một năm Hiên Viên Hân Thừa xuất chinh, được hiệu trên tay Tiết Thái Dụ khẳng định đã mất không ít, cần phải cung cấp thêm cho nàng một ít. Nếu không cần thiết, Hiên Viên Chiêu Hồng rất ít chủ động liên hệ, việc làm này là bí mật, trừ bỏ hai người bọn họ cùng số ít tâm phúc thì không có người nào biết được. Mà ngay cả nhà ngoại tổ của hắn, Tiết Vinh bọn họ cũng đều không biết , vài năm nay vẫn luôn tiến triển thuận lợi... Chỉ cần kiên nhẫn chờ vài năm...

Trong những ngày tiếp theo, Hiên Viên Hân Thừa hàng đêm nghỉ ở trong Bình Nhạc uyển của Lâm Gia Bảo. Tin tức Thái tử điện hạ chuyên sủng Lâm tiểu thị dần dần truyền đi ra ngoài, mà ở trước mặt người khác, Hiên Viên Hân Thừa cũng không kiêng dè bày tỏ yêu thích đối với Lâm Gia Bảo.

Hiên Viên Hân Thừa cảm thấy nếu thật lòng yêu thích một người mà lại cố gắng che giấu, việc này hắn chịu không nổi. Sau khi hân trọng sinh thì phát thệ rằng sẽ luôn hảo hảo trân trọng Lâm Gia Bảo, để y cả đời được bình an hỉ nhạc[vui vẻ], không cho bảo bối chịu bất luận ủy khuất gì. Hắn sẽ đem tất cả thứ tốt nhất đều dành cho y, hắn muốn cho tất cả mọi người biết, Lâm Gia Bảo là bảo bối của hắn.

Rất nhiều đế vương đều tạo một tấm bình phong, đã cố tạo ra vẻ giả dối sủng ái một vị phi nào đó, để cho người này ở địa vị cao cả vô hạn, cũng làm cho người này hứng chịu công kích từ phía hậu cung, trong khi tình cảm chân thành lại dành cho một kẻ không có tiếng tăm gì, thậm chí không có được sự sủng ái như thế. Mà ngay cả phụ hoàng của hắn, tuy rằng chỉ thương mỗi mẫu hậu của hắn, không thích những phi tử khác, nhưng vẫn phải đối xử giống nhau, mà thứ tử sinh ra tuy là vì cân bằng tiền triều, cũng từng khiến cho mẫu hậu âm thầm thương tâm rơi lệ. Hắn sẽ không để cho bảo bối của hắn chịu đựng việc tương tự như vậy.

Hiên Viên Hãn Thừa tự tin rằng cả đời này hắn so với phụ hoàng sẽ tốt hơn, hắn tỉ mỉ bày trận chậm rãi diệt trừ hết thầy uy hiếp đối với hắn cùng Lâm Gia Bảo. An bài ám vệ ngày đêm bảo hộ, chờ sau khi đem Tiết gia cùng Lịch vương triệt để giải quyết, hắn sẽ an tâm cùng bảo bối dựng dục hài tử của bọn họ, người thừa kế tương lai của hắn. Về sau, hắn chỉ cần một mình bảo bối, cũng sẽ không gặp mặt người khác, một ngày nào đó hắn sẽ làm cho bảo bối sống vai đứng cùng với hắn, để triều thần cùng dân chúng triều bái...

Trong thời gian sau đó, tin tức Thái tử điện hạ chuyên sủng tiểu thị song nhi càng ngày càng nghiêm trọng. Nghe nói vị tiểu thị song nhi này năm nay vừa mới quá 14, kiều mỵ vô cùng, là Hoàng hậu nương nương ban cho, Thái tử điện hạ rất thích, thường xuyên mang y theo đi đến Vinh Thọ cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Theo lý mà nói, thân phận Lâm Gia Bảo là không có tư cách thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Nhưng Hoàng hậu nương nương chưa bao giờ bác bỏ tin tức Thái tử điện hạ chuyên sủng, nghe nói nàng cũng thực thích và vừa lòng Lâm tiểu thị, tất cả mọi người trong cung đều tràn ngập tò mò đối với vị tiểu thị song nhi này.

Tin tức này rơi vào tay tiền triều, khiến cho các đại thần sôi nổi tìm hiểu Lâm An Trúc là người ra sao? Bất đắc dĩ Thái tử điện hạ đành đem Lâm Gia Bảo bảo hộ nghiêm nghiêm thực thực, người bình thường đều không thể thấy được chân diện của y.

Trong quý phủ Lại bộ thượng thư Tiết Vinh, hắn đang cùng nhóm mưu sĩ của mình thương thảo:

“Lâm An Trúc này rốt cuộc là người nào? Có từng hỏi thăm rõ ràng?” Con trai trưởng Tiết Vinh là Tiết Chí lo lắng hỏi đầy tớ.

“Tiểu nhân vô năng, tra thật lâu cũng chỉ tra được là cung thị trong cung Hoàng hậu nương nương, cái khác đều không tra được, như là bị người hủy diệt dấu vết, tra không đến tình huống cụ thể. Tính theo tuổi của song nhi này, có thể đoán là vào cung vào Vận thái tử năm.” Một mưu sĩ hổ thẹn trả lời.

“Hiện tại từ Thái tử Đông Cung chúng ta đã không thể thu được bất luận một tin tức gì. Cũng không biết Thái Dụ nàng như thế nào? Phu nhân của ta mấy lần đệ[trình]bài tử muốn vào cung, đều bị Hoàng hậu nương nương bác bỏ, nói là Thái tử phi bị bệnh muốn tĩnh dưỡng, không thể quấy nhiễu.” Tiết Tùng cũng chính là phụ thân Tiết Thái Dụ nói.

“Ai... Hiện tại thượng hoàng nơi nơi đều chèn ép Tiết thị chúng ta, ai... môn sinh Tiết gia không bị biếm thì là bị mất chức, hiện tại Lịch vương điện hạ cũng là ốc cò không mang nổi mình ốc[chắc là: lo thân mình còn không xong], phụ thân chúng ta Tiết gia là muốn xong rồi...” con trai trưởng Tiết Vinh; Tiết Chí; nhìn về phía phụ thân, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Nếu Tiết gia chúng ta đã về phe Lịch vương thì sẽ không còn biện pháp quay đầu lại, các người đều phân phó xuống dưới, trận này đều thu liễm, an phận một chút, đừng để cho Hoàng Thượng lại nắm được nhược điểm.” Tiết Vinh đã hai màu tóc, năm nay gần sáu mươi, trên mặt đầy những nếp nhăn, phân phó bọn họ.

Tiết Vinh cau mày “Chuyện song nhi này cũng không cần tiếp tục tra nữa, có lẽ chỉ là một kẻ dùng để nguy trang mê hoặc mọi người. Lão phu không tin một người mưu tính sâu xa như Thái tử điện hạ sẽ giống như một tên tiểu tử nông nổi, có lẽ là có âm mưu gì... , chắc đang chờ Tiết gia chúng ta ra tay đâu!”

“Dạ.”

Mọi người nghe xong đều cảm thấy rất có thể, tất cả mọi người đều mang trong mình đầy mưu lược. Bình thường một Thái tử điện hạ mặt không đổi sắc, hỉ giận đều không lộ ra ngoài, sẽ rêu rao chuyên sủng một người như vậy hay sao?. Nhất định là có nguyên nhân gì đó...

Những ngày gần đây của Từ Tuyết Doanh cũng thật không tốt, nàng bị cấm túc đã hơn một năm, gần hai

năm . Một thời gian dài như vậy cũng chỉ có thể quanh quẩn bên trong một cái sân nhỏ, chỉ có nàng ta mới hiểu được trong đó có bao nhiêu khổ sở ...

Khi Từ Tuyết Doanh bị cấm túc, nàng cũng không ngờ mình sẽ bị cấm túc lâu như vậy. Ngay từ đầu, nàng cũng tích cực phái người đi tìm hiểu tin tức, hỏi lộ các cung nhân để có thể gặp được mặt Thái tử điện hạ, nhưng lại thủy chung không thấy được Thái tử điện hạ. Sau đó, Từ Tuyết Doanh có chút sợ hãi luống cuống, mấy tháng đi qua, Thái tử điện hạ giống như đã quên mất nàng. Từ Tuyết Doanh nghĩ nhất định là việc nàng mưu hại hoàng tự đã bị Thái tử điện hạ biết, cho nên đối với nàng thất vọng.

Từ Tuyết Doanh từng dùng một số tiền lớn hối lộ một bà tử trong viện thay nàng đi tìm Nguyên Phúc công công tiện thể nhắn gởi một ít thông tin. Từ Tuyết Doanh nghĩ chỉ cần có thể nhìn thấy Thái tử điện hạ, nàng liền có tự tin có thể thay đổi tình cảnh hiện tại. Vì thế nàng tự hỏi rất nhiều, cẩn thận suy nghĩ rất nhiều đáp án. Nếu Thái tử điện hạ có hỏi, nàng đều có biện pháp đem sự tình giải bày, đến lúc đó lại khóc lê hoa đái vũ làm ra bộ dáng ủy khuất, nhất định sẽ làm Thái tử điện hạ thương tiếc.

Từ Tuyết Doanh tính toán thực hảo, nhưng nàng lại không có cơ hội thực hiện.

Sau đó không lâu, Từ Tuyết Doanh nhận được tin tức Thái tử điện hạ xuất chinh. Được tin tức này, Từ Tuyết Doanh ở trong lòng tự an ủi bản thân, nhất định là Thái tử điện hạ do bận với việc xuất chinh nên mới tạm thời quên mất nàng.

Từ Tuyết Doanh dần dần khôi phục lại tự tin cùng kiêu ngạo ngày xưa, đối với các cung nhân cũng trở lại bắt đầu vênh váo tự đắc. Các cung nhân cũng biết Từ thị từng được sủng ái nên không dám chậm trễ nàng. Sau đó, Từ Tuyết Doanh biết được tin tức Thái tử phi bị bệnh, nghe nói còn là bệnh rất nặng đến nỗi không thể rời khỏi giường . Từ Tuyết Doanh còn chưa kịp vui sướng khi người gặp họa, Hoàng hậu nương nương liền phái một vị Khâu má má đến xử lý Thái tử Đông Cung. Ngày tháng của Từ Tuyết Doanh cũng dần dần trở nên khó khăn. Khâu má má xử sự nghiêm khắc, phân lệ cho nàng cũng chỉ theo quy cách của thị thiếp bình thường. Điều này làm cho nàng như thế nào chịu được a, không chỉ như vậy, người bên cạnh nàng cũng dần dần bị đối hết. Tình cảnh của Từ Tuyết Doanh có thể nói là tứ cố vô thân, cung nhân hầu hạ chung quanh nàng đều đối với nàng cường bức lợi dụng dè dặt.

Cứ như vậy đã hơn một năm, cả người Từ Tuyết Doanh đều tiêu tụy không ít. Nhưng nàng không cam lòng, Từ Tuyết Doanh nghĩ chỉ cần có biện pháp thấy được Thái tử điện hạ, nàng nhất định phải làm cho Thái tử điện hạ một lần nữa sủng ái nàng.

Ngoại sân truyền đến âm thanh nói chuyện của các cung nữ đã đánh gãy suy nghĩ của Từ Tuyết Doanh. Từ Tuyết Doanh đi vào trong viện, các cung nữ đang thảo luận cái gì đó rất là sôi nổi. Từ Tuyết Doanh nghĩ chờ nàng một lần nữa trở lại phong thái của ngày xưa, nhất định phải hảo hảo sửa trị các cung nhân này một phen.

Từ Tuyết Doanh nghe được một cung nữ đang nói: “Các người nói Lâm tiểu chủ kia rốt cuộc có bộ dáng như thế nào a? Thái tử điện hạ trước giờ chưa từng sủng ái ai như vậy hết”

Một cung nữ khác nói: “Ta nghe tỷ muội hầu hạ ở Bình Nhạc uyển nói, vị Lâm tiểu chủ kia đẹp giống như là thiên tiên, Thái tử điện hạ mê vô cùng. Hàng đêm sủng hạnh, không còn có đi đến chỗ các thị thiếp khác nữa, ngay cả bữa cơm đều cùng nhau ăn đâu!”

“Oa... Lâm tiểu chủ kia cũng thật lợi hại a!” Một cung nữ hâm mộ nói, “Nghe nói Lâm tiểu chủ kia xuất thân cũng là cung thị, như thế nào lại có mệnh tốt như vậy chứ!”

“Đúng vậy, đúng vậy, chuyện tốt như vậy tại sao không tới trên người chúng ta chứ !” Một cung nữ khác cũng đang ảo tưởng .

Một cung nữ có kỷ khá lớn nói: “Có cái gì mà hâm mộ , các quý nhân luôn luôn có mối nối cù. Lâm tiểu chủ này còn không biết có thể được sủng đến bao lâu đâu!”

“Đúng vậy, các người không thấy thị thiếp Từ thị kia sao, trước kia nghe nói cũng rất được sủng ái, ngay cả Thái tử phi cũng dám chống đối . Bây giờ lại bị cấm chửng, Thái tử điện hạ sợ là đã sớm quên nàng.” Một cung nữ ở bên cạnh phụng họa.

“Đúng vậy, chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc, trong cung chuyện này có rất nhiều. Chúng ta vẫn là nên an an phận phận đừng suy nghĩ nhiều nha.” Cung nữ nghe xong đều đồng ý mà gật đầu.

Từ Tuyết Doanh nghe xong, trong lòng bị đả kích lớn, nàng đi đến sân bên kia. Nhìn tường vây cao cao chắn bên ngoài. Nguyên lai Thái tử điện hạ đã có tân sủng... , mà nàng chẳng lẽ sẽ cứ như vậy mà ở luôn trong này sao? Nàng không cam lòng, rất không cam lòng.

Tại một khe hở của sân rào đột nhiên truyền đến một chút động tĩnh khiến cho Từ Tuyết Doanh chú ý, chỉ thấy phía ngoài rào chắn xuất hiện một tiểu cô nương mặc quần áo xinh đẹp đang một mình chơi hoa cỏ. Sau khi Từ Tuyết Doanh thấy rõ ràng tiểu cô nương là ai, trong lòng vui vẻ, nhỏ giọng mà gọi :

“Khang nhi, Khang nhi...”

Tiểu cô nương kia đúng là đại nữ nhi của Hiên Viên Hân Thừa, năm nay đã năm tuổi, tên gọi Khang nhi. Tiểu cô nương nghe được có người kêu tên nàng, tò mò mà đi đến rào chắn phía trước. Từ khe hở rào chắn nhìn vào bên trong:

“Người là ai nha?”

“Khang nhi người không nhớ rõ ta nha, khi người còn bé, ta đã từng ôm người” Từ Tuyết Doanh ôn nhu thân thiết mà nói.”Người như thế nào chỉ có một mình, nãi ma ma[chắc là: nhũ mẫu/ bà vú] người của người đâu?”

“Ta không thích nãi ma ma, luôn không cho ta đi chơi, ta tự mình trộm chạy ra ngoài hì hì.”

Khang nhi đắc ý nói. Khang nhi từ nhỏ thể yếu nhiều bệnh, nãi ma ma của nàng ngày thường quản rất nghiêm, rất ít cho nàng đi chơi, chỉ sợ nàng có sơ xuất.

“Khang nhi người thật lợi hại a! ma ma trong viện của ta cũng thực nghiêm , người xem ta cũng không thể đi ra ngoài chơi.” Từ Tuyết Doanh nói.

“Ha ha, vẫn là ta lợi hại!” Khang nhi vui vẻ mà nói.

“Khang nhi, người có thường gặp mặt phụ thân của người không?” Từ Tuyết Doanh hỏi.

“Có a, phụ thân có khi sẽ đến xem ta ngủ trưa ngoan hay không ngoan, ta đều thực ngoan a, ta đều ngoan ngoan ngủ trưa .” Khang nhi trả lời.

Thỉnh thoảng, vào lúc Lâm Gia Bảo ngủ trưa, Hiên Viên Hân Thừa sẽ đi đến chỗ hai nữ nhi để thăm các nàng, đặc biệt là Khang nhi, nàng chính là hài tử thứ nhất của hắn, cũng tương đối được hắn yêu thích .

“Vậy thời gian khác, Khang nhi không thấy được phụ thân người sao?”

Từ Tuyết Doanh lại hỏi. Thấy khang nhi lắc đầu, Từ Tuyết Doanh nghĩ thầm rằng Tổng thị thật sự là vô dụng, Thái tử điện hạ đã đến , cũng không nghĩ ra biện pháp lưu lại hắn.

“Khang nhi, người có biết vì sao phụ thân lúc khác đều không đến nhìn người không?” Từ Tuyết Doanh thần bí hỏi.

“Vì cái gì nha?” Khang nhi thấy bộ dạng của Từ Tuyết Doanh, tò mò hỏi.

“Bởi vì a... bên người phụ thân của người có một quái vật đang quấn lấy hắn, không cho hắn tới thăm người.” Từ Tuyết Doanh dụ dỗ Khang nhi.

“Quái vật? Quái vật gì?” Khang nhi lại hỏi.

“Là một quái vật bất nam bất nữ.” Từ Tuyết Doanh tiếp tục lừa gạt.

Khang nhi cái hiểu cái không gật đầu. Lúc này đột nhiên nghe được thanh âm của nãi ma ma ở xa xa đang gọi tên nàng.

”Nãi ma ma đến , ta phải đi nha...”

“Khang nhi... Khang nhi, thường xuyên tới tìm ta nói chuyện được không, người xem, ta ở đây thật đáng thương, ma ma đều không cho ta đi ra ngoài chơi.” Từ Tuyết Doanh đáng thương hề hề nói.

“Hảo nha, lần sau ta chạy ra ngoài liền tới tìm người nói chuyện.” Khang nhi sôi nổi mà chạy đi.

Từ Tuyệt Doanh nhìn thân ảnh tiểu Khang nhi chạy xa, lạnh lùng mà nở nụ cười. Đăng bởi: admin

13. Chương 13: Gia Nhân [người Nhà]

CHƯƠNG 14: GIA NHÂN [NGƯỜI NHÀ]

.

Cám ơn Yamiryu , mauxanhvamauhong đã góp ý chỗ mình không biết.

.

Cho tới thời điểm này, việc Thái tử điện hạ chuyên sủng Lâm tiểu chủ đã bị trong ngoài triều đình biết được. Mà vị Lâm tiểu chủ Lâm Gia Bảo xinh đẹp như thiên tiên trong truyền thuyết đang ở trong thư phòng của y luyện chữ.

“Lâm tiểu chủ, có muốn nghỉ ngơi trong chốc lát...” phu tử hỏi ý kiến Lâm Gia Bảo.

Lê Chính Cừ là môn nhân của Thái tử điện hạ, từng nhậm chức tại Hàn Lâm Viện, hiện đã hơn năm mươi tuổi, rất có tài thi họa. Hiên Viên Hân Thừa xem xét để cho Lê Chính Cừ đến dạy Lâm Gia Bảo.

Hiên Viên Hân Thừa có nói qua với Lê Chính Cừ, hẳn không cần Lâm Gia Bảo thi khoa cử, cũng không cần Lâm Gia Bảo thơ từ ca phú, cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông. Chỉ cần y có thể đọc sách, nhìn chữ hiểu nghĩa là được, cũng hy vọng Lê Chính Cừ chỉ điểm nhiều hơn cho Lâm Gia Bảo trong thi họa.

Lê Chính Cừ cách một ngày sẽ đến Bình Nhạc uyển dạy Lâm Gia Bảo hai canh giờ, cũng sẽ lưu lại công khóa [kiểu như: bài tập về nhà, bài tập làm thêm], để Lâm Gia Bảo tự mình luyện tập. Tại ngay từ đầu, lúc nhận mệnh lệnh của Thái tử điện hạ, Lê Chính Cừ cũng không vui lòng. Nhưng bởi vì là Thái tử điện hạ phân phó nên chỉ có thể miễn cưỡng đến Bình Nhạc uyển dạy Lâm tiểu chủ. Lê Chính Cừ cũng có chút kiêu ngạo của người đọc sách, hẳn nghĩ bản thân đường đường xuất thân là tiến sĩ, cư nhiên lại bị phân phó đi dạy cho một tiểu thị của Thái tử điện hạ đọc sách viết chữ...

Nhưng sau khi Lê Chính Cừ nhìn thấy Lâm Gia Bảo thì đã thay đổi ý nghĩ của mình. Lâm tiểu chủ ngoài đời so với trong lời đồn thực không giống, khí chất của y sạch sẽ thuần khiết, còn có nét giống như hài tử ngây thơ chất phác. Nhìn Lâm Gia Bảo không lớn hơn tôn tử của hắn bao nhiêu, Lê Chính Cừ thực dễ dàng đối với y sinh ra hảo cảm.

Lâm tiểu chủ rất lễ phép, thật lòng tôn kính hắn như một vị phu tử thực thụ. Hơn nữa Lâm tiểu chủ học tập phi thường nghiêm túc khắc khổ, đối với công khóa hắn bố trí cũng đều cố gắng hoàn thành tốt, đặc biệt Lâm tiểu chủ rất có thiên phú về họa, đều này làm hắn càng thấy thích Lâm tiểu chủ nhu thuận hiểu chuyện này. Vì thế Lê Chính Cừ đối với việc dạy học cho Lâm tiểu chủ rất dụng tâm[tận tình].

“Lê phu tử, ta thất thần ...” Lâm Gia Bảo vẻ mặt hối lỗi mà nhìn về phía Lê Chính Cừ, nghĩ đến sắp gần tới ngày lễ Trung thu, mọi người trong nhà cũng sắp đến kinh .

“Lâm tiểu chủ, chắc là đã mệt?” Lê Chính Cừ nhìn trên cổ Lâm tiểu chủ, cổ áo đều không thể che đầy những dấu vết màu đỏ sậm, thậm chí đến tin đồn rằng hàng đêm Thái tử điện hạ đều ngủ lại trong Bình Nhạc uyển. Làm người từng trải hẳn như thế nào sẽ đoán không ra, Lâm tiểu chủ là bị mệt đến . Ai... Thái tử điện hạ rốt cuộc vẫn là tuổi trẻ a, không biết tiết chế a (^_^)... Lâm tiểu chủ còn nhỏ nga, làm cho y mệt mỏi, buồn bã ỉu xiu nga.

“Phu tử, ta không sao, ta sẽ hảo hảo viết, sẽ không thất thần nữa.” Lâm Gia Bảo nghiêm túc mà viết.

Hiện tại đại đa số người trong Bình Nhạc uyển đều có cùng ý tưởng với Lê Chính Cừ, cái này thật đúng là oan uổng cho Thái tử điện hạ rồi! [Y-H: ha ha.. đáng đời anh (^_^)]

Trong thời gian này, cuộc sống hàng ngày của Hiên Viên Hân Thừa rất là ngọt ngào khoái hoạt, duy nhất đến buổi tối là tương đối gian nan, mỗi đêm đều là thời khắc khổ luyện tự chủ của hắn a!

Hiên Viên Hân Thừa chưa bao giờ biết, hắn sẽ đối với thân mình ngây ngô non nớt của Lâm Gia Bảo mà nổi lên dục vọng mãnh liệt như vậy. Mỗi khi bảo bối nằm ở dưới thân hắn, bộ dáng tràn đầy tín nhiệm ỷ lại, đối với hắn như thể thật sự rất mê người. Mỗi lần như vậy, Hiên Viên Hân Thừa đều hận không thể đem bảo bối toàn thân cao thấp mỗi một phiến da thịt đều liếm hôn một lần, đương nhiên hắn cũng đã làm như vậy ...(^_^). Tóm lại hiện tại, Hiên Viên Hân Thừa cũng chỉ có thể làm như thế để giảm bớt khát khao đối với Lâm Gia Bảo, hắn cố gắng bị thấm lướt giai đoạn ghen tức này ...

Lâm Gia Bảo nghiêm nghiêm túc túc mà viết xong *nhất trương miêu hồng*, Lê Chính Cừu kiểm tra lại chữ viết sau đó cho y một vài lời nhận xét góp ý, cuối cùng, hắn bố trí công khóa là hai trang chữ to để cho y luyện tập. Lê Chính Cừu ý tứ nói:

“Lâm tiểu chủ, vẫn là thân mình quan trọng hơn, nếu cảm thấy hai trang là nhiều thì chỉ cần viết một trang thôi. Thân mình hảo mới là quan trọng nhất ... đừng ỷ vào tuổi trẻ mà không biết tiết chế, phải biết chừng mực thì mới có thể dài lâu được ...”

Lâm Gia Bảo không nghe ra ý tứ trong lời nói của Lê phu tử, ngơ ngác hỏi đáp:

“Phu tử, ta hiểu được . Hai trang chữ cũng không nhiều lắm, ta có thể viết tốt .”

Lê Chính Cừu nhìn biểu tình nghiêm túc của Lâm tiểu chủ kia, thở dài, nghĩ rằng về sau có cơ hội, hắn vẫn là muốn cả gan nhắc đến việc này với Thái tử điện hạ. (^_^).

Lê Chính Cừu đi rồi, Nguyên Khánh tiến lên quan tâm hỏi Lâm tiểu chủ:

“Tiểu chủ cảm thấy mệt không? Cần phải đi nghỉ một lát không?”

Lâm Gia Bảo lắc đầu, hôm nay ngủ quá mệt nên không thể nào cảm thấy mệt.

“Vậy tiểu chủ tử chính là có tâm sự phải không?” Nguyên Khánh quan sát thần sắc của Lâm tiểu chủ hỏi.

Lâm Gia Bảo vẫn lắc đầu, y từng cùng các ma ma giáo dẫn học qua cung quy. Y bây giờ là người của Thái tử điện hạ, không giống với trước kia, là không thể tùy tiện gặp gia nhân. Cung quy nghiêm khắc, tại sao có thể vì một tiểu thị như y mà làm khác được.

Trong Lâm gia thôn, nhà mới của Lâm Đại Tráng vừa được xây xong, dựa theo lệ thường, Lâm Đại Tráng sớm đi đến chỗ đồ tế trong thôn mua một ít thịt heo, mở tiệc chiêu đãi Trong Chính cùng một vài người quen biết trong thôn.

Nhà mới của Lâm gia so với nhà cũ lớn hơn nhiều, hiện tại nhà Lâm Đại Tráng tổng cộng có bảy tám gian phòng lớn nhỏ không đồng nhất, diện tích sân cũng lớn gấp đôi so với trước kia. Hiện tại có một gian nhà chính, vợ chồng Lâm Đại Tráng một gian, vợ chồng Lâm Gia Văn một gian, Lâm Ly Nhi cùng Lâm Tú Nhi một gian, Lâm Gia Tài một gian, ngoài ra còn có một gian phòng hơi lớn dành cho Lâm Gia Bảo.

“Đại Tráng gia, nhà các người càng ngày càng náo nhiệt. Gia Văn thi đậu tú tài, trong nhà lập tức sinh con trai, Gia Bảo ở trong cung lại có tiền đồ như vậy. Thật sự là làm người ta hâm mộ a!” Trong Chính ngồi ở chủ vị đối với Trương Huệ Nương khen.

Người trong thôn đều nghe mẹ của Lâm Kiều Kiều nói, Lâm Gia Bảo là người hầu trong cung của Hoàng hậu nương nương, tuy rằng mẹ của Lâm Kiều Kiều luôn cường điệu rằng Lâm Gia Bảo chỉ là một tạp dịch trong phòng bếp thuộc cung của Hoàng hậu nương nương, trong khi Kiều Kiều nhà nàng chính là người hầu hạ trước mặt quý nhân nương nương. Nhưng người trong thôn cũng không phải ngốc, Hoàng hậu nương nương chính là quốc mẫu, người hầu ở trong cung của nàng cũng không thua kém gì so với các địa phương khác. Không phát hiện thấy Lâm Gia Bảo gởi về một gói đồ lớn như vậy sao. Lâm gia cũng đã xây lại một căn nhà lớn, chỉ thế này thôi, về sau Lâm gia trong thôn cũng được tính là số một số hai nhân gia.

“Ha ha... Đều là hài tử bọn hắn không chịu thua kém.” Trương Huệ Nương nghe xong cũng rất vui vẻ, khiêm tốn mà nói.

“Ta nói a, Huệ nương người sẽ chờ hưởng phúc đi, bọn nhỏ đều xuất sắc như vậy. Cẩm Nhi nhà của người cũng gả tốt như vậy, còn Ly Nhi nhà của người cũng không nhỏ, lớn lên lại xinh đẹp, nghe nói có gia đình trong thành đang gấp ghé nàng” Một người phụ nữ bên cạnh phụ họa nói.

Trương Huệ Nương nhìn Lâm Ly Nhi đang tiếp đón gia đình Chu Hải, cười cười, “Ly nhi không vội, hơn nữa ta cũng không muốn đem nàng gả quá xa.”

Ngoài sân vang lên tiếng vó ngựa, là Lâm Cẩm Nhi mang theo phu quân Tần Khải Hành cùng đại nhi tử Thông Ca Nhi tới .

“Ai u... ngoan tôn của ta a! Đến để bà ngoại ôm một cái...”

Trương Huệ Nương ôm lấy tiểu ngoại tôn, hôn khắp nơi trên mặt hắn, hôn đến nỗi khiến Thông Ca Nhi cười khanh khách không ngừng. Tần Khải Hành tiến lên vấn an nhạc phụ nhạc mẫu,

“Lần này đến vừa muốn chúc mừng nhà mới của nhạc phụ nhạc mẫu, ngoài ra còn muốn cùng nhạc phụ và đại ca thưởng lượng việc lên kinh.”

Đang nói lại nghe thấy ngoài sân truyền đến tiếng vó ngựa,

“Còn ai đến nữa a?” Lâm Cẩm Nhi nhìn về phía sân ngoài.

Một chiếc xe ngựa nhỏ ngừng lại, một tiểu nha đầu nhảy xuống xe ngựa, mang ra một ít quà tặng từ trong xe, hướng bọn họ đi tới.

Chỉ thấy tiểu nha đầu kia mang quà tặng đi đến trước mặt bọn họ, đối với Lâm Đại Tráng cùng Trương Huệ Nương nói:

“Lâm lão gia, Lâm thái thái hảo, ta là người của Vương chủ bộ trong thành , phụng mệnh Thiếu nữ nhà của chúng ta đến tặng lễ cho các người.”

Mọi người Lâm gia nghe xong đều cau mày, Trương Huệ Nương không khách khí nói với tiểu nha đầu kia:

“Hảo ý của Thiếu nữ nhà các người, chúng ta tâm lĩnh[nhận tâm ý] , lễ [lễ vật]thì lấy về đi. Chúng ta không thu!”

Nha đầu kia lại cùng bọn họ giằng co trong chốc lát, thấy bọn họ không chịu thu lễ, đành phải mang theo quà tặng trở về.

Thiếu nữ nhà của Vương chủ bộ kia đúng là người lúc trước gả xung hỉ: Lâm Xuân Nhi.

Vận khí của Lâm Xuân Nhi đúng là hảo, sau khi gả xung hỉ vào nhà Vương chủ bộ, bệnh tình tướng công của nàng dần dần có khởi sắc. Khiến cho hai lão Vương gia rất thích nàng, cảm thấy thật sự là xung hỉ đúng hướng rồi.

Đoạn thời gian đó, một nhà Lâm Đại Lực rất là đặc ý, đặc biệt là nhà của Vương chủ bộ phái người vội giáp mặt với trưởng bối trong tộc nhằm biện hộ cho họ, miễn cho Lâm Đại Lực chịu gia pháp. Đem một nhà Lâm Đại Tráng chối bỏ, ngay trong tộc tuyên bố không chấp nhận nhà này là thân thích. vợ chồng Lâm Đại Lực cũng không nói gì về chuyện này, ở trong thôn rêu rao cực kỳ. Nào là mua xiêm y tơ lụa, trang sức vàng bạc, giống như là rất sợ người khác không biết bọn họ có tiền .

Sau, toàn gia Lâm Đại Lực trụ trong một căn nhà lớn, mua mười mẫu đất vườn tốt nhất cho thuê, lại mua thêm hai nha đầu hầu hạ. Hiện tại, Lâm Đại Lực cũng không làm thợ mộc , hắn chỉ dựa vào thu địa tô hưởng phúc ngày lành. Gặp người liền thổi phồng rằng chính mình có nhiều tiền lại là thân gia của quan gia, khiến cho người trong thôn đều không nguyện ý tiếp chuyện cùng bọn họ.

Sau nửa năm, tướng công Lâm Xuân Nhi bình phục, bản thân nàng cũng trải qua cuộc sống của một Thiếu nữ nhà. Cũng được Vương thái thái hướng dẫn, cũng tiến nhập vào vòng luẩn quẩn của nữ nhân thuộc thượng tầng ở thị trấn.

Lâm Xuân Nhi còn gặp qua Lâm Cẩm Nhi mấy lần, đều rất là ghen tị, nhìn Lâm Cẩm Nhi ăn mặc toàn thân khí phái, xem ra so với nàng còn tốt hơn. Hừ! Lâm Xuân Nhi nghĩ Cẩm Nhi chẳng qua chỉ gả cho một thương hộ, có gì đặc biệt hơn người ...

Lâm Xuân Nhi đặc ý không bao lâu liền phát hiện chức danh Thiếu nữ nhà của nàng cũng không tốt quá, tuy rằng nàng đối Vương gia có ân, hai lão Vương gia đối nàng cũng không tồi. Nhưng tướng công Vương Học Bác lại không thích nàng, Lâm Xuân Nhi từ nhỏ đã làm việc, làn da vừa đen lại thô ráp, Vương Học

Bác cưới nàng vì xung hỉ nên ít khi đến phòng của nàng. Mà Lâm Xuân Nhi lại không biết chữ, Vương Học Bác là liên đồng sinh, dù không có thi đậu, nhưng thực thích học đòi văn vẻ. Hai người căn bản không hợp nhau, quan trọng nhất là Vương Học Bác sớm đã có hai nha đầu thông phòng. Hai nha đầu thông phòng kia đều xinh đẹp mạo mỹ hơn nàng, hàng đêm luôn chiếm lấy tướng công của nàng. Thời gian này nàng mới biết được, làm một xung hỉ tân nương, không được tướng công sủng ái cũng không có hài tử, lại không có sự trợ giúp đắc lực từ nhà mẹ là cỡ nào gian nan. Thời gian này Lâm Xuân Nhi mới nghĩ đến một nhà đại bá, đặc biệt sau khi Lâm Gia Văn thi đậu tú tài, nàng luôn muốn khôi phục quan hệ hai nhà, bắt đầu dĩ lần nào một nhà Lâm Đại Tráng cũng đều cự tuyệt. [Y-H: ko thành ý thì bị cự tuyệt là phải rồi]

Lâm Xuân Nhi nhìn nha đầu mang theo quà tặng trở về, âm thầm sinh khí. “Thật sự là không biết phân biệt...” Phụ mẫu của nàng cũng từng bảo nàng tới cửa tặng lễ giải thích, nhưng nhiều lần mà chẳng được cái gì. Ai... Nếu không phải đệ đệ của nàng Lâm Gia Vượng hết ăn lại nằm, *không xả nàng chân sau liền không tới*. Nàng làm sao phải đi lấy lòng một nhà Lâm Đại Tráng. Nghe nói Lâm Gia Bảo ở trong cung rất tốt, không biết lúc ấy nếu là nàng vào cung thì sẽ như thế nào đâu...[Y-H: muộn rồi cưng]

Mấy ngày sau, Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành xuất phát đến kinh thành.

Lần này, Tần Khải Hành mang theo hai xe lớn đầy vải vóc đi kinh thành thử thủy[thăm dò], đồng hành còn có thêm hai tiểu nhị cùng bốn gia đình, cả đoàn cứ theo đường lớn mà đi, sau mười ngày thì thuận lợi đến kinh thành.

Lúc tiến vào kinh thành đã là buổi tối, đoàn người trước tìm một khách *** sạch sẽ nghỉ ngơi.

“Nhạc phụ cùng đại ca nghỉ ngơi trước đi, đi đường đã rất vất vả rồi. Lần này trên đường thuận lợi, chúng ta đến đây sớm, còn mấy ngày nữa mới tới Trung thu. Ngày mai ta đi tìm hiểu một chút tình huống của các cung nhân.” dọc theo đường đi, Tần Khải Hành luôn chiếu cố phụ tử Lâm gia.

“Khải Hành người cũng vất vả, sớm đi nghỉ ngơi đi.”

Lâm Đại Tráng đối với con rể này rất là vừa lòng, hoàn hảo là lần này bọn họ đi cùng con rể, đứa con rể này rất có năng lực, dọc theo đường đi đều an bài thỏa đáng hết mọi thứ, làm cho bọn họ bớt không ít lo lắng.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc bọn họ dùng đồ ăn sáng, Tần Khải Hành đã đem sự tình mà hắn nghe ngóng được đều kể lại rõ ràng:

“Vào hôm Trung thu, bắt đầu từ giờ Thìn sẽ dựa theo thứ tự mỗi cung điện mà cho phép cung nhân ra gặp gia nhân của mình một canh giờ. Cung điện của Hoàng hậu nương nương tất nhiên là xếp hạng nhất, ta nghĩ vào sáng sớm thì chúng ta có thể nhìn thấy Gia Bảo.”

“Được vậy thì tốt quá!” Lâm Gia Văn cùng Lâm Đại Tráng nghe xong đều rất vui vẻ.

Dùng xong đồ ăn sáng, Tần Khải Hành, Lâm Gia Văn cùng Lâm Đại Tráng ba người đi dạo một chút ở kinh thành. Khách *** mà bọn họ trụ là ở thành tây, ở bên này chủ yếu là dân chúng phổ thông, thực phần hoa cũng thực náo nhiệt. Thành đông là quan to cùng quý nhân ở, hướng vào bên trong chính là nội thành hoàng thành, nơi đó chỉ có hoàng thân quốc thích cùng quan to của triều đình cư ngụ.

Tần Khải Hành đi dạo một hồi liền thuê một cái tiểu viện, phía trước có bày cửa hàng. Thanh toán nửa tháng tiền thuê nhà, buổi chiều đại gia liền rời khỏi khách ***, đem đồ vật đều dọn đi qua. Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn giúp đỡ đồng thời chỉnh lý hàng hóa, bố trí cửa hàng, đến buổi tối thì mọi thứ đều được chuẩn bị tốt.

Tần Khải Hành chuẩn bị ngày mai sẽ khai trương buôn bán, đem chiêu bài của Tần gia bố trang treo hảo.

“Nhạc phụ, đại ca buổi chiều phiên toái các người. Ngày mai thì tốt rồi, không cần làm phiên các người. Có ta cùng bọn tiểu nhị là được.”

“Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy. Cái mà ta cùng đại ca người giúp cũng chỉ là chút khí lực mà thôi. ha ha!” Lâm Đại Tráng nói.

“Đúng rồi, ta nghe được ở kinh thành có một chỗ tên là “Có gian thư cục”, người có công danh cũng có thể vào bên trong đọc sách, đại ca ngày mai có thể đi nhìn xem, nó ở ngay ranh giới giữa thành tây cùng thành

đông.” Tần Khải Hành lúc hỏi thăm mặt tiền cửa hàng thì nghe được nơi này.

“Vậy ngày mai nhất định phải đi nhìn xem.”

Lâm Gia Văn nghe xong rất là hứng thú. Trong thị trấn không có nhiều đại thư cục lắm, có rất ít sách có thể mượn đọc. Mà sách lại thực quý, với điều kiện của nhà hắn thì không có thể thường xuyên mua sách mang về.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi dùng qua đồ ăn sáng, Lâm Gia Văn liền đi đến thư cục mà hôm qua Tần Khải Hành đã nói. Thư cục này thật sự rất lớn, tổng thể có ba tầng lầu, là thư cục lớn nhất mà Lâm Gia Văn đã từng thấy.

Lâm Gia Văn đi vào bên trong, lập tức liền có tiểu nhị chào đón.

”Vị huynh đài này, chắc ngài đã có công danh, thỉnh lại đây đăng ký trước một chút.”

Sau khi đăng ký xong, tiểu nhị nói cùng Lâm Gia Văn:

“Ở đây, tầng thứ nhất và thứ hai là tùy ý đọc, nhưng không thể mang sách ra ngoài, chỉ có thể đọc tại thư cục, nếu yêu cầu cung cấp nước trà điểm tâm, thì xin mời lên tầng ba. Thỉnh cẩn thận trân trọng bộ sách, nếu có chút tổn thương thì sẽ phải bồi thường”.

Lâm Gia Văn cảm tạ tiểu nhị, trước tiên dạo một vòng ở lầu một, có rất nhiều loại sách trong thư cục này, bên cạnh mỗi một giá sách đều có một cái bàn. Thư cục có rất nhiều người nhưng thực an tĩnh, Lâm Gia Văn nhìn thấy tất cả mọi người thực an tĩnh mà ngồi đọc, thỉnh thoảng có thảo luận nhưng đều thực nhỏ giọng.

Lâm Gia Văn không thể chờ đợi được mà chọn ngay một quyển sách mà hắn cảm thấy hứng thú rồi ngồi ở một bên đọc.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Gia Văn một đầu chui vào biển tri thức, mỗi ngày đều ngâm mình ở trong thư cục.

Trong thư cục, Lâm Gia Văn còn nhận thức tú tài Tiền Thanh Côn, hai người nhất kiến như cố [kiểu như: mới gặp mà giống như quen biết từ lâu, hay là: mới gặp mà đã thấy hợp ý], đều thực khâm phục tài hoa của nhau.

“Lâm huynh, ha ha nhìn bề ngoài của ngươi, ta thật nhìn không ra, ngay từ đầu ta còn tưởng ngươi là khảo vũ cử [kiểu như: thi võ] đâu! Không nghĩ tới chúng ta giống nhau nga. Thật sự là quá tốt, có thể nhận thức một bằng hữu cùng chung chí hướng như ngươi, về sau chúng ta có thể thường xuyên cùng nhau thảo luận văn chương.”

Tiền Thanh Côn mới gặp Lâm Gia Văn, nhìn hắn lưng hùm vai hổ, bộ dáng thô kệch như vậy cứ nhiên cũng là một người đọc sách, rất là tò mò, nên chủ động bắt chuyện. Không nghĩ tới bọn họ cứ như vậy mà tán gẫu suốt, sau đó bọn họ liền đi lên tầng ba của thư cục, vừa uống trà vừa nói chuyện trời đất.

“Tiền huynh, ta cũng rất hân hạnh được biết một bằng hữu như ngươi, đáng tiếc ta là cùng gia nhân đến kinh thành để gặp mặt đệ đệ vào dịp lễ Trung thu, chờ thấy mặt đệ đệ xong sẽ trở về đi.”

Lâm Gia Văn cũng thật tiếc, sách trong thư cục này thư, hắn còn chưa có nhìn đủ.

“Á! Vậy thật sự là đáng tiếc, đệ đệ của ngươi làm cung nhân ở trong cung sao? Lần này là vì cầu phúc cho Thái tử điện hạ sau khi tiêu diệt man tộc, ân đức của Hoàng Thượng cùng hoàng hậu hoàng mệnh môn cuốn cuộn, ơn trạch lễ Trung thu lần này là sự kiện trước nay chưa từng có”. Tiền Thanh Côn còn nói, “Ta nói Thái tử điện hạ thật đúng là một thái tử ưu tú, trong lĩnh vực quân sự, hắn bách chiến bách thắng, đối với văn nhân chúng ta, hắn cũng thực coi trọng, nghe nói phía sau thư cục này chính là Thái tử điện hạ, hắn làm việc này là muốn cho thư sinh nghèo cũng có thể đọc được sách”

“Đúng vậy, thật sự cảm kích ban ân lần này. Nếu không thì chẳng biết đến khi nào mới có thể gặp mặt đệ đệ của ta nữa! Mọi người trong nhà đều rất nhớ hắn.” Lâm Gia Văn cảm khái.

“Ta có một cô cô cũng là người hầu trong cung, có chút hiểu biết. Đệ đệ của ngươi là người hầu trong cung nào?” Tiền Thanh Côn hỏi.

“Đệ đệ của ta là cung thị trong cung Hoàng hậu nương nương, là tại ngự điểm phòng làm điểm tâm.” Lâm Gia Văn nghe Tiền Thanh Côn hỏi liền trả lời.

“Vậy thì rất tốt, so với mấy chỗ khác, đây thật đúng là một địa phương tốt, đệ đệ của ngươi vận khí thật hảo.” Tiền Thanh Côn nghĩ nghĩ. “Nếu là trong cung Hoàng hậu nương nương, ta nghe nói ở đó có một bí văn về Thái tử điện hạ.” Tiền Thanh Côn thần bí hề hề mà nói, “Nghe nói Thái tử điện hạ coi trọng một cung thị trong cung Hoàng hậu nương nương, hiện tại chính là ngày đêm sủng ái. Nghe nói tuổi của cung thị kia còn rất nhỏ nữa”. [Y-H: ẹc, tên này cũng nhiều chuyện nhỉ]

Lâm Gia Văn nghe xong nhăn nhu mày, cũng không dám nghĩ nhiều, liền mỉm cười cho qua. Những quý nhân đó đều không có chút tình yêu nào đâu. Thái tử điện hạ anh minh thần võ sớm đã truyền khắp thiên hạ, hần xử lý Man tộc rất quyết đoán ngoan tuyệt. Không nghĩ tới cũng có chút mê a....

Mà về phía Tần Khải Hành cũng tiến triển thuận lợi, từ sau khi khai trương, ngăn ngừa qua mấy mà bán cũng tương đối khá. Vải vóc tơ lụa tốt ở kinh thành rất nhiều, màu sắc và hoa văn cũng mới mẻ độc đáo xinh đẹp, bất quá giá cả cũng cao. Trong khi đó, vải vóc Tần Khải Hành mang đến có chất lượng không tồi, hoa văn nếu để ở quê nhà thì không còn mới nhưng ở kinh thành thì lại tương đối mới mẻ, hơn nữa giá cả cũng phải chăng nên dần chứng thành tây cũng thực thích.

Tần Khải Hành rất vui vẻ, nếu cứ theo cái đà này, không quá mấy ngày nữa là có thể đem hàng lần này bán hết. Nghĩ thầm lần này đến kinh thật sự là lựa chọn đúng, chẳng những bán được hàng tồn mà còn kiếm thêm được chút ít tiền lời. Chờ khi trở về, sẽ đặt mua một ít hàng hóa đang thịnh hành ở kinh thành mang về, đến lúc đó khẳng định còn có thể kiếm thêm không ít, nếu có thể tìm được đối tác cố định, vậy thì càng tốt hơn.

Lễ Trung thu từ từ tới gần, phụ tử Lâm gia cùng Tần Khải Hành đối với việc gặp mặt Lâm Gia Bảo tràn ngập chờ mong...

— Đăng bởi: admin

14. Chương 14: Gặp Mặt

CHƯƠNG 15: GẶP MẶT

.

Cám ơn Ngọc Chi, mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình ko biết.

.

Lễ Trung thu từ từ tới gần, cảm xúc của Lâm Gia Bảo cũng càng ngày càng không vui. Hiên Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng của Lâm Gia Bảo rất là đau lòng, nhưng khi hần hỏi thì y cứ lắc đầu trầm mặc không nói.

Kỳ thật Hiên Viên Hân Thừa biết trong lòng Lâm Gia Bảo đang suy nghĩ cái gì, nhất định là nghĩ đến việc gặp mặt gia nhân vào dịp lễ Trung thu. Hần cũng vẫn luôn chờ Lâm Gia Bảo chủ động hướng hần xin giúp đỡ, nhưng chờ hoài không thấy, xem ra bảo bối của hần vẫn chưa đủ tín nhiệm hần.

Ngày mai chính là lễ Trung thu, nhìn bảo bối vẫn không chuẩn bị nói cùng hần về việc muốn gặp gia nhân, Hiên Viên Hân Thừa thở dài.

“Bảo bối, chúng ta cần nói chuyện...”

Buổi chiều Hiên Viên Hân Thừa không có đi thư phòng xử lý chính vụ, mà là lôi kéo Lâm Gia Bảo mới vừa ngủ trưa dậy lên ngồi ở bên giường.

“Bảo bối có lời gì muốn nói với ta không?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi.

Lâm Gia Bảo lắc lắc đầu.

Hiên Viên Hân Thừa nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bảo bối lên nhìn thẳng hần, hỏi:

“Ta là ai?”

“Thái tử điện...”

Lâm Gia Bảo còn chưa nói xong đã bị Hiên Viên Hân Thừa ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn. Lời nói bị nuốt hết trong miệng của hắn, Hiên Viên Hân Thừa dùng lưỡi tham nhập vào trong miệng Lâm Gia Bảo, trong miệng y bốc lên, cùng cái lưỡi nhỏ thơm tho của bảo bối quần quanh cùng một chỗ.

Hiên Viên Hân Thừa lưu luyến rời đi cái miệng nhỏ nhắn của bảo bối, lại hỏi.

“Bảo bối, ta là ai? Ta là gì của ngươi?”

“Tướng công... tướng công của Gia Bảo” Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn trả lời.

“Thực ngoan! Bảo bối, ta là tướng công của ngươi, có chuyện gì không thể cùng tướng công nói.” Hiên Viên Hân Thừa thấy Lâm Gia Bảo lại trầm mặc không nói, “Hay là ngươi không tin tướng công ân...”

“Không...” Lâm Gia Bảo nói.

Hiên Viên Hân Thừa đem Lâm Gia Bảo ôm vào lòng trong, “Bảo bối ngươi phải biết, không có chuyện gì mà tướng công của ngươi làm không được.” Hiên Viên Hân Thừa hôn hôn hai má Lâm Gia Bảo, ôn nhu hỏi: “Có muốn gặp người nhà của ngươi không?”

Lâm Gia Bảo nghe được hai chữ “người nhà” lập tức dùng sức mà gật đầu (^_^), nước mắt lập tức chảy xuống. “Muốn, muốn!”

Hiên Viên Hân Thừa hôn lên nước mắt của Lâm Gia Bảo, “Đừng khóc bảo bối, ngày mai khẳng định cho ngươi nhìn thấy gia nhân...”

“Chính là... Chính là... Cung quy...” Lâm Gia Bảo nói chuyện còn mang theo tiếng khóc nức nở.

“Hảo ... Hảo, đừng khóc, ngoan bảo của ta. Ngươi xem, mấy ngày nay ngươi lo lắng, ăn cũng ăn ít, làm tướng công ta rất lo lắng nha. Về sau có chuyện gì đều phải nói cùng tướng công, mặc kệ việc khó như thế nào, tướng công đều có thể giúp ngươi giải quyết, biết không?” Hiên Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo, trấn an, vỗ nhẹ lên lưng y, ghé vào lỗ tai y ôn nhu nói.

“Ta... Ta biết, tướng công thật tốt!” Lâm Gia Bảo vươn tay ôm lấy Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa thực vui sướng khi Lâm Gia Bảo chủ động ôm lấy hắn, “Về sau có bất luận chuyện gì khó xử đều không cho giấu ở trong lòng biết không?”

“Dạ. Về sau sẽ không.” Lâm Gia Bảo cam đoan.

“Ngày mai sẽ để cho Nguyên Phúc bọn họ an bài, ngươi không cần lo lắng.” Hiên Viên Hân Thừa yêu thương mà hôn hôn cái mũi nhỏ vì khóc mà có chút hồng hồng của Gia Bảo.

Hôm lễ Trung thu, Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành ba người từ rất sớm đã trước cửa Ngoại ngũ sở cung mà chờ. Cửa cung đã tụ tập rất nhiều người nhà của các cung nhân.

Giờ Thìn vừa đến, cửa cung mở ra, một đội thị vệ đi ra duy trì trật tự. Thủ lĩnh cầm đầu thị vệ bắt đầu đọc tên cung điện, mỗi khi đọc một cái tên thì sẽ có một nhóm cung nhân đi ra.

Sau khi nhóm cung nhân đi ra đều sôi nổi tìm kiếm người nhà của mình, có người khi thấy được người nhà của mình thì bật người chạy vội đi qua, có người thì ôm nhau vừa khóc vừa cười, mọi người nhìn thấy đều rất là hâm mộ. Một số người vì chưa thấy được người nhà thì đều dựng thẳng lỗ tai nghe thủ lĩnh thị vệ đọc cung danh.

Lâm Gia Văn bọn họ đợi khoảng nửa canh giờ, rốt cục nghe được thủ lĩnh thị vệ báo tên Vĩnh Thọ cung. Ba người Lâm Gia Văn đều kéo cao cổ hướng về phía cửa cung mà nhìn, lại tiếp tục nhìn. Thẳng đến khi thủ lĩnh thị vệ lại đọc đến tên của một cung khác, bọn họ vẫn không nhìn thấy Lâm Gia Bảo.

Lại đợi trong chốc lát, vẫn không thấy Lâm Gia Bảo, Lâm Đại Tráng có chút nóng nảy.” Gia Bảo như thế nào còn không ra nha?”

Tần Khải Hành nói với Lâm Đại Tráng: “Nhạc phụ ngài đừng nóng vội, ta đi hỏi một chút.”

Lúc này thấy thủ lĩnh thị vệ đã đình chỉ báo danh, ba người Lâm Đại Tráng thấy thế liền đi qua.

“Thị vệ đại nhân, xin hỏi cung nhân Vĩnh Thọ cung đều đi ra hết rồi sao?” Tần Khải Hành tiến lên hỏi.

Thủ lĩnh thị vệ kia nhìn ba người bọn họ một cái rồi nói: “Đã sớm đi ra .”

Lâm Đại Tráng nghe xong có chút nóng nảy, “Sao lại như thế được ? Hải tử nhà của ta còn chưa có đi ra mà?”

Tần Khải Hành đưa cho thủ lĩnh thị vệ một chút thù lao, “Thị vệ đại nhân có thể hay không giúp chúng ta tra một chút, đệ đệ nhà của ta gửi thư về nói là làm người hầu ở tại Vĩnh Thọ cung.”

Thủ lĩnh thị vệ lại nhìn danh sách, “Vĩnh Thọ cung đều phóng xuất , đệ đệ nhà ngươi tên gọi là gì?”

“Đệ đệ của ta ở trong cung gọi là Lâm An Trúc , làm phiên thị vệ đại nhân giúp chúng ta nhìn xem.” Lâm Gia Văn nói.

“Lâm An Trúc ... trong danh sách Vĩnh Thọ cung không có tên này, các người có nhớ lầm không?” Thủ lĩnh thị vệ đem một tờ danh sách của Vĩnh Thọ cung cho bọn hắn nhìn thoáng qua.

Lâm Gia Văn rất nhanh nhìn qua một chút, quả thật không có tên của đệ đệ. Cũng rất là lo lắng, như thế nào lại không có tên của đệ đệ? Rõ ràng trong thư viết rành mạch , nói là làm người hầu trong Vĩnh Thọ cung của Hoàng hậu nương nương.

Thủ lĩnh thị vệ nghĩ nghĩ, nói với bọn họ: “Có lẽ là lại bị điều đến cung khác đi, các người chờ một chút, lát nữa còn có vài cung nhân từ các cung khác sẽ đi ra.”

Gần đây cũng không có nghe nói có cung nhân nào bị xử trí, bất quá cái tên Lâm An Trúc ngược lại có chút quen tai, giống như đã từng nghe qua ở nơi nào đó.

Lâm Đại Tráng bọn họ nghe xong liền cảm tạ hắn, đứng ở một bên tiếp tục chờ, trong lòng ba người đều có chút thấp thỏm bất an. Chỉ chốc lát sau, có một cái tiểu thái giám chạy đến cửa cung, đem cung bài cho thủ lĩnh thị vệ xem xét, sau còn nói vài câu, chỉ thấy thủ lĩnh thị vệ kia hướng về phía ba người Lâm Đại Tráng đang đứng chỉ chỉ. Chỉ thấy tiểu thái giám kia hướng bọn họ chạy tới.

“Ba vị chính là gia nhân của Lâm An Trúc ?” Nguyên Khánh có chút thở hồng hộc hỏi.

“Chúng ta đúng là gia nhân của Lâm An Trúc , xin hỏi đệ đệ của ta có phải có chuyện gì hay không mà bị trì hoãn ?” Lâm Gia Văn hướng Nguyên Khánh hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, ba vị mời, nơi này cũng không phải là chỗ nói chuyện.” Nguyên Khánh đầu tiên là hàm hồ nói xong, ý bảo ba người Lâm Đại Tráng đi theo hắn.

Trong lòng ba người Lâm Đại Tráng đều có chút nghi ngờ, liền theo Nguyên Khánh rời đi. Sau, Nguyên Khánh đem bọn họ đưa đến một đại tửu lâu, Nguyên Khánh hướng chưởng quầy đưa ra một cái chiếu bài, tiếp theo, bọn họ đã được chưởng quầy tự mình nghênh tiếp đến phòng chữ thiên số 1.

Phòng số 1 thực lớn, có hai gian trong ngoài. Gian bên ngoài có một bàn tiệc rất lớn, có thể đủ cho mười người ngồi. Gian bên trong là nơi tiếp khách, bố trí tinh xảo thanh lịch, bài trí tinh mỹ, trên tường treo tranh chữ vừa thấy đã biết xuất từ tay của danh gia.

Sau khi Nguyên Khánh thỉnh ba người Lâm Đại Tráng ngồi xuống, Lâm Gia Văn rót cuộc kiểm chế không được hỏi:

“Vị công công này, chẳng biết tại sao lại mang chúng ta tới đây?”

“Tiểu nhân là Nguyên Khánh trong Thái tử Đông Cung, thỉnh các vị không cần gấp, thực nhanh sẽ có thể nhìn thấy Lâm tiểu chủ .” thái độ Nguyên Khánh ôn hòa hữu lễ mà nói.

“Lâm tiểu chủ?” Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn còn có Tần Khải Hành, ba người nghe xong đều thực giật mình, sôi nổi kinh hô.

“Ba vị còn không biết đi, Lâm An Trúc, Lâm tiểu chủ vào tháng rồi đã được Hoàng hậu nương nương ban cho Thái tử điện hạ làm tiểu thị , hiện tại Lâm tiểu chủ đã nhận được hoàng gia ngọc điệp, cũng được xem

như là một tiểu chủ tử. Từ Châu Phái Huyền cách đây khá xa, tin tức có chậm , sợ là ở đó còn chưa được thông báo.” Nguyên Khánh giải thích.

Ba người Lâm Đại Tráng nghe Nguyên Khánh nói xong, đều thập phần khiếp sợ.

“Như thế nào có thể? Tại sao có thể như vậy? Gia Bảo rất còn rất nhỏ mà! Đây...”

Lâm Đại Tráng không khống chế được mà đứng dậy. Song nhi bảo bối của hắn cư nhiên làm tiểu thị của Thái tử, Lâm Đại Tráng nghe xong đều không có một tia vui sướng, ngược lại thập phần thương tâm khổ sở. Tuy nói Thái tử không thể so với người bên ngoài, nhưng tiểu thị kỳ thật cũng giống như nha hoàn thông phòng của các phú quý nhân gia. Ai... Thái tử là hoàng đế tương lai, tương lai sẽ có tam cung lục viện , như vậy, tương lai của Gia Bảo phải làm sao đây ...sao số mệnh của Gia Bảo lại khổ như vậy...

Trong lòng Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành cũng đều nhắc lên sóng to gió lớn. Lâm Gia Văn nhớ tới lúc trước có nghe Tiền Thanh Côn nói về việc Thái tử điện hạ, lúc ấy hắn còn cười trừ, cũng không có để ở trong lòng. Không nghĩ tới tiểu thị này chính là đệ đệ của hắn, đệ đệ của hắn vừa mới quá 14 tuổi, còn nhỏ như vậy, bộ dạng cũng chỉ là có chút đáng yêu, nhưng so với mỹ nhân ở cung đình khẳng định là không thể so sánh. Đệ đệ từ nhỏ thực thiên chân thiện lương, cũng không có tâm kế gì. Chuyện người bình thường sử dụng tranh sủng, thê thiếp đều luôn đấu đá không ngừng, chưa nói đến việc tranh đoạt quyền lợi ở hoàng gia , như thế thì trong tương lai, đệ đệ của hắn như thế nào có thể thích ứng được với lục đục trong cung đình đây. Lâm Gia Văn vì thế lo lắng thật sâu.

Tần Khải Hành cũng kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới song nhi tiểu thúc tử này lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Được Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ coi trọng. Nhưng khi nghĩ đến tính tình của Lâm Gia Bảo thì cũng rất là lo lắng.

Nguyên Khánh nhìn thấy ba người đều là thương tâm khổ sở, sợ rằng bọn họ có chỗ hiểu lầm, nên hướng bọn họ nói:

“Ba vị yên tâm, Lâm tiểu chủ ở tại Thái tử Đông Cung quá thực rất tốt .Thái tử điện hạ đối với Lâm tiểu chủ là yêu thích cực kỳ, đối xử với tiểu chủ vô cùng chu đáo, việc này đối với những người khác đều chưa từng có . Lâm tiểu chủ hiện tại chính là đệ nhất nhân trong Thái tử Đông Cung của chúng ta đó.”

Lâm Đại Tráng bọn họ nghe tiểu công công nói xong, cũng không có yên tâm hơn chút nào, vẫn tương đối sầu lo. Đầu trầm mặc không nói mà chờ Lâm Gia Bảo đến.

Hiên Viên Hân Thừa sau khi lâm triều xong liền mang theo Nguyên Phúc trở về, vừa đến Bình Nhạc uyển thì thấy ngay Gia Bảo đang đứng ở trước cửa nôn nóng mà chờ hắn . Hiên Viên Hân Thừa cười khẽ, từ khi Gia Bảo biết có thể cùng gia nhân gặp mặt, thì luôn ở trong trạng thái hưng phấn. Tối hôm qua khiến hắn dễ thật lâu mới đem y đồ ngủ. Hôm nay lại bên ngoài kiến chân nóng hổi trông hắn đến, đây chính là đãi ngộ trước nay chưa từng có nga, nghĩ đến đó, hắn liền có chút ghen tị.

Hôm nay Lâm Gia Bảo ăn mặc thực xinh đẹp, Thư Nhã cùng Thư Cầm biết tiểu chủ hôm nay sẽ gặp lại gia nhân, cố ý vì y tỉ mỉ ăn diện một phen.

Hôm nay, Lâm Gia Bảo mặc một bộ xiêm y màu xanh ngọc, mặt trên thêu hoa văn rất xinh đẹp, tay áo khâu cổ áo đều viền tơ vàng, cộng thêm da thịt của y rất trong suốt, nên nhìn rất là chói mắt. Tóc Lâm Gia Bảo xuyên một cây ngọc trâm, bên hông quấn một cái đai lưng được đính bảo thạch đủ màu rất đẹp. Thoạt nhìn y rất giống một tiểu công tử con nhà giàu.

Hiên Viên Hân Thừa mê mẩn nhìn Lâm Gia Bảo, “Bảo bối hôm nay ăn diện thực đẹp. Xiêm y này của cấm tú phường không tồi, lần sau làm thêm mấy bộ nữa đi.”

“Dạ.” Thư Cầm và Thư Nhã đồng thanh đáp.

Cấm tú phường là hoàng gia ngự dụng may y phục, ở đó có rất nhiều tú nương xuất chúng đến từ toàn quốc, là nơi chuyên môn chế tác quần áo cho Hoàng Thượng, hoàng hậu, hoàng tử. Chỉ những người có địa vị cao trong cung mới có thể có hưởng thụ đãi ngộ này, mà phi tử quý nhân bình thường cũng chỉ có thể do y cục của Phủ Nội Vụ thống nhất chuẩn bị cho .

Từ khi có Lâm Gia Bảo ở bên người, Hiên Viên Hãn Thừa đều cho y hưởng dụng mọi thứ tốt nhất. Hoàng hậu chương quản hậu cung, tự nhiên cũng biết Hiên Viên Hãn Thừa cố làm ra vẻ, cũng hiểu được dụng ý của hắn. Cho nên đối với những việc ở Bình Nhạc uyển chưa từng can thiệp. Việc này đối với những người sống trong cung, nếu không ngốc thì có thể hiểu được là Lâm Gia Bảo được Hoàng hậu nương nường cùng Thái tử điện hạ vô cùng yêu thích.

Lần này Lâm Gia Bảo xuất cung, Hiên Viên Hãn Thừa phái Nguyên Phúc đi theo Lâm Gia Bảo, lại an bài thêm hai thị vệ hộ tống, hơn nữa bên người Gia Bảo nguyên bản có hai ám vệ. Từ lâu mà họ gặp mặt bên trong hoàng thành cũng là sản nghiệp của thuộc hạ hắn, nên hắn nghĩ gặp mặt ở đó chắc là không có vấn đề gì.

Lâm Gia Bảo cùng Hiên Viên Hãn Thừa lên xe ngựa, xe ngựa chậm rãi chạy về hướng cửa cung, thuận lợi mà ra cung.

“Hôm nay bảo bối có thể cùng gia nhân đoàn tụ một ngày, chờ cùng gia nhân dùng bữa tối rồi hãy trở về. Thế nào, có cao hứng không?” Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo mười ngón đan nhau, ôn nhu nói.

“Thật vậy chăng? Quá tốt nha? Đã lâu không nhìn thấy bọn họ, rất nhớ rất nhớ bọn họ nha. Có rất nhiều lời muốn nói cùng với bọn họ.” Không biết hôm nay là ai sẽ đến thăm y đây.

“Chỉ cần người vui vẻ thì tốt.”

Hiên Viên Hãn Thừa hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo hiện tại đã quen Hiên Viên Hãn Thừa hôn môi, có đôi khi cũng sẽ học đáp lại hắn, bảo bối chủ động tổng sẽ làm Hiên Viên Hãn Thừa vui sướng không thôi.

Xe ngựa thực nhanh ngừng lại trước cửa Tài Nguyên Thiên Nhiên lâu.

“Đi thôi, ta để Nguyên Phúc đi theo người, buổi tối lại đến đón người.” Hiên Viên Hãn Thừa lại cùng Nguyên Phúc phân phó: “Cẩn thận mà hầu hạ cho tốt, không được có bất luận cái gì sơ xuất.”

“Dạ. Thỉnh Thái tử điện hạ yên tâm.” Nguyên Phúc dìu Lâm Gia Bảo xuống xe ngựa, hai thị vệ đi theo ở phía sau tiến nhập từ lâu.

Lâm Gia Bảo đi theo Nguyên Phúc tới phòng chữ thiên số 1, ức chế không kìm được kích động mà đẩy cửa phòng ra. Lâm Gia Bảo rốt cục thấy được gia nhân mà y tâm tâm niệm niệm gần hai năm nay.

“Cha! Đại ca! Đại tỷ phụ!” Lâm Gia Bảo nhìn thấy bọn họ tiến đến liền ôm lấy phụ thân. “Gia Bảo rất nhớ các người!”

“Gia Bảo a, chúng ta cũng nhớ người, đến để cha hảo hảo nhìn xem người.” một hán tử trắng kiện như Lâm Đại Tráng cũng hơi hơi đỏ hốc mắt.

Người một nhà gặp mặt đều thực kích động, gần nửa ngày mới bình phục tâm tình. Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh tùy thời cáo lui, chỉ để lại hai thị vệ gác ngoài cửa. Người ngoài đều đi rồi, Lâm Đại Tráng không thể chờ đợi được hỏi:

“Gia Bảo, hai năm nay người sống như thế nào? Tại sao lại trở thành tiểu thị của Thái tử điện hạ vậy?”

“Hai năm qua ta sống rất tốt, chỉ là rất nhớ các người.”

Lâm Gia Bảo đem tình hình từ khi y tiến cung đến hiện tại đại khái đều nói qua, nói đến vì sao mình lại trở thành tiểu thị của Thái tử điện hạ, y cũng không rõ ràng lắm.

”Không biết như thế nào, liền nhận được ý chỉ của Hoàng hậu nương nường, sau đó liền làm tiểu thị của Thái tử điện hạ.”

Lâm Gia Văn thấy ngay cả Gia Bảo đệ đệ của hắn cũng không rõ ràng, ở trong lòng âm thầm thở dài.

“Thái tử điện hạ hắn... Đối với người tốt không?”

“Ân! Thái tử điện hạ đối với ta tốt lắm !”

Lâm Gia Bảo dùng sức mà gật đầu. Thái tử điện hạ là tướng công của Gia Bảo, tướng công có nói qua thực thích y, cho nên y cũng thực thích thực thích tướng công.

Lâm Gia Văn nhìn bộ dáng của đệ đệ đối với Thái tử điện hạ tràn đầy hâm mộ, trong lòng càng cảm thấy khó chịu. Lâm Gia Bảo còn nhỏ, y căn bản không rõ trở thành tiểu thị của Thái tử thì tương lai sẽ như thế nào. Đệ đệ tâm tư đơn thuần, nhìn dáng vẻ của y giống như là đem Thái tử điện hạ trở thành một tướng công bình thường như bao người khác.

Tần Khải Hành ở một bên nhìn ánh mắt của Lâm Gia Bảo khi nói đến Thái tử điện hạ, trong lòng cũng thở dài, đứa nhỏ này sợ đã yêu rồi. Hiện tại Lâm Gia Bảo tuổi trẻ đáng yêu thực làm cho Thái tử yêu thích, nhưng tương lai thì không thể nói trước, hơn nữa Lâm Gia Bảo lại là một song nhi ai...Lâm Đại Tráng nghĩ nghĩ lại hỏi Lâm Gia Bảo.

“Thái tử hân... nữ nhân bên cạnh Thái tử điện hạ có nhiều hay không?”

Lâm Gia Bảo nghe xong ngẩn người, thực mờ mịt mà nói: “Nữ nhân?”

“Chính là bên người Thái tử điện hạ có nhiều thiếp hay không?” Lâm Đại Tráng nhìn bộ dáng Lâm Gia Bảo, cảm thấy nóng vội không thôi.

“Không biết có nhiều hay không, chưa từng thấy qua.” Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ trả lời.

“Vậy Thái tử phi đâu? Cũng chưa thấy qua sao?” Lâm Gia Văn nghe xong cũng hỏi.

“Chưa thấy qua. Thái tử điện hạ nói Thái tử phi bị bệnh, không cần đi gặp.”

Lâm Gia Bảo cũng từng hỏi qua Thái tử điện hạ rằng có cần đi thỉnh an Thái tử phi hay không. Thái tử điện hạ nói chỉ cần đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương là đủ rồi.

“Việc này... không phù hợp lễ thường a.” Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành hai mặt nhìn nhau.

“Bất quá Thái tử điện hạ thường xuyên mang theo ta đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương.” Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ còn nói thêm.

Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành nghe xong đều gật gật đầu, hướng Hoàng hậu nương nương thỉnh an quan trọng hơn chút. Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa,

“Lâm tiểu chủ, đã đến giờ dùng ngọc thiện, tiểu chủ cùng gia nhân dùng bữa trước đi.” Nguyên Phúc tiến vào hướng Lâm Gia Bảo hành lễ nói.

“Được.” Lâm Gia Bảo đáp lại.

Sau đó Nguyên Khánh rất nhanh an bài xuống, một bàn đầy thức ăn liền xuất hiện ở trước mặt bọn họ. Sau khi mọi thứ đều xếp đặt xong, bọn họ lại rất nhanh mà rời đi.

“Thỉnh tiểu chủ chậm dùng.”

Chờ bọn họ đi rồi, ba người Lâm Đại Tráng lại cùng Lâm Gia Bảo nói thêm vài câu, sau đó dần dần trầm tĩnh lại. Lâm Gia Bảo bọn họ đồng thời dùng ngọc thiện, lại đồng thời tán gẫu với nhau. Lâm Gia Bảo nói cho bọn họ biết mỗi ngày y ở trong Thái tử Đông Cung sẽ làm những thứ gì. Lâm Gia Văn bọn họ nghe được Thái tử điện hạ cố ý để cho danh gia đại nho đến dạy Lâm Gia Bảo học tập thi họa, cũng đều thực vui mừng, xem ra Thái tử điện hạ thật đúng là thích Gia Bảo.

Lâm Gia Bảo cũng hỏi phụ thân ,đại ca cùng đại tỷ phụ chuyện đã xảy ra trong nhà. Nghe được đại tỷ phụ nói năm trước đại tỷ sinh được một đôi long phượng thai thì cao hứng cực kỳ. Lại biết được năm nay đại ca thi đậu tú tài, đại tẩu cũng sẽ sinh vào tháng sau, không biết là tiểu chất tử hay là tiểu chất nữ nữa? Ngấm lại thật vui vẻ thay cho đại ca nha...

Lâm Gia Bảo nghe phụ thân nói bạc y gởi về dùng để xây dựng thêm phòng ở, còn mua đất vườn. Phụ thân bọn họ nói thêm một vài việc vặt trong nhà, Lâm Gia Bảo nghe lắng rất hứng thú.

Thời gian đoàn tụ vui vẻ thường là rất ngắn, sau khi dùng qua bữa tối không bao lâu, Nguyên Phúc liền gõ cửa bẩm báo.

“Thời gian không còn sớm. Xe ngựa tới đón Lâm tiểu chủ đã đến .”

Lâm Gia Bảo cùng Lâm Đại Tráng bọn họ lưu luyến nói lời từ biệt ở cửa tửu lâu. Nguyên Khánh tiến lên dìu Lâm Gia Bảo lên xe ngựa, Lâm Gia Bảo lên xe ngựa, Thái tử điện hạ hiện tại cũng đang ngồi bên trong , Hiên Viên Hân Thừa nhìn bảo bối hồng hồng hốc mắt, giúp y vén màn lên, Lâm Gia Bảo vươn đầu ra ngoài cửa sổ xe ngựa, hướng về phụ thân bọn họ phát tay nói lời từ biệt.

Ba người Lâm Đại Tráng cũng cùng Lâm Gia Bảo phát tay, nhìn xe ngựa chậm rãi rời đi, càng lúc càng xa. Thẳng đến khi nhìn không thấy, mới bỏ tay xuống.

“Thái tử điện hạ... Vừa mới rồi hình như có ở trên xe ngựa...”

Vừa rồi, khi Lâm Gia Bảo lên xe ngựa, Lâm Gia Văn nhìn thấy trong xe ngựa mơ hồ có thân ảnh của một nam nhân cao lớn. Mà nam nhân kia chắc hẳn chính là Thái tử điện hạ đi...

Lâm Đại Tráng cùng Tần Khải Hành sau khi nghe đều thực giật mình, bọn họ vừa mới nói lời từ biệt cùng Gia Bảo, đều không có chú ý tới. Thái tử điện hạ a... Bọn họ cư nhiên từng cách Hoàng Thượng tương lai của Hiên Viên đế quốc gần như vậy a...(^ _ ^).

— Đăng bởi: admin

15. Chương 15: Hồi Trình

CHƯƠNG 16: HỒI TRÌNH

.

Cám ơn Williamken đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Ngồi vững vàng trong xe ngựa, Hiên Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo còn có chút khổ sở, hẳn an ủi y nói:

“Bảo bối ngoan, đừng khổ sở , về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ cho người nhìn thấy gia nhân.”

Sau khi Lâm Gia Bảo nghe thấy thế, ánh mắt lập tức sáng lên, “Thật sự? Thật sự?”

“Lại không tin tưởng công sao, ngoan bảo của ta, nguyện vọng của người, tướng công đều sẽ thỏa mãn người. Về sau, người cũng có thể tiếp tục viết thư hay gửi đồ vật trở về cho gia nhân.”

“Tướng công, người thật sự đối tốt với Gia Bảo, cám ơn tướng công.”

Lâm Gia Bảo luôn ghi nhớ cung quy, biết những gì Thái tử điện hạ nói đều là vì y mà phá lệ , ở trong lòng tràn ngập cảm kích.

“Chỉ nói cám ơn ngoài miệng thì không đủ đâu, bảo bối...” Hiên Viên Hân Thừa nhìn về phía Lâm Gia Bảo nói.

Lâm Gia Bảo hiểu ý, dùng sức hôn một cái vào miệng Hiên Viên Hân Thừa. Hiên Viên Hân Thừa nở nụ cười.

“Còn chưa đủ đâu, bảo bối.”

Lâm Gia Bảo tiếp tục hôn thêm vài cái nữa, Hiên Viên Hân Thừa chế trụ cái ót Lâm Gia Bảo, thật sâu mà hôn y. Sau một lúc lâu, hẳn mới buông Gia Bảo ra, dùng tay mân mê cánh môi bị hôn đến sưng đỏ của bảo bối, ách lên tiếng:

“Còn chưa đủ a... Bảo bối, buổi tối còn phải hảo hảo tạ ta a.” [Y-H: anh tham quá]

“Dạ.” Lâm Gia Bảo nghe xong thì hai lỗ tai đều đỏ, lí nhí trả lời.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hiên Viên Hân Thừa đã tỉnh rất sớm, hôm nay mặc hựu [kiểu như : ngày nghỉ] không cần vào triều, Hiên Viên Hân Thừa cũng không vội mà ngồi lên. Hắn nằm ngắm vẻ mặt ngủ say ngọt ngào của bảo bối, thật sự là nhìn hoài không thấy chán.

Tối hôm qua, Lâm Gia Bảo bị hấn gây sức ép thật lâu nên ngủ rất say. Hiên Viên Hân Thừa nhớ lại mỹ sự tối hôm qua. Tối hôm qua, bảo bối thật sự dốc sức mà cảm tạ hấn. Nhớ đến Gia Bảo dùng khoang miệng ẩm áp kia ngâm bảo bối của hấn, cái lưỡi linh hoạt kia làm hấn muốn ngừng mà không được. Hiên Viên Hân Thừa ngày thường thực chú ý trân trọng Gia Bảo, rất ít để y dùng miệng lấy lòng hấn, thường thì hấn chỉ lôi kéo đôi tay nhỏ bé của Gia Bảo để hỗ trợ, hoặc là để Gia Bảo dùng hai chân...Tối hôm qua vì Gia Bảo chủ động nên làm hấn thật cao hứng, đối với việc bảo bối cố gắng lấy lòng hấn, trong lòng Hiên Viên Hân Thừa vừa vui lại vừa đau lòng. Đến cuối cùng, hấn không thể khống chế mà phóng thích ở trong miệng của bảo bối, cảm giác kia thật khiến cho hấn dục tiên __ dục tử.

Sau đó, hấn lại dùng hai chân Gia Bảo lộn một lần, lộn có chút ngoan đến nỗi bên trong đùi của Gia Bảo đều có chút sưng đỏ. Lúc tự mình bôi thuốc cho bảo bối, Hiên Viên Hân Thừa rất là đau lòng, bảo bối thật sự rất mê người ai... Hiên Viên Hân Thừa âm thầm thề về sau nhất định phải khắc chế tái khắc chế, không thể lại làm bảo bối bị thương. [Y-H: anh hứa hoài mà có làm được đâu]

Áo ngủ bằng gấm của Lâm Gia Bảo không thể che hết những dấu vết đỏ thắm do Hiên Viên Hân Thừa để lại trên người mình. Hiên Viên Hân Thừa nghĩ lát nữa đây khi Thư Nhã cùng Thư Cẩm đến thay quần áo cho Gia Bảo, lúc đó biểu tình các nàng sẽ..., trong lòng có chút bất đắc dĩ. Ai...

Hai người Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn hôm nay cũng đều thức dậy trễ, những gì trải qua ngày hôm qua đối với bọn họ mà nói đều rất rung động . Buổi tối sau khi trở về thì hai người đều lặn qua lộn lại mà không ngủ được.

Tần Khải Hành thì thức sớm hơn, đang chỉ huy bọn tiểu nhị chỉnh lý đồ vật. Hàng hóa lần này hấn mang đến đã toàn bộ bán hết, sau đó hấn lại mua một xe hàng hóa đang lưu hành trong kinh cùng một số vải vóc mang về.

Tần Khải Hành , Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn đồng thời dùng cơm trưa, nhìn hai người vẫn mang tâm sự nặng nề, liền an ủi bọn họ nói:

“Nhạc phụ, đại ca, các người đừng suy nghĩ nhiều. Hiện tại, hết thảy đều đã định , cũng không có cách nào cải biến. Ta nhìn khí sắc Gia Bảo hôm qua không tồi, người cũng cao lại béo lên một ít. Ta nghĩ hấn hiện giờ sống thật sự tốt ...”

Tần Khải Hành nghĩ hôm qua hấn nhìn thấy Lâm Gia Bảo mặc quần áo trang sức, không có cái gì là không tốt . Trong nhà hấn là bán vải nên đối với vải dệt rất có nghiên cứu. Hôm qua chất liệu mà Lâm Gia Bảo mặc trên người có thể nói là sản phẩm tốt nhất, tay nghề thêu kia lại càng xuất chúng. Nhất định là do y phường cao nhất làm ra . Vật phẩm trang sức trên người Lâm Gia Bảo chờ đều vô cùng tốt , vừa thấy thì biết giá trị xa xỉ.

Lâm Gia Văn cũng nhớ tới lời nói và cử chỉ hiện tại của đệ đệ, động tác tao nhã khi ăn cơm. Cũng biết đệ đệ thật là không giống ... đệ đệ trước kia, nếu có thể nói là trước kia y chỉ là một khối ngọc thô, hiện tại đệ đệ giống như đã được tạo hình tỉ mỉ. Hy vọng y có thể vẫn luôn hấp dẫn mệ của Thái tử điện hạ.

“Hy vọng Thái tử điện hạ vẫn luôn đối xử tốt với Gia Bảo nhà của chúng a...”

Lâm Đại Tráng nói lên tiếng lòng của mọi người. Đứa bé Lâm Gia Bảo này tối biết cảm ơn, chỉ cần đối với y tốt một chút thì y sẽ vẫn luôn nhớ kỹ. Nếu tương lai Thái tử điện hạ chán ghét y, Gia Bảo sẽ... Lâm Đại Tráng không dám suy nghĩ nữa.

Lúc này, tiểu nhị Tần Khải Hành đến bẩm báo, nói là có người muốn gặp ba người bọn họ.

Tần Khải Hành bọn họ rất là nghi hoặc, bọn họ không có biết ai ở tại kinh, nhưng vẫn bảo hạ nhân dẫn người nọ đến bên trong nhà chính.

Ba người Lâm Đại Tráng đi vào nhà chính, chỉ thấy một người nam tử gần năm mươi ngồi ở chỗ kia, khi thấy ba người bọn họ thì đứng dậy, đối với bọn họ nói:

“Lâm lão gia, Lâm công tử ,Tần công tử, ta là Đông Cung thiếu chiêm sự Tả Kính Hiên, mạo muội tới chơi, thỉnh thứ lỗi.”

Lâm Gia Văn nghe người tới giới thiệu là Đông Cung thiếu chiêm sự, vội vàng hành lễ.

”Tả đại nhân khách khí , xin mời ngồi.” Thiếu chiêm sự chính là quan tứ phẩm nga.

Tần Khải Hành cũng tự mình châm trà mời khách:

“Tả đại nhân thỉnh dùng trà, không biết tả đại nhân tới đây là có chuyện gì quan trọng hay không?”

Tả Kính Hiền ngữ khí ôn hòa nói: “Cũng không có chuyện gì quan trọng, nghe nói gia nhân của Lâm tiểu chủ ở nơi này nên tiến đến bái kiến. Ba vị ở kinh thành có yêu cầu cái gì, cũng có thể đến phủ của ta để tìm ta.”

“Cảm tạ ý tốt của tả đại nhân, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ trở về. Cũng không có gì làm phiền đến đại nhân.” Lâm Gia Văn hồi đáp.

“Ngày mai trở về a.” Tả Kính Hiền nghĩ nghĩ, “VẬY mọi việc đều chuẩn bị thỏa đáng rồi à.”

“Cũng đã chuẩn bị thỏa đáng.” Tần Khải Hành trả lời.

Tả Kính Hiền nhìn về phía Tần Khải Hành, “Tần công tử thật sự là tuổi trẻ tài cao. Nghe nói lần này đến kinh còn đặt mua hàng hóa trở về, vậy cũng đều mua hết rồi sao?”

“Đa tạ đại nhân quan tâm, đều đặt mua hết.” Tần Khải Hành hồi đáp.

“Nhà Tần công tử là làm vải vóc sinh ý [làm ăn, buôn bán về vải, lụa...], vậy có ý định muốn tới đây phát triển không, ở kinh thành mở ra một chi nhánh.” Tả Kính Hiền hỏi.

“Tổ nghiệp của Tần mỗi đều tại Phái Huyền, sinh ý do nhiều thế hệ truyền thừa xuống dưới. Tần mỗi cũng có ý muốn khai thác, bất quá kinh thành quá mức xa xôi, Tần mỗi chỉ nghĩ là trước hết nên ở Từ Châu phát triển.” Tần Khải Hành trả lời Tả Kính Hiền.

“Tần công tử khiêm tốn, hiểu được cần phát triển vững chắc tại Từ Châu là rất tốt, nhưng việc đó và việc mở một chi nhánh ở kinh thành cũng không xung đột. Môn nhân của Thái tử điện hạ đông đảo, trong đó có rất nhiều loại sản nghiệp, Tề gia cũng có vài cửa hàng về bố trang cùng chế y [chắc là như: may mặc], đến lúc đó có thể hợp tác một phần.” Tả Kính Hiền nói xong liền đưa một trương thiệp mời cho Tần Khải Hành.

Tần Khải Hành kích động mà hai tay tiếp nhận thiệp mời, “Này thật sự là... Thật sự là rất cảm tạ ngài.”

Tề gia mà Tả Kính Hiền nói thì Tần Khải Hành có biết đến, hoàng thương Tề gia tại Hiên Viên đế quốc là đỉnh đỉnh nổi danh. Sản nghiệp Tề gia đông đảo, là chân chính cự phú thương cổ. Được nhận Tề gia thiệp mời, thật sự là nằm mơ hân cũng không dám nghĩ đến.

“Đây đều là ý tứ của Thái tử điện hạ, hy vọng các người đều có thể ở lại kinh thành, hoặc thường xuyên đến kinh thành, như vậy liền có cơ hội nhìn thấy tiểu chủ, Lâm tiểu chủ vẫn luôn đều rất nhớ gia nhân.” Tả Kính Hiền nói xong, sau đó hướng Lâm Gia Văn nói tiếp: “Lâm công tử sang năm sẽ tham gia thi hương, hy vọng Lâm công tử có thể hảo hảo chuẩn bị. Sau khi thi đậu cử nhân, có thể đến Quốc Tử Giám ở kinh thành đọc sách, nếu là cả nhà đồng thời đến đây thì càng tốt. Hết thấy ta đều sẽ vì các người an bài hảo.”

Lâm Gia Văn nghe xong liền đối với Tả Kính Hiền nói: “Nhất định không phụ kỳ vọng của Thái tử điện hạ, ta trở về sẽ hảo hảo ôn tập công khóa, vì thi cử năm sau mà chuẩn bị.” Quốc Tử Giám là thánh địa mà bất kỳ người đọc sách nào cũng muốn đến học tập, hân nhất định sẽ cố gắng.

“Lâm công tử là thân nhân nhà mẹ đẻ của Lâm tiểu chủ, nếu như người có thể tiền đồ vô lượng, thì cũng là một loại trợ lực cho Lâm tiểu chủ trong tương lai.” Tả Kính Hiền đối bọn họ nói tiếp, “Lâm lão gia xin yên tâm, Lâm tiểu chủ là người trong tim của Thái tử điện hạ chúng ta, *ngày ấy tử là tái thư thái bất quá*. Về sau các người nếu nhớ tiểu chủ cũng có thể viết thư, gửi đến phủ của ta, ta sẽ vì các người truyền đạt.”

Lâm Đại Tráng nghe xong rất là cảm kích, đứng dậy nói: “Khi Tả đại nhân trở về, thỉnh hướng Thái tử điện hạ chuyển đạt lòng biết ơn của chúng ta.”

Chờ Tả Kính Hiền đi rồi, tâm tình của ba người Lâm Đại Tráng đều tốt lên không ít. Xem ra Thái tử điện hạ thật sự xem trọng Gia Bảo, việc này làm bọn họ có thể yên tâm không ít.

Ngày thứ hai, nhóm người Tần Khải Hành tổng cộng có ba chiếc xe ngựa, xuất phát từ rất sớm. Ba người Lâm Đại Tráng ở cùng một chiếc xe ngựa, một chiếc xe ngựa khác chở đầy hàng hóa mua ở kinh thành, chiếc xe còn lại thì chất đầy đặc sản mua ở kinh thành về làm quà cho thân bằng. Xe ngựa vừa mới đến ngoại ô kinh thành liền ngừng lại,

“Như thế nào dừng lại ?” Tần Khải Hành hỏi.

“Thiếu gia, là vị đại nhân ngày hôm qua.” tiểu nhị đánh xe nói.

Tần Khải Hành bọn họ nghe xong, ba người vội vàng xuống xe ngựa. Chỉ thấy Tả Kính Hiền chờ ở nơi đó, phía sau còn có hai chiếc xe ngựa cùng một tiểu đội kỵ binh. Ba người Lâm Đại Tráng tiến lên hành lễ,

“Tả đại nhân.”

“Lâm lão gia khách khí. Thái tử điện hạ biết các vị hôm nay muốn rời kinh, đặc phái ta đến tiễn đưa.” Tả Kính Hiền cùng bọn họ đáp lễ, đồng thời chỉ vào hai chiếc xe ngựa cùng kỵ binh, “Đây là lễ gặp mặt Thái tử điện hạ đưa tới cho gia nhân của Lâm tiểu chủ.”

Tả Kính Hiền đem danh mục quà tặng đưa cho Lâm Đại Tráng, cũng nói: “Thái tử điện hạ phân phó, Lâm lão gia các người đi chuyến này đường xá xa xôi, đặc phái một tiểu đội kỵ binh hộ tống các người.”

Lâm Đại Tráng nhận danh mục quà tặng, lại nghe nói Thái tử điện hạ phái binh hộ tống bọn họ, không biết như thế nào cho phải. “Ngày... Thái tử điện hạ quá khách khí.”

Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành thấy thế tiến lên cảm tạ Tả đại nhân, trong lòng bọn họ đều có chút giật mình. Gia Bảo dù sao cũng chỉ là tiểu thị của Thái tử điện hạ mà thôi, Thái tử điện hạ đối đãi bọn họ như vậy cũng là quá chu đáo. Nếu là Thái tử điện hạ phân phó, Lâm Đại Tráng bọn họ cũng không thể chối từ. đành phải từ biệt Tả Kính Hiền, được nhóm kỵ binh hộ tống tiếp tục lên đường.

Trở lại trong xe ngựa ba người đều nhỏ giọng mà thảo luận, Lâm Đại Tráng nói: “Thái tử điện hạ làm giống như có chút qua...”

Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành cũng đồng ý mà gật đầu. Lâm Gia Văn mở ra danh mục quà tặng nhìn kỹ, phát hiện lễ gặp mặt của Thái tử điện hạ là phi thường nhiều. Lá trà nhân sâm tổ yến, lã la tư lự thượng đẳng, rất nhiều chủng loại vàng bạc ngọc sức, thật là đại thủ bút a! Trên danh mục quà tặng còn ghi chú rõ quà tặng nào là dành cho người nào. Trong nhà già trẻ đều có lễ vật tương ứng. Tần Khải Hành nhìn người trong Tần gia bọn họ cao thấp cũng đều không sót một ai,

“Xem ra Thái tử điện hạ sớm điều tra chúng ta nhất thanh nhị sở.”

Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn đều lâm vào trầm tư.

“Nhiều đồ vật như vậy khi mang về thì động tĩnh cũng sẽ lớn, ai! Không biết nương[mẹ] mà biết Gia Bảo làm tiểu thị của Thái tử điện hạ thì sẽ như thế nào nữa?” Lâm Gia Văn nghĩ nương luôn vô cùng yêu thương Gia Bảo.

“Việc này khi trở về ta sẽ nói với nương của người. Người trong thôn hỏi thì nói là đặc sản mà Khải Hành mua ở kinh thành đi.” Lâm Đại Tráng hướng Tần Khải Hành nói: “Khải Hành a, việc này chỉ cần Tần gia các người biết là tốt rồi, đừng truyền ra ngoài.”

Tần Khải Hành hiểu được nhạc phụ không muốn rêu rao, cũng gật đầu nói: “Nhạc phụ xin yên tâm, ta sẽ cẩn dặn hạ nhân, đều sẽ làm cho bọn họ giữ kín chuyện này.”

“Nhưng trước sau gì thì tỉnh thành cũng sẽ nhận được tin tức.” Lâm Gia Văn lo lắng mà nói. Đến lúc đó trong thôn, thị trấn khẳng định sẽ nổ tung oa ai... Ngấm lại liền đau đầu a...

“Ai... Trước gạt đi...” Lâm Đại Tráng cũng nghĩ không ra biện pháp nào khác.

Trọng Ngự hoa viên, Hiền Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo tản bộ. Nghe nói hoa cúc trong ngự hoa viên nở rộ rất xinh đẹp, Hiền Viên Hân Thừa liền mang theo Gia Bảo đến thưởng cúc.

Hơn mười bồn hoa cúc tùy ý nở rộ, hơn nữa hai bồn hoa cúc màu kim hoàng ở chính giữa càng đáng chú ý, một màu vàng óng ánh minh diễm, các cánh hoa đều cong về phía nhụy, tất cả đều khiến Lâm Gia Bảo thích không thôi.

Hiên Viên Hân Thừa dắt bàn tay nhỏ bé của Lâm Gia Bảo, “Thích không? Lát nữa sai người đem hai bồn này đưa đến Bình Nhạc uyển được không?”

“Không cần, ta thường xuyên đến xem thì tốt rồi.” Như vậy những người khác cũng có thể thấy được hoa xinh đẹp như vậy, Lâm Gia Bảo không nghĩ lấy làm của riêng, mà là muốn cho càng nhiều người nhìn thấy. Hiên Viên Hân Thừa hiểu được suy nghĩ trong lòng của Lâm Gia Bảo, đối với ý càng thêm yêu thích, cầm lấy tay nhỏ bé của bảo bối phóng tới bên miệng hôn hôn. (^_^).

“Tướng công... Ta...” Lâm Gia Bảo kiễng mũi chân tại bên tai Hiên Viên Hân Thừa nhẹ giọng kêu.

“Àn... Bảo bối, có cái gì muốn nói cùng tướng công?” Hiên Viên Hân Thừa dùng ánh mắt cổ vũ nhìn bảo bối hỏi.

“Ta... Ta nghĩ về ngự điểm phòng nhìn xem, có thể chứ?”

Lâm Gia Bảo cố lấy dũng khí nói cùng Hiên Viên Hân Thừa, ý muốn về ngự điểm phòng nhìn xem, cũng rất nhớ Lâm má má các nàng. Hiên Viên Hân Thừa thấy ánh mắt chờ đợi của Lâm Gia Bảo, nghĩ nghĩ nói:

“Được nha, buổi chiều ngày mai để Nguyên Khánh cùng người trở về đi.” Ngự điểm phòng trong Vĩnh Thọ cung, hẳn vẫn tương đối yên tâm.

“Oa! Thật vui về nha! ngày mai ta phải làm điểm tâm cho tướng công ăn.”

Lâm Gia Bảo cao hứng mà hoan hô, ý không thể chờ đợi được muốn cho Hiên Viên Hân Thừa nếm thử thủ nghệ của mình. Hiên Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng cao hứng của Lâm Gia Bảo, bảo bối thật sự thực dễ dàng thỏa mãn, một chút việc nhỏ có thể làm ý vui vẻ hơn nửa ngày, nhìn ý như thế khiến hắn cũng thấy vui theo. Mặc kệ hắn vất vả, vì Lịch vương, vì Tiết gia mà phiền não, chỉ cần vừa thấy được bảo bối, lập tức có thể có được tâm tình tốt, Gia Bảo thật là khối bảo a...[Y-H: ko chỉ mình anh vui đâu, còn 1 nhóm ngồi ngoài này cũng vui nữa nà (^_^)]

“Thật ngoan, tướng công chờ ăn điểm tâm bảo bối làm. Bảo bối cũng đừng quá mệt mỏi, làm một ít là được.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

“Dạ. Sẽ không mệt.” Lâm Gia Bảo cam đoan.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng nhu thuận của Gia Bảo, “Bảo bối chúng ta trở về ngủ trưa được không?”

Hiên Viên Hân Thừa ngồi vào bước lên, cùng Lâm Gia Bảo đồng thời trở về Bình Nhạc uyển.

Hiên Viên Hân Thừa hiện tại rất thích cùng bảo bối ngủ trưa. Bọn họ sẽ đem sa liêm trên giường buông xuống, hai người nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói một ít việc vặt, phần lớn thời gian là Gia Bảo kể về những chuyện lý thời thơ ấu của ý, Hiên Viên Hân Thừa cũng thực thích nghe, cứ như vậy hai người nói xong nói xong liền mơ mơ màng màng mà ngủ. Mỗi lần như thế, Hiên Viên Hân Thừa sẽ tỉnh lại trước, sau đó nhìn dung nhan khi ngủ của bảo bối, trong lòng dị thường mềm mại thỏa mãn. Lâm Gia Bảo cũng thực thích cùng tướng công ngủ trưa, mỗi lần tỉnh lại từ trong ngực tướng công, ôm ấp của tướng công thật ấm áp, cho hắn cảm giác như đang được che chở.

Trong Ngự hoa viên, sau khi Hiên Viên Hân Thừa bọn họ đi rồi, từ trong bụi hoa chui ra một tiểu thân ảnh.

“Nguyên lai đây chính là quái vật bên người phụ thân ...”

Khang nhi tự nhủ nói xong. Vừa rồi, Khang nhi ở ngự hoa viên thì nhìn thấy phụ thân, rất vui vẻ mà muốn tiến lên, lại bị nãi ma ma ngăn cản bên người, nói rằng nàng không cần đi quấy rầy Thái tử điện hạ.

Khang nhi thực không vui, nàng không hiểu cái gì là quấy rầy, nàng chỉ biết là phụ thân thích nàng nhất. Khang nhi từ trong ngực nãi ma ma tránh thoát ra, ỷ vào người nhỏ, chui vào bên trong bụi hoa, chậm rãi tới gần Lâm Gia Bảo bọn họ.

Hiên Viên Hân Thừa dành trọn sự quan tâm vào trên người Gia Bảo, căn bản không có chú ý tới nàng đang trốn ở bên trong bụi hoa. Khang nhi nhìn phụ thân đối với Lâm Gia Bảo ôn nhu như vậy, hết hôn lại là ôm, nhìn thấy phụ thân cười với Lâm Gia Bảo, trong lòng thực ghen tị, phụ thân chưa từng có cười ôn nhu như thế đối với nàng. Cuối cùng nhìn bọn họ ngồi vào bước liễn rồi đi, sinh khí cực kỳ, cổ kiêu thực uy phong này nàng cũng chưa từng có ngồi qua đâu.

“Tiểu chủ tử, ngài ở chỗ này a, nãi ma ma đang tìm người ... Đã đến giờ ngủ trưa, ngài nhanh cùng ta trở về đi.” Một tiểu cung nữ thở hổn hển chạy tới.

“Không cần người lo, người tránh ra! Tránh ra!” Khang nhi chạy đi ngay trước mặt nàng, “Không cho đi theo ta, nếu không ta sẽ nói với ma ma rằng người máng ta, để cho nàng đánh người! Hừ!” Khang nhi được nuông chiều nên hâm dọa.

Tiểu cung nữ nghe xong trong lòng có chút e ngại, nhớ tới lần trước tiểu chủ tử cũng đã oan uổng nàng, hại nàng bị ma ma trách phạt, không dám tái phạm, bất đắc dĩ đành phải đứng yên tại chỗ...

— Đăng bởi: admin

16. Chương 16: Mát Mát

CHƯƠNG 17: MẮT MẮT

.

Cám ơn TieuTieu và mauxanhvamauhong đã gợi ý cho mình nhé . (^ _ ^).

.

Ngày thứ hai, được Hiên Viên Hân Thừa đồng ý. Sau khi Lâm Gia Bảo ngủ trưa xong thì mang theo Nguyên Khánh đi thẳng đến ngự điểm phòng. Tuy rằng y ở trong Bình Nhạc uyển có thể thường xuyên ăn điểm tâm do ngự điểm phòng đưa tới, nhưng y vẫn nhịn không được hoài niệm những ngày tháng trước đây sống tại ngự điểm phòng này.

Cảnh sắc bên ngoài ngự điểm phòng vẫn không gì thay đổi so với một tháng trước, trong khi bản thân Lâm Gia Bảo thì đã trải qua biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Vào nhà bếp ngự điểm phòng, trong không khí tràn ngập mùi bánh thơm ngọt, cảm giác rất quen thuộc. Lâm Gia Bảo hút một hơi thật sâu, tìm kiếm Lâm má má các nàng, nhưng y không thấy thân ảnh các nàng, ở trù phòng chỉ có hai người mới:

“An Trúc, là người a! Người trở về thăm chúng ta sao?” Ngọc Linh vừa nhìn thấy An Trúc liền chạy lại, ngữ khí rất vui vẻ hưng phấn.

“Ân, đúng nha, nhớ các người nha, quay về nhìn các người. Ngọc Linh, Lâm má má các nàng đâu? Ngự điểm phòng lại có người mới vào nha?” Lâm Gia Bảo thấy Ngọc Linh cũng rất vui vẻ, hỏi.

“Ai nha, An Trúc người hiện tại ăn diện thực xinh đẹp, ta lúc đầu không nhận ra người nha, nghe nói Thái tử điện hạ rất mê luyến người phải không?!” Ngọc Linh cười hì hì nói xong, liền thi lễ với y, “Thỉnh an Lâm tiểu chủ nha! .”

Hai người khác ở trong trù phòng cũng chạy lại thỉnh an Lâm Gia Bảo.

Lâm Gia Bảo cũng cười mị mị mà nâng Ngọc Linh dậy, ngại ngùng nói: “Hi hi... Ngọc Linh người đừng giẫm cọt ta nha.”

“Ha ha, An Trúc người một chút cũng không thay đổi. Lâm má má cùng Ngọc Sương đi đưa điểm tâm cho Hoàng hậu nương nương. Trong chốc lát sẽ trở lại.”

“A, ta đây chờ Lâm má má các nàng trở về. Đúng rồi, Ngọc Lang tỷ tỷ đâu? Tại sao không có nhìn thấy nàng?” Lâm Gia Bảo hỏi.

Ngọc Linh nghe câu hỏi của Lâm Gia Bảo xong, trong mắt hiện lên một tia mắt tự nhiên, “Ngọc Lang nàng a... Nàng bị phong hàn. Người cũng biết ngự điểm phòng chúng ta là nơi làm đồ ăn, bị bệnh cũng không tốt. Cho nên Lâm má má đem nàng chuyển qua biệt cung đi, chờ nàng hết bệnh rồi trở về.” Ngọc Linh trong lòng rõ ràng Ngọc Lang là không có khả năng trở về.

“A là như thế a...” Lâm Gia Bảo nghe xong cũng không có nghĩ nhiều.

Lúc này Lâm má má cùng Ngọc Sương trở lại, nhìn thấy Lâm Gia Bảo đều rất vui vẻ.

“Lâm tiểu chủ, ngài như thế nào đến?” Lâm má má cao hứng nói, “Để ma ma nhìn xem... Ân béo một ít, khí sắc cũng không tồi.”

“Lâm tiểu chủ còn cao lớn một chút.” Ngọc Sương ở một bên bổ sung.

“Đúng vậy đúng vậy, trước kia chỉ đến chỗ này của ta [Y-H: nàng ấy đang đo chiều cao của Gia Bảo], hiện tại cao hơn một chút.” Ngọc Linh vừa nói vừa khoa tay múa chân.

“Ha ha! Đúng a...” Bộ dạng cao một chút, Lâm Gia Bảo cũng rất đắc ý, cười rất vui vẻ, rồi hướng Lâm má má nói: “Ma ma, để ta làm mấy thứ điểm tâm đi, ta muốn làm cho Thái tử điện hạ ăn.”

“Tốt nha, có muốn ma ma giúp người hay không, có còn nhớ làm như thế nào sao?” Lâm má má dò hỏi.

“Không cần đâu ma ma, ta có thể tự làm, ta đều không có quên.” Lâm Gia Bảo nói xong liền đi rửa tay, chuẩn bị công tác.

Lâm Gia Bảo bận việc một buổi chiều, làm vài loại điểm tâm. Tâm tình sung sướng mà cùng Nguyên Khánh trở về Bình Nhạc uyển, Nguyên Khánh cầm theo thực hạp,

“Lâm tiểu chủ tay nghề thật tốt, Thái tử điện hạ nhất định thích.” Vừa mới hân may mắn ném điểm tâm do tiểu chủ tự mình làm, tư vị kia thật sự rất tuyệt.

“Lần sau ta làm nhiều một ít, cho người cùng Thư Nhã bọn họ đều nếm thử.” Lâm Gia Bảo nói với Nguyên Khánh.

“Vậy thì thật sự là phúc khí của chúng tiểu nhân a...” Nguyên Khánh thật vui vẻ có một chủ tử như Lâm tiểu chủ, người có thể suy nghĩ cho bọn họ.

Thời điểm Lâm Gia Bảo trở lại Bình Nhạc uyển, Hiên Viên Hân Thừa còn ở trong thư phòng làm việc, Lâm Gia Bảo không dám quấy rầy. Nhưng điểm tâm vừa mới ra lò là ngon nhất, lạnh thì không thể ăn. Nguyên Khánh thấy Lâm tiểu chủ do dự, chạy đi ra ngoài, trong chốc lát lại trở về nói với y:

“Nguyên Phúc công công nói, Lâm tiểu chủ có thể đi đến thư phòng gặp Thái tử điện hạ.”

“Hay là không đi đi, thư phòng là trọng địa, ta không đi đến đó không tốt.” Lâm Gia Bảo có chút do dự.

“Tiểu chủ không cần bận tâm cái này, Nguyên Phúc công công nói, Thái tử điện hạ đã sớm phân phó, Lâm tiểu chủ ngài tùy thời có thể đi gặp Thái tử điện hạ.” Nguyên Khánh nghĩ Thái tử điện hạ thật đúng là vô cùng sủng ái Lâm tiểu chủ.

Lâm Gia Bảo cuối cùng vẫn đi đến thư phòng, thị vệ canh gác bên ngoài thư phòng thấy y đều cung kính mà hành lễ thỉnh y đi vào.

“Thái tử điện hạ... Lâm tiểu chủ đến!” Nguyên Phúc thấy Lâm tiểu chủ đến liền thông báo.

“Bảo bối đến, mau tới đây.” Hiên Viên Hân Thừa thấy Lâm Gia Bảo liền buông xuống bút lông, hướng y ngoắc.

“Thái tử điện hạ, thỉnh nếm thử điểm tâm ta làm.” Lâm Gia Bảo cầm thực hạp tiến lên, lấy ra một món điểm tâm.

Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo Gia Bảo ngồi ở trên đùi hắn, lại cầm lấy hai tay của y mà nhìn kỹ. “Có bị thương, có mệt hay không?”

“Không, ta một chút đều không phiền lụy.”

Lâm Gia Bảo ngồi ở trên người Hiên Viên Hân Thừa, có chút ngượng ngùng. Nguyên Phúc thấy thế, sau khi rót trà cho tiểu chủ liền lui xuống.

“Đây là ngân châm, tính ôn hồi ngọt, bảo bối uống xem có thích hay không?”

Hiên Viên Hân Thừa cầm chén trà uyển chuyển, một cổ hương trà đập vào mặt, Lâm Gia Bảo cầm tay Hiên Viên Hân Thừa, nhột nhạt mà uống một hơi.

“Ngọt ngọt, uống ngon.” Lâm Gia Bảo đáp.

“Người thích thì tốt.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

“Tướng công mau nếm thử điểm tâm ta làm, lạnh thì không thể ăn.” Lâm Gia Bảo cầm một cái *ngưu nhũ cao* đưa cho Hiên Viên Hân Thừa. “*Ngưu nhũ cao* ăn thật ngon, là món ta thích nhất.”

Ngưu nhũ cao là món điểm tâm đầu tiên Lâm Gia Bảo học được khi vào cung, cũng là món y thích nhất. Mùi sữa thơm nồng đậm làm y nhớ mãi hương vị không thôi.

“Ân, thật đẹp vị! Là điểm tâm ngon nhất mà ta đã từng ăn, bảo bối giỏi quá!” Hiên Viên Hân Thừa vừa hôn vừa khích lệ Lâm Gia Bảo.

“Tướng công thích, về sau ta lại làm cho tướng công.” Lâm Gia Bảo rất vui vẻ khi Hiên Viên Hân Thừa thích tay nghề của mình.

Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo tiếp tục uyển chuyển nhau điểm tâm cho đến hết buổi chiều ngày hôm đó.

Mấy ngày kế tiếp, Lâm Gia Bảo chỉ cần có không việc gì liền sẽ đi ngự điểm phòng làm điểm tâm, ngự điểm phòng trong Vĩnh Thọ cung vẫn tương đối an toàn, Hiên Viên Hân Thừa chỉ cần bảo bối cao hứng, cũng liền để y đi.

Ngày hôm đó, Lâm Gia Bảo làm xong điểm tâm đi ra, ngoài miệng còn mang theo ý cười. Hôm nay lại từ Lâm má má học thêm được một món mới đó là Phù dung cao, y còn cố ý nhiều làm chút. Lần này trở về có thể cho tất cả mọi người trong Bình Nhạ yến nếm thử... Nghĩ nghĩ Lâm Gia Bảo đột nhiên dừng bước lại,

“Nha, quên một cái thực hạp khác.”

“Tiểu chủ, xem trí nhớ của ta này, đúng là thiếu một hạp.”

Nguyên Khánh nói xong. Lâm Gia Bảo xoay người chuẩn bị trở về, Nguyên Khánh vội vàng ngăn lại.

“Lâm tiểu chủ không cần đi, để tiểu nhân trở về lấy đi.” Nguyên Khánh nhìn nhìn phía trước chính là ngự hoa viên, cùng Lâm Gia Bảo đi đến trong ngự hoa viên, ngồi xuống ghé đá, đem thực hạp đặt ở trên bàn đá, nói với y:

“Tiểu chủ ngồi chờ tiểu nhân đi, tiểu nhân chạy nhanh, trong chốc lát trở về.”

“Ân, ta ở đây chờ ngươi, mau đi đi.” Lâm Gia Bảo nói.

Ngay khi Nguyên Khánh rời đi không lâu, có một tiểu cung nữ từ bên kia chạy tới. “Ngài chính là Lâm tiểu chủ?”

“Chính là ta.” Lâm Gia Bảo hỏi đáp.

“Lâm tiểu chủ, van cầu ngươi... Van cầu ngươi giúp chủ tử chúng ta đi, van cầu ngươi đi gặp chủ tử của chúng ta, chủ tử nàng không được.” Hồng Vi quỳ xuống cầu xin Lâm Gia Bảo, một bên kích động mà nhìn chung quanh, vừa hướng Lâm Gia Bảo khóc lóc kể lể. “Van cầu ngài...”

Lâm Gia Bảo trước nay chưa thấy qua người này, nhìn tuổi tiểu cung nữ kia so với y còn muốn nhỏ hơn, khóc đến thật sự đáng thương. “Người đừng khóc a, chủ tử các ngươi là ai? Như thế nào nha? Người trước đứng lên đi.”

“Lâm tiểu chủ van cầu ngài, cùng ta đi gặp chủ tử chúng ta đi, van cầu ngài...” Hồng Vi quỳ không chịu đứng lên, tiếp tục khẩn cầu y.

Lâm Gia Bảo nghe nàng khóc đến không có biện pháp, đành phải cùng nàng đi. Hồng Vi đem đưa y đến bên ngoài một tòa tiểu viện, đến một chỗ trong góc nhỏ, cung nữ cuối thất lưng chui đi vào,

“Lâm tiểu chủ mời.”

Cái lỗ kia thực nhỏ, chỉ người có dáng nhỏ gầy như hai người bọn họ thì mới có khả năng chui vào. Vào sân chợt nghe thấy tiếng đàn bi thiết,

“Lâm tiểu chủ vào đi thôi, chủ tử của chúng ta ở ngay bên trong.”

Khi Lâm Gia Bảo đi vào, chỉ thấy một nữ tử phi thường xinh đẹp đang ngồi đàn. Cô gái kia thật sự đẹp quá, Lâm Gia Bảo chưa từng gặp qua người đẹp như thế. Tiếng đàn kia bi bi thiết thiết, nghe xong trong lòng rất là khổ sở.

”Xin hỏi người là ai?”

“Người chính là Lâm An Trúc, người mà Thái tử điện hạ hiện đang chuyên sủng?”

Từ Tuyết Doanh nhìn người hiện được Thái tử điện hạ sủng ái vô cùng, có chút không thể tin được. Lâm An Trúc này lớn cũng không thực đẹp, nhiều lắm chỉ xem như thảo hỉ thanh tú mà thôi. So dung mạo của nàng thì kém rất xa. Từ Tuyết Doanh thật sự một chút đều nhìn không ra được Thái tử điện hạ coi trọng y ở điểm nào.

”Ta là thị thiếp của Thái tử điện hạ, cũng đã từng được Thái tử điện hạ sủng ái.” Từ Tuyết Doanh nhìn Lâm Gia Bảo, bi thương mà nói, “Khi đó Thái tử điện hạ thật sự đối với ta rất tốt, đáng tiếc bởi vì hiểu lầm, ta phạm vào sai lầm nhỏ nên đã bị cấm túc.”

Lâm Gia Bảo nghe mỹ mạo nữ tử này nói rằng nàng là thị thiếp của Thái tử điện hạ, nói Thái tử điện hạ từng thực sủng ái nàng. Trong lòng rầu rĩ ... Từ Tuyết Doanh nhìn biểu tình của Lâm Gia Bảo, trong giọng nói càng phát ra bi thống,

“Ta đã có hơn một năm không nhìn thấy Thái tử điện hạ rồi, ta thật sự rất nhớ Thái tử điện hạ.” Nói đến chỗ thương tâm, Từ Tuyết Doanh còn rơi xuống một giọt nước mắt.”Thỉnh Lâm tiểu thị có thể giúp ta nói cùng Thái tử điện hạ, thỉnh Thái tử điện hạ tới đây nhìn ta, nghe ta giải thích một chút.”

Lâm Gia Bảo lần đầu nhìn thấy một người khóc mà lại đẹp như vậy, nhìn đến không đành lòng.

“Lâm tiểu chủ ta van cầu người, giúp ta đi.” Từ Tuyết Doanh lôi kéo Lâm Gia Bảo không tha, tư thái phóng rất thấp, trong mắt tràn đầy cầu xin.

“Ta...” Lâm Gia Bảo đối mặt với nước mắt của Từ Tuyết Doanh, không biết như thế nào cho phải...

Lúc này trong Bình Nhạc uyển, Hiền Viên Hân Thừa giận dữ, “Nguyên Khánh người hầu hạ chủ tử như thế nào, ai cho phép người tự tiện rời khỏi bên người tiểu chủ! Chờ sau khi tiểu chủ trở về thì chính mình đi Thận hình tì lĩnh phạt đi.”

“Dạ.”

Nguyên Khánh không dám lên tiếng, hẩn đi ngự điểm phòng cầm điểm tâm trở về, chỉ thấy một cái thực hạp ở trên bàn đá, lại không thấy thân ảnh của Lâm tiểu chủ, hẩn tìm một vòng trong ngự hoa viên nhưng không có nhìn thấy tiểu chủ, cảm thấy sự tình không ổn nên nhanh chóng trở về bẩm báo.

“Để thủ lĩnh cấm quân dẫn người khám xét các cung, trước là từ trong cung của Đông Cung Thái tử phi.” Hiền Viên Hân Thừa nói xong, trong lòng rất là lo lắng.

“Thái tử điện hạ, vận dụng cấm quân... Đây là không... Động tĩnh sẽ lớn một ít...” Nguyên Phúc dò hỏi.

Hiền Viên Hân Thừa nghĩ hẩn bây giờ còn là Thái tử, nên buộc mình tỉnh táo lại. Bên người Lâm Gia Bảo có hai ám vệ đi theo, hẩn là không có việc gì. Hiền Viên Hân Thừa mới vừa nghĩ tới thì một ám vệ đi theo bên người Lâm Gia Bảo trở lại bẩm báo, lúc này Lâm tiểu chủ đang ở trong viện của Từ Tuyết Doanh. Hiền Viên Hân Thừa nhú mày, nghĩ Từ Tuyết Doanh này bị cấm túc, như thế nào còn có thể mời người đến được?.

Bên phía Lâm Gia Bảo, Từ Tuyết Doanh kể với Lâm Gia Bảo về chuyện Thái tử điện hạ đã từng yêu thích nàng như thế nào, còn nói trước kia bọn họ cùng nhau đánh đàn, cùng nhau ngâm thơ, Lâm Gia Bảo nghe xong trong lòng ề ảm. Đây là lần đầu tiên y gặp được nữ nhân của Thái tử điện hạ, so với một nữ tử dung mạo tài tình đều hết sức xuất sắc như vậy, Lâm Gia Bảo thực mất mát, cảm thấy mình thật là kém quá xa. Hiện tại không nói cầm kỳ thư họa, thậm chí là chữ viết, y cũng còn không có nhận biết hết đâu. Lâm Gia Bảo không biết bên người Thái tử điện hạ còn có nhiều hay ít nữ tử như vậy, nhưng nhất định là có, trong số đó, y nhất định là người có học thức cùng tài nghệ kém cỏi nhất.[Y-H: đó là sự thật, nhưng ck của em ko có quan tâm đến mấy thứ này em ui (^_^)]

Có đôi khi, Lâm Gia Bảo cũng sẽ cảm thấy Thái tử điện hạ đối tốt với y như vậy khiến y có chút sợ hãi. Như bây giờ giống như nằm mơ giữa ban ngày, y không biết mình còn có thể kéo dài được bao lâu, thật sự rất sợ tương lai Thái tử điện hạ không thích y. Lâm Gia Bảo vừa nghĩ tới có một ngày mình cũng sẽ giống như nữ tử trước mắt này, cả ngày dựa vào hồi ức mà sống sót, cả ngày dựa vào hy vọng gặp được Thái tử điện hạ mà tiếp tục chờ đợi. Lâm Gia Bảo ngấm lại liền cảm giác trong lòng khó chịu giống như là bị đao cắt sâu vào ...

— Đăng bởi: admin

17. Chương 17: Hứa Hẹn

CHƯƠNG 18: HỨA HẸN

.

Từ Tuyết Doanh còn muốn hướng Lâm Gia Bảo nói cái gì đó, đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn chằm chằm vào phía sau Lâm Gia Bảo, “Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ... Tuyết Doanh rốt cục nhìn thấy ngài.”

“Tuyết Doanh mỗi ngày chờ đợi có thể nhìn thấy ngài, Tuyết Doanh thật sự rất nhớ ngài a!” Từ Tuyết Doanh một phen đẩy ra Lâm Gia Bảo, chạy đến trước người Hiên Viên Hân Thừa.

Lâm Gia Bảo thành linh bị đẩy, lão đảo vài bước. Hiên Viên Hân Thừa vội vàng tiến lên đỡ lấy bảo bối, không quan tâm đến Từ Tuyết Doanh tình chân ý thiết. Hiên Viên Hân Thừa nhìn thần sắc Lâm Gia Bảo không tốt, đem y kéo vào trong ngực, nghĩ nghĩ sau đó nói với Gia Bảo:

“Bảo bối, ngươi cùng Nguyên Khánh bọn họ trở về trước đi.”

Trong nháy mắt, Hiên Viên Hân Thừa cảm giác bảo bối trong ngực có chút cứng ngắc, lại lập tức đem y ôm thật chặt vào trong ngực. Ghé vào lỗ tai y nói: “Bảo bối, tướng công trong chốc lát sẽ về Bình Nhạc uyển.”

Biểu tình Lâm Gia Bảo có chút *mặc mặc* theo Nguyên Khánh bọn họ rời đi. Hiên Viên Hân Thừa chỉ để lại Nguyên Phúc, phân phó cho các cung nhân đều lui ra.

Từ Tuyết Doanh vừa mới nghe thấy lời nói của Thái tử điện hạ đối với Lâm Gia Bảo là vô cùng nhỏ nhẹ, vẻ mặt của Thái tử điện hạ lại chuyên chú ôn nhu như vậy. Từ Tuyết Doanh quả thực không thể tin được hai mắt của mình, thậm chí vào thời điểm nàng tối được sủng ái, Thái tử điện hạ cũng không có đối xử ôn nhu với nàng như vậy. Lâm An Trúc này nhìn vô tài vô mạo, y dựa vào cái gì!

Từ Tuyết Doanh đối với bóng dáng Lâm Gia Bảo rời đi, lộ ra ánh mắt ghen tị cùng phẫn hận. Hiên Viên Hân Thừa vừa lúc nhìn thấy ánh mắt ngoan độc kia của Từ Tuyết Doanh, xem ra Từ Tuyết Doanh này là không thể ở lại Đông Cung được nữa. Đã bị cấm túc, còn có thể lừa được bảo bối đến nơi đây, thủ đoạn của nàng có thể thấy được là rất cao.

Hiên Viên Hân Thừa lại nghĩ đến vừa rồi thần sắc của bảo bối thật không tốt, hẳn phải nhanh chóng trở về giải thích rõ ràng cùng bảo bối, bảo bối mà hiểu lầm hẳn sẽ không tốt.

Từ Tuyết Doanh thấy Thái tử điện hạ nhìn chăm chú vào nàng, vội vàng thay đổi biểu tình.

”Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ, lúc trước Bích Châu va chạm ngài không phải chủ ý của Tuyết Doanh. Tuyết Doanh ngày đêm tưởng niệm Thái tử điện hạ, nghe nói Thái tử điện hạ xuất chinh, Tuyết Doanh mỗi

ngày đều khẩn cầu thượng thiên phù hộ Thái tử điện hạ bình an trở về, thỉnh Thái tử điện hạ minh giám a...”

Từ Tuyết Doanh nói xong thanh âm nghẹn ngào, giống như bị chịu thực nhiều ủy khuất, không tiếng động mà khóc. Một mặt nàng còn không quên để lộ ra một phần gương mặt xinh đẹp khi khóc của mình trước mắt Thái tử điện hạ.

“Từ thị người không cần giả vờ, cô [một cách xưng hô, chỉ người đang nói] đã biết, hài tử của Du thị đến tột cùng là chết như thế nào, trong lòng người chắc rõ ràng...” Hiên Viên Hân Thừa lạnh như băng nói.

“Không là ta... Ta không... Thái tử điện hạ ngài thật sự oan uổng ta . Ta như thế nào sẽ làm hại con nối dòng của Thái tử điện hạ đâu, nhất định là có người hãm hại ta. Nhất định là Du thị hoặc là Thái tử phi nương nương! Thái tử điện hạ ngài cũng không thể tin các nàng , nhất định phải làm rõ mọi việc, Tuyết Doanh là một người trong sạch a...”

Từ Tuyết Doanh nghe xong Thái tử điện hạ nói, tinh thần tức thì luống cuống. Nhưng nàng đã lập tức trấn định lại, nghĩ Bích Châu đã chết. Tử không đối chứng, những manh mối khác cũng sớm bị xử lý sạch sẽ . Từ Tuyết Doanh khóc càng thương tâm,

“Việc này thật sự là muốn giết chết ta ... Tuyết Doanh thật sự oan uổng a... Thái tử điện hạ nhất định phải tin ta...”

“Oan uổng người! ... Ha ha, người cần phải cùng Bích Châu đối chất.” Hiên Viên Hân Thừa lạnh lùng nói.

“Bích Châu nàng sớm chết” Từ Tuyết Doanh nhìn biểu tình lãnh khốc của Thái tử điện hạ.”Không... Không... Bích Châu nàng...”

Hiên Viên Hân Thừa không thèm nhìn sắc mặt đối trá của Từ Tuyết Doanh. Xoay người cùng Nguyên Phúc nói: “Ngày mai đem Từ thị đi Bắc Hàn cung.”

Từ Tuyết Doanh nghe được ba chữ Bắc Hàn cung sợ tới mức hét rầm lên, Bắc Hàn cung đúng như tên gọi, đó là một cung viện rất lạnh, phải đi nơi đó, đến cuối cùng không diên thì cũng là cơ khổ chết già. Nàng thật sự không muốn chết,

“Không... Ta là bị hãm hại ... Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ!”

Mặc kệ Từ Tuyết Doanh đau khổ cầu xin, có gắng biện bạch rằng nàng không có hại hài tử của Du thị. Hiên Viên Hân Thừa bước nhanh ly khai tiểu viện tử nơi Từ Tuyết Doanh đang bị cầm tù.

Khi Hiên Viên Hân Thừa trở lại Bình Nhạc uyển, Thư Nhã tiến lên cùng Thái tử điện hạ bẩm báo, “Thái tử điện hạ, Lâm tiểu chủ tự giam mình ở trong phòng ngủ, không cho chúng ta đi vào.”

Hiên Viên Hân Thừa nghe xong bước nhanh đi vào trong phòng ngủ, ở trên giường tìm được Lâm Gia Bảo, chỉ thấy y đang mặc áo ngủ bằng gấm.”Gia Bảo... Bảo bối...” Hiên Viên Hân Thừa vươn tay kéo chăn xuống, bất đắc dĩ bị bảo bối núm chặn lại không chịu buông.

“Bảo bối, đem chăn buông xuống, khi buồn thì phải làm như thế nào? Cùng tướng công nói, không nên giấu ở trong lòng. Còn nhớ rõ những gì người đáp ứng tướng công không?” Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục lôi kéo tấm chăn bên trên mông y, thấy rằng khi nghe xong lời hắn nói, tay Gia Bảo có chút thả lỏng, “Ngoan bảo...” Hiên Viên Hân Thừa một phen kéo chăn xuống.

Lọt vào mi mắt chính là gương mặt tràn đầy nước mắt của bảo bối, nhìn thấy như thế khiến hắn cực kỳ đau lòng.”Bảo bối, đừng khóc...”

Lâm Gia Bảo thực thương tâm khổ sở, trong mấy ngày nay Thái tử điện hạ đối với y sủng ái che chở khiến cho y dần dần mê thất chính mình, có chút quên đi rằng y chỉ là một tiểu thị của Thái tử điện hạ mà thôi. Mà trước khi có y, Thái tử điện hạ đã có Thái tử phi cùng những thị thiếp khác. Lâm Gia Bảo bởi vì chưa từng thấy qua những nữ nhân khác của Thái tử điện hạ, nên y lựa chọn trốn tránh xem nhẹ. Lời nói của Tuyết Doanh vừa rồi triệt để khiến y tỉnh táo lại, Thái tử điện hạ chính là Thái tử điện hạ, không phải tướng công của riêng ai, mộng đẹp của y cần phải nhanh tỉnh lại.

Vừa nghĩ tới Thái tử điện hạ cũng sẽ đối đãi với y giống như đối đãi với những người khác, trong lòng Lâm Gia Bảo tựa như bị một tảng đá to đè đến khó chịu. Lâm Gia Bảo cảm thấy bản thân biến thành rất xấu rất xấu, rõ ràng mình là người đến sau nhất, lại muốn chiếm trọn Thái tử điện hạ, muốn Thái tử điện hạ chỉ làm tướng công của mỗi mình y, phá hủy quy củ, thật sự là không nên. Thái tử điện hạ là Hoàng Thượng tương lai, không có khả năng chỉ có duy nhất một mình y, xem ra y nhất định phải cùng những người khác chia sẻ tướng công. Lâm Gia Bảo lại có chút lo lắng, chính mình với bộ dáng như thế này, Thái tử điện hạ thật sự sẽ vẫn luôn thích y sao? Y rất sợ...

“Thái tử điện hạ, ta sẽ học tập cho thật giỏi cầm kỳ thư họa cùng ca phú.” Lâm Gia Bảo vừa chảy nước mắt, vừa hướng Hiên Viên Hãn Thừa cam đoan.

Hiên Viên Hãn Thừa đem bảo bối ôm lên, để y nằm giữa trong ngực của mình. Nhẹ nhàng vì y mà lau đi nước mắt, “Ngoan bảo người không cần học mấy thứ đó, không cần học mấy thứ đó người cũng là bảo bối duy nhất của tướng công.”

Lâm Gia Bảo suy nghĩ một chút, sau đó lại nói một câu làm Hiên Viên Hãn Thừa không biết nên khóc hay nên cười. “Gia Bảo bây giờ còn nhỏ, còn chưa trưởng thành, về sau Gia Bảo nhất định sẽ so với hiện tại đẹp hơn. Cho nên Thái tử điện hạ người không thể không muốn ta, người còn chưa nhìn thấy bộ dáng của ta khi lớn lên đâu!”

Hiên Viên Hãn Thừa nghe xong vừa cảm thấy buồn cười, lại vừa thương tiếc y, không biết Từ Tuyết Doanh đã nói gì với Gia Bảo mà khiến y sinh ra ý tưởng như vậy, sợ hẳn sẽ không cần y.

“Bảo bối, người phải tin tưởng tướng công, tướng công nhất định sẽ không không cần người.” Hiên Viên Hãn Thừa đem Lâm Gia Bảo nâng dậy, để y ngồi ở bên giường.

Hiên Viên Hãn Thừa dưới cái nhìn chăm chú của Lâm Gia Bảo, chậm rãi quỳ một gối, “Ta Hiên Viên Hãn Thừa phát thệ, về sau chỉ có một mình người, chỉ làm tướng công của một mình người.”

Lâm Gia Bảo bị động tác của Hiên Viên Hãn Thừa dọa, lập tức đứng dậy, khóc muốn dìu Hiên Viên Hãn Thừa đứng lên, “Nha nha... Thái tử điện hạ ngài không cần quỳ... Nha nha nha... Tướng công người đứng lên a... Nha nha nha” [Y-H: cái kiểu bé này khóc mắc cười quá]

Hiên Viên Hãn Thừa không đứng dậy, chỉ là lôi kéo tay Lâm Gia Bảo, dùng ánh mắt kiên định tràn đầy tình yêu đối diện cùng Lâm Gia Bảo, “Bảo bối, tin tưởng ta...”

“Nha nha... Chính là... Ta không tốt...” Lâm Gia Bảo thấy Thái tử điện hạ không đứng dậy, còn một đầu gối quỳ trên mặt đất nên khóc càng lúc càng lớn.

Hiên Viên Hãn Thừa vẫn thực kiên định mà quỳ, kiên trì mà nói: “Bảo bối tin tưởng ta! Bảo bối người yên lòng, không cần hoài nghi. Ta sẽ cho người cảm nhận được, người là trân bảo của ta, là người tối trọng yếu trong cuộc đời ta.”

“Ta... Ta tin tưởng tướng công, tin tưởng người...” Lâm Gia Bảo cảm giác trong lòng thật hạnh phúc, trong mắt đều là ánh mắt tràn ngập tình yêu say đắm mà tướng công dành cho y, Lâm Gia Bảo rất cảm động, liền nghĩ đến nên thật sự trong tương lai Thái tử điện hạ có chán ghét y, y cũng không hối hận.

Sau khi kéo Hiên Viên Hãn Thừa, Lâm Gia Bảo kiễng mũi chân hôn môi hắn, Hiên Viên Hãn Thừa đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội có được bảo bối yêu thương nhưng nhớ, nên khi nụ hôn của bảo bối còn có chút trần trụi, hắn đã làm nó sâu thêm. Tay của Lâm Gia Bảo chủ động vây quanh cổ Hiên Viên Hãn Thừa, ngoan ngoãn để cho Hiên Viên Hãn Thừa hôn môi.

Lưu luyến rời đi đôi môi thơm ngọt của bảo bối, nhìn cánh môi bị hắn hôn qua mà sáng bóng thủy nhuận, ánh mắt Hiên Viên Hãn Thừa càng thêm thâm thúy. Hiên Viên Hãn Thừa ôm chặt thân mình Gia Bảo, để y cảm nhận được lửa nóng của hắn. Lâm Gia Bảo giống như bị nóng đến, ánh mắt trừng to, giật mình mà nhìn hắn. Hiên Viên Hãn Thừa bị biểu tình của bảo bối chọc cười, liền nói,

“Bảo bối người phải tin tưởng chính mình, người không cần lớn lên cũng đã hấp dẫn ta. Bất quá ta sẽ chờ người lớn lên, đến lúc đó sẽ một hơi nuốt sống người.”

Lâm Gia Bảo bị ánh mắt lửa nóng của Hiên Viên Hân Thừa nhìn khiến mặt nóng lên, ngại ngùng mà cúi đầu. Hiên Viên Hân Thừa không chịu buông tha y, tiếp tục ôm bảo bối, tại trán của y, giữa mày, trên gương mặt hạ xuống từng nụ hôn. Một đường xuống phía dưới, thẳng đến cổ Lâm Gia Bảo, Hiên Viên Hân Thừa vươn tay cởi bỏ nút thắt cổ áo của Gia Bảo.

“Ân... Tướng công người... Tướng công người có mấy người nữ nhân? Ta đều chưa từng thấy qua đâu.” Lâm Gia Bảo do dự, cuối cùng hỏi ra vấn đề mà lúc trước cha của y đã hỏi lúc gặp mặt.

Hiên Viên Hân Thừa đang vui đùa nhắm pháp xương quai xanh của Lâm Gia Bảo, nghe được vấn đề của đối phương, ngẩng đầu lên nhìn bảo bối nói:

“Bỏ Từ thị, còn có hai thị thiếp, Tống thị cùng Du thị, còn có hai nữ nhi. Về sau sẽ có cơ hội nhìn thấy.”

“Từ thị nàng nói...” Lâm Gia Bảo nhớ tới những lời Từ Tuyết Doanh đã nói với y trước đó.

“Ta đã đem Từ thị đưa đi lãnh cung. Nàng phạm vào lỗi không thể tha thứ, hết thảy đều là tại nàng gieo gió gặt bão.” Hiên Viên Hân Thừa đánh gãy lời nói của Lâm Gia Bảo, nghiêm túc nói: “Tống thị cùng Du thị, người không cần lo lắng các nàng, chuyện trước kia đã vô pháp thay đổi, nhưng vô luận bây giờ hay là tương lai ta sẽ không gặp mặt các nàng cùng bất luận kẻ nào khác.”

Lâm Gia Bảo không đáp lời, lời cam đoan của tướng công đã bện cho y một cái mộng đẹp. Cái mộng kia rất tốt đẹp, làm y căn bản không quan tâm mộng thật hay giả.

Hiên Viên Hân Thừa kéo Gia Bảo vào trong ngực, hắn biết bảo bối của hắn vẫn có thật nhiều lo lắng, bất quá không có vấn đề gì. Hắn có thời gian cả đời để chứng minh lời hắn đã nói.

“Đúng rồi, còn có Thái tử phi nương nương đâu? Nàng bệnh rất nặng sao?” Lâm Gia Bảo nghĩ đến nữ nhân trọng yếu bên người tướng công.

“Bảo bối, người căn bản không cần băn khoăn nàng. Từ lúc ta xuất chinh, Thái tử phi đã ‘Chết bệnh’. Bởi vì đủ loại nguyên nhân nên vẫn không thể lộ ra bên ngoài, chỉ tuyên bố với mọi người rằng nàng ốm đau liệt giường, vô pháp gặp người khác.” Hiên Viên Hân Thừa nghĩ tin tức Thái tử phi đã sớm chết, bảo bối biết cũng không có gì, nên liền cùng y nói ra chân tướng.

Lâm Gia Bảo gật gật đầu tỏ vẻ hiểu được, “Ân, ta sẽ giữ bí mật.”

Hiên Viên Hân Thừa nhìn đôi mày của Gia Bảo giãn ra, hắn liền hôn hôn gò má y, “Bảo bối, giờ thì yên tâm đi.”

Lâm Gia Bảo nhột nhột mà nở nụ cười.

“Bảo bối, tái cười một cái.” Hiên Viên Hân Thừa yêu nhất chính là nhìn khuôn mặt tươi cười của bảo bối.

Lâm Gia Bảo nghe lời mà đối với Hiên Viên Hân Thừa lộ ra một nụ cười thật tươi. Nụ cười rạng rỡ kia làm Hiên Viên Hân Thừa thất thần, má lúm đồng tiền thật sâu, khi cười sẽ lộ ra, như vậy thật đáng yêu.

“Tâm nguyện của tướng công chính là mỗi ngày đều có thể nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của bảo bối.” Hiên Viên Hân Thừa nói: “Cho nên bảo bối mỗi ngày đều phải thật vui vẻ.”

Lâm Gia Bảo nghe xong lời nói của Hiên Viên Hân Thừa, chôn ở trước ngực rộng lớn của tướng công mà khảnh khách nở nụ cười, trong lòng ngọt giống như ăn thiệt nhiều mật đường vậy.

Thư Nhã cùng Thư Cầm canh giữ ở bên ngoài phòng ngủ nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng cười của Lâm tiểu chủ, hai người đều thở ra một hơi. Vừa mới rồi, sắc mặt Lâm tiểu chủ sau khi trở về thật không tốt, các nàng đều thực lo lắng.

“Vẫn là Thái tử điện hạ có biện pháp a, trong chốc lát đem tiểu chủ hồng hảo...” Thư Cầm nói.

Thư Nhã nói: “Tiểu chủ tâm tư đơn thuần lại thực ngoan thực nghe lời, vẫn là thực dễ dụ.” (^_^).

Sáng sớm ngày thứ hai, Hiên Viên Hân Thừa khinh thủ khinh cước[nhẹ nhàng] mà đứng dậy, ở trên trán Lâm Gia Bảo nhẹ nhàng in lại một nụ hôn, sau đó xuống giường. Khi thay quần áo, Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy Nguyên Phúc có điều gì muốn nói lại thôi. Hiên Viên Hân Thừa đối hắn khoát tay áo, nhẹ giọng nói: “Đi ra ngoài nói.”

Tối hôm qua Gia Bảo nửa đêm đột nhiên bừng tỉnh, Hiền Viên Hân Thừa luôn luôn thỉn miên[ngủ không sâu]. Lập tức cũng cảm giác được động tĩnh bên người, vội vàng trấn an bảo bối. Nhìn bộ dáng bảo bối một bộ kinh hồn chưa định, Hiền Viên Hân Thừa thực đau lòng. Hắn biết đây là biểu hiện khi bảo bối khuyết thiếu cảm giác an toàn, nhưng hắn cũng chỉ có thể chậm rãi dùng hành động để cải thiện bất an trong lòng bảo bối.

Trên đường đi lâm triều, Nguyên Phúc đem chuyện Từ Tuyết Doanh thất cổ tự ả tối hôm qua nói cùng Thái tử điện hạ. Hiền Viên Hân Thừa nghe xong dừng bước lại, Từ Tuyết Doanh vẫn là đi theo con đường của đời trước.

“Ra lệnh người trong Bình Nhạc uyển đều giữ kín miệng, đừng cho tin tức này rơi vào trong tai Gia Bảo.” Bảo bối chưa từng trải qua mấy chuyện như thế này, y lại mềm lòng thiện lương như vậy, nếu nghe thấy mấy cái tin tức này buổi tối nhất định ngủ không ngon .

“Dạ.”

Nguyên Phúc tuy rằng nghiêm khắc ước thúc nhóm cung nhân, khiến cho tin tức này chưa rơi vào trong tai Lâm Gia Bảo, nhưng tin tức này vẫn chậm rãi truyền lưu khắp Đông Cung.

Lúc ấy rất nhiều cung nhân đều nhìn thấy Lâm Gia Bảo từ trong viện Từ Tuyết Doanh bị cấm túc đi ra, mà vào lúc ban đêm Từ Tuyết Doanh liền tự sát chết . Mọi người không khỏi có chút ghé mắt, trong lòng đều nghĩ Lâm tiểu chủ này chính là một người lợi hại . Im hơi lặng tiếng như vậy mà có thể bức tử nữ nhân đã từng được Thái tử điện hạ sủng ái ...

Một ngày, Du thị đến trong viện Tổng thị cùng nàng uống trà, tính cách Tổng thị thành thật hỉ tĩn, Du thị hoạt bát nói nhiều, sân của hai người lại liền nhau, cho nên Du thị thường xuyên tìm đến Tổng thị nói chuyện phiếm.

“Thủ đoạn của song nhi tiểu thị này sợ là cao hơn Từ Tuyết Doanh nhiều, Thái tử điện hạ từ khi có y, thì không thấy bước ra khỏi Bình Nhạc uyển một bước.” Du thị thấy Tổng thị vẫn thư thái uống trà, còn nói: “Người nói chúng ta cần đi bái phỏng y một chút hay không?”

“Việc này là không thích hợp đi, Bình Nhạc uyển cùng Nội thư phòng tương liên, là cấm địa, là không cho phép chúng ta đi .” Tổng thị cũng không dám, cung nữ nên người của kẻ kia chính là đi Nội thư phòng mới chọc giận Thái tử điện hạ, vì thế kẻ kia mới có thể bị cấm túc .”Về sau sẽ có cơ hội nhìn thấy đi.”

“Người không hiểu kỳ sao?” Du thị rất ngạc nhiên , nàng đã sớm muốn gặp song nhi nghe đồn là vô cùng tuyệt mỹ kia. Nề hà Tổng thị sợ hãi rụt rè không chịu cùng nàng cùng đi, đành phải tìm biện pháp khác.

Ấm ảnh từ việc mất đi nhi tử, Du Cẩn giờ đã khôi phục nhiều, *hiện tại chính ma quyền trà chưởng mà nghĩ tới vì Thái tử điện hạ sinh hạ con trai đầu*. Thật giận a! Song nhi kia thật sự là đáng giận, thủ đoạn cư nhiên so với Từ Tuyết Doanh còn cao siêu hơn. Trước kia khi Từ Tuyết Doanh được sủng ái, các nàng còn có thể thấy được Thái tử điện hạ vài ngày. Mà hiện tại ... Chỉ có thời điểm Thái tử điện hạ đến thăm nữ nhi thì mới có thể thấy mặt một lần, ai...

“Đúng rồi, nghe nói Khang nhi lại bị bệnh.” thân mình nữ nhi của Du thị cùng Tổng thị đều không tốt, hai người thường xuyên giao lưu một chút kinh nghiệm chiếu cố nữ nhi với nhau.

“Đúng vậy, đột nhiên liền sốt cao , lúc ấy đem ta dọa a... Cũng may hiện đã hạ sốt ...” Tổng thị hiện tại nhớ lại, lòng vẫn còn sợ hãi.

Ngày ấy Khang nhi bị Từ Tuyết Doanh nói động, buộc tiểu cung nữ bên người là Hồng Vi đi đem Lâm Gia Bảo mang đến trong viện của Từ Tuyết Doanh. Buổi tối lại phái Hồng Vi đi thăm dò xem quái vật kia như thế nào , Hồng Vi ở bên ngoài sân của Từ Tuyết Doanh sân nhìn xung quanh, vừa lúc liền thấy được các cung nhân mang thi thể Từ Tuyết Doanh từ trong viện đi ra. Hồng Vi lại nghe các cung nhân khuân vác bàn luận về việc Lâm tiểu chủ lợi hại như thế nào. Sau đó, Hồng Vi trở về liền đem những gì nàng nghe thấy nói cho Khang Nhi tiểu chủ tử nghe. Khang Nhi đã năm tuổi , đã hiểu được tử vong là như thế nào, nên đã dọa nàng đến phát sốt. Bản thân Hồng Vi cũng sợ muốn chết, nếu bị phát hiện là chính nàng là người mang Lâm tiểu chủ đi , nàng khó giữ được cái mạng nhỏ này a... Hồng Vi chính mình dọa chính mình,

thực nhanh cũng bị bệnh. Nãi ma ma không nghĩ nhiều, cho rằng Hồng Vi hầu hạ tiểu chủ tử, cũng sẽ bị lây bệnh nên liền đem nàng tạm thời chuyển qua nơi khác.

— Đăng bởi: admin

18. Chương 18: tần Gia

CHƯƠNG 19: TẦN GIA

.

Cám ơn Ngọc Chi và NanaYJ và Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình ko biết nhé.

.

Đoàn người Lâm Đại Tráng rất cực đến Từ Châu, Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành ba người chân thành cảm tạ đội kỵ binh đã hộ vệ suốt quãng đường. Lâm Đại Tráng bọn họ nhẹ nhàng xin nhóm kỵ binh không cần hộ tống bọn họ vào thị trấn, vì nếu trở về như vậy thì rất rêu rao. Cho nên, trước khi vào thị trấn mọi người liền tách ra, ba người Lâm Đại Tráng mang theo tiểu nhị cùng bọn gia đình với năm chiếc xe ngựa đi vào Phái Huyền. Thị vệ thủ thành thấy bọn họ cư nhiên mang 5 xe ngựa to trở về, lấy lòng Tần Khải Hành nói:

“Tần thiếu đương gia, đây là đánh chỗ nào phát tài trở về a?”

Tần Khải Hành cũng không khí trả lời:

“Đây là hàng từ trong kinh thành mang về, các vị thị vệ đại ca nhớ đến thăm a...”

“Ha ha, vậy Tần thiếu đương gia nên cho chúng ta ưu đãi a, bà nương trong nhà vừa lúc muốn có một bộ đồ mới đâu.”

“Đó là nhất định...”

Sau khi đến Tần gia, Tần Khải Hành lại phân phó tiểu nhị cùng gia đình hỗ trợ dỡ hàng, bao gồm hàng hóa hẩn đặt mua ở kinh thành cùng một xe ngựa to lễ vật gặp mặt mà Thái tử điện hạ đưa cho.

Sau đó, Tần Khải Hành lại tự mình đưa nhạc phụ cùng đại ca về Lâm gia thôn. Khi tới Lâm gia thôn thì sắc trời đã tối, vừa đúng thời gian nhà nhà dùng bữa tối, cho nên đường xá trong thôn không có bao nhiêu người, vì thế bọn họ dọc theo đường đi về nhà cũng không có mấy ai chú ý.

Người nhà Lâm gia lúc này cũng đang dùng cơm, mọi người đang dự đoán thời gian phụ thân cùng đại ca trở lại. Lúc thấy Lâm Đại Tráng bọn họ về tới, người một nhà đều thực kích động, Trương Huệ Nương lại làm thêm vài món ăn. Tiếp đón Tần Khải Hành ở lại dùng bữa tối, Tần Khải Hành cũng không chối từ, người một nhà cùng nhau vui vẻ dùng bữa tối.

Trong lúc dùng bữa, đại gia mồm năm miệng mười hỏi tình huống Gia Bảo, Lâm Đại Tráng nghĩ nghĩ nói:

“Ăn cơm trước đi, Gia Bảo rất tốt. Khải Hành người ăn nhiều một chút a, lần này vất vả.”

Mọi người nghe thấy Gia Bảo rất tốt, an tâm. Sôi nổi khuyên nhủ Tần Khải Hành ăn thêm nhiều một chút. Lâm Đại Tráng nghĩ chờ thời cơ thích hợp sẽ nói cho Trương Huệ Nương nghe trước.

Dùng qua bữa tối, người một nhà lại đưa tiễn Tần Khải Hành. Sau đó mọi người lại vội vàng chỉnh lý lễ vật mà Lâm Đại Tráng mang về cho bọn họ.

“Lần này Khải Hành thật mua nhiều đồ quá, không biết tốn hết bao nhiêu tiền a? Dù có tiền thì cũng không thể dùng quá tay như thế a!”

Trương Huệ Nương nhìn đồng lễ vật trước mắt, cảm thấy con rể này thật đúng là tiêu tiền như nước. Lâm Đại Tráng nghe xong liền mở miệng nói

“Khải Hành là một người tốt. Lần này hàng mang đi kinh thành bán hết, mấy thứ này là hiếu kính cho người, còn không tốt sao.”

Đồ vật Hiên Viên Hãn Thừa đưa tự nhiên đều là vô cùng tốt . Nhân sâm tổ yến đều là sản phẩm tốt nhất, Trương Huệ Nương dù không biết rõ giá trị chân chính của mấy thứ này nhưng cũng thấy đau lòng gần chết. Trong số lễ vật còn có một bộ trang sức bằng trân châu cùng một đôi vòng tay bạch ngọc ghi rõ là cho Trương Huệ Nương. Từng hạt trân châu trong bộ trang sức đều mượt mà sáng bóng, trong nháy mắt đã chiếm được tâm của nữ chủ nhân Lâm gia. (^_ ^). Trương Huệ Nương ngoài miệng tuy rằng nói con rể tiêu tiền lợi hại, nhưng trong lòng vẫn là thích cực kỳ, con rể này thật sự là dụng tâm .

”Thật xinh đẹp a! Cái này thực quý đi, Đại Tráng a người cũng không ngần ngại con rể một chút, đồ trang sức tốt như vậy ta cũng không dùng được a? Đây không phải là đập hư tiền sao!”

Trong lòng Lâm Đại Tráng thầm nói, đây chính là Thái tử điện hạ a, hãn như thế nào ngăn được a...(^_ ^)

Còn lại thê tử của Lâm Gia Văn là Ngô thị cùng Lâm Ly Nhi, Lâm Tú Nhi cũng nhận được bảo thạch châu sai [chắc là: hoa tai] nhiều màu xinh đẹp tinh xảo, sôi nổi phát ra từng trận than sợ hãi. Ngô thị thật cẩn thận cầm châu sai, thật sự là yêu thích không buông tay, Lâm Tú Nhi ngay lập tức đem trân cài lên tóc, xinh đẹp muốn cho mọi người khen tặng.Lâm Gia Văn nói với nương tử:

“Cái này mang đi ra ngoài rất phô trương . Tú nhi còn nhỏ, nương trước giúp nàng thu hồi đi, nếu lỡ làm rớt là không tốt.”

Lâm Đại Tráng lên tiếng , “Hảo , về sau chậm rãi chỉnh lý đi. Ta cùng Gia Văn đều mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Trương Huệ Nương nhìn phu quân cùng nhi tử đều là vẻ mặt mệt mỏi, cũng vội vàng đi nấu nước ấm, để cho bọn họ tẩy đi một đường phong trần, tạm nghỉ sớm một chút.

Buổi tối Tần Khải Hành về tới Tần gia, mới vừa tắm và thay đổi một thân xiêm y xong liền có hạ nhân đến báo là lão gia thái thái cho mời hãn đến hỏi một vài việc. Tần Khải Hành đến nhà chính, thấy cha mẹ, Cẩm Nhi đều ngồi chờ hãn. Tần lão gia Tần Hoàn hướng nhi tử hỏi:

“Khải Hành a lần này đi kinh có thuận lợi không? Những thứ mang về lần này ... là xảy ra chuyện gì?”

Buổi chiều, Tần thái thái cùng con dâu Lâm Cẩm Nhi lúc chỉnh lý quà mà nhi tử mang từ kinh về. Lúc đầu là chỉnh lý đặc sản mà Tần Khải Hành chính mình đặt mua ở kinh thành, Tần thái thái cùng Lâm Cẩm Nhi cũng không cảm thấy cái gì, nhưng khi chỉnh lý đến lễ gặp mặt của Thái tử điện hạ liền cảm thấy không đúng, Tần thái thái nghĩ lần này như thế nào lại đặt mua nhiều đồ vật như vậy trở về. Khi Tần thái thái nhìn thấy danh mục quà tặng kẹp ở trong đó liền tròn mắt. Trên danh mục quà tặng có ghi chú rõ là tặng Tần lão gia chính là thượng phẩm bách loa xuân cùng một bộ trà cụ tinh mỹ, Tần thái thái chính là một bộ đồ trang sức trân châu, Lâm Cẩm Nhi chính là một châu sai ru-bi tinh mỹ, đến ba đứa nhỏ cũng có lễ vật. Tần Tử Thông chính là một cái ngọc bội thông thấu, long phượng thai là trường mệnh khóa kim nạm ngọc. Ngoài ra còn có một số nhân sâm tổ yến và đồ vật bổ dưỡng khác. Mấy thứ này giá cả cũng không thấp a, không hơn một ngàn lượng bạc là không thể mua được . Nhìn vào thứ tặng cho Tần lão gia mà xem, Tần lão gia là yêu thưởng thức trà . Thượng phẩm bách loa xuân là cống trà, đó là thứ mà có tiền cũng mua không được , hàng cao cấp như thế, như thế nào mua được? Tần lão gia nghi hoặc mà nghĩ, nhi tử lần này mang theo bao nhiêu ngân lượng hãn biết đến, nếu tính hàng hóa mang theo đều bán được giá tốt, nhưng để đặt mua mấy thứ này thì không thể nào đủ được.

“Đúng vậy? Nhi tử, những thứ này là do vị quý nhân nào đưa lễ a?”

Tần thái thái cũng rất ngạc nhiên, nàng đã từng đi tụ hội ở chỗ tri phủ thái thái, cũng từng gặp qua tri phủ thái thái mang trân châu, nhưng cũng không có lớn và mượt mà sáng bóng như cái này.

Tần Khải Hành cho hạ nhân cùng tiểu nha đầu đi xuống, thoáng dè thấp cổ họng nói:

“Những thứ này đều là do Thái tử điện hạ đưa lễ gặp mặt...”

Tần lão gia, Tần thái thái còn có Lâm Cẩm Nhi nghe xong đều thực giật mình,

“Thái tử điện hạ... Như thế nào lại liên hệ với Thái tử điện hạ?”

“Tất cả đều là bởi vì Gia Bảo.” Tần Khải Hành nhẹ giọng nói.

“Gia Bảo! Gia Bảo hán làm sao vậy?” Lâm Cẩm Nhi khẩn trương hỏi.

“Gia Bảo bây giờ là tiểu thị của Thái tử điện hạ. Thái tử điện hạ đối với Gia Bảo ân ái phi thường, chẳng những đưa lễ gặp mặt, còn phái một tiểu đội kỵ binh hộ tống chúng ta trở về. Nhạc phụ đại nhân không nghĩ quá mức rêu rao, chỉ để cho bọn họ đưa đến Từ Châu.” Tần Khải Hành đem tình huống đều nói hết.

Tần thái thái nghe xong cao hứng nói: “Gia Bảo thật là hài tử may mắn a... Lần này thật sự thành quý nhân.”

Lâm Cẩm Nhi thực giật mình khi nghe đệ đệ làm tiểu thị của Thái tử điện hạ, nhưng cũng không có vui sướng như bà bà vậy, trong lòng có chút lo lắng. Tần Khải Hành đem chuyện xảy ra ở kinh thành lần này đều nói , lại xuất ra thiệp mời của Tề gia cho Tần lão gia nhìn. Tần lão gia cầm thiệp mời cũng thực kích động,

“Đây thật sự là đại đại cơ duyên a...”

“Nhạc phụ nói, trước khi tỉnh thành thông báo, hy vọng chúng ta không cần để lộ ra đi.” Tần Khải Hành nói.

“Ân, ý tưởng của thân gia thực đúng. Hạ nhân đi theo lần này đều phải dặn dò cẩn thận” Tần lão gia gật đầu, phân phó.

“Tiểu nhị cùng gia đình lần này mang đi ra ngoài đều là thân tín, ta sẽ nhắc nhở bọn hán cẩn thận” Tần Khải Hành nói.

Buổi tối Lâm Cẩm Nhi nằm ở trên giường trần trọc, lại nhin không được đầy phu quân Tần Khải Hành, “Phu quân, Gia Bảo hán thật sự rất tốt sao?”

“Gia Bảo hán thật sự không tồi, Thái tử điện hạ thực thích hán! Người không cần quá lo lắng . Về sau có cơ hội ta lại đi vào trong kinh, lúc đó liền mang người theo để thăm hán.” Tần Khải Hành trấn an thê tử nói.

Lâm Cẩm Nhi vừa về tới trong phòng liền không ngừng truy vấn tình huống của Gia Bảo, được Tần Khải Hành cam đoan lần nữa cũng vẫn là không yên lòng. Sự tình Lâm Gia Bảo tiến cung đối với nàng đã kích thực lớn, Lâm Cẩm Nhi vốn định về sau chờ Gia Bảo lớn lên , để cho y cũng gả đến Tần gia đến làm *bồi đẳng*. Tính tình của Lâm Gia Bảo nàng tối rõ ràng, nhu thuận hiểu chuyện như vậy, so với làm tiểu thiếp của người khác hoặc là cô đơn mà già đi, Lâm Cẩm Nhi thân là đại tỷ tự nhiên sẽ che chở đệ đệ, người Tần gia thực hảo ở chung, gia cảnh lại thực ưu việt, nàng hiện tại đã có hai tử một nữ, ở Tần gia cũng có chỗ đứng, chờ nàng dựng dục thêm vài hài tử nữa, nếu đệ đệ gả lại đây, mặc kệ tương lai có con nối dòng hay không, hài tử của nàng cũng sẽ hiểu thuận y, tương lai Gia Bảo cũng không đến mức già không có chỗ nương tựa. Lâm Cẩm Nhi nghĩ thực hảo, nhưng còn chưa kịp thương lượng cùng Trương Huệ Nương, Gia Bảo liền vào cung. Hiện tại lại làm tiểu thị của Thái tử điện hạ, hoàng gia cũng không phải giống như nhà của người bình thường, hậu cung nhất định là có rất nhiều cảnh tàn sát khốc liệt nhìn không thấy a... Lâm Cẩm Nhi nghe Tần Khải Hành nói, phụ thân của nàng còn chưa nói cùng nương về việc của Gia Bảo, không biết nương nếu biết được thì sẽ thương tâm như thế nào, nương luôn luôn yêu thương Gia Bảo a...

Tần thái thái cùng Tần lão gia cũng nói về chuyện của Lâm Gia Bảo, “Lần này Lâm gia chính là vô cùng a... tương lai Gia Bảo kém cõi nhất cũng là quý nhân nga.”

Tần lão gia nghe xong ha ha mà cười nói: “Sợ là không chỉ có thế đâu, nghe Khải Hành nói Gia Bảo thực sự được Thái tử điện hạ yêu thích! Lần này bởi vì cùng Lâm gia có quan hệ thông gia, Tần gia chúng ta cũng được nở mặt a, tương lai còn có thể cùng Tề gia hợp tác, tại thị trấn a không... tại toàn bộ Từ Châu cũng có thể có một phần!”

“Đúng vậy... Vẫn là phu quân chọn thân gia tốt.” Trước kia, Tần thái thái xem qua phê mệnh của Lâm Cẩm Nhi, nghĩ rằng con dâu này thật là tốt , mang vượng[thịnh vượng] đến cho Tần gia bọn họ.

Mấy ngày nay, Lâm Đại Tráng vẫn luôn muốn cùng Trương Huệ Nương nói về chuyện của Lâm Gia Bảo. Nhưng mỗi lần lời nói đến bên miệng thì lại nói không nên lời. Sau đó liền cùng Lâm Gia Văn thương lượng:

“Hay là chờ tức phụ của người sinh xong rồi mới nói, nương người gần đây lại vội, nếu nói ra sẽ khiến tâm tư nàng không yên .”

“Ân, đều theo phụ thân. Gần tới thời gian thu hoạch rồi, năm nay trong nhà chắc thu được nhiều, *tân mua mà cũng muốn tỵ lộng*. Trong nhà chắc sẽ rất bận rộn một trận. Nhân thủ thợ cũng không đủ, xem ra còn phải mượn thêm hai người.” Lâm Gia Văn ngẫm lại cũng đồng ý với ý tưởng của cha.

“Ân, phải mượn, lần này mượn thêm vài người đi. Gia Văn, lần này ngươi cũng đừng tham gia, hảo hảo ôn thư đi.” Lâm Đại Tráng nói.

“Biết, cha. Ta nhất định sẽ hảo hảo ôn tập.”

Lần này Thái tử điện hạ đưa rất nhiều văn phòng tứ bảo tốt nhất, còn có rất nhiều bộ sách hữu dụng. Lâm Gia Văn phát thệ nhất định phải trúng cử, vì gia nhân, vì Gia Bảo, hẳn nhất định phải hảo hảo chuẩn bị thi hương lần này.

Những ngày kế tiếp, Lâm Gia Văn càng khắc khổ đọc sách ôn tập đến mất ăn mất ngủ. Đối với việc dạy Lâm Gia Tài cũng càng thêm nghiêm khắc. Ngô thị có khi khuyên nhủ Lâm Gia Văn cần chú ý thân thể, nghĩ thầm tướng công phỏng chừng là bị các tài tử trong kinh thành kích thích đi. (^_^).

Đảo mắt đến tháng mười, Ngô thị thực thuận lợi mà sinh ra một nam hài. Lâm gia đều rất vui vẻ, sau đó Trương Huệ Nương vội vàng cấp con dâu làm trong tháng, chiếu cố tiểu tôn tử. Mà Lâm Đại Tráng vội vàng thu hoạch mùa vụ, nghỉ chờ qua vài ngày nữa, chờ sau trăng tròn của tôn tử sẽ cùng Trương Huệ Nương nói về sự tình của Gia Bảo.

Hiên Viên Hân Thừa thực nhanh có được tin tức nhi tử của Lâm Gia Văn, đem tin tức tốt này nói cho bảo bối, y nhất định sẽ thật cao hứng.

Lúc ấy, kỵ binh hộ tống Lâm Đại Tráng bọn họ về quê cũng không có toàn bộ phản hồi, Hiên Viên Hân Thừa để cho hai người lưu lại Từ Châu để truyền lại tin tức.

Lâm Gia Bảo được tin tức này quả nhiên thật cao hứng, lại nghĩ tới việc Hiên Viên Hân Thừa có nói rằng y có thể gởi đồ vật trở về, nên y đang bận rộn chọn lựa trong đồng đồ ban cho của mình.

Mỗi lần, Lâm Gia Bảo cùng Hiên Viên Hân Thừa cùng đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương thì sẽ thu được chút ban cho, mọi người đều biết y là tân sủng của Thái tử điện hạ, có khi trong Vĩnh Thọ cung gặp được các nương nương khác thì cũng sẽ có ban cho. Hơn nữa, Hiên Viên Hân Thừa từ khi có Lâm Gia Bảo, cũng thường xuyên vuốt ve rất nhiều thứ tốt cho y (^_^), mà môn nhân Thái tử cũng biết được Lâm Gia Bảo là tiểu thị được Thái tử điện hạ sủng ái, nên cũng thường xuyên có hiếu kính lên.

Lâm Gia Bảo đùa nghịch một cái hoa tai mã ngọc, năm nay là năm mã [con ngựa], bên tay Lâm Gia Bảo hiện tại có rất nhiều trang sức cùng bài trí về mã vật. Lúc Hiên Viên Hân Thừa tiến vào, Lâm Gia Bảo đang ở bên một bàn ngọc bội điều trụ lắc lư bất định, không biết chọn cái nào cho tốt. Hiên Viên Hân Thừa từ phía sau ôm lấy Lâm Gia Bảo hỏi:

“Chọn xong chưa?”

“Tướng công người xem cái ngọc bội này được không? Mặt trên có đồ án tiểu mã lao nhanh, vừa lúc tiểu chất tử thuộc mã.” Lâm Gia Bảo cầm lấy một cái ngọc bội trên bàn đưa cho Hiên Viên Hân Thừa nhìn.

“Ân không tồi, ta nhớ rõ có một *lưu ly mã tiểu bài trí*[NanaYJ + Yumiryu :ngọc lưu ly hình con ngựa để đeo trên người], cái kia cũng không tồi.” Hiên Viên Hân Thừa nhớ tới, đó là do môn hạ kính lên, hẳn nhìn thấy không tồi liền cho Lâm Gia Bảo.

“Cái kia a... Cái kia là tướng công đưa ta. Ta nghĩ... Ta nghĩ lưu trữ...”

Lâm Gia Bảo thực thích tiểu mã lưu ly kia, có chút không tha mà nói. Lâm Gia Bảo từ nhỏ cũng không có nhiều món đồ chơi, vẫn là sau khi làm tiểu thị của Hiên Viên Hân Thừa, Hiên Viên Hân Thừa thường xuyên sẽ đưa y một ít tiểu ngoạn ý thú vị, Lâm Gia Bảo thực thích thực quý trọng, khi đùa nghịch cũng thực cẩn thận.

“Ngowan bảo... Bảo bối của ta...” Hiên Viên Hân Thừa nghe xong dùng sức hôn môi Gia Bảo.”Ngày mai để Nguyên Khánh đi đến chỗ Khâu má má lấy chìa khóa nội thất phòng, người đi chọn một cái tốt, đưa cho tiểu chất tử cũng không thể keo kiệt.”

Lâm Gia Bảo lắc lắc đầu, “Không cần, ta đây có thiệt nhiều ban cho, tất cả đều rất tốt, không cần đi chọn cái khác.”

Lâm Gia Bảo ngại ngần đi đến kho phòng của tướng công chọn đồ tặng cho tiểu chất tử vào trăng tròn lễ, ngắm lại vẫn là dùng ban cho của mình thì tốt rồi.

Hiên Viên Hân Thừa hiểu được suy nghĩ của Lâm Gia Bảo, cười cười cũng không nói gì. Hiên Viên Hân Thừa nghĩ bảo bối bây giờ còn nhỏ, chờ về sau phong cho bảo bối là trác quân, như vậy là có thể danh chính ngôn thuận đem quyền quản lý Đông Cung giao cho Gia Bảo.

“Tướng công ta gởi đồ vật có thể tới kịp lễ trăng tròn của tiểu chất tử không?” Lâm Gia Bảo chờ đợi mà nhìn Hiên Viên Hân Thừa.

“Đương nhiên, bảo bối. Bảo đảm bắt kịp trăng tròn của tiểu chất tử.”

Hiên Viên Hân Thừa đồng ý, hẳn được tin tức truyền đến từ Từ Châu. Biết được hiện trạng một nhà Lâm Đại Tráng, đối với việc bọn họ điệu thấp không phù khen rất là thưởng thức. Nhưng Lâm Gia Bảo đã là người của hắn, việc này không phải chuyện gì bí mật, hắn cũng không thích che giấu, nhân lúc trăng tròn của tiểu chất tử sẽ chiếu cáo thiên hạ. Để người Lâm gia tại Từ Châu cũng vinh hiển một phen, dù sao, về sau Lâm Gia Bảo cũng sẽ không phải là một tiểu thị mà thôi, người Lâm gia cũng nên sớm thích ứng là vừa...

— Đăng bởi: admin

19. Chương 19: Trăng Tròn

CHƯƠNG 20: TRĂNG TRÒN

.

Cám ơn NanaYJ và mauxanhvamauvang đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Trương Huệ Nương đang bề bộn tại trù phòng nấu hồng trứng gà, tâm tình rất vui vẻ. Túc phụ của con trai cả sinh một đại bản tiểu tử, Gia Bảo ở trong cung lại thực hảo, năm nay thu hoạch trong nhà lại rất tốt, trong nhà thu vào gia tăng không ít. Từng chuyện đều là chuyện tốt a, nghĩ đến trong lòng liền vui như hoa nở.

Lâm Đại Tráng nhìn Trương Huệ Nương vui vẻ như vậy, đối với chuyện của Lâm Gia Bảo không biết như thế nào mở miệng.

“Đúng rồi, cha của mấy đứa, vài ngày trước khi các người đi vào trong kinh, nhà của Chu Hải tới hỏi ta, có thể hay không cho Chu Hải cùng Lý Nhi trước định thân. Ta nghĩ Lý Nhi năm nay cũng 15, cũng đã đến tuổi rồi” Trương Huệ Nương hỏi Lâm Đại Tráng.

“Sớm định ra đi, ngày mai người đi nói cùng nhà của Chu Hải đi, tốt nhất là trước trăng tròn của Bác Ca Nhi thì định cho xong.”

Bác Ca Nhi là nữ danh của nhi tử Lâm Gia Văn, đại danh gọi Lâm Uyên Bác, ngụ ý tri thức uyên bác, Lâm Gia Văn hy vọng tương lai nhi tử có thể trò giỏi hơn thầy.

Lâm Đại Tráng nghĩ sự tình của Gia Bảo còn không biết lúc nào thì sẽ được thông báo ra, đến lúc đó khẳng định không bình tĩnh, việc hôn nhân của Lý Nhi vẫn là sớm định ra đi, cũng an tâm một ít. Về phần long phượng thai còn nhỏ, chỉ có thể để về sau sẽ tính.

“Việc này giống như chó chút gấp gấp ...” Trương Huệ Nương nói.

“Việc định thân cũng không tốn nhiều thời gian, lại nói trăng tròn của Bác Ca lần này cũng muốn hảo hảo làm một chút, sau đó còn phải bắt đầu vội vàng chuẩn bị cho Gia Văn thi hương năm sau, còn có sắp đến năm mới, sự tình nhiều lắm. Thay vì sẽ kéo dài tới sang năm, thì tốt hơn sớm đi định cho rồi.” Lâm Đại Tráng nói.

Trương Huệ Nương ngẫm lại cũng hiểu được có đạo lý, nói: “Vây ngày mai ta liền đi nói với Chu gia.”

Ngày thứ hai, Trương Huệ Nương liền đi đến nhà Chu Hải. Nhà của Chu Hải cũng muốn sớm định ngày, hiện tại thấy Lâm gia cũng có cùng ý nghĩ nên cảm thấy rất mừng, rất nhiều người đều nhìn chăm chăm vào bọn họ đâu... mẹ của Chu Hải biết nhi tử nhà mình từ nhỏ đã thích Lâm Ly Nhi, trong lòng nhi tử đã sớm nhận định nàng, nếu có biến cố gì xảy ra, như vậy thật sự là muốn khóc cũng không kịp. Sớm một chút định ngày để khỏi lo đêm dài lắm mộng.

Trương Huệ Nương cũng thực vừa lòng Chu Hải, Chu gia có ân đối Lâm gia bọn họ. Trước kia, thời điểm nàng cùng Đại Tráng khó khăn, Chu gia đã giúp đỡ thật nhiều. Chu Hải không chỉ làm một tay giỏi việc nhà nông, còn giống cha hẳn là Chu Mẫn học được bản lĩnh sẵn thú. Cho nên trong nhà cũng không tồi, thường xuyên có món ăn ngon, có khi vận khí tốt, còn có thể có chút da, có thể bán được không ít tiền. Chu Hải tính tình thành thật trầm ổn, Lâm Ly Nhi gả đi qua cũng sẽ không chịu khổ.

Lâm gia cùng Chu gia thương lượng xong xuôi, ước định để Chu Hải cùng Lâm Ly Nhi vụ thu hoạch năm sau sẽ thành thân. Động tác của Chu gia cũng thực nhanh, không đến vài ngày đã mời đến bà mối, gởi lễ vật.

Lâm Ly Nhi từ khi định thân xong, liền rất ít xuất môn, tránh ở trong phòng may giá y[áo cưới]. Lần này, lễ vật mang về từ kinh thành có gấm vóc màu hồng [đỏ], may giá y đến phá lệ xinh đẹp.

Hồ Tư Triển là môn hạ của Thái tử, được lệnh mang theo một đoàn thị vệ, hẳn được Thái tử điện hạ phân phó đi đến Lâm gia thôn đưa lễ trắng tròn cho tiểu chủ tử của Lâm tiểu chủ. Bọn họ dọc theo đường đi đều không dám trì hoãn, gia tăng chạy đi, rốt cục đến Từ Châu trước trăng tròn hai ngày.

Sau khi đến Từ Châu, đoàn người Hồ Tư Triển đi đến quý phủ của tri phủ Từ Châu; Thạch Kỳ Sơn; trước.

Thạch Kỳ Sơn nghe được hạ nhân báo lại là có người của Thái tử điện hạ đến phỏng, tuy có chút giật mình, nhưng không dám chậm trễ, lập tức tự mình đi nghênh.

“Hồ đại nhân, ngài như thế nào đến?” Thạch Kỳ Sơn thỉnh Hồ Tư Triển đến chính đường an vị. Thạch Kỳ Sơn lúc trước khi lên kinh báo cáo công tác đã từng cùng Hồ Tư Triển có duyên gặp mặt một lần. Theo lý thuyết hai người không có bất luận cái gì cùng nhau xuất hiện, Thạch Kỳ Sơn đoán không ra ý đồ Hồ Tư Triển đến đây là vì cái gì.

”Hay là Thái tử điện hạ có chuyện gì quan trọng cần phân phó?”

Tuy nói Thạch Kỳ Sơn chính là ngũ phẩm, mà Hồ Tư Triển chỉ là lục phẩm, nhưng Thạch Kỳ Sơn không chút nào dám chậm trễ, đối với Hồ Tư Triển rất là khách khí, dù sao cũng là thuộc hạ thân cận của Thái tử điện hạ đâu...

“Thạch đại nhân khách khí, ta đây là tới chúc mừng đại nhân.” Hồ Tư Triển nói.

Thạch Kỳ Sơn nghe ra là chuyện tốt, lập tức thả lỏng xuống, “Còn thỉnh hồ đại nhân vì ta giải thích nghi hoặc, tại sao lại chúc mừng?”

“Tại nơi Thạch đại nhân cai quản, dân chúng Từ Châu an cư lạc nghiệp, Thạch đại nhân công lao không ít. Mà lần này lại có một đại tin tức tốt. Lần này trong sổ cung nhân Từ Châu đưa đi vào cung có một vị quý nhân a... Ta đây cũng là vì thế mà đến.” Hồ Tư Triển nói với Thạch Kỳ Sơn.

“A... Đây thật là một tin tức tốt. Xin hỏi là vị nào được hoàng thượng coi trọng?”

Thạch Kỳ Sơn nghe xong tin tức Hồ Tư Triển nói, trong lòng tính toán. Ở Từ Châu còn chưa từng có quý nhân đâu...

“Không là Hoàng Thượng mà là Thái tử điện hạ, Lâm tiểu chủ bên người Thái tử điện hạ là người Phái Huyền, Lâm tiểu chủ là một song nhi, Vận Thái tử năm nhập cung. Hiện tại rất được Thái tử điện hạ yêu thích, này không, ta đến đây chính là vì đưa trăng tròn lễ cho tiểu chủ tử của Lâm tiểu chủ.” Hồ Tư Triển giải thích.

“Là Thái tử điện hạ a... Kia thật thật là có phúc!” So với bị Hoàng Thượng nhìn trúng, đương nhiên là làm tiểu thị của Thái tử điện hạ càng có tiền đồ. Hoàng Thượng đã qua trung niên, hoàng tử công chúa cũng

không ít. Mà Thái tử điện hạ tuổi còn trẻ, còn không có con nối dòng. Nếu tương lai vì Thái tử điện hạ sinh hạ hoàng tử, chờ Thái tử điện hạ đi lên đại bảo, kia thật sự chính là quý không thể nói, ban ơn cho gia nhân...

Thạch Kỳ Sơn rất nhiệt tình mời đoàn người Hồ Tư Triển trụ lại trong phủ, Hồ Tư Triển uyển chuyển cự tuyệt, sau đó về tới trạm dịch Từ Châu. Hồ Tư Triển cố gắng suy nghĩ làm sao trong mấy ngày có thể truyền ra tin tức này, Thái tử điện hạ công đạo cần thực hiện cho nhanh.

Thạch Kỳ Sơn nhanh chóng cùng tâm phúc của hắn thương lượng chuyện vừa được biết ngày hôm nay, buổi tối cùng phu nhân nói về chuyện Lâm gia. Tri phủ thái thái Thạch phu nhân là người sinh ra từ đại gia tộc, sau khi nghe xong rất nhanh cùng phu quân phân tích tình hình. Cảm thấy cần phải thân cận với Lâm gia hơn một chút, Thạch phu nhân lại hồi tưởng quan hệ của chính mình, nhớ tới trước kia cùng Tần gia có một chút giao tình, cũng từng thỉnh Tần phu nhân tham gia mấy lần tụ hội của thượng tầng nữ quyền ở Từ Châu. Về sau có thể từ phương diện này giao tiếp với Lâm gia.

Thạch Kỳ Sơn lại cùng phu nhân thảo luận thật lâu, định ra vào ngày trăng tròn sẽ đưa lễ đến.

Ngày thứ hai, Thạch Kỳ Sơn lại đi tới tri huyện Phái Huyền là Đỗ Hạng Hanh cùng hắn nói về chuyện của Lâm gia. Đỗ Tri huyện biết cũng rất là mừng rỡ, cái này chính là từ huyện của bọn họ ra nga. Lâm gia kia hắn cũng là biết đến, lão Đại Lâm gia thì đậu tú tài, hắn cũng từng ngợi khen qua người này. Thạch Kỳ Sơn đối với Đỗ Tri huyện nói:

“Lâm gia này là ở tại nơi người cai quản, ngày thường cần phải coi chừng nhiều hơn một ít.” Đỗ Tri huyện còn cần phải chờ tri phủ đại nhân nói sao, vội vàng đáp ứng.

Đỗ Tri huyện sau khi trở về lập tức thương lượng với sư gia, chuẩn bị đến trăng tròn của nhi tử Lâm Gia Văn thì tự mình đi trước, cũng sẽ đưa lên một phần hảo lễ.

Không quá một ngày, trong Phái Huyền xuất hiện tin tức về quý nhân, ngay tại thượng tầng gia tộc bên trong thành Từ Châu lặng lẽ truyền lưu ra, mỗi gia tộc đó đều âm thầm tính toán muốn cùng Lâm gia giao hảo.

Đảo mắt đến ngày trăng tròn của Bác Ca Nhi, Lâm gia cố ý thỉnh đầu bếp trong thôn làm sáu bàn tiệc, thỉnh người quen biết trong thôn đến uống rượu trăng tròn.

Nhà Chu Hải tới hỗ trợ từ sáng sớm, người Tần gia cũng đều đến từ sớm, Tần thái thái dùng thái độ thân thiết mà thăm hỏi Trương Huệ Nương, Lâm Cẩm Nhi giúp đỡ mẫu thân đồng thời chào hỏi khách khứa.

Thừa dịp còn chưa có khai tịch, mẹ của Ngô thị ở trong phòng cùng nữ nhi nói chuyện, nhìn Ngô Xảo Lan khí sắc hồng nhuận thì biết nàng lúc trong tháng đã được chiếu cố đến thực hảo.

”Nhìn người rất tốt, nương cũng thay người cao hứng. Bà bà của người đối với người hảo, người về sau cũng phải hảo hảo hiếu kính bọn họ.”

“Nương ta sẽ ...” Ngô Xảo Lan đáp. Ngô Xảo Lan hiện tại cảm thấy thực hạnh phúc, cha mẹ chồng hiền lành, phu quân đối nàng thực hảo, mọi thứ đều thuận lợi. Hiện tại lại có nhi tử, hết thấy đều thực như ý.

“Gia Văn hắn có thể dụng công? Cha người nói, học thức của Gia Văn đã rất tốt, lần này rất có hy vọng trúng cử, người phải hảo hảo đốc thúc hắn ôn tập công khóa, nhớ lấy không thể để hắn tự mãn chậm trễ.” nương của Ngô Xảo Lan dặn dò nữ nhi của mình.

“Nương! xin yên tâm... Tương công hắn thật dụng tâm, mỗi ngày đều ôn tập đến khuya ...” Ngô Xảo Lan cười trả lời.

Hôm nay Lâm gia thu được đặc biệt nhiều lễ, Lâm Gia Tài giúp đỡ đăng ký danh mục quà tặng. Lâm Gia Tài năm nay 10 tuổi, hai năm trước bắt đầu học vỡ lòng, đã đem Tam Tự Kinh cùng Bách Gia Tính học xong. Về việc thiên phú đọc sách hắn không cao bằng đại ca Lâm Gia Văn, nhưng hắn thật phân khắc khổ cố gắng.

Lâm Gia Tài dần dần hiểu chuyện, hắn biết hiện tại trong nhà được êm ấm như thế này đều là sự cố gắng của đại ca cùng Nhị ca sau khi tiến cung vất vả đổi về. Bởi vì đại ca thi đậu đồng sinh trong nhà mới được miễn thuế điền. Năm nay đại ca lại thi đậu tú tài, trong nhà về sau binh dịch, lao dịch cũng đều toàn miễn.

Hắn cũng nghĩ sẽ giống như đại ca cố gắng đọc sách, tương lai dùng cố gắng của chính mình giúp trong nhà càng tốt hơn.[Y-H: thật là đứa bé ngoan]

“Đại ca, Kim viên ngoại đưa tới một trăm lượng bạc.” Lâm Gia Văn nói với đại ca.

Ngoài sân còn có xe ngựa lục tục tới, đưa tới đủ loại lễ vật. Rất nhiều nhà đến tặng lễ, Lâm Gia Văn căn bản không biết, nhưng dần dần nhận thấy không được thích hợp.

Một đội nha dịch đến ngoại viện Lâm gia, vài nha dịch phúng lễ vật, vừa đi vừa lớn tiếng xướng: “Hạ lễ của tri phủ Từ Châu đến!”

Mọi người trong thôn vốn đang nhìn náo nhiệt, nghe được tri phủ đại nhân cư nhiên cũng đưa tới hạ lễ, đều thực giật mình, nghĩ Lâm tú tài này thật là có mặt mũi a, ngay cả tri phủ đại nhân đều đến tặng lễ.

Sau lại có xe ngựa đến, “Huyện thái gia... Là Huyện thái gia đến .” Có người tinh ý trong thôn đã nhận ra Huyện thái gia đến.

Trong chính Lâm Dục Quyền vội vàng nghênh đón, “Đỗ Tri huyện ngài có thể tới Lâm gia thôn chúng ta thật là vô thượng vinh hạnh của thôn chúng ta a. Đỗ Tri huyện ngài thỉnh...”

Chỉ thấy Đỗ Tri huyện cũng không có tiến lên, mà là trước hết để một người trẻ tuổi bên cạnh bước lên phía trước, “Hỗ đại nhân ngài trước hết mời...”

Lúc này mọi người mới chú ý tới bên người Huyện thái gia còn có một người trẻ tuổi, người nọ khí vũ hiên ngang, ăn mặc tinh tế, vừa thấy thì biết ngay là không phải người thường. (^_^).

Nghe được động tĩnh, người Lâm gia đều đi ra , Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn tiến lên đón chào, Lâm Gia Văn thở dài nói với Đỗ Tri huyện,

“Tri huyện đại nhân có thể tới nhà học sinh, thật sự là làm vẻ vang cho Lâm gia a...” Lâm Gia Văn lại nhìn về phía người trẻ tuổi kia, đối với Đỗ Tri huyện dò hỏi: “Không biết vị đại nhân này là...”

Hồ Tư Triển hướng mọi người giới thiệu chính mình, “Lâm lão gia các người không cần đa lễ, bản nhân là môn hạ của Thái tử điện hạ, lần này phụng mệnh của Thái tử điện hạ đến vì đưa trăng tròn lễ cho tiểu chất tử của Lâm tiểu chủ.”

Lời nói của Hồ Tư Triển giống như là một cái tiếng sấm nổ tung trong lòng mọi người ở Lâm gia thôn, người trong Lâm gia thôn nghị luận sôi nổi, Thái tử điện hạ a... nhân vật kia đều ở trong kịch mới nghe được, trong cuộc sống hiện thực chỗ nào nghe qua người hiển quý như vậy a... mọi người trong Lâm gia thôn sôi nổi chúc mừng người Lâm gia, trong đó cũng có nhà đưa hài tử vào cung, càng hâm mộ vận may của Lâm gia, nghĩ như thế nào con của mình liền không được quý nhân coi trọng đâu.

Trương Huệ Nương còn không có suy nghĩ cẩn thận, có chút nghi hoặc hỏi: “Lâm tiểu chủ kia là vị nào?”

Hồ Tư Triển ôn hòa hữu lễ mà nói: “Ngài là Lâm phu nhân đi, Lâm tiểu chủ chính là ngài Nhị nhi tử Lâm Gia Bảo, hiện đã là tiểu thị của Thái tử điện hạ.” [Y-H: he he (^_^)]

Trương Huệ Nương nghe Hồ Tư Triển nói xong, hết sức kích động, ngắt đi.”Gia Bảo hử... Gia Bảo...”

Lâm Cẩm Nhi thấy thế vội vàng tiến lên đỡ lấy Trương Huệ Nương, “Nương, nương... Người như thế nào nha...”

Bên người Trương Huệ Nương tụ tập thật nhiều người, tất cả mọi người Lâm gia lo lắng mà gọi nàng. Trương Huệ Nương du du mà chuyển tỉnh lại, “Gia Bảo hử như thế nào sẽ... ? Cha của Gia Bảo không phải nói Gia Bảo ở trong cung rất tốt sao, như thế nào lại làm Thái tử điện hạ ...”

Lâm Đại Tráng không nói lời nào, trong lòng cũng không chịu nổi.” Mẹ Gia Bảo a, Gia Bảo thật sự không tồi...”

Hồ Tư Triển nói với Trương Huệ Nương: “Lâm phu nhân xin yên tâm, Lâm tiểu chủ hiện tại chính là người Thái tử điện hạ tối sủng ái. Lần này Lâm tiểu chủ biết được có tiểu chất tử nên cao hứng biết bao nhiêu . Cố ý tỉ mỉ chọn lựa lễ vật, viết thư nhà, Thái tử điện hạ phân phó nhất định phải đưa đến kịp trăng tròn,

dọc theo đường đi ta cũng không dám tạm dừng, chính là ngày đêm kiên trì mà đến.” Nói xong Hồ Tư xuất ra lễ vật mà Lâm Gia Bảo chọn lựa cùng thư nhà đưa cho Lâm lão gia.

“Hồ đại nhân một đường vất vả , thỉnh ngồi. Đỗ Tri huyện cũng thỉnh ngài ngồi.”

Lâm Gia Văn cùng Hồ đại nhân hàn huyên vài câu, thỉnh hấn cùng Đỗ Tri huyện ngồi ở chủ bàn.

Giờ lành đã đến, lễ tắm ba ngày của Bác Ca Nhi bắt đầu. Hôm nay bà mẹ thật cao hứng, *kia bồn trong quang ngân quả tử liền vài cái đầu...bà mẹ liền cầm lấy chày gỗ hướng bồn trong một giỏ, nói rằng:

“Một giỏ hai giỏ liên tam giỏ, ca ca dẫn đệ đệ chạy. Bảy mươi nhi, tám mươi nhi, oai Mao nhi, bướng bỉnh nhi, hí lý khò khè đều tới rồi!”

Lúc này mới bắt đầu tắm rửa cho Bác Ca Nhi. Bác Ca Nhi bị cảm lạnh oa oa khóc, việc này chẳng những không kiêng kị, mà còn đại biểu cho cát tường, vị chi “Vang bồn” . Một bên tẩy, bà mẹ một bên nhắc tới lời nguyện cầu,

“Trước gội đầu, tác vương hầu; sau tẩy thất lưng, đồng lúa đảo so đồng lúa cao; gột rửa đản, tác tri huyện; gột rửa câu, làm tri châu” .

Sau đó, đốt ngải diệp, lấy gừng lát mỏng, đặt ở trên ót của Bác Ca Nhi, tượng trưng tính mà chích một chích. Lại cho Bác Ca Nhi chải đầu ăn diện một chút, nói cái gì là:

“Tam lược, hai lược bí, lớn lên mang cái hồng đồ trang trí trên tóc; tả miêu mi, hữu đánh tấn, tìm cái tức phụ chuẩn tứ thôn; xoát đánh răng, sáu súc miệng, cùng người nói chuyện miễn mất mặt.”

Tiếp dùng trứng gà hướng trên mặt anh nhi cổ cổ, nói cái gì:

“Trứng gà cổ cổ mặt, mặt tự trứng gà da nhi, liễu hồng tự bạch , chân chính là người yêu nhi.”

Tắm rửa xong, đem hài tử bao lại thật kỹ, dùng một gốc cây hành tây. Hướng trên người nhẹ nhàng đánh ba cái, nói: “Một tá thông minh, nhị đánh linh lợi.”

Sau đó cầm lấy quả cân khoa tay múa chân, nói: “Quả cân mặc dù tiểu áp ngàn cân, lớn lên nha, đầu khăn, chân khăn, kiết” .

Tiếp theo lấy nước trà cùng vàng bạc mà Lâm gia đã chuẩn bị trước đó hướng trên người anh nhi kẹp vào, nói: “Tả dịch kim, hữu dịch ngân, hoa không , thưởng hạ nhân” .

Cuối cùng dùng cái gương nhỏ hướng môn anh nhi thượng một chiếu, nói: “Dùng bảo kính, chiếu chiếu đỉnh, ban ngày thải đêm đen tịnh” .

Cứ như vậy, lễ tắm ba ngày xem như hoàn thành .[Y-H: quá phức tạp (^_^)]

Bác Ca Nhi là một hài tử ngoan, Ngô thị ở trong tháng bồi dưỡng tốt, sữa sung túc, Bác Ca Nhi được dưỡng bạch bạch mập mập . Toàn thân béo đơ đơ, so mới vừa sinh thì lớn hơn đến một vòng. Trừ bỏ khóc một chút trong lễ tắm ba ngày thì sau đó đều không khóc nháo, mở to một đôi mắt tròn trịa trợn tò mò mà nhìn chung quanh, Ngô thị đem nhi tử ôm vào trong ngực, trong lòng còn khiếp sợ không thôi với tin tức vừa mới nghe, xem ra tương lai Lâm gia đã định trước là sẽ không được yên tĩnh .

Buổi tối mọi người Lâm gia tiễn bước Hồ đại nhân cùng Đỗ Tri huyện, Hồ Tư Triển trước khi đi còn nhắc rằng ba ngày sau sẽ ghé lại, thỉnh Lâm gia viết phong thư để hấn mang về báo cáo kết quả công tác. Sau đó còn có vài người hảo ngôn khuyên nhủ Lâm Đại Tráng bọn họ, cuối cùng là người trong thôn vì lấy lòng mà không ngừng khen tặng Lâm gia bọn họ.

Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn đem chuyện đã xảy ra khi bọn họ vào kinh nói cho mọi người cùng nghe. Không nghĩ tới Gia Bảo ở trong cung lại xảy ra biến cố như vậy, khiến người của Lâm gia đều bất ngờ.

Nhìn thư nhà của Lâm Gia Bảo, trong đó ghi rõ sinh hoạt của mình ở trong cung, còn nói Thái tử điện hạ đối với y rất tốt. Mọi người xem đều yên lòng.

“Chỉ mong Thái tử điện hạ có thể vẫn luôn đối tốt với Gia Bảo nhà của chúng ta a...” Trương Huệ Nương nói.

Mọi người Lâm gia đồng thời gật đầu. Lâm Gia Tài đem thống kê số lượng danh mục quà tặng cấp Lâm Gia Văn nhìn,

“Đại ca, những hạ lễ này làm như thế nào? Tiền biểu có hơn hai ngàn lượng bạc đâu!”

Buổi tối hôm nay, xe ngựa đến đưa trăng tròn lễ nổi liền không dứt, Lâm Gia Văn nhìn một chút thấy gia tộc danh hào ở trong thành Từ Châu đều phái người đưa tới hạ lễ.

Qua mấy ngày kế tiếp, quả nhiên giống như Ngô Xảo Lan suy nghĩ, Lâm gia rốt cuộc không thể yên tĩnh được. Mỗi ngày đều có không biết bao nhiêu người tìm tới cửa bái phỏng, tặng lễ. Người trong Lâm tộc cũng tới, tất cả đều đối với bọn họ hỏi han ân cần tận lực lấy lòng, tất cả đều làm cho mọi người ở Lâm gia rất không thoải mái, cuối cùng đành phải đóng cửa từ chối tiếp khách. (^_^).

Đăng bởi: admin

20. Chương 20: Thân Bằng

CHƯƠNG 21: THÂN BẰNG

.

Cám ơn Zin và NanaYJ và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết. (^_^).

.

Một nhà Lâm Đại Tráng tuy rằng đóng cửa từ chối tiếp khách, bắt buộc dĩ phải làm như không nhìn thấy ai, đem bọn họ đều đuổi đi, vẫn là có chút khó khăn. Đã nhiều ngày Trương Huệ Nương nhận được rất nhiều lời mời đi ngắm hoa từ những danh môn thế gia trong thành Từ Châu. Trong đó cũng có tri phủ phu nhân cùng tri huyện phu nhân, hơn nữa cả hai đều phái xe ngựa tới đón đưa. Hai vị phu nhân này mời, Trương Huệ Nương cũng không thể từ chối, đành phải mang theo tiểu nữ nhi Lâm Tú Nhi tham gia. Cũng may mấy phu nhân này cũng có mời Tàn gia thái thái cùng Lâm Cẩm Nhi, có các nàng bồi ở bên, Trương Huệ Nương cảm giác tự tại không ít.

Ngày hôm đó Trương Huệ Nương cùng Lâm Tú Nhi vừa trở về, ngay khi các nàng vừa tới cửa ngoài đã nghe thấy rất nhiều âm thanh ồn ào, và nhiều người vây quanh xem náo nhiệt. Đi vào vừa thấy nguyên lai là hai người Kha Mỹ Lệ cùng Lâm Đại Lực, chỉ nghe Kha Mỹ Lệ tại cửa viện lớn tiếng khóc gọi:

“Đại ca, chúng ta sai, đại ca tha thứ chúng ta đi, ta cùng Đại Lực biết sai. Chúng ta là thành tâm thành ý van cầu người tha thứ a. Đại ca cầu người a...”

Nguyên lai Vương chủ bộ từ Huyện thái gia biết được chuyện Lâm Gia Bảo làm tiểu thị của Thái tử điện hạ, nhất thời cảm thấy trên mặt có quang, mặc kệ nói như thế nào bọn họ cùng Lâm gia vẫn có quan hệ thông gia. Sau đó, Vương chủ bộ trở về liền cùng trong nhà nói, Lâm Xuân Nhi nghe được tin tức này hận không thể cắn răng. Lâm Gia Bảo này như thế nào may mắn như vậy đâu... Vương chủ bộ nói với con dâu:

“Xuân nhi a... trăng tròn của nhi tử đường ca người, người như thế nào không đi ăn mừng một chút đâu!”

Lâm Xuân Nhi lẩm bẩm nói: “Mấy ngày này thân mình có chút không thoải mái, cho nên... Ta sẽ không đi.”

Vương thái thái ở một bên hỏi: “Có từng phái người đưa lễ chưa?”

“Đưa, chính mình đặt mua một ít.”

Lâm Xuân Nhi không dám nói nàng căn bản không có tặng lễ, tiền tiêu vật hàng tháng của nàng cũng không nhiều. Một nhà Vương chủ bộ cũng không có giàu có như trong tưởng tượng của nàng, toàn gia chủ yếu dựa vào bổng lộc Vương chủ bộ của công công. Tướng công tuy nói là đọc sách, kỳ thật chính là một kẻ phong hoa tuyết nguyệt. Bà là là quản gia, đối với tiền tài luôn thật cẩn thận.

Mấy lần trước, Lâm Xuân Nhi toàn dùng tiền của chính mình mua chút lễ vật đưa đi đến nhà Lâm Đại Tráng, mong có thể hàn gắn quan hệ với nhà bọn họ, đối với nàng cũng có thể giúp đỡ một chút. Nhưng mỗi lần lễ vật đưa qua đều bị trả trở về, Lâm Xuân Nhi nghĩ nhà đại bá gia nếu đã không nhận như vậy,

nên cũng chậm chậm không để ý tới . Không nghĩ tới lần này Lâm Gia Bảo cứ nhiên lại may mắn như vậy, còn khiến cho Thái tử diện hạ phái người đưa trăng tròn lễ về cho nhi tử của Lâm Gia Văn. Khiến cho một nhà Lâm Đại Tráng nở mặt như vậy ai... Lâm Xuân Nhi càng nghĩ càng ghen tị...

Vương phu nhân đối với con dâu bất mãn nói: “Xuân Nhi, ta nói người, trăng tròn nhi tử của đường ca nhà người, thật là chuyện tốt a, người như thế nào không nói với ta. Nếu người nói thì nhà của chúng ta có thể hảo hảo bị một phần lễ đi, như bây giờ quá thất lễ. Người đứa nhỏ này thật không hiểu chuyện...”

“Bà bà, ta biết sai.”

Lâm Xuân Nhi không dám phản bác, âm thầm nghĩ bất kể như thế nào nhất định phải cùng một nhà Lâm Đại Tráng hòa hảo, như vậy về sau nàng tại Vương gia có thể có địa vị tốt hơn.

Ngày thứ hai, Lâm Xuân Nhi trở về nhà mẹ đẻ, hai năm nay Lâm Đại Lực cùng Kha Mỹ Lệ tại Lâm gia thôn không quá như ý, người trong thôn đều không thể nào phản ứng bọn họ, mà Lâm Đại Lực bọn họ cảm thấy chính mình có giá trị thật cao , có chút khinh thường người trong thôn. Đến một năm trước, Lâm Đại Lực bọn họ cảm thấy trụ trong thôn không có ý nghĩa, liền dọn nhà đi vào thị trấn. Tại trong thị trấn mở ra một cửa hàng tạp hóa nhỏ, sinh ý không tốt cũng không xấu.

“Xuân nhi người tại sao trở về ?”

Thời điểm Lâm Xuân Nhi tới, Lâm Đại Lực vừa lúc đi đưa hàng , Kha Mỹ Lệ ở lại cửa hàng chỉ huy tiểu nhị chỉnh lý hàng hóa. Nhị nữ nhi của Kha Mỹ Lệ là Lâm Hạ Nhi hôm nay cũng ở đó, vội vàng pha trà cấp tỷ tỷ, lấy lòng mà nói:

“Đại tỷ uống trà, đại tỷ hôm nay xuyên xiêm y thật xinh đẹp a, nhìn khí sắc tỷ tỷ thật tốt!”

Lâm Hạ Nhi lớn lên giống Kha Mỹ Lệ, tuổi còn nhỏ mà đã có nét, sau này lớn lên khẳng định là một tiểu mỹ nhân.

Lâm Xuân Nhi hưởng thụ lời khen tặng cùng hâm mộ của muội muội, muội muội Lâm Hạ Nhi lớn lên giống nương, miệng lại ngọt, cho nên so với nàng lúc còn ở nhà trước kia, Lâm Hạ Nhi được chăm sóc tốt hơn nhiều.

”Ta làm thân xiêm y này cũng còn có dư một ít, lần sau phái người đưa tới cho người, hẳn là còn có thể may một chiếc váy.”

Lâm Hạ Nhi diêm diêm cảm tạ tỷ tỷ, nàng biết hoàn cảnh hiện tại trong nhà có tốt hơn trước đều nhờ tỷ tỷ. Lâm Hạ Nhi thực hâm mộ tỷ tỷ có thể làm Thiếu nữ quan gia, bất quá bằng vẻ đẹp của nàng, tương lai nhất định phải gả vào chỗ còn tốt hơn so tỷ tỷ.

”Tỷ tỷ lần sau nếu có tri huyện phu nhân mời đi ngắm hoa, cũng mang ta cùng đi đi.”

“Người yên tâm, tỷ tỷ nhất định sẽ mang người đi ...”

Lâm Xuân Nhi làm sao không biết tâm tư của Lâm Hạ Nhi, bất quá điều này cũng không có gì. Nếu là muội muội gả vào chỗ tốt, đối với nàng cũng là một loại trợ lực, nàng mừng rỡ duy trì.

“A! Thiếu chút nữa quên chính sự. Nương, các người chuẩn bị lễ vật, đưa đến nhà đại bá đi.” Lâm Xuân Nhi nói với Kha Mỹ Lệ.

“Tại sao lại muốn đi a, không phải chỉ là thi đậu tú tài sao, sang năm còn không biết có thi đậu hay không đâu. Có rất nhiều lão tú tài còn chưa thi đỗ kia kìa. Hà tất vội vàng đi, ta mới không đi.” Kha Mỹ Lệ ghét nhất chính là Trương Huệ Nương.

Trương Huệ Nương trước kia bị nói là khắc mệnh, Lâm Đại Tráng lại trước sau như một mà đối tốt với Trương Huệ Nương như vậy. Mà ngay cả khi Trương Huệ Nương sinh ra một song nhi, Lâm Đại Tráng vẫn luôn xem nàng như là bảo bối. Trong khi đó, khi nàng liên tiếp sinh hai nữ nhi thì Lâm Đại Lực liền có chút khó chịu với nàng. Sau đó, Trương Huệ Nương càng là hảo mệnh sinh được long phượng thai, người trong thôn cũng khoe nàng có phúc khí. Kha Mỹ Lệ ở trong lòng hờn lạnh, liền tính nhi tử thi đậu tú tài lại như thế nào! Đọc sách hay thi cử gì đều cũng phải tốn tiền, cuộc sống hàng ngày trong nhà Lâm Đại Tráng còn không tốt được như nhà của bọn họ đâu.

Kha Mỹ Lệ cảm thấy hiện tại Lâm gia bọn họ có cửa hàng, đại nữ nhi cũng thường thường trợ cấp một chút, hiện tại tiểu nhi tử lại đọc sách trong trường, tương lai cũng có thể thi đậu tú tài, tóm lại hiện tại cuộc sống thật dễ chịu. Hai lần trước là đáp yêu cầu của đại nữ nhi mang lễ đi tặng, cư nhiên đều bị trả trở về. Thật sự không biết xấu hổ a, Kha Mỹ Lệ cảm thấy chính mình không tất yếu lại đi lấy lòng Trương Huệ Nương mặt lạnh, hay nói đơn giản là sẽ không đi nữa.

“Nương, lần này bắt đồng . Lâm Gia Bảo ở trong cung làm tiểu thị của Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ đều phái người đi tham gia trăng tròn của gia tôn tử nhà đại bá nữa!”

Lâm Xuân Nhi đem chuyện của Lâm Gia Bảo nói cho Kha Mỹ Lệ nghe.

“Thái tử điện hạ! Đây chính là thật sự?”

Kha Mỹ Lệ cùng Lâm Hạ Nhi kinh hô, hai người đều không thể tin được. Bọn họ một nhà từ khi đi đến Huyền Trong, cũng rất ít trở về Lâm gia thôn, tin tức cũng không có linh thông như Lâm Xuân Nhi.

“Nghe nói Thái tử điện hạ là chiến thần hạ phạm, anh dũng vô cùng đâu...”

Lâm Hạ Nhi từng nghe thuyết thư ở tửu lâu trong thành, trong đó cũng có ca tụng về những chiến tích vĩ đại của Thái tử điện hạ.

“Thiên chân vạn xác , Huyền thái gia đều tự mình đi , ngay cả tri phủ đại nhân đều phái người đưa lễ tới.” Lâm Xuân Nhi ghen tị mà nói, việc đó có bao nhiêu thể diện a!

“Nha! Thật sự là không thể tưởng được a, Trương Huệ Nương kia khẳng định đắc ý lắm .” Kha Mỹ Lệ cảm giận nghĩ, “Ai... phải chi lúc trước Hạ Nhi lớn hơn hai tuổi thì Lâm Gia Bảo làm sao được tiến cung a [Y-H: nhớ lại coi là tại ai.. xời]... Hạ Nhi của chúng ta đẹp hơn Lâm Gia Bảo kia nhiều.”

Lâm Hạ Nhi cũng ở một bên tiếc hận ảo não, khuôn mặt nhỏ nhắn vằn vẹo không thành bộ dáng.

“Tóm lại người cùng phụ thân ngày mai hồi Lâm gia thôn đi, cần phải cầu đại bá tha thứ. Nếu hai nhà khôi phục quan hệ, ta về sau tại Vương gia cũng sẽ có nhiều thể diện hơn, đối nhà chúng ta, đối đệ đệ, đối Nhị muội chính là đều tốt .” Lâm Xuân Nhi cẩn thận dặn dò, “Người cùng phụ thân liền đi *phục cái nhuyển*[NanaYJ: nhẹ nhàng thuyết phục] đi.”

Kha Mỹ Lệ nghĩ sẽ ăn nói khép nép trước mặt Trương Huệ Nương, cũng rất không vui lòng. Nhưng đành phải bất đắc dĩ mà gật đầu, đại nữ nhi nói rất có đạo lý.

” Song nhi kia nhìn văn văn tĩnh tĩnh , không nghĩ đến có tâm cơ như vậy, cũng không biết dùng thủ đoạn gì để được Thái tử điện hạ coi trọng...”

Buổi tối Lâm Đại Lực trở về nghe Kha Mỹ Lệ thuật lại lời đại nữ nhi nói, rất là đồng ý.

” Quan hệ thân thích này nhất định không thể chặt đứt!”

Vì thế mới có một màn cho Trương Huệ Nương cùng Lâm Tú Nhi nhìn thấy. Trương Huệ Nương nghĩ nếu không phải vì bọn họ thì bảo bối Gia Bảo của nàng như thế nào sẽ bị tiến cung, như thế nào sẽ làm tiểu thị Thái tử điện hạ đâu, cho nên không khách khí nói,

“Các người đây là tới làm cái gì, sớm nói qua hai nhà đã cắt đứt liên hệ. Nhà của chúng ta không chào đón các người!”

Kha Mỹ Lệ giống như không cảm nhận được Trương Huệ Nương tức giận, khóc đến lợi hại hơn .

”Đại tẩu, ta đây quỳ xuống, thỉnh người cùng đại ca đừng giận ta cùng Đại Lực nữa.”

Nói xong Kha Mỹ Lệ liền quỳ gối ở ngay cửa viện, mặc cho Trương Huệ Nương như thế nào kéo cũng không chịu đứng lên.

”Đại tẩu, nếu người không tha thứ cho ta, ta liền không đứng dậy.”

Lâm Đại Lực cũng quỳ xuống theo, lúc này người trong thôn đến xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều. Lâm Đại Tráng đi ra nhìn thấy cửa nhà nháo không ra thể thống gì, liền nói:

”Đều vào đi...”

Sau khi Kha Mỹ Lệ cùng Lâm Đại Lực vào phòng lại quỳ xuống, Kha Mỹ Lệ lại nói .

”Đại ca, đại tẩu a! Các người liền tha thứ chúng ta đi, lúc ấy chúng ta bị tiền mê tâm hồn ...”

“Đại ca ta biết sai, ta biết lúc trước ta được miễn gia pháp. Trong lòng Các người khẳng định rất giận, đại ca người đánh ta đi, nếu đánh ta có thể nguôi giận, vậy người liền hung hăng mà đánh ta đi...”

Lâm Đại Lực xuất ra mộc côn, dùng sức đánh hai cái vào đầu mình [ui], sau đó đưa mộc côn cho Lâm Đại Tráng. Lâm Đại Tráng nhìn trên trán đệ đệ chảy ra máu tươi, thở dài.

”Người cần gì phải làm như vậy chứ...”

Kha Mỹ Lệ ở một bên cũng khóc, “Xuân Nhi nhà của chúng ta cũng quá khổ a, tuy nhìn bề ngoài như thế, nhưng rốt cuộc là một tân nương xung hỉ, hàng ngày a... Nhà của chúng ta tiền bạc lại ít, Xuân Nhi lại không có nhà mẹ đẻ huynh đệ dựa vào ai...”

“Đại ca, ta gần đây luôn nhớ tới những ngày gian khổ của chúng ta lúc trước. Khi đó cha mẹ đi, ta lại nhỏ, đều là đại ca đem ta nuôi lớn a... Đại ca vì ta ăn không ít khổ. Ta thật sự là bị quỷ mê tâm hồn , thật thật là không nên...” Lâm Đại Lực nói xong liền khóc ròng.

Lâm Đại Tráng nghe đệ đệ Lâm Đại Lực nói xong, hồi tưởng lại trước đây cũng không khỏi có chút cảm khái.

“Đại ca, chúng ta rốt cuộc là huynh đệ một mẫu. Cha mẹ ở tuổi vàng khẳng định cũng không nguyện ý nhìn thấy huynh đệ chúng ta bất hòa a...” Lâm Đại Lực nhìn thấy Lâm Đại Tráng có chút buồn lòng, lại quỳ xuống.”Đại ca, vì cha mẹ, tha thứ ta đây một lần đi.”

Lâm Đại Tráng nghe hắn nói đến không biết làm sao, nhìn nhìn Trương Huệ Nương thấy nàng trầm mặc không nói. Thở dài, “Các người trước đứng lên đi.”

Trương Huệ Nương trong lòng rõ ràng, Lâm Đại Tráng mặc dù ngoài miệng nói cùng Lâm Đại Lực đoạn tuyệt quan hệ, nhưng trong lòng vẫn là cố niệm thân tình, quan tâm đệ đệ mà mình tự tay nuôi lớn.

“Mau đứng lên đi, đại ca tha thứ chúng ta ...” Kha Mỹ Lệ thấy thế lập tức thu hồi khuôn mặt khóc, lộ ra khuôn mặt tươi cười.”Đại ca, đại tẩu, chuyện trước đây là chúng ta làm không đúng. Cũng may Gia Bảo nhà các người ở trong cung rất tốt, tương lai có vinh hoa phú quý thì chớ quên chúng ta a...”

Lâm Đại Lực thấy sắc mặt Trương Huệ Nương lại biến đen , vội đẩy Kha Mỹ Lệ, “Người này bà nương... Nói cái gì đó!”

Lâm Đại Lực vút cho Kha Mỹ Lệ một ánh mắt ra hiệu, “Ha ha, đại ca, đại tẩu đừng để ý a! *Các người cái này đệ muội chính là cái này đức hạnh người.”*

Kha Mỹ Lệ cũng lạnh trí, lập tức dời đi đề tài.”Gia Văn đâu? Như thế nào không thấy...”

“Gia Văn tại phòng ôn thư u...” Lâm Đại Tráng trả lời.

“Đang ôn thư a... vậy thì không nên quấy rầy hắn, Gia Văn thật sự là dụng công đâu, phu quân Xuân Nhi chúng ta cũng là một người yêu đọc sách , về sau có thể trông thấy, thảo luận văn về gì đó ha hả...” Kha Mỹ Lệ tiếu a a mà nói.

“Vậy tiểu tôn tử đâu? Có thể để chúng ta trông thấy không? Đây chính là tôn tử đầu tiên của Lâm gia chúng ta nga...” Lâm Đại Lực cũng nói.

“Đúng vậy, đúng vậy! Đại tẩu người xem, đây là ta cố ý đặt làm ở trong một cửa hàng bạc tốt nhất trong thị trấn, vàng mười nga.” Kha Mỹ Lệ cười đem trường mệnh khóa đưa cho Trương Huệ Nương.

Vươn tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười, Trương Huệ Nương đành phải nhận lấy, bảo Tú Nhi đi gọi Ngô thị ôm hài tử đi ra. Vốn là sợ chọc đến hài tử, nên này giờ bọn họ bảo Ngô thị cứ ở trong phòng, đừng đi ra.

Trong chốc lát, Ngô thị đem Bác Ca Nhi bị bao thành ngọn nến đi ra, Kha Mỹ Lệ từ khi thấy Bác Ca Nhi lộ diện liền khen lên.

”Hài tử hảo tuần a... Đại tẩu các người dường thực hảo a, nhìn đứa nhỏ này rất khỏe mạnh a...”

“Khanh khách...” Bác Ca Nhi giống như cảm giác được người khen, khanh khách vui vẻ mà cười không ngừng.

“Đại ca, đại tẩu a, nhà các người hiện tại bất đồng ngày xưa, như thế nào cũng không mua vài hạ nhân hầu hạ. Các người cũng có thể dùng ít sức chút, hưởng phúc a... Nhà của ta có hai tiểu nha đầu hầu hạ không tồi, nếu không ta ngày mai đem các nàng đưa lại đây...”

“Không cần không cần, trong nhà cũng không có nhiều việc, không cần phải có hạ nhân.” Trương Huệ Nương không cảm thấy bọn họ hiện tại có cái gì bất đồng với ngày xưa.

Đến buổi tối một nhà Lâm Đại Tráng rốt cục tiến bước vợ chồng Lâm Đại Lực.

Kế tiếp mấy ngày, một nhà Lâm Đại Lực thường xuyên tới cửa bái phỏng, ngày một lúc lâu, trong Lâm gia thôn đều biết Lâm Đại Tráng cùng Lâm Đại Lực hai nhà lại hòa hảo. Sau, Lâm Xuân Nhi cũng mang theo phu quân tới bái phỏng. Phu quân Lâm Xuân Nhi tự cho là mình giỏi giang, thường xuyên trích văn chương muốn Lâm Gia Văn bình. Lâm Gia Văn nhìn những văn chương không có nhận thức đó liền đau đầu, hảo tâm nhắc nhở vài câu, không nghĩ đến phu quân Lâm Xuân Nhi còn không phục, cảm thấy đường ca này cố ý làm thấp đi tài hoa của mình.

Tướng công Lâm Xuân Nhi lại tới mấy lần liền không nguyện ý cùng Lâm Xuân Nhi lại đây, hẳn cho rằng học thức của Lâm Gia Văn cũng không được tốt lắm. Phỏng chừng là vận khí tốt mới thi đậu tú tài đi, nhìn xem bộ dạng mẫn phu của Lâm Gia Văn, căn bản không giống một người đọc sách, chỗ nào có khí độ thư sinh giống hắn a [Y-H: người ta là con nhà nông mà, làm sao có tướng như ông được, thiết tình]... Nghĩ thế liền đối với khoa khảo năm sau tràn ngập tin tưởng, hẳn hiện tại ngay cả Đồng Sinh đều không có thi đậu, nhất định là do vận khí quá kém, có lẽ phải đi đến miếu đốt thắp hương mới được...[trời]

Nương của Chu Hải ở trong lòng lo lắng, nói với Chu Mẫu:

“Người nói... việc hôn nhân của Đại Hải cùng Lý Nhi ... Sẽ không có biến cố gì đi...”

“Làm sao có a... nhân phẩm của Đại Tráng bọn họ người còn không tin được a...” Chu Mẫu hoàn toàn không lo lắng.

“Kia đến là...” nương Chu Hải ngẫm lại cũng yên tâm xuống.”Trương Huệ Nương thật là hảo phúc khí a, mỗi một hài tử đều xuất sắc như vậy.”

“Đại Hải của chúng ta cũng không kém a, gần đây tiểu tử Đại Hải kia cũng thật giỏi, hai ngày trước săn về một con gấu mù, da kia bán được không ít bạc rồi đó... Năm nay trong thu hoạch cũng không tồi, chờ thêm năm, chúng ta cũng đem phòng ở chỉnh chỉnh đi. Năm sau Đại Hải bọn họ thành thân cũng có tân phòng tốt để ở.”

Chu Mẫu quy hoạch cho sang năm. Hài tử cố gắng như vậy, bọn họ làm cha mẹ tự nhiên cũng muốn giúp đỡ một phen.

Mấy ngày nay trong lòng Chu Hải cũng không bình tĩnh, vừa mới cùng Lâm Lý Nhi định thân, trong lòng phi thường vui sướng. Lâm Lý Nhi là một cô nương rất có sức sống, rất có chủ kiến, tuy rằng có người trong thôn sẽ cảm thấy nàng mạnh mẽ, nhưng Chu Hải biết là, Lâm Lý Nhi là cô nương mà hắn từ nhỏ đã thích, hẳn chính là thích phần ngay thẳng cùng suất thật của nàng. Sau khi Lâm Gia Bảo tiến cung, Lâm Lý Nhi ở trước mặt hắn khóc rất lâu. Lâm Lý Nhi nói với hắn rằng Gia Bảo là vì nàng, mới chủ động tiến cung. Lâm Gia Bảo rõ ràng nhỏ hơn nàng, nhưng bởi vì sợ ảnh hưởng đến việc hôn nhân của nàng cùng Chu Hải, mới chủ động yêu cầu tiến cung.

Chu Hải vẫn luôn tràn ngập cảm kích đối với Lâm Gia Bảo, lần này nghe tin tức Lâm Gia Bảo làm tiểu thị của Thái tử điện hạ cũng thực giật mình. Ở trong lòng khẩn cầu thượng thiên cam đoan Lâm Gia Bảo có thể bình an sống ở trong cung. Chu Hải biết cứ như vậy, cuộc sống sau này của Lâm gia khẳng định sẽ càng ngày càng tốt. Chu Hải nghĩ chính mình cũng phải cố gắng, chờ Lâm Lý Nhi gả cho hắn, hắn cũng sẽ cố gắng làm cho nàng hạnh phúc hơn.

Lâm Gia Bảo nhận được thư trong nhà gửi tới rất là kích động, nhìn đại ca viết rất nhiều chuyện phát sinh trong nhà. Nhị tỷ cùng Đại Hải ca ca sang năm cũng sẽ thành thân, thật vui vẻ thay cho Nhị tỷ bọn họ.

Lâm Gia Bảo đem thư nhìn một lần lại một lần, sau đó cẩn thận mà đem thư nhá đặt ở hòm.

“Nhị tỷ sang năm cùng với Đại Hải ca ca thành thân.” Lâm Gia Bảo cười nói.

“Đại Hải ca ca...” Hiên Viên Hân Thừa nhường mày.

“Đúng vậy, Đại Hải ca ca rất tốt. Ta lúc nhỏ, Đại Hải ca ca còn mang ta cùng Nhị tỷ đi ngọn núi trích dã quả, chơi thật khá nha?”

Lâm Gia Bảo nhớ lại chuyện khi còn bé, tuổi của y cùng Nhị tỷ còn có Đại Hải ca ca là xấp xỉ, bọn họ là từ nhỏ cùng nhau lớn lên.

“Về sau không cần tái gọi là Đại Hải ca ca, người phải gọi là Nhị tỷ phu...”

Đại Hải ca ca cái, xưng hô thân thiết như thế làm Hiên Viên Hân Thừa cảm thấy khó chịu, nên cố ý sửa đúng cho Gia Bảo.

“Ta biết rồi, Đại Hải ca ca từ nhỏ liền nói phải làm Nhị tỷ phu của ta đó, có đôi khi Nhị tỷ đối với hân rất hung, Đại Hải ca ca cũng không sinh khí.” Lâm Gia Bảo cười hì hì nói.

“Ngoan bảo đối tượng công ta hung, tướng công ta cũng sẽ không sinh khí.”

Hiên Viên Hân Thừa nghe Gia Bảo nói toàn điều tốt về Đại Hải ca ca kia, trong lòng có chút ăn vị.

“Ta mới không hung dữ a...” Lâm Gia Bảo hai tay giương nanh múa vuốt, tưởng tượng mình là một tiểu lão hổ.”Oa nha...” (^_^)

Hiên Viên Hân Thừa mãnh liệt đẩy Gia Bảo ngã xuống giường, ở trên người Gia Bảo âu yếm hôn môi, “Ngoan bảo... ngoan bảo của ta...” Người này thật sự là ái nhân bảo bối của hân. Đăng bởi: admin

21. Chương 21: du Thị

CHƯƠNG 22: DU THỊ

.

Cám ơn Zin và Yamiryu và NanaYJ và mauxanhvamauhong đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Lâm Gia Bảo ở trong Bình Nhạc uyển vẽ tranh, hôm nay thời tiết hảo, y liền kêu Nguyên Khánh giúp y đem án thư bãi ở trong sân. Trước kia bởi vì chuyện của Từ Tuyết Doanh, gần đây Hiên Viên Hân Thừa liền cấm Lâm Gia Bảo lại đi ngự điểm phòng, ngay cả khi đi dạo Ngự hoa viên đều phải có Hiên Viên Hân Thừa đi cùng mới được. Hiên Viên Hân Thừa lần trước mất đi tin tức của Lâm Gia Bảo, tuy rằng chỉ là trong chốc lát, nhưng trong lòng hân vạn phần kinh hoàng, hân thật sự vô pháp chịu đựng được một lần nữa mất đi bảo bối. Nếu có thể nói, thật muốn đem bảo bối sủy vào trong ngực lúc nào cũng mang theo trên người.

Lâm Gia Bảo ở trong Bình Nhạc uyển cũng rất buồn, nhưng với tính cách nhu thuận của mình, y sẽ không đòi Hiên Viên Hân Thừa đi ra ngoài. Lâm Gia Bảo biết Hiên Viên Hân Thừa đều là vì tốt cho y, lo lắng y mới không cho y đi ra ngoài, cho nên y đành phải ngoan ngoãn mà ở trong Bình Nhạc uyển luyện chữ vẽ tranh.

Trên giấy Tuyên Thành mấy con cá chép được vẽ rất sống động, Lâm Gia Bảo rất có thiên phú vẽ tranh. Những bức tranh y vẽ ra tổng có vài phần linh khí, rất được Cừu phu tử tán thưởng. Hiên Viên Hân Thừa cố ý sai người đào một hồ nước nhỏ bên trong Bình Nhạc uyển, nuôi mấy con cá chép cảnh để Gia Bảo vẽ tranh, ngắm cảnh.

Hiên Viên Hân Thừa vào sân liền nhìn thấy bảo bối đang nghiêm túc vẽ tranh dưới tàng cây, hân cũng không lên tiếng quấy rầy, liền đứng ở một bên nhìn, trong mắt hân, bảo bối cũng xinh đẹp giống như bức họa. Khi Lâm Gia Bảo vẽ tranh thì cả thân tâm đều nhập vào, nên không chú ý tới Hiên Viên Hân Thừa đã đi tới bên cạnh y.

Chờ Lâm Gia Bảo toàn bộ vẽ xong, buông bút lông xuống. Xoay người thì thấy Hiên Viên Hãn Thừa đứng ở bên cạnh, ôn nhu mà nhìn chăm chú vào y. Lâm Gia Bảo hơi hơi khom người, nói với Hiên Viên Hãn Thừa,

“Thái tử điện hạ, ngài đã về rồi.”

Lâm Gia Bảo ngủ trưa dậy thì không thấy Hiên Viên Hãn Thừa, biết hẳn nhất định đi xử lý chính vụ, y đành phải chính mình họa họa để giải buồn.

“Ngoan bảo có cảm thấy buồn hay không?” Hiên Viên Hãn Thừa ôm Gia Bảo, ghé vào lỗ tai y nói nhỏ. Hiên Viên Hãn Thừa biết bảo bối khẳng định buồn vô cùng.

“Hoàn hảo, ta thích họa họa...” Lâm Gia Bảo biết Thái tử điện hạ rất bận, không có khả năng lúc nào cũng bồi bên cạnh y.

“Ngoan bảo vẽ rất đẹp ...” Hiên Viên Hãn Thừa nhẹ nhàng nói bên tai Lâm Gia Bảo. Hôm nay tướng công mang người xuất cung ngao du, buổi tối sẽ dùng bữa ở ngoài cung ...”

“Thật sự? !” Lâm Gia Bảo cao hứng mà nhảy dựng lên.

“Còn sẽ có giả sao? Nhanh bảo Thư Nhã đổi quần áo cho người đi.” Hiên Viên Hãn Thừa tươi cười, thân thân khuôn mặt Lâm Gia Bảo.

Lâm Gia Bảo bay nhanh vào trong, bảo Thư Nhã cùng Thư Cẩm chuẩn bị cho y. Chỉ chốc lát liền đổi một bộ thường phục tố sắc xuất cung, trên người cũng chỉ đeo một cái ngọc bội đơn giản làm trang sức. Hiên Viên Hãn Thừa cũng thay đổi một thân thường phục màu đen.

“Nguyên Khánh cùng Nguyên Phúc đã đem xe ngựa chờ ở bên ngoài viện, buổi tối chúng ta sẽ dùng bữa tại Hồng Nhạn Lâu tốt nhất ở thành tây, thức ăn ở đó người khẳng định sẽ thích...”

Lâm Gia Bảo rất vui vẻ gật đầu, y chưa từng dùng cơm trong tửu lâu, hơn nữa còn là dùng bữa cùng tướng công ...

“Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ...”

Lâm Gia Bảo đi đến trước xe ngựa, sau đó nghe được phía sau truyền đến tiếng kêu của một nữ nhân. Nhìn lại, là một nữ nhân mà y chưa từng thấy qua, nàng kia thân ảnh không cao, xuyến một thân quần áo màu hồng, mang theo một tiểu cô nương thực đáng yêu, bên người còn có hai nha hoàn đi theo.

Du Cần mang theo nữ nhi bồi hồi chờ thật lâu bên ngoài Bình Nhạc uyển, rốt cục thấy được Thái tử điện hạ, nhưng Thái tử điện hạ hình như đang vội vàng, nàng còn chưa kịp gọi ra tiếng, Thái tử điện hạ liền đi vào Bình Nhạc uyển.

Du Cần thực không cam lòng, nàng đã lâu không nhìn thấy Thái tử điện hạ rồi. Tiếp tục bồi hồi trong chốc lát ở bên ngoài Bình Nhạc uyển, nhìn thấy nữ nhi cũng có chút mệt, bắt đắc dĩ đành phải tính toán đi về trước.

Du Cần mới vừa đi vài bước trở về, chợt nghe thấy phía sau truyền đến tiếng vó ngựa. Quay đầu nhìn lại một chút, là Nguyên Phúc bên cạnh Thái tử điện hạ cùng một thái giám khác đang chuẩn bị gì đó, Du Cần nghĩ Thái tử điện hạ trong chốc lát khẳng định sẽ đi ra, liền lặng lẽ mà chờ ở phía sau.

Một lát sau, chỉ thấy Thái tử điện hạ dắt một tiểu thiếu niên đi ra, Du Cần biết tiểu thiếu niên kia chính là người Thái tử điện hạ hiện tại chuyên sủng: Lâm tiểu thị, vội vàng lôi kéo nữ nhi tiến lên.

“Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ...”

Du Cần dáng người nhỏ xinh nhưng thực đầy đặn, một thân xiêm y màu hồng cùng với dung mạo diễm lệ lộ ra một phen phong tình.

“Du thị các người như thế nào lại đây? Biết nơi này là địa phương nào sao? Ai cho phép các người tới Bình Nhạc uyển?” Hiên Viên Hãn Thừa không nhìn Du thị liếc mắt đưa tình, nghiêm khắc hỏi.

“Thái tử điện hạ...” Du Cần đem nữ nhi là An Nhi đẩy ra phía trước, “Tỳ thiếp biết Bình Nhạc uyển cùng Nội thư phòng đều là cấm địa. Nhưng An Nhi vẫn luôn rất nhớ ngài, cho nên ta mang nàng đến bên ngoài Bình Nhạc uyển đi dạo, khẩn cầu có thể thấy thượng Thái tử điện hạ ngài một lần.”

An Nhi thấy Hiên Viên Hân Thừa nhìn chăm chú liền rút lui vào trong ngực Du thị, Du Cần lại còn bám riết không tha mà đẩy nàng đến trước mặt Thái tử điện hạ.

”Người đưa nhỏ này, không phải là rất luôn muốn gặp phụ thân sao, còn không mau vấn an phụ thân ...”

An Nhi tính cách hướng nội nhất gan, đem mặt chôn ở trước ngực Du thị không chịu ra tiếng. Từ khi nàng có ký ức tới nay, cảm thấy mẫu thân không thích nàng. Đặc biệt là sau khi có đệ đệ, thân mình đệ đệ so với nàng còn muốn không tốt, mẫu thân ngày đêm bảo hộ bên người đệ đệ. Sau đó đệ đệ mất, mẫu thân mới chậm rãi đối xử với nàng tốt một chút...

Trong lòng Du thị âm thầm sốt ruột, cảm thấy nữ nhi này thật sự rất vô dụng , một chút đều không có kế thừa tính thông minh của nàng, bộ dáng thế nào lại sợ hãi rụt rè như vậy. Ai... Thật sự là còn không bằng đầu gỗ Khang Nhi của Tống thị nữa.

Lâm Gia Bảo nghe xong Du Cần nói thì biết nữ nhân này cũng là thị thiếp của Thái tử điện hạ. Nhất thời có chút ngạc nhiên, liền từ phía sau Hiên Viên Hân Thừa lộ đầu tìm hiểu.

Du thị rốt cục cũng thấy rõ dung mạo của Lâm tiểu thị, trong lòng âm thầm so sánh y và mình. Cẩn thận quan sát nửa ngày, cho ra kết luận là: song nhi này nhìn không được tốt lắm a, thực không giống lời đồn, cũng không giống như là một kẻ lợi hại đi... Tượng mạo cũng chỉ có thể xem như thanh tú, căn bản không có đạt tới tuyệt sắc. Nghĩ đến Thái tử điện hạ cũng chỉ là cảm thấy mới mẻ đi...Mặc kệ nói như thế nào nàng chính là nữ nhân vì Thái tử điện hạ dụng dục quá hai hài tử, so với Từ Tuyết Doanh thì công lao càng hơn. So với song nhi tiểu thị mới được sủng ái mấy tháng này, Du Cần cảm thấy uy hiếp không lớn. Du Cần có chút khinh miệt liếc mắt nhìn Lâm Gia Bảo một cái, lập tức cười mỉ mỉ mà nói:

“Đây chính là người mới trong Đông Cung đi, còn chưa từng thấy qua đâu...”

Hiên Viên Hân Thừa giới thiệu cho Lâm Gia Bảo: “Đây là Du thị, còn đây là An Nhi, là nữ nhi của ta.”

Lâm Gia Bảo nhu thuận vấn an hai người các nàng, sau đó lui về bên người Hiên Viên Hân Thừa. Đối với thị thiếp cùng nữ nhi của Hiên Viên Hân Thừa, y không biết nên đối mặt như thế nào ...

“Ha ha... Chúng ta đều là người hầu hạ Thái tử điện hạ, không cần khách khí với nhau như thế ha ha...” Du thị thấy Lâm Gia Bảo chủ động chào hỏi với nàng trước, liền ha ha mà nở nụ cười.

“Hảo , An Nhi ta sẽ bớt thời giờ đến thăm , các người đi về trước đi. Nãi ma ma bên người An Nhi đâu? Như thế nào không thấy?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi.

“Nãi ma ma của An Nhi hôm nay có chút không thoải mái... Ta đã cho nàng nghỉ ngơi hai ngày.” Du thị trả lời.

“Nãi ma ma không được thì đổi một người khác, còn có đừng cho cô[ta] lại thấy người mang theo hài tử đi ra trúng gió! Nhanh chóng mang An Nhi trở về, tuyên thái y đến xem, uống chút thuốc phong hàn để phòng ngừa đi ...”

Hiên Viên Hân Thừa phi thường nghiêm khắc nói. Hôm nay sức gió không nhỏ, thân thể An Nhi so với Khang Nhi càng yếu hơn, nhất định phải tránh gió. Bên người lại không có nãi ma ma chiếu khán thêm y [NanaYJ:chắc là: chăm sóc với mặc thêm quần áo], Du thị vì muốn hướng hân mời sủng, cư nhiên không để ý thân thể nữ nhi mà kéo nàng đi ra. Phỏng chừng là sợ hân trách phạt mới đem nữ nhi lấy cớ đi, thật sự là đáng giận...Hiên Viên Hân Thừa nhìn về phía Lâm Gia Bảo đang dựa vào hân, vẫn là bảo bối của hân tốt nhất . Trải qua kiếp trước kiếp này, hân sớm đã nhận rõ bộ mặt đích thực của những nữ nhân này, hoàn hảo kiếp này hân đã có bảo bối làm bạn...

“Dạ.” Du Cần nghe khẩu khí nghiêm khắc Thái tử điện hạ, cũng không dám nói gì.

Hiên Viên Hân Thừa dắt tay Lâm Gia Bảo, tự mình dìu y lên xe ngựa trước, sau đó chính hân mới đi lên. Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh giá xe ngựa chậm rãi rời đi, phía sau có bốn thị vệ đi theo, Du Cần không cam lòng, cảm giận mà nhìn xe ngựa rời đi.

Trong xe ngựa, Lâm Gia Bảo tựa vào bả vai Hiên Viên Hân Thừa, “Ta không cần trông thấy thị thiếp của Thái tử điện hạ đâu”

“Tổng cộng có hai người. Ngoan bảo, người đã gặp rồi, tướng công sẽ an bài hảo. Ngoan bảo người chỉ cần nhớ kỹ, các nàng sẽ không tái sinh ra bất luận điều gì ảnh hưởng đến chúng ta” . Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo tay Lâm Gia Bảo nói.

“Ân... Ta nghe tướng công .”

Lâm Gia Bảo gật đầu, y lựa chọn tin tưởng Hiên Viên Hân Thừa, tuy rằng nhìn thấy nữ nhân khác của Hiên Viên Hân Thừa, trong lòng luôn luôn chút tự ti khó chịu. Nhưng thái độ cùng hành động của Hiên Viên Hân Thừa đã khiến cho y chậm rãi an tâm bình tĩnh trở lại.

“Thật ngoan... ngoan bảo của tướng công ... Ta Hiên Viên Hân Thừa phát thệ kiếp này quyết không phụ người...”

Hiên Viên Hân Thừa nói xong liền hôn hôn cánh môi kiều diễm của bảo bối, ngậm môi dưới của y, sau đó dùng sức mút vào. Lúc này có một ít âm thanh tinh tế từ trong miệng Gia Bảo tràn ra, Hiên Viên Hân Thừa liếm hàm răng kia, thấy cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra liền bắt đầu tham nhập, cùng nhảy múa với cái lưỡi thơm tho của bảo bối. Lâm Gia Bảo cũng học bộ dáng của Hiên Viên Hân Thừa, y chủ động đáp lại hân. Sau một lúc lâu, nụ hôn nồng nhiệt mới chấm dứt, lúc này trong thùng xe cũng chỉ còn lại có tiếng thở của hai người. Hiên Viên Hân Thừa nói:

“Thật là một ma người tiểu bảo bối...” [Zin: Thật là một tiểu bảo bối mê người]

Lâm Gia Bảo nghe được Hiên Viên Hân Thừa nói, lại đối diện với Hiên Viên Hân Thừa khiến cho y một trận đỏ mặt tim đập, ngại ngùng mà dời đi tầm mắt,

“Tướng công, ta có thể nhìn xem bên ngoài không?”

“Đương nhiên là có thể...” Hiên Viên Hân Thừa cười sờ sờ đầu bảo bối.

Lâm Gia Bảo vén lên một góc rèm, nhìn phía bên ngoài xe.”Ta còn chưa từng đi dạo trên đường phố đâu.”

Lâm Gia Bảo nhớ rõ lúc y còn nhỏ sẽ đòi mẫu thân dẫn y đi ra ngoài. Nhưng mỗi lần nương dẫn y xuất môn là sẽ bị chỉ trở , về sau y hiểu chuyện thì cũng không yêu cầu xuất môn nữa. Cũng may là trong nhà có huynh đệ tỷ muội đông đảo, đối với y cũng thực yêu thương , y cũng không thấy cô đơn.

“Về sau sẽ thường xuyên mang người đi ra...” Hiên Viên Hân Thừa nghe xong có chút đau lòng, hân có thể tưởng tượng đến bảo bối như thế nào vượt qua thời thơ ấu của mình .

“Không cần thường xuyên nha... Tướng công rất bận ...” Lâm Gia Bảo nghe tướng công nói xong thật cao hứng, nhưng y cũng không có nghĩ phải được thưởng xuất cung .

“Chủ tử, đến Hồng Nhạn Lâu .” Nguyên Phúc ở bên ngoài báo.

Hiên Viên Hân Thừa được Nguyên Phúc dìu xuống xe, lại xoay người dìu Lâm Gia Bảo xuống. Hồng Nhạn Lâu cũng là sản nghiệp của thuộc hạ hân, sinh ý thịnh vượng. Lựa chọn tửu lâu này, Hiên Viên Hân Thừa vẫn tương đối yên tâm . Bọn họ tới sớm nên còn chưa tới thời gian dùng bữa tối, trong tửu lâu đã có rất nhiều người. Sau khi đến tửu lâu, bọn thị vệ đã phân tán ra.

Đoàn người Hiên Viên Hân Thừa đi đến nhã gian ở lầu ba, cái phòng này là nơi có tầm nhìn tốt nhất toàn bộ tửu lâu, thông qua ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy hơn phân nửa phố cảnh tây thành, đây là chủ nhân tửu lâu làm ra chuyện vì Thái tử điện hạ. Lâm Gia Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy trên đường rộn ràng năng năng người đi đường, người bán hàng rong rao hàng, hết thấy đều rất mới lạ thú vị...Hồng Nhạn lâu chuyên về đồ ăn Hoài Dương, trong lầu có vài đầu bếp chuyên môn từ Giang Nam đến, tay nghề rất cao.

“Nơi này đều là những món ăn Hoài Dương , ngoan bảo là người phương nam nhất định sẽ thích.” Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu nói với Lâm Gia Bảo: “Sau khi ăn xong, sẽ mang người đi ngao du...”

Bữa tối không để cho Hiên Viên Hân Thừa thất vọng, quả nhiên bảo bối ăn được cao hứng mà ánh mắt đều mị thành một cái phùng .

Lâm Gia Bảo thực thích thức ăn hôm nay, tuy rằng không tinh xảo như trong cung, nhưng hương vị không chút nào thua Ngự thiện phòng . Đặc biệt là món thịt viên tứ hỷ nổi danh, hoàn tử kia thực lớn, phì gầy giao nhau, màu thịt đỏ nhuận sáng bóng, cùng với rau xanh xanh biếc, tiên diễm sắc thái , hơn nữa khi ngửi vào mũi, liền khiến cho người ta động dục. Lâm Gia Bảo ăn *tinh khiết và thơm nước nùng thịt hoàn tử*, một hơi tiếp một hơi, một người liền ăn hai cái hoàn tử lớn.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn cũng thực vừa lòng vì bảo bối hôm nay có khẩu vị tốt, phân phó Nguyên Phúc đi trọng thưởng đầu bếp hôm nay.

Dùng xong bữa tối, Hiên Viên Hân Thừa mang theo Lâm Gia Bảo, chậm rãi đi dạo trên đường. Lâm Gia Bảo từng bước từng bước nhìn qua quầy hàng, nhìn đến có ý tứ , thỉnh thoảng khom lưng xuống nhìn kỹ.

Lâm Gia Bảo đi đến trước một quầy hàng, quầy hàng này đều là bán bát đảo ông. Một đám con tò te oa oa bát đảo ông được bày chỉnh chỉnh tề tề, rất có tiết tấu đồng loạt đồng đưa. Lâm Gia Bảo nhìn xem rất vui vẻ, Hiên Viên Hân Thừa hướng Nguyên Phúc ý bảo trả tiền,

“Thích liền chọn vài cái đi...”

“Ta chọn một cái thì tốt rồi...” Lâm Gia Bảo không lòng tham, xoay người cúi đầu chọn lựa .

Lâm Gia Bảo chọn lựa ở mặt trên quầy hàng, cũng là một nhà tửu lâu. Cửa sổ lầu hai tửu lâu kia rộng mở , có hai cái đầu ló ra nhìn dưới lầu, đối với người dưới lầu huýt sáo lớn tiếng cười vang.

” Oa oa này thật thật lại kiều lại mượt mà a ha ha ha ha...”

Nguyên lai hôm nay Lâm Gia Bảo xuyên tố sắc quần áo, xoay người nhếch lên lộ ra đường cong của cái mông nhỏ. Lâm Gia Bảo chuyên tâm mà chọn lựa , cũng không biết âm thanh ồn ào là bởi vì y, không bị tranh cãi âm ỉ trên lầu ảnh hưởng, cuối cùng chọn được một bát đảo ông nê oa oa xuyên xiêm y hồng sắc.

Hiên Viên Hân Thừa thấy Gia Bảo chọn lựa xong , một phen kéo Gia Bảo tiến vào trong ngực mang theo bảo bối rời đi. Trước khi rời đi còn lạnh lùng nhìn thoáng qua cửa sổ lầu hai, ánh mắt Hiên Viên Hân Thừa lạnh lùng sắc bén như băng, hai người ở lầu hai nháy mắt liền im bặt. Chờ Hiên Viên Hân Thừa ly khai bọn họ một khoảng cách, hai người kia mới kịp phản ứng. Hai người này chính là Tiết Chí Kỳ cùng Trương Ứng Tường.

Tiết Chí Kỳ là đệ tử Tiết gia, phụ thân của hắn là đệ đệ nhỏ của Tiết Vinh : Tiết Quý, hắn là con trai trưởng của Tiết Quý. Tiết Chí Kỳ từ nhỏ lớn lên tại Tiết gia, thường thường nương thanh danh của Tiết gia mà ra bên ngoài hoành hành ngang ngược, còn thường xuyên cùng một đám ăn chơi trác táng ở kinh thành khi nam bá nữ...

“Trùng cái gì trùng a! Cái gì ngoạn ý a...” Tiết Chí Kỳ sinh khí mà nói, “Song nhi bên người cũng không biết là chỗ nào làm ra ...”

“Là một gương mặt chưa thấy qua, nhìn quần áo của người nọ cũng tầm thường, phỏng chừng là nơi khác đến kinh đi. Kỳ thiếu ngài đừng nóng giận, lát nữa ta đi hỏi thăm một chút.” Trương Ứng Tường lấy lòng mà nói.

Phụ thân Trương Ứng Tường là thủ hạ tâm phúc của Tiết Quý, hắn cũng vẫn luôn sắm vai nhân vật người hầu của Tiết Chí Kỳ .

“Ai... song nhi trong thanh lâu ở kinh thành quá ít , người ta vừa mới nhìn cũng không sai, tuổi cũng hảo, chiếc mông kiều kiều, nghĩ đến tư vị nhất định là không tồi... Ha ha” Tiết Chí Kỳ nói xong, ở trong lòng dâng lên ý ***.[Y-H: tên này muốn chết, đồ cúng đó, ăn đi]

“Ha ha, vẫn là Kỳ thiếu nhãn lực hảo, Kỳ thiếu nếu là thích, *cải ngày mai ta cho ngài đem người làm ra* thỉnh ngài hưởng dụng ha ha ha...” Từ khi nghe nói Thái tử điện hạ sủng ái tiểu thị song nhi, hứng thú với song nhi cũng dần dần lưu hành lên.

Hai người cười còn nói một ít lời thô tục, không biết rằng đối thoại của bọn họ đều bị ám vệ mà Hiên Viên Hân Thừa phái tới đều nghe vào trong tai... Sau khi hồi cung, ở bên trong thư phòng, Hiên Viên Hân Thừa nghe ám vệ báo cho hắn về thân phận hai người kia cùng đối thoại giữa bọn họ, sắc mặt xanh mét.

Ám vệ không chút tình cảm mà thuật lại những gì nghe được, nhưng trong lòng lại đổ mồ hôi lạnh. Sắc mặt Thái tử điện hạ hạo dọa người a...

“Chết tiệt người của Tiết gia ... Hắn dám...” Cư nhiên dám thêm nhỏ dãi bảo bối của hắn [Y-H: sự thật là người ta ko biết đó là bảo bối của anh à], thật là đáng chết! Hiên Viên Hân Thừa nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói: “Gọi Trịnh Dung tới gặp cô...”

“Dạ.”

Trịnh Dung đi vào Nội thư phòng, mặt không đổi sắc mà nghe mệnh lệnh của Thái tử điện hạ.

”Dạ.”

Ngày thứ hai liền truyền đến tin tức đệ tử Tiết gia là Tiết Chí Kỳ ở trong kinh thành bị té ngựa, gãy cổ mà chết.

— Đăng bởi: admin

22. Chương 22: Ngày Mồng Tám Tháng Chạp

CHƯƠNG 23: NGÀY MỒNG TÁM THÁNG CHẠP

.

Cám ơn Zin và NanaYJ và Yamiryu và mauxanhvamauhong đã gợi ý những chỗ mình không biết. (^_>)

.

Tiết Quý gia một mảnh bi thảm, có ai từng nghĩ đến người buổi sáng đi ra ngoài vui vẻ, buổi tối trở về liền biến thành một khối thi thể lạnh như băng. Tiết Quý bị đá kích lớn, ngã vào trên ghế, cấp hỏa công tâm.

”Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Gia đình dưới cái nhìn chăm chú của Tiết Quý, nơm nớp lo sợ mà đáp lời:

“Hôm nay thiếu gia cùng thiếu gia của Trương gia dùng bữa tối tại tửu lâu, sau đó đi Di Hồng lâu uống hoa tửu. Tiếp theo, thiếu gia cùng Trương thiếu gia kỳ mã chạy như bay trở về, lúc ở trên đường, không biết như thế nào mà thiếu gia liền té xuống ngựa. Tiểu nhân cùng Trương thiếu gia vội vàng đi lên xem xét, thì thấy cổ của thiếu gia bị chặt đứt, thiếu gia hắn... Không còn thở.”

“Như thế nào sẽ! Như thế nào sẽ! Chí Kỳ hắn cười ngựa luôn luôn thực hảo ... Dù là có uống chút rượu cũng không đến nỗi như thế a...” Tiết Quý nghĩ nhất định là có ai đó muốn hại con hắn, “Tra... tra cho ta ...”

Mẫu thân của Tiết Chí Kỳ là Triệu thị nghe được tin dữ, quả thực không thể tin.”Con của ta a... Con của ta a... Như thế nào lại đi trước nương chứ? Nha nha... Lão gia người làm chủ cho Chí Kỳ của chúng ta a, nguyên lai là một hài tử tốt, tất cả đều bị tiểu tử Trương gia kia phá hủy...” Tiết Chí Kỳ là con trai trưởng duy nhất nàng, nàng có chút mất đi lý trí.”Nha nha... tại sao tiểu tử Trương gia hảo hảo, con ta lại chết...”

“Ta sẽ đi thăm dò và tra ra manh mối, sẽ cho Chí Kỳ một cái công đạo.”

Ở trong lòng Tiết Quý nghĩ có khả năng Trương Ứng Tường mưu hại nhi tử, nhưng phụ thân Trương Ứng Tường là Trương Kế Hạc là tâm phúc của hắn, đi theo hắn vài thập niên, hắn tự hỏi bản thân đối với y không tồi, hắn là không phải là Trương gia...

“Nha nha... Lão gia người nhất định phải hảo hảo tra a, nếu là tiểu tử Trương gia kia ... Nhất định phải làm cho hắn đền mạng a... Đền mạng...”

Triệu thị hung ác nói, con trai của nàng không còn, nhi tử người khác đừng nghĩ sống tốt, tốt nhất đều phải chôn cùng với con trai của nàng!

Trong thư phòng Trương gia, chỉ có phụ tử Trương gia, không khí ngưng trọng.

”Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Người hảo hảo nói chân tướng sự việc cho ta?”

Trương Ứng Tường vẽ mặt kinh hồn chưa định, “Cha, ta thật không biết tại sao có thể như vậy a? Ta cùng Kỳ thiếu đi tửu lâu uống trà dùng bữa, sau lại đi Di Hồng lâu uống hoa tửu, còn gọi hai hồng bài tiếp khách. Khi đi ra thì đã khuya, chúng ta liền cười khoái mã trở về. Kỵ đến một nửa lộ trình, liền thấy Kỳ thiếu chính mình ngã xuống, lúc ấy cũng không có kinh mã, chắc phải là Kỳ thiếu chính mình say mơ hồ đi...”

“Vì say rượu mới như thế ? ngày thường Kỳ thiếu tửu lượng như thế nào?” Trương Kế Hạc hỏi nghi ngờ.

Trương Ứng Tường cũng cảm thấy thật kỳ quái, “Theo lý thuyết thì tửu lượng của Kỳ thiếu không kém như vậy, nhưng đúng là Kỳ thiếu chính mình ngã xuống ngựa, đêm đã khuya, trên đường trừ bỏ chúng ta cũng không có ai khác a...”

Trương Kế Hạc tiếp tục hỏi: “Vậy hôm nay có phát sinh chuyện gì đặc biệt không? Như là cùng người tranh chấp, kết thù kết oán?”

Trương Ứng Tường hồi tưởng một chút, “Không a, không có phát sinh chuyện gì đặc biệt. Hơn nữa, ở kinh thành ai dám chọc Tiết gia Kỳ thiếu a?”

Trương Kế Hạc lại hỏi: “Nhi tử ngươi phải suy nghĩ kỹ chưa? Thật không có sao? Có nhìn thấy người nào không?”

“Không a... Hôm nay ta cùng Kỳ thiếu hai người đồng thời...” Trương Ứng Tường gãi gãi đầu cố gắng hồi ức, “Àn... Gặp qua người nào đâu... Đúng rồi! Hôm nay lúc dùng bữa tối ở tửu lâu, khi nhìn xuống dưới lầu thì thấy được một tiểu thị có khuôn mặt xinh đẹp, Kỳ thiếu rất có hưng trí còn lớn tiếng cười cợt một phen, sau đó thì bị chủ nhân của tiểu thị kia trừng mắt liếc một cái. Sau cũng không có xảy ra chuyện gì khác ...”

“A... Người có biết người nọ không?” Trương Kế Hạc hỏi.

“Chưa thấy qua, là một gương mặt mới. Tuổi của người nọ cùng ta không sai biệt lắm, bộ dáng thoát nhìn thực lãnh khốc. Bất quá xem cách ăn mặc của bọn hắn thì không giống như là một đại nhân vật a. Ta còn đáp ứng với Kỳ thiếu là giúp hắn đem tiểu thị kia đến, bất quá còn chưa có phái người đi hỏi thăm, Kỳ thiếu liền té ngựa. Ta nghĩ việc này hẳn là không có gì liên hệ đi...” Trương Ứng Tường nói.

“Việc này ngươi có nói cùng người của Tiết gia không?” Trương Kế Hạc nhíu mày, trực giác thấy việc này có chút kỳ quái.

“Không a, ta đây không nghĩ tới đi... Nếu cha không hỏi ta, ta cũng nghĩ không ra a...” Trương Ứng Tường hồi đáp.

“Hảo, nếu chuyện đó ngươi không có nói, vậy sau này Tiết gia có hỏi thì ngươi cũng đừng nhắc lại, càng bớt rắc rối.” Trương Kế Hạc phân phó nghi ngờ, “Mấy ngày này ngươi hảo hảo đứng ở trong phủ, đừng đi ra ngoài.”

“Dạ.”

Chờ nghi tử đi rồi, Trương Kế Hạc càng nghĩ càng không ra. Một vị trẻ tuổi lãnh khốc, *sinh gương mặt*, mang theo một tiểu thị... Đây chính là ai? Trương Ứng Tường còn nhỏ, nhận thức người không nhiều lắm, kinh thành có chút quý nhân hẳn vẫn chưa thấy qua. Bất quá Tiết gia là đại gia, người bình thường cũng là không dám nhạ ...

Trương Kế Hạc ở thư phòng đi tới đi lui, việc Kỳ thiếu chết đối với Trương gia bọn họ ảnh hưởng thực đại. Lúc Kỳ thiếu gặp chuyện không may chỉ có con của hắn ở đấy, Tiết gia hoài nghi nhiều nhất chính là Trương gia bọn họ. Nhưng nghi tử của hắn đúng là không biết chuyện, Trương Kế Hạc đi theo bên người Tiết Quý vài thập niên, thập phần rõ ràng tính tình của hắn, Tiết gia sợ là sẽ giận chó đánh mèo vào Trương gia bọn họ ...Ai... lần này thì việc hắn làm tâm phúc của Tiết Quý chắc sợ là không được nữa ...

Trương Kế Hạc mơ mơ màng màng mà tỉnh lại, di! Hắn không phải là đang ở trong thư phòng nghĩ đối sách sao? Sau đó hình như là ngủ thiếp đi. Nơi này là chỗ nào? Trương Kế Hạc nhu nhu ánh mắt, phát hiện mình đang ngồi ở trên một chiếc ghế nằm. Hắn đang ở bên trong một gian phòng được bố trí đến thực lịch sự tao nhã, bên trong gian phòng thơm ngát mùi đàn hương.

Trương Kế Hạc đi đến gian ngoài thì thấy một thư sinh tuổi trẻ đang ngồi pha trà, động tác kia thoát ra khí độ tựa mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khiến người mê mẩn. Nếu không phải vì hoàn cảnh của

mình trong giờ khắc này, Trương Kế Hạc nhất định sẽ tán thưởng vị này.

“Trương đại nhân người tỉnh...” Người trẻ tuổi kia ngẩng đầu liếc mắt nhìn Trương Kế Hạc một cái, động tác trong tay vẫn không nhanh không chậm mà tiếp tục.

“Người là ai? Ta vì sao lại ở chỗ này...” Trương Kế Hạc cảnh giác hỏi.

“Bỉ nhân Trịnh Gia, mạo muội mà thỉnh Trương đại nhân tới, còn thỉnh Trương đại nhân thứ lỗi.” Trịnh Gia đem trà ngon đưa cho Trương Kế Hạc, Trương đại nhân thỉnh.” Trịnh Gia lại châm một ly trà cho chính mình, sau đó uống một hơi.

“Trịnh Gia” cái tên này Trương Kế Hạc cảm thấy có chút quen tai, từ từ... Trịnh Gia không phải chính là nhất mưu sĩ bên người Thái tử điện hạ, có danh xưng là tiểu Gia Cát, Trịnh Gia tam thiếu đây sao?.

Trương Kế Hạc uống một ngụm trà, che dấu trong lòng kinh hoảng. Trong đầu hiện lên lời của con, người tuổi trẻ lãnh khốc, mang theo một tiểu thị có khuôn mặt đẹp, này... Này không phải là Thái tử điện hạ đi...(^_~)

Trương Kế Hạc cũng được nghe nói Thái tử điện hạ phi thường sủng ái một tiểu thị. Nếu là Thái tử điện hạ... Như vậy hết thảy đều nói thông . Lấy tính cách của Thái tử điện hạ tự nhiên là không sợ Tiết gia, cũng chỉ có Thái tử điện hạ mới có thể thần không biết quỷ không hay mà giết chết Tiết Chí Kỳ đi...

“Hôm nay Trịnh mỗ tới là trợ giúp Trương đại nhân , Tiết phu nhân kia chắc là muốn con của người đền mạng ...”

Trịnh Gia thật sự là bội phục Thái tử điện hạ, cư nhiên nghĩ đến diệu kế giết chết Tiết Chí Kỳ, ly gián Tiết Quý cùng tâm phúc của hắn như vậy. Đương nhiên hắn sẽ không nghĩ đến, hết thảy chuyện này khởi nguyên đều là bởi vì một tiếng huýt sáo cùng một câu nói kia của Tiết Chí Kỳ, mới có thể đưa tới họa sát thân...Trịnh Gia thấy Trương Kế Hạc trầm mặc không nói, tiếp tục nói:

“Cuộc đời Trịnh mỗ bội phục nhất là người trung tâm ... Nhưng là phải xem người này sở nguyện trung thành với ai... , trải qua chuyện của Tiết Chí Kỳ, Tiết Quý còn có thể để người làm tâm phúc của hắn sao? Là tâm phúc không được hắn tín nhiệm , mà lại biết được rất nhiều bí mật của hắn, Trương đại nhân nên biết kết quả của người đi...”

Trương Kế Hạc đem nước trà trong chén uống sạch một hơi, hắn là người thông minh, qua nhiều năm như vậy hắn có thể từ đông đảo thuộc hạ của Tiết Quý trở hết tài năng, trở thành tâm phúc của Tiết Quý, tự nhiên là vì hắn có chỗ hơn người. Trịnh Gia nói hắn cũng hiểu được, tình cảnh tồi tệ của hắn chính là Trương gia từ nay về sau ngã xuống đáy cốc, mà hắn cũng có thể mất đi tánh mạng...Nhưng để hắn phản bội Tiết Quý, phản bội Tiết gia, hậu quả kia cũng khiến Trương gia bọn họ thê thảm.

“Ta cũng biết Trương đại nhân băn khoăn, nhưng Tiết gia đã suy bại, Thái tử điện hạ sớm hay muộn là muốn...” Trịnh Gia ý vị sâu sa mà dừng một chút nói: “Trương đại nhân hảo hảo ngẫm lại, tin tưởng người có thể cho Thái tử điện hạ một câu trả lời vừa lòng.”

Trương Kế Hạc còn muốn nói điều gì, đột nhiên trước mắt tối sầm, thần thức lập tức không rõ . Chờ hắn lại thức tỉnh, phát hiện mình lại về tới bên trong thư phòng, giống như chính mình vừa trải qua một giấc mộng, chưa từng rời đi.

Đảo mắt đến mùng 8 tháng chạp , lễ ngày mùng tám tháng chạp, vào dịp này đương nhiên không thể thiếu cháo mùng 8 tháng chạp, mấy ngày trước đây, Hiền Viên Hân Thừa đã đem việc đưa cháo vào ngày mùng 8 tháng chạp giao cho Lâm Gia Bảo, Khâu má má sẽ ở bên cạnh hiệp trợ. Lâm Gia Bảo thực vui sướng mà tiếp thu nhiệm vụ này, thực nghiêm túc mà cùng Khâu má má thẩm tra đối chiếu các cung điện cần đưa trong Thái tử Đông Cung, còn có thuộc hạ của Thái tử điện hạ và trọng thần trong triều đình.

Lâm Gia Bảo lại tự mình xem xét nguyên liệu nấu cháo mùng 8 tháng chạp, cháo mùng 8 tháng chạp trong cung tương đối phức tạp. Lâm Gia Bảo nhớ rõ trước kia khi ở nhà đều là đủ 8 loại nguyên liệu thì tốt rồi. Nhưng ở trong cung bất đồng, trong gạo trắng bỏ thêm táo đỏ, hạt sen, hạch đào, cây dẻ, nhân hạt thông, cây long nhãn, ngân hạnh, đậu đỏ, đậu phộng ... Tổng cộng không dưới hai mươi loại nguyên liệu nấu ăn.
[Y-H: nhiều dữ vậy trời]

Sáng sớm ngày mồng tám tháng chạp, sai người dùng bát tô nấu cháo , chờ cháo mồng 8 tháng chạp nấu hảo, từ Lâm Gia Bảo chủ trì nghi thức kính thần cùng với sự hỗ trợ của Khâu má má, Lâm Gia Bảo nhất nhất thuận lợi mà hoàn thành. Kế tiếp chính là đưa cháo mồng 8 tháng chạp đến các cung, đầu tiên là nơi của hoàng đế cùng hoàng hậu, sau đó là hoàng tử cùng các phi tần khác của hoàng đế. Kế đến là trong Thái tử Đông Cung, cuối cùng là thuộc hạ của Thái tử điện hạ, còn có một ít triều thần nhất nhất đều phải đưa đến trước giữa trưa. Chờ Lâm Gia Bảo đều bận bịu xong , Hiên Viên Hãn Thừa cũng vừa hạ triều trở về.

”Ngoan bảo làm thực tốt! Vắt vả cho bảo bối...”

“Không khổ cực, ta chỉ là phân phó một chút, đều là Khâu má má giúp ta. Tiểu gia yến buổi tối cũng sẽ phiền toái Khâu má má, ta liền tuyền thực đơn...” Lâm Gia Bảo khiêm tốn hướng về phía Khâu má má nói.

“Lâm tiểu chủ khen trật rồi, đây đều là lão nô phải làm .” Khâu má má hướng Thái tử điện hạ hành lễ sau đó thức thời mà lui ra.

Hiên Viên Hãn Thừa không coi ai ra gì mà hôn môi Lâm Gia Bảo, “Ngoan bảo không cần vì mấy thứ này mà hao tâm tổn trí, người chỉ cần biết rằng làm chủ như thế nào thì tốt rồi, những thứ khác cứ để Khâu má má các nàng đi an bài...”

“Dạ. Ngài đã phân phó , ta cũng muốn làm cho tốt ...” Lâm Gia Bảo có chút làm nũng nói.

Hiên Viên Hãn Thừa yêu chết bộ dáng làm nũng với hần của Gia Bảo, “Chỉ cần ngoan bảo vui vẻ liền hảo, bảo bối người đã làm thực tốt ...”

“Hảo , chúng ta đi dùng cơm trưa trước, sau đó cùng đi ngủ trưa đi...” Hiên Viên Hãn Thừa ôm Lâm Gia Bảo nói: “*Buổi tối chính là nương ngày mồng tám tháng chạp cái này ngày*[Zin: Tối nay chính là ngày mồng tám tháng chạp], cho người thấy một vài người. Người cũng không cần suy nghĩ nhiều, biết không?”

“Ân.” Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn mà dựa vào trên người Hiên Viên Hãn Thừa, cùng đi dùng cơm trưa.

Tống thị nhận lấy cháo mồng 8 tháng chạp, cảm tạ ban ân. Đương nhiên nàng biết là từ Bình Nhạc uyển đưa tới, trong lòng ngũ vị. Nghe tiểu thái giám đưa cháo mồng 8 tháng chạp tới nói, biết buổi tối ở Trường Nhạc Điện còn có gia yến, liền bảo đại cung nữ bên người đưa hần một ít ban cho .

“Biết , người đi đáp lời đi.”

Xem ra Thái tử điện hạ đối với Lâm tiểu thị này quả thật bất đồng. Tống thị nghĩ chính mình so với Thái tử điện hạ lớn hơn hai tuổi, hiện giờ như thế nào có thể cùng người tuổi trẻ mạo mỵ đi tranh sủng đâu... Ai...

Du thị biết được cháo mồng 8 tháng chạp là từ Bình Nhạc uyển phân phát ra, tức giận đến không được. Xem ra song nhi này cũng không có thoát nhìn góc nghiêng như vậy, cư nhiên có thể làm cho Thái tử điện hạ đem việc chủ trì lễ ngày mồng tám tháng chạp giao cho hần... Phải biết, việc này năm rồi chính là do Thái tử phi chủ trì !

Du thị nghe buổi tối tại Trường Nhạc Điện còn có gia yến, lập tức gọi cung nữ trang điểm ăn diện cho nàng, nghĩ buổi tối nhất định phải vượt qua Lâm Gia Bảo!

Đến buổi tối, khi Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Lâm Gia Bảo đi vào Trường Nhạc Điện, Du thị cùng Tống thị từng người mang theo nữ nhi cũng đã đến. Các nàng nhìn thấy Thái tử điện hạ liền sôi nổi hành lễ vấn an,

“Thái tử điện hạ...”

“Miễn lễ...” Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Lâm Gia Bảo ngồi ở chủ vị.”Hôm nay là Đông Cung gia yến, không cần giữ nhiều lễ tiết.”

Hiên Viên Hãn Thừa giới thiệu cho Lâm Gia Bảo về Tống thị cùng đại nữ nhi Khang Nhi còn có Du thị cùng nhị nữ nhi An Nhi. Khang Nhi không hoạt bát giống như dĩ vãng, có chút khiếp đảm mà liếc mắt nhìn Lâm Gia Bảo một cái, trong lòng tràn ngập sợ hãi.

Hiên Viên Hãn Thừa đầu tiên là hướng Tống thị cùng Du thị hỏi thăm về thân thể của hai nữ nhi, sau đó tuyên bố khai tịch.

Các cung nữ bưng thức ăn tinh xảo nối đuôi nhau đi vào, bên dưới chiếc bàn, Hiên Viên Hãn Thừa bí mật cầm tay Lâm Gia Bảo, bảo bối thoát nhìn có chút khấn trương.

Lâm Gia Bảo cảm giác được Hiên Viên Hãn Thừa cổ vũ, cũng chậm rãi trầm tĩnh lại. Mấy ngày nay Lâm Gia Bảo cũng hiểu biết lễ nghi dùng cơm, nên khi ăn đồ vật cũng là thập phần cảnh đẹp ý vui.

Thực đơn hôm nay đều là Lâm Gia Bảo chọn lựa, đương nhiên chọn đều là những món Hiên Viên Hãn Thừa cùng mình thích. Lâm Gia Bảo không khó ăn, khẩu vị cũng hảo, ăn rất nhiệt tình. Hiên Viên Hãn Thừa nhìn bộ dáng của bảo bối, cũng ăn thêm được nhiều hơn...

Du thị nhìn Lâm tiểu thị ở trong lòng âm thầm khinh bỉ, *nghĩ thầm rằng thật là một chưa thấy qua quen mặt*. Du thị ăn vài miếng đồ ăn liền không động chiếc đũa.

Hôm nay món thì cá[NanaYJ: chắc là Cá chấy] hấp phi thường tiên mỹ, Lâm Gia Bảo ăn được rất vui vẻ. Hiên Viên Hãn Thừa ý bảo Thư Nhã ở một bên lại chia thức ăn cho bảo bối, Thư Nhã hiểu ý lại cấp cho Lâm tiểu chủ một khối thịt cá. Thịt cá nhẵn nhụi, Lâm Gia Bảo để trong miệng tinh tế thưởng thức.

Du thị thấy bộ dáng Lâm Gia Bảo, che miệng ha hả mà nở nụ cười.”Lâm tiểu chủ trước kia sợ là chưa có ăn qua thì cá đi. ha ha...”

“Đúng vậy...”

Lâm Gia Bảo chỉ tiết mà gật đầu. Vì Từ Châu là khu nội lộ, cá tương đối quý, Món ăn mặn mà Lâm gia ăn được đều là kê áp cùng thịt heo, mấy thứ khác như cá tôm cua đều rất ít được ăn. Cho đến khi vào trong cung, làm tiểu thị của Thái tử điện hạ mới may mắn ăn được rất nhiều mỹ vị mà trước kia nghe cũng đều chưa từng nghe qua.

Du thị nghe xong ha hả mà cười không ngừng, còn muốn nói thêm cái gì đó, phát hiện Thái tử điện hạ lạnh lùng mà nhìn nàng, nháy mắt im tiếng.

Tổng thị từ đầu tới đuôi giống như người đang ẩn hình, nhìn Thái tử điện hạ đối với Lâm tiểu thị giữ gìn cùng với việc Du thị không biết trời cao đất rộng mà khiêu khích.

Sau khi ăn xong, Du thị còn tận hết sức lực về phía Thái tử điện hạ lảng lờ, “Thái tử điện hạ, lâu rồi ngài chưa có tới chỗ của ta, Cần Cần rất muốn điện hạ...”

Hiên Viên Hãn Thừa thờ ơ đối với Du thị, “Hôm nay tới đây thôi... Tất cả giải tán đi...”

Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo trở lại Bình Nhạc uyển, chờ hai người rửa mặt hảo nằm ở trên giường, “Hảo, người muốn gặp cũng đã thấy. Ngoan bảo hôm nay mệt đi...” Hiên Viên Hãn Thừa đem bảo bối ôm vào trong ngực.

“Ta không phiền lụy...” Lâm Gia Bảo đối Hiên Viên Hãn Thừa nhẹ giọng nói: “Ta về sau có thể không cần thường xuyên thấy các nàng không?” Đối với Du thị y thực không thích, y không thích ánh mắt Du thị nhìn Hiên Viên Hãn Thừa.

“Đương nhiên, ngoan bảo. Về sau ngươi sẽ không nhìn thấy các nàng.” Hiên Viên Hãn Thừa biết để cho bảo bối đối mặt với các nàng thật sự là làm khó y.

“Ta là rất xấu, ta cũng không muốn tướng công đi gặp các nàng...” Lâm Gia Bảo rầu rĩ mà nói.

“Ngoan bảo của ta... Ta thích ngươi ngày càng nhiều...” Hiên Viên Hãn Thừa tâm tình vui vẻ, hôn môi Gia Bảo, bảo bối rất cục đối với hắn bắt đầu có tâm tư chiếm lấy ... Đăng bởi: admin

23. Chương 23: trừ Tịch [kiểu Như: Giao Thừa]

CHƯƠNG 24: TRỪ TỊCH [KIỂU NHƯ: GIAO THỪA]

.

Cám ơn NanaYJ và Yamiryu và mauxanhvamauhong đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

Trong đại trạch của Tiết gia, Tiết Vinh, Tiết Vinh là con trai trưởng của Tiết Chí Triều, còn có Tiết Quý, Tiết Tùng tụ cùng một chỗ. Về chuyện Tiết Chí Kỳ chết, Tiết gia điều tra thật lâu nhưng không có tra được dấu vết nào. Tiết Quý thực không cam lòng rời đi, Tiết Vinh thấy bóng dáng đệ đệ Tiết Quý rời đi giống như lập tức già thêm vài tuổi, mất đi con trai trưởng đối với đệ đệ Tiết Quý thật sự là một đả kích thực lớn. Tiết Vinh hít một hơi,

“Sau này, cần phải căn dặn con cháu trong gia tộc đều hảo hảo thu liễm, bớt rêu rao ở bên ngoài, tổng cảm thấy mưa gió nổi lên...”

“Phụ thân người là nói...” Tiết Chí Triều cũng trầm mặc .

“Chí Triều a, người đi viết phong thư cho Lệ Vương điện hạ, hỏi xem có thể đưa hai đích tôn đến Lịch Thành hay không...” chỗ của Lệ Vương là đường lui cuối cùng của Tiết gia bọn họ, Tiết Vinh biết Hoàng Thượng sớm hay muộn gì cũng sẽ thanh toán Tiết gia bọn họ. Bất luận là hoàng đế nào cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho một gia tộc vẫn luôn đối nghịch với hãn tôn tại, hiện tại đại thế của Tiết gia đã mất. Ngồi vị hoàng đế đã ổn, lại có thái tử xuất sắc như vậy. Tiết Vinh ở trong lòng hiểu được Lệ Vương là không hy vọng , mà Lệ Vương rốt cuộc cũng là con trai trưởng của tiên hoàng, chỉ cần Lệ Vương không phạm sai lầm gì, an tâm làm một Vương gia nhàn tản, hoàng đế sẽ không đuổi tận giết tuyệt ...

“Dạ. Phụ thân, ta liền đi viết thư cho Lệ Vương điện hạ.”

Lệ Vương quý phủ, Lệ Vương Hiên Viên Chiêu Hồng đang đọc thư tín từ kinh thành do khoái mã đưa tới. Nhìn thư của Tiết Vinh bọn họ, thỉnh cầu muốn đem đích tôn đưa tới Lịch Thành, ở trong lòng Hiên Viên Chiêu Hồng cười lạnh:

“Tiết Vinh này càng ngày càng nhát gan...”

Hiên Viên Chiêu Hồng tiếp tục nhìn tiếp, đương nhìn đến thấy trong thư viết Thái tử chuyên sủng một song nhi tiểu thị , nhưng việc Thái tử phi ốm đau liệt giường thì vô pháp nhìn thấy thêm được tin tức gì. Hiên Viên Chiêu Hồng cau mày, xem ra sự tình có chút kỳ quái... Nghĩ đến bí mật của hãn cùng Tiết Thái Dụ ...

Hiên Viên Chiêu Hồng thật lâu không cùng Tiết Thái Dụ liên hệ , gần đây hãn chuẩn bị phái người đưa thêm một ít thuốc bột hoán hoa thảo. Nhưng hoán hoa thảo hoa sinh trưởng rất ngắn, hiện tại hãn cũng đang phái người thu thập.

Hiên Viên Chiêu Hồng gọi tâm phúc bên người, phân phó bọn họ đi kinh thành trước, đi liên hệ với thám tử trong Thái tử Đông Cung, xem xét một chút coi Thái tử phi đến tột cùng là bị làm sao, là bị bệnh thật hay là...

Sau khi Tiết Chí Kỳ chết, mẫu thân của Tiết Chí Kỳ là Triệu thị rất thống khổ. Càng nghĩ càng không cam lòng, Triệu thị bèn thương nghị với ma ma tâm phúc của mình ...

Trương Ứng Tường được phụ thân phân phó, lúc bắt đầu cũng ngoan ngoãn nghe lời không đi ra ngoài, nhưng sau đó hãn liền cảm thấy buồn chán . Trương Ứng Tường thấy đã nhiều ngày qua gió êm sóng lặng , Tiết gia có cho người tìm hãn hỏi qua hai lần sau đó cũng không thấy phái ai đến nữa. Trương Ứng Tường lặng lẽ chuẩn ra phủ, đi tầu lâu uống trà, mấy ngày trôi qua, cũng không có việc gì phát sinh. Trương Ứng Tường cũng dần dần buông cảnh giác, tiếp tục cùng một ít hồ bằng cầu hữu cùng nhau chơi đùa.

Buổi tối ngày hôm đó, Trương Ứng Tường từ thanh lâu đi ra, mới vừa đi tới góc đường đã bị người trùm bao tải, bị đánh một trận... Trương Ứng Tường chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sau đó là từng trận côn bổng đánh tới, đánh đến hãn đau đến phát ra tiếng. Hãn đặc biệt cảm giác trên đùi mình bị đánh thiệt nhiều, đau đến nỗi khiến hãn phải lui thành một đoàn lăn lộn trên mặt đất.

Tiết Quý nóng giận chạy tới chất vấn Triệu thị, “Việc của Trương Ứng Tường là do người làm đi? Đã nói với người rồi, cái chết của Chí Kỳ không quan hệ với Trương gia ...”

“Thì đã sao, rõ ràng để hãn đi theo Chí Kỳ của chúng ta, Chí Kỳ thì chết, hãn lại hảo hảo. Ta không buộc hãn đền mạng cho nhi tử của ta đã là không tồi ...” Triệu thị gần như điên cuồng.

“Quả thực là không thể nói lý, người như vậy... Trương Kế Hạc biết sẽ nghĩ như thế nào ...”

Tiết Quý ngĩ Trương Kế Hạc là người ở bên cạnh hẳn hai mươi mấy năm, lại biết rất nhiều bí mật của hẳn. Triệu thị đã điên rồi, mấy đứa con thứ khác trong nhà cũng khó đảm đương được đại nghiệp. Hoàn hảo, hẳn bên ngoài còn có một tư sinh tử, hiện giờ là một hài tử không tồi ...

Trương Kế Hạc một mình ở trong thư phòng, sắc mặt trầm trọng. Nhớ tới nhi tử nằm ở trên giường không thể nhúc nhích. Chân Trương Ứng Tường đều bị đánh gãy , nghĩ đến sau này nhi tử hành tẩu sẽ khó khăn, Trương Kế Hạc thật hận, nội tâm không ngừng giãy dụa. Đột nhiên cửa sổ bị một trận gió to thổi mở, một hắc y nhân tiến vào, Trương Kế Hạc hoảng sợ. Hắc y nhân đưa cho Trương Kế Hạc một cái được hạp nói:

“Thái tử điện hạ nói nhi tử của ngươi sẽ cần cái này.”

Hắc y nhân thấy Trương Kế Hạc nhận lấy, sau đó không nói cái gì, lại thả người nhảy vào trong bóng đêm biến mất không thấy tung tích. Trương Kế Hạc kích động cầm được hạp, mở ra thì thấy bên trong là thuốc mỡ trong suốt đang ánh lên sắc xanh [Y-H: chắc là gel salonpas (^_^)], một cổ được hương đập vào mặt. Trương Kế Hạc nghĩ chân nhi tử hẳn là được cứu rồi, hẳn nắm chặt được hạp âm thầm hạ quyết tâm...

Nửa tháng đi qua, Hiên Viên Chiêu Hồng phát hiện người hẳn phái đi không có tin tức, thì biết đại sự không ổn... Thái tử Hiên Viên Hãn Thừa nhất định là biết chuyện về hoán hoa thảo . Mà bệnh của Thái tử phi cũng nhất định là hành vi của Thái tử.

Hiên Viên Chiêu Hồng cùng tâm phúc mưu sĩ thương nghị thật lâu, cuối cùng Hiên Viên Chiêu Hồng quyết định đánh cuộc một phen...

Hai mươi ba tháng chạp, chính thức mở màn cho năm mới. Khoảng thời gian giữa cuối năm và đầu năm gọi là “Vội năm”, trong Đông Cung Thái tử thu được rất nhiều quà tặng từ thuộc hạ cùng các quan lại. Vật phẩm tiến cống chủ yếu là dã vật cùng vật quý hiếm từ các nơi. Khâu má má cũng nhất nhất chỉnh lý sau đó lập ra danh sách trình Thái tử điện hạ xem qua, sau đó đem mấy thứ này đó đưa về kho phòng.

Hiên Viên Hãn Thừa cũng có ý để cho Lâm Gia Bảo hiểu biết thêm về công việc này, sau tết âm lịch còn để cho Gia Bảo coi sóc việc thưởng tặng cho các nhóm triều thần. Cứ như vậy vô hình trung đề cao địa vị của Gia Bảo, làm cho trong và ngoài triều xem trọng Lâm Gia Bảo hơn.

Ngày hai mươi bốn tháng chạp, trong cung treo đèn ***g màu đỏ, trong trong ngoài ngoài hoàng cung đều phải quét dọn sạch sẽ, ngày hai mươi sáu tháng chạp, bắt đầu treo môn thần (tranh hộ pháp dán trên cánh cửa), câu đối. Vài ngày trước trừ tịch, trong hoàng cung còn dán phúc tự vào song cửa sổ.

Lâm Gia Bảo cầm phúc tự chính mình viết ban cho Nguyên Khánh, Thư Nhã cùng Thư Cầm. Trước kia, y chính là cung nhân chờ đợi được ban cho, tới bây giờ y có thể giống như quý nhân chủ động ban cho đến người khác.

Đêm trừ tịch, trong điện cử hành gia yến hoàng thất. Tham gia đại yến trừ tịch chỉ có hoàng đế, hoàng hậu, hoàng tử, công chúa và hậu cung tần phi. Hiên Viên Hãn Thừa tự nhiên mang theo Lâm Gia Bảo đi.

Xiêm y của Lâm Gia Bảo là quần áo màu đỏ sậm nhìn có vẻ thực vui mắt, Hiên Viên Hãn Thừa nắm chặt tay Gia Bảo: “Ngoan bảo chó khấn trượng.”

Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Lâm Gia Bảo thỉnh an phụ hoàng cùng mẫu hậu. Sau đó, vô cùng tự nhiên mà dẫn Lâm Gia Bảo ngồi xuống, để Gia Bảo ngồi ở vị trí bên cạnh hẳn.

Trong lúc nhất thời Lâm Gia Bảo bị rất nhiều ánh mắt tụ tập trên người, vị trí bên cạnh Thái tử điện hạ luôn luôn là Thái tử phi. Hiện giờ Thái tử phi bị bệnh, Thái tử điện hạ cư nhiên công khai mà để cho một song nhi tiểu thị ngồi nên không khỏi làm cho mọi người có mặt dòm ngó.

Lâm Gia Bảo cũng là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, khiến cho rất nhiều người tò mò nhìn chăm chú. Tất cả mọi người phỏng đoán người này chắc là song nhi được đồn là có tướng mạo mỹ diệu tuyệt luân, rốt cuộc thì y đã làm như thế nào mà chiếm được sủng ái của Thái tử điện hạ ...

Chỗ ngồi trong yến hội được phân bố hai bên, Hoàng Thượng cùng hoàng hậu ngồi chính giữa, vị trí Thái tử Hiên Viên Hãn Thừa ở đầu tiên phía đông, sau là Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải, sau đó nữa theo thứ tự là tam hoàng tử, tứ hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử vị trí, cuối cùng là công chúa. Phía Tây, đầu tiên là vị trí tần phi tối được yêu thích của hoàng thượng, tiếp theo chính là quý nhân còn có thị thiếp Thái tử

điện hạ và nữ quyền. Bởi vì hiện giờ chỉ có Thái tử điện hạ đã thành thân, bốn vị hoàng tử còn lại cũng không có nữ quyền tham gia.

Du thị cùng Tống thị ngồi ở vị trí gần cuối, Tống thị cũng không cảm thấy cái gì, nhưng Du thị thì không giống. Du Cần nắm chặt tay, vô cùng ghen tị. Vì cái gì song nhi kia có thể ngồi bên người Thái tử điện hạ ...

Hoàng đế cùng hoàng hậu tự nhiên đều thấy được động tác của Thái tử, nhưng hai người bọn họ đều vờ như không nhận thấy được điều gì trái quy củ, không hện mà chỉ im lặng cười cười, tựa như việc này là chuyện bình thường, hành động này khiến cho mọi người càng tò mò đối với Lâm tiểu chủ ...

Hoàng đế tuyên bố gia yến bắt đầu, tấu nhạc nổi lên, các cung nữ nhẹ nhàng nhảy múa. Bữa tiệc có rất nhiều chủng loại thức ăn, biểu diễn ca múa cũng an bài xa hoa. Lâm Gia Bảo lần đầu tiên tham gia yến hội lớn như vậy, ở trong lòng phát ra từng trận tán thưởng.

Lâm Gia Bảo thực cẩn thận dùng cơm, chú ý động tác của mình. Thời khắc nhắc nhở chính mình không cần phạm sai lầm để Thái tử điện hạ bị mất mặt...(^_^). Khi dùng đồ ăn được một nửa, Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Lâm Gia Bảo mời rượu Hoàng Thượng cùng hoàng hậu.

Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm nhìn thấy Thái tử mang theo tiểu thị kia tiến đến mời rượu, mỉm cười mà uống hết. Hoàng hậu nhìn Thái tử đối đãi Lâm Gia Bảo giống như bảo bối, ở trong lòng thầm nghĩ ngày nào đó cần phải nhắc nhở Thái tử một chút. Tuy nói là chuyên sủng với Lâm tiểu thị, nhưng hành vi của Thái tử những ngày gần đây có chút thái quá.

Hoàng hậu đối với Lâm Gia Bảo vẫn thực vừa lòng, cảm thấy y nhu thuận hiểu chuyện, sẽ không thị sủng mà kiêu, tính tình cũng đơn thuần thảo hỉ. Hoàng hậu duyệt vô số người, nhưng giống như Lâm tiểu thị vào cung được hai năm, lại làm tiểu thị của Thái tử, còn có thể bảo trì hồn nhiên đúng là không tệ. Nhưng dù sao cũng là một song nhi, hoàng hậu cảm thấy nàng vẫn nên nhắc nhở Thái tử không cần diễn giả mà chuyển thành thật, rồi lại trầm mê quá sâu.

Sau khi Thái tử điện hạ kính rượu xong, ngay sau đó là những hoàng tử, công chúa khác cũng tiến lên kính rượu, tiếp theo nữa mới là tần phi.

Rượu quá ba tuần, Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải đi vào trước mặt Hiên Viên Hãn Thừa, “Hoàng huynh, ta mời ngươi...” Hiên Viên Hãn Khải đã có chút say, “Hoàng huynh lần sau xuất chinh ngươi nhưng nhất định phải mang ta cùng đi a...”

Hiên Viên Hãn Thừa cười cùng hân đối ẩm, “Hảo... Hảo... Ngươi cần phải dụng tâm luyện võ học binh pháp mới được...”

Hiên Viên Hãn Khải vỗ ngực lớn tiếng mà bảo chứng, “Hoàng huynh yên tâm, ta nhất định... Nhất định hảo hảo học...”

Tam hoàng tử, tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử ba người cũng cùng lên mời rượu Thái tử điện hạ, trong ba người bọn họ, lớn nhất là mười hai tuổi mà nhỏ nhất mới chín tuổi. Đối với Thái tử hoàng huynh vừa là ngưỡng mộ vừa là kính sợ.

”Kính hoàng huynh...”

Trải qua việc tiên hoàng đoạt vị, từ nhỏ bọn họ đã được mẫu phi của mình giáo dục phải tôn kính hai huynh trưởng, phải làm tròn bốn phận. Đối với Thái tử huynh trưởng thân vô bất phạm, bọn họ cũng là vạn phần sùng bái.

Hiên Viên Hãn Thừa đầu tiên là thân thiết quan tâm công khóa của bọn họ, lại cổ vũ bọn họ:

“Hảo hảo ở trên thư phòng đọc sách, tương lai giúp đỡ cho phụ hoàng, vì đế quốc hiệu lực.”

“Dạ.”

Ba vị hoàng đệ được Thái tử điện hạ cổ vũ đều thực kích động, ba người lập tức ưỡn ngực thẳng tắp.

Hiên Viên Hãn Thừa quyết định sẽ không giống như kiếp trước mà luôn tràn ngập cảnh giác đối với ba hoàng đệ, vì để cho bọn họ làm những Vương gia nhàn tản, kiếp này hẳn chuẩn bị đem ba hoàng đệ này

hảo hảo điều giáo, tương lai cũng có thể lợi dụng tài năng của bọn họ để làm hưng thịnh cho vương triều Hiên Viên. Kim thể Hiên Viên Hãn Thừa có rất nhiều chuyện muốn hoàn thành, nhưng vì tương lai để có thể có càng nhiều thời gian làm bạn với Gia Bảo, cho nên hắn không làm cho thân thể của mình quá mức mệt nhọc, vì vậy tìm thêm nhiều người giúp đỡ là chuyện cần nên làm. (^_~).

Sau đó lại có một số người đến mời rượu, Lâm Gia Bảo cũng ở một bên tiếp khách, cũng uống hạ mấy chén rượu nhạt. Hoàn hảo Hiên Viên Hãn Thừa có dự kiến trước, phân phó Nguyên Khánh chỉ rót cho Gia Bảo rượu trái cây. May là như thế, nhưng Lâm Gia Bảo vẫn không thắng nổi rượu lực, khuôn mặt nhỏ nhắn đã chuyển sang hồng, nhìn giống như một quả táo chín.

Kết thúc yến hội là bắn pháo hoa, Lâm Gia Bảo say mê nhìn những màu sắc rực rỡ loá mắt trên bầu trời, tán thưởng nói:

“Thật đẹp...”

Sau khi yến hội kết thúc, Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo cùng nhau ngồi bước liễn trở về, dọc theo đường đi pháo hoa vẫn còn tiếp tục nổ rộ.

Ngồi trên bước liễn, Hiên Viên Hãn Thừa nhìn thấy hoa hỏa chiếu rọi xuống bảo bối, ánh mắt hắn ôn nhu nhìn Lâm Gia Bảo nói.

”Ngoan bảo, lòng ta chỉ có người...”

Lâm Gia Bảo đầu có chút vụng vụng , nghe Hiên Viên Hãn Thừa nói xong, càng cảm thấy chính mình giống như ngồi trong đám mây.

”Trong lòng ta cũng chỉ có tướng công, Gia Bảo thật sự rất thích tướng công... Rất thích rất thích...”

“Ngoan bảo của ta...”

Hiên Viên Hãn Thừa ôn nhu hôn môi Gia Bảo, không có gì thoải mái bằng với việc cùng bảo bối lưỡng tình tương duyệt. Lâm Gia Bảo ngay dưới cái ôm ấp ấm áp thoải mái cùng nụ hôn ôn nhu của Hiên Viên Hãn Thừa liền ngủ...

Hiên Viên Hãn Thừa hôn lên trán bảo bối một cái, đem áo choàng của Lâm Gia Bảo kéo hảo, ủng y vào trong ngực, trong lòng dị thường thỏa mãn...

Đăng bởi: admin

24. Chương 24: tế Thiên

CHƯƠNG 25: TẾ THIÊN

.

Cám ơn Yamiryu và NanaYJ và mauxanhvamauhong đã gợi ý những chỗ mình không biết nhé.

.

Hiên Viên Hãn Thừa đang làm việc bên trong lều lớn, hôm nay là ngày thứ ba hắn rời đi Gia Bảo, rất tưởng niệm y. ...

Ba ngày trước hắn lưu luyến cùng Gia Bảo nói lời từ biệt, theo phụ hoàng đi tế thiên, đây là lần hiến tế đầu tiên của Vận Thái năm thứ sáu, năm nay cũng là một năm rất trọng yếu. Vì cầu cho năm nay có thể mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, Hoàng Thượng phải tắm rửa trai giới ba ngày, tự mình cầu phúc cũng như dẫn dắt văn võ bá quan một cùng nhau cầu phúc.

Hiên Viên Hãn Thừa bảo trì mỗi ngày cùng Gia Bảo thư từ qua lại, từ khi Gia Bảo đến bên cạnh hắn tới nay, đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi Gia Bảo lâu như vậy. Lật xem thư của Gia Bảo mà ám vệ đưa tới, khóe miệng Hiên Viên Hãn Thừa khẽ nhếch.

Trong thư, Lâm Gia Bảo tỉ mỉ kể rõ sinh hoạt hằng ngày của y. Buổi sáng đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, sau khi dùng qua ngọc thiện sẽ ngủ trưa một hồi, kế tiếp cùng Cừu phu tử học tập, sau thì tự mình luyện tập viết chữ vẽ tranh. Ở trong thư, Gia Bảo cũng thành thực nói rằng y rất nhớ Hiên Viên Hân Thừa, nói rằng thời gian Hiên Viên Hân Thừa trở về vừa lúc tới tiết nguyên tiêu, ở trong thư, Gia Bảo làm nũng nói muốn đi ngự điểm phòng làm điểm tâm, cầu Hiên Viên Hân Thừa đồng ý. Gia Bảo còn nói muốn tự mình làm nguyên tiêu, hỏi Hiên Viên Hân Thừa thích hâm cái gì Tuy rằng đều là việc thông thường, nhưng Hiên Viên Hân Thừa đọc đi đọc lại vẫn không chán.

Hiên Viên Hân Thừa đề bút hồi âm cho Gia Bảo, trong thư cũng viết rằng rất tưởng niệm ngoan bảo. Nói rằng ngoan bảo muốn đi ngự điểm phòng làm điểm tâm cũng không phải là không thể được, nhưng nhất định phải để cho Nguyên Khánh đi cùng, bên người cũng phải mang theo thị vệ, vả lại nhiều nhất cũng chỉ có thể ở tại ngự điểm phòng ngốc một canh giờ, khuyên nhủ ngoan bảo không cần mệt chính mình. Đối với nhân bánh nguyên tiêu, Hiên Viên Hân Thừa tỏ vẻ rằng thứ ngoan bảo thích hẳn đều thích. Hân cũng nói Gia Bảo phải ngoan ngoãn mà chờ hân trở về, sau hai ngày là hân có thể về cùng ngoan bảo đồng thời đoàn tụ.

Viết xong liền đem thư giao cho ám vệ, để hân mau chóng mang đi, đồng thời cũng hướng ám vệ hỏi:

“Bên phía Trịnh Dung còn không có tiến triển sao?”

“Lúc thuộc hạ xuất phát là chưa có tiến triển mới.” ám vệ trả lời.

“Trở về nói cùng với Trịnh Dung, bảo hân mau chóng cấp cô một đáp án.” Nếu kéo dài, Lệ Vương nhất định sẽ phát hiện.

“Dạ.”

Mấy ngày trước ám vệ báo lại đã bắt được hai tên nằm vùng trong cung trước thông đồng với Thái tử phi. Một người trong số đó đã uống thuốc độc tự sát, một người khác đang định uống thuốc độc thì bị bắt giữ. Nghi rằng người nọ là tử sĩ của Lệ Vương, vẫn luôn chưa từng nhả ra. Không thể được chứng cứ xác thực Lệ Vương cùng Thái tử phi cấu kết, Hiên Viên Hân Thừa có chút thất vọng.

Hiên Viên Hân Thừa đứng dậy ra ngoài trưởng, đi vào lều lớn của phụ hoàng Hiên Viên Chiêu Thâm. Cùng phụ hoàng nói về việc Lệ Vương, Hoàng Thượng Hiên Viên Chiêu Thâm sau khi nghe xong liền nói:

“Phía Lịch Thành trăm sẽ phái thám tử đi điều tra tin tức của Lệ Vương.”

Sau đó, Hiên Viên Chiêu Thâm cùng Thái tử thương thảo công việc tế thiên ngày mai. Hiên Viên Chiêu Thâm đối với đứa con trai này thực vừa lòng, lần này Hiên Viên Hân Thừa chủ động đưa ra đề nghị là cho những hoàng tử khác tới tham gia lễ tế thiên, Hiên Viên Hân Thừa nói bọn đệ đệ đều đã lớn, cũng có thể để cho bọn họ tham dự Hiên Viên hoàng triều đại sự. Hân cũng hy vọng sau này, bọn đệ đệ của hân đều có thể trợ lực cho Hiên Viên đế quốc, cùng hân làm cho Hiên Viên đế quốc thịnh thế.

Trước kia, trong cuộc chiến tranh giành ngôi vị hoàng Hiên Viên Chiêu Thâm cùng những hoàng tử khác cũng không có tình huynh đệ, có chăng chính là đề phòng, âm mưu cùng tính kế lẫn nhau. Đối với việc Thái tử có thể cùng các hoàng tử khác ở chung hòa hợp, huynh hữu đệ cung vẫn là phi thường khen ngợi sung sướng.

Lúc này ngoài trưởng truyền đến âm thanh của thái giám, là nội thị tổng quản bên người phụ hoàng; Triệu Dung; phía sau có một thị vệ đồng thời tiến vào, thị vệ kia cúi đầu, cẩn thận bưng khay.

Triệu Dung lên trước trước thỉnh an Hoàng Thượng cùng Thái tử điện hạ, thị vệ phía sau hân cũng đồng thời hành lễ vãn an. Triệu Dung đem chén canh để trên bàn.

”Hoàng Thượng, thỉnh ăn khuya. Tối nay vì ngài chuẩn bị canh nắm.”

Thị vệ kia thấy Thái tử điện hạ cũng ở bên trong hoàng trưởng của hoàng thượng, trong mắt nhảy dựng. Vội vàng cúi đầu lui ra, Hiên Viên Hân Thừa nhìn hân một cái. Cảm thấy thị vệ này có chút quen mắt, liền kêu hân lại, hỏi:

“Người tên là gì?”

Thị vệ kia hiển nhiên không ngờ rằng Thái tử điện hạ sẽ hỏi hần, trong lúc nhất thời có chút thất kinh. Triệu Dung thấy hần chậm chạp không trả lời Thái tử điện hạ, vội vàng hướng Thái tử điện hạ giải thích:

“Hồi bẩm Thái tử điện hạ, đây là ngự tiền thị vệ Ngô Chí Kiệt, từ trong cấm quân điều tới cho chuyển đi tế thiên lần này. Trước luôn làm việc bên trong Huyền Vũ môn.”

Chi tiết về ngự tiền thị vệ bên người hoàng thượng hần tự nhiên rõ ràng. Lần này xuất hành có rất nhiều hoàng tử, vì bảo hộ các hoàng tử chu toàn nên cố ý điều động một ít từ cấm quân lại đây.

“Ngô Chí Kiệt? ! Người năm nay bao nhiêu tuổi, nhìn thực trẻ.” Hiên Viên Hân Thừa ở trong lòng nhớ lại tin tức của người này.

“Hồi Thái tử điện hạ, nô tài năm nay hai mươi ba.” Ngô Chí Kiệt không dám nhìn Thái tử điện hạ, trong lòng hần rất chột dạ, lúc này chỉ mong nhanh chút rời đi.

Hiên Viên Hân Thừa rốt cục nhớ tới Ngô Chí Kiệt là ai. Nhìn ánh mắt mơ hồ bất định của Ngô Chí Kiệt, trong lòng Hiên Viên Hân Thừa cảnh tỉnh mãnh liệt. Hiên Viên Hân Thừa đột nhiên cầm lấy chén canh còn đang tỏa nhiệt trên bàn, đưa tới trước mặt Ngô Chí Kiệt.

“Uống nó.”

Ngô Chí Kiệt nhìn chén canh trước mặt, mãnh liệt lui về phía sau, một bước quỳ xuống.

“Nô tài... Nô tài... Không dám...”

Hiên Viên Hân Thừa nhìn dáng vẻ của hần thì biết này canh có vấn đề, cười như không cười mà nhìn hần,

“Cô thưởng người, uống nhanh!”

Ngô Chí Kiệt quỳ trên mặt đất, trên mặt khăn trương đỏ mồ hôi.”Nô tài... Nô tài... Đáng chết...”

Hiên Viên Chiêu Thâm từ lúc Thái tử bức Ngô Chí Kiệt ăn canh canh, liền hiểu được này canh có vấn đề. Phân phó Triệu Dung tìm Trần thái y lại đây, Trần thái y là thái y cùng đi theo tới, cũng sai người trông giữ Ngô Chí Kiệt.

“Thừa nhi người như thế nào phát hiện?” Hiên Viên Chiêu Thâm từ đầu đến cuối đều không có phát hiện kia Ngô Chí Kiệt có bất cứ vấn đề gì.

“Nhi thần ngẫu nhiên biết được Ngô Chí Kiệt này là do ngoại thất của Tiết Quý sinh. Vốn là tùy ý hỏi ý kiến, không nghĩ tới hần sẽ kinh hoảng như vậy.”

Đây là ở kiếp trước Hiên Viên Hân Thừa biết, lúc ấy, sau khi Tiết gia rơi đài, Ngô Chí Kiệt kinh mới lộ ra là Tiết Quý tư sinh tử [kiểu như: con rơi]. Khi đó Ngô Chí Kiệt đã ở cấm quân nhiều năm, vả lại dựa vào tự thân cố gắng cũng chưa bao giờ tham dự chuyện của Tiết gia. Hiên Viên Hân Thừa cũng không có xử trí hần, chỉ là đem hần giáng cấp đến trong quân đội. Không nghĩ đến kim thể, Ngô Chí Kiệt sẽ có biến cố như thế ...

Nguyên lai ở kim thể, Tiết Quý không có con trai trưởng, hần mới nhớ tới mình còn có một ngoại thất tử tương đối có tiền đồ. Mẫu thân Ngô Chí Kiệt là thanh quan thanh lâu, lúc Tiết Quý còn trẻ đã chuộc thân ra ngoài. Tiết gia đương nhiên không có khả năng chấp nhận hài tử của một kỹ tử, đặc biệt là Tiết Quý trưởng tử. Để tránh phiền toái không cần thiết, Tiết Quý vẫn luôn lén gạt đi.

Bản thân Ngô Chí Kiệt cũng là người không chịu thua kém, sau khi mẫu thân qua đời, dựa vào chính mình cố gắng vào cấm quân. Chuyện lớn của Lịch Vương lần này, Tiết Quý đã nghĩ đến Ngô Chí Kiệt, chọn hần là tốt nhất. Vì thế hần nói nếu Ngô Chí Kiệt đồng ý, chỉ cần được chuyện sẽ làm cho hần về Tiết gia, còn cho hần nhận Triệu thị để danh chính ngôn thuận làm con trai trưởng, cả đời này Ngô Chí Kiệt cuối cùng bị vị trí “con trai trưởng của Tiết gia” hấp dẫn mà đồng ý.

Trần thái y tiến vào kiểm tra canh, “Hồi bẩm Hoàng Thượng, Thái tử điện hạ, trong canh có một loại mê dược vô sắc vô vị, nếu đem được này chung canh mà uống, sợ là sẽ mê man ba ngày ba đêm...”

Hiên Viên Chiêu Thâm lập tức phân phó Triệu Dung: “Người đi nhìn xem, thức ăn khuya này còn có đưa đi nơi khác không? Nhanh đi ngăn lại ...”

“Dạ.”

Triệu Dung chạy nhanh ra ngoài, trên người mồ hôi lạnh chảy ròng, canh này là hắc dùng ngân châm kiểm tra thực hư qua , cư nhiên không phát hiện vấn đề. Ngô Chí Kiệt này thật sự là đáng giận, trách không được cứ quẩn lầy hắc, bảo để cho y mang canh lên vì y muốn lộ diện trước mặt hoàng thượng, nguyên lai là rắp tâm bất lương.

Triệu Dung chạy ra ngoài trong chốc lát thở hồng hộc trở lại.”Khởi bẩm Hoàng Thượng, Thái tử điện hạ cùng bốn vị hoàng tử khác đều có đưa thức ăn khuya qua. Trừ bỏ Nhị hoàng tử đang đánh quyền nên còn chưa có uống, ba vị hoàng tử khác cũng đã uống xong canh, hiện đã mê man.”

Hiên Viên Chiêu Thâm hỏi Trần thái y, “Mê được có thể có giải được không?”

Trần thái y trả lời: “Hồi Hoàng Thượng, mê được này dùng trên giang hồ, xin cho thần trước hết xem xét nguyên liệu bên trong của loại mê được này, sau đó mới có thể chế giải được”.

Hiên Viên Chiêu Thâm gật đầu, “Phải nhanh...”

“Dạ.” Thái y lui ra.

Lúc này trong trường chỉ còn Hiên Viên Chiêu Thâm cùng Hiên Viên Hân Thừa, Hiên Viên Hân Thừa cùng phụ hoàng đối diện,

“Phụ hoàng việc này sợ là động tác của Lệ Vương cùng Tiết gia, không bằng chúng ta tương kế tựu kế...”

Sáng sớm ngày thứ hai, đóng quân doanh địa thượng toát ra từ Từ Thanh yên[Yamiryu: phía trên nơi đóng quân từ từ bốc lên khói xanh].

Giờ Thìn, văn võ bá quan sớm đi vào sân chờ nơi hiến tế. Hồi lâu đều không thấy Hoàng Thượng đến, ngay cả Thái tử điện hạ cùng những hoàng tử khác cũng đều không nhìn thấy. Trong lòng các quan viên cũng không biết ra làm sao, việc này cứ thế kéo dài đến giờ Thìn ...

Ở trong lòng Tiết Quý vui như hoa nở, hắc đã nhận được tín hiệu nhi tử phát. Hành động tối hôm qua là vô cùng liều lĩnh, lần này hắc đã liều mạng cái mạng già của mình mới có thể đưa ra quyết định như vậy.

Tiết Quý nhìn về phía bọn quan viên đứng ở phía trước hắc, trong lòng âm thầm đắc ý, tương lai hắc sẽ đứng ở phía trước nhất đi...

Vị trí của Tiết Quý không ở phía trước như Tiết Vinh. Tiết Quý nhìn vị trí của ca ca Tiết Vinh xếp ngay phía trước, đối với ca ca Tiết Vinh vừa hâm mộ vừa ghen tị, ca ca Tiết Vinh là đầu lĩnh của Tiết gia. Mà Tiết Quý hắc, khi được giới thiệu với người ở bên ngoài thì được nói là : đây là đệ đệ của Tiết Vinh đại nhân. Sở dĩ cùng Lệ Vương hợp tác, Tiết Quý cũng là nghĩ đến một ngày có thể vượt qua ca ca. Về sau nhắc tới Tiết gia, cũng sẽ nhắc đến hắc đầu tiên, Cho nên lần này hắc nghĩ phải làm một phen đại sự ...

“Lệ Vương điện hạ đến...” Lệ Vương Hiên Viên Chiêu Hồng cùng một đám thị vệ chậm rãi đi tới.

“Lệ Vương điện hạ...”

Triều thần đều thực kinh ngạc mà nhìn Lệ Vương điện hạ, Lệ Vương đứng ra phải ở Lịch Thành mới đúng a, phiên vương không có chiếu chỉ là không nhập kinh , hiện giờ Lệ Vương điện hạ là...

Có chút các lão thần nhìn thấy Lệ Vương điện hạ tiến đến, mà lại không thấy Hoàng Thượng cùng Thái tử điện hạ đều cảm giác không ổn.

“Hoàng Thượng cùng Thái tử ốm bệnh nhẹ, lần này tế thiên do bốn vương đến chủ trì.” Lệ Vương nhìn đại thần phía dưới nghị luận sôi nổi, lớn tiếng nói.

Thừa tướng Tạ Trường Thanh hướng Lệ Vương hỏi, “Tế thiên chính là đại sự, Hoàng Thượng sẽ không vô có vắng mặt, Lệ Vương có thủ dụ của hoàng thượng không?”

Tạ Trường Thanh là quan văn đứng đầu, đã gần sáu mươi, hắc đã trải qua nhiều chuyện nên như thế nào cũng không chịu tin tưởng Lệ Vương nói. Thừa tướng nói xong, phía dưới các đại thần lại sôi nổi phụ họa.

“Hoàng Thượng đã bệnh thần chí không rõ, vô pháp hạ thủ dụ. Giờ lành tế thiên gần tới, không thể chậm trễ giờ lành.” Lệ Vương không để ý tới Tạ Trường Thanh nói, kiên trì muốn duy trì nghi thức tế thiên.

“Tế thiên trừ Hoàng Thượng chủ trì, cũng chỉ có Thái tử mới có thể chủ trì, Lệ Vương ngại chỉ sợ không tư cách này.” Tạ Trường Thanh vẫn như trước không được như ý thì dây dưa không bỏ.

“Bổn vương cũng là con trai trưởng của tiên hoàng, vì sao không thể tế thiên. Hãy bớt sàm ngôn đi, hiến tế có thể bắt đầu.”

Lệ Vương mãnh liệt nói. Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm cùng Thái tử Hiên Viên Hân Thừa cũng đã bị mê đảo. Do hấn đến tế thiên đương nhiên danh chính ngôn thuận, hấn chờ ngày này lâu lắm. Từ lúc tiên hoàng từng dẫn hấn đến tế thiên, hấn liền ở trong lòng phát thệ tương lai hấn cũng muốn đứng ở vị trí này của phụ hoàng. Mà Hiên Viên Chiêu Thâm có cái gì đâu, chẳng qua là vận khí tốt mới lên tới ngôi vị hoàng đế. Khi đó, Tiên hoàng rõ ràng là hướng vào hấn đến kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Hiên Viên Chiêu Hồng càng nghĩ càng không cam lòng, hôm nay hấn cần phải tế thiên. Đó cũng là vì sao hấn sốt ruột đi tới đàn tế, mà không đi xác nhận việc Hoàng Thượng cùng Thái tử hôn mê trước. Chờ hấn tế thiên chấm dứt, liền đi thu thập bọn họ. Nếu trực tiếp hạ độc thì sẽ bị kiểm tra ra, hấn thật muốn trực tiếp độc chết bọn họ. Bất quá không vội, hấn còn muốn hưởng thụ lạc thú tra tấn bọn họ, chờ buộc Hiên Viên Chiêu Thâm hạ chiếu thư thoái vị, hấn danh chính ngôn thuận đăng cơ, sau đó mới giết chết bọn họ.

Hiên Viên Chiêu Hồng biết nếu Thái tử Hiên Viên Hân Thừa phát hiện ra hấn cùng Thái tử phi liên thủ làm hại con nối dòng của hấn như vậy, dựa theo cá tính của Hiên Viên Hân Thừa liền sẽ biết đến kết quả của mình. Ngẫm lại hành động giết Man tộc, Hiên Viên Chiêu Hồng không thể không tiến hành kiểm chế người trước, không nghĩ lại có thể thuận lợi thành công như vậy ... Thật sự là lão thiên cũng giúp hấn!

Lệ Vương thấy các đại thần không phối hợp nhường mầy, bọn thị vệ đi lên đem các đại thần vây quanh.

“Lệ Vương người đây là muốn tạo phản!” Tạ Trường Thanh lớn tiếng quát.

Tiết Vinh nhìn hết thấy chuyện này, trói chặt mầy, không nói được lời nào, Lệ Vương lần này rất lỗ mãng ...Lúc này Tiết Quý chạy lên trước,

“Ta chờ thỉnh Lịch Vương điện hạ chủ trì nghi thức tế thiên.” Tiết Quý nhìn Tiết Vinh ở một bên vẫn không lên tiếng, nói: “Đại ca người còn không cùng ta đồng thời ủng hộ Lịch Vương điện hạ...”

Tiết Vinh nhìn đệ đệ đang hưng phấn kích động, ở trong lòng thở dài. Việc đã đến nước này, cũng vô phương pháp, Tiết gia bọn họ chỉ có thể có một con đường.

Lịch Vương vừa lòng nhìn các đại thần Tiết gia nhất mạch thần phục, khởi bước liền muốn đi lên đài hiến tế.

Lúc này xa xa truyền đến một tiếng gầm lên: “Lịch vương người dám!” Đăng bởi: admin

25. Chương 25: Lịch Vương

CHƯƠNG 26: LỊCH VƯƠNG

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Hiên Viên Chiêu Hồng không thể tin được mà nhìn hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm cùng Thái tử Hiên Viên Hân Thừa còn có Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải cùng rất nhiều thị vệ từ xa tới gần.

“Không có khả năng... Không có khả năng...” Lịch Vương nhìn về phía Tiết Quý, trong ánh mắt tràn ngập sát khí, “Là người... Có phải người phản bội bổn vương hay không ...” Nếu ánh mắt có thể giết người, Tiết Quý sợ là đã sớm biến thành tro tàn.

“Không... Ta không, Lịch Vương diện hạ. Thần rõ ràng nhận được tín hiệu của nhi tử.” Tiết Quý cũng không biết vì cái gì sẽ như vậy...

“Chỉ bằng mấy chiêu đó mà nghĩ tạo phản, quả thực là không biết tự lượng sức mình.” Hiên Viên Chiêu Thâm không khách khí mà nói.”Lịch Vương người tốt nhất buông tay chịu trói, chậm trễ giờ lành hiển tế, tội của ngươi sẽ càng thêm nặng ...”

Hiên Viên Hân Thừa vỗ vỗ tay, trong đội thị vệ phía sau hần tiến ra một đội cung thủ, hướng về phía nhóm người Lịch Vương ...

“Bên ngoài còn có năm nghìn quân đội chờ ngươi, Lịch Vương thúc ngươi trốn không thoát đâu.” Hiên Viên Hân Thừa nhìn Lịch Vương nói.

“Ha ha ha ha, muốn bắt ta cũng không dễ dàng đâu.” Hiên Viên Chiêu Hồng mãnh liệt kéo người đang đứng gần Tiết Quý lại, chắn ở phía trước.

Trong nháy mắt Hiên Viên Chiêu Hồng hành động, cung thủ đã bắn ra. Tiết Quý đứng phía trước Lịch Vương, trên người đã bị cắm đầy tên.

“Ha ha các ngươi cứ bắn tên a... Để Tạ Thừa tướng trở người thứ nhất trong Hiên Viên vương triều trở thành vị Thừa tướng bị bắn thành con nhím đi ha ha ha...”

“Buông Thừa tướng ra, trẫm để ngươi toàn thân.” Hiên Viên Chiêu Thâm trầm giọng nói, trong lúc nhất thời mọi người không dám hành động, không khí có chút vô cùng lo lắng.

“Hoàng Thượng, không cần phải xen vào an nguy của cự thần ...” Tạ Trường Thanh không để ý đến nguy hiểm của chính mình giãy dụa nói.

“Đều tránh ra cho ta... Nếu không nghĩ lão già này chết, liền ngoan ngoãn nhường đường cho ta.” bả đao của Lịch Vương đặt ở trên cổ Tạ Trường Thanh.

“Hảo... Trẫm cho ngươi rời đi, đừng thương tổn Thừa tướng...”

Hiên Viên Chiêu Thâm bắt đắc dĩ, hần tuy rằng thực không nghĩ để cho Lịch Vương chạy. Nhưng hần không thể tổn hại tánh mạng Tạ Trường Thanh, càng không thể rét lạnh tâm của các thần tử.

Những người vây quanh Hiên Viên Chiêu Hồng ngừng lại, Hiên Viên Chiêu Hồng cùng Tạ Trường Thanh đang bị vây quanh ở tận cùng bên trong, chậm rãi đi ra phía ngoài, Hiên Viên Chiêu Hồng thô bạo kéo Tạ Trường Thanh lên ngựa, kiêu ngạo nói:

“Hiên Viên Chiêu Thâm ngươi sao làm khó dễ được ta... Ha ha ha ha...”

Hiên Viên Hân Thừa mang kỵ binh đuổi theo, nói với phụ hoàng:

“Phụ hoàng nhanh tể thiên đi, nhi thần đuổi theo...”

“Ta cũng đi...”

Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải cũng cỡi mã, hướng về phía Lịch Vương thoát đi mà đuổi theo.

Khoái mã chạy như bay sau một hồi lâu, rốt cục thấy bóng dáng Lịch Vương bọn họ. Lịch Vương thấy thế liền đem Tạ Trường Thanh bỏ xuống, Hiên Viên Chiêu Hồng không dám thật sự giết chết Tạ Trường Thanh, Tạ Trường Thanh ở trong triều có uy vọng khá cao, rất được nhóm văn thần kính yêu, nếu giết Tạ Trường Thanh, hần sợ bị người đọc sách trên khắp thiên hạ thóa mạ.

Nhóm người Hiên Viên Hân Thừa không thể không giảm tốc độ tiến lên cứu Tạ thừa tướng trước. Hiên Viên Hân Khải không cam mà nhìn bóng dáng Lịch Vương rời khỏi cung. Chỉ nghe vèo một tiếng, trên lưng Hiên Viên Chiêu bị trúng một mũi tên, suýt nữa khiến hần rớt xuống đất. Hiên Viên Chiêu Hồng không nghĩ tới tài bắn cung của Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải tốt như vậy, hần kỵ mã chạy đi xa như vậy , cư nhiên còn bị bắn trúng... Cũng may không có thương tổn đến chỗ yếu hại.

Hiên Viên Hân Thừa nâng Tạ Trường Thanh dậy, “Thừa tướng ngài không có việc gì đi?”

“Thái tử điện hạ, cừu thần không ngại . Các người mau đuổi theo Lịch Vương đi...” Tạ Trường Thanh chỉ là chịu chút kinh hách, trên người có chút trầy da, cũng không lo ngại.

Hiên Viên Hãn Thừa phân phó thị vệ hộ tống Thừa tướng trở về. Hiên Viên Hãn Thừa và đệ đệ mang theo kỵ binh tiếp tục đuổi theo.

Dựa theo vết máu dọc theo đường, bọn họ không đến mức mất đi tung tích của Lịch Vương. Dọc theo đường đi bọn họ chưa từng ngừng nghỉ, không ngừng truy đuổi, nhiều lần sắp bắt kịp , Lịch Vương liền sẽ phả vài tử sĩ của hãn chặn lại. Tuy rằng kỵ binh của Hiên Viên Hãn Thừa đông đảo, rất có ưu thế, thực nhanh giải quyết bọn họ, nhưng vẫn để cho Lịch Vương chạy thoát thân.

“Bên người Lịch Vương hiện không còn bao nhiêu người , bắt quá phương hướng mà bọn hãn trốn không phải là về Lịch Thành, mà là hướng về kinh thành...” Hiên Viên Hãn Khải đuổi theo nửa ngày, nói ra nghi vấn trong lòng.

“ Chắc là Lịch Vương còn có an bài... Không thể để cho hãn đi kinh thành...” Hiên Viên Hãn Thừa sinh ra dự cảm bất hảo...

“Truy...”

Trải qua một ngày một đêm truy đuổi, song phương đều sức cùng lực kiệt. Lịch Vương không nghĩ tới Hiên Viên Hãn Thừa ngoan cố như vậy, vẫn luôn đuổi sát hãn không tha. Làm hại hãn không có thời gian nghỉ ngơi và hồi phục, tử sĩ bên người càng ngày càng ít. Đoàn người Hiên Viên Chiêu Hồng vừa đói vừa khát, nhưng hãn vẫn cố chống, trong lòng vẫn luôn có một tín niệm, chỉ cần hãn đến được kinh thành, hãn sẽ cùng một nhóm tử sĩ khác hội hợp, hãn tin tưởng có thể tái khởi...

Một thị vệ bên người dìu Lịch Vương xuống ngựa, “Lịch Vương điện hạ ngài nghỉ ngơi một chút, nơi này rất khó bị tìm thấy vào buổi tối, thuộc hạ tìm chút thức ăn nước uống cho ngài ...”

Lịch Vương để tử sĩ bên người băng bó miệng vết thương cho hãn, trên lưng trúng tên tuy rằng không nặng, nhưng mất máu quá nhiều, Hiên Viên Chiêu Hồng cảm giác có chút choáng:

” Tìm cho ta chút nước, chúng ta lập tức đi... nhanh một chút đến Từ Vân tự.”

“Dạ.”

Lịch Vương hướng tâm phúc của hãn hỏi, “Người nói bên phía Tiết Tùng sẽ thành công sao?” Hiên Viên Chiêu Hồng trải qua biến cố hôm nay, trong lòng ẩn ẩn lo lắng.

“Lịch Vương điện hạ ngài yên tâm, ngài đưa cho Tiết Tùng này một trăm tử sĩ, lại cho Tiết Tùng nhiều vàng bạc như vậy để hãn thuê cao thủ giang hồ, còn vận dụng lợi thế cuối cùng mà thái hậu nương nương để lại cho ngài. Nhất định có thể thành công ...” Chuyện cho tới bây giờ, trong lòng tâm phúc cũng không xác định, đành phải an ủi Lịch Vương.

Chờ một hồi còn không thấy thị vệ mang nước về , Hiên Viên Chiêu Hồng cảm giác nguy hiểm, “Không tốt, đi mau...”

Lịch Vương bọn họ cỡi ngựa đi không lâu, chợt nghe phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, là Thái tử Hiên Viên Hãn Thừa đuổi theo .

Hiên Viên Hãn Thừa bọn họ suốt một ngày đêm đều không có ngừng nghỉ, ở trong lòng chỉ có một suy nghĩ là phải ngăn Lịch Vương, không cho hãn bước đến kinh thành một bước. Suốt một ngày đêm, dù là đội kỵ binh phía sau Hiên Viên Hãn Thừa là tinh anh trong tinh anh, cũng đều cảm thấy mỗi một bất kham. Suốt một ngày một đêm này, bọn họ có một lần dừng lại. Hiên Viên Hãn Thừa hạ lệnh giết một chiến mã, uống mã huyết để bổ sung thể lực. Hiên Viên Hãn Khải đối với ca ca càng khâm phục không thôi, hãn đã có nhiều lần chống đỡ không trụ, nhưng vẫn cắn răng kiên trì xuống.

Hiên Viên Hãn Thừa đuổi theo nhóm người Lịch Vương, xung ngựa chạy lên trước, cùng bọn thị vệ chém giết, “Lịch Vương thúc người trốn không thoát...”

Bên người Lịch Vương Hiên Viên Chiêu Hồng chỉ còn lại có hơn ba mươi người, căn bản không phải đối thủ của Hiên Viên Hãn Thừa, thực nhanh bị vây vào thế yếu. Hiên Viên Chiêu Hồng nhìn thấy tử sĩ bên người

một người rồi một người ngã xuống, đột nhiên cười ha ha.

”Hiên Viên Hãn Thừa người chớ đắc ý, người cho là bốn vương không chuẩn bị ở sau sao? Tiếp qua nửa canh giờ, người của ta nếu không nhìn thấy ta, hoàng hậu đừng nghĩ sống...”

“Người nói cái gì, người làm gì mẫu hậu của ta.” Hiên Viên Hãn Khải nghe xong khấn trương mà rống to.

“Ha ha sáng sớm hôm qua Tiết Tùng hẳn là mang theo nhóm tử sĩ lên vào hậu cung, hoàng hậu và phi tần của phụ hoàng người, a ha ha... Có lẽ còn có tân sủng gì đó của Thái tử nhà người, đều dưới sự khống chế của ta. Nếu ta không đúng hạn xuất hiện tại địa phương ước định, tiếp qua nửa canh giờ, những người đó sẽ chết” Hiên Viên Chiêu Hồng đắc ý nói.

Hiên Viên Chiêu Hồng đã sớm chuẩn bị cẩn thận, nếu là thất bại, hẳn cũng sớm nghĩ đến đường lui. Trước khi hành động, hẳn cố ý gặp Tiết Tùng, đem bí mật của hẳn cùng Thái tử phi Tiết Thải Dụ đều nói với Tiết Tùng. Lúc ấy Tiết Tùng liền sợ cháng váng, hẳn thật không ngờ trưởng nữ sẽ lớn mật như thế. Việc đã đến nước này, hẳn cũng chỉ có thể đi theo Lịch Vương điện hạ rồi. Hiên Viên Chiêu Hồng đồng ý với hẳn, nếu đại sự có thể thành, chờ hẳn sau khi lên ngôi sẽ phong cho muội của Tiết Thải Dụ là quý phi, đồng thời cũng cho Tiết Tùng thăng quan tiến tước.

Tiết Tùng nghe theo Lịch Vương điện hạ an bài, kế hoạch lên vào hậu cung. Mục tiêu nhắm thẳng vào hoàng tử, hoàng hậu cùng hậu cung tần phi, bắt lấy bọn họ cùng Lịch Vương hội hợp, như vậy nếu Lịch Vương thất bại, có bọn họ làm áp chế, hẳn cũng có thể an toàn thuận lợi mà hồi thành. Nếu là thành công những hoàng tử, hoàng hậu các nàng tự nhiên cũng sẽ chết.

Hiên Viên Chiêu Hồng không nghĩ tới tế thiên lần này, hoàng đế sẽ đem tất cả hoàng tử đều mang đi. Bất quá không quan hệ, chỉ cần bắt hoàng hậu hoặc là một hai tần phi thì tốt rồi. Những tần phi đó hợp với tiền triều, nếu hoàng đế không để ý an nguy các nàng mà cố ý đẩy hẳn vào chỗ chết. Vậy Hiên Viên Chiêu Thâm cũng vô pháp công đạo với triều thần. Chỉ cần có bùa hộ mệnh này hẳn có thể không cần lo lắng trong thời gian ngắn Hiên Viên Chiêu Thâm sẽ tiến đến Lịch Thành, hẳn cũng có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, mở rộng thực lực của chính mình.

“Hiên Viên Hãn Thừa người dám không để ý an nguy của mẹ người sao? Ha ha, nếu các người không tha ta đi, thì sẽ có nhiều người chôn cùng ta ...”

Hiên Viên Chiêu Hồng thấy nhóm người Hiên Viên Hãn Thừa đang ngậy ngấn, cười lớn sau đó cùng nhóm tử sĩ còn sót lại lên ngựa rời đi.

“Hoàng huynh chúng ta làm như thế nào? Mẫu hậu nàng...” Hiên Viên Hãn Khải không cam lòng hỏi ca ca, đồng thời cũng thực lo lắng an nguy của mẫu hậu.

“Ta đã phái người đuổi kịp bọn họ, do bọn họ cưỡi ngựa nên ven đường sẽ lưu lại dấu vết. Cần phải điều tra ra địa điểm ước định của bọn họ, trước khi điều tra rõ ràng thì không cần kinh động bọn họ.” Hiên Viên Hãn Thừa nói với đệ đệ “Thả ra tín hiệu nhờ phụ hoàng dẫn đại quân tiến đến, tìm được địa điểm bọn họ ước định sẽ lập tức bao vây bọn họ.”

“Dạ. Ta hiểu được, nhất định không thể buông tha hẳn, nếu mẫu hậu có cái gì, ta nhất định đem hẳn thiên đao vạn quả...” Hiên Viên Hãn Khải tức giận tận trời.

Hiên Viên Hãn Thừa phân phó thị vệ leo lên ngọn cây, nhìn ra xa hướng kinh thành.

”Thái tử điện hạ, phía trên hoàng thành toát ra khói đen nồng đậm ...”

Hiên Viên Hãn Thừa nghe xong trong lòng căng thẳng, ngoan bảo của hẳn ...Hiên Viên Hãn Thừa quyết định thật nhanh nói:

“Ta mang một nửa người về kinh thành trước. Lời Lịch Vương nói không nhất định là thật, trong cung cấm quân đông đảo, muốn áp chế cũng không dễ dàng như vậy. Ta muốn tự mình trở về nhìn xem...”

Hiên Viên Hãn Thừa nói với đệ đệ: “Lịch Vương nói là nửa canh giờ, cho thấy nơi đặt chân cũng cách nơi này không xa, có thể tìm tôi ở khu vực ngoại thành. Ta hồi cung nhìn, nếu là mẫu hậu bọn họ bình an vô sự liền lập tức gửi thư tín báo cho người.”

Sau đó Hiên Viên Hân Thừa lại dặn đệ đệ không cần lo mắng làm việc, điều tra rõ nơi Lịch Vương ẩn thân, sau đó nhất định chờ đại quân tiến đến mới hành động.

Hiên Viên Hân Thừa mang theo một tiểu đội kỵ mã chạy về hướng kinh thành, ngoan bảo của hắn nhất định phải hảo hảo ... Hắn thật sự chịu không nổi lại một lần nữa mất đi bảo bối...

Lịch Vương Hiên Viên Chiêu Hồng chặt vật dẫn dắt mười người chạy tới Từ Vân tự. Khi mẫu hậu của hắn còn tại thế thường xuyên tới đây thắp hương, trụ trì trong tự từng chịu ân huệ của mẫu hậu hắn. Sau khi mẫu hậu của hắn mất đi, Từ Vân tự cũng dần dần không được coi trọng, hương khói cũng không tràn đầy, nơi này cũng là chỗ ẩn nấp kín đáo nhất của hắn ở kinh thành, lần này hắn đến kinh thành đều ở nơi đây, rất an toàn và đáng tin cậy.

Trụ trì thấy Lịch Vương diện hạ đầy người máu tươi, “Lịch Vương diện hạ, Lịch Vương diện hạ... Ngài không có việc gì đi...”

“Bọn người Tiết Tùng đâu...” Hiên Viên Chiêu Hồng bắt lấy trụ trì hỏi.

“Lão nạp ở đây đợi một ngày một đêm, đều không thấy Tiết đại nhân bọn họ... Sợ là...” Trụ trì hồi đáp.

Hiên Viên Chiêu Hồng sau khi nghe thì khí huyết dâng lên, hắn bưng ngực, cuối cùng không nhịn xuống được mà phun ra một ngụm máu tươi.

”Như thế nào sẽ... Như thế nào sẽ như vậy... tên Tiết Tùng phế vật này!”

“Lịch Vương diện hạ...” Trụ trì nhanh chóng đỡ lấy Lịch Vương.

Trong lòng Lịch Vương nghĩ biện pháp thoát thân, hắn không muốn chết, hắn không cam lòng...

Lúc này tiểu hòa thượng bên người trụ trì báo lại: “Không tốt, không tốt. Tự viện bị quân đội vây quanh, binh lính ở bên ngoài đã có khoảng ngàn người, phía sau còn có sĩ binh đang cuộn cuộn không ngừng tiến đến...”

Trước mắt Hiên Viên Chiêu Hồng tối sầm, thượng thiên là muốn diệt hắn sao...

Đăng bởi: admin

26. Chương 26: Mạo Hiểm

CHƯƠNG 27: MẠO HIỂM

.

Mình gần đây bận quá, các bạn thông cảm. (^_^).

.

Một ngày trước, Lâm Gia Bảo theo thông lệ sáng sớm liền đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Lâm Gia Bảo đến rất sớm, mỗi lần thỉnh an, y luôn là người đầu tiên đến, sau đó mới tới các tần phi khác, dần dần Gia Bảo cũng cùng các nàng quen thân.

Chờ Hoàng hậu nương nương đến, Lâm Gia Bảo cùng các tần phi đồng thời thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Sau đó, Hoàng hậu nương nương sẽ nói chút công việc trong hậu cung. Khi nói xong cũng sẽ tán gẫu một chút về một số sự tình trong hậu cung, nói đến đại điển tế thiên lần này, về mặt của hoàng hậu cùng mẫu phi của các vị hoàng tử đều vui vẻ. Lâm Gia Bảo ngồi ở ghế phía sau, an tĩnh mà lắng nghe.

Lâm Gia Bảo nghe được Thái tử diện hạ còn một ngày nữa sẽ trở lại trong lòng rất vui vẻ. Khi Lâm Gia Bảo nhìn theo bóng dáng Thái tử diện hạ rời đi, liền nhịn không được bắt đầu tưởng niệm... Ban đêm không có Thái tử diện hạ ôm ấp, Lâm Gia Bảo lăn lộn khó ngủ, tướng công nhanh chóng trở về đi...(^_^)

Mọi người vừa mới nói trong chốc lát, hoàng hậu liền bảo các nàng tán đi, nói với các tần phi: “Hôm nay tới đây thôi, đều sớm đi trở về đi...”

“Dạ.”

Các tần phi sôi nổi đứng dậy hướng Hoàng hậu nương nương cáo lui. Lâm Gia Bảo cũng đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“An Trúc người lưu lại...” Hoàng hậu gọi Lâm Gia Bảo.

Trong số các tần phi có người lộ ra vui sướng khi có kẻ gặp họa, vào đêm trừ tịch, Thái tử điện hạ mang theo Lâm tiểu thị tham dự, đồng thời để y ngồi ở vị trí của Thái tử phi, việc này tất cả mọi người đều nhìn thấy. Không nghĩ tới lúc ấy Hoàng Thượng cùng Hoàng hậu nương nương giống như không chú ý tới, căn bản không có trách cứ. Xem ra hôm nay Hoàng hậu nương nương chuẩn bị giáo huấn Lâm tiểu thị một phen.

Lâm Gia Bảo theo lời lưu lại, nhìn thấy ánh mắt khác lạ của các tần phi khác, không biết Hoàng hậu nương nương vì sao bảo y lưu lại ...

“An Trúc người đến trước mặt ta ...” Hoàng hậu bảo Lâm Gia Bảo.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo đi đến trước mặt Hoàng hậu nương nương.”Hoàng hậu nương nương ngài có gì phân phó?”

Hoàng hậu nhìn Lâm Gia Bảo ở trước mặt, Lâm tiểu thị này đúng là một hài tử ai nhìn cũng thích. Nhìn đôi mắt hồn nhiên trong suốt của Lâm Gia Bảo, không người nào mà không thích, khó trách Thái tử sẽ có chút trầm mê. Mà thứ quý giá nhất của Lâm tiểu thị chính là y được Thái tử sủng ái như vậy mà vẫn có thể duy trì bản tính, không kiêu không nóng, không quên hết tất cả, thật sự là đáng quý. Hoàng hậu thở dài ở trong lòng, đáng tiếc là một song nhi... Con nối dòng sẽ rất khó khăn hơn so với nữ tử, đáng tiếc ...Hoàng hậu nghĩ nghĩ, dùng thái độ ôn hòa nói với Lâm Gia Bảo:

“An Trúc a, về sau trừ bỏ Thái tử mang người đến Vĩnh Thọ cung, trong ngày thường người cũng không cần đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an ...”

Lâm Gia Bảo nghe xong cũng sợ một chút, “Hoàng hậu nương nương, An Trúc có chỗ nào làm không tốt?”

Lúc này Chu má má vội vội vàng vàng tiến vào, “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Ly An điện cháy ...”

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại bị cháy?” Ly An điện là một tòa cung điện tương đối gần Vĩnh Thọ cung, đã từng là nơi ở của thái phi tiên hoàng, sau khi thái phi qua đời thì không còn ai ở nữa, như thế nào sẽ cháy? Hoàng hậu nương nương nghi hoặc.

“Hồi bẩm Hoàng hậu nương nương, không biết như thế nào bị cháy. Có thể là thời tiết khô ráo đi, lão nô đã ra lệnh cho bọn thị vệ đi cứu hỏa. Tin tưởng thực nhanh có thể dập tắt, sẽ không lan tràn đến Vĩnh Thọ cung.” Chu má má đáp lời.

“Phải thêm nhiều thị vệ một chút, xem xét nguyên nhân cháy. Cần phải dập hết lửa...” Hoàng hậu phân phó Chu má má.

“Dạ.” Chu má má lui ra ngoài.

Hoàng hậu quay đầu nhìn về phía Lâm Gia Bảo, “Vừa mới nói, về sau người không cần mỗi ngày đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an, người hiểu được?”

Lâm Gia Bảo có chút khó hiểu, y cảm thấy mỗi ngày thỉnh an mẫu hậu của Thái tử điện hạ là việc bình thường, y cũng có thể cảm giác được Hoàng hậu nương nương có thiện ý với y, mà y đối với Hoàng hậu nương nương cũng luôn thực cung kính. Mỗi ngày, Lâm Gia Bảo đều sẽ đến sớm, gió mặc gió, mưa mặc mưa, đến nay đều là như thế...

Hoàng hậu hỏi Lâm Gia Bảo: “Tại thời điểm người thỉnh an có thể gặp qua Tổng thị cùng Du thị?”

Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ trả lời: “Chưa từng gặp qua...” y quả thật chưa từng gặp qua Tổng thị cùng Du thị tại Vĩnh Thọ cung, bây giờ nghĩ lại là có chút kỳ quái, các nàng như thế nào không đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương đâu?

“Có thể chứ, theo lý thuyết thì thị thiếp Thái tử là không có tư cách thỉnh an Bôn cung. Cho nên khi người tới thỉnh an mới chưa từng gặp qua bọn họ. Người xem mỗi ngày có mười tần phi đến thỉnh an ta, không phải toàn bộ hậu cung của hoàng thượng, chỉ có người được phong tần phi thì mới thỉnh an Bôn cung ...”

Hoàng hậu nhìn biểu tình mất mát tràn đầy trên mặt Lâm Gia Bảo, đây thật là một hài tử có cái ý gì đều viết ở trên mặt a. Hoàng hậu không tự giác phóng nhẹ âm thanh nói:

“Người là một hài tử tốt, nhưng trong cung có quy củ, cấp độ trong cung cần phải rõ ràng không thể vượt qua. Nếu cứ như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt đối với người và Thái tử, các quan Ngự Sử cũng sẽ lấy việc này để làm khó dễ cho Thái tử.”

“Hoàng hậu nương nương, An Trúc hiểu được, An Trúc nhất định sẽ tuân thủ nghiêm ngặt cung quy, không gây thêm phiền toái cho Thái tử điện hạ...” Lâm Gia Bảo nặng nề mà gật đầu.

Lúc này, Chu má má dẫn thủ lĩnh thị vệ của Vĩnh Thọ tiến vào.”Hoàng hậu nương nương, không tốt, Tiết Tùng dẫn rất nhiều tặc nhân ẩn vào hậu cung, đang đánh tới Vĩnh Thọ cung. Nghĩ rằng Ly An điện bị cháy cũng là do những tặc nhân đó làm, mục đích là vì kéo bọn thị vệ rời đi...”

“Tiết gia chết tiết[Y-H: á, hoàng hậu chửi tục nha], đây là muốn tạo phản sao?” Hoàng hậu tức giận tận trời, hỏi: “Hiện tại Vĩnh Thọ cung còn có bao nhiêu thị vệ?”

Thủ lĩnh thị vệ trả lời: “Hiện tại trong Vĩnh Thọ cung còn dư hai mươi mấy thị vệ có thể ngăn cản một trận, những tặc nhân đó có gần trăm người, đang thẳng đến Vĩnh Thọ cung, thỉnh Hoàng hậu nương nương sớm an bài.”

Hoàng hậu từ từ tỉnh táo lại, “Lấy phượng lệnh của ta đi tìm thống lĩnh cấm quân để hấn mau chóng điều cấm quân đến.” Hoàng hậu đem phượng lệnh giao cho thị vệ, “Nhanh đi...”

“Dạ.” Thị vệ hai tay tiếp nhận phượng lệnh, nhanh chóng lui ra ngoài.

“Nhanh đi lấy bộ xiêm y cung nữ cho ta...”

Hoàng hậu hướng Chu má má phân phó. Nàng phải nhanh chóng chuẩn bị, nếu cấm quân không thể đuổi tới đúng lúc, nàng cũng không có thể ngồi chờ chết. Nếu hướng về phía Vĩnh Thọ cung, có nghĩa là vì nàng mà đến.

“Hoàng hậu nương nương ngài nhanh thay, thị vệ bên ngoài sân kiên trì không lâu lắm.” Chu má má lo lắng nói.

Hoàng hậu đem xiêm y cung nữ mặc vào bên ngoài, “Đem thị vệ ngoài điện cũng gọi vào đi. Chúng ta đi Càn Thanh cung, thị vệ bên kia tương đối nhiều, đi chỗ đó an toàn một ít.”

Vài thị vệ lui vào, trên người đều bị thương. Nguyên Khánh cũng tiến vào hộ tại bên người Lâm Gia Bảo.

Hoàng hậu nhìn Lâm tiểu thị đang cố nén sợ hãi, an ủi y: “Đừng sợ, cấm quân lập tức tới, chúng ta đi Càn Thanh cung tránh né một chút trước.”

Hoàng hậu từng trải qua cuộc đấu đá tranh giành ngôi vị hoàng đế trước kia, bức vua thoái vị cái gì cũng đều đã gặp qua. Nàng biết Lâm tiểu thị tuổi còn nhỏ, thì làm sao mà trải qua được những chuyện này.

“Hoàng hậu nương nương ta không sợ...” Lâm Gia Bảo nắm tay nói.

Hoàng hậu đối với biểu hiện của Lâm Gia Bảo là tương đối vừa lòng, cũng may y không khóc sụt sùi.

Hoàng hậu cùng Lâm Gia Bảo và bọn thị vệ hộ vệ, bước nhanh về phía cửa sau. Bọn thị vệ ở tiền viện dần dần duy trì không được, đã có người tiến vào. Đi đầu là Tiết Tùng, mắt thấy hoàng hậu, hô to một tiếng:

“Hoàng hậu ở nơi đó, Lịch Vương nói ai có thể bắt được Hoàng hậu nương nương, thưởng một vạn lượng hoàng kim.”

Lời này vừa nói ra, liền có tặc nhân vọt tới bên này, bọn thị vệ sôi nổi tiến lên ngăn cản.

Nhóm thị vệ tiếp tục hộ vệ Hoàng hậu nương nương cùng Lâm Gia Bảo đi trước. Càng ngày càng nhiều người hướng lại đây, trong lúc nhất thời thanh âm chém giết vang lên bên tai Lâm Gia Bảo.

Hộ vệ bên người Lâm Gia Bảo càng ngày càng ít, gian nan đi trước. Hai ám vệ bên người Lâm Gia Bảo cũng gia nhập chém giết, có hai người này gia nhập. Tình thế có một chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng vì

đôi phương nhân số đông đảo, hai cái ám vệ cũng ứng phó mệt mỏi. Cuối cùng vẫn tìm ra kẻ hở hướng bọn họ đánh úp lại.

Một tặc nhân thấy phải bắt được bọn họ, đã bị bọn thị vệ liên hợp chém giết. Nhưng phía sau còn có rất nhiều người không sợ chết không ngừng tiến đến, mắt thấy nhóm thị vệ bên người đều bị tặc nhân cuốn lấy. Nguyên Khánh cũng nhào qua, ôm lấy một tên tặc nhân đang đến gần.

”Hoàng hậu nương nương, Lâm tiểu chủ các người đi mau...”

“Nguyên Khánh...”

Trong mắt Lâm Gia Bảo hàm nước mắt, nhặt lên đại đao mà một thị vệ làm rơi xuống cách đó không xa, dìu Hoàng hậu nương nương chạy.

Hoàng hậu chạy không rất xa, dưới chân vấp phải thứ gì đó liền ngã trên mặt đất.

“Hoàng hậu nương nương ngài không có việc gì đi?” Lâm Gia Bảo tiến lên nâng Hoàng hậu nương nương dậy.

“Tê... Ta chân uy ...” ngày thường, Hoàng hậu nào đi đường nhiều như vậy.

Lâm Gia Bảo không hề nghĩ ngợi liền công Hoàng hậu nương nương lên đi về phía trước, Hoàng hậu nương nương là người trung niên, thể trọng không nhẹ. Lâm Gia Bảo cảm giác trên người mình trầm xuống, khẽ cắn môi cố gắng chống đỡ.

Lâm Gia Bảo cố gắng hết sức, công Hoàng hậu nương nương liều mạng mà chạy về phía trước .

Lâm Gia Bảo hoảng loạn, không chọn đường mà cứ chạy thật lâu, chuyên chọn đường nhỏ trong cung mà đi, sau khi chạy một hồi thì đem tặc nhân đều bỏ xa phía sau. Hoàng hậu nhìn cổ và mặt của Lâm Gia Bảo đều là mồ hôi, nghĩ thân mình y nhỏ gầy như vậy mà công nàng chạy lâu như thế... Trong lòng rất là cảm động... Hoàng hậu thấy bốn bề vắng lặng,

“Phóng Bồn cung xuống đây đi, chắc người mệt muốn chết rồi ... Bồn cung chính mình đi.”

Lâm Gia Bảo dùng tay lau mồ hôi, “Hoàng hậu nương nương, ta không phiền lụy, ta tiếp tục công ngài chạy trong chốc lát, cũng không thể để người xấu bắt được ngài.”

Cũng may Lâm Gia Bảo là lớn lên từ nông thôn, đôi bàn chân cũng có sức. Tiếp theo, Lâm Gia Bảo lại nhả nài chạy thêm một ít đường.

”Hoàng hậu nương nương, lúc ta chạy không nhìn đường, nơi này hình như không phải đường đến Càn Thanh cung ...”

“Không quan hệ, chúng ta tìm một chỗ trốn trước. Cẩm quân trong cung đông đảo, đối phó với hơn trăm người kia khẳng định không vấn đề, chúng ta chỉ cần tìm một chỗ bí mật trốn trước, không được để cho tặc nhân bắt. Hoàng Thượng cùng Thái tử điện hạ cũng sẽ mau chóng trở lại ...”

Hoàng hậu biết nếu Lâm Gia Bảo không liều mạng mà công nàng chạy, nàng chỉ sợ sớm đã bị bắt. Nếu nàng bị dùng để áp chế Hoàng Thượng thì sẽ không tốt, hoàn hảo có Lâm An Trúc ở bên cạnh...

Lâm Gia Bảo lại hết sức công Hoàng hậu nương nương thêm một đoạn đường, hoàng hậu thấy y thật sự mệt, “Mau thả Bồn cung xuống đây đi...”

Lâm Gia Bảo đem Hoàng hậu nương nương buông xuống, lưng của y sớm bị mồ hôi làm ướt hết. Lâm Gia Bảo dùng đại đao vẫn luôn nắm chặt ở trong tay chống xuống đất, nâng Hoàng hậu nương nương tiếp tục đi về phía trước. Cái đại đao này đối với Lâm Gia Bảo mà nói là phi thường nặng, nhưng y không dám buông tay, nếu có chuyện gì xảy ra, dùng cái đao này thì y cũng có thể bảo hộ Hoàng hậu nương nương.

“An Trúc , đường này người biết sao?”

Hoàng hậu hỏi Lâm Gia Bảo. Khi hoàng hậu xuất hành rất ít đi bộ, nàng thường dùng bước liễn xuất hành. Hoàng hậu nhìn về phía đường đến cung hẻo lánh, nghĩ nơi này hẳn là sẽ an toàn chút đi...Lâm Gia Bảo nhìn nhìn bốn phía, hồi đáp:

“Hồi Hoàng hậu nương nương, thời điểm An Trúc tiến cung, ma ma yêu cầu biết qua lộ tuyến trong cung, hơn nữa nơi này ta từng đến. Qua khỏi chỗ này là Tây Ly cung , sau khi An Trúc vào cung, tháng đầu tiên chính là ở nơi đó.”

Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ sau đó nói với Hoàng hậu nương nương: “Hoàng hậu nương nương, chúng ta liền đến Tây Ly cung đi, nơi ấy An Trúc tương đối quen thuộc. Hơn nữa hiện tại không có cung nhân mới tiến vào, bên đó có thể là không có người dùng, hẳn là tương đối bí mật .”

Hoàng hậu nghĩ nghĩ cũng thực đồng ý, nói: “Liền đi Tây Ly cung đi.”

Dứt lời hai người cũng không trì hoãn, rất nhanh đi đến Tây Ly cung.

Đến Tây Ly cung, phát hiện quả thật như Lâm Gia Bảo nói, không có một người. Lâm Gia Bảo mang theo Hoàng hậu nương nương tìm được phòng mà quân sự ma ma từng ở, đó cũng là một gian phòng tốt nhất ở Tây Ly cung. Vì thời gian dài không có người ở khiến trong phòng tích một tầng bụi.

”Hoàng hậu nương nương ngài chờ ta tới thu thập một chút.”

Lâm Gia Bảo tìm một mảnh vải bố lau chùi khắp nơi. Hoàng hậu nương nương cũng không có đứng nhìn, cũng tới giúp đỡ Lâm Gia Bảo, chỉ chốc lát sau liền đại khái thu thập xong .

“Hoàng hậu nương nương, chân ngài có tốt hơn chút nào không?” Lâm Gia Bảo cúi Hoàng hậu nương nương ngồi xuống bên giường.

“Đã tốt hơn nhiều, người cũng ngồi xuống đi, hôm nay người đã mệt rất nhiều.” Hôm nay, Hoàng hậu thấy hành động của Lâm tiểu thị, trong lòng dĩ thường cảm động, cảm kích nói với Lâm Gia Bảo.

— Đăng bởi: admin

27. Chương 27: Mạo Hiểm 2

CHƯƠNG 28: MẠO HIỂM 2

.

Cám ơn NanaYJ đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Lâm Gia Bảo quả thật mệt muốn chết rồi, ngồi ở bên giường cảm giác xương cốt trên người đều muốn rời ra từng mảnh, tay cùng chân đều đau nhức không thôi. Lâm Gia Bảo cùng Hoàng hậu nương nương lẳng lặng nghỉ ngơi, Lâm Gia Bảo cảm giác vừa đói vừa khát, hôm nay vẫn còn chưa có dùng qua ngọc thiện đậu, hiện tại đã là buổi chiều , bọn họ không biết sẽ phải trốn bao lâu... tốt nhất nên kiếm chút gì đó ăn trước.

“Hoàng hậu nương nương, chắc ngài đã đói bụng , ta đi xuống phòng bếp của Tây Ly cung nhìn xem có chút gì ăn được không?” Lâm Gia Bảo đứng lên nói với Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu cũng cảm giác trong bụng có chút đói khát, “An Trúc người cẩn thận một chút , đi nhanh về nhanh ...”

Lâm Gia Bảo đem đại đao đặt ở bên người Hoàng hậu nương nương, “Đao này, Hoàng hậu nương nương ngài cầm phòng thân. Ta sẽ trở về thực mau.”

Lâm Gia Bảo nhẹ nhàng mở cửa phòng, khom thắt lưng chui ra ngoài, cẩn thận đóng cửa lại, nhanh chóng chạy hướng phòng bếp Tây Ly cung. Hoàng hậu nhìn cây đại đao kia đến xuất thần...

Phòng bếp Tây Ly cung đã lâu không có người dùng, trên bếp đóng một mảnh tro bụi. Lâm Gia Bảo tìm thật lâu cũng không tìm ra thứ gì có thể ăn được, cuối cùng y mò đến hầm cất đồ trong phòng bếp thì tìm được một túi gạo trắng cùng một túi nhỏ bột mì, còn có một ít đường, muối cùng một chai dầu cải nhỏ. Lâm Gia Bảo suy nghĩ nửa ngày tìm xem nếu dùng mấy thứ này đó thì có thể nấu được món ăn gì.

Lâm Gia Bảo trở lại phòng bếp, trước tiên thu thập một cái nồi nhỏ, sau đó tẩy sạch nồi cùng bát đũa. Thời điểm Lâm Gia Bảo làm mấy việc này đều thập phần cẩn thận, tận lực không làm ra tiếng vang. Lúc nhóm lửa, Lâm Gia Bảo càng cẩn thận hơn, sợ động tĩnh trong phòng bếp sẽ dẫn tặc nhân tới. Lâm Gia Bảo cảm giác trong lòng bàn tay đều toát đầy mồ hôi, y rất nhanh đem gạo trắng nấu thành cháo, lại bỏ thêm chút đường vào bên trong. Sau đó đem bột mì với nước nhồi thành thành bánh bột ngô, dùng dầu cải một tiền tái vãi lên muối[nanaYJ: tớ đoán là: dùng dầu cải chiên lên rồi sau cho thêm chút muối]. Trong nháy mắt, khắp trù phòng tràn ngập mùi dầu cải.

Bụng Lâm Gia Bảo phát ra từng trận tiếng kêu, Lâm Gia Bảo nuốt nuốt nước miếng, chỉ dám nếm một chút hương vị, sau đó tìm cái thực hộp lớn để thức ăn vào.

Dưới ánh mặt trời chiều, Lâm Gia Bảo lưng mang một cái thực hộp lớn, bưng một nồi cháo ngọt đi về chỗ của Hoàng hậu nương nương.

Ở bên trong phòng, Hoàng hậu thực lo lắng chờ đợi, trong lòng tràn đầy lo âu, theo thời gian trôi qua... ở trong lòng Hoàng hậu luôn niệm nam mô a di đà phật... Khẩn cầu Phật tổ phù hộ hải tử thiện lương này ...Hoàng hậu biết trong lòng Lâm tiểu thị cũng thực sợ hãi, lại đem vũ khí phòng thân duy nhất để lại cho nàng. Một mình đối mặt với nguy hiểm bên ngoài, nếu vừa lúc gặp phải tặc nhân... Hoàng hậu không dám nghĩ đến, lo lắng lo lắng...

Hoàng hậu thấy Lâm An Trúc trở lại, trong lòng nhẹ một hơi. “An Trúc người đã trở lại, có gặp nguy hiểm gì không ?”

“Hoàng hậu nương nương, ta không sao , không gặp ai, xem ra Tây Ly cung vẫn thực an toàn .”

Lâm Gia Bảo đem cháo để lên trên bàn, nhanh chóng cầm chén từ trong thực hộp lấy ra. Hoàng hậu nghe xong yên lòng.

“Hoàng hậu nương nương, trong trù phòng chỉ tìm được mấy thứ này, ta liền làm cháo cùng bánh bột ngô, có chút đơn sơ, thỉnh Hoàng hậu nương nương thứ lỗi.”

Lâm Gia Bảo bới một chén cháo nóng, đặt ở trước mặt Hoàng hậu nương nương. Tiếp theo lấy bánh bột ngô từ tầng dưới chót của thực hộp để trên một cái đĩa nhỏ, chuẩn bị hầu hạ Hoàng hậu nương nương dùng bữa.

Hoàng hậu bưng bát cháo lên nếm một hơi, hơn nửa ngày mạo hiểm, uống vào một chén cháo nóng quả thật vô cùng thỏa mãn. Cháo nấu thật nhuyễn, thơm ngọt ngon miệng, hoàng hậu ăn ngọt trong miệng, ấm ở trong lòng. Hoàng hậu nhìn Lâm An Trúc vẫn đứng ở bên cạnh nói,

“An Trúc , người cũng ngồi xuống ăn đi, hiện tại là tình huống đặc biệt, đừng động này đó , nhanh ăn đi, lạnh thì không thể ăn .”

“Hoàng hậu nương nương ngài ăn trước đi, ta chờ người ăn xong sẽ ăn sau ...” Lâm Gia Bảo không chịu ngồi xuống.

Hoàng hậu đề y xuống ngồi xong (^_^), đưa một cái bánh bột ngô cho y.”Nhanh ăn đi, hôm nay vất vả người ...”

Lâm Gia Bảo bị hoàng hậu ép buộc, hai ba lần liền đem bánh bột ngô ăn xong.

“An Trúc người làm rất ngon, đây là cháo ngon nhất mà bốn cung từng uống qua.” Hoàng hậu cắn bánh bột ngô uống cháo, nghĩ thầm rằng thật sự là một đứa nhỏ chịu khó ... Lâm Gia Bảo được khen đến ngại ngùng .” Hoàng hậu nương nương quá khen...”

Sau khi dùng xong thiện, Lâm Gia Bảo lại đi xuống phòng bếp nấu nước ấm trở về cho Hoàng hậu nương nương rửa tay rửa mặt. Sau đó, Lâm Gia Bảo cùng Hoàng hậu nương nương rúc vào trên giường. Vốn Lâm Gia Bảo kiên trì muốn ngủ tại gian phòng cách vách, nhưng Hoàng hậu nương nương không đồng ý. Hoàng hậu nương nương nhìn Lâm Gia Bảo nói:

“Hải tử ngọc này, hôm nay nằm cùng Bốn cung đi. Chúng ta hai người cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau...”

Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn nằm ở trên giường g, hoàng hậu vuốt khuôn mặt lạnh như băng của Lâm Gia Bảo.”Mặt như thế nào lại lạnh như băng vậy ...”

Trong phòng không đặt chậu than, quả thật rét lạnh vô cùng. Trên giường chăn cũng rất mỏng, hoàng hậu đem hơn phân nửa chăn đắp ở trên người Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo miệng nói xong:

“Hoàng hậu nương nương ta không lạnh, ngài đắp đi.”

Lâm Gia Bảo vừa mới công Hoàng hậu nương nương, trên người ra rất nhiều mồ hôi, trên lưng đều ướt đẫm. Gió lạnh thổi một cái, cảm thấy vô cùng rét lạnh. Hoàng hậu cảm giác được Lâm Gia Bảo có chút run rẩy,

“Đều lạnh thành như vậy .”

Hoàng hậu ôm lấy Lâm Gia Bảo, dùng chăn bọc hết hai người. Lâm Gia Bảo cảm giác được cái ôm ấm áp của Hoàng hậu nương nương, thật giống như khi còn bé được mẫu thân ôm ấp...

“Hôm nay dọa đến người đi...”

Hoàng hậu nhẹ giọng hỏi Lâm Gia Bảo. Hoàng hậu nghĩ Lâm Gia Bảo còn nhỏ, chỉ có 14 tuổi, biểu hiện ngày hôm nay, quả thật bất phàm. Tính toán chờ việc này bình ổn, hảo hảo ngợi khen Lâm tiểu thị một phen.

“Ân.” Lâm Gia Bảo thành thực gật đầu.

“Đây là hoàng cung, vì ngôi vị hoàng đế tranh đấu, đổ máu là chuyện tránh không được.” Hoàng hậu thở dài.

Lâm Gia Bảo hiện tại đã tỉnh tâm, cũng có chút lo lắng cho nhóm người của Nguyên Khánh, không biết bọn họ thế nào . Hoàng hậu thấy mình nói có chút trầm trọng , dời đi đề tài,

“Ta nghe Thừa nhi gọi người Gia Bảo, đó vốn là tên của người phải không?”

“Hỏi Hoàng hậu nương nương, đúng vậy, nguyên danh của An Trúc là Lâm Gia Bảo.” Lâm Gia Bảo trả lời.

“Một cái tên rất hay, cha nương người ở nhà nhất định rất thương yêu người đi.” Hoàng hậu biết tên là Lâm Gia Bảo thuyết minh y ở nhà khẳng định được sủng ái.

“Cha mẹ vẫn luôn hiểu ta nhất, ca ca tỷ tỷ cũng thực trân trọng ta.” khi Lâm Gia Bảo nói về người, vẻ mặt thật hạnh phúc.

“Ta đây về sau cũng gọi người là Gia Bảo đi... Gia Bảo, người như thế nào tiến cung?” Hoàng hậu có chút ngạc nhiên, hài tử của Lâm gia nhiều hẳn là sẽ không để cho hài tử tối bảo bối này tiến cung.

Lâm Gia Bảo nhỏ giọng đem sự tình đã phát sinh ở nhà tiểu thúc Lâm Đại Lực, cùng nguyên do y như thế nào tiến cung nói hết cho Hoàng hậu nương nương nghe. Hoàng hậu sau khi nghe liền nói:

“Thật sự là một thân thích rất thối nát, bất quá nếu không phải như vậy, người cũng sẽ không tiến cung, cũng không có phần số hôm nay của người ...”

Sắc trời tối sầm xuống, hai người bọn họ không dám đốt đèn, tại phòng nhỏ u ám mà nói chuyện. Lâm Gia Bảo nhỏ giọng nói về chút việc vặt ở quê nhà, Hoàng hậu nương nương thực thích nghe. Hoàng hậu từ nhỏ lớn lên ở kinh thành, chưa từng có ra khỏi kinh thành. Nghe Lâm Gia Bảo nói chuyện lý thú chốn dân gian, cảm thấy rất là mới lạ. Lâm Gia Bảo nói đến khi còn bé cùng ca ca tỷ tỷ lên núi hái trái cây, mấy loại trái cây hoang ấy còn có tư vị ề ẩm giòn giòn ...

Đang nói chuyện chợt nghe thấy căn phòng cách vách truyền đến tiếng vang, Lâm Gia Bảo tỉnh thanh, cùng Hoàng hậu nương nương thở cũng không dám thở, cố gắng lắng nghe động tĩnh của căn phòng cách vách. Lâm Gia Bảo lặng lẽ mang cây đại đao để ngang ở trước hai người bọn họ. Cách vách truyền đến thanh âm của một người nam nhân,

“Mẹ hửn mà, hoàng cung này cũng quá lớn, đi hết thì cái đầu đều hôn mê.”

Một thanh âm khác truyền đến, “Đại ca người trước nghỉ một chút, nơi này không có người. Ta nói cái cung này cũng quá lớn đi, hoàng đế lão nhân kia mỗi ngày đi tới cũng mệt lắm a...”

“Ha ha nói người ngốc, người còn không thừa nhận. Hoàng đế đâu có tự đi đường, đều có người nâng bái...”

“A ha hả, đại ca nói phải. Đầu óc của ta thật là.”

“Tê... Người điếm nhẹ...”

“Đại ca người kiên nhẫn một chút, ta giúp người bằng bố. Những thị vệ cầm quân đó ra tay thật đúng là lợi hại, may mắn có đại ca, nếu không thì mạng nhỏ của ta hôm nay chắc không còn , ai! Đáng tiếc , không biết huynh đệ khác còn sống hay chết...”

“Sống chết có số. Sinh nghề thì tử nghiệp thôi”.

“Đại ca, người nói kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào? Còn cần đi bắt Hoàng hậu nương nương không? Phần thưởng đến một vạn lượng hoàng kim lận!”

“Một vạn lượng hoàng kim thì sao? Hoàng hậu nương nương chính là quốc gia chi mẫu, nếu chúng ta bị bắt thì sẽ bị tru di cửu tộc , cửu tộc đó, người biết không? Dù sao thì chúng ta chỉ là cầu tài, không cần giống như tử sĩ của Lịch Vương, liều mạng như vậy ...”

“Đại ca nói đúng... hoàng hậu hãy để cho những tử sĩ đó đi bắt đi.”

“Ha ha những tử sĩ đó cũng chết hơn phân nửa, không biết chạy tứ tán nhiều ít? Không đi quản bọn họ , tóm lại lần này tiến cung vẫn là có thu hoạch , người xem... Đều là ta thừa dịp loạn lấy được , hẳn là giá trị không ít.”

“Hi hi, đại ca người xem, ta cũng thuận chút...”

“Người tiểu tử này, phương diện này thật thông minh ha ha...”

“Đây còn không phải là nhờ đại ca người dạy tốt sao...”

“Hảo , chúng ta nghỉ ngơi và hồi phục một hồi trước. Chờ đêm khuya sẽ nghĩ biện pháp chạy ra cung đi, nhiều đây cũng đủ cho chúng ta ở bên ngoài tiêu dao hơn nửa đời người ...”

Đợi ước chừng một canh giờ, Lâm Gia Bảo bọn họ rốt cục nghe được tặc nhân cách vách rời đi. Không hẹn mà cùng thở phào một hơi. Đêm đã khuya hai người cũng không dám ngủ, sợ tặc nhân lại đi vòng vèo trở về, cũng sợ sẽ có tử sĩ Lịch Vương tiến đến.

Hoàng hậu đến canh tư thì chống đỡ không trụ mà đi ngủ, Lâm Gia Bảo thấy Hoàng hậu nương nương ngủ, cũng không dám nghỉ ngơi. Y hung hăng mà nhéo chính mình một chút, buộc chính mình bảo trì thanh tỉnh.

Hiên Viên Hân Thừa vội vàng đuổi tới trong cung, thống lĩnh cấm quân Lăng Chính Phong liền hướng hắc bẩm báo chuyện xảy ra trong cung hôm qua. Lăng Chính Phong nói hôm qua hắc nhận được phượng lệnh của Hoàng hậu nương nương liền mang theo cấm quân đuổi tới Vĩnh Thọ cung. Khi đó đã không thấy Hoàng hậu nương nương, bọn họ giao thủ cùng người của Tiết Tùng mang đến. Cuối cùng giết chết, bắt được không ít tặc nhân, nhưng vẫn có một vài tặc nhân chạy trốn.

Lăng Chính Phong nói Lâm tiểu thị cùng Hoàng hậu nương nương cùng một chỗ được bọn thị vệ hộ tống mà thoát đi, theo lời bọn thị vệ Hoàng hậu nương nương nói thì Hoàng hậu nương nương chuẩn bị đi Càn Thanh cung tránh né. Nhưng sau đó hắc phái người đi Càn Thanh cung thì không có nhìn thấy Hoàng hậu nương nương bọn họ, nghĩ rằng hắc là ở trong biệt cung tránh né. Chỉ là sau đó bọn thị vệ cùng Hoàng hậu nương nương và Lâm tiểu thị bị tách rời ra, cho nên hiện tại không ai biết Hoàng hậu nương nương cùng Lâm tiểu thị đang ở nơi nào. Đăng bởi: admin

28. Chương 28: bị Bệnh

CHƯƠNG 29: BỊ BỆNH

.

Cám ơn Meobeoxuixeo đã gợi ý chỗ mình không biết.

Hiên Viên Hãn Thừa nghe được mẫu hậu cùng Gia Bảo đều không thấy bóng dáng , trong lòng vạn phần sốt ruột. “Tiếp tục phái người đến phụ cận Càn Thanh cung tìm xem. Còn có, phái thêm mấy đội cấm quân chia ra đi đến các cung khác để bắt tặc nhân, không thể buông tha một người nào.”

“Dạ. Thái tử điện hạ, chúng ta bắt được Tiết Tùng, ngài có muốn dẫn lên...”

Nói như thế nào thì Tiết Tùng đại nhân cũng là phụ thân của Thái tử phi nương nương, nhạc phụ của Thái tử điện hạ, cho nên Lăng Chính Phong hướng Thái tử điện hạ xin chỉ thị.

“Đem hắn dẫn tới...” Hiên Viên Hãn Thừa mắt chứa sát ý nói.

Tiết Tùng mặt xám mày tro bị áp lên, nhìn thấy ánh mắt giết người của Thái tử điện hạ liền hô to : “Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ... Ta là bị Lịch Vương bức bách , thật sự Lịch Vương bức ta làm ...”

Tiết Tùng cảm thấy hắn thật sự là rất không may , rõ ràng thời điểm vừa mới bắt đầu hết thấy cũng rất thuận lợi, từ việc có ma ma bên người thái phi phóng hỏa Ly An điện, dẫn dắt hơn phân nửa thị vệ rời đi Vĩnh Thọ cung. Hắn cũng đã xem xét tốt thời gian, biết là vào buổi sáng, các tần phi hậu cung sẽ đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Tiết Tùng nghĩ hành động vào lúc đó nếu bắt không được Hoàng hậu nương nương thì cũng có thể bắt được một hoặc hai cung phi làm áp chế. Như vậy hắn luôn luôn có biện pháp thoát thân, không nghĩ tới khi hắn vọt tới Vĩnh Thọ cung thì đều không gặp một tần phi nào. Mà Hoàng hậu nương nương lại đào thoát, sau đó cấm quân lại tới nhanh như vậy, hắn cũng thực nhanh bị bắt giữ. Tiết Tùng không nghĩ tới chính là, Hoàng hậu nương nương vì muốn cùng Lâm Gia Bảo nói chuyện, nên sớm đã đem các tần phi đuổi đi .

“Nói... Các người như thế nào ẩn vào trong cung? Tổng cộng dẫn theo bao nhiêu người tiến vào?” Hiên Viên Hãn Thừa rút ra bội đao của thị vệ bên người, chỉ vào Tiết Tùng hỏi.

“Ta nói, ta nói, Thái tử điện hạ, là ma ma trong cung thái phi, nàng có một con nuôi làm việc tại Tây Thắng môn, bọn thị vệ gác cổng đều bị chuốc thuốc mê, phóng chúng ta vào. Ta tổng cộng dẫn theo hai trăm người tiến vào, trong đó có một trăm là tử sĩ của Lịch Vương, một trăm còn lại là người trên giang hồ.” Tiết Tùng biết Thái tử điện hạ tâm ngoan thủ lạt , *một cốt não mà đều nói* .

“Người đáng chết!” Chờ Tiết Tùng công đạo xong, Hiên Viên Hãn Thừa huy đao hướng về Tiết Tùng. Nhớ tới mẫu hậu cùng ngoan bảo đều không có tin tức, thật sự rất muốn một đao giết chết lão gia kia.

Tiết Tùng sợ tới mức oa oa kêu to: “Không... Thái tử điện hạ tha mạng a, ngài đừng giết ta... Đừng giết ta... Ta là nhạc phụ của người a... A a a...” Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Tiết Tùng, Hiên Viên Hãn Thừa đem một cánh tay của Tiết Tùng bỏ xuống.

“Bây giờ còn có bao nhiêu tặc nhân chưa bị bắt?” Hiên Viên Hãn Thừa hỏi Lăng Chính Phong.

“Hồi Thái tử điện hạ, đã giết chết tám mươi , nắm chắc hơn một trăm người. Còn có khoảng 10 người đang chạy trốn trong cung ... Cấm quân đang tăng cường đuổi bắt, hiện đã phong tỏa cửa cung, sẽ không để xổng bất kỳ tặc nhân nào...” Lăng Chính Phong hồi đáp.

Hiên Viên Hãn Thừa trở về Bình Nhạc uyển, ngồi ở bên trong thư phòng nhìn bản đồ trong cung, tự hỏi mẫu hậu cùng ngoan bảo sẽ trốn ở nơi nào, ngoan bảo chưa từng có gặp qua chuyện *đao quang kiếm ảnh* như thế này, nhất định bị dọa sợ đi...

Hiên Viên Hãn Thừa đã một ngày một đêm không chợp mắt, đôi mắt ngao đảo bưng, trong mắt che kín tơ máu. Hiên Viên Hãn Thừa bưng lên chén trà sâm mà cung nhân đưa tới uống một hơi, cố gắng giữ vững tinh thần. Nghe thấy cung nhân bên ngoài thông báo là thống lĩnh cấm quân muốn cầu kiến,

“Nhanh để hắn tiến vào.”

Lăng Chính Phong tiến vào, thỉnh an Thái tử điện hạ, sau đó bẩm báo:

“Thái tử điện hạ, ta đã tìm khắp các cung điện phụ cận Càn Thanh cung nhưng vẫn không nhìn thấy Hoàng hậu nương nương cùng Lâm tiểu thị. Sau đó có bắt được vài tặc nhân, theo như bọn họ nói thì cũng không nhìn thấy Hoàng hậu nương nương bọn họ...”

Hiên Viên Hân Thừa cau mày, mẫu hậu cùng ngoan bảo sẽ ở chỗ nào? Một đêm đi qua, bọn họ có bị đói hay không, có lạnh hay không ... Hiên Viên Hân Thừa tràn ngập lo lắng, từ lúc trọng sinh tới nay, đây là lần đầu tiên cảm giác vô lực đến như vậy. Vẫn còn có một ít tặc nhân không sa lưới, hẳn nhất định phải sớm tìm được mẫu hậu cùng ngoan bảo mới được.

Hiên Viên Hân Thừa lần thứ hai nhìn bản đồ hậu cung, khi nhìn thấy Tây Ly cung, trong đầu hiện lên một tia linh quang, xuất hiện một ý tưởng.

”Người mang những người này cùng cô đi Tây Ly cung tìm xem...”

“Dạ.”

Hoàng hậu tỉnh lại phát hiện canh giờ đã không còn sớm, đã gần đến buổi trưa. Sau canh bốn hôm qua, nàng liên kiên trì không được mà ngủ thiếp đi, nhìn Lâm Gia Bảo vẫn thức, ngồi tựa vách tường. ”Gia Bảo người vẫn luôn không có ngủ sao?”

“Gia Bảo không dám ngủ, Gia Bảo thủ Hoàng hậu nương nương.” Lâm Gia Bảo chậm rãi đứng dậy, cảm thấy đầu vù vù .”Hoàng hậu nương nương ngài chờ, ta đi tìm chút thức ăn cho người ...”

“Đừng tìm , bé ngoan... Bồn cung không đói bụng, người trước hết nằm trong chốc lát...”

Hoàng hậu nhìn hốc mắt hãm sâu của Lâm Gia Bảo thì cảm thấy rất đau lòng. Sinh thời, Hoàng hậu có chút tiếc nuối chính là không có nữ nhi, tuy nói hai đứa con trai đối với nàng cũng thực hiếu thuận, nhưng rất cuộc không có giống như nữ nhi nhu thuận tri kỷ. Nhìn Lâm Gia Bảo, hoàng hậu càng xem càng thích, một hài tử tốt như vậy, tuy là song oa tử, nhưng so với nữ nhi thì càng nhu thuận càng khiến nàng triu mến... Lâm Gia Bảo sẽ không tận lực mà lấy lòng nàng, tất cả những gì y làm đều phát ra từ nội tâm của y , đều là biểu hiện chân thật nhất. Trải qua một ngày một đêm hoạn nạn ở chung này , yêu thích của hoàng hậu đối với Lâm Gia Bảo là đạt tới đỉnh, ở trong lòng âm thầm nghĩ nếu lần này thoát hiểm, nàng nhất định phải hảo hảo ngợi khen Gia Bảo...

Lúc này ngoài sân truyền đến tiếng bước chân, hoàng hậu cùng Lâm Gia Bảo cảnh giác lên, Lâm Gia Bảo nói:

“Không biết là tặc nhân hay là người tới tìm chúng ta?”

Lâm Gia Bảo cầm lấy cây đại đao, “Hoàng hậu nương nương, ngài đừng đi ra. Ta đi nhìn xem, nếu là tặc nhân ta sẽ dụ bọn họ tới nơi khác đi...” Nói xong liền xông ra ngoài.

“Gia Bảo người đừng đi...” Hoàng hậu không kịp ngăn cản, mắt mở trừng trừng nhìn Gia Bảo chạy đi ra ngoài. [Y-H: em liều quá]

Lâm Gia Bảo cầm đại đao lặng lẽ chạy đến phía trước, tìm một góc nhỏ mà ngồi xổm xuống, muốn nhìn xem người đến là ai? Mặt trời buổi trưa có chút chói mắt, chiếu đến khiến y đầu vầng mắt hoa. Thật vất vả mới thấy rõ ràng người tới, là Thái tử điện hạ!

“Thái tử điện hạ... Thái tử điện hạ...” Lâm Gia Bảo chạy đến, ném đi đại đao trong tay, nhào vào trong ngực Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa mới vừa bước vào sân Tây Ly cung, chợt nghe thấy thanh âm của ngoan bảo, tiếp theo liền nhìn thấy ngoan bảo của hắn cầm một đại đao thập phần không tương xứng với thân mình của y mà chạy vội về phía hắn.

“Ngoan bảo... ngoan bảo của ta, đừng sợ... Không có việc gì, bảo bối...” Hiên Viên Hân Thừa ôm chặt Gia Bảo, hôn y.

Lâm Gia Bảo rốt cuộc không thể kiềm chế nước mắt của mình, nha nha khóc lên.(^_^).

“Hảo bảo bối... Đừng khóc , tướng công trở lại...” Hiên Viên Hân Thừa ôm Gia Bảo, ghé vào lỗ tai y, ôn nhu mà nói.

“Nha nha... Thái tử điện hạ, Hoàng hậu nương nương còn ở trong phòng.” Lâm Gia Bảo ở trong ngực Hiên Viên Hân Thừa ngẩng đầu lên nói.

Hoàng hậu nhìn thấy Thái tử đến , tâm tình căng thẳng cuối cùng buông xuống.”Thừa nhi, cuối cùng thì các người đã đến ...”

“Nhi thần đã tới chậm, để mẫu hậu bị sợ hãi...”

“Lần này mệt cho Gia Bảo a...” Hoàng hậu nhìn Lâm Gia Bảo ánh mắt tràn ngập từ ái.

Lâm Gia Bảo dựa vào trong ngực Hiên Viên Hân Thừa, cảm thấy rất an tâm, cả người chậm rãi trầm tĩnh lại.

Hiên Viên Hân Thừa cảm giác thấy người trong ngực có chút khác thường, “Ngoan bảo người làm sao vậy...”

Hoàng hậu nhìn bộ dáng Gia Bảo, cũng thực lo lắng.”Gia Bảo vì tối hôm qua thủ ta, một chút cũng đều không ngủ, sợ là bị... ...”

“Vây...”

Khi Lâm Gia Bảo trầm tĩnh lại, cảm thấy ánh mắt đều không mở ra được . Hiên Viên Hân Thừa thấy thế lập tức ngồi xuống ôm lấy Lâm Gia Bảo, để bảo bối ngủ càng thoải mái một ít.

Hiên Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo trở về Bình Nhạc uyển, đem Lâm Gia Bảo đặt ở trên giường, tự mình đổi xiêm y cho đối phương, đắp chăn cho y, sau đó ở trên trán Lâm Gia Bảo in lại một cái hôn. Sau đó Hiên Viên Hân Thừa trở lại nội thư phòng phân phó ám vệ phát ra tín hiệu cho đệ đệ Hiên Viên Hân Khải bên kia, hắn đã nhận được tin là hiện tại đệ đệ đã đem Lịch Vương vây khốn tại Từ Vân tự, mà phụ hoàng cũng đang đuổi về đó. Sau đó hắn lại cùng thống lĩnh cấm quân Lăng Chính Phong xác nhận tin tức xử lý các tặc nhân còn lại. Xử lý xong hết thấy mọi sự tình, Hiên Viên Hân Thừa trở lại phòng ngủ trong Bình Nhạc uyển, khinh thủ khinh cước mà bò lên giường, ôm bảo bối ngủ. Có bảo bối ở bên người, cuối cùng có thể ngủ ngon. ...

Bên phía Hiên Viên Hân Khải, khi nhận được tín hiệu mà ca ca truyền đến, biết mẫu hậu bình an vô sự, lập tức hạ lệnh bắt đầu toàn diện tiến công. Hiên Viên Hân Khải bên này binh hùng tướng mạnh, thực nhanh liền đánh vào bên trong tự viện. Sau khi tiến vào viện thì nhanh chóng giải quyết nhóm tử sĩ cố gắng chống cự ngoan cường ở bên trong. Khi Hiên Viên Hân Khải đi vào bên trong thiện phòng của trụ trì tự viện liền thấy được đại hỏa hùng hực cùng khói đen dày đặc. Toàn bộ thiện phòng đã bị lửa lớn cắn nuốt,

“Cứu hỏa nhanh...”

Hiên Viên Hân Khải nghe được thị vệ phía dưới báo lại, “Nhị hoàng tử điện hạ, tìm hết toàn bộ Từ Vân tự đều không có phát hiện Lịch Vương, chắc là ở trong thiện phòng của trụ trì nhóm lửa tự vận...”

Hiên Viên Hân Thừa ngủ một giấc thật lâu, sau khi tỉnh lại thì tinh thần sung túc. Nghiêng đầu nhìn bảo bối bên cạnh vẫn còn đang ngủ, nghĩ thầm rằng hai ngày nay ngoan bảo bị kinh vừa sợ nhất định mệt muốn chết rồi...Hiên Viên Hân Thừa nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán Gia Bảo, đột nhiên phát hiện cái trán Gia Bảo nóng bỏng, hoảng hốt không thôi.

” Người đâu... Truyền Tiền thái y...”

Lâm Gia Bảo bị bệnh, cả người nóng đến lợi hại, Hiên Viên Hân Thừa gấp đến độ ngoài miệng đều nổi mụn đỏ . Hiên Viên Hân Thừa canh giữ ở bên giường, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của ngoan bảo bị sốt đến đỏ bừng, đau lòng không thôi. Tiền thái y vội tới bắt mạch cho Lâm Gia Bảo, sau đó nói với Thái tử điện hạ:

“Lâm tiểu chủ bị nhiễm phong hàn, tất cả là bởi vì gió lạnh nhập thể cộng thêm bị chút kinh hách . Vì thần đã kê toa, tiểu chủ dùng qua mấy lần thì có thể chuyển biến tốt đẹp.”

“Thái tử điện hạ, được ngao hảo ...” Thư Nhã bưng chén thuốc tiến vào.

“Dem lại đây đi...” Hiên Viên Hân Thừa nâng Lâm Gia Bảo dậy, để ngoan bảo ngồi ở trước người của mình.”Ngoan bảo, đến uống được , uống thuốc thì tốt rồi...”

“Nha...”

Lâm Gia Bảo bị sốt đến mơ mơ màng màng , cảm thấy chính mình giống như đưa thân vào hỏa diệm sơn, đầu nặng nề không thể nâng dậy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch hướng ra phía ngoài phà hơi nóng. Hiên Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng bảo bối sợ là vô pháp uống được nên nói,

“Đem được đưa cho cô...”

Thư Nhã theo lời bưng chén thuốc tiến lên, Hiên Viên Hân Thừa bưng chén thuốc uống một hớp lớn, sau đó mồm cho ngoan bảo. Sau vài lần rót cục đem một chén được đều dứt hết cho Gia Bảo.

“Nha... Ân... đắng ...” Lâm Gia Bảo cau mày, nuốt vào nước thuốc.

“Lấy nước đến.” Hiên Viên Hân Thừa lại tiếp nhận nước mà Thư Nhã đưa tới, sau đó lại tiếp tục mồm cho bảo bối. Tiếp theo để Gia Bảo nằm xuống, đem chăn đắp cho bảo bối, Lâm Gia Bảo lại mơ mơ màng màng mà ngủ. Hoàng hậu biết được tin tức Lâm Gia Bảo bị bệnh cũng rất là lo lắng, cách một hai canh giờ đều sẽ phái người đến hỏi bệnh tình Lâm Gia Bảo. Hiên Viên Hân Thừa cũng nằm ở bên người bảo bối, cứ như vậy mà trông n Đăng bởi: admin

29. Chương 29: Trắc Quân

CHƯƠNG 30: TRẮC QUÂN

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý những chỗ mình không biết nhé.

.

Lâm Gia Bảo có một giấc mộng đẹp thật dài, trong mộng y về tới Lâm gia thôn. Y cùng với ca ca tỷ tỷ còn có một đôi đệ muội đang chơi đùa bên dưới một tàn cây to,

“Gia Bảo... Các người đừng đùa, ăn cơm ...” Mẫu thân đứng ở sân trước gọi bọn họ.

“Tối rồi... Nương chúng ta về ngay...” Lâm Gia Bảo vui vẻ đáp lại.

Trong mộng, Lâm Gia Bảo cùng mọi người trong nhà dùng cơm, phụ thân nói với y:

“Gia Bảo a... Lập gia đình ... phải hảo hảo chung sống cùng tướng công của người a ...”

“Ân...” Lâm Gia Bảo dùng sức mà gật đầu.

Cảnh tượng trong mộng chuyển hoá, pháo hoa xinh đẹp nở rộ khắp trời đêm.

”Ngwan bảo...” Tướng công Hiên Viên Hân Thừa xuất hiện ở trước mặt Lâm Gia Bảo, ôn nhu mà gọi y. Lâm Gia Bảo tiến vào vòng tay của tướng công,

“Tướng công...” Lâm Gia Bảo cùng tướng công ôm nhau , tướng công ôm y, bên dưới ánh sáng pháo hoa mà xoay tròn... Xoay tròn... Xoay tròn...

Chóng mặt quá... Lâm Gia Bảo từ trong mộng đẹp tỉnh lại, thấy Hiên Viên Hân Thừa nằm ở bên người mình.

”Tướng công...”

Hiên Viên Hân Thừa ngủ không sâu, nghe được thanh âm ngwan bảo lập tức tỉnh táo lại.”Ngwan bảo... Cảm giác tốt hơn chút nào không?”

“Chóng mặt...” Lâm Gia Bảo cảm giác thân mình mềm nhũn , không có chút khí lực.

Hiên Viên Hân Thừa đưa tay sờ sờ cái trán của bảo bối, “Thật tốt quá, ngwan bảo người không còn nóng ...”

“Tướng công ta vừa mới nằm mộng, trong mộng ta về tới Lâm gia thôn. Ta và ca ca tỷ tỷ còn có đệ đệ muội muội cùng nhau chơi đùa ... Còn cùng cha mẹ ăn cơm, rất là vui vẻ ...”

Hiên Viên Hân Thừa nhướn mày, hỏi: “Phải không... Còn có mơ thấy cái gì khác không?”

“Ta còn mơ thấy tướng công.” Lâm Gia Bảo then thùng rũ xuống đôi mắt, “Ta mơ thấy tướng công cùng ta nhìn pháo hoa, tướng công còn ôm ta xoay vòng vòng... Dem ta chuyển hôn mê...” (^_^).

Hiên Viên Hãn Thừa nghe thấy Gia Bảo nói cũng mơ thấy hấn, vẻ mặt sung sướng. Địa vị của hấn hiện tại ở trong lòng bảo bối là trọng yếu như người nhà, nhưng hấn còn cảm thấy chưa đủ, một ngày nào đó hấn muốn chiếm được vị trí tối trọng yếu trong lòng bảo bối ...

Hoàng hậu nghe nói Lâm Gia Bảo tỉnh lại, phái người đưa tới không ít thứ bổ dưỡng. Mà tin tức Lâm Gia Bảo cùng Hoàng hậu nương nương trải qua nguy hiểm, đồng thời y cũng cứu Hoàng hậu nương nương đã truyền khắp hậu cung. Trong hậu cung rất nhiều người đều ghen tị vận may của song nhi tiểu thị này, có thể ở thời điểm nhiều tặc nhân ám sát như vậy mà lông tóc vô tổn, hơn nữa còn có thể cứu Hoàng hậu nương nương, xem ra là có ân với Hoàng hậu nương nương, về sau sợ là sẽ có chuyển biến lớn ...

Sau khi Lâm Gia Bảo lui sốt, Hiên Viên Hãn Thừa yên lòng. Biết được phụ hoàng cùng đệ đệ Hiên Viên Hãn Khải đều đã trở lại nên liền tiến đến Càn Thanh cung cùng phụ hoàng thương thảo việc xử lý tặc nhân mà Tiết gia cùng Lịch Vương dẫn vào trong cung. Hiên Viên Hãn Thừa biết được Lịch Vương đã tự sát, táng thân biển lửa, nói với Hiên Viên Hãn Khải rằng:

“Hoàng đệ lần này làm thực tốt ! Lập công lớn...”

“Tất cả là nhờ Thái tử ca ca mau chóng chạy về hoàng cung xác nhận tin tức bình an của mẫu hậu, khiến cho đệ đệ ta không cần cố kỵ mà nhanh chóng tiến công.” Hiên Viên Hãn Khải không dám nhận công.

Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm hỏi Nhị hoàng tử, “Có từng thẩm tra rõ ràng, Lịch Vương kia trời sanh tính gian trá, nếu để hấn may mắn đào thoát, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi...”

“Phụ hoàng xin yên tâm, nhi thần đã xác nhận qua, chính là thi thể của Lịch Vương. Thi thể của Lịch Vương tuy là bị cháy đến không còn nhìn rõ bộ dáng, nhưng xiêm y cùng trang sức từ trên người hấn lưu lại mơ hồ có thể phân biệt được, mà sau lưng thi thể kia cũng còn lại dấu vết bị trúng tên.” Hiên Viên Hãn Khải tin tưởng thỏa mãn nói.

Hiên Viên Chiêu Thâm sau khi nghe xong thì gật đầu, ở trong lòng tự hỏi khả năng Lệ Vương đào thoát là như thế nào.”Tóm lại vẫn nên cẩn thận một chút, sắp tới kinh thành giới nghiêm, *tại kinh giao* đều an bài tra xét một chút. Hơn nữa, đối với gia quyến của Tiết gia cùng Lệ Vương cũng phải được xử trí thỏa đáng.”

Hiên Viên Hãn Thừa cũng lo lắng nếu để Lệ Vương may mắn đào thoát khẳng định sẽ ngóc đầu trở lại.”Đối với Lệ Vương tốt nhất là đuổi tận giết tuyệt thì mới có thể trừ bỏ hậu hoạn. Con nối dòng cùng gia quyến của hấn đòi phải xử trí nhanh một chút, nếu Lệ Vương còn sống, hấn nhất định sẽ có hành động...”

Hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm thực đồng ý với ý nghĩ của Thái tử. “Vì để ngừa vạn nhất, giam trảm lần này phải phải nhiều người ẩn nấp ở chung quanh hơn, nếu Lệ Vương có động tác thì cũng nhân dịp này bắt hết một lưới.”

Hiên Viên Chiêu Thâm nhìn về phía Thái tử, trong mắt có ý tứ như đang ý kiến, “Công việc giam trảm lần này nên để ai đến chủ trì?”

“Phụ hoàng, nhi thần đề nghị cho nhị hoàng đệ chủ trì, một chuyện không cần phải hai người làm, Hãn Khải hấn lần này lập nhiều công lớn, việc này cũng có thể giao từ hấn đến. Huống hồ, Lệ Vương còn chưa có chết chỉ là chúng ta đoán mà thôi, chỉ cần an bài thỏa đáng nhiều hơn những người này tay cũng sẽ không có nguy hiểm. Nghĩ đến Hãn Khải cũng lớn rồi, vừa lúc có thể đi Lịch Thành lịch lãm một phen.” Hiên Viên Hãn Thừa hướng phụ hoàng đề nghị.

Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải nghe Hiên Viên Hãn Thừa hướng phụ hoàng tiến cử hấn, *đem bối rất bút thẳng tắp*, “Phụ hoàng để nhi thần đi thôi, nhi thần cam đoan làm tốt chuyện này”.

Hoàng đế nghĩ nghĩ liền đồng ý, “Hảo đi, đi bên kia nhớ không thể lơ mãng, phải cẩn thận dư đảng của Lệ Vương.”

“Dạ. Phụ hoàng xin yên tâm, nhi thần sẽ cẩn thận. Nhi thần nhất định sẽ đem dư đảng của Lệ Vương tiêu diệt sạch sẽ, vì phụ hoàng phân ưu.” Hiên Viên Hãn Khải phát thệ nhất định không có phụ Thái tử tiên cứ, cùng chờ đợi của phụ hoàng, hảo hảo mà hoàn thành chuyện lần này.

“Lưu Trạch Kỳ vừa lúc ở Lạc Thành, nhi thần sẽ gửi thư để hần phối hợp với nhị hoàng đệ.” Hiên Viên Hân Thừa tương đối coi trọng Lưu Trạch Kỳ, có hần phụ trợ bên người nhị hoàng đệ, hần là có thể thuận lợi làm việc.

“Dạ. Ta nhất định hảo hảo phối hợp cùng Lưu thượng thư. Phụ hoàng, thần đi về chuẩn bị đi Lịch Thành.” Hiên Viên Hân Khải xoa tay.

“VẬY NGƯỜI LUI XUỐNG TRƯỚC ĐI, TRỞ VỀ HẢO HẢO CHUẨN BỊ ĐI.” Hiên Viên Chiêu Thâm nói.

“Dạ. Nhi thần cáo lui.”

Hiên Viên Hân Khải khí phách hăng hái mà đi ra ngoài. Hiên Viên Hân Khải đi rồi, hoàng đế Hiên Viên Chiêu Thâm nói với Thái tử:

“Tối hôm qua nghe mẹ ngươi nói, lần này toàn dựa vào song nhi kia ...”

Hiên Viên Hân Thừa cũng đã nghe mẫu hậu kể lại chuyện nguy hiểm nàng cùng Gia Bảo trải qua, đối với hành động của Gia Bảo thực tán thưởng cũng thực đau lòng. Hiên Viên Hân Thừa cười, trả lời với phụ hoàng:

“Đây là chuyện Gia Bảo phải làm ...”

“Là một hài tử tốt, mẹ ngươi sau đó cứ không ngừng khen y, nghe nói y bị bệnh thì rất là lo lắng, hiện tại bệnh tình của y như thế nào?” Hoàng đế đối với việc Lâm Gia Bảo cứu hoàng hậu cũng thực cảm kích.

“Gia Bảo tuổi vẫn còn nhỏ, cũng chưa từng trải qua mấy chuyện như vậy, nên bị kinh hách, sau đó lại bị cảm lạnh, sốt một đêm. Hiện tại sốt đã hạ, kế tiếp còn cần tĩnh dưỡng một đoạn thời gian.”

Hiên Viên Hân Thừa nói lên bệnh tình của Lâm Gia Bảo, trong mắt che dấu không được nhu tình. Hoàng đế thấy hết nhưng không lên tiếng. Thái tử rốt cuộc còn trẻ, nhớ năm đó bản thân hần cũng như thế... .. Đáng tiếc làm đế vương, hần chung quy có rất nhiều bất đắc dĩ... .. quan hệ giữa hậu cung cùng triều đình là không thể phân ra, chỉ mong tương lai nhi tử có thể xử lý tốt hơn hần.

“Mẹ ngươi nói, lần này Lâm tiểu thị có công cứu nàng, muốn trọng thưởng cho y, nàng muốn phong cho y là Trắc quân. Ngươi xem coi thế nào?” Hoàng đế hỏi Thái tử.

Hoàng hậu sau khi trở về liền cùng hoàng đế nói một ngày một đêm mạo hiểm lần này. Nói nào là Lâm Gia Bảo dũng cảm kiên cường, đối với nàng cũng là thật lòng kính yêu. Hoàng hậu sâu sắc cảm động, khi biết được Lâm Gia Bảo bị bệnh thì nàng cũng rất là bất an. Nghĩ muốn bồi thường thật thỏa đáng cho Lâm Gia Bảo. Hoàng hậu suy nghĩ rất lâu, cuối cùng nghĩ muốn phong cho Lâm Gia Bảo làm Trắc quân. Như vậy về sau, Lâm Gia Bảo có thể danh chính ngôn thuận đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an nàng. Mà tính tình Lâm Gia Bảo *nhuyễn miên* lại thực thiện lương hồn nhiên, tuy nhiên, con nổi dòng về sau có lẽ cũng sẽ có chút khó khăn. Nếu phong Trắc quân, Trắc quân của Thái tử tương đương với địa vị của Thái tử trắc phi, như vậy cũng không sợ bị thị thiếp khác của Thái tử khi dễ. Như vậy thật là một chuyện dẫn đến nhiều việc tốt....

“Nhi thần cảm tạ phụ hoàng cùng mẫu hậu đã ưu ái Gia Bảo. Nhi thần nguyện vì Gia Bảo thỉnh phong Trắc quân, thỉnh phụ hoàng thành toàn.” Hiên Viên Hân Thừa quỳ xuống, biểu tình nghiêm túc nói.

“Thái tử ngươi có thể tưởng tượng rõ ràng, trừ bỏ Thái tử phi, người ẩn lệ có thể có thêm ba Thái tử trắc phi, hiện tại bỏ ra một vị trí sau này thì chỉ còn có hai. Trắc quân cùng trắc phi đều là tam phẩm, là phương thức mượn sức triều thần tốt nhất. Có thể gia đại tộc chống lưng đối với con đường tương lai của ngươi sẽ mang đến rất nhiều trợ lực. Mà Lâm Gia Bảo mặc dù tốt, nhưng mẫu tộc của y vô pháp cho ngươi bất cứ trợ lực gì ...” Hoàng đế phân tích cùng Thái tử.

“Nhi thần đã suy xét rõ ràng. Nhi thần biết được ý của phụ hoàng. Nhi thần cũng không hy vọng dựa vào hậu cung để kiềm chế triều đình, thỉnh phụ hoàng tin tưởng nhi thần, nhi thần sẽ không để cho ngài thất vọng.”

Hiên Viên Hân Thừa quỳ trên mặt đất, nói với phụ hoàng. Đã trải qua đủ loại sự tình kiếp trước, hần đã phát thệ kiếp này chỉ có một mình Lâm Gia Bảo. Về sau hần cũng sẽ không nạp thêm trắc phi, cũng càng không có thể lực mẫu tộc mà nạp các nàng thành phi.

“Hảo, trầm tin tưởng người...”

Hiên Viên Chiêu Thâm nhìn Thái tử cả người tản ra kiên nghị, trong lòng rất là vui mừng. Không biết từ khi nào, trên người Thái tử phát ra khí chất vương giả ngày càng mãnh liệt. Có lẽ người thừa kế này của hắn có thể làm được những việc mà hắn nghĩ sẽ vô pháp làm được ...

“Vậy trăm sẽ hạ thánh chỉ, chờ sau khi thân thể Lâm tiểu thị khỏi hẳn, chọn ra ngày làm rồi cử hành nghi thức sắc phong.” Hiên Viên Chiêu Thâm nói.

“Nhi thần tạ phụ hoàng.” Hiên Viên Hãn Thừa cung kính thi hành đại lễ đối với phụ hoàng.

Lúc Hiên Viên Hãn Thừa trở lại Bình Nhạc uyển, Lâm Gia Bảo chính là dựa vào cái đệm ngồi ở trên giường, từng ngum từng ngum mà ăn cháo.

“Thái tử điện hạ...” Lâm Gia Bảo nhìn thấy Hiên Viên Hãn Thừa trở lại, trong mắt sáng ngời. Thư Cầm tiếp nhận bát cháo mà Lâm tiểu chủ vừa ăn xong, thức thời lui xuống.

“Ngoan bảo cảm giác khỏe hơn chút nào không?” Hiên Viên Hãn Thừa đi vào bên giường quan tâm hỏi.

“Ta đã tốt hơn nhiều, đầu cũng không hôn mê.” Lâm Gia Bảo hồi đáp.

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Lâm Gia Bảo quả thật tinh thần không ít.”Ngoan bảo lần này chịu khổ ... Khi đó có sợ không?”

Lâm Gia Bảo nhẹ nhàng mà lắc đầu, “Gia Bảo không sợ, Gia Bảo biết tướng công sẽ về kịp cứu chúng ta ...”

“Ngoan bảo của ta... , sẽ không có lần sau , sẽ không lại để cho người lo lắng hãi hùng ...” Hiên Viên Hãn Thừa ngồi ở bên giường đem Lâm Gia Bảo ôm vào trong ngực, âm thầm phát thệ ở trong lòng, không được để bảo bối lại dần thân vào trong nguy hiểm.

“Àn...” Lâm Gia Bảo ở trong ngực tướng công, cảm thấy phi thường an lòng.

Thư Nhã bưng một chén thuốc tiến vào, “Lâm tiểu chủ nên dùng thuốc .”

“Ta đã hết bệnh rồi...” Lâm Gia Bảo nhìn chén thuốc đen như mực mà thấp giọng, tối hôm qua, ký ức về hương vị chua sót của chén thuốc kia vẫn còn rất rõ trong đầu của y.

“Tiểu chủ, nô tỳ biết thuốc rất đắng cho nên cố ý chuẩn bị mứt hoa quả cho ngài, sau khi uống thuốc thì ăn một miếng sẽ không cảm thấy đắng”. Thư Cầm đi phía Thư Nhã, đem một đĩa đầy áp mứt hoa cho Lâm Gia Bảo nhìn.

“Ngoan bảo nghe lời, người còn chưa có khỏe... cần phải uống thuốc”. Hiên Viên Hãn Thừa tiếp nhận chén thuốc, đưa đến bên môi bảo bối. “Hay là để cho ta tới uy người, giống như tối hôm qua vậy...”

“Được thực đắng , tự mình uống...”

Lâm Gia Bảo lắc đầu, nhớ lại phương thức tối hôm qua Hiên Viên Hãn Thừa uy được, lại là một trận đổ mặt tim đập. Hiên Viên Hãn Thừa yêu nhất là nhìn bộ dáng bảo bối then thùng ngại ngùng ... Lâm Gia Bảo nhăn mày, ngoan ngoãn mà uống xong chén thuốc. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhún nhún, Lâm Gia Bảo mới vừa uống được xong, Hiên Viên Hãn Thừa lập tức bón cho y một viên mứt hoa quả. Mứt hoa quả chua chua ngọt ngọt chậm rãi xua tan vị đắng trong miệng. Lâm Gia Bảo ăn xong một viên lại tiếp ăn hai khối.

“Ngoan bảo... Hôm nay có một tin tức tốt, lần này người có công cứu mẫu hậu, phụ hoàng sẽ hạ chỉ phong người là Trắc quân...”

Lâm Gia Bảo còn chưa kịp phản ứng, Thư Nhã cùng Thư Cầm nghe được tin tức này đều lộ ra vẻ mặt vui mừng, hướng Lâm Gia Bảo chúc mừng:

“Chúc mừng tiểu chủ, chúc mừng tiểu chủ... Thật sự là mừng rỡ a...”

“Ta đây về sau có thể đi Vĩnh Thọ cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương ...”

Lâm Gia Bảo cười vui vẻ, như vậy là y có thể mỗi ngày đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, cũng sẽ không để cho Thái tử điện hạ khó xử . [Y-H: đáng yêu quá (^_^)]

Đăng bởi: admin

30. Chương 30: Hoa Đăng

CHƯƠNG 31: HOA ĐĂNG

Cám ơn NanaYJ và Williamken đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

Tục ngữ nói bệnh tới như núi sập, bệnh đi như trừu ti, bệnh phong hàn của Lâm Gia Bảo dần dần tốt lên, cả người cũng gầy yếu không ít. Hiên Viên Hân Thừa thấy vài ngày trước đó trên người bảo bối thật vất vả mới dưỡng ra được một chút thịt, hiện tại lại khôi phục bộ dáng trước kia, rất là đau lòng. Hiên Viên Hân Thừa lệnh Thư Nhã mỗi ngày đều chuẩn bị được thiện cho Gia Bảo điều trị thân thể, hai ngày này ngoan bảo cuối cùng khởi sắc tốt một ít.

Mười lăm Tháng giêng, vào ngày tiết nguyên tiêu, Hiên Viên Hân Thừa không cho Lâm Gia Bảo đích thân chuẩn bị tổ chức nguyên tiêu, với hắn mà nói thân mình ngoan bảo là tối trọng yếu. Chỉ cần có thể cùng bảo bối hưởng thụ ngày hội, những thứ khác đều không trọng yếu.

Buổi tối đêm nguyên tiêu có thể dùng dùng mỹ vị, bánh đậu ngọt ngọt là Lâm Gia Bảo yêu nhất. Lâm Gia Bảo ăn một hơi sáu cái, còn muốn ăn thêm lại bị Hiên Viên Hân Thừa ngăn cản.

”Bánh mặc dù ngon, nhưng dùng nhiều không dễ tiêu hoá, không thể ăn thêm... Ngoan bảo nếu thích, sau bảo tiểu phòng bếp làm là được...”

Lâm Gia Bảo nghe xong đành phải ngoan ngoan buông xuống bát đũa...Hiên Viên Hân Thừa dặt tay ngoan bảo, “Ngoan bảo thật ngoan... Đi theo ta... Ngoan bảo...”

Hiên Viên Hân Thừa đưa Lâm Gia Bảo đến viện ngoài, từ khi Lâm Gia Bảo bị bệnh, y không được phép xuất môn. Thời tiết rét lạnh, Hiên Viên Hân Thừa rất sợ Lâm Gia Bảo lại sẽ bị lạnh, mặc dù biết ngoan bảo có chút buồn. Hiên Viên Hân Thừa biết được Gia Bảo rất chờ đợi tiết nguyên tiêu, cố ý chuẩn bị một kinh hỉ dành cho ngoan bảo...

Lâm Gia Bảo bị cảnh sắc trong viện làm ngây người, toàn bộ cây trong viện đều treo đầy hoa đăng, mỗi ngọn đèn hoa đăng đủ mọi màu sắc, hình thái khác nhau, có mẫu đơn, có hoa sen, có hoa đăng rất xinh đẹp tinh mỹ, còn có một ít hoa đăng mang hình dạng tiểu động vật, giống như lão hổ, con thỏ, tiểu miêu, nai con... mỗi cái hoa đăng đều rất sống động. Lâm Gia Bảo dựa vào Hiên Viên Hân Thừa đi dạo một vòng trong viện, ở trước mỗi một cái hoa đăng đều dừng chân lại nhìn.

“Ngoan bảo thích cái gì? Ân... Tiểu thỏ?” Hiên Viên Hân Thừa một tay ôm Gia Bảo, tay kia lấy chiếc đèn hình con thỏ trên cây đưa cho ngoan bảo.

Lâm Gia Bảo tiếp nhận đèn con thỏ, rất cẩn thận mà cầm trong tay, khi còn bé có nghe nói đến chuyện tiết nguyên tiêu ngắm hoa đăng, còn ở trong kịch có nói dưới hoa đăng, tài tử giai nhân vừa gặp đã thương... Lâm Gia Bảo chưa từng có đi xem hội hoa đăng, mà hiện giờ y cũng hiểu được giai nhân kia vì sao chỉ bởi một trăn hoa đăng mà đem trái tim giao phó...

Lâm Gia Bảo cười khanh khách mà nhìn Hiên Viên Hân Thừa, đây chính là Thái tử điện hạ của y, tướng công của y, là người nắm giữ trái tim của y...

Hiên Viên Hân Thừa tham luyến mà nhìn khuôn mặt tươi cười của bảo bối, xoa cặp má lúm đồng tiền trên khuôn mặt nhỏ nhắn của ngoan bảo, xoay người, cúi đầu, ngay trên cái miệng nhỏ nhắn hạ xuống một nụ hôn, sau đó không ngừng thân liếm trên cánh môi mềm mại kia. Lâm Gia Bảo nhắm mắt lại, hơi hơi mở ra cái miệng nhỏ, đầu lưỡi của Hiên Viên Hân Thừa bắt đầu tham nhập, cùng cái lưỡi của Gia Bảo giao triền...

“Ngoan bảo, chúng ta trở về phòng trong đi thôi...” Hiên Viên Hân Thừa lên tiếng, hai ngày này Gia Bảo bị bệnh, hắn ngay cả phúc lợi thân thiết cùng ngoan bảo đều không có a...

Lâm Gia Bảo nhìn những hoa đăng treo ở trên cây, “Mấy cái hoa đăng đó thì làm như thế nào?”

“Nếu ngoan bảo người thích, vậy thì treo đi...” Hiên Viên Hân Thừa không thèm để ý mà nói.

“Hoa đăng xinh đẹp như vậy mà treo thật đáng tiếc, hay là phân cho mọi người đi, Khang Nhi cùng An nhi khẳng định cũng rất thích.” Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ nói.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn Nguyên Phúc, chỉ vào hai cái hoa đăng hình hoa mẫu đơn cùng hoa sen nói: “Đem hai cái này đưa qua đi...”

“Dạ.” Nguyên Phúc lập tức phân phó tiểu thái giám đi đưa.

Lâm Gia Bảo lại nói tiếp: “Còn có cấp Thư Nhã, Thư Cầm cùng Nguyên Phúc, đúng rồi còn có Nguyên Khánh, không biết hẳn hiện tại có khỏe không?”

“Tiểu nhân tạ quá Lâm tiểu chủ ban cho, cũng thay Nguyên Khánh cảm ơn ngài, còn vẫn luôn nghĩ hẳn... Nguyên Khánh khôi phục đến thực hảo, tiếp qua mấy ngày nay có thể trở lại hầu bên người tiểu chủ.”

Nguyên Khánh tiểu tử này cũng là mạng lớn, lúc ấy nguy hiểm như vậy, tuy là thụ chút thương, nhưng không có thương tổn đến chỗ yếu hại, nghỉ dưỡng mấy ngày là có thể bình phục.

Lâm Gia Bảo nghe được Nguyên Khánh khôi phục đến hảo, cũng yên lòng.

Du thị bên kia nhận được hoa đăng mà tiểu thái giám đưa tới, vội vàng cho hẳn ban cho.”Phiền toái vị tiểu công công này ...”

Du thị mang hoa đăng hình hoa sen cho An Nhi nhìn, “An Nhi, người xem... Phụ thân người vẫn là nghĩ đến người, lần sau thấy phụ thân người nhất định phải thông minh một chút, nói ngọt một ít, biết không?”

“Dạ.” An Nhi vuốt hoa đăng tinh mỹ, nhu thuận mà gật đầu.

Tống thị bên này cũng nhận được hoa đăng, đem hoa đăng cho Khang Nhi, để cho nàng cầm ở trong tay. “Nhìn... hoa đăng hình mẫu đơn này thật xinh đẹp a, khi Khang Nhi cầm cũng phải cẩn thận, đừng đốt ...”

Tống thị nói xong ý bảo nãi ma ma ở bên cạnh Khang Nhi, “Nhìn một chút...”

Khang Nhi mang theo hoa mẫu đơn xinh đẹp ở trong phòng chạy tới chạy lui, bộ dáng thập phần thích. Nãi ma ma đi theo bên người Khang Nhi khấn trương mà nói:

“Tiểu chủ... Ngài chạy chậm một chút ... cẩn thận ...”

Khang Nhi mới không nghe nãi ma ma, cứ ở trong phòng chạy tới chạy lui, còn thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khanh khách. Nãi ma ma đi theo phía sau, hống nàng nói:

“Tiểu chủ ngài xem hoa đăng này xinh đẹp như vậy, phá hủy liền không hay. Tiểu chủ ngài mau dừng lại, đừng chạy ... Tiểu chủ dừng lại nhìn xem hoa đăng này, thật đẹp nha... Ta đoán hoa mẫu đơn này nhất định là cái đẹp nhất trong Bình Nhạc uyển.”

“Bình Nhạc uyển? sân của quái vật!”

Khang Nhi dừng cước bộ, đột nhiên vừa sợ lại sinh khí đem hoa đăng ném xuống đất, chỉ trong nháy mắt ngọn nến bên trong đã đốt cháy hoa đăng. Nãi ma ma nhanh chóng tiến lên dập tắt lửa, Tống thị nghe thấy động tĩnh lập tức đi tới.

”Đây là làm sao vậy, đang tốt mà sao lại bị cháy. Khang Nhi... Nương không phải nói người phải cẩn thận sao? Đây chính là hoa đăng mà Thái tử điện hạ phái người đưa tới ...”

Tống thị có chút tức giận nói với nãi ma ma: “Không phải bảo người nhìn Khang Nhi sao?”

“Chủ tử, lão nô vẫn luôn đi theo tiểu chủ tử, không biết tại sao tiểu chủ đem ném hoa đăng.” Nãi ma ma oan uổng nói.

“Từ chỗ quái vật đưa tới, ta không cần!” Khang Nhi lớn tiếng nói.

“Quái vật gì? Khang Nhi người không nên nói lung tung?” Tống thị hướng Khang Nhi trách cứ.

Khang Nhi giấy dựa nói, “Từ chỗ quái vật đưa tới, quái vật quần lấy phụ thân. không cho phụ thân đến nhìn Khang Nhi. Quái vật hại chết ...”

Tống thị vội vàng che miệng nữ nhi, nghiêm khắc hỏi: “Khang Nhi người nói bậy gì đó, Khang Nhi những lời này là ai nói cùng người ?”

“Bình thường, người đi theo Khang Nhi như thế nào? Lời này ai nói cùng nàng ?” Tống thị lạnh lùng mà nhìn về phía nữ nhi của Khang Nhi. Nữ nhi quỳ xuống khóc cầu xin tha thứ.

”Chủ tử a, lão nô thật không có nói qua a, ngài cũng không thể oan uổng lão nô a...”

Tống thị nhìn nàng một thân nước mắt nước mũi , trong lòng một trận phiền chán. Nữ nhi này không thể ở lại bên người Khang Nhi. Khang Nhi không biết từ nơi nào nghe được mấy thứ kia, lời này nếu như bị Thái tử điện hạ hoặc là Lâm tiểu thị biết được, vậy thật sự là vô cùng ...

Tống thị tuy thoát nhìn thành thật chất phác nhưng không phải gốc , nàng am hiểu cách điệu thấp bản thân. Hiểu được bảo vệ mình, nàng là nữ nhân đầu tiên của Thái tử điện hạ, cũng là người dựng dục hài tử đầu tiên cho Thái tử điện hạ. Nếu không biết cách điệu thấp mình, nàng làm sao có thể bình an mà ở trong hậu viện của Thái tử điện hạ, chưa từng trở thành uy hiếp trong mắt các nữ nhân khác của Thái tử điện hạ.

Khang Nhi lần thứ hai giấy dựa thoát ra, chạy đến buồng trong. Tống thị theo sát đi vào, ở bên tai Khang Nhi nói:

“Khang Nhi người ngoan a, về sau không thể nói quái vật có biết hay không? Hơn nữa ở trước mặt phụ thân người là Thái tử điện hạ ngàn vạn không thể nói những lời này biết không?”

Lâm tiểu thị hiện tại rất nổi bật, tuy rằng nhìn như thiên chân đơn thuần kì thực tâm cơ thâm tàng bất lộ. Có thể ở trong thời gian ngắn ngủi mà được Thái tử điện hạ chuyên sủng, bỏ Từ Tuyết Doanh, hiện tại lại có Hoàng hậu nương nương làm chỗ dựa. Nàng chính là không dám chọc ... Tống thị cường điệu nhiều lần bên tai nữ nhi, thẳng đến Khang Nhi đáp ứng mới ngừng lời nhai.(^_^).

Ngày hai tháng hai, một đạo thánh chỉ làm cả Thái tử Đông Cung đều chấn kinh. Người trong Bình Nhạc uyển đều quỳ xuống tiếp chỉ, thánh chỉ từ Triệu Dung, hầu cận bên người hoàng thượng tự mình đến tuyên đọc:

Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: tiểu thị Lâm An Trúc của Thái tử, tính tình hiền thực, cần cù nhu thuận, hòa nhã trong sáng, ăm áp thiện lương. Bởi vì có công cứu Hoàng hậu nương nương, đặc biệt tấn phong Trắc quân của Thái tử, khâm thử!

Lâm Gia Bảo tạ ơn, tiến lên tiếp nhận thánh chỉ, cung nhân trong Bình Nhạc uyển đều hướng Lâm tiểu chủ... A không... Là Lâm Trắc quân thỉnh an. Hiền Viên Hân Thừa cũng bảo Khâu má má mở nội khổ phòng, thưởng ngân cho cung nhân trong Bình Nhạc uyển. Bên trong Bình Nhạc uyển một mảnh náo nhiệt vui mừng, tất cả mọi người cảm thấy có thể làm việc ở Bình Nhạc uyển, có chủ tử như Lâm Trắc quân này đúng là vô cùng may mắn cùng vui sướng...

Tin tức Lâm Gia Bảo được tấn phong là Trắc quân rơi vào tay Du thị, vô cùng tức giận, nàng liền đem bề bộn sự hoa đào mà mình yêu nhất,

“Dựa vào cái gì y có vận tốt như vậy!”

Nàng cũng đã vì Thái tử điện hạ sinh ra nhi nữ, song nhi kia vừa nhỏ lại không có con nối dòng ... y dựa vào cái gì... Cung nữ bên người Du thị không dám lên tiếng , yên lặng thu thập từng mảnh nhỏ trên mặt đất, ở trong lòng nghĩ nếu có thể đến Bình Nhạc uyển hầu hạ thì tốt rồi...

Tống thị nghe được tin tức này, nàng cũng không kích động giống như Du thị vậy. Mà là lấy danh nghĩa thân thể nữ nhi bên người Khang Nhi khó chịu vì thế nên nhờ Khâu má má thay nữ nhi ma ma khác. Đối với việc trông giữ cũng như giáo dục Khang Nhi càng thêm nghiêm hơn.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi nhận được thánh chỉ, Hiền Viên Hân Thừa mang theo Gia Bảo đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu thấy Thái tử mang theo Gia Bảo lại thật cao hứng,

“Gia Bảo mau tới đây để Bồn cung nhìn một cái...”

Hoàng hậu cẩn thận mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu của Gia Bảo nói:

“Gầy nhiều như vậy à? Sắc mặt đến là không tời. Bồn cung để Chu má má đưa tới thuốc bổ, có dùng không?”

“Gia Bảo tạ quá Hoàng hậu nương nương đưa tới thuốc bổ, mỗi ngày Gia Bảo đều có sử dụng ...”

Đã nhiều ngày rồi, Lâm Gia Bảo đều bị Hiên Viên Hân Thừa hống uống rất nhiều thuốc bổ dưỡng, hiện tại thần sắc đã tốt hơn nhiều.

Hiên Viên Hân Thừa thấy thái độ mẫu hậu đối với Lâm Gia Bảo là thân thiết hòa ái, trong lòng cũng rất vui vẻ, ngoan bảo của hân quả nhiên là người gặp người thích, về sau bên phía mẫu hậu, hân sẽ không có lực cản quá lớn.

“Gia Bảo người còn nhỏ, phải biết tại khi còn trẻ cần kiêng kị nhất là bị thương, bệnh tình lần này, người nhất định phải điều dưỡng hảo. Gia Bảo, hiện tại người đem thân mình dưỡng cho tốt, tương lai có thể sinh con nối dòng cho Thái tử a...” Hoàng hậu nói với Lâm Gia Bảo, tuy rằng Lâm Gia Bảo là một song oa tử, con nối dòng có chút gian nan, nhưng hoàng hậu vẫn hy vọng Lâm Gia Bảo có thể sinh hài tử cho Thái tử.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo có chút ngại ngùng mà hồi đáp.

Qua đi, hoàng hậu lưu Thái tử cùng Gia Bảo cùng dùng ngọc thiện.

Ngày kế tiếp, Lâm Gia Bảo theo thường lệ, mỗi ngày đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương. Chúng tần phi ở hậu cung cũng rõ ràng cảm thấy thái độ của Hoàng hậu nương nương đối với Lâm Trắc quân có bất đồng. Mọi người hiểu được vị Lâm Trắc quân này hiện tại đã là hồng nhân trước mặt hoàng hậu, cho nên càng thêm thân cận lấy lòng Lâm Gia Bảo. Mà trong triều đình cũng đã bắt đầu coi trọng vị Trắc quân Lâm Gia Bảo này, đây là Trắc quân đầu tiên của Thái tử điện hạ, lại có ân với Hoàng hậu nương nương. Hoàn hảo bối cảnh thân gia của vị Trắc quân này hoàn toàn là không đủ nhìn, lại là song nhi. Không thật sự là một vị tiền đồ bất khả hạn lượng a...

Tháng hai, Vận thái năm thứ sáu, Hoàng Thượng Hiên Viên Chiêu Thâm liên tiếp ban hành hai thánh chỉ. Giáng tội Lệ Vương cùng Tiết thị bộ tộc.

Chỉ phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết: Lệ Vương mưu phản hiện đã đền tội, dòng tộc trực hệ Lệ Vương đều bị tịch thu tài sản, ai phạm tội thì đều bị giết. Tiết thị bộ tộc đại nghịch bất đạo, hiệp trợ Lệ Vương ý muốn soán vị mưu quyền, thiên địa cùng tru, diệt cửu tộc, cả nhà bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội. Khâm thử.

Trong lúc nhất thời, những gia tộc có liên lụy cùng Tiết gia sôi nổi thượng tấu thỉnh tội, bỏ qua hết thảy quan hệ cùng Tiết gia. Giậu đồ bìm leo, các gia tộc thân cận với Tiết gia đều lần lượt nhận tội, hay bị xét nhà. Thế lực Tiết gia bị trừ tận gốc, Tiết gia, một gia tộc đã từng nắm giữ quyền lực khổng lồ, giờ triệt để bị diệt ...

Sau đó, từ trong Thái tử Đông Cung truyền ra tin tức Thái tử phi Tiết Thải Dụ bệnh nặng không trị khỏi nên qua đời, tin tức này không gây quá nhiều sóng gió. Hiên Viên Hân Thừa thỉnh chỉ Thái tử phi Tiết thị là tội thân chi nữ, không có tư cách táng[chôn] ở hoàng lăng, khẩn cầu táng khác, Hoàng Thượng chuẩn tấu. Chúng đại thần trong lòng hiểu được, Thái tử điện hạ là không nguyện ý để Tiết thị chiếm vị trí nguyên thê của hân.

Mà hiện nay, Lâm Gia Bảo trở thành người có phẩm cấp cao nhất trong hậu viện Thái tử Đông Cung, Hiên Viên Hân Thừa thuận thế liền đem quyền quản lý sự vụ trong Đông Cung giao cho Lâm Gia Bảo, Khâu má má sẽ ở bên cạnh hiệp trợ. Lâm Gia Bảo đối với nhiệm vụ mà Thái tử điện hạ giao thực nghiêm túc dụng tâm, cố gắng học tập Khâu má má. Làm việc tuy có chút non nớt, nhưng ngày qua ngày cũng chậm rãi làm tốt hơn. Đăng bởi: admin

31. Chương 31: Trúng Cử

CHƯƠNG 32: TRÚNG CỬ

Cám ơn Tiểu Tiểu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết. (^_^)

Vận Thái tháng hai năm thứ 6, Hoàng Thượng ra lệnh cho Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải đích thân đi Lịch Thành giam trăm con nổi dòng cùng gia quyến Lệ Vương. Hiên Viên Hãn Khải làm việc này phi thường thuận lợi, chẳng những hoàn thành viên mãn nhiệm vụ giam trăm, còn tiêu diệt dư đảng của Lịch Vương. *Kinh tra dư đảng hành động đều là từ Lịch Vương tử trung thuộc hạ tự hành tổ chức* [Tiểu Tiểu : Điều tra ra hành động dư đảng đều là do thuộc hạ tử trung(*) của Lịch vương tự mình tổ chức.(*) tử trung: trung thành tới chết.], cùng Lịch Vương không có vấn đề gì. Con nổi dòng của Lịch Vương cùng thân thiết toàn bộ đều bị xử quyết, cũng không có phát hiện bất luận tung tích gì của Lịch Vương ... Xem ra Lịch Vương thật là đã chết bên trong ngọn lửa kia.

Ba tháng, Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải hồi kinh, nhất thời nổi bật. Nhị hoàng tử tuổi còn trẻ liền lập công lớn, 15 tuổi cũng đã có thể độc lập ban sai, lại hoàn thành xuất sắc như thế. Một ít thần tử có tâm tư lung lay đều âm thầm tính toán, hiện tại trừ bỏ vị trí Thái tử phi cùng hai Thái tử trắc phi còn trống thì Nhị hoàng tử cũng chưa có chính phi cùng trắc phi đâu...

Nhị hoàng tử chính thức vào triều, từ nay về sau cũng tiến nhập vào tầm nhìn của nhóm triều thần ... Hoàng đế thấy Nhị hoàng tử cũng bắt đầu có thể độc chấn một mặt, rất là vui mừng. Hai đứa con trai trưởng là kiêu ngạo trong lòng hẳn ... Xem ra ngày Hiên Viên đế quốc hưng thịnh không xa ...

Tri phủ Từ Châu Thạch Kỳ Sơn không bao lâu liền từ công báo biết được tin tức Lâm Gia Bảo được tấn phong làm Thái tử Trắc quân.

“Tương lai Lâm Gia Bảo này sẽ là một nhân vật nổi bật a...” Thạch Kỳ Sơn nghĩ ở trong lòng.

Thạch Kỳ Sơn trở lại trong phủ nói cùng phu nhân, Thạch phu nhân biết được tin tức này cũng thực giật mình, Lâm Gia Bảo này cư nhiên trong một năm ngắn ngủn liền thăng lên vị trí Trắc quân ...

“Đáng tiếc Nhị nữ nhi Lâm gia kia đã định thân rồi, còn lại một đôi nữ nhân còn nhỏ chưa đến tuổi định thân.” Thạch phu nhân có chút tiếc nuối nói. Nếu có thể làm thân, thì con đường làm quan của tướng công trong tương lai cũng rất có trợ giúp.

“Trước phái người đưa một phần đại lễ đi qua đi...” Thạch Kỳ Sơn phân phó phu nhân.

Trong thị trấn, tri huyện Đỗ Hạng Hanh cũng biết tin tức tốt này. Vội vàng nói cùng sư gia:

“Nhanh chuẩn bị kiệu, bản quan muốn đích thân đi báo tin vui cho Lâm gia ...”

Lâm gia thôn nhìn thấy Huyện thái gia đến, sau đó lại là một trận oanh động, nghe Huyện thái gia báo cho gia đình Lâm Đại Tráng biết là Lâm Gia Bảo được tấn phong là Thái tử Trắc quân, toàn bộ thôn đều náo nhiệt lên, người trong thôn sôi nổi chạy nhanh bẩm báo, Lâm gia thôn thật có một vị quý nhân... một nhà Lâm Đại Tráng cũng bị tin tức tốt này làm hôn mê, Lâm Đại Tráng không dám tin hỏi:

“Gia Bảo làm Thái tử Trắc quân? Đây chính là thật sự?”

“Lâm lão gia a, trên công báo đều viết đâu, là tin tức thiên chân vạn xác. Bản quan cố ý vội tới báo tin vui cho lão ngài ...”

“Làm phiền tri huyện lão gia tự mình tiến đến, mời nhập hàn xá dùng trà...”

Lâm Gia Văn thỉnh Đỗ Tri huyện vào trong nhà. Lúc này ngoài sân Lâm gia đã tụ tập rất nhiều người trong thôn đến xem náo nhiệt. Sư gia Đỗ Tri huyện ngày hôm đó cũng vừa lúc dụng tới Vương chủ bộ, khách khí vấn an hẳn:

“Vương chủ bộ a... thông gia nhà các người quan hệ thật là vô cùng a...” Nói xong thì kể cho Vương chủ bộ về tin tức Lâm Gia Bảo được tấn phong Thái tử Trắc quân.

Vương chủ bộ về nhà cũng vui vẻ tuyên bố việc vui này. Trong lòng Lâm Xuân Nhi vừa cao hứng vừa ghen tị, vốn là nghĩ Lâm Gia Bảo làm Thái tử tiểu thị cũng chỉ là nói cho dễ nghe chút thôi, kỳ thật đó cũng không khác gì một kẻ thông phòng ở gia đình bình thường. Không nghĩ tới đường đệ này của nàng lại có năng lực như vậy ... Cũng may nhà mẹ nàng hiện đã cùng nhà đại bá khôi phục quan hệ, *cái này nàng thật đúng là có thể rất khởi sống lưng tử*[Tiểu Tiểu : nói từ nay có thể ngẩng mặt cao đầu,ưỡn thẳng thắt lưng làm thiếu nữ nãi nãi]...

Lâm Xuân Nhi nghĩ đến không tồi, từ nay về sau, người của Vương gia đối xử với nàng cũng bất đồng. Bà bà mua thêm hai tiểu nha đầu hầu hạ nàng, chi phí cho nàng cũng đều tăng lên không ít, còn chủ động giao ra quyền quản gia. Mà ngay cả Lâm Xuân Nhi *đề chân bán tướng công hai cái thông phòng nha đầu*[Tiểu Tiểu: nói tướng công bán 2 cái nha đầu thông phòng], tướng công của nàng cũng không trách cứ nàng, còn đối xử với nàng rất ôn nhu săn sóc, lời ngon tiếng ngọt. Lâm Xuân Nhi vì thế đắc ý hồi lâu... những danh gia vọng tộc nổi tiếng ở Phái Huyền thậm chí Từ Châu cũng đều biết con dâu Vương chủ bộ là Đường tỷ của Lâm Trắc quân, những phụ nữ quý tộc đó cũng thường xuyên mời nàng tham gia nào là hội ngắm hoa hoặc là thưởng thơ Tuy rằng nàng luôn luôn là tiếp khách bên người Trương Huệ Nương cùng Lâm Cẩm Nhi, nhưng nàng làm không biết mệt. Lâm Xuân Nhi cùng muội muội của nàng Lâm Hạ Nhi không buông tha bất luận một cơ hội lộ diện nào trong các yến hội thượng lưu tại Từ Châu. Lâm Xuân Nhi cảm thấy đây mới là sinh hoạt của Thiếu nữ nãi nãi nhà quan gia mà nàng thầm nghĩ...

Lâm Hạ Nhi nhìn thấy những cảnh y hoa phục, mỹ thực tinh xảo, liền phát thệ rằng trong tương lai nàng cũng muốn có cuộc sống như thế...

Tin tức Lâm Gia Bảo được tấn phong là Thái tử Trắc quân lục tục truyền lưu ở toàn bộ Từ Châu ... Hiện tại một nhà Lâm Đại Tráng thành *Lâm gia thôn trong hương mô mô*[Tiểu Tiểu : ý nói nhà bác Tráng bây giờ là hot issue trong thôn]. Gần xa đều đến nhận quan hệ, mắt thấy Lâm gia này thăng chức rất nhanh , người trong thôn đều muốn dính vào chút quan hệ...

Một nhà Lâm Đại Tráng không chịu nổi sự quấy nhiễu này, mỗi ngày đều phải tiếp đãi rất nhiều danh môn vọng tộc của Từ Châu tới cửa bái phỏng, còn phải đuổi rất nhiều bà mối. Thậm chí việc hôn nhân của Lâm Gia Tài cùng Lâm Tú Nhi cũng đã có người dòm ngó ... Thậm chí trong thôn còn có rất nhiều nhà ủy thác cho bà mối nói nguyên ý đưa nữ nhi đến Lâm gia làm thiếp... trong thôn, Lâm Gia Văn hiện tại thành nam tử được chúng nữ tử muốn gả cho nhất...Lâm Gia Văn có bộ dạng cao lớn thô kệch, eo gấu lưng hổ , tuy là người đọc sách nhưng trong nhà có đông đảo tỷ muội đệ đệ, gia cảnh lại không khá giả. Cho nên cũng không được nữ hài trong thôn thích. Chính là không nghĩ tới, sau khi Lâm Gia Văn thi đậu tú tài, miễn trong nhà thuê điền, binh dịch cùng lao dịch. Trong nhà vì thế cũng dư ra chút ít, thân đệ lại thành quý nhân ở trong cung. Thời điểm chúng nữ tử nhắc tới Lâm Gia Văn đều mang một bộ dáng hâm mộ không thôi ...

Nương của Ngô Xảo Lan mấy ngày trước còn khen tướng công của mình, khen hần dạy học sinh rất tốt, tuyển con rể cũng rất tốt ... nương của Ngô Xảo Lan nghe tin tức nạp thiếp, lo lắng không thôi, vội vàng tới rồi. Lâm Gia Văn thấy nhạc mẫu lo lắng, dõ khóc dở cười,

“Nhạc mẫu đại nhân xin yên tâm, ta chưa từng có suy nghĩ muốn nạp thiếp ...”

“Đúng vậy, bà thông gia đừng lo lắng... Lâm gia chúng ta a là tuyệt không nạp thiếp ...”

Lâm Đại Tráng cũng cam đoan với Ngô thị. Trong mấy ngày nay cư nhiên có người muốn đưa hai nữ tử như hoa đến cho hần làm thiếp, khiến cho Trương Huệ Nương tức giận suốt hai ngày, hiện tại còn chưa dịu bớt. Lâm Đại Tráng cũng thực oan uổng a, hần cũng đâu có muốn đâu.

Một nhà Lâm Đại Tráng lần thứ hai đóng cửa từ chối tiếp khách, nhưng vẫn có vài người chưa từ bỏ ý định ... Lâm gia thật sự không có biện pháp, lặng lẽ mua một tòa nhà ở trấn trên, việc quản lý trong mà tạm thời giao cho gia đình Chu Hải, người một nhà dọn đi trấn trên.

Chuyện Lâm gia chuyển nhà chỉ nói cho một số ít gia đình thân cận biết, sau đó lại mua một ít hạ nhân, có người gác cổng trông cửa, mỗi ngày đuổi đi vài người không cần thiết, cuối cùng cũng thanh tịnh không ít.

Lâm Gia Văn lúc này mới có thể tĩnh tâm ôn tập...(^^). [Y-H: nổi tiếng cũng khổ]

Tần gia, Lâm Cẩm Nhi mới từ nhà mới của Lâm gia trở về, tòa nhà của Lâm gia cách Tần gia không xa, đi lại cũng phương tiện.

“Cẩm nhi người trở lại, thân gia bên kia dần xếp như thế nào? còn cần mua thêm cái gì hay không? Hạ nhân có đủ hay không?” Tần thái thái thấy con dâu trở về, quan tâm hỏi.

Trước đó, Tần gia đã bắt đầu cùng hoàng thượng Tề gia hợp tác, sinh ý mở rộng không ngừng gấp đôi. Mỗi tháng đều kiếm được rất nhiều, Tần Khải Hành mỗi ngày đều tràn ngập nhiệt tình, một lòng nghĩ muốn phát triển cơ nghiệp của Tần gia ngày càng lớn mạnh ... Tần thái thái nhận định Lâm Cẩm Nhi là phúc tinh của Tần gia, đối xử với con dâu này càng coi trọng. Nghe nói một nhà thân gia muốn tới trấn trên ở, thấp phần cao húng.

“Đều dần xếp hảo , cũng không thiếu cái gì .” Lâm Cẩm Nhi trả lời.

“Vậy là tốt rồi, chờ thêm đoạn thời gian, để thân gia bọn họ ổn định xuống, Tần gia chúng ta sẽ chính thức đi báỉ phỏng một chút.” Tần thái thái nghĩ người hai nhà đều ở gần nhau, sau này cần thường xuyên đi lại.

Đảo mắt đến tháng mười, Lâm Gia Văn đến Từ Châu tham gia thi hương. Trên Yết bảng ghi tên Lâm Gia Văn ở hạng đầu. Lâm Gia Văn đứng hạng nhất thi hương, được giải Nguyên. Lâm gia lập tức đốt pháo chúc mừng, sau đó mở yến hội tại tửu lâu tốt nhất trấn trên, mở tiệc chiêu đãi ân sư thân bằng, Từ Châu tri phủ, Phái Huyền tri huyện cùng các đại nhân vật khác ở Từ Châu nếu không tự mình đến thì cũng phái người đưa hạ lễ tới. Lâm Đại Tráng uống đầy mặt đỏ bừng, trong một năm này, trong nhà đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, các con đều có tiền đồ như vậy, thật hảo...

Những ngày kế tiếp, Lâm gia xã giao lại nhiều hơn. Từ nay về sau Lâm gia nhảy lên trở thành gia tộc mới phát ở Từ Châu.

Lâm Gia Văn cũng không vì đoạt được giải Nguyên liền tự đắc tự mãn. Lâm Gia Văn quyết định không tham gia thi hội sang năm, hẳn cho mình hai năm chuẩn bị, để bổ sung kiến thức phong phú cho bản thân sau đó mới tham gia thi hội. Với năng lực hiện tại của hắn, rất có thể thi đậu Tiến sĩ, nhưng muốn trở hết tài năng ở một nơi hội tụ tất cả những người ưu tú trong toàn, để có thể dẫn đầu, hắn chưa làm được. [Y_H: rất biết lượng sức (^^)] Hiện tại Lâm Gia Bảo có thân phận Thái tử Trắc quân, Lâm Gia Văn hẳn là đại ca của Gia Bảo, tương lai là trụ cột của Lâm gia, cần phải chăm chỉ khắc khổ mà cố gắng lại cố gắng, vì Gia Bảo, vì thân nhân, vì Lâm gia, và vì bản thân hắn. Lâm Gia Văn cảm thấy mình gánh vác trách nhiệm thật trọng đại...

Lâm Gia Văn đem quyết định nói cùng ân sư cũng là nhạc phụ của hắn, chiếm được lão thượng khen ngợi. Một nhà Lâm Đại Tráng cũng thực duy trì quyết định của đại nhi tử.

Lâm Gia Bảo nhận được thư nhà mà Lâm gia gửi tới, biết được đại ca trung cử nhân, còn đạt được giải Nguyên, y phi thường cao húng thay cho đại ca ...

Hiên Viên Hân Thừa biết tin tức, cố ý chọn đọc bài thi của Lâm Gia Văn, hắn sợ vì Lâm Gia Bảo làm Thái tử Trắc nên giám khảo sẽ bị ảnh hưởng, nhưng tài văn chương của Lâm Gia Văn quả thật không tồi, rất có tài.

Đời trước Lâm Gia Văn mặc dù thi đậu cử nhân nhưng thứ tự cũng không đứng đầu. Mà sau khi Lâm Gia Bảo qua đời, Lâm Gia Văn cũng buông tha cơ hội tham gia thi hội, chỉ ở tại Phái Huyền xây dựng một ngôi trường để dạy học, quãng đời còn lại cũng không còn có tham gia bất kỳ khoa khảo nào nữa...

Hiên Viên Hân Thừa nghĩ cả đời này Lâm Gia Văn là thực cố gắng , tương lai với hắn mà nói ngược lại một người tài có thể dùng ...

Lâm Gia Bảo bắt đầu đề bút viết thư nhà , hiện tại chữ viết Lâm Gia Bảo đã có tiến bộ rất lớn. *Công tĩn tế chỉnh chữ nhỏ sôi nổi chỉ thượng*[Tiểu Tiếu: Khéo léo tĩn tế chỉnh hảo chữ nhỏ trên giấy], đầu tiên Lâm Gia Bảo hỏi thăm mỗi người trong nhà, sau đó nói về sinh hoạt hằng ngày của mình ở trong cung, nói rằng Thái tử điện hạ cùng Hoàng hậu nương nương đều đối với y thực tốt, y ở trong cung rất vui vẻ hạnh phúc...

Lâm Gia Bảo viết xong thư nhà sau đó sẽ cho Hiên Viên Hân Thừa nhìn, Lâm Gia Bảo cảm thấy mình có thể cùng người nhà thư từ qua lại đã là thiên đại ban ân . Nếu y không cẩn thận nhắc tới cái gì không nên ở trong thư thì không tốt, cho nên Lâm Gia Bảo viết xong đều sẽ giao cho Hiên Viên Hân Thừa kiểm tra.(^.^)

Hiên Viên Hân Thừa cười, cầm thư nhà Gia Bảo viết xem xét, kỳ thật hắn cũng không thêm để ý trong thư sẽ có cái gì kiêng kị, bất quá nhìn ngoan bảo để ý cẩn thận như vậy, hắn cũng vui vẻ phối hợp. Rất nhanh xem xong thư nhà ngoan bảo viết, Hiên Viên Hân Thừa đề bút sửa chữ sai cho Gia Bảo , không sai... chính là sửa chữ sai, việc sửa chữ sai này cũng không phải làm không công, một chữ sai là một nụ hôn của ngoan bảo ...Cho nên khi Lâm Gia Văn đọc thư nhà của Gia Bảo gửi về, khóe miệng tổng là mất tự nhiên run rẩy. Nhờ phúc của đệ đệ Gia Bảo, Lâm Gia Văn thường xuyên có thể nhìn thấy nét chữ đẹp của Thái tử điện hạ ...

Trong thư của Gia Bảo thường thường có thể nhìn thấy mấy chữ được sửa sai, chữ viết kia vừa thấy liền biết là không phải Gia Bảo viết. Vậy người viết là ai đây, vừa thấy đầu bút lông sắc bén, cá tính trương dương chỗ nào còn đoán không ra là Thái tử điện hạ đâu...

Lâm Gia Văn có chút lo lắng, đệ đệ ngay trước mặt Thái tử điện hạ viết thư, tự nhiên đều nói mọi thứ rất tốt, chính là nếu chịu ủy khuất khẳng định cũng không thể viết ra .. ai!...

Sửa chữ sai xong, Lâm Gia Bảo bỏ thư vào trong phong bì rồi dán lại. Hiên Viên Hân Thừa một phen đem Lâm Gia Bảo để lên án thư,

“Mấy cái hôn... Ân... Ngoan bảo?”

“Ba cái...”

Lâm Gia Bảo thành thật trả lời, Gia Bảo chủ động vòng tay qua cổ Hiên Viên Hân Thừa, dâng lên đôi môi của mình. Sửa chữ sai tặng hôn môi đã là tình thú nho nhỏ của bọn họ ...(^^)

Hiên Viên Hân Thừa say mê, bảo bối chủ động hiến hôn khiến hắn không thể tự kiềm chế...Quá ngọt ... Hiên Viên Hân Thừa dần dần nắm giữ chủ động, làm sâu sắc hôn môi. Hai tay cũng bắt đầu vuốt ve cơ thể Gia Bảo.

”Ngoan bảo... Bảo bối của ta, thật muốn một hơi ăn người...” Hiên Viên Hân Thừa nổi lên phản ứng, trên vành tai của bảo bối, hắn mút vào thật mạnh ...

“Ân... Gia Bảo nguyện ý cho tướng công ăn...” Lâm Gia Bảo nhớ tới Hoàng hậu nương nương nói muốn y vì Thái tử sinh con nối dòng, cố lấy dũng khí nói với Hiên Viên Hân Thừa. [Y-H: ha ha, thôi rồi]

Hiên Viên Hân Thừa hút khí thật sâu, nói bên tai ngoan bảo:

“Không... Ngoan bảo, chúng ta chờ một chút, bảo bối cố dưỡng dưỡng thân mình, chờ sang năm vào ngày sinh nhật ngoan bảo được mười sáu tuổi, tướng công ta nhất định sẽ hảo hảo yêu thương người...”

Hiên Viên Hân Thừa hạ quyết tâm phải đợi bảo bối hết mười sáu tuổi mới chạm y. Kiếp trước, khi bảo bối mới mười lăm tuổi, hắn đã muốn y, sau đó ngoan bảo mang thai, bị con tiện nhân Từ thị kia thiết kế rơi vào trong hồ băng lạnh lẽo, mất hài tử, còn bị thương thân mình không thể lại mang thai ... Tuy rằng kim thể Từ thị đã chết, nhưng Hiên Viên Hân Thừa vẫn sợ lịch sử sẽ tái diễn, kiếp này, đối với Gia Bảo hắn thật không dám mạo hiểm bất luận cái gì ...

— Đăng bởi: admin

32. Chương 32: Nhìn Nhau

CHƯƠNG 33: NHÌN NHAU

.

Một ngày Lâm Gia Bảo đi thỉnh an Hoàng hậu nương nương, sau khi hoàng hậu cùng Gia Bảo dùng qua ngọc thiện, hoàng hậu nói với Gia Bảo:

“Gia Bảo, người đừng trở về trước, trong chốc lát có các mệnh phụ mang theo nữ quyến đến thỉnh an Bồn cung, người cũng ở lại nhìn chút đi.”

“Dạ.”

Thái giám bên ngoài Vĩnh Thọ cung báo lại:

“Bắc quang Tổng đốc phu nhân mang theo nữ, Lễ bộ thị lang phu nhân mang theo nữ, Tây tĩnh bá phu nhân mang theo nữ cầu kiến.”

“Tuyên các nàng vào đi.”

Đoạn thời gian này Hoàng hậu thực thư thái, hai con trai trưởng của mình đều xuất sắc như vậy. Đầu năm loại bỏ Lịch Vương cùng Tiết gia, từ nay về sau sẽ thấy không buồn phiền. Đến sang năm thân mình Thái tử cũng sẽ được điều trị tốt, hiện tại nàng cũng có thể an tâm xuống. Tuy rằng năm sau mới cử hành tuyển tú, nhưng thiệt nhiều mệnh phụ thế gia đại tộc cũng đã bắt đầu hành động.

Ba vị thiên kim lần này tới đều là người mà hoàng hậu nhìn trúng, hoàng hậu nghĩ để Gia Bảo thấy các nàng trước, sau đó quen thuộc tính tình của các nàng.

Bắc quang Tổng đốc phu nhân, Lễ Bộ thị lang phu nhân, Tây tĩnh bá phu nhân, từng người một mang theo nữ nhi tiến lên bái kiến Hoàng hậu nương nương.

“Bái kiến Hoàng hậu nương nương, cấp Hoàng hậu nương nương thỉnh an!”

“Miễn lễ.” Hoàng hậu nhìn ba nữ hài nhi như hoa như ngọc trước mắt, “Thật là trẻ tuổi xinh đẹp a... Nhìn ba nàng, ai! Bồn cung cảm thấy chính mình cũng già rồi.”

“Hoàng hậu nương nương ngài ung dung hoa quý, quốc sắc thiên hương, một chút cũng không già đâu.” Tây tĩnh bá phu nhân tán dương Hoàng hậu nương nương.

Hoàng hậu nhìn nữ nhi của Tây tĩnh bá là Ôn Văn Thiển, “Thiển nhi đảo mắt đều lớn như vậy, Bồn cung còn nhớ rõ bộ dáng của người khi còn quần tã đâu... Bộ dạng thật là tốt a!”

“Tiểu nữ tử Ôn Văn Thiển thỉnh an Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương khen trật rồi.” Ôn Văn Thiển tiến lên cấp Hoàng hậu nương nương hành lễ vãn an.

Nữ nhi của Tây tĩnh bá; Ôn Văn Thiển; năm nay 16 tuổi, Ôn gia là thế gia đại tộc, tổ tiên Ôn gia còn từng cưới công chúa. Ôn gia nhiều lần chìm nổi, nhưng ở Hiên Viên vương triều luôn có chức phận riêng, có thể thấy được gia tộc này có liên hệ thâm hậu. Nhất cử nhất động của Ôn Văn Thiển có thể nói là điển phạm của nữ nhi thế gia, mặc dù dung mạo của nàng không là xuất sắc nhất, nhưng một thân khí chất lạnh nhạt nhã nhặn lịch sự làm người ta nhìn không được tán thưởng. Ôn Văn Thiển này bất luận là bối cảnh gia thế, bộ dạng hay tính tình đều là người mà trong lòng hoàng hậu lựa chọn làm Thái tử phi cũng như là quốc mẫu tương lai. Hoàng hậu nhìn Ôn Văn Thiển, vừa lòng gật gật đầu. Hoàng hậu nhìn về phía người ngồi bên cạnh Tây tĩnh bá phu nhân, Lễ bộ thị lang phu nhân Trương thị cùng nữ nhi của nàng là Trương Thuần Vĩ,

“Gọi là Thuần phải không? Bồn cung còn chưa từng thấy qua đâu... Thật là một hài tử làm cho người ta thích a.”

Lễ bộ thị lang Trương Đình Huy là Hàn lâm học sĩ, môn sinh đông đảo, về phía văn thần cũng rất có uy vọng. Hiện giờ Lễ bộ Thượng thư tuổi tác đã cao, Trương Đình Huy là người tốt nhất để kế nhiệm.

Nếu nói đến dung mạo thì Trương Thuần Vĩ có bộ dạng đẹp nhất trong ba nữ tử ở đây, có thể nói là người đẹp hơn hoa... Đáng tiếc không được hoàn mỹ chính là Trương Thuần Vĩ vì thân mình yếu, là một đứa trẻ bị sinh non nên từ nhỏ đã có nhiều bệnh. Trương Thuần Vĩ năm nay 14 tuổi, thân hình tinh tế, làn da trắng nõn, có một loại bệnh thái mỹ cảm, thực có thể khiến cho nam tử có ý muốn bảo hộ...

Hoàng hậu lại nhìn về phía Bắc quang Tổng đốc phu nhân cùng tiểu nữ nhi của nàng Diêu Ngọc Lam,

“Đây chính là đệ nhất tài nữ ở kinh thành đi? Diêu phu nhân thật sự là hảo phúc khí, *con trai trưởng đích nữ cũng như này cho ra sắc*.”

Hoàng hậu mới vừa nói con trai trưởng của Bắc quang Tổng đốc là tử Diêu Ngọc, hiện đã là thủ hạ đắc lực của Chinh xa hầu. Diêu Ngọc khi còn trẻ đã dùng võ nghệ của chính mình thi đấu Võ Trạng nguyên, sau đến dưới trướng Chinh xa hầu, hiện giờ Diêu Ngọc đã là Đô úy, tiền đồ sáng sủa vô cùng.

Chinh xa hầu Vương Trấn là thân huynh trưởng của hoàng hậu, Vương Trấn trấn thủ phương Bắc nhiều năm, chinh chiến nửa đời hiện đã đến trung niên. Uy hiếp lớn nhất của Phương Bắc là Man tộc đã bị diệt, hoàng đế hữu ý điều Vương Trấn hồi kinh. Mà người được chọn đứng ra tiếp nhận vị trí của Vương Trấn rất có thể là Diêu Ngọc.

Phụ thân Diêu Ngọc Lam là Bắc quang Tổng đốc, quản hạt vùng Bắc quang, cũng là quyền cao chức trọng. Có phụ thân cùng huynh trưởng như vậy, thân phận Diêu Ngọc Lam làm Thái tử trắc phi tự nhiên không thể tốt hơn. Mà bản thân Diêu Ngọc Lam cũng thực ưu tú, Diêu Ngọc Lam là yêu[yêu quý]nữ của Diêu phu nhân, từ nhỏ được sủng ái gấp đôi, dụng tâm bồi dưỡng. chính Diêu Ngọc Lam cũng là một người mạnh mẽ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều giỏi. Năm trước Diêu Ngọc Lam mới 13 tuổi, trước đây hoàng công chúa tổ chức bữa tiệc ngắm hoa, *nàng một thủ vịnh hà thơ diễm kinh tứ tòa*, từ đó danh hiệu tài nữ ở kinh thành dần dần được truyền ra.

Diêu Ngọc Lam làm người thanh lãnh cao ngạo, vừa mới nghe Hoàng hậu nương nương khen Ôn Văn Thiển bộ dạng hảo, trong lòng nàng không phục lắm. Ở đây, trong ba nữ tử, xuất sắc nhất tất nhiên người tài mạo song toàn như nàng.

Diêu Ngọc Lam biết mục đích mà Hoàng hậu nương nương tuyên các nàng tiến cung. Nàng rất có tự tin, nếu nói là thiên hạ có nam tử nào xứng đôi với nàng, thì cũng chỉ có người văn võ song toàn, thân phận quý trọng như Thái tử điện hạ mà thôi. Bản thân nàng cho là mình có lẽ chỉ có thể làm Thái tử trắc phi, không nghĩ tới lại nghe được tin tức Thái tử phi chết bệnh. Thật sự là lão thiên gia cũng giúp nàng, vị trí Thái tử phi nhất định là về tay nàng rồi. [Y-H: mình thích cô gái tự tin như thế này, suy nghĩ ko gì sai, hy vọng bạn này đừng có hành động gì quá ngốc]

Diêu Ngọc Lam biết Ôn Văn Thiển là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nàng, bối cảnh gia sự của Ôn Văn Thiển hơn nàng một bậc. Mà Trương Thuần Vĩ, một bệnh Tây Thi[kiểu như: người đẹp bệnh tật] nàng không lo lắng, một kẻ đoản mệnh khẳng định không là đối thủ của nàng.

“Hoàng hậu nương nương, đây là kinh Phật mà tiểu nữ tử vì Hoàng hậu nương nương mà sao chép. Nghe nói Hoàng hậu nương nương thích lễ Phật, cố ý sao chép kinh Kim Cương để bày tỏ kính ý, thỉnh Hoàng hậu nương nương vui lòng nhận cho.” Diêu Ngọc Lam hai tay đưa lên kinh Phật được sao hảo.

Chu má má bên người Hoàng hậu tiến lên nhận lấy, sau đó giao cho Hoàng hậu nương nương. Hoàng hậu lật xem một chút, “Chữ viết xinh đẹp như vậy Bồn cung là lần đầu tiên nhìn thấy đâu!”

Hoàng hậu thấy Gia Bảo cũng đứng một bên mà nhìn, liền đem kinh Phật tùy tay cho Lâm Gia Bảo.”Gia Bảo người cũng tới nhìn xem đi...”

“Chữ viết này thật xinh đẹp a...” Lâm Gia Bảo nhìn chữ kia, ca ngợi từ đáy lòng.

Hoàng hậu cũng giới thiệu Lâm Gia Bảo cho các nàng, “Đây là Lâm Trắc quân của Thái tử Đông Cung mới được tấn phong.”

Mọi người đồng thời hướng Lâm Gia Bảo hành lễ, tất cả mọi người đều bắt đầu đánh giá Lâm Trắc quân trong lời đồn này. Trong lòng Diêu Ngọc Lam là khinh thường Trắc quân song nhi này, nhưng đáng giận chính là nàng cư nhiên phải hành lễ với một song nhi có xuất thân là một cung nhân, trong lòng rất là bất bình, âm thầm thề một ngày nào đó sẽ làm cho Lâm Trắc quân này quỳ lạy hành lễ với nàng.[Y-H: mơ đi cưng, vai chính đó]

Chờ các nàng đi rồi, hoàng hậu hỏi Lâm Gia Bảo, “Gia Bảo người cảm thấy ba vị thiên kim này như thế nào?”

“Tất nhiên vô cùng tốt, đều rất xuất sắc, Gia Bảo mặc cảm...” Lâm Gia Bảo mơ hồ hiểu được câu hỏi dụng ý của Hoàng hậu nương nương.

“Gia Bảo người cũng không cần khiêm tốn, Bồn cung nghe nói người quản lý cung vụ ở trong cung Thái tử rất tốt. Ba vị này tính tình đều không tồi, người hẳn là có thể cùng các nàng ở chung một chỗ.” Hoàng hậu

lôi kéo tay Lâm Gia Bảo nói, “Gia Bảo người đừng lo lắng, bất kể như thế nào người còn có Bổn cung đâu, về sau có Bổn cung nhìn, sẽ không để cho người bị khi dễ ...” (^_^).

Sau giờ ngộ Hiên Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo ngủ trưa, nhìn ngoan bảo lẩn qua lộn lại, “Ngoan bảo... Làm sao vậy? có tâm sự? Là có người nói gì đó với người sao? Đến, nói cho tướng công nghe nào...”

Lâm Gia Bảo nằm ngửa ở trong ngực Hiên Viên Hân Thừa, nói đến việc hôm nay y nhìn thấy ba vị thiên kim tiểu thư ở trong Vĩnh Thọ cung. “Hoàng hậu nương nương nói để ta về sau cùng các nàng hảo hảo ở chung...”

“Ngoan bảo người không cần lo lắng việc này... Còn nhớ rõ tướng công hứa hẹn không?” Hiên Viên Hân Thừa nghiêng người đối mặt với Lâm Gia Bảo, thâm tình mà nhìn thẳng y .

Lâm Gia Bảo nhìn ánh mắt Hiên Viên Hân Thừa, y có thể cảm thụ được tràn đầy tình yêu. Y rất muốn tin tưởng hứa hẹn của Hiên Viên Hân Thừa, Hiên Viên Hân Thừa cũng vẫn luôn dùng hành động để chứng minh, hai năm gần đây thật sự chỉ có y một người. Chính là...

“Đừng nghĩ nhiều, tướng công sẽ có biện pháp ... An tâm ngủ đi... Ngoan bảo, hiện tại nhiệm vụ thiết yếu chính là hảo hảo bảo dưỡng thân mình, thêm nhiều thịt chút,cao hơn một chút.” Hiên Viên Hân Thừa xoa bóp cái mũi nhỏ của ngoan bảo.

“Ân... Ta biết rồi... Vì về sau sinh bảo bảo... Dưỡng hảo thân thể!” Lâm Gia Bảo biết nếu là y có thể sinh nhiều con nối dòng cho Thái tử điện hạ, Hoàng hậu nương nương nhất định cũng sẽ thật cao hứng, sẽ càng thích y.

“Thật ngoan... Tương lai ngoan bảo người sẽ giống như nương của người, chúng ta sinh sáu hài tử thế nào?” Hiên Viên Hân Thừa nghĩ lại, lắc lắc đầu, “Sáu nhiều lắm, sợ thân mình người ăn không tiêu... Ân sinh bốn liền hảo... Ân... Ba cái cũng có thể...” (^_^).

“Hảo...”

Ở trong lòng Lâm Gia Bảo nghiêm túc tự hỏi về lời nói của Hiên Viên Hân Thừa, nếu y có thể giống mẹ mà sinh được sáu hài tử, huynh đệ tỷ muội làm bạn với nhau cùng lớn lên... Nghĩ nghĩ cũng chậm chậm chìm vào mộng đẹp...

Hiên Viên Hân Thừa không có ngủ , ở trong lòng hồi ức về kiếp trước , cố gắng nhớ lại ba người Diêu Ngọc Lam, Trương Thuần Vĩ, Ôn Văn Thiển mà Gia Bảo nói.

Kiếp trước Diêu Ngọc Lam cũng là phi tử của hắn, là một nữ nhân rất có dã tâm, ý vào phụ huynh quyền cao chức trọng, một lòng muốn cho con trai của nàng kế thừa ngôi vị hoàng đế. Nữ nhân như vậy, Hiên Viên Hân Thừa sẽ không để cho nàng lại đi vào trong cung, có cơ hội tiếp xúc đến ngoan bảo của hắn.

Trương Thuần Vĩ, Hiên Viên Hân Thừa rất có ấn tượng , Trương Thuần Vĩ ở kinh thành nổi danh là bệnh mỹ nhân, từ nhỏ có thể sống đến cập kê đã là không tồi, tuy có thể nói tuyệt sắc, nhưng hồng nhan bạc mệnh, Hiên Viên Hân Thừa nhớ rõ Trương Thuần Vĩ hình như vào Vận Thái năm thứ tám liền hương tiêu ngọc vẫn ...

Ôn Văn Thiển, Hiên Viên Hân Thừa nhớ rõ kiếp trước bởi vì phụ hoàng cùng mẫu hậu liên tiếp mất đi. Ôn Văn Thiển khi đó mới vừa hoàn hiếu tổ phụ, sau chính là quốc hiếu, sau đó nữa Ôn gia lại có trường bối lực tục qua đời. Ôn Văn Thiển bởi vì giữ đạo hiếu chậm trễ hoa kỳ. Sau lại gả cho tôn thất Vương gia làm kế thê. Ôn Văn Thiển không hổ là đích nữ thế gia, đối xử với con riêng của Vương gia giống như con ruột, làm việc xử thế đều rất chuẩn mực, được nữ quyền trong kinh nhất trí khen ngợi. Hiên Viên Hân Thừa nghĩ Ôn Văn Thiển này là một nữ nhi tốt , kim thể nàng hẳn là sẽ không chậm trễ hoa kỳ, gia thế cùng nhân phẩm của Ôn Văn Thiển rất xứng với đệ đệ của hắn là Hiên Viên Hân Khải.

Kiếp trước Hiên Viên Hân Khải mất lúc tráng niên, điều này vẫn luôn là tiếc nuối trong lòng Hiên Viên Hân Thừa. Hiên Viên Hân Khải đi quá sớm nên còn không có thành thân, không có con cái. Kiếp trước Hiên Viên Hân Thừa đành phải đem tiểu nhi tử của mình cho đệ đệ làm con thừa tự, như vậy về sau, đệ đệ coi như là có người kế nghiệp...Cả đời này, tự đáy lòng Hiên Viên Hân Thừa hy vọng đệ đệ có thể sớm thành gia lập nghiệp, tương lai có thể con cháu cả sảnh đường, trường mệnh trăm tuổi!

Đăng bởi: admin

33. Chương 33: Trắc Phi

CHƯƠNG 34: TRẮC PHI

Trong ngự thư phòng, Hoàng Thượng lật xem tấu chương, trên mặt lộ vẻ vui mừng cùng Thái tử nói chuyện.

“Lần này công trình phòng lũ tiến triển nhanh chóng, đê phòng vùng Giang Châu đã xây dựng hoàn tất, đoạn kênh đào ở Giang Châu cũng đã mở cùng Lạc hà tương thông. Quân dân hợp tác đúng là chủ ý không tồi, xác thực gia tốc không ít. Công trình trị thủy ở Lạc thành lần này có thể xem như một đại công tích của dân, cùng Hiền Viên để đô ta.”

“Đều là nhờ hồng phúc của phụ hoàng mới có thể tiến triển thuận lợi như vậy. Chỉ cần tiếp tục như thế, không đến hai năm có thể đem kênh đào ở Hồ châu, Giang Châu, Lịch Thành, Lạc thành đều tương thông, vận chuyển thủy lộ tiện lợi cùng thương mại phồn vinh, tất cả đều là chuyện tốt”. Hiền Viên Hân Thừa nói.

Kim thể có quân đội tham dự công trình, tốc độ hoàn thành so kiếp trước nhanh hơn rất nhiều. Ở kiếp trước, Hiền Viên Hân Thừa nhận thấy sau khi đào đều tương thông sẽ có rất nhiều ảnh hưởng đến Hiền Viên vương triều.

“Sang năm trăm sẽ cho người đi dò xét vùng Giang Châu ...” Hoàng Thượng nói với Thái tử. “Người là thái tử mà trăm chọn, trăm cũng hy vọng người có thể ở vị trí của mình mà quan tâm nhiều hơn đến sơn sơn thủy thủy của Hiền Viên đế quốc, như vậy người mới có thể hiểu rõ hơn dân tình.”

“Dạ. Nhi thần nhất định không cô phụ kỳ vọng của phụ hoàng.”

Hiền Viên Hân Thừa quỳ xuống hứa hẹn, hân vận luôn thực cảm ơn với phụ hoàng giáo dục cùng bồi dưỡng hân, kiếp này hân nhất định hảo hảo xử lý giang sơn mà phụ hoàng truyền thừa cho hân.

Hoàng Thượng lại cùng Thái tử nói lên sự tình tuyển tú sang năm,

“Ba tháng sang năm là tuyển tú, mẹ người có ý là muốn người thú Thái tử phi, nạp hai trắc phi. Nếu tuyển tú lần này người có vừa ý ai thì cũng có thể chọn. Người thân là Thái tử, hiện giờ thân mình cũng đã được điều trị không sai biệt lắm, đã đến lúc hậu viện của người cần gia tăng một ít, hiện tại, hậu viện của người quá ít, không ra bộ dáng gì...”

Hiền Viên Hân Thừa trầm mặc nửa ngày, ngẩng đầu hỏi phụ hoàng:

“Mẫu hậu có nói chọn người không?”

“Việc lựa chọn Thái tử phi còn chưa có định ra, mẹ người nói đích nữ của Ôn gia là Ôn Văn Thiên không tồi, người xem thế nào? Về vị trí Trắc phi, đích nữ của Lễ bộ thị lang Trương Thuần Vĩ, đích nữ của Bắc Quảng Tổng đốc Diêu Ngọc Lam đều là những người không tồi.” Hoàng Thượng nói xong, hỏi Thái tử: “Người có thể có hướng vào đó chọn người sao?”

Hiền Viên Hân Thừa nghĩ nghĩ nói: “vị trí Trắc phi thì đích nữ của Lễ bộ thị lang cũng không tệ, ở trong triều, Trương thị lang rất có uy vọng bên phía văn thần. Mà phụ huynh[cha và anh] của Diêu Ngọc Lam đều chiếm địa vị cao, nhi thần không muốn nạp một nữ tử có mẫu tộc như vậy làm trắc phi. Hơn nữa, nhi thần không nghĩ lập tức thú Thái tử phi, dù sao đối ngoại vừa mới tuyên bố Tiết thị chết bệnh, cũng đã miễn tư cách nàng nhập hoàng lăng. Nếu sang năm lập tức tái giá Thái tử phi, không khỏi có chút lương bạc. Đích nữ Ôn gia nghe nói rất tốt, đệ đệ cũng không nhỏ, cũng là thời điểm thú chính thê.”

Hoàng Thượng nghe Thái tử nói xong, liếc mắt Thái tử một cái.”Không nghĩ thú Thái tử phi, thật sự là bởi vì nguyên nhân này sao?”

“Nhi thần không dám lừa gạt phụ hoàng, nhi thần cho rằng mẫu hậu tuyển ba người này cùng tú nữ năm sau cũng không thể đảm nhiệm vị trí Thái tử phi.”

Hiên Viên Hân Thừa đáp thực lòng, cả đời này trừ ngoan bảo của hắn ra, không ai có thể cùng hắn sóng vai. Hoàng Thượng nghe Thái tử nói xong, thở dài. Hiển nhiên câu trả lời của Thái tử không làm hắn vừa lòng.

“Chờ tuyển tú năm sau tái định đoạt đi... , tóm lại tuyển tú sang năm người ít nhất phải nạp thêm một trắc phi.”

“Dạ. Phụ hoàng... Sang năm đi Giang Châu, đường rất xa, nhi thần muốn mang Lâm Trắc quân đi chung.” Hiên Viên Hân Thừa nói với Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng nghĩ nghĩ sau đó gật đầu đồng ý, thâm ý nói: “Mang theo Trắc quân đi chung cũng không phải là không thể được, nhưng trăm phải nhắc nhở người, làm thái tử, con nối dòng là trọng yếu nhất !”

“Tạ phụ hoàng ân điển, nhi thần hiểu được, nhi thần sẽ không để cho phụ hoàng ngài thất vọng .” Hiên Viên Hân Thừa trịnh trọng nói.

Hiên Viên Hân Thừa từ ngự thư phòng đi ra, cũng không có lập tức về Bình Nhạc uyển, mà trực tiếp đi đến Vĩnh Thọ cung, một mình thấy mẫu hậu, Hiên Viên Hân Thừa nói cho mẫu hậu nghe về chuyện tuyển tú mà hôm nay hắn cùng phụ hoàng thảo luận.

“Trương Thuần Vĩ kia vì xuất thân từ dòng dõi thư hương, tính tình dịu ngoan người cũng xinh đẹp, chính là nhìn thân mình có chút yếu... Tương lai con nối dòng sợ..., Bỗng cũng có chút lo lắng. Ngược lại cảm thấy Diêu Ngọc Lam kia tốt hơn một chút, nếu không người đều nạp cả hai đi.” Hoàng hậu nói ra băn khoăn trong lòng mình.

“Nhi thần không thích Diêu Ngọc Lam, còn tuổi nhỏ đã có tiếng là kinh thành đệ nhất tài nữ, ở kinh thành cũng không ít danh môn tài nữ, *nắm chắc uẩn mọi người tộc nữ cái gì không là tài hoa hơn người*. Nhưng vì sao chỉ truyền ra một cái tên của một nữ hài tử vừa mới cập kê như vậy? có thể thấy được đây là một nữ tử rất có dã tâm. Bên người nhi thần còn có Gia Bảo, trải qua chuyện của Từ Tuyết Doanh, nhi thần không nghĩ để cho một nữ tử như vậy ở trong Đông Cung.”

Hiên Viên Hân Thừa nói như đinh đóng cột rằng hắn không chịu tiếp nhận Diêu Ngọc Lam. “Về phần thân mình Trương Thuần Vĩ, mẫu hậu ngài không cần lo lắng, Tiền thái y bên người nhi thần y thuật cao siêu, có thể cho Tiền thái y điều trị cho nàng, chờ đến tháng ba năm sau lúc tuyển tú hắn là cũng tốt. Về phần Ôn Văn Thiển là một người tốt, cho nên cấp cho đệ đệ làm chính phi. Ôn Văn Thiển lớn hơn đệ đệ một tuổi, tính tình trầm ổn, vừa xứng với người tính tình hấp tấp như đệ đệ.”

Hoàng hậu nghe xong Thái tử nói cũng thấy có lý, hoàng hậu thấy hai con đứa con trai trưởng của nàng huynh hữu đệ cung, Thái tử cũng có thể suy nghĩ chu toàn cho Nhị hoàng tử, trong lòng rất là vui mừng. Đối với đề nghị của Thái tử, hoàng hậu cũng thấy không tồi. Mà Thái tử lại nhắc tới Gia Bảo, hoàng hậu nghĩ đến tính tình Gia Bảo nên cũng có chút cân nhắc.

“Vậy trước hết để cho Tiền thái y kiểm tra cho tiểu thư Trương gia một cái đi, về phần những thứ khác thì từ từ quan sát, tuyển tú sang năm cũng có rất nhiều thể gia nữ tử tốt...”

Trên đường về Bình Nhạc uyển, Hiên Viên Hân Thừa phân phó Nguyên Phúc. “Gọi Tiền Xuân Vinh đến nội thư phòng gặp cô.”

Tiền Xuân Vinh đi vào nội thư phòng của Thái tử điện hạ, từ hai năm nay xuống, hắn đã là thái y tâm phúc bên người Thái tử điện hạ.

”Thái tử điện hạ ngài có gì phân phó?”

“Người nghĩ biện pháp tìm hiểu tình trạng thân thể của biết đích nữ Lễ bộ thị lang Trương Thuần Vĩ ... Cô cần nhanh chóng biết tin tức xác thực.”

Hiên Viên Hân Thừa chỉ nhớ rõ kiếp trước Trương Thuần Vĩ vào năm sau cũng chính là Vận Thái năm thứ tám thì chết bệnh, nhưng không nhớ rõ thời gian chính xác, không biết nàng có chống đỡ được đến tuyển tú hay không?

“Dạ.” Tiền Xuân Vinh lập tức liền đi điều tra.

Sau khi Tiền Xuân Vinh tìm hiểu, đem kết quả hắn điều tra bẩm báo cho Thái tử điện hạ:

“Tình trạng thân thể của Trương tiểu thư rất kém cỏi, mặc dù trên mạch chứng chỉ nói là thân thể của nàng suy yếu, yêu cầu tĩnh dưỡng. Nhưng được mà thầy thuốc ra toa thì sử dụng số lượng lớn *hỗ lang chi được tại duy trì*, nghĩ rằng gan trong cơ thể Trương Thuần Vĩ đã bắt đầu suy kiệt...”

“Nếu người tới khám và chữa bệnh cho Trương Thuần Vĩ, nàng còn có hy vọng phục hồi không? Nếu không được, có thể tận lực kéo dài tuổi thọ của nàng, để cho nàng chống đỡ đến khi tuyển tú chấm dứt được không?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi Tiền Xuân Vinh.

“Thần không dám cam đoan, cần bắt mạch cho Trương tiểu thư trước rồi mới dám kết luận. Nhưng nhất định sẽ dốc hết khả năng vì Trương tiểu thư trị liệu.” Tiền Xuân Vinh nói.

“Người mau chóng đi một chuyến Trương gia...”

Sau đó Hiên Viên Hân Thừa lại nhẹ giọng phân phó Tiền Xuân Vinh một sự tình, sau đó cho hắn lui xuống.

Quý phủ Lễ bộ thị lang Trương Đình Huy đèn đuốc sáng trưng, Trương phu nhân lau nước mắt, lo lắng nhìn nữ nhi hôn mê bất tỉnh nằm ở trên giường. Sau khi Trương Thuần Vĩ từ khi trong cung trở về liền ngã bệnh. Trương Đình Huy sinh khí nói với thê tử,

“Ai cho người tự chủ trương mang Thuần Vĩ tiến cung? thân thể Thuần Vĩ đều như vậy, người còn mang nàng đi ra ngoài, lại còn mang đi vào trong cung? Sang năm liền muốn chọn tú, nếu Hoàng hậu nương nương nhìn phải Thuần Vĩ thì làm như thế nào? Người có nghĩ đến hậu quả không?”

Trương phu nhân ấp úng mà nói: “Ta nghĩ Hoàng hậu nương nương triệu kiến, không thể từ chối. Rõ ràng mấy ngày nay thân mình của Thuần Vĩ đã tốt hơn, ta đây mới mang nàng đi. Chỗ nào nghĩ đến sẽ như vậy a...”

“Vương đại phu nói như thế nào?” Trương Đình Huy hỏi thê tử.

“Vương đại phu nói, Thuần Vĩ sợ là không qua hết mùa đông này, nha nha...”

Trương phu nhân khóc đến thương tâm. Trương phu nhân tổng cộng sinh ba nam một nữ, đối với nữ nhi duy nhất phá lệ mà sủng ái, nhưng thân mình nữ nhi từ nhỏ suy nhược, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng, thật sự là làm cho nàng lo lắng không thôi. Trương phu nhân nhìn nữ nhi một ngày một lớn, mắt thấy có thể đến tuổi định thân. Nhưng mấy năm nay thường xuyên thỉnh thái y đến xem bệnh cho nữ nhi, trong kinh thành cũng biết nữ nhi Trương gia thể yếu nhiều bệnh, vì thế việc hôn nhân của Trương Thuần Vĩ không người hỏi thăm. Trương phu nhân liền cùng Trương thị lang suy nghĩ biện pháp, bắt đầu từ năm trước, phàm là nữ nhi bị bệnh, bọn họ đều không thỉnh thái y đến xem. Trương gia tuyên bố với bên ngoài rằng thân mình của Trương Thuần Vĩ tốt hơn nhiều. Trong kinh thành thấy Trương gia quả thật không tiếp tục thỉnh thái y, đều cho rằng thân thể Trương tiểu thư có chuyển biến tốt đẹp. Kỳ thật Trương gia là trộm thỉnh một đại phu chốn dân gian, nghe nói là diệu thủ hồi xuân; Vương đại phu; đến trị liệu, vị Vương đại phu kia có chút năng lực, sau khi ăn được của Vương đại phu, nữ nhi quả thật có khởi sắc. Cho nên Trương phu nhân bắt đầu sốt ruột thu xếp việc hôn nhân cho nữ nhi, trong lòng Trương phu nhân là muốn mau chóng tìm một hộ nhân gia để cho nữ nhi gả vào. Biết rõ thân thể của nữ nhi như vậy, còn muốn tìm biện pháp giấu diếm xuống, còn muốn tìm người gả cho, Trương phu nhân cũng là bất đắc dĩ. Ở Hiên Viên vương triều, nữ tử chưa lập gia đình mà mất đi là không có tư cách táng nhập phần mộ tổ tiên Trương gia. Mà nếu đã được định thân rồi thì là người của phu gia [nhà chồng], như vậy nữ nhi vạn nhất mất đi, cũng không đến mức rơi vào làm cô hồn dã quỷ, cuối cùng cũng có chỗ để về.

Ngay từ đầu hết thấy cũng rất thuận lợi, nữ nhi được thầy thuốc dân gian trị liệu dần dần khỏe lên. Trong kinh thành cũng đều biết thân thể Trương tiểu thư tốt hơn nhiều, lại đã đến tuổi nói thân, cũng lục tục có bà mối tới cửa. Trương phu nhân đang bế bọn lựa chọn thì được tin Hoàng hậu nương nương triệu kiến, không nghĩ tới sau khi nữ nhi từ trong cung trở về thì bị nhiễm phong hàn. Thầy thuốc nói là nữ nhi nhịn không quá đầu xuân sang năm, Trương phu nhân cùng Trương thị lang đều cảm thấy quá đột nhiên, vô pháp tiếp thu hiện thực...

Trương phu nhân cùng Trương thị lang không biết chính là, y thuật của thần y dân gian mà bọn họ thỉnh kỳ thật chỉ bình thường, mà thân thể Trương Thuần Vĩ đã sớm *nỗ mạnh hết đà*, ngày thường đều dùng rất nhiều thuốc bổ duy trì mà thôi, cho nên chỉ cần một bệnh phong hàn nhỏ liền khiến cho thân thể của nàng nhanh chóng suy sụp xuống. Lúc này hạ nhân trong phủ báo lại,

“Lão gia, phu nhân, thái y viện Tiền thái y đến .”

Trương thị lang cùng Trương phu nhân thực kinh ngạc, bọn họ không có thỉnh thái y. Trương thị lang đột nhiên nghĩ đến, trong thái y viện, thái y họ Tiền chỉ có hai người, một là viện thủ thái y viện, cũng không có khả năng tự mình tiến đến. Một người khác chính là nhi tử của viện thủ thái y viện, thái y này hiện tại chính là hồng nhân bên người Thái tử điện hạ.

Tiền thái y thỉnh mạch cho Trương Thuần Vĩ, phát hiện mạch của nàng thực loạn, sau khi nhìn phương thuốc nàng dùng trước đó, cẩn thận châm chước ra một phương thuốc mới. Trương phu nhân phân phó hạ nhân lập tức đi ngao dược.

Sau đó, Tiền Xuân Vinh cùng hai vợ chồng Trương thị lang mật đàm hồi lâu, Trương phu nhân rốt cục lộ ra tươi cười, chuyện nàng luôn lo lắng cho nữ nhi tới nay có thể được giải quyết. Mặc kệ mục đích của Thái tử điện hạ là gì, Trương gia bọn họ đối với Thái tử điện hạ đều tràn ngập cảm kích.

Trong Bình Nhạc uyển, Lâm Gia Bảo nghiêm túc lật xem sổ sách, tới gần cuối năm , Khâu má má đem trưởng vụ một năm của Bình Nhạc uyển giao cho Lâm Trắc quân kiểm tra, thẩm tra đối chiếu. Lâm Gia Bảo nhìn thực nghiêm túc, một năm này, y đã học được rất nhiều bản lĩnh hữu dụng từ Khâu má má, những thứ đó đều giúp y không nhỏ.

Hiên Viên Hân Thừa bồi ở bên người Lâm Gia Bảo, cũng không nhúng tay. Nhìn ngoan bảo cùng Khâu má má nói cung vụ trong Bình Nhạc uyển xong, thấy ngoan bảo nói trật tự rõ ràng, xử trí cũng đều thực thỏa đáng. Hiên Viên Hân Thừa biết bảo bối đã tiêu phí rất nhiều tâm tư trong việc xử lý cung vụ, trong lòng vừa vui mừng vì ngoan bảo trưởng thành, nhưng hắn cũng rất là đau lòng, cố gắng của Lâm Gia Bảo hắn đều thấy hết, một bảo bối như vậy thì làm sao hắn không cưng chiều đặt trong lòng bàn tay được.

Buổi tối, Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo nằm ở trên giường, Hiên Viên Hân Thừa nói cho Lâm Gia Bảo nghe chuyện sang năm sẽ dẫn y cùng đi tuần Giang Châu.

“Thật vậy chăng? Ta có thể cùng đi sao?”

Lâm Gia Bảo vui vẻ cực kỳ, y từ nhỏ lớn lên trong Lâm gia thôn, sau đó bị đưa vào trong cung, sau đó chưa từng đi đến địa phương khác. Đối với việc lần này có thể cùng Thái tử đi, y tràn ngập chờ mong.

Hiên Viên Hân Thừa tiếp tục nói về chuyện tuyển tú vào tháng ba sang năm. Không e dè mà nói cho ngoan bảo nghe an bài của hắn đối với việc tuyển tú, nói Trương Thuần Vĩ mệnh không lâu, và hắn sẽ nạp nàng làm trắc phi...

Lâm Gia Bảo nhớ lại, y cũng đã một lần gặp mặt Trương gia tiểu thư, chỉ nhớ rõ thân hình nàng mảnh khảnh cùng với khuôn mặt đẹp như tiên nữ.

“Bệnh của Trương tiểu không thể trị hết sao? Thật đáng thương, nàng đẹp như thế, giống như một tiên tử ...”

“Đã để Tiền thái y nhìn , sẽ hết sức trị liệu cho nàng .” Hiên Viên Hân Thừa ôm Lâm Gia Bảo, “Ngoan bảo, đừng khổ sở...Cho nên ngoan bảo cần phải luôn khỏe mạnh ...” Hiên Viên Hân Thừa nói tiếp , “Bắt đầu từ ngày mai, tướng công đến dạy cho người một bộ *ngũ cầm diễm*, người phải hảo hảo học, mỗi ngày đều phải luyện trong chốc lát, đối với thân thể của người mới có lợi...”

“Dạ. Nhất định cùng tướng công hảo hảo học.” Lâm Gia Bảo chủ động ôm thắt lưng Hiên Viên Hân Thừa, “Tướng công cũng phải hảo hảo , không cần quá cực khổ , tướng công phải luôn cùng Gia Bảo...”[Y-H: cưng quá (^_^)]

Hiên Viên Hân Thừa nghe ngoan bảo nói xong, trong lòng một mảnh lửa nóng. Dùng sức hôn cái miệng nhỏ nhắn của ngoan bảo, tới giờ nhận phúc lợi của buổi chiều rồi ... Đăng bởi: admin

34. Chương 34: đi Tuần 1

CHƯƠNG 35: ĐI TUẦN 1

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý những chỗ mình không biết nhé.

Đảo mắt đến tết âm lịch của Vạn Thái năm thứ tám, sau khi Lâm Gia Bảo được phong chức Trắc quân, Hiên Viên Hãn Thừa thường xuyên mang theo y tham dự các loại yến hội lễ mừng trong hoàng cung tổ chức. Mỗi lần như thế Lâm Gia Bảo đều sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh Thái tử, lời nói cử chỉ của y đều thập phần khéo léo làm cho người ta cảm giác thực thoải mái. Có đôi khi Hoàng hậu triệu kiến nữ quyền trong triều cũng sẽ kêu Gia Bảo ở một bên tiếp khách. Dần dà, tần phi chốn hậu cung cùng nữ quyền triều thần đều biết vị Lâm Trắc quân này rất được Thái tử điện hạ cùng Hoàng hậu nương nương sủng ái.

Vạn Thái năm thứ tám tháng ba, quan viên từ ngũ phẩm trở lên trong toàn quốc đưa nữ nhi vào kinh, thời gian tuyển tú bắt đầu. Trải qua lớp lớp sàng chọn từ gia thế bối cảnh, bộ dạng ..., sau khi thông qua sơ tuyển thì còn lại ba mươi mấy vị tiến vào cung trữ tú, ở trong này các nàng còn phải ở một đoạn thời gian, học tập cung quy, thi triển tài nghệ, được quan sát hoàn phẩm hạnh, cuối cùng mới có thể quyết định các nàng đi hay ở lại.

Ôn Văn Thiển cùng Trương Thuần Vĩ cũng rất thuận lợi thông qua sơ tuyển, Trương Thuần Vĩ trải qua mấy tháng được Tiên thái y cứu trị, hiện giờ nàng trừ bỏ nhìn có chút gầy yếu thì không có điểm nào khác một nữ nhi bình thường. Trương Thuần Vĩ mơ hồ cảm giác được thời gian của mình còn không nhiều lắm, nàng cũng biết ước định của Thái tử điện hạ cùng cha mẹ. Có một cổ tín niệm chống đỡ nàng, nàng biết cha mẹ đều là vì nàng. Trương Thuần Vĩ nghĩ nhất định phải đạt thành tâm nguyện cho cha mẹ, như vậy nàng mới không có gì tiếc nuối khi rời đi...[Y-H: một cô gái ngoan, đáng được cha mẹ yêu]

Lần này Diêu Ngọc Lam không thể tham gia tuyển tú, Hiên Viên Hãn Thừa nếu không muốn cho nàng tiến cung tất nhiên sẽ không cho nàng bất cứ cơ hội nào. Mấy ngày trước khi diễn ra tuyển tú, trên người Diêu Ngọc Lam đột nhiên nổi lên mấy hột/ chấm đỏ, trên mặt là nhiều nhất, người khác nhìn vào cảm giác rất đáng sợ. Diêu Ngọc Lam tức đến khó thở mà mắng là có người hại nàng [bingo], nhưng Diêu phu nhân tra đã lâu cũng tra không ra bất cứ dấu vết nào. Thỉnh thái y đến trị cũng không có chuyển biến tốt đẹp, Diêu gia đành phải bắt đực dĩ cáo ốm cho nữ nhi, nguyên bản Diêu gia đối tuyển tú rất có chờ đợi, Diêu Ngọc Lam đối với việc buông tha tuyển tú lần này thực không cam lòng. Hoàng hậu biết được tin tức Diêu Ngọc Lam không cách nào tham gia tuyển tú, thở dài nói: “Đáng tiếc ...”

Một góc ngự hoa viên, nhóm tú nữ đang ngắm nhìn những cảnh sắc xinh đẹp trong ngự hoa viên. Hôm nay Hoàng hậu nương nương mời mọi người cùng nhau thưởng thức ngự hoa viên, nhóm tú nữ đều thực cố gắng triển lộ mặt tốt nhất của mình cho Hoàng hậu nương nương xem.

Hoàng hậu nhìn trong số ba mươi vị này, xuất sắc nhất vẫn là Ôn Văn Thiển cùng Trương Thuần Vĩ. Trong ba mươi vị này còn có hai song nhi, có lẽ là nghe nói Thái tử điện hạ thích song thị nên mới đưa họ vào cung. Hoàng hậu thấy hai người bọn họ đều là do thứ tử sinh ra, bộ dạng cũng không có đáng yêu như Gia Bảo, nghĩ bọn họ đã định trước là ra về tay không .

Tại một chỗ khác trong ngự hoa viên, Hiên Viên Hãn Thừa mang theo đệ đệ ngồi tại trong một chòi nghỉ mát ngắm nhìn nhóm tú nữ, địa thế của chòi nghỉ mát tương đối cao, tầm nhìn của bọn họ thập phần rõ ràng.

“Thái tử đại ca, chúng ta nên trở về đi, thật ngại ngùng.” Hiên Viên Hãn Khải nhìn thấy nhiều tú nữ mỹ mạo như vậy, có chút thẹn thùng nói. (^_<^).

“Nhị hoàng đệ ngươi cũng không nhỏ, cũng đến lúc thú chính thê, mẫu hậu đang giúp ngươi xem xét đâu... Ngươi thích người như thế nào?” Hiên Viên Hãn Thừa hỏi đệ đệ.

“Ta... Ta... Mẫu hậu thích thì tốt rồi, chọn sao cũng được”. Hiên Viên Hãn Khải sờ sờ đầu của mình, ngốc nghếch nói.

“Đó là thê tử của ngươi, đương nhiên ngươi thích mới được.” Hiên Viên Hãn Thừa chỉ vào Ôn Văn Thiển đang ở xa xa, “Ngươi xem tiểu thư mặc xiêm y màu xanh nhạt như thế nào, đấy là Ôn Văn Thiển, có tri

thức hiểu lễ nghĩa, bộ dạng rất được. Mẫu hậu cùng ta đều có dự định chọn nàng làm hoàng tử phi cho người.”

Hiên Viên Hân Khải theo nhìn theo hướng của Thái tử chỉ, hẳn thấy tiểu thư Ôn gia kia có khí chất rất tao nhã, khuôn mặt tuấn tú của Hiên Viên Hân Khải nhất thời đỏ bừng, gấp gáp ghềnh ghềnh nói:

“Ta... nghe theo chủ ý của mẫu hậu ...”

Hiên Viên Hân Thừa quan sát liền hiểu rõ. Sau đó, Hiên Viên Hân Thừa liền nói với hoàng hậu rằng đệ đệ vừa ý Ôn Văn Thiển, hoàng hậu nghe xong nghĩ nghĩ, nhưng vẫn có chút chần chờ,

“Ta vốn chọn Ôn Văn Thiển làm Thái tử phi cho người...”

“Quân tử không đoạt đồ người khác, nếu đệ đệ nhìn trúng , làm ca ca tự nhiên muốn thành toàn.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

“Người thật có tâm suy nghĩ cho đệ đệ.” Hoàng hậu khen Thái tử.”Hảo đi, nếu đệ đệ người đã thích, hai người cũng thực xứng đôi, Bổn cung sẽ nói với phụ hoàng người . Thái tử người thì sao? Có vừa ý ai không?”

“Đích nữ của Trương thị lang, nhi thần muốn nạp làm trắc phi.” Hiên Viên Hân Thừa trả lời hoàng hậu.

“Trương Thuần Vĩ là một lựa chọn không tồi , thân mình nhìn cũng tốt hơn nhiều.” Hoàng hậu cũng nhận lời .

Hiên Viên Hân Thừa nói với hoàng hậu: “Sang năm nhi thần nhất định để ngài ẵm hoàng tôn...”

Hoàng hậu nghe xong nở nụ cười, “Vậy mẫu hậu sẽ chờ tin tức tốt của Thái tử.”

Cuối cùng Trương Thuần Vĩ và Ôn Văn Thiển đều bị để lại bài tử . Sau khi Ôn Văn Thiển về nhà, phu nhân Tĩnh tây bá liền vội vàng hỏi:

“Ở trong cung như thế nào? Hoàng hậu nương nương có thường xuyên tìm người nói chuyện? Có nhìn thấy Thái tử điện hạ không?”

“Không, Hoàng hậu nương nương đều gọi cùng một lúc vài tú nữ . Bất quá ma ma cùng thái giám trong cung đều đặc biệt chiều cố ta...” Ôn Văn Thiển hồi đáp.

“Nghe đồn lần này sẽ cho Thái tử điện hạ một lần nữa thú Thái tử phi, nếu người để lại bài tử, vậy...” phu nhân Tây bá Hầu nghĩ bất luận về gia thế hay nhân phẩm, con gái của nàng đều là ứng cử viên số một cho vị trí Thái tử phi ...

“Mẫu thân, chúng ta phải chờ ý chỉ mới biết.” Ôn Văn Thiển ôm kỳ vọng rất lớn đối với tuyển tú lần này, nhưng nàng cũng không có cảm giác rằng Hoàng hậu nương nương đối xử đặc biệt với nàng.

Sau một ngày liền có thánh chỉ hạ đến, đích nữ Lễ bộ thị lang cấp Thái tử làm Thái tử trắc phi, thời gian liền định vào cuối tháng. Mà đích nữ Tĩnh tây bá thì được chỉ hôn cho Nhị hoàng tử làm hoàng tử phi, tháng hai năm sau sẽ cử hành đại hôn.

Một nhà Trương thị lang nhận được thánh chỉ cũng không có cảm thấy ngoài ý muốn, sau khi lĩnh chỉ tạ ơn, trong lòng vợ chồng Trương thị lang rất cục cựa phào một hơi.

Một nhà Tĩnh tây bá nhận được thánh chỉ thì có chút bần thần, như thế nào sẽ đột nhiên thành Nhị hoàng tử phi đâu. Bất quá sau khi phục hồi lại tinh thần, Ôn gia vẫn là thập phần vui mừng , làm hoàng tử phi cũng đã là thiên đại ân điển .

Tháng tư, Trương Thuần Vĩ cường chống bệnh thể, cố gắng vào cung như bình thường, làm cho đêm đó nàng liền nằm trên giường hôn mê không dậy nổi. Hiên Viên Hân Thừa phong tỏa tin tức, đối với bên ngoài nói rằng hôm đó Trương trắc phi tiến cung có chút mệt nhọc, hoàng hậu đối với việc này có chút không vừa lòng, cảm thấy Trương Thuần Vĩ quá yếu đuối . Chưa từng nghĩ rằng bệnh tật của Trương trắc phi không thấy chuyển biến khá hơn, ngược lại càng ngày càng nặng, rốt cục vào một buổi sáng sớm cuối tháng tư thì chết. Tin tức Trương Thuần Vĩ chết bệnh khiến trong ngoài hậu cung đều thực giật mình, rõ ràng vào thời điểm tuyển tú, nàng nhìn rất tốt, như thế nào khi gả cho Thái tử điện hạ thì liền bệnh nặng không thể trị

. Trong lúc nhất thời, trong ngoài triều đều thật xôn xao chú ý, tin đồn Thái tử điện hạ thiên sát lại được truyền lưu ra. Hoàng hậu ở trong Vĩnh Thọ cung giận dữ,

“Thái tử trị liệu như thế nào, tại sao lại không thể trị?” trong lòng Hoàng hậu phi thường phẫn nộ, nàng biết thân thể Trương Thuần Vì yếu đuối, cố tình Thái tử lại chọn nàng kết hôn, ai! Chuyện Thái tử mệnh ngạnh lại muốn ngóc đầu trở lại .

“Thỉnh mẫu hậu bớt giận, có lẽ là trước kia nhi thần giết chóc rất nhiều, Trương trác phi chắc bị ta khắc chết.” Hiền Viên Hân Thừa trấn an hoàng hậu, dùng cảm xúc yếu ớt nói.

Hoàng hậu nghe ngữ khí suy sụp của Thái tử, lập tức phản bác: “Thái tử ngươi không nên tin mấy thứ đó, là do Trương Thuần Vì kém phúc, chỗ nào là do ngươi khắc ? Người xem Gia Bảo không phải hảo hảo sao, ta thấy so với trước, Gia Bảo hình như cao lớn hơn một chút đó.”

“Gia Bảo có mẫu hậu trân trọng, tự nhiên là phúc trạch thâm hậu .” Hiền Viên Hân Thừa nói với hoàng hậu.

Hoàng hậu nghe xong tâm tình cũng chuyển biến tốt đẹp một ít, sau đó hướng Thái tử nói:

“Tháng sau ngươi đi tuần , chuẩn bị như thế nào ? Gia Bảo cũng sẽ đi, cần mang thêm nhiều người hầu hạ mới được.”

“Tạ mẫu hậu quan tâm, đều chuẩn bị thỏa đáng .” Hiền Viên Hân Thừa nghĩ, sinh nhật của Gia Bảo là tháng sáu, hẳn sẽ chuẩn bị một kinh hỉ cho y. Cuối cùng cũng chờ đến sinh nhật mười sáu tuổi của ngoan bảo, hẳn thật không thể chờ đợi được mà muốn ăn một ngụm.

Tháng năm, Thái tử điện hạ mang theo Lâm Trắc quân tiến đến Lạc thành, Giang Châu tuần tra.

Hiền Viên Hân Thừa mang theo Lâm Gia Bảo, Nguyên Phúc, Nguyên Khánh, Thư Cầm, Thư Nhã đi theo, đại tướng quân Tào Nghiêm dẫn hai ngàn thân binh đi theo hộ vệ.

Đích đến đầu tiên của Hiền Viên Hân Thừa là Lạc thành, tiếp theo là từ Lạc thành sẽ ngồi thuyền, dọc theo Lạc hà đi đến Giang Châu.

Dọc theo đường đi Lâm Gia Bảo đều thực hưng phấn, ghé vào bên cửa sổ nhìn phong cảnh ven đường, có vẻ vui sướng khó tả. Hiền Viên Hân Thừa nhìn bộ dáng vui vẻ của ngoan bảo, cảm thấy về sau nếu có cơ hội nhất định phải thường xuyên dẫn y xuất cung ngoạn du.

“Chờ đến Lạc thành, tướng công mang ngươi hảo hảo ngoạn du.” Ôm ấp ngoan bảo, Hiền Viên Hân Thừa hứa hẹn. Lạc thành là một tòa thành lớn thực phồn hoa, tin tưởng ngoan bảo có thể đùa vui vẻ.

Lâm Gia Bảo vui vẻ gật đầu, trong nháy mắt đối với Lạc thành là tràn ngập chờ mong. Đi hơn mười ngày, sau khi qua vài toà thành, đội ngũ bọn họ rốt cục thấy được cửa thành Lạc thành. Phía trước cửa thành Lạc thành có rất nhiều quan viên đang đứng chờ.

Hiền Viên Hân Thừa xuống xe ngựa, Binh Bộ Thị Lang Lưu Trạch Kỳ dẫn đầu bọn quan viên tiến lên quỳ xuống đón chào.

”Cung nghênh Thái tử điện hạ.”

“Miễn lễ.” Hiền Viên Hân Thừa nhìn quan viên đến đón chào, hỏi: “Mang Hằng không có đến?”

“Mang đại nhân còn đang ở Giang Châu tuần tra đề, không thể đến.” Lưu Trạch Kỳ hồi đáp.

Tri phủ Lạc thành Chung Khắc Kiệt tiến lên hành lễ với Thái tử điện hạ: “Thái tử điện hạ một đường vất vả , thần đã vì Thái tử điện hạ chuẩn bị tiệc đón tiếp, thỉnh ngài đi đến chỗ ở trước.”

Hiền Viên Hân Thừa nghe vậy nghĩ ngoan bảo cũng mệt mỏi, hẳn liền phiên thân lên ngựa, xe ngựa xa hoa tinh xảo phía sau liền đi theo. Chúng quan viên đã nghe được, lần này đi tuần, Thái tử điện hạ mang theo Lâm Trắc quân mà hẳn yêu mến nhất đồng hành. Nghĩ thầm rằng Lâm Trắc quân hẳn là đang ở trên chiếc xe ngựa này, không biết có bộ dạng như thế nào mà khiến Thái tử điện hạ sủng ái vô cùng như vậy. Trong lòng Lưu Trạch Kỳ cũng rất ngạc nhiên, nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia nửa ngày.

Vào lúc ban đêm, quan viên Lạc thành cử hành tiệc đón tiếp Thái tử điện hạ. Yến hội chia ra hai khu vực, phía trước là dành cho bọn quan viên cùng Thái tử điện hạ. Ở phía sau là thái thái của tri phủ cùng thái thái của các quan viên khác và Lâm Trắc quân.

Tri phủ thái thái thấy vị Lâm Trắc quân này tuổi không lớn lắm, bộ dáng chỉ mới 14, 15, tính cách thân thiết hữu lễ, cũng không làm giá. Trong lòng âm thầm nghĩ nguyên lai Thái tử điện hạ thích song nhi như vậy a...

Trong yến hội, tri phủ thái thái rất nhiệt tình giới thiệu phong thổ Lạc thành, thỉnh Lâm Trắc quân hưởng dụng mỹ thực đặc sắc của Lạc thành. Lâm Gia Bảo thực nghiêm túc lắng nghe lời tri phủ thái thái giới thiệu, dụng tâm nhắm nháp đồ ăn đặc sắc của Lạc thành. Tri phủ thái thái thấy Lâm Trắc quân có hứng thú nghe nàng nói chuyện, cảm thấy rất có mặt mũi, cho nên càng thêm dốc sức mà nói lịch sử cổ tích của Lạc thành. Những phu nhân của các quan viên khác cũng không cam yếu thế, vội vàng xum xoe trước mặt Lâm Trắc quân, không khí trong yến hội nhất thời sôi nổi lên.

Lâm Gia Bảo luôn đáp lại lời các nàng, không có chút nào không kiên nhẫn, điều này làm cho các phu nhân đều có cảm giác phơi phới, đồng thời ấn tượng của Lâm Gia Bảo trong lòng các nàng cũng đều thực tốt. Thái thái Tri phủ trách không được Thái tử điện hạ sẽ yêu thích vị Lâm Trắc quân này như vậy, có một người như thế bên cạnh, có thể nào không thể khiến Thái tử điện hạ thư thái sung sướng đâu!

Buổi tối Lâm Gia Bảo cùng Hiên Viên Hân Thừa trở lại chỗ ở, chỗ ở bọn họ là do một phú thương ở Lạc thành dâng lên. Phòng ngủ sớm được Thư Nhã cùng Thư Cẩm thu thập xong, sau khi hai người rửa mặt xong, Hiên Viên Hân Thừa ôm Gia Bảo nằm trên giường lớn.

” Biểu hiện của ngoan bảo đêm nay thực tốt!”

Lâm Gia Bảo được Hiên Viên Hân Thừa khích lệ cũng rất vui vẻ, “Ta học Hoàng hậu nương nương, lúc Hoàng hậu nương nương triệu kiến nữ quyến trong triều, ta thường xuyên ở bên cạnh nhìn. Lần này cùng tướng công đi tuần, ta đương nhiên muốn biểu hiện thật tốt, không làm tướng công mất mặt.”

Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo, hôn vào tiểu đồng tiền trên má y, “Ng ngoan bảo ngươi tùy ý thì được rồi, không cần tận lực biểu hiện cái gì...”

“Thái thái Tri phủ rất nhiệt tình, nàng mời ta đi đến phủ làm khách, ta có thể đi không?” Lâm Gia Bảo chờ mong hỏi.

“Đương nhiên, chỉ cần ngươi thích, nhưng phải mang nhiều thị vệ đi cùng. Mấy ngày này ta cũng muốn xử lý chút công vụ trước, sau đó liền mang ngươi ngao du khắp Lạc thành ... Hảo, bảo bối. Chúng ta sớm đi ngủ đi...”

Hiên Viên Hân Thừa nói xong nói xong thì cởi bỏ áo lót của Gia Bảo, vươn tay tham nhập vào trước ngực ngoan bảo. Lâm Gia Bảo ôm bả vai tướng công, tùy ý tướng công vuốt ve trên người mình, hôn môi, hiện tại mỗi đêm tướng công đều phải đem y thoát đến trống trơn, khi nhìn ánh mắt của hắn cũng đều cảm giác được muốn phun ra lửa.(^_^). Sinh nhật tới gần khiến cho Lâm Gia Bảo vừa thẹn thùng lại vừa tràn ngập chờ mong...

— Đăng bởi: admin

35. Chương 35: Đi Tuần 2

CHƯƠNG 36 : ĐI TUẦN 2

.

Vui lòng đừng mang đi post nơi khác

.

Lâm Gia Bảo đáp ứng lời mời của phu nhân tri phủ nên tiến đến quý phủ của tri phủ. Phủ đệ cũng không lớn, bố trí thực mộc mạc đại khí. Vào tháng năm, cây anh đào đã nở rộ, làm cho hậu viện nhìn xinh đẹp cực kỳ.

Dùng qua ngọc thiện, tri phủ phu nhân thỉnh gánh hát tốt nhất Lạc thành đến hát hí khúc. Tri phủ thái thái cố ý để Lâm Gia Bảo chọn tên vở kịch, Lâm Gia Bảo nhìn bài tử, đều là y chưa từng xem qua, liền tùy ý chọn một cái. Lâm Gia Bảo ăn trà bánh nhìn diễn, cảm thấy rất có ý tứ. Tri phủ phu nhân thấy Lâm Gia Bảo nhìn nghiêm túc, vui vẻ nói:

“Lâm Trắc quân cũng thích xem cuộc vui?” Tri phủ phu nhân đã ngoài ba mươi, ngày thường thích nhất là xem cuộc vui, không nghĩ tới Lâm Gia Bảo tuổi còn nhỏ mà cũng thích hí khúc.

“Hoàng hậu nương nương thực thích xem, cho nên ta cũng thường xuyên cùng xem. Bất quá tên vở kịch ở trong cung cùng ở đây không giống nhau.”

Tên vở kịch diễn trong cung phần nhiều là do hoàng thất cố ý bố trí, trong đó nghiêm khắc đem bỏ đi rất nhiều chỗ kiêng kị, tất cả đều giống nhau là những vở diễn cát tường náo nhiệt.

Tri phủ phu nhân nghe Lâm Gia Bảo thường xuyên cùng Hoàng hậu nương nương xem cuộc vui, nghĩ Lâm Trắc quân này cũng thật được sủng ái.

Trên đài đang diễn một vở kịch tên là Uyên Ương Khẩu. Vở này nói về một thư sinh tên là Lương Tiền cùng một thiên kim tiểu thư gọi là Lâm Uyên Nhi gặp nhau trong một cơn mưa xuân, sau đó liền nhất kiến chung tình, hai người trao nhau uyên ương khẩu để làm vật đính ước. Sau đó, hai người không để ý người nhà phản đối mà bỏ trốn, hai người đi đến một địa phương không ai biết đến rồi thành thân và sinh hoạt. Tuy rằng ngày tháng trôi qua rất gian khổ, nhưng hai người đều vui vẻ chịu đựng. Lâm Uyên Nhi là một nữ nhân xuất sắc, luôn ủng hộ Lương Tiền đọc sách. Lương Tiền cũng không phụ hy vọng của Lâm Uyên Nhi mà thi đậu Trạng Nguyên. Nhưng mà, ngày vui thường ngắn, Lương Tiền được công chúa nhìn trúng, phong làm phò mã. Lương Tiền bất đắc dĩ vì công danh lợi lộc mà từ bỏ Lâm Uyên Nhi, mà Lâm Uyên Nhi thì chờ đợi Lương Tiền thật lâu, cuối cùng nghe được tin tức Lương Tiền làm phò mã, lấy hết can đảm, cầm trong tay uyên ương khẩu mà nhảy xuống sông.

Trên đài, hoa đán diễn vai Lâm Uyên Nhi có khuôn mặt rất xinh đẹp, hát lại rất hay, khi cất lên giai điệu si tình thương tâm càng khiến cho người ta động dung, Lâm Gia Bảo kim lòng không nổi mà chảy nước mắt.

Diễn xong, Lâm Gia Bảo cố ý kêu hoa đán diễn Lâm Uyên Nhi lên, nhìn kỹ hoa đán kia cũng là một song nhi, nhất thời cảm thấy có chút thân thiết.

“Người hát thật hay!” Lâm Gia Bảo ý bảo Thư Cầm phía sau, Thư Cầm tiến lên cấp hoa đán kia ban cho.

“Tạ quý nhân ban cho!” hoa đán kia cảm ban cho nặng trĩu, trong lòng rất là cảm kích, quỳ xuống cúi đầu lui ra.

Hoa đán trở lại gánh hát, vài song nhi cùng hần quan hệ tốt tiến lên vây quanh hần.

“Nghe nói hôm nay xem cuộc vui chính là Trắc quân mà Thái tử điện hạ yêu thích nhất, có phải bộ dạng thực đẹp hay không? Ai! song nhi mà lên được vị trí này như y thì thật đáng giá! nhanh nói nói cho chúng ta nghe... Đúng rồi, có cho người ban cho không?”

Một song nhi khác nói: “Đúng vậy, trừ bỏ thú hán tử nông gia, nào còn có người sẽ lấy song nhi làm vợ đâu!” địa vị của song nhi ở Hiên Viên đế quốc vẫn luôn rất thấp.”Nghe nói Trắc quân kia xuất thân là cung thị, hy vọng về sau y vẫn có thể luôn được Thái tử điện hạ yêu thích thì tốt rồi, địa vị của song nhi chúng ta cũng sẽ tăng lên một chút.”

“Trắc quân kia khí chất xuất trần, tuyệt mỹ vô cùng. Tính tình cũng thực ôn nhu, không chút nào có làm giá như các quý nhân khác, cầu trời cao phù hộ y. Các người nhìn...” Hoa đán mở ra một bao ban cho kia, bên trong tràn đầy ngân trái cây, làm cho bọn họ lóa cả mắt.

“Oa!” Đếm ước chừng có hơn ba mươi lượng bạc, mọi người đều rất vui vẻ.

Khi Hiên Viên Hãn Thừa tới đón ngoan bảo, phát hiện hai mắt ngoan bảo hồng toàn bộ. Trong nháy mắt khuôn mặt chợt lạnh, hỏi:

“Làm sao vậy, ngoan bảo. Người khóc?” Chẳng lẽ ngoan bảo bị khi dễ , chịu ủy khuất. [Y-H: ặc, ra ngoài này còn ai dám ăn hiếp em ấy chứ]

“Ân, buổi chiều xem một vở diễn thực cảm động. Uyên Nhi thực đáng thương...”

Lâm Gia Bảo nói cho Hiên Viên Hãn Thừa nghe nội dung vở diễn, kể về Lương Tiền phụ bạc cùng Lâm Uyên Nhi si tình.

“Ngốc bảo, lần sau không cho xem mấy loại bi kịch này nữa, không cho rơi lệ nữa.” Hiên Viên Hãn Thừa lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Lâm Gia Bảo ra lệnh.

Bản thân Hiên Viên Hãn Thừa luôn luyến tiếc làm cho ngoan bảo vì hấn rơi lệ, như thế nào sẽ để cho ngoan bảo vì mấy chuyện râu ria khác mà khóc chứ. Trong lòng Hiên Viên Hãn Thừa, nước mắt ngoan bảo còn trân quý hơn trân châu.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn gật đầu.

Tri phủ phu nhân đứng ở một bên, hoàn toàn không dám chen lời vào, Thái tử điện hạ thật sự là thật bá đạo a!(^__^) Hiên Viên Hãn Thừa nhìn về phía tri phủ phu nhân,

“Hôm nay nhận được Chung phu nhân chiêu đãi...”

“Chỗ nào chỗ nào, Lâm Trắc quân có thể tới quý phủ làm khách, đã làm về vang cho phủ đệ của kẻ hèn này .” Tri phủ phu nhân vội vàng nói.

Ra khỏi phủ tri phủ, Hiên Viên Hãn Thừa mang theo Lâm Gia Bảo đến dùng bữa tại một tửu lâu tốt nhất Lạc thành. Trong một phòng của tửu lâu đã có sẵn một người đang chờ, người này chính là Lưu Trạch Kỳ.

“Đây từng là thư đồng của ta, đương nhiệm Binh Bộ Thị Lang Lưu Trạch Kỳ.” Hiên Viên Hãn Thừa giới thiệu cho Lâm Gia Bảo, sau đó hướng về Lưu Trạch Kỳ nói: “Về sau đây là chủ tử của các ngươi, sau này thấy y cùng như là nhìn thấy cô vậy.”

Lưu Trạch Kỳ nghe Thái tử điện hạ nói xong, sửa sang lại quần áo, khuôn mặt nghiêm túc mà hành lễ.”
Thỉnh an Lâm chủ tử.”

Lâm Gia Bảo cũng trả lễ, “Lưu đại nhân miễn lễ.”

Lưu Trạch Kỳ cuối cùng cũng gặp được người trong tim của Thái tử điện hạ. Lâm Gia Bảo thực không giống trong tưởng tượng của hần, bất quá không thể phủ nhận là y so với trong tưởng tượng thì tốt hơn rất nhiều.

Do Lưu Trạch Kỳ đến Lạc thành đã lâu, đối với cảnh sắc và mỹ thực Lạc thành thì thuộc như lòng bàn tay, Lâm Gia Bảo nghe được hưng trí dạt dào. Hiên Viên Hãn Thừa nhìn ngoan bảo cùng Lưu Trạch Kỳ tán gẫu đến hăng say, dần dần đen mặt. [ha ha]

“Ng ngoan bảo ăn nhanh một chút, ăn xong mang người đi dạo chợ đêm.” Hiên Viên Hãn Thừa tự mình gấp đồ ăn cho Gia Bảo.

“Ân. Ăn ngon...”

Lâm Gia Bảo ăn mỹ vị, hai mắt mở thật to, rất là đáng yêu. Hiên Viên Hãn Thừa ôn nhu chà lau mảnh vụn bên miệng ngoan bảo.

Lưu Trạch Kỳ hôm nay thấy được Thái tử điện hạ hoàn toàn bất đồng ngày xưa, vì thế trong nháy mắt hần cũng hoài nghi Thái tử điện hạ là do người khác giả trang . Thái tử điện hạ khi nào thì ôn nhu cẩn thận đối đãi với một người như vậy, nhìn thấy ánh mắt yêu say đắm kia làm lòng hần run lên. Lưu Trạch Kỳ lại cẩn thận đánh giá Lâm Gia Bảo, hy vọng có thể tìm ra nguyên nhân vì sao vị Lâm Trắc quân này có thể làm cho Thái tử điện hạ sủng ái như vậy.

Dùng xong bữa tối, Hiên Viên Hãn Thừa đem Lưu Trạch Kỳ đuổi đi, sau đó mang theo ngoan bảo đi dạo chợ đêm nổi danh ở Lạc thành. Thị vệ phía sau Hiên Viên Hãn Thừa đều mặc thường phục ẩn vào trong đám người, chỉ chờ Nguyên Phúc cùng Nguyên Khánh đi theo bên cạnh. Hiên Viên Hãn Thừa nắm bàn tay nhỏ bé của Gia Bảo chậm rãi đi dạo ở chợ đêm. Chợ đêm thực náo nhiệt, người cũng rất nhiều. Lâm

Gia Bảo nắm thật chặt tay Hiên Viên Hân Thừa, cho dù là đang chọn lựa tiểu ngoạn ý cũng không buông ra.

Sau một lúc đi dạo chợ đêm, Lâm Gia Bảo dù chưa có đi hết, nhưng Nguyên Khánh ở phía sau đã cầm bao lớn bao nhỏ đồ vật . Tuy vậy, Lâm Gia Bảo cũng có chút mệt, cho nên khi nhìn thấy một quầy hoành thánh, y liền nói:

”Chúng ta đi ăn bát hoành thánh, nghỉ chân một chút đi.”

Hiên Viên Hân Thừa tất nhiên đồng ý quyết định của ngoạn bảo, *vừa lúc cái này sập thượng không này khách của hắn, thu thập coi như sạch sẽ*. Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo ngồi một bàn. Những người khác đều ngồi ở mấy bàn xung quanh.

Chủ nhân quán hoành thánh này là một đôi phu phu trung niên, trung niên song nhi phụ trách bao hoành thánh nấu hoành thánh, trung niên hán tử phụ trách công tác chạy chân, chiêu đãi khách nhân, thu thập bát đĩa. Đôi phu phu kia thấy sập nhà mình ngồi đầy người, trung niên hán tử vội vàng tiến lên nhiệt tình tiếp đón,

“Vài vị khách quan ăn hoành thánh sao? Đây là mới gói/bao hôm nay, có tiểu hoành thánh cùng đại hoành thánh, đại hoành thánh là cải trắng hầm thịt heo.”

Đi dạo chợ đêm lâu như vậy, bữa tối đã sớm tiêu hóa , Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ nói:

“Cho chúng ta mỗi người bát đại hoành thánh đi.” Nói xong hỏi ý kiến Hiên Viên Hân Thừa, chờ hắn đồng ý, Hiên Viên Hân Thừa đương nhiên không có ý kiến.

Trung niên hán tử được phân phó lập tức công đạo ái nhân nấu hoành thánh, người cũng ở một bên hỗ trợ, giúp ái nhân bày hoành thánh vào bát. Hai người phối hợp ăn ý, chỉ chốc lát sau hoành thánh liền nấu hảo . Lâm Gia Bảo vừa ném vào liền cảm thấy nước dùng có vị thực ngon, chắc chắn dùng nhiều xương cốt nấu ra, hoành thánh thực lớn, gia vị vừa vặn, Lâm Gia Bảo một cái tiếp một cái đem một chén lớn hoành thánh đều ăn hết. Hiên Viên Hân Thừa nhìn chăm chăm bộ dáng Lâm Gia Bảo ăn hoành thánh, ánh mắt đều không chớp. Lâm Gia Bảo bị hắn nhìn nên ngại ngùng,

“Hoành thánh ăn thật ngon , để lạnh sẽ không thể ăn .”

Hiên Viên Hân Thừa cúi đầu ăn hoành thánh, hiện tại hắn thực vừa lòng vì ngoạn bảo có khẩu vị tốt, trên người ngoạn bảo cuối cùng có thêm một chút thịt , xúc cảm cũng càng tốt. (^_~).

Đoàn người Lâm Gia Bảo ăn hoành thánh xong liền cho đôi phu phu trung niên một nén bạc , nhận được bạc, đôi phu phu kia vạn phần cảm tạ. Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo nắm tay nhau rời đi, ở trên đường Lâm Gia Bảo hỏi Hiên Viên Hân Thừa:

“Về sau, chúng ta cũng sẽ giống bọn họ nhất dạng sao?”

“Đời này chúng ta nhất định sẽ cùng nhau đến già”.

Hiên Viên Hân Thừa phát thệ mặc kệ kiếp này có bất luận khó khăn gì, hắn đều sẽ không buông tay . Tay Lâm Gia Bảo bị Hiên Viên Hân Thừa nắm chặt, liền như vậy đi tới, hắn thật hy vọng có thể cứ như vậy đi đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa...

Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo dừng lại mấy ngày ở Lạc thành, sau khi cùng Gia Bảo nhìn cảnh đẹp ở Lạc thành, bọn họ liền lên một chiếc thuyền lớn khởi hành đi Hồ Châu, cuối cùng sẽ đi tuần tra Giang Châu.

Chiếc thuyền lớn này được làm để cho Thái tử điện hạ khi đi tuần tra bằng đường thủy dùng, thân thuyền phi thường lớn, phía trên có hai tầng, dưới có một tầng, có thể chứa hơn một ngàn người. Thuyền thật lớn lướt trên Lạc hà thập phần vững vàng.

Lâm Gia Bảo là lần đầu tiên đi thuyền, hơn nữa còn là một con thuyền thật lớn như vậy, không giống cảm giác ở trên đất bằng, trên thuyền, đi đứng có một chút lắc lư, nhìn nước sông cuộn cuộn trôi, Lâm Gia Bảo cảm thấy hết thấy đều mới mẻ cực kỳ.

Trải qua hai ngày đi, thuyền cập bờ tại Hồ Châu. Đồng dạng đã có rất nhiều quan viên chờ .

Tại Hồ Châu, bọn họ dừng lại hai ngày, Hiên Viên Hân Thừa tuần tra đoạn đê còn chưa hoàn thành ở Hồ Châu, xem xét tốc độ tiến triển, cùng Hồ Châu quan viên làm một ít bố trí. Sau đó liền lên thuyền xuất phát đi Giang Châu, lại qua ba ngày, cuối cùng đến Giang Châu. Tại Giang Châu gặp được công bộ thị lang Mang Hằng, Hiên Viên Hân Thừa xem qua đoạn đê đã xây xong ở Giang Châu, thì càng thêm tán thưởng Mang Hằng.

”Cổ đê này, lũ mùa xuân ở Lạc hà sẽ không còn đáng sợ nữa.”

Mang Hằng được Thái tử điện hạ tán dương, cũng thực kích động.

”Tạ Thái tử điện hạ thưởng thức, không có Thái tử điện hạ ngài duy trì, ta cũng vô pháp làm được việc này. Kế tiếp thuộc hạ sẽ tiếp tục cố gắng, mau chóng giám sát hoàn thành các khúc đê khác.”

”Mang đại nhân càng vất vả thì công lao càng lớn, trở về cô sẽ ở trước mặt phụ hoàng thỉnh thưởng cho người.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

Mấy ngày sau Hiên Viên Hân Thừa xử lý xong công vụ, bắt đầu mang theo Lâm Gia Bảo lãnh hội phong cảnh ở Giang Châu.

Kênh đào ở Giang Châu đã thông, liền và thông nhau với Lạc hà, chi nhánh ở bốn phương thông suốt. Cánh thập phần phồn hoa, bờ biển một gian cửa hàng, đến buổi tối náo nhiệt vô cùng. Trên sông còn có mấy cái thuyền hoa, trên thuyền truyền đến tiếng đàn du dương. Lâm Gia Bảo nghe xong khen.

”Những thuyền này thật xinh đẹp, cảm cũng thật là dễ nghe!”

Hiên Viên Hân Thừa thấy ngoan bảo thích, phân phó Nguyên Phúc, “Đi bao một cái thuyền hoa.”

Nguyên Khánh ở một bên lẩm miệng nói: “Đó là thuyền hoa đi.”

Lâm Gia Bảo tò mò hỏi: “Thuyền hoa? Trên thuyền là có thưởng hoa sao?” [ha ha]

Hiên Viên Hân Thừa bị biểu tình củangoan bảo chọc cười , “Ngoan bảo nhìn sẽ biết.”

Chương 37: Đi tuần 3

.

Cám ơn Skyofwinter và Yamiryu đã gợi ý chỗ mình ko biết nhé.

.

Sau khi Lâm Gia Bảo lên thuyền hoa mới hiểu được ý nghĩa của thuyền hoa là gì, trên thuyền hoa căn bản không có hoa, chỉ có vài thiếu nữ ăn mặc thiếu vải đánh đàn, tiếng đàn tuy rằng rất êm tai, nhưng y không thích các nàng phóng mị nhân với Thái tử điện hạ của y. Lâm Gia Bảo không thú vị ngồi uống trà lài, Hiên Viên Hân Thừa không cho y uống rượu, y đành phải ngoan ngoãn uống trà lài .

”Ta muốn đi về.”

Hiên Viên Hân Thừa ôm Gia Bảo, hôn hôn cái miệng nhỏ nhắn của ngoan bảo. Vốn lên thuyền hoa này chỉ là vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ngoan bảo mà thôi, hẳn cảm nhận được ngoan bảo có một chút ghen tuông, tâm tình sung sướng nói với Nguyên Phúc:

“Phân phó bọn họ đem thuyền hoa cập bờ đi.”

“Dạ.”

Lúc này đuôi thuyền hoa đột nhiên phát ra tiếng vang thật lớn, toàn bộ thuyền hoa lay động lên, hai nữ nhân kia liền kêu lên, Hiên Viên Hân Thừa lớn tiếng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Bẩm Thái tử điện hạ, có thích khách! Thích khách đã làm thủng một lỗ trên thuyền. Bọn thị vệ đang giao thủ cùng bọn họ.” Nguyên Phúc nhìn tình huống bên ngoài, lo lắng mà bẩm báo.

Hiên Viên Hân Thừa cảm giác thuyền đang chìm xuống, “Nhanh chóng cập bờ.”

Chiếc thuyền hoa lần này thực nhỏ, trên thuyền cũng chỉ có hai cầm cơ cùng vài quy nô. Hiên Viên Hân Thừa cũng chỉ dẫn theo vài thị vệ mà thôi, đây đúng là sơ suất của hắn .

Hiên Viên Hân Thừa che chở Lâm Gia Bảo đi ra bên ngoài, đánh nhau vẫn còn tiếp tục, thuyền đã hơi nghiêng, nhìn bốn phía toàn là nước, không biết mình đang ở nơi nào. Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy một người hắn không tưởng được, Lịch Vương Hiên Viên Chiêu Hồng! trên mặt Hiên Viên Chiêu Hồng mang theo nhiều vết sẹo, bộ mặt rất dữ tợn, người cũng già đi rất nhiều.

”Hiên Viên Hân Thừa ta chờ ngươi đã lâu.”

Hiên Viên Chiêu Hồng bị Nhị hoàng tử vây khốn tại Từ Vân tự, hắn cùng thể thân của mình thay đổi thân phận, men theo mật đạo trong chùa chạy thoát ra ngoài. Hiên Viên Chiêu Hồng mang theo hai tử sĩ tâm phúc chạy về Lịch Thành, không nghĩ trên đường đụng phải cướp . Bọn cướp có nhân số đông đảo, bọn họ chẳng những bị đoạt ngân lượng, còn bị trọng thương. Bọn họ đành phải tìm một chỗ dưỡng thương trước. Khi về đến Lịch Thành thì biết con nối dòng cùng gia quyến của hắn toàn bộ bị xử quyết, thuộc hạ tâm phúc người thì chết kẻ thì bị bắt, nhìn hết thấy mọi chuyện đã xong hết rồi, tuyệt không còn khả năng lật ngược ván cờ , Hiên Viên Chiêu Hồng một đêm bạc trắng đầu. Lần này nghe được tin tức Thái tử tuần tra Giang Châu, bọn họ sớm đã canh giữ ở Giang Châu. Thật vất vả mới thấy được Nguyên Phúc bao thuyền hoa, Hiên Viên Chiêu Hồng cùng hai tử sĩ tâm phúc, lặng lẽ tiếp cận đuôi thuyền, tạc phá thuyền, chính là muốn cùng Thái tử đồng quy vu tận...

“Hiên Viên Chiêu Hồng!” Hiên Viên Hân Thừa nghiêng rằng nghiêng lợi kêu tên Lịch Vương.

Nghe được tên mình, Hiên Viên Chiêu Hồng điên cuồng cười to.”Bổn vương cái gì cũng không có , có thể cùng thái tử ngươi chết cũng là đáng giá! Ha ha ha ha!”

Hiên Viên Hân Thừa tiến lên đem một đao kết liễu hắn, số mệnh chính là như thế, kim thể Hiên Viên Chiêu Hồng vẫn là chết ở trên tay của hắn.

“Thái tử điện hạ, thuyền này duy trì không được bao lâu , sắp chìm.” Thị vệ lo lắng nói, ván dưới chân bọn họ đã rạn nứt.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn Lâm Gia Bảo đang lo lắng hỏi: “Ngoan bảo biết bơi lội không?”

“Biết một chút, trước kia đại ca đã dạy ta ...” Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ nói.

“Đừng sợ, ngoan bảo, không có việc gì .” Hiên Viên Hân Thừa phân phó những người khác: “Cố gắng lái thuyền vào, nếu thật sự không được thì bơi trở về, nơi này chắc là cách bờ biển không xa.”

“Dạ.”

Nguyên Phúc, Nguyên Khánh đều nghiêm túc gật đầu, hoàn hảo những người hôm nay lên thuyền đều biết bơi, không có người dị nghị. Bọn thị vệ đều dùng tay cố gắng chèo. Lúc này hai cầm cơ trên thuyền khóc nháo lên,

“Nô [kiểu như : tôi] không biết bơi a... Đại nhân ngài cứu ta...” Một nữ tử nghiêng ngã đi trên mạn thuyền, cố gắng đi về phía Hiên Viên Hân Thừa.

Lâm Gia Bảo ở bên người Hiên Viên Hân Thừa bị nàng thỉnh linh chụp tới, đứng không vững nên rơi xuống sông. Hiên Viên Hân Thừa vươn tay đi bắt, chỉ kịp bắt được một mảnh quần áo của ngoan bảo, hắn cũng không do dự mà cùng ngoan bảo nhảy vào trong sông. Trên thuyền truyền đến tiếng kinh hô của Nguyên Phúc cùng bọn thị vệ!

”Thái tử điện hạ! Lâm Trắc quân!”

Nước sông thật lạnh, Lâm Gia Bảo cố gắng nhớ lại tư thế bơi lội, không để cho mình chìm xuống, nhưng cũng bị uống vài ngụm nước. Hiên Viên Hân Thừa bơi tới bên người Lâm Gia Bảo, mang theo ý bơi về hướng thuyền hoa, mắt thấy sắp tới mạn thuyền nhưng ngoài ý muốn lại xảy ra vấn đề. Chỉ nghe thỉnh thịch một tiếng, toàn bộ đuôi thuyền gãy ra. Từng mảnh gỗ thật lớn đổ xuống hai người bọn họ, trong phút chốc đem bọn họ đánh rất xa.

Hiên Viên Hân Thừa chịu đựng va chạm kia, tận lực che chở cho ngoan bảo. Một thanh gỗ bén nhọn theo lực đánh vào, xuyên qua vai trái của hắn. Hiên Viên Hân Thừa kêu lên một tiếng đau đớn, cắn răng nhin xuống. Lâm Gia Bảo nghe thấy thanh âm,

“Tướng công người làm sao vậy?”

Hiên Viên Hân Thừa thở dốc, máu trước ngực của hắn đã đổ thành một mảnh. “Tướng công không có việc gì, ngoan bảo đừng lo lắng, chúng ta bơi tới bờ thì tốt rồi.”

Lâm Gia Bảo ra sức bơi, ngẩng đầu nhìn lại chỉ thấy nước sông mờ mịt, không còn bóng dáng của thuyền hoa. Hiên Viên Hân Thừa dần dần cảm thấy tay trái không thể nâng dậy, trước mắt biến thành màu đen nhưng hắn vẫn dùng sức mà đạp chân. Bơi bơi, nhìn thấy trên mặt sông có một đầu gỗ lớn đang lơ lửng, hai người bèn nằm úp sấp lên, cuối cùng có thể dùng ít sức hơn một ít. Lúc này, Lâm Gia Bảo mới phát hiện Hiên Viên Hân Thừa bị thương,

“Tướng công người bị thương đổ máu ... Nha nha...” [Y-H: có lẽ mình ko phúc hậu, nhưng mỗi khi thấy GB khóc “nha nha” là mình rất thích.. hihi]

“Tướng công không có việc gì... Tiểu thương mà thôi.” Hiên Viên Hân Thừa trấn an ngoan bảo.

Hai người bọn họ bơi không phương hướng một lúc rất lâu, cuối cùng thấy được bờ. Lúc này Hiên Viên Hân Thừa đã mơ mơ màng màng, vì mất máu quá nhiều nên khi hắn chống đỡ bơi tới bờ liền không thể động dậy.

“Tướng công người tỉnh tỉnh... Chúng ta đến bờ, tướng công... Tướng công.” Lâm Gia Bảo lo lắng gọi Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa nghe thấy thanh âm ngoan bảo bên tai, hắn rất muốn đáp lại ngoan bảo, nhưng hắn đã lực bất tòng tâm mà lâm vào hôn mê.

Lần thứ hai Hiên Viên Hân Thừa mở mắt ra phát hiện đang ở trong một gian nhà tranh. Đầu của hắn vẫn còn có chút choáng, nhìn bốn phía cũng không phát hiện thân ảnh của ngoan bảo, trong lòng Hiên Viên Hân Thừa có chút nóng nảy, hắn chỉ nhớ rõ cùng ngoan bảo đồng thời bơi tới bờ, sau đó hắn không có ý thức.

Chỉ nha một tiếng, cửa phòng được mở ra.”Ai nha, cuối cùng người cũng tỉnh.” Một vị đại thẩm mập mập đi đến. “Người làm song nhi nhà người lo lắng, mấy ngày nay, y lau không ít nước mắt đâu!”

“Xin hỏi đại thẩm, song nhi nhà của ta đâu rồi?” Hiên Viên Hân Thừa đánh gãy lời nói của đại thẩm, lo lắng hỏi.

“Người đừng vội, song nhi nhà người đi đưa đào mừng thọ trong thôn. Người thật đúng là có phúc, tay nghề của song nhi nhà người thật sự rất tốt. Đào mừng thọ kia làm vừa nhanh lại xinh đẹp, hương vị còn thực ngon.” Đại thẩm nhiệt tình nói về chuyện phát sinh trong mấy ngày nay.

Tướng công của đại thẩm là Vương đại thúc, khi hắn đang đón củi thì phát hiện hai người Lâm Gia Bảo, lúc này Lâm Gia Bảo đang cõng Hiên Viên Hân Thừa đi tới trong thôn. Vương đại thúc là một người thiện tâm, vội vàng tiến lên hỗ trợ đem bọn họ mang về nhà mình.

Hai vợ chồng Vương đại thúc đều là người thực nhiệt tâm, vội vàng thỉnh thầy thuốc trong thôn xem bệnh. Lúc này Hiên Viên Hân Thừa đã sốt cao, miệng vết thương cũng bởi vì ngâm trong nước sông một thời gian dài sưng lên, tình huống rất là nguy cấp. Trải qua cố gắng của thầy thuốc, thì miệng vết thương của Hiên Viên Hân Thừa được xử lý, tình huống cuối cùng ổn định lại. Bản thân Lâm Gia Bảo lại bị bệnh, hoàn hảo vị thầy thuốc này y thuật cao siêu, Lâm Gia Bảo thực nhanh mà khỏe lại.

Sau khi Lâm Gia Bảo khỏe một chút liền phát hiện một vấn đề trọng yếu. Trên người y cùng Hiên Viên Hân Thừa không có đồng nào (^_^),gối tiền to cùng trang sức đều bị nước sông cuốn đi hết. Tiền bọn họ bốc thuốc vẫn là do Vương đại thúc hỗ trợ. Thầy thuốc nói tình huống Hiên Viên Hân Thừa có chuyển biến tốt đẹp, không quá hai ngày thì có thể tỉnh lại, Lâm Gia Bảo còn muốn mua mấy con gà để nấu canh cho tướng công bổ thân thể, bây giờ còn thiếu tiền của nhà Vương đại thúc, một nhà Vương đại thúc cũng không dư dả, ai! bọn họ không có tiền là không thể được.

Lâm Gia Bảo chờ mình khỏe hơn một ít lập tức đi đến trong thôn tìm việc làm. Vừa lúc trong thôn có tiệc rượu, y liền đi giúp việc bếp núc. Sau khi được Vương đại thẩm giới thiệu đi đến nhà một phú hộ trong thôn làm điểm tâm, nhà phú hộ kia là làm tiệc mừng thọ, Lâm Gia Bảo rất tự tin vào đào mừng thọ mà mình làm. Phú hộ thấy điểm tâm Lâm Gia Bảo làm phi thường tinh mỹ, rất là thích. Liền xuất tiền thỉnh Lâm Gia Bảo làm một trăm đào mừng thọ cùng điểm tâm đủ loại kiểu dáng. Lâm Gia Bảo bận việc hết hai ngày, cuối cùng kiếm được mấy lượng bạc.

Lâm Gia Bảo nghe được bọn họ hiện tại ở một thôn nhỏ ở phía đông Giang Châu, cách Giang Châu khoảng nửa ngày đường xe. Nếu y cùng Hiên Viên Hân Thừa muốn về Giang Châu, đầu tiên phải kiếm tiền thuê một chiếc xe.

Sau một ngày mệt nhọc Lâm Gia Bảo trở về, chợt nghe thấy Vương đại thẩm nói: “Lâm Uyên Nhi, tướng công của người tỉnh!”[Y-H: chắc Gia Bảo ko muốn mọi người biết tên khi ra ngoài nhỉ]

Lâm Gia Bảo nghe xong lập tức chạy nhanh vào, nhìn thấy người trên giường, y liền hỏi thăm:

“Tướng công người tỉnh, cảm giác khỏe không?”

“Ta tốt hơn nhiều, hai ngày này làm ngoan bảo người chịu khổ.” Hiên Viên Hân Thừa tràn đầy đau lòng nói.

“Ta không khổ, hai ngày này ta đã kiếm đủ tiền thuê xe, chờ thân mình tướng công khỏe một chút, chúng ta liền mượn xe về Giang Châu.”

Lâm Gia Bảo đều tính toán đầu vào đấy, Hiên Viên Hân Thừa nhìn bảo bối giống như trong một đêm trở nên thành thực kiên cường, trong lòng trùu đau, trong thời gian hân hôn mê bất tỉnh, ngoan bảo thất kinh cùng lo lắng sốt ruột đến cỡ nào. Lâm Gia Bảo đột nhiên vỗ vỗ đầu mình.

“Đúng rồi, ta nấu canh gà cho tướng công, ta đi lấy...”

Lâm Gia Bảo thật cẩn thận bưng một chén canh gà lớn tiến vào, uy Hiên Viên Hân Thừa uống.

”Tướng công uống nhiều một chút, nhanh khỏe hơn đi.”

Hiên Viên Hân Thừa uống một nửa, đẩy về cho ngoan bảo.”Người cũng uống một chút, hai ngày này vất vả người.”

“Ta đã uống rồi, tướng công người uống đi...”

Cuối cùng Lâm Gia Bảo cùng Hiên Viên Hân Thừa hai người người một hơi ta một hơi, uống xong một chén canh gà lớn.

“Đúng rồi, vừa rồi, Vương đại thẩm gọi người Lâm Uyên Nhi?” Hiên Viên Hân Thừa đột nhiên hỏi.

“Àn ta nghĩ dùng tên giả sẽ tương đối tốt, liền nói tên này.” Lâm Gia Bảo đắc ý nói.

“Ngốc bảo, vậy tướng công ta không lẽ trở thành tên phụ bạc kia sao.” Hiên Viên Hân Thừa nhéo nhéo cái mũi nhỏ của ngoan bảo.

“Ha ha, tướng công mới không phải đâu!” Lâm Gia Bảo chính mình cũng ha ha nở nụ cười.

Hai ngày kế tiếp, Lâm Gia Bảo tiếp tục làm điểm tâm cho phú hộ trong thôn, cuối cùng đem tiền thuê xe về nhà. Vết thương trên vai Hiên Viên Hân Thừa cũng tốt hơn nhiều, Lâm Gia Bảo liền cùng người cho thuê xe trong thôn ước định sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành đưa bọn họ đi Giang Châu.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Gia Bảo cùng Hiên Viên Hân Thừa cảm tạ vợ chồng Vương gia, mang theo lương khô mà Vương đại thẩm chuẩn bị lên đường.

Lâm Gia Bảo nhìn thôn nhỏ mà y ở mấy ngày qua, đột nhiên có chút luyến tiếc những ngày có thể lớn tiếng gọi Hiên Viên Hân Thừa là tướng công. Hiên Viên Hân Thừa thấy cảm xúc của ngoan bảo suy sụp, dùng cánh tay không bị thương ôm y. Hiên Viên Hân Thừa nói bên tai ngoan bảo:

“Ngwan bảo đừng khổ sở, chờ đi trở về, tướng công sẽ phái người trở về hảo hảo đáp tạ bọn họ.”

“U, hai người thật tình cảm nha, vừa mới thành thân đi.” Trung niên hán tử đánh xe cho bọn hán nói, “Nhớ lúc trước, ta cùng bà tử của ta cũng là như vậy, mỗi ngày đều thân thiết không được, ai! tuổi trẻ thật là tốt a.” hán tử đánh xe kia cũng hơi nhiều lời, “Nghe nói các người là thân thích phương xa của Vương gia, phải đi Giang Châu thăm người thân sao?”

“Đúng vậy” Lâm Gia Bảo trả lời xa phụ.

Hán tử kia nhìn nhìn Hiên Viên Hãn Thừa lại hỏi: “Ta xem dáng vẻ của người đường đường, người làm nghề nghiệp gì?”

Hiên Viên Hãn Thừa không trả lời, Lâm Gia Bảo nghĩ nghĩ nói: “Tướng công không làm nghề nghiệp ... Ăn không làm công.”(^_^).

Hán tử kia vừa nghe, lại mở ra mấy hát [ý nói ông í nói chuyện liên tục như máy]. Hãn đối với Hiên Viên Hãn Thừa lời nói thẩm thía: “Chàng trai a, người mặc dù cười song nhi, nhưng không thể bạc đãi y. Ta nghe nói tay nghề của song nhi nhà người rất tốt, nhưng người là một đại nam nhân thì cũng không thể mặc kệ song nhi nhà người nuôi sống đi! Ăn nhuyễn cơm[Skyofwinter: tức là ăn cơm nhà vợ ak, tức là vợ đi làm nuôi cơm chồng, chồng chỉ ở nhà không làm gì] thì không được ...”

Hiên Viên Hãn Thừa nghe xong sắc mặt đen đến không thể đen được nữa. Lâm Gia Bảo ở một bên còn không có hiểu, nghi hoặc nói:

“Thân mình tướng công còn không có đường hảo đâu, không có thể ăn cơm cứng, không tốt cho tiêu hoá.”(^_^)

Hiên Viên Hãn Thừa nghe xong dở khóc dở cười...

Hán tử đánh xe kia cứ như vậy liên miên cần nhần Hiên Viên Hãn Thừa về chuyện hãn không chịu làm việc, cuối cùng cũng đến thành Giang Châu. Mắt thấy một tiểu đội binh lính đi ngang qua, Hiên Viên Hãn Thừa nhìn thấy thủ lĩnh, lập tức hô to một tiếng:

“Tào nghiêm!”

Đầu lĩnh đứng là tướng quân Tào Nghiêm, vẻ mặt của hãn mấy ngày nay đều buộc chặt. Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân mất tích tại kênh đào Giang Châu, tin tức này làm cho bọn hãn cùng quan viên Giang Châu gấp đến độ bốc hỏa. Nếu Thái tử điện hạ có chuyện gì xảy ra, bọn họ đều khó giữ được cái mạng nhỏ này a...

Ngày ấy Tào nghiêm được nhóm người Nguyên Phúc trở về báo tin tức, lập tức phái người tìm kiếm ở các nhánh sông cùng kênh đào tại Giang Châu, đã nhiều ngày vẫn không thu hoạch được gì. Tào nghiêm ở trong lòng nghĩ, nếu tấu chương thỉnh tội đưa đi lên, hãn có thể dự đoán được đến hoàng thượng sẽ tức giận đến thể nào, thiên tử giận dữ, *phục thì trăm vạn a*...

Khi Tào Nghiêm nghe được tiếng của Thái tử điện hạ, lập tức theo thanh âm quay đầu lại. Tào nghiêm nhìn thấy Thái tử điện hạ liền kích động nói:

“Thái tử điện hạ! Nhìn thấy ngài không có việc gì thật sự là quá tốt.” Tào nghiêm lập tức xuống ngựa quỳ lạy hành lễ với Thái tử điện hạ và Lâm Trắc quân.

Tào nghiêm quỳ xuống, binh lính phía sau hãn cũng đi quỳ xuống theo.

“Thỉnh an Thái tử điện hạ! thỉnh an Lâm Trắc quân!” Lúc này dân chúng chung quanh cũng phục hồi lại tinh thần, cũng đồng thời quỳ xuống theo.

Hán tử đánh xe choáng váng, thân thể hãn có chút phát run mà cùng mọi người đồng thời quỳ xuống. Ở trong lòng yên lặng nghĩ, ai u! lão thiên gia a, gia hỏa mà ta nói ăn nhuyễn cơm cư nhiên biến thành Thái tử điện hạ rồi! (^_^).

— Đăng bởi: admin

36. Chương 36: Hành Cung 1

CHƯƠNG 38: HÀNH CUNG 1

Cám ơn Yamiryu và nguyendluthanhngoc đã gợi ý những chỗ mình không biết nhé.

Tin tức Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo rơi xuống sông mất tích rất nhanh truyền đến kinh thành, Hoàng Thượng thấy tấu chương thỉnh tội của Tào Nghiêm, giận dữ.

”Hiên Viên Chiêu Hồng không phải chết rồi sao! Thật sự là âm hồn không tiêu tan!”

Thái tử của hân, thái tử của Hiên Viên vương triều ... Hoàng Thượng một trận hỏa công tâm, phun ra một ngụm máu tươi, liền ngất đi.

”Hoàng Thượng... Hoàng Thượng ngài làm sao vậy.” Triệu Dung tiến lên đỡ lấy Hoàng Thượng. “Nhanh truyền thái y!”

Hoàng Thượng bị bệnh, không khí trong Càn Thanh cung dè dặt, hoàng hậu ngồi ở bên giường âm thầm rơi lệ. Phu quân của nàng hôn mê trên giường, đại nhi tử của nàng lại chưa biết sống chết. Thế giới của nàng đều sụp đổ...Nhị hoàng tử làm bạn ở một bên, trong lòng cực kỳ tự trách. Rõ ràng đã xác nhận Lệ Vương chết, hân đã từng đắc chí vì công tích của mình, ai!... Không nghĩ tới chính là như vậy, hân tương đương gián tiếp hại Thái tử đại ca.

Hoàng Thượng từ hôn mê tỉnh lại, ngũ khí suy yếu nói với hoàng hậu: “Phong tỏa tin tức Thái tử mất tích, truyền ý chỉ của trẫm cho Tổng đốc Lương Giang lặng lẽ tiến đến tìm kiếm, cần phải... cần phải tìm được Thái tử.”

Tin tức này đối hoàng thượng đã kích quá lớn, quá đột nhiên... Hiên Viên Hân Khải đỏ vành mắt, quỳ xuống.

”Phụ hoàng, nhi thần có tội, đều là nhi thần sai.”

Hoàng Thượng khoát tay, “Không trách người...” .

Hân hiện tại không có tinh lực trách cứ bất luận kẻ nào, ở trong lòng tự hỏi nếu Thái tử thực sự gặp bất trắc, vậy hân nên như thế nào... Trong lúc nhất thời suy nghĩ bay tán loạn...

Cũng may trải qua hai ngày lo lắng chờ đợi, từ Giang Châu lại truyền đến tin tức tìm được Thái tử, biết được Thái tử chỉ là bị thương, hân cùng Lâm Trắc quân hai người đều bình an vô sự. Hoàng Thượng cùng hoàng hậu lúc này mới thả lỏng, thật là sợ bóng sợ gió một hồi a, thân mình hoàng thượng cũng không thuốc mà khỏi .

Hiên Viên Hân Thừa biết được phụ hoàng bởi vì tin tức hân mất tích mà hộc máu hôn mê, trong lòng tự trách, ảo não không thôi. Lần này sơ suất của hân chẳng những làm hân cùng ngoan bảo lâm vào hiểm cảnh, còn mệt đến phụ hoàng bởi vì hân mà bị bệnh, cũng may phụ hoàng đã không có gì trở ngại. Hiên Viên Hân Thừa nhìn khoái mã đưa tới chỉ thị của phụ hoàng, phụ hoàng biết được hân bị thương, phi thường quan tâm. Đặc biệt bảo hân đi đến Ly châu hành cung tĩnh dưỡng cho khỏe trước rồi mới hồi cung.

Ly châu hành cung cách Giang Châu không xa, ngồi thuyền có khoảng bốn năm ngày. Ly châu hành cung phong cảnh *di người*, khí hậu thực thích hợp tĩnh dưỡng. Hiên Viên Hân Thừa chuẩn bị trụ một đoạn thời gian tại Ly châu hành cung, chính mình tĩnh dưỡng đồng thời cũng phải điều dưỡng cho ngoan bảo một chút, lần này là lần đầu tiên ngoan bảo bơi trong sông lâu như vậy, sau lại mệt nhọc làm công kiếm tiền, thật sự là khổ y. Hân phải đem ngoan bảo dưỡng béo lên mới được!

Buổi tối, ở trong phòng ngủ trên thuyền, Hiên Viên Hân Thừa nói cùng ngoan bảo, bọn họ sắp sửa đi Ly châu hành cung ở mấy ngày.

”Ly châu hành cung thực đẹp, ngoan bảo nhất định sẽ thích , nơi ấy còn có ôn tuyền nữa, đối với thân mình của người cũng rất tốt.”

Lâm Gia Bảo nghe xong thật cao hứng, ôm Hiên Viên Hân Thừa làm nũng.

”Thật tốt! Thật tốt! Thật vui vẻ nha! Ôn tuyến a... Ta còn chưa từng thấy qua đâu!”

Hiên Viên Hân Thừa yêu đến chết bộ dáng sáng sủa hoạt bát lúc này của ngoan bảo, cúi đầu hôn xuống cái miệng nhỏ nhắn thơm ngọt kia. Lâm Gia Bảo thực tự nhiên mở miệng đáp lại hắn, một bộ dáng nhu thuận mặc người xâm lược. Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo, bàn tay đặt sau lưng y không ngừng vuốt ve, chậm rãi dời xuống, vuốt ve kiều đồn [chắc là cái PP (^_^)] của ngoan bảo. Kéo sát y vào trong người mình, để ngoan bảo cảm thụ lửa nóng của hắn. Lâm Gia Bảo cảm giác tương công hôm nay bất đồng, không giống ôn nhu như ngày thường, hôm nay, hôn môi giống như là mưa rền gió dữ, hôn đến y không kịp thở dốc.

”Ân... Tương công.”

Hiên Viên Hân Thừa ôm lấy ngoan bảo, nhẹ nhàng đặt y ở trên giường. Nhìn ánh mắt tín nhiệm y lại của ngoan bảo,

“Ngoan bảo... Chúng ta không đợi đến sinh nhật được không?”

Trải qua nhiều ngày gian khổ, hắn thật sự nhịn không được, thân thể cùng tâm linh kêu gào muốn đem ngoan bảo chiếm hữu triệt để, chỉ có để cho ngoan bảo thực sự trở thành người của hắn, hắn mới an tâm.

Lâm Gia Bảo cảm giác được lửa nóng cứng rắn của tương công, y hiểu được tương công vẫn luôn vì y nhẫn nhịn rất vất vả.

”Hào...”

Chữ vừa nói xong, Hiên Viên Hân Thừa đã cúi đầu dùng sức hôn ngoan bảo. Hắn dùng đầu lưỡi linh hoạt cùng ngoan bảo trao đổi khí tức lẫn nhau, hương vị ngọt ngào kia làm hắn trầm luân.

Hiên Viên Hân Thừa cởi bỏ áo lót của ngoan bảo, ở trên chiếc cổ non mịn kia lưu lại từng miếng từng miếng hồng ửng. Sau lại tới đến xương quai xanh, hắn cũng lưu lại từng điểm ửng ký như vậy. Thân mình trắng nõn của ngoan bảo bại lộ ở trước mắt Hiên Viên Hân Thừa, hắn một đường hôn xuống hai khối đậu đỏ kiều diễm ướt át trước ngực kia, hắn vừa khê cắn, liếm, hôn một viên, vừa dùng tay xoa nắn một khối đậu đỏ khác,

“Ân... Nha...”

Thân mình Lâm Gia Bảo vốn mẫn cảm, cho nên làm sao có thể cầm cự được, *sớm đã là thân _ ngâm liên tục*.

Hiên Viên Hân Thừa tận tình yêu thương hai khối đậu đỏ này, khiến cho chúng nó ửng lên màu trong suốt, làm cho hắn nhịn không được nên hết nếm rồi lại nếm, sau đó kéo dài đến cái rốn nhỏ của ngoan bảo thì dừng lại, hai tay của hắn tiến vào bên trong chiếc đùi của ngoan bảo, vuốt ve da thịt nhẵn nhụi kia.

“Ân...”

Lâm Gia Bảo cảm thấy rất nóng, toàn bộ không khí trong phòng ngủ đều trở nên cực nóng. Hiên Viên Hân Thừa một đường hôn xuống da thịt trên người ngoan bảo, nhìn ngắm đóa hoa nhỏ màu thiên kim trên bụng ngoan bảo, đây là cái bớt tượng trưng cho song nhi.

Hiên Viên Hân Thừa nắm lấy non nớt [Y-H: mọi người đều hiểu nhỉ (^_^)] của ngoan bảo vỗ về chơi đùa, bộ phận nam tính của song nhi phát dục không được đầy đủ, ngoan bảo so với nam nhân khác thì nhỏ hơn một chút, nhưng Hiên Viên Hân Thừa cho rằng như vậy mới đáng yêu. Chậm rãi tách hai chân ngoan bảo ra, Hiên Viên Hân Thừa đem đầu chôn nhập vào trong đó liếm _ lộng lên [á á á]. Ngoan bảo là lần đầu tiên, Hiên Viên Hân Thừa muốn dùng đến sự ôn nhu nhất của mình để yêu thương y, để ngoan bảo có thể có một trải nghiệm tốt đẹp nhất cho lần đầu tiên.

“A! Tương công người đừng ...”

Lâm Gia Bảo ngại ngừng hơi hơi giãy dụa. Hiên Viên Hân Thừa ngẩng đầu lên,

“Ngoan bảo, người là lần đầu tiên, tương công không muốn thương tổn đến người.”

Hiên Viên Hân Thừa tham nhập một lỏng tay, cảm nhận trong cơ thể ngoan bảo vừa nóng vừa khấn trương, nhẹ nhàng mà co rúm ngón tay.

“Ngô...”

Lâm Gia Bảo cảm giác trong cơ thể khác thường, có chút khấn trương cương thân mình, hai đùi đều run rẩy.

“Ngoan bảo đừng sợ... Thả lỏng...”

Cũng may ngoan bảo là song nhi cho nên trong cơ thể đã chậm rãi tiết ra dịch trơn. Bởi vì trong cơ thể ngoan bảo ướt át, Hiên Viên Hân Thừa lại gia nhập thêm một lỏng tay, tiếp tục khuếch trương cho ngoan bảo. Lâm Gia Bảo dần dần cảm thấy trong cơ thể dâng lên một loại cảm giác tê dại nói không nên lời, thân thể cũng chậm rãi mà trầm tĩnh lại. Vô ý thức mà há mồm gọi :

“Ân... Tướng công...”

Hiên Viên Hân Thừa thấy thời cơ đã đến, lấy một cái gối chêm vào dưới thắt lưng của ngoan. Dem hai chân của ngoan bảo mở rộng ra, áp đi lên, chậm rãi đem thân thể trầm xuống, tiến nhập vào trong cơ thể ngoan bảo.

“A! Đau... Tướng công... Đau quá.”

Tiếng gào của Lâm Gia Bảo mang theo âm thanh khóc nức nở, y cảm giác mình sắp bị chém thành hai nửa. Hảo tướng, hảo nhiệt! Lâm Gia Bảo cảm thấy hô hấp cũng đều đau...

“Hảo, hảo ... Ngoan bảo... Người nhẫn một chút, lập tức sẽ không đau.”

Hiên Viên Hân Thừa không dám động, không ngừng hôn môi ngoan bảo. Hôn vào má lúm đồng của y, mút vào vành tai mẫn cảm của ngoan bảo, kiềm chế xúc động đâm trái đâm phải, chờ ngoan bảo chậm rãi thích ứng.

Rốt cục thấy mảy của ngoan bảo giãn ra, Hiên Viên Hân Thừa lúc này mới nhẹ nhàng mà luật động. Quá mỹ diệu, trong cơ thể ngoan bảo vừa ẩm ướt lại vừa chặt, làm hắn giống như đưa thân vào tiên cảnh, *không so cùng ngoan bảo cá nước giao hoan càng xinh đẹp sự*.

“Ngoan bảo... Bảo bối của ta...”

Hiên Viên Hân Thừa dần dần động nhanh hơn, Lâm Gia Bảo cảm giác được theo từng luật động của tướng công, từng trận khoái cảm đánh úp vào y, đây là cảm giác mà trước nay y chưa từng có.

“A... Tướng công... Ân ân...”

Lâm Gia Bảo phát ra thanh âm ngọt nị, hai tay ôm ấp lưng tướng công, thừa nhận tướng công chiếm hữu y.

“Ngoan bảo, thoải mái sao? Tướng công có làm người thoải mái không?”

Mồ hôi nóng bỏng trên người Hiên Viên Hân Thừa rót xuống, nghe thanh âm êm tai của, càng dốc sức trườn _ cảm.

“Thoải mái... Ân... Thật thoải mái...”

Lâm Gia Bảo thành thực trả lời, thân mình đã hóa thành một bãi xuân thủy. Hiên Viên Hân Thừa cùng ngoan bảo hôn sâu, mạnh mẽ chuyển động một hồi lâu, rốt cục phóng xuất ra tinh túy của mình.

”Ngoan bảo ta yêu người!”

Lâm Gia Bảo vừa mới hồi lại tinh thần, thân mình nhịn không được run rẩy, cũng lớn tiếng đáp lại:

“Tướng công ta cũng yêu người.”

Hiên Viên Hân Thừa vẫn còn ở bên trong cơ thể ngoan bảo không chịu rời khỏi, vừa nghe ngoan bảo lớn tiếng đáp lại, dục niệm lại bắt đầu trở lại, dục vọng của Hiên Viên Hân Thừa lại chậm rãi ngẩng đầu, ôm ngoan bảo đứng lên, để ngoan bảo ngồi ở trên người của hắn.

“Ân... sâu quá ... Ân...”

Lâm Gia Bảo cảm giác dực vọng trong cơ thể mình lại trướng lên. Hiên Viên Hân Thừa nhin không được muốn ngoan bảo một lần, vốn nghĩ sẽ khắc chế bản thân, cố gắng ôn nhu , nhưng cuối cùng vẫn làm cho ngoan bảo hôn mê.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn gương mặt đang ngủ của ngoan bảo, trong lòng dị thường thỏa mãn. Rốt cục ăn vào miệng, tư vị so với trong tưởng tượng của hắn còn tốt đẹp hơn gấp trăm lần.

Dù Hiên Viên Hân Thừa cố gắng mà khắc chế, lại cố gắng ôn nhu , thậm chí chỉ muốn bảo bối hai lần, nhưng vẫn làm cho Lâm Gia Bảo nằm ở trên giường hai ngày.(^^) Chờ thuyền tới Ly châu, chân Lâm Gia Bảo còn như nhũn ra, nên được Hiên Viên Hân Thừa ôm rời thuyền . Lâm Gia Bảo thực ngại ngùng, đỏ mặt, vẫn luôn đem đầu chôn ở cần cổ Hiên Viên Hân Thừa không chịu ngẩng lên. Bọn quan viên chờ đợi ở cảng Ly châu, chỉ thấy Thái tử điện hạ ôm một người rời thuyền, chỉ biết vị này nhất định chính là người trong lời đồn được Thái tử điện hạ rất yêu thích: Lâm Trắc quân .

Hiên Viên Hân Thừa đi lên xe ngựa tới đón bọn họ, một đường tiến đến Ly châu hành cung. Xuống xe ngựa, Hiên Viên Hân Thừa vẫn tiếp tục ôm Gia Bảo đi.

“Không cần ôm ta nha, ta có thể chính mình đi .” Lâm Gia Bảo nhỏ giọng mà nói.

“Hai ngày này, ngoan bảo cần nghỉ ngơi tốt , buổi tối tướng công mới có thể hảo hảo yêu người a.”

Hiên Viên Hân Thừa vẫn ngồi ôm ngoan bảo, ghé vào lỗ tai y mà nói, nghe xong khiến Gia Bảo đỏ mặt, tim đập thình thịch.

Ly châu hành cung nằm ở phía bắc Ly châu, là một tòa cung điện theo phong cách Giang Nam. Lấy tự nhiên sơn thủy làm chủ đạo, *Giang Nam các loại lâm viên đặc sắc*. Đình đài lầu các bên trong hành cung vô cùng hoa mỹ, còn có hồ nước lớn nhỏ, *thủy tạ kiến với hồ cùng hồ chi gian, khóa thủy vì kiều, mặt trên liệt đình tạ sổ tòa. Tạ tại trong nước, hai bên không gian rộng lớn, bích dập dờn bông bênh dạng, chung quanh đều thành họa cảnh, thật có “Phi sừng cao khiên, hư diêm động lãng, cao thấp ánh mặt trời, ảnh thất bại tể” ý thơ.*

Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo đi quanh hành cung một lần để thưởng thức cảnh sắc bên trong hành cung.

”Chúng ta sẽ ở tại hành cung này một thời gian, về sau ngoan bảo có thể hảo hảo ngao du.”

Nhóm cung nhân hầu hạ bên trong hành cung thấy tình hình như vậy, đều thập phần kinh ngạc. Thái tử điện hạ không phải lần đầu tiên tới hành cung , nhưng lần nào cũng mang bộ dáng lãnh khốc mặt không đổi sắc. Mà hiện giờ Thái tử điện hạ cỡ nào sủng ái Lâm Trắc quân a, đi đường cũng đều không muốn để cho Lâm Trắc quân tự đi. Hôm nay bọn họ mới nhìn thấy được bộ dáng Thái tử điện hạ coi trọng Lâm Trắc quân, trong lòng âm thầm quyết định phải hảo hảo hầu hạ Lâm Trắc quân này, không dám có chút nào chậm trễ.

— Đăng bởi: admin

37. Chương 37: hành Cung 2

CHƯƠNG 39: HÀNH CUNG 2

.

Cám ơn Yamiryu và Bối Bối đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Trong thị trấn, Lâm Trạch hôm nay nghênh đón Đỗ Tri huyện đến báỉ phỏng. vợ chồng Lâm Đại Trắng cùng Lâm Gia Văn đều ở trong sảnh đường tiếp đãi Đỗ Tri huyện. Trương Huệ Nương tự mình dâng trà mời Đỗ Tri huyện.

”Tri huyện đại nhân, thỉnh ngài dùng trà.”

Đỗ Tri huyện tiếp nhận trà cười tủm tỉm nói:

“Bản quan vừa nhận được một tin tức tốt, Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân đã đến Ly châu hành cung. Thái tử điện hạ cố ý ra lệnh, phái thị vệ hộ tống mọi người trong nhà Lâm Trắc quân đi đến Ly châu hành cung cùng Lâm Trắc quân đoàn tụ.”

Một nhà Lâm Đại Tráng nghe xong tin tức tốt này đều thực kích động, Trương Huệ Nương vui quá mà khóc:

“Thật sự là quá tốt, đã nhiều năm không gặp Gia Bảo, cũng không biết y bây giờ là cao hay béo. Thái tử điện hạ thật sự là quá tốt!”

Lâm Gia Văn ôm quyền[Y-H: mình nghĩ là kiểu chào/cám ơn/ tỏ vẻ cung kính] với Đỗ Tri huyện,

“Làm phiền tri huyện đại nhân ngài tự mình đến nói cho chúng ta biết tin tức tốt này, học sinh vô cùng cảm kích.”

“Lâm cử nhân khách khí, bản quan cũng mới vừa nhận đến chỉ thị của Thái tử điện hạ, nên tới báo tin vui cho mọi người. Hai ngày sau Thái tử điện hạ sẽ phái thị vệ lại đây tiếp các người, bản quan cũng sẽ phái một ít bộ khoái đồng thời hộ tống các người. Hai ngày các người cần hảo hảo chuẩn bị một chút. Đúng rồi, Thái tử điện hạ còn chỉ thị rằng Tần gia cũng sẽ cùng đến hành cung đoàn tụ. Bản quan cũng đã phái người đi thông tri, nghĩ rằng lúc này bọn họ cũng đã biết tin vui này. Giờ bản quan cáo từ trước.”

Đỗ Tri huyện công đạo xong hết thấy liền đi. Mọi người ở Lâm gia lúc này là vui sướng dị thường. Hai đứa nhỏ nhà Lâm gia hay được sẽ đi gặp nhị ca, đều vui vẻ mà nhảy dựng lên. Ngô Xiao Lan ôm nhi tử cũng thực kích động, nói với nhi tử béo của mình:

“Bác Ca Nhi chúng ta sẽ đi gặp Gia Bảo thúc của người, đi hành cung a, đây chính là chỗ ở của Hoàng Thượng a.”

Nhi tử của Lâm Gia Văn là Lâm Uyên Bác đã hai tuổi, nghe xong lời của mẹ cũng mồm miệng không rõ mà ngao ngao gọi: “Sách quý! Sách quý!” [Trong tiếng Trung chữ (Bảo thúc) với từ (Bảo thư – sách quý) phát âm giống nhau ^_^] bộ dáng đáng yêu kia làm cho mọi người Lâm gia đều cười ha ha.

Tần gia được Huyện thái gia phái người đưa tới tin tức, toàn gia đều cực kỳ hưng phấn. Tần lão gia cười toe toét,

“Lần này có thể đi hành cung, thật sự là vô cùng thể diện a.”

Tần thái thái nói: “Ta đã nói Cẩm Nhi nhà chúng ta là một người có phúc, Tần gia chúng ta đi hành cung a. Hai ngày này chúng ta phải chuẩn bị thật tốt, không thể để mất lễ.”

Hai ngày sau, một nhà Lâm Đại Tráng cùng một nhà Tần Khải Hành, mỗi nhà ngồi vào hai xe ngựa to, cùng với rất nhiều thị vệ hộ tống mà đi ra khỏi thị trấn. Mới vừa đi được không rất xa, đã bị một chiếc xe ngựa cản đường.

”Người nào?” thủ lĩnh thị vệ hét lớn một tiếng.

Vài thị vệ tiến lên xem xét, lúc này có vài người từ trên xe ngựa lục tục đi xuống, nguyên lai là một nhà của Lâm Đại Lực, Lâm Đại Lực cùng Kha Mỹ Lệ mang theo nữ nhi thứ hai là Lâm Hạ Nhi cùng nhi tử là Lâm gia tài, ngoài ra còn có Lâm Xuân Nhi cùng phu quân của nàng là Vương Học Bác. Lâm Đại Lực có chút khẩn trương nói với bọn thị vệ:

“Chúng ta là người Lâm gia, chúng ta là người Lâm gia.”

Thủ lĩnh thị vệ hướng về phía mấy người Lâm Đại Tráng xin chỉ thị, Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Văn cùng Tần Khải Hành xuống xe ngựa. Lâm Đại Tráng thấy nhóm người Lâm Đại Lực liền hỏi:

“Đại Lực, các người đang làm gì vậy?”

“Đại ca, chúng ta nghe nói các người sẽ đi đến hành cung thăm Gia Bảo. Chúng ta cũng là thật lâu không gặp Gia Bảo nên rất nhớ y. Hiện tại chúng ta đã tới rồi, chờ các người hơn nửa ngày.” Lâm Đại Lực nói xong, lại nhìn nhìn Tần Khải Hành, còn nói thêm: “Ta nói đại ca người cũng quá bất công, ngay cả Tần gia cũng kêu, như thế nào quên chính đệ đệ của mình đâu. Bất kể như thế nào ta đều là nhị thúc của Gia Bảo, hiện tại chất tử có tiền đồ, cũng nên cho chúng ta cùng đi đến hành cung để trông thấy đâu!”

Nguyên lai Vương chủ bộ ở huyện nha nghe nói Thái tử điện hạ phái người tiếp một nhà Lâm Đại Tráng đi Ly châu hành cung, sau khi về nhà liền tính toán. Cuối cùng bảo Lâm Xuân Nhi trở về nhà mẹ đẻ nói cho Lâm Đại Lực bọn họ nghe, tất cả mọi người không nghĩ sẽ buông tha cơ hội đi hành cung lần này, bỏ lỡ lần này thì có lẽ suốt đời này bọn họ sẽ không còn có cơ hội tốt như vậy nữa. Vương chủ bộ nói với Lâm Xuân Nhi:

“Con dâu a, công công của người ngồi ở vị trí chủ bộ đã nhiều năm như vậy. Người nhớ đề bạc một chút với Lâm Trắc quân a...”

Lâm Xuân Nhi gật đầu tỏ vẻ hiểu được, thật ra dù không dẫn thì nàng cũng sẽ đề bạc, nếu việc này có thể thành, vậy thì về sau vị trí của nàng tại Vương gia liền thật có thể nói một không hai.

Lâm Đại Tráng có chút do dự, bọn họ cùng Tần gia đều là do Thái tử điện hạ phái người tới đón, không có nói tới một nhà Lâm Đại Lực.

“Cái này... Dù sao cũng là đi hành cung, ta không thể tự tiện làm chủ.”

“Đại bá, chúng ta thật sự rất nhớ Gia Bảo đệ đệ [Y-H: nói nghe thấy ghét], ngài nói một tiếng cho chúng ta cùng đi đi. Khó có được cơ hội Gia Bảo đệ đệ có thể cùng thân nhân đoàn tụ, chúng ta là thân thích mà, nhiều người cũng náo nhiệt a...” Lâm Xuân Nhi tiếp tục thuyết phục Lâm Đại Tráng.

Trong lúc nhất thời, mấy người Lâm Đại Tráng đều có chút khó xử. “Việc này...”

“Trong cung có quy củ trong cung, nếu cứ tùy tiện đi đến hành cung sợ là không ổn...” Lâm Gia Văn nói.

Hắn cũng không nghĩ để cho một nhà Lâm Đại Lực đi, tổng cảm thấy nhà bọn họ quá mức lợi thế, lúc trước vì tiền đưa nữ nhi đi xung hỉ, làm hại Gia Bảo vào cung. Hiện tại Gia Bảo làm Trắc quân thì lại đi đánh vào nhà họ.

Thủ lĩnh thị vệ thấy thế, hảo ý tiến lên nói với bọn họ:

“Nếu đều là thân thích của Lâm Trắc quân, vậy thì cứ đi theo phía sau đoàn xe đi. Không cần phải ngại, chúng ta không nên trì hoãn canh giờ.”

Hắn là gặp qua bộ dáng Thái tử điện hạ cũng chịu Lâm Trắc quân, thêm một vài thân thích gặp mặt mà thôi, nghĩ rằng Thái tử điện hạ sẽ không vì việc nhỏ này mà trách tội hắn. Thái tử điện hạ phân phó rằng trước sinh nhật của Lâm Trắc quân vào ngày sáu tháng sáu, hộ tống mọi người trong nhà Lâm Trắc quân an toàn tới, hắn cũng không dám trì hoãn.

Mấy người Lâm Đại Lực nghe xong rất là cao hứng, đi ra phía sau đoàn xe. Kha Mỹ Lệ ôm nhi tử Lâm gia tài cao hứng nói:

“Ha ha ha, đi hành cung a, chờ ta trở lại có thể hảo hảo khoe khoang với mấy thái thái nhà giàu kia.”

Con mắt Lâm gia tài chuyển chuyển, chờ hắn trở về cũng có thể vào thư viện hảo hảo khoe khoang một phen. Lâm Ly Nhi ngồi ở trong xe ngựa, nghe một nhà Lâm Đại Lực còn có vợ chồng Lâm Xuân Nhi cũng sẽ cùng đi đến hành cung, không vui nói:

“Bọn họ vì cái gì muốn cùng đi a, Thái tử điện hạ không mời bọn họ đi.”

Lâm Ly Nhi thực không thích một nhà Lâm Đại Lực, từ khi bọn họ làm hại Gia Bảo vào cung, nàng cũng không dùng bộ dạng hoà nhã để nhìn bọn họ. Hắn không thích bộ dáng quan thái thái của Lâm Xuân Nhi, đầu tiên là thích khoe khoang, cảm thấy chính mình tài trí hơn người. Sau lại, Gia Bảo thành Trắc quân, lại tận lực lấy lòng nhà bọn họ. Còn Lâm Hạ Nhi kia cũng thực chán ghét, mỗi lần đến nhà bọn họ, thấy xiêm y hay trang sức xinh đẹp gì cũng đều muốn lấy. Có một lần còn nhìn trúng châu sai của Lâm Tú Nhi, đây chính là lễ gặp mặt mà Thái tử điện hạ đưa cho mỗi nữ nhân của Lâm gia, cho nên làm sao có thể đưa cho nàng ấy được. Lâm Ly Nhi đem nàng mắng một hồi, vậy mà Lâm Hạ Nhi cũng không thêm để ý, qua vài ngày lại làm như không có việc gì mà cứ tiếp dính đi lên. Đối với yến hội hay hội hoa xuân gì đó, Lâm Ly Nhi bởi vì đã định thân rồi, nên thường không đi. Đều là mẫu thân mang theo Ngô Xảo Lan và Tú Nhi nhi, lúc đó Lâm Hạ Nhi đều xin cùng tham gia. Còn tuổi nhỏ mà bắt đầu biết cách biểu hiện trước mặt các thái thái, một lòng muốn gả vào nhân phú quý quyền thế.

“Chắc là không có ý tốt!” Lâm Ly Nhi cảm giận mà nói.

Trương Huệ Nương trấn an nhị nữ nhi, “Hảo , người đừng tức giận . Sắp phải làm tân nương tử , tính tình này của người cũng phải thay đổi, đừng luôn nóng nảy như vậy. Chờ đến hành cung, chúng ta cần chú ý nhà bọn họ nhiều một chút, hẳn là không có cái gì sai lầm .”

Ngày năm tháng sáu, nhóm người Lâm Đại Tráng rốt cục đến Ly châu hành cung.

Lâm Gia Bảo trải qua nhiều ngày vô cùng thích ý, phong cảnh bên trong hành cung đẹp như họa, nơi chốn hoa thơm chim hót. Lại có tượng công ở một bên làm bạn, thật sự là ngày tháng như thần tiên.

Lúc này, Hiên Viên Hân Thừa đang cùng ngoan bảo ngồi vẽ bên hồ, cảnh sắc bên hồ vô cùng sinh động.

”Ngoan bảo vẽ rất đẹp!”

Nói xong, Hiên Viên Hân Thừa từ phía sau ôm lấy Gia Bảo, *thì thầm tư ma*. Đã nhiều ngày, tâm tình Hiên Viên Hân Thừa rất sung sướng, mỗi đêm đều cùng ngoan bảo nước sữa hòa nhau, chậm rãi rơi vào cảnh đẹp. Hiên Viên Hân Thừa nhớ tới tình sự tối hôm qua liền có chút tâm viên ý mã, xoay người liếm lỗ tai mẫn cảm của ngoan bảo.

Lâm Gia Bảo bị Hiên Viên Hân Thừa làm cho phân tâm, ngòi bút dừng một chút.

”Nha... dừng...”

Thanh âm Hiên Viên Hân Thừa hơi khàn khàn nói: “Ngoan bảo, chúng ta đi ngủ trưa đi.” (^_^).

“Không cần... Không muốn ngủ trưa.”

Lâm Gia Bảo lắc lắc đầu, rút kinh nghiệm từ việc “Ngủ trưa” mấy ngày nay, y làm gì có thể thành thật mà ngủ được, đều bị tượng công...

Hiên Viên Hân Thừa cũng biết mấy ngày nay hẳn có chút quá, chính mình giống như là một tiểu tử mới lớn, mỗi khi cùng ngoan bảo hẳn tổng là nhịn không được. Ngoan bảo giống như là một phần mỹ vị mà hẳn chờ đã lâu, sau thời gian dài chờ đợi, sau khi đạt được thì đương nhiên không có khả năng chỉ lướt qua mà dừng lại được. Lúc này Nguyên Phúc đã đi tới, tiến lên hành lễ với Thái tử điện hạ,

“Thái tử điện hạ...”

Hiên Viên Hân Thừa buông ngoan bảo ra, vẫy vẫy tay với Nguyên Phúc. Nguyên Phúc hiểu ý, tiến lên nói gì đó bên tai Thái tử điện hạ. Hiên Viên Hân Thừa nghe xong khoe môi khẽ nhếch. Xua tay để Nguyên Phúc lui ra,sau đó nói với ngoan bảo:

“Ngoan bảo, ngày mai chính là sinh nhật của người . Hôm nay có kinh hỉ dâng cho người, bảo đảm người sẽ thích.”

Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo ngoan bảo đi đến một tòa thiên điện, trước khi đi vào, Lâm Gia Bảo tò mò hỏi:

“Là kinh hỉ gì vậy?”

Hiên Viên Hân Thừa cười mà không nói.

Đoàn người Lâm Đại Tráng được đưa đến một gian đại thiên điện, nhìn rường cột chạm trổ ở trong điện cùng bài trí tinh mỹ khiến bọn hắn hoa cả mắt. Các cung nữ nối đuôi nhau tiến vào dâng trà cùng điểm tâm cho bọn họ, Nguyên Khánh nói với Lâm Đại Tráng:

“Lâm lão gia các người thỉnh chờ một chút, Lâm Trắc quân sẽ đến trong chốc lát.”

Lâm Đại Tráng, Lâm Gia Vãn cùng Tần Khải Hành đã gặp qua Nguyên Khánh nên bớt đi vài phần câu nệ . Lâm Gia Vãn biết đây là công công bên người đệ đệ, rất là khách khí nói với Nguyên Khánh:

“Làm phiền công công .”

Trương Huệ Nương bởi vì sắp gặp được Gia Bảo mà có chút kích động, đứng ngồi không yên. Ngô Xảo Lan ôm Bác Ca Nhi không cho hắn lộn xộn, Bác Ca Nhi đang ở tuổi hiếu động, nhìn đồ vật trong cung điện đều mới mẻ, tò mò mà nhìn tới nhìn lui. Ba người Lâm Ly Nhi, Lâm Tú Nhi cùng Lâm Gia Tài tuy rằng

cũng tò mò, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi uống trà, không dám lộn xộn. Tần lão gia cùng tần thái thái cũng chậm rãi phẩm trà. Lâm Cẩm Nhi vừa uống trà vừa nhìn ba hài tử của nàng. Đại nhi tử của nàng là Tần Tử Thông đã bảy tuổi, rất có bộ dáng một tiểu đại nhân. Đối với đệ đệ muội muội rất ra dáng một đại ca sừng sững, Tần Tử Thông nói với đôi long phượng thai đã được ba tuổi:

“Không cho các người chạy loạn...”

Đệ đệ Tần Tử Minh cùng muội muội Tần Tử Nguyệt cũng thực nghe ca ca nói, không dám chạy loạn, ngoan ngoãn mà ăn điểm tâm, ăn! ăn ngon thật nha.(^_^)

Một nhà Lâm Đại Lực cũng tràn đầy hưng phấn mà đi tới đi lui trong điện, Lâm Gia Tài nhìn đồ vật vô cùng tinh mỹ bài trí trong cung điện, ở trong lòng tính toán giá trị của bọn chúng. Phu quân của Lâm Xuân Nhi thì nhìn chăm chăm các cung nữ, nghĩ đúng là trong cung, ngay cả cung nữ cũng dễ coi như vậy, nhìn nhìn lại Lâm Xuân Nhi, ai! một bộ dáng thôn cô, nếu không phải có thân thích là Lâm Trắc quân thì hẳn đã sớm muốn hưu nàng.[Y-H: tên này ko chữ ko được mà]

Lúc này cửa thiên điện được mở ra, sau khi Lâm Gia Bảo tiến vào, ánh mắt đầu tiên liền thấy được người nhà của y.

“Cha! Nương!”

Lâm Gia Bảo chạy vào hướng Trương Huệ Nương, nhào vào trong ngực nàng. Đăng bởi: admin

38. Chương 38: Hành Cung 3

CHƯƠNG 40: HÀNH CUNG 3

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Lâm Gia Bảo ôm mẫu thân không chịu buông tay, “Nương... Gia Bảo rất nhớ mọi người!”

Trương Huệ Nương ôm Gia Bảo, vẻ mặt kích động nói: “Gia Bảo a, bảo bối của nương a, nương cũng rất nhớ người a!”

Mấy người Lâm Tú Nhi cũng thực kích động, Nhị ca Nhị ca mà kêu.

“Đến... Để nương hảo hảo nhìn xem, ân, Gia Bảo nhà của chúng ta cao lớn không ít, người cũng trắng.”

“Đúng vậy, đúng vậy, Nhị ca còn béo rồi đó.” Lâm gia mọi người mồm năm miệng mười nói.

Bác Ca Nhi ở bên cạnh cũng huy tay nhỏ bé, “Sách quý! Sách quý! Trắng trắng, giống nãi nãi làm bánh màn thầu trắng trắng!”

Lâm Gia Bảo nghe xong cười ha ha, tiếp nhận Bác Ca Nhi trên tay tẩu tử,

“Đây chính là tiểu chất tử của ta đi, lớn lên thực đáng yêu.” Ôm tiểu chất tử vào trong ngực nựng nựng, “Thật rắn chắc a!”

Người một nhà Lâm Đại Tráng vây quanh Lâm Gia Bảo vui vẻ cực kỳ. Đang lúc người Lâm gia nhiệt liệt nói chuyện, một thanh âm có chút đột ngột vang lên.

“Thỉnh an Thái tử điện hạ.”

Ngay khi Lâm Gia Bảo tiến vào điện, Lâm Hạ Nhi không giống những người khác đều tập trung nhìn Lâm Gia Bảo, lực chú ý của nàng bị một nam tử đi cùng với Lâm Gia Bảo vào trong điện hấp dẫn. Nam tử có thân hình cao lớn, tướng mạo tuấn mỹ bất phàm, người đầy quý khí, đây nhất định là Thái tử điện hạ. Lâm Hạ Nhi là người đầu tiên tiến lên hành lễ với Thái tử điện hạ, sau đó mọi người mới vội vàng quỳ xuống thỉnh an Thái tử điện hạ. Hiên Viên Hân Thừa không nhìn Lâm Hạ Nhi, ngữ khí ôn hòa nói với mọi người:

“Miễn lễ, hôm nay thỉnh mọi người đoàn tụ cùng Gia Bảo, liền không cần giữ lễ tiết.”

Sau đó , Hiên Viên Hân Thừa liền ly khai, hẳn biết nếu có hẳn ở một bên tất cả mọi người sẽ câu thúc. Lâm Hạ Nhi thấy Thái tử điện hạ ly khai rất là thất vọng.

Lâm Gia Bảo tiếp tục cùng gia nhân trò chuyện, thấy tỷ tỷ cùng tỷ phu, thấy bọn nhỏ của tỷ tỷ, lại thấy được long phượng thai rất là cao hứng.

Một nhà Lâm Đại Lực ở bên cạnh cũng không thể nói được câu nào, thật vất vả chờ đến khi mấy người Lâm Gia Bảo dừng nói chuyện một chút, Kha Mỹ Lệ lôi kéo nhi tử cùng nữ nhi tiến lên.

“Gia Bảo a, ta là nhị thẩm a, ngươi nhìn xem đây là nhị đường muội cùng tiểu đường đệ của ngươi.” Kha Mỹ Lệ lấy lòng nói, “Gia Bảo ngươi hiện tại có tiền đồ, lên làm Trắc quân của Thái tử điện hạ, cũng đừng quên dìu dắt đệ đệ muội muội a.”

Sau đó Lâm Xuân Nhi cũng giới thiệu phu quân của nàng cho Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo nhất nhất vắn an, sau đó cũng không nói chuyện cùng bọn họ. Dù sao trước kia là không thường xuyên lui tới gặp mặt , đối với bọn họ, y cũng không cảm thấy thân thiện. Lâm Gia Bảo muốn cùng cha mẹ trò chuyện, nhưng mấy người Lâm Đại Lực cứ chen vào, Lâm Gia Bảo lại không thể phản ứng bọn họ. Nguyên Khánh thấy thế tiến lên nói với mọi người:

“Mọi người trong nhà Lâm Trắc quân đi đường vất vả , đã chuẩn bị tốt chỗ nghỉ ngơi cho các người, thỉnh đi nghỉ ngơi trước, sau đó, vào buổi tối sẽ có tổ chức tiệc đón tiếp các người.”

Nguyên Khánh phái vài tiểu thái giám dẫn mọi người đi đến phòng nghỉ. Lâm Gia Bảo cùng đi với một nhà Lâm Đại Tráng. Nguyên Phúc đã an bài hảo , một nhà Lâm Đại Tráng được an bài trong một viện tử tại có phong cảnh tú lệ. Tần gia an bài ở một viện bên cạnh, cũng vô cùng lịch sự tao nhã. Mỗi nơi đều an bài không ít thái giám, cung nữ hầu hạ, thập phần chu đáo. Bởi vì một nhà Lâm Đại Lực không được an bài trước đó nên cũng chỉ có thể sắp xếp ở tại một khác kém hơn. Kha Mỹ Lệ lải nhải,

“Như thế nào chúng ta không trụ cùng một chỗ với đại ca a?” Các cung nữ đều ngại nên không đáp lại bọn họ, một thái giám đi theo nói:

“Cổ kia sợ là các vị không thể trụ, thỉnh các vị hướng bên này.” Nói xong dẫn bọn họ đi bên kia.

Lâm Hạ Nhi đi vào phòng, đôi mắt quả thực không đủ nhìn. Hoa lê tinh xảo và cây cảnh trang trí rất xinh đẹp a, đồ dùng thì không có cái nào không đẹp. Đi vào phòng ngủ, giường lớn khắc hoa kia luôn là ước mơ tha thiết của nàng. Trong đầu Lâm Hạ Nhi nhớ đến khuôn mặt anh tuấn của Thái tử điện hạ, khuôn mặt nhỏ nhắn ứng đỏ, nếu nàng cũng có thể trở thành người của Thái tử điện hạ thì tốt rồi, nàng có thể mỗi ngày hưởng thụ được mấy thứ này đó .

Sau khi một nhà Lâm Đại Tráng đều dàn xếp xong, Ngô Xảo Lan cùng Lâm Cẩm Nhi đều mang theo hài tử đi nghỉ ngơi , lúc này bọn họ đều đã đến thời điểm ngủ trưa, ba tiểu nhân cũng đã buồn ngủ liên tục . Lâm Gia Bảo thì cùng nói chuyện với cha mẹ trong phòng,

“Cha mẹ... Các người mấy năm nay thân thể đều hảo?”

“Thân thể của ta cùng cha ngươi đều hảo đâu, Gia Bảo ngươi sao? Mấy năm nay ở trong cung như thế nào? Thái tử điện hạ hẳn... Hẳn đối với ngươi tốt không?” Trương Huệ Nương nhìn Gia Bảo, nhìn thấy khí sắc thật không tệ.

“Thái tử điện hạ đối với ta tốt lắm. Ta ở trong cung cũng rất tốt.” Khi Lâm Gia Bảo nói đến Hiên Viên Hân Thừa, thần tình luôn mang theo ý cười.

Trương Huệ Nương cùng Lâm Đại Tráng hai người nhìn nhau, đều có chút bất đắc dĩ, ngần ấy năm qua đi, tính tình Gia Bảo vẫn thiên chân như vậy, thật không biết mấy năm nay y làm sao sống sót trong cung. Bất quá hiện giờ xem ra Thái tử điện hạ đối với Gia Bảo thật không tồi, nếu không cũng sẽ không cố ý phái người tới đón bọn họ, làm cho bọn họ có thể một nhà đoàn tụ.

Trong tiệc đón vào buổi tối, mọi người cùng nhau hưởng dụng thức ăn tinh mỹ bên trong hành cung, tất cả mọi người khen không dứt miệng. Lâm Gia Bảo thực tự nhiên phân phó Nguyên Khánh,

“Đồ ăn hôm nay làm được phi thường ngon miệng, trong chốc lát ngươi đi cấp nhóm đầu bếp đêm nay ban cho.”

“Dạ.” Nguyên Khánh sau khi nghe xong liền đáp lời.

“Gia Bảo ca ca, như thế nào không thấy Thái tử điện hạ?”

Lâm Hạ Nhi thấy bộ dáng cung nhân đối với Lâm Gia Bảo rất kính trọng, lại phát hiện tối nay Lâm Gia Bảo thay đổi một thân xiêm y xinh đẹp hơn, rất là hâm mộ ghen tị.

“Thái tử điện hạ còn có chính vụ, hơn nữa nếu có hắc ở đây thì tất cả mọi người sẽ câu thúc, cho nên không cùng chúng ta dùng bữa.” Lâm Gia Bảo hồi đáp.

“Là như thế này a.” Mất đi cơ hội thấy Thái tử điện hạ, Lâm Hạ Nhi có chút mất mát.

Lâm Gia Bảo không nghĩ nhiều, tiếp tục cùng các huynh đệ tỷ muội nói về chuyện lý thú trong cung.

Sau buổi tiệc, Lâm Gia Bảo lại cùng gia nhân đồng thời nói chuyện, phảng phất nói mãi không hết. Có một số việc kỳ thật đều có đề cập tới trong thư khi y nhận được, nhưng Lâm Gia Bảo vẫn hứng thú nồng hậu mà nghe bọn hắc nói xong.

Sắc trời chậm rãi tối sầm xuống, trong tấm cung, sắc mặt Hiên Viên Hãn Thừa tại càn phát ra âm trầm. Nguyên Phúc thấy thế nói với Thái tử điện hạ,

“Thời điểm không còn sớm, nô tài đi thỉnh Lâm Trắc quân trở về đi.”

Hiên Viên Hãn Thừa nghĩ nghĩ rồi khoát tay áo, ngoan bảo tưởng niệm gia nhân lâu ngày, hôm nay là ngày đầu tiên gặp mặt, sợ còn chưa có nói xong đi. Bất chợt nghe Thư Cầm ở bên ngoài nói:

“Lâm Trắc quân ngài đã về rồi.”

Nét mặt âm trầm của Hiên Viên Hãn Thừa trong nháy mắt sáng bừng lên.

“Ngoan bảo... Hôm nay có cao hứng không? Thích kinh hỉ mà tướng công tặng không?” Hiên Viên Hãn Thừa ôm lấy ngoan bảo hôn hôn, thật cao hứng khi ngoan bảo trở lại sớm.

Các cung nhân thức thời lui xuống. Lâm Gia Bảo ôm thắt lưng Hiên Viên Hãn Thừa,

“Rất vui vẻ, cảm ơn tướng công cho ta kinh hỉ.”

“Vậy thì đêm nay ngoan bảo cần phải hảo hảo mà cảm ơn tướng công.”

Hiên Viên Hãn Thừa cố ý nhấn mạnh hai chữ cảm ơn, thân thể ôm ngoan bảo đã có chút nóng lên.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo đỏ mặt gật đầu.

Hiên Viên Hãn Thừa ôm ngoan bảo, “Chúng ta đi Ly trì đi.”

Ly trì nằm bên trong phòng ngủ ở phía sau chủ điện, đó là một ôn tuyền thiên nhiên. Bên trong hành cung có vài chỗ có ôn tuyền, trong số đó, cái này là lớn nhất. Lúc ấy khi xây dựng hành cung, các công tượng cố ý xây chông cung điện phía trên ôn tuyền này, làm cho ao cùng phòng ngủ trong chủ điện tương thông. Hiên Viên Hãn Thừa đã mang ngoan bảo đến phao mấy lần, độ ẩm của ôn tuyền thực thích hợp, sau một lúc phao sẽ cảm thấy thực thả lỏng thoải mái, ngoan bảo cũng thực thích. Không được hoàn mỹ chính là, hắc còn chưa hảo hảo yêu thương quá ngoan bảo tại bên trong ôn tuyền, có lẽ đêm nay hắc là có thể được như mong muốn. (_ ^)

Trong ngoài ôn tuyền đều dùng bạch ngọc xây thành, Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo song song thoát xiêm y, dọc theo cầu thang bạch ngọc đi xuống, tiến vào trong ao.

Nước suối ấm áp làm cho Lâm Gia Bảo thoải mái mà thở dài, mỗi lần phao ôn tuyền này đều cảm thấy thực thoải mái, phao hảo về sau làn da cũng trơn trượt hơn.

Hiên Viên Hãn Thừa thấy bộ dáng lúc này của ngoan bảo, hai tay chạy khắp nơi trên người ngoan bảo, một tay vuốt ve tiểu đậu đỏ trước ngực ngoan bảo, một tay khấc xuống phía dưới, xoa xoa cặp mông phàn nộn.

“A! Tướng công... Không cần...” Lâm Gia Bảo né tránh thân mình.”Đừng... Không cần ở trong ao!”

“Không phải ngoan bảo đã đáp ứng cảm tạ tướng công sao?” Hiên Viên Hãn Thừa không chịu buông tha y, một lòng tay đã nhẹ nhàng thâm nhập vào bên trong y.

“Nha... Ân... Trở về... Trở về ở trên giường tạ tướng công... A!”

Lâm Gia Bảo cảm giác trong cơ thể lại nhiều thêm một ngón tay, hai ngón tay ở bên trong cơ thể y hoạt động hoặc sâu hoặc cạn . Theo động tác của ngón tay, nước trong ôn tuyền cũng thừa dịp tiến vào.

“Chính là tướng công đã không đợi kịp ...”

Hiên Viên Hân Thừa nói xong, đem thân mình đã biến thành màu phấn hồng của ngoan bảo đặt ở bên cạnh ao. Tách hai chân ngoan bảo ra, nương theo độ trơn của nước ôn tuyền, mãnh liệt tiến vào.

“A!” Lâm Gia Bảo ghé vào bên cạnh ao, chấp nhận Hiên Viên Hân Thừa yêu thương.”Ân... Tướng công... Chậm một chút... Tướng công...”

Hiên Viên Hân Thừa một bên luật động , một bên lưu lại từng điểm ấn ký trên chiếc lưng trơn bóng của ngoan bảo. Một tay ôm ngoan bảo, một tay khác vỗ nhẹ, vuốt ve mông của y.

“A... A...”

Lâm Gia Bảo miễn cảm, trong cơ thể cũng hơi hơi co rút lại , Hiên Viên Hân Thừa cảm thấy khoái cảm mãnh liệt mà tùy ý trêu sáo. Qua hồi lâu, Hiên Viên Hân Thừa ôm lấy ngoan bảo, cơ thể Lâm Gia Bảo còn đang kết hợp với tướng công, cứ như vậy bị kéo đến, cảm giác thân mình đều mềm nhũn, đành phải ôm cổ tướng công.

”Ân... Tướng công... Đủ... Từ bỏ...”

Hiên Viên Hân Thừa đem hai chân ngoan bảo giá đặt lên bả vai, nhanh chóng chuyển động.

”Ngoan bảo... ngoan bảo của tướng công, về sau có còn muốn không ngủ trưa cùng tướng công ?” Hiên Viên Hân Thừa hỏi.

“A a a!” lưng của Lâm Gia Bảo va chạm vào thành ao bằng bạch, cảm giác sắp bị khoái cảm nuốt hết, thét chói tai : “Ngủ... Nha nha... Cùng tướng công ngủ... Nha nha...”(^_^).

“Ngoan bảo... Thật ngoan... Tướng công thưởng cho người...”

Hiên Viên Hân Thừa kêu lên một tiếng liền phòng ra ngay tại bên trong cơ thể ngoan bảo.

Hiên Viên Hân Thừa đơn giản tẩy sạch cho ngoan bảo cùng bản thân hần, lau khô cho ngoan bảo, khoác phục sức mà cung nữ đã sớm chuẩn bị tốt, ôm ngoan bảo trở về phòng ngủ. Lúc này Gia Bảo đã mệt đến chết, cả người mềm nhũn không một chút khí lực. Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo nằm ở trên giường, thấy bộ dáng mệt mỏi của ngoan bảo, đành bỏ ý muốn làm thêm một lần nữa, hôn hôn hai má ngoan bảo.”Ngủ đi, ngoan bảo của ta.”

Hiên Viên Hân Thừa kéo ngoan bảo vào trong ngực, hai người thực mau chóng chìm vào mộng đẹp ngọt ngào...

— Đăng bởi: admin

39. Chương 39: Hành Cung 4

CHƯƠNG 41: HÀNH CUNG 4

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Ngày thứ hai, toàn bộ hành cung đều giăng đèn kết hoa, vô cùng náo nhiệt. Lâm Hạ Nhi nhìn các cung nhân đều vội vàng vàng . Liền tò mò hỏi tiểu cung nữ hầu hạ nàng,

“Hôm nay là ngày gì mà các cung nhân bận rộn như thế, hành cung còn bố trí vui mừng như vậy?”

“Hồi Lâm tiểu thư, hôm nay là sinh nhật Lâm Trắc quân. Thái tử điện hạ đã phân phó tổ chức trong hành cung . Buổi tối còn có tiệc sinh nhật long trọng nữa, nghe nói quan viên vùng Ly châu đều sẽ tiến đến ăn mừng .”

Trong lòng Lâm Hạ Nhi nghĩ thầm không phải chỉ là một cái sinh nhật thôi sao, đều biến thành long trọng như vậy. Ai! Lâm Gia Bảo này như thế nào tốt số như vậy a!

Sáng sớm Lâm Gia Bảo liền chu cái miệng nhỏ nhắn, (^_ ^) sáng nay y bị Hiên Viên Hãn Thừa “Lộng” tỉnh. Nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng, thật dễ dàng nhận ra rất nhiều dấu vết sẫm màu mà áo của y đều không thể che lấp được, hy vọng lát nữa gặp mặt cha mẹ, bọn họ sẽ không chú ý tới, không thì sẽ rất ngại ngùng nha. Lâm Gia Bảo ngấm lại cảm thấy có chút thẹn thùng, đều do tướng công nha.(^_ ^).

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn bộ dáng tức giận của ngoan bảo, hôn hôn hai đồng tiền trên má của y.

”Được rồi, hôm nay là sinh nhật của ngươi, đừng bĩu môi .”

Tối hôm qua Hiên Viên Hãn Thừa không tận hứng, buổi sáng lại nhìn thấy khuôn mặt ngoan bảo ngủ rất thiên chân, thật sự là mê người cực kỳ, hắn đương nhiên không thể kiềm chế mà đem ngoan bảo “Lộng” tỉnh.

Trương Huệ Nương là người từng trải, hôm nay, ngay từ lần đầu gặp mặt liền chú ý tới trên người Gia Bảo khác thường. Nhìn những ấn ký sẫm màu đó, tâm tình Trương Huệ Nương phức tạp. Vừa vì Gia Bảo có thể được Thái tử điện hạ sủng ái mà cảm thấy vui mừng, vừa lại đau lòng vì Gia Bảo còn nhỏ, phải hầu hạ Thái tử điện hạ nhất định thực vất vả. Ai... Đáng tiếc, Gia Bảo chính là Trắc quân của Thái tử điện hạ, không thể xem như là con của nàng. Nếu không thì ...nàng khẳng định liều mạng nhắc nhở, thỉnh Thái tử điện hạ đối với Gia Bảo ôn nhu thương tiếc một chút. Lâm Gia Bảo bị nương nhìn đến ngại ngùng, cúi đầu xuống,

“Mẫu thân ngươi đừng luôn cứ nhìn ta nha.”

“Gia Bảo lớn rồi mà còn cùng mẫu thân e lệ nữa.” Trương Huệ Nương nhu nhu đầu Gia Bảo, “Nhìn Gia Bảo ngươi hiện tại rất tốt, Thái tử điện hạ đối với ngươi sủng ái như vậy, nương cũng cao hứng thay ngươi. Nếu ngươi có thể sớm vì Thái tử điện hạ sinh hài tử, nương cũng có thể càng yên tâm .”

“Thái tử điện hạ nói, để ta điều dưỡng thân mình cho tốt, năm sau chúng ta liền có bảo bảo.”

Nói đến bảo bảo, Lâm Gia Bảo cũng tràn đầy chờ đợi. Đối với được thiện, thuốc bổ mà Thư Nhã chuẩn bị cho y, y cũng không có kháng cự như trước kia, đều sẽ ngoan ngoãn uống xong.

Tối hôm qua, Trương Huệ Nương cùng Lâm Đại Tráng đều thảo luận qua, Thái tử điện hạ tuổi còn trẻ, lại là thái tử, tương lai khẳng định sẽ có rất nhiều phi tử. Chỉ khi Gia Bảo có hài tử thì tương lai mới có thể có chỗ dựa vào, nếu không thì cho dù hiện giờ Gia Bảo được Thái tử điện hạ yêu thích, nhưng về sau, khi Gia Bảo lớn tuổi , nhan sắc cũng mất, chỉ sợ Thái tử điện hạ sẽ quên đi Gia Bảo. Tính tình của Gia Bảo bọn họ đều rõ ràng, chắc chắn sẽ không mời sủng , như thế thì tương lai của Gia Bảo sẽ thực khó...Nguyên thượng thiên phù hộ Gia Bảo có thể thuận lợi sinh hài tử, vĩnh viễn vui vẻ khoái hoạt như vậy đến già, đây là tâm nguyện của hai vợ chồng Lâm Đại Tráng. Không cầu Gia Bảo có thể vinh hoa phú quý, hiện giờ Gia Bảo đã mang đến cho gia đình bọn họ rất nhiều điều tốt, vợ chồng Lâm Đại Tráng đã thực thỏa mãn . Con cháu đều có phúc của con cháu, bọn họ chưa bao giờ cầu mong chuyện gì quá đáng.

Tiệc sinh nhật của Lâm Trắc quân của hành vào giờ Dậu. Quan viên vùng Ly châu biết được tin tức, biết được sinh nhật của Lâm Trắc quân mà Thái tử điện hạ vô cùng sủng ái, sôi nổi tiến đến ăn mừng. Đưa tới rất nhiều lễ vật vô giá, làm cho mọi người của Lâm gia mở rộng nhãn giới, càng làm cho một nhà Lâm Đại Lực nhìn thẳng mắt.

Lâm Gia Bảo thân thiết ôn hòa tiếp đãi gia quyến của các quan viên đến ăn mừng, biểu hiện thập phần khéo léo. Từ Châu tri phủ Thạch Kỳ Sơn cùng phu nhân cũng có đến, Trương Huệ Nương, Tần thái thái cùng Lâm Cẩm Nhi đã quen biết với tri phủ phu nhân, mấy người cùng nhau nói chuyện, *đến là không có ở một chúng quan thái thái trung có vẻ không được tự nhiên*. Ba người Kha Mỹ Lệ, Lâm Xuân Nhi cùng Lâm Hạ Nhi không tự tại được như vậy. Không có người đến nói chuyện cùng các nàng, mà khi các nàng chủ động đi đến thì họ lại hoàn toàn không đáp trả.

Giờ Dậu vừa đến, yến hội bắt đầu, Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo ngồi ở ghế trên. Một nhà Lâm Đại Tráng cùng Tần gia đều được an bài ở vị trí phía trước. Một nhà Lâm Đại Lực thì ở sau một ít, đối với việc này, Kha Mỹ Lệ rất là bất mãn nhưng lại không dám nói cái gì.

Hiên Viên Hân Thừa mắt lạnh nhìn một nhà Lâm Đại Lực, hẳn rất rõ ràng những hành vi của bọn họ. Đương nhiên nếu không nhờ bọn họ thì ngoan bảo cũng sẽ không tiến cung, chỉ bởi vì điều này mà Hiên Viên Hân Thừa tạm thời quyết định chừa cho bọn họ một con đường. Nhưng nếu bọn họ còn làm chuyện gì thiếu suy nghĩ, vậy thì hẳn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Ngồi tại chỗ, trừ bỏ có món ngon mỹ vị, có rượu còn có ca múa trợ hứng. Các vũ cơ nhẹ nhàng khởi vũ, *múa dẫn đầu giả vũ tư giống như kinh hồng*, làm cho phu quân của Lâm Xuân Nhi nhìn đến không chuyển mắt.

Yến hội kết thúc, trên không trung bùng lên pháo hoa sáng lạn rực rỡ. Hiên Viên Hân Thừa không kiêng kị mà ở trước mặt mọi người nhẹ nhàng ôm lấy Lâm Gia Bảo, “Thích không?” Hắn biết ngoan bảo thích nhất là nhìn pháo hoa .

“Thực thích! Rất vui vẻ!” Lâm Gia Bảo hào phóng mà tùy ý để Hiên Viên Hân Thừa ôm mình.

Nhóm quan viên Ly châu nhìn đôi bích nhân kia, trong lòng đều nói chuyện đi này thật đáng.

Về mặt Lâm Hạ Nhi ái mộ, ẩn tình đưa tình mà nhìn chăm chú vào Thái tử điện hạ, ảo tưởng nếu người trong ngực Thái tử điện hạ là nàng thì tốt rồi.

Lâm Ly Nhi vẫn luôn chú ý một nhà Lâm Đại Lực, thấy biểu tình của Lâm Hạ Nhi, liền đoán được ở trong lòng nàng nghĩ cái gì. Lâm Ly Nhi rất là khinh bỉ bộ dáng của Lâm Hạ Nhi, cư nhiên dám mơ tưởng Thái tử điện hạ, Lâm Ly Nhi âm thầm quyết định những ngày còn ở trong hành cung, sẽ hảo hảo lưu ý Lâm Hạ Nhi, cũng không để cho nàng làm mấy chuyện xấu .

Sau khi yến hội kết thúc, Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo có chút say rồi đi. Hiên Viên Hân Thừa thấy hôm nay ngoan bảo vui vẻ, cố ý cho phép y uống chút rượu trái cây, không nghĩ ngoan bảo lại không thắng được rượu, mới uống hai chén liền có chút say.

Có thể được cùng người nhà và tướng công trải qua sinh nhật, Lâm Gia Bảo cảm thấy hôm nay hạnh phúc cực kỳ. Cả người Lâm Gia Bảo vụng vụng , cước bộ không xong, cả người giống đi trên đám mây. Trên đường về tẩm điện, Lâm Gia Bảo đột nhiên nói:

“Ta cũng sẽ khiêu vũ, tướng công... Ta cũng sẽ khiêu vũ.”[Y-H: em quậy quá]

Lâm Gia Bảo nói chuyện, đi đường còn có chút bay, miệng hừ bài ca dao không biết tên, bắt đầu xoay vòng quanh Hiên Viên Hân Thừa. Hiên Viên Hân Thừa đỡ khốc đỡ cười nhìn “Vũ đạo” của ngoan bảo, ôm chặt thân thể của y.

”Hảo , ngoan bảo đừng nhảy, ngươi nên nghỉ ngơi.”

“Ta còn chưa múa xong đâu.”

Lâm Gia Bảo nháo nói. Mãi cho đến khi về tới phòng ngủ, Lâm Gia Bảo vẫn còn sảo muốn khiêu vũ. Hiên Viên Hân Thừa không có biện pháp, một phen ôm y đến trên giường.

”Hảo... Hảo... Cho ngươi khiêu vũ, cho ngươi khiêu vũ... Chúng ta ở trên giường khiêu như thế nào?” Hiên Viên Hân Thừa nói xong, trong mắt tinh quang chợt lóe. (^_^)

“Hảo...” Lâm Gia Bảo ngây ngốc gật đầu.[Y-H: thôi roài]

Hiên Viên Hân Thừa đem ngoan bảo đặt ở trên giường, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của ngoan bảo, nhắm mắt dịch trong miệng y, mùi rượu trong veo làm hắn say mê . Sa liềm màu hồng rũ xuống, bên trong hai người nương tựa lẫn nhau, triền miên đến bình minh.

Ngày thứ hai, khi Lâm Gia Bảo tỉnh lại thì đã gần đến buổi trưa, không thấy Hiên Viên Hân Thừa bên người. Trên người Lâm Gia Bảo đau nhức không thôi, ký ức tối hôm qua trở về trong óc. Mặt Lâm Gia Bảo đỏ bừng, tướng công thật sự rất là xấu rồi, thừa lúc y say, làm y như vậy lại như vậy ... y đều ngại ngần khi hồi tưởng lại.

“Di!”

Lâm Gia Bảo phát hiện một cái hộp bảo thạch nhỏ trên mép giường. Lâm Gia Bảo mở ra thì thấy một con dấu nhỏ hình chữ nhật ở bên trong. Toàn bộ con dấu đều làm bằng bạch ngọc, trên đỉnh khắc thụ thú [Yamiryu: là 1 trong những con vật thiêng của Trung Quốc, nghe đầu tượng trưng cho tài lộc giống như tỳ hưu vì thụ thú tham ăn], con dấu khắc dấu một chữ Bảo rồng bay phượng múa. Đây là do Hiên Viên Hân Thừa tự tay dự viết khắc dấu mà thành , vốn định tối hôm qua đưa cho ngoan bảo làm lễ vật sinh nhật, nhưng ngoan bảo lại say đến không rõ ràng... Sáng nay Hiên Viên Hân Thừa liền đem nó đặt ngay trên mép giường của ngoan bảo, hy vọng ngoan bảo vừa tỉnh thì có thể nhìn thấy.

Lâm Gia Bảo nắm con dấu nhỏ trong tay, lòng tràn đầy vui mừng, biết cái này nhất định là tướng công tặng hân , trong lòng giống như ăn mật đường, ngọt tư tư. Thư Nhã cùng Thư Cầm nghe thấy động tĩnh ở bên trong, liền tiến vào hầu hạ Lâm Gia Bảo thức dậy. Thư Nhã vừa thay quần áo cho Lâm Gia Bảo, vừa nói:

“Thái tử điện hạ nói, hôm nay phải gặp các quan viên ở Ly châu . Để Lâm Trắc quân ngài dùng cơm trưa trước, không cần chờ hân .”

Lâm Gia Bảo vuốt cằm tỏ vẻ biết .

Dùng xong ngọc thiện, Lâm Gia Bảo không thể chờ đợi được mà lấy ra mấy họa tác mà y vẽ vài ngày trước đây. Dem con dấu dính vào mực đỏ, khắc vào trong tranh, vô cùng cẩn thận tỉ mỉ. Thật sự là càng xem càng thích! Lâm Gia Bảo dùng túi cẩm bỏ vào, mang ở bên người.

Lúc này Lâm Gia Bảo nghe Nguyên Khánh báo lại, Lâm Xuân Nhi ở ngoài điện cầu kiến, tuy có chút kinh ngạc, nhưng trước hết vẫn để cho Nguyên Khánh đem nàng đưa đến thiên thính.

“Xuân nhi Đường tỷ.” Lâm Gia Bảo đi vào thiên thính, thấy Lâm Xuân Nhi liền mời nàng ngồi xuống.

“Gia Bảo a! Từ khi đến hành cung này, Đường tỷ đều không có hảo hảo cùng người nói chuyện a.”

Lâm Xuân Nhi nhìn thấy cảm y trên người Lâm Gia Bảo, còn có khuôn mặt thanh xuân non nớt kia. Hai người bọn họ rõ ràng chỉ kém một tuổi, nhưng hiện tại thoạt nhìn tuổi hai người đã chênh lệch khá xa.

”Ai! Người nghĩ xem, vận mệnh của hai người chúng ta thật đúng là sai sót ngẫu nhiên, lúc trước nếu không phải ta bỏ ngạch, người cũng không có thể thể thân ta mà vào cung.”

Lâm Gia Bảo kiên nhẫn mà nghe Đường tỷ nói, cũng không biết phải đáp lại nàng như thế nào. Lâm Xuân Nhi tiếp tục nói:

“Ai! Đường tỷ của người mệnh không tốt, ngày tháng làm xung hỉ tân nương thật khổ a! Người ngược lại hảo mệnh , ngày qua đều là cảm y ngọc và tơ lụa . Nếu lúc ấy người tiến cung là ta, hôm nay vị trí của hai người chúng ta sẽ thay đổi.” [Y-H: cái đó gọi là số trời]

Lúc này chỉ nghe phù một tiếng, Thư Cầm đứng ở phía sau Lâm Gia Bảo nhin không được cười khê ra tiếng, Thư Nhã cũng nhin không được. Lâm Xuân Nhi này cũng thật dám tưởng a, bộ dạng vừa đen vừa cường tráng , Thái tử điện hạ là ai a, chỗ nào sẽ coi trọng nàng? (^_>)

Lâm Xuân Nhi bị tiếng cười làm cho thẹn quá thành giận, hung hăng trừng mắt nhìn Thư Cầm, Thư Nhã. Giáo huấn Lâm Gia Bảo:

“Gia Bảo a, Đường tỷ nói với người, người chính là Trắc quân của Thái tử điện hạ. Cung nữ bên người như thế nào không có quy củ như vậy chứ? Người chính là *cái mặt nhuyển *, như vậy không thể được a!”

Lâm Gia Bảo đành phải trấn an Lâm Xuân Nhi:

“Xuân nhi đường tỷ người đừng nóng giận, hôm nay người đến là có chuyện gì?”

“Gia Bảo a, Đường tỷ hôm nay là tới cầu người , người cần phải giúp ta! ngày lành sau này của Đường tỷ hoàn toàn dựa vào người a.” Lâm Xuân Nhi nói.

“Hỗ trợ? Là chuyện gì? Nếu ta có thể hỗ trợ , nhất định sẽ giúp cho đường tỷ.” Lâm Gia Bảo nhìn Xuân Nhi, dò hỏi.

Lâm Xuân Nhi nói ra thỉnh cầu của nàng, “Người nhất định có thể giúp , đối với người mà nói cũng không phải là việc khó. Gia Bảo a, công công của đường tỷ làm chủ bộ ở Phái Huyền rất nhiều năm . Nhiều năm như vậy dù không có công lao cũng có không ít khổ, cũng đến lúc nên thăng chức. Người chỉ cần đề cử cho Thái tử điện hạ, thỉnh Thái tử điện hạ nhìn xem ở địa phương nào còn trống vị trí tri huyện thì ban cho công công ta”. [Y-H: vậy mà cũng nói được]

“Tri huyện?” Lâm Gia Bảo nghe xong đầu tiên là sửng sốt, lập tức lắc đầu. “Không được, việc này ta không thể giúp Đường tỷ a.” Hậu cung không được tham gia vào chính sự, quy củ này y luôn hiểu được .

“Như thế nào không được đâu? Gia Bảo a, người chính là nhờ vận may của ta, hiện tại thành quý nhân, thì không để ý đến thân thích còn khổ cực như chúng ta sao? Chỉ một việc nhỏ như vậy thôi, chỉ cần vào buổi tối, người cứ thủ thủ bên tai Thái tử điện hạ thì được rồi”. Lâm Xuân Nhi kích động nói. [Y-H: muốn đập nhỏ này hết sức]

Lâm Gia Bảo vẫn kiên định lắc đầu, “Việc này thật sự không được.”

Lâm Xuân Nhi thấy Lâm Gia Bảo không chịu đáp ứng, chưa từ bỏ ý định mà tiếp tục du thuyết, *lời hay một cái sọt một cái sọt mà nói*. Lâm Gia Bảo có chút chống đỡ không được, Thư Nhã thấy thế tiến lên nói với Lâm Gia Bảo:

“Lâm Trắc quân, giờ ngủ trưa của ngài đã đến , Thái tử điện hạ cố ý phân phó, ngài hôm qua mệt nhọc, yêu cầu ngủ trưa dưỡng tinh thần.”

Lâm Gia Bảo nghe xong cũng có chút ử rữ, tối hôm qua y bị tướng công gây sức ép đến bình minh mới ngủ . Vừa nghe hai chữ ngủ trưa liền cảm thấy hảo khốn a, có chút áy náy nói với Lâm Xuân Nhi:

“Đường tỷ việc này ta thật không có biện pháp giúp người.”

“Người lớn như vậy mà còn ngủ trưa, làm quý nhân rồi chính là không giống a!” Lâm Xuân Nhi thấy không thể thuyết phục Lâm Gia Bảo đành phải cảm giận mà rời đi. [Y-H: nhỏ này vô duyên, ngủ trưa thì liên quan gì đến chuyện lớn hay nhỏ]

Lâm Xuân Nhi trở lại chỗ mấy người Kha Mỹ Lệ trụ, càng nghĩ càng giận. Thấy mẫu thân cùng muội muội, liền oán giận nói với các nàng.

”Ai! Nếu lúc trước tiến cung chính là muội muội thì tốt rồi, ta cũng không cần cầu cái tên song nhi Lâm Gia Bảo này”.

Lâm Hạ Nhi nghe xong cũng phụ họa, “Đúng vậy a, nếu lúc trước không vì ta tuổi còn nhỏ, thì làm sao đến lược y! Cũng không biết Thái tử điện hạ coi trọng y ở chỗ nào , bộ dạng còn không có xinh đẹp như ta đâu.”

Lâm Xuân Nhi nghe muội muội nói xong, lại nhìn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của muội muội. Trong lòng xuất ra một chủ ý,

“Ta có một chủ ý, nếu muội muội cũng có thể lên làm thị thiếp của Thái tử điện hạ thì tốt rồi. Muội muội cùng Lâm Gia Bảo là đường huynh muội, bề ngoài cũng có bảy phần giống nhau. Nếu Thái tử điện hạ thích dạng người như Lâm Gia Bảo, thì không đạo lý không thích muội muội . Hơn nữa muội muội so với Lâm Gia Bảo thì đẹp và trẻ hơn”.

Kha Mỹ Lệ nghe xong rất là đồng ý, dù sao thì nam nhân đều là như vậy, cho dù là Thái tử điện hạ cũng sẽ không ngoại lệ, khẳng định đều thích người trẻ tuổi xinh đẹp. Năm đó Lâm Gia Bảo lên làm tiểu thị của Thái tử điện hạ cũng vào tuổi của Hạ nhi hiện tại đi.

”Vậy nghĩ biện pháp a! Hạ nhi nếu làm thị thiếp của Thái tử điện hạ, một nhà chúng ta cũng phát đạt . Cũng không cần nhìn sắc mặt của Trương Huệ Nương bọn họ. Lâm Gia Bảo dù sao cũng là một song nhi, ngày tháng trong tương lai chắc sẽ sinh ra vấn đề. Nhưng Hạ nhi của chúng ta thì không giống , khẳng định so với song nhi kia càng hảo sinh dưỡng. Nếu tương lai có thể sinh hạ một hài tử, thì có thể được phong thành phi tử, đến lúc đó nhà của chúng ta sẽ trở thành hoàng thân quốc thích ha ha.”

Lâm Hạ Nhi đầy tự tin rằng tương lai nàng sẽ trở thành quý phi được các thái giám cung nữ tiền hô hậu ủng. Vì thế Lâm Xuân Nhi, Kha Mỹ Lệ cùng Lâm Hạ Nhi bắt đầu cùng nhau nghiêm túc thảo luận ...

40. Chương 40: Hành Cung 5

CHƯƠNG 42: HÀNH CUNG 5

Lâm Gia Bảo ngủ trưa xong, cảm giác tinh thần sung túc, liền đi đến chỗ của cha mẹ, nhìn thấy mẫu thân cùng đại tỷ, nhị tỷ, tiểu muội, nghe mẫu thân nói cha cùng đại ca được Thái tử điện hạ gọi đi nhận thức một ít quan viên. Bốn tiểu hài tử ở trong sân truy đuổi chơi đùa, hai đại hài tử Lâm Gia Tài cùng Lâm Tú Nhi cũng gia nhập trong đó, khắp sân đều là tiếng cười của bọn họ. Lâm Cẩm Nhi, Lâm Ly Nhi cùng Ngô Xảo Lan ở một bên nhìn. Lâm Gia Bảo cũng bị bọn họ làm cho tâm tình tốt lên, tiểu ngũ liên tục, đối mẫu thân *càng là tát khỏi kiêu đến*. Đáng tiếc không qua bao lâu, không khí ảm áp khoái hoạt này đã bị ba khách không mời mà đến đánh vỡ. Lâm Ly Nhi nhìn thấy ba mẹ con nhà Kha Mỹ Lệ, cau mày, nghĩ thầm rằng các nàng lại đây chắc chắn không có chuyện tốt. Chạy lên chất vấn:

“Các người tới làm cái gì?”

“Nha đầu Ly Nhi kia, như thế nào không lễ phép như vậy a! Tính tình như vậy thì nhà chồng người như thế nào có thể chịu được người a!”

Trương Huệ Nương bảo Lâm Ly Nhi đi đến chỗ Ngô Xảo Lan để cùng trông chừng hài tử.

“Tính, nàng dù sao cũng là thím của người, tính tình này của người cũng phải sửa lại mới được.”

Trương Huệ Nương mời ba mẹ con các nàng đến ngồi vào một cái đình bên cạnh. Lâm Cẩm Nhi thấy thế cũng cùng đi vào.

Kha Mỹ Lệ thấy trong sân của các nàng còn có một cái đình tinh xảo xinh đẹp thì rất là hâm mộ, nghĩ lát nữa nếu có thể thành công khuyên bảo Gia Bảo, vậy thì về sau các nàng cũng sẽ có cùng một đài ngộ giống như Trương Huệ Nương. Lập tức lấy lòng nói cùng Lâm Gia Bảo:

“Gia Bảo a, tỷ tỷ Xuân Nhi của người đã nói với ta, thật sự là cho người thêm phiền toái. Ta đã nói qua nàng, người đừng để ý a.”

Lâm Gia Bảo vốn không có để ý, “Không có vấn đề gì.”

Trương Huệ Nương cùng Lâm Cẩm Nhi nghe nói Lâm Xuân Nhi cầu đệ đệ hướng Thái tử điện hạ xin chức cũng rất là tức giận. Đây chính là làm khó cho đệ đệ đi!

Kha Mỹ Lệ thấy các nàng sinh khí, lập tức rót nước mắt.

“Ai! Xuân Nhi của chúng ta mệnh khổ a, đến hiện tại bụng cũng không có động tĩnh, ngày tháng ở Vương gia thật đáng thương a! Cha mẹ chồng công đạo chuyện gì đều chỉ có thể làm theo, ai! Còn không biết trở về làm sao báo cáo kết quả đâu! Các người cũng đừng trách Xuân Nhi của chúng ta.”

Trương Huệ Nương thấy thế cũng không nói thêm cái gì. Kha Mỹ Lệ thấy thái độ của các nàng có chuyển biến tốt đẹp, liền nói tiếp.

“Nói đến hài tử a! Ta cũng lo lắng cho Gia Bảo của các người, Gia Bảo là một song oa tử, con nổi dòng khó tránh khỏi gian nan a...”

Trương Huệ Nương nghe xong lập tức nổi giận nói: “Kha Mỹ Lệ người nói cái quỷ gì a!” [Y-H: chửi làm gì, đập 1 phát đi. Mấy người đó đúng là mặt dày. Ghét]

“Tẩu tử không nên tức giận, ta nói cũng đúng sự thật a. Ta cũng là suy nghĩ biện pháp mới đến nói cùng các người.” Kha Mỹ Lệ không để ý Trương Huệ Nương tức giận mà tiếp tục nói.

“Người có thể có biện pháp gì?” Lâm Cẩm Nhi khinh thường nói.

Kha Mỹ Lệ đem Lâm Hạ Nhi kéo đến trước người, “Các người nhìn a, Hạ nhi của chúng ta sắp cập kê, nếu để cho nàng làm thị thiếp của Thái tử điện hạ thì tốt rồi, tương lai Hạ nhi sinh hài tử, với Gia Bảo lại là

đường huynh muội, có thể chiếu ứng lẫn nhau, như vậy thì tốt rồi đi!” [Y-H: Nghĩ sao vậy trời. Ai mà có thể chia sẻ ck của mình chứ. Nói mà ko biết ngược. Ghét tiếp]

“Nghĩ hay quá a!” Lâm Cẩm Nhi mới không tin Kha Mỹ Lệ nói đâu, nếu thật sự để các nàng thực hiện được, các nàng làm gì sẽ chiếu ứng đệ đệ của nàng, không làm chuyện xấu đối với Gia Bảo là đã không tồi rồi.

“Lăn! Các người cút cho ta!” Trương Huệ Nương chỗ nào không hiểu rõ các nàng có chú ý gì.

Lâm Ly Nhi ở một bên nghe lén liền nhảy ra, thẳng thừng chửi Lâm Hạ Nhi.

” Lâm Hạ Nhi người giỏi lắm, dám mơ tưởng Thái tử điện hạ! Cũng không chịu nhìn lại đức hạnh của người, người còn không xứng làm cung nữ cho Gia Bảo chúng ta nữa! Người đừng có ở đó mà mơ mộng nữa!”

“Ta như thế nào mà không xứng , xứng hay không xứng là do Thái tử điện hạ định đoạt .” Lâm Hạ Nhi nói với Lâm Gia Bảo, “Gia Bảo ca ca, van cầu người giới thiệu ta cho Thái tử điện hạ đi, về sau Thái tử điện hạ khẳng định sẽ có rất nhiều rất nhiều nữ nhân , ta là đường muội của người, chắc chắn sẽ hướng về người , Gia Bảo ca ca, người cứ yên tâm đi .”

“Không được!” Lâm Gia Bảo không chút nghĩ ngợi, trả lời như đinh đóng cột. [Y-H: wow wow (^_^)]

Mấy người Kha Mỹ Lệ không dự đoán được là Lâm Gia Bảo sẽ kiên định cự tuyệt như vậy. Lâm Xuân Nhi nói với Lâm Gia Bảo:

“Gia Bảo a, chúng ta chính là vì tốt cho người a!”

“Là vì tốt cho Gia Bảo, hay là vì tốt cho chính các người a! Trong lòng các người tự mình rõ ràng a!” Lâm Cẩm Nhi cũng nói xen vào.

“Không cần nói nữa, ta sẽ không giúp các người . Các người đi, ta không muốn gặp các người.”

Lâm Gia Bảo kiên quyết nói, không thềm nể mặt bọn họ. Trong tay Lâm Gia Bảo cầm túi gấm nhỏ mà y luôn mang theo bên mình, cảm thụ hình dáng của con dấu nhỏ kia, trong lòng y quyết định mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, y cũng quyết không cùng bất luận kẻ nào chia sẻ Thái tử điện hạ. [Y-H: làm tốt lắm. Tung hoa cho cứng]

Ba người Kha Mỹ Lệ thấy Lâm Gia Bảo trầm tĩnh quyết tuyệt, đột nhiên có chút khiếp đảm. Lâm Hạ Nhi lôi kéo nương cùng tỷ tỷ ly khai, trong lòng nghĩ nàng sẽ không tin , không có Lâm Gia Bảo thì nàng sẽ không có cách khác sao? Hừ! Chờ nàng được Thái tử điện hạ sủng ái, nhất định sẽ xử trí y!

Sau khi Lâm Hạ Nhi trở về đút bạc cho quân sự công công nơi bọn hắn ở để hỏi thăm hành tung của Thái tử điện hạ. Ở trong lòng Lâm Hạ Nhi ảo tưởng cùng Thái tử điện hạ vô tình gặp mặt, sau đó nghĩ biện pháp để Thái tử điện hạ chú ý đến nàng ...

Hiên Viên Hân Thừa được ám vệ truyền đến tin tức, hừ lạnh một tiếng.

”Không mời mà tới, con chuột không biết tự lượng sức mình.”

Cư nhiên dám làm cho ngoan bảo không cao hứng, quả thực chính là tìm đường chết! Nếu ngoan bảo đã nói không muốn gặp các nàng, vậy hắn liền làm theo .

Lâm Gia Bảo đang ngồi ngẩn người, thưởng thức con dấu nhỏ trong tay. Thấy Hiên Viên Hân Thừa trở về, lập tức đứng dậy.

“Ng ngoan bảo, có thích con dấu này không?”

Hiên Viên Hân Thừa hỏi, hắn là lần đầu tiên khắc dấu, đây là thành quả mà hắn đã phá hủy rất nhiều khối ngọc mới có , hắn coi như vừa lòng.

“Thích, ta rất thích, ta cũng muốn khắc một khối cấp tướng công, nhưng... chữ viết của ta không dễ nhìn.”

Hiên Viên Hân Thừa nắm tay nhỏ bé của ngoan bảo, đặt ở bên miệng hôn hôn.

”Ng ngoan bảo thích thì tốt rồi, không cho đi khắc. Sẽ lộng thương tay , đến lúc đó tướng công sẽ rất đau lòng .” (^_^).

Lâm Gia Bảo dưới cái nhìn ôn nhu chăm chú của Hiên Viên Hân Thừa, đột nhiên cảm thấy rất lo lắng. Buổi chiều nghe những lời của Kha Mỹ Lệ nói, trong lòng y rất khó chịu. Tướng công đối với y tốt như vậy, nếu tương lai y vô pháp dựng dục hài tử cho tướng công. Vậy...

Hiên Viên Hân Thừa xoa đôi mày hơi hơi nhăn lại của ngoan bảo.

”Ngoan bảo đừng nhíu mày, có cái gì không vui thì nói cho tướng công nghe.”

Lâm Gia Bảo đem chuyện của Kha Mỹ Lệ nói kể lại cho Hiên Viên Hân Thừa, nghe, y luôn không chút này dấu điểm tướng công của mình.

”Hài tử... Ta sợ...”

”Ngốc bảo, không cần nghĩ nhiều, chuyện về hài tử thì cứ tùy duyên đi, đừng lo lắng.”

Kiếp trước Gia Bảo có hài tử, kiếp này hẳn càng dưỡng cho thân thể ngoan bảo đến vô cùng tốt. Bọn họ tuổi trẻ, hẳn hoàn toàn không lo lắng. Đã trải qua một kiếp người, Hiên Viên Hân Thừa đối với tử tự cũng không có chấp nhất như kiếp trước. Cũng sẽ không cưỡng cầu, kiếp này có thể cùng ngoan bảo đi hết cuộc đời thì hẳn đã vô cùng cảm ơn trời đất rồi. Đối với tử tự thì để tùy duyên đi, nếu kiếp này Gia Bảo không có hài tử, hẳn còn có đệ đệ gần huyết thống, tương lai hẳn cũng có thể nhận con của đệ đệ làm con trai trưởng của hẳn, vấn đề này cũng không có gì khó giải quyết.

Lâm Gia Bảo nghe được tướng công nói, an tâm không ít. Hiên Viên Hân Thừa thấy mày của ngoan bảo giãn ra, đem y ôm vào trong ngực, ghé vào lỗ tai y hôn hôn.

”Tướng công về sau sẽ yêu người nhiều hơn, buổi tối chúng ta cần cố gắng nhiều hơn.” [Y-H: 2 người cứ cố gắng, nhớ bảo tác giả tường thuật tỉ mỉ là được...hồ hồ]

Lâm Gia Bảo nghe Hiên Viên Hân Thừa nói xong, có chút ngại ngùng, nhỏ không ừ một tiếng. Hiên Viên Hân Thừa còn nói:

”Hôm nay ta cùng đại ca người tán gẫu qua. Sang năm hẳn sẽ đến kinh, tham gia cuộc thi Quốc Tử Giám. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn sẽ ở trong Quốc Tử Giám đọc sách. Một năm sau sẽ tham gia khoa khảo.”

”Thật tốt quá, từ nhỏ đại ca đã thích đọc sách, có thể tới kinh thành đọc sách thật sự là quá tốt.” Lâm Gia Bảo cũng thực cao hứng thay cho đại ca.

”Ta cũng đã nói qua cùng cha người, hy vọng sang năm bọn họ có thể tới kinh ở. Như vậy về sau ngoan bảo cũng có nhiều phương tiện thấy được người nhà”. Hiên Viên Hân Thừa nói thêm một chuyện có thể khiến cho ngoan bảo cao hứng.

”Thật sự! Thật sự! Thật sự là quá tốt nha!”

Lâm Gia Bảo vui vẻ cực kỳ, khoe nhếch lên hình thành một độ cung xinh đẹp, ánh mắt đều tràn ngập ý cười.

Lâm Đại Tráng cùng Lâm Gia Văn trở lại chỗ ở, thực hưng phấn chia sẻ cùng mọi người Lâm gia chuyện mà bọn họ trải qua ngày hôm nay.

”Hôm nay Thái tử điện hạ giới thiệu chúng ta với các quan viên vùng Ly châu, thật sự rất thể diện nha.” Lâm Đại Tráng mang vẻ mặt tươi cười nói: “Thái tử điện hạ nói để Gia Văn đến kinh thành đọc sách, còn sẽ giới thiệu tiên sinh dạy nữa”.

Trương Huệ Nương nghe xong cũng thực kích động, “Gia Văn, có thật không? Chuyện này thật sự là quá tốt.”

Ngô Xảo Lan ôm Bác Ca Nhi nghe xong cũng rất vui vẻ.

Lâm Gia Văn cũng có chút kích động, Quốc Tử Giám là địa phương mà mọi người đọc sách đều hướng tới.

”Cần phải vượt qua cuộc thi vào Quốc Tử Giám mới được.”

“Đúng vậy, Gia Văn a, lần này ngươi phải thi thật tốt a, cũng đừng cô phụ ý tốt của Thái tử điện hạ.” Lâm Đại Tráng dặn dò Lâm Gia Văn.

“Dạ. Nhi tử nhất định sẽ hảo hảo dụng công .”

Lâm Gia Văn nhớ tới Thái tử điện hạ nói, tương lai Lâm gia nhất định phải tiến vào triều đình , nhập Quốc Tử Giám cũng chỉ là bước đầu tiên mà thôi. Lâm Gia Văn quyết định, hẳn không chỉ thi vào Quốc Tử Giám, càng phải lấy thành tích tốt nhất mà vào, vì Gia Bảo, vì trong nhà cũng vì tiền đồ bản thân hẳn, làm được chuyện này, hẳn thật sự phải dốc hết sức.

“Thái tử điện hạ còn nói , để chúng ta đến kinh thành ở, về sau sẽ có cơ hội thấy Gia Bảo. Ta nghĩ nếu là ở lâu dài, chúng ta là nông gia cũng không quen. Nhưng nếu một năm đi đến ở một đoạn thời gian thì rất tốt, trong kinh thành thì để cho vợ chồng son Gia Văn ở đi.” Lâm Đại Tráng nói tính toán của hẳn.

“Như vậy xem ra, Thái tử điện hạ vì Gia Bảo mà tính toán thật nhiều.” Trương Huệ Nương cảm khái, “Đáng tiếc ta chính là lo lắng cho Gia Bảo a...”

“Gia Bảo hẳn làm sao vậy?” Lâm Đại Tráng không rõ cho nên hỏi.

“Gia Bảo là một đứa có phúc , nường ngươi đừng suy nghĩ nhiều. Ta cảm thấy Thái tử điện hạ rõ ràng thực để bụng Gia Bảo nhà chúng ta.”

Lâm Cẩm Nhi trấn an mẫu thân, sau đó nói cho phụ thân cùng Gia Văn nghe chuyện đã xảy ra buổi chiều hôm nay, nường còn lo lắng nói.

” Lâm Hạ Nhi các nàng sợ là không chịu được tay, ta có chút lo lắng các nàng sẽ làm quái.”

Lâm Đại Tráng vừa nghe còn có việc này, cũng thực tức giận, lúc này muốn đi tìm một nhà Lâm Đại Lực nhưng Gia Văn ngăn cản.

”Cha, ngươi đừng xúc động, dù sao nơi này cũng là hành cung. Ta nghĩ các nàng muốn tiếp cận Thái tử điện hạ cũng không phải là chuyện dễ dàng.”

Ngay tại thời điểm một nhà Lâm Đại Tráng lo lắng, toàn gia Lâm Đại Lực cùng vợ chồng Lâm Xuân Nhi bị bọn thị vệ không nói một lời đưa đến bên trong một gian phòng tối. Tất cả mọi người đều hết sức kinh hoảng, trước một khắc, Lâm Hạ Nhi còn đang tìm hiểu hành tung của Thái tử điện hạ, giờ khắc này đã ở trước mặt Thái tử điện hạ.

“Thái tử điện hạ...”

Mọi người thấy Thái tử điện hạ ngồi vào vị trí chủ thượng, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Hiên Viên Hãn Thừa cũng không có gọi đứng dậy, tùy ý bọn họ quỳ , dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn xem bọn hẳn.

“Thái tử điện hạ... Ngài vì sao để thị vệ mang chúng ta tới nơi này?” Lâm Hạ Nhi đánh bạo hướng Thái tử điện hạ hỏi.

“Vì sao?” Hiên Viên Hãn Thừa cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía Lâm Hạ Nhi giống như là nhìn một người chết.”Nguyên Phúc...”

Nguyên Phúc dẫn theo một thái giám lại, thái giám kia đúng là người mà Lâm Hạ Nhi đưa bạc để hẳn hỏi thăm hành tung của Thái tử điện hạ. Người nọ ngữ điệu không phật phùng mà cung khai chuyện Lâm Hạ Nhi hỏi lộ hẳn, muốn hẳn tìm hiểu hành tung của Thái tử điện hạ.

“Nhìn trộm hành tung thái tử, là nên xử trí như thế nào ?”

Hiên Viên Hãn Thừa hỏi, ngữ khí thực tùy ý, nhưng một nhà Lâm Đại Lực đã ứa ra mồ hôi lạnh . Nguyên Phúc dùng một thanh âm bén nhọn trả lời:

“Hồi Thái tử điện hạ, là tử tội.”

“Không... Không...” Nghe được là tử tội, Kha Mỹ Lệ sợ tới mức khóc lên.

“Thái tử điện hạ, tiểu nữ tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện. Thỉnh Thái tử điện hạ vì Lâm Trắc quân mà tha nàng lúc này đi.” Lâm Đại Lực vội vàng cầu xin Thái tử điện hạ.

“Thái tử điện hạ, tiểu nữ tử hỏi thăm hành tung của ngài cũng không có ác ý, ta chỉ là... chỉ là ái mộ Thái tử điện hạ ngài a!”

Lâm Hạ Nhi đã khóc đến lê hoa đài vũ, bộ dáng kia làm người ta cảm thấy thương hại.

“Làm càn!” Nguyên Phúc quát lớn.”Thái tử điện hạ là người mà thứ dân như ngươi có thể mơ tưởng sao?”

“Thỉnh Thái tử điện hạ thương tiếc, tiểu nữ tử... bộ dạng tiểu nữ tử so với Lâm Gia Bảo còn đẹp hơn, lại là nữ tử... Còn...”

Lâm Hạ Nhi còn chưa nói xong đã bị Thái tử điện hạ đánh gãy.

“Không biết liêm sỉ. Ai cho phép ngươi gọi thẳng tọc danh của Lâm Trắc quân.” Hiên Viên Hân Thừa nghe Lâm Hạ Nhi cư nhiên đem nàng đánh đồng với ngoan bảo.”Nguyên Phúc, đánh miệng của nàng.”

Nguyên Phúc chỉ hai tên thị vệ đi lên bắt lấy Lâm Hạ Nhi, lại để một thị vệ trắng kiện đi lên vả miệng.”Nha nha...” khuôn mặt tươi cười của Lâm Hạ Nhi nháy mắt bị đánh đỏ bừng.

“Thái tử điện hạ ngài tha Hạ nhi của chúng ta đi, đừng đánh nàng ... Đừng đánh nàng ...” Kha Mỹ Lệ nhìn thấy tiểu nữ nhi bị vả miệng, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Hiên Viên Hân Thừa mặt không đổi sắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Hạ Nhi bị đánh đến máu tươi chảy ròng.

“Nha nha...” Lâm Hạ Nhi bị đánh đến đau quá, răng cũng gãy. Lúc này nàng mới sợ mà tỉnh ngộ lại, nàng hiện tại đã biết rõ, cho dù hiện tại nàng bị đánh chết, Thái tử điện hạ cũng sẽ không một chút nhíu mày. Nguyên lai Thái tử điện hạ đối với Lâm Gia Bảo ôn nhu vô cùng đều là biểu hiện giả dối, lãnh khốc vô tình mới là bộ mặt đích thực của Thái tử điện hạ. Nàng nguyên lai thật sự là quá ngây thơ rồi... [Y-H: ít ra cũng đã hiểu được. Haizzz!] Thẳng đến khi Hiên Viên Hân Thừa hơi hơi đưa tay, người vả miệng Lâm Hạ Nhi mới ngừng lại. Lúc này, Lâm Hạ Nhi đã hôn mê bất tỉnh. Một nhà Lâm Đại Lực nhanh chóng kêu:

“Hạ nhi... Hạ nhi...”

Lâm Xuân Nhi dập đầu cầu xin Thái tử điện hạ: “Thỉnh Thái tử điện hạ tha muội muội của ta đi, nàng biết sai, cũng không dám.”

“Ngươi là một tử tử tốt, nghe nói công công ngươi muốn thăng quan.” Hiên Viên Hân Thừa ngữ khí bình thản nói: “Vương chủ bộ lớn tuổi, nếu không công lao cũng có góp sức, cũng là thời điểm nên bảo dưỡng tuổi thọ.”

Phu quân Lâm Xuân Nhi nghe xong hút một hơi lãnh khí, đây là muốn bãi miễn chức quan phụ thân a!

“Cô suy nghĩ đến một nơi tốt cho công công của ngươi đi, biên thành như thế nào? một nhà Lâm Đại Lực các người cũng cùng đi. Nguyên Phúc, đi an bài bọn họ tức khắc ra đi.”

Hiên Viên Hân Thừa phân phó Nguyên Phúc, một nhà Lâm Đại Lực là một phiền toái, hẳn không muốn để cho bọn họ cứ ở lại Phái Huyền. Hiên Viên Hân Thừa luôn luôn làm việc quyết đoán, tương lai Gia Bảo sẽ tới vị trí kia, lưu lại bọn họ khẳng định sẽ ảnh hưởng tới ngoan bảo, tốt nhất là nên xử trí trước.

Vương Học Bác là người đọc sách tự nhiên biết biên thành là chỗ nào, này... đây không phải là đem một nhà bọn họ sung quân biên cương đi...Hiên Viên Hân Thừa không để cho bọn họ có cơ hội phản bác, cũng không thèm liếc nhìn họ một cái liền đứng dậy ly khai.

Chờ sau khi Thái tử điện hạ rời đi, một nhà Lâm Đại Lực xui xẻo trên mặt đất. Cảm giác thật sự không tốt, bọn họ lại muốn đến tìm Lâm Đại Tráng cầu tình. Đáng tiếc bọn họ đều bị trông giữ, thực nhanh bọn họ bị bí mật mang đi suốt đêm.

Vương chủ bộ ở trong nhà còn đang chờ tin tức thăng quan, mấy ngày sau cũng bị Thái tử điện hạ phái người suốt đêm áp giải đi rồi.

Cứ như vậy, tại khi cả nhà Lâm Đại Tráng còn không biết gì, mấy người Lâm Đại Lực đã sớm biến mất vô thanh vô tức . Đăng bởi: admin

41. Chương 41: Hồi Trình

CHƯƠNG 43: HỒI TRÌNH

Ngày hôm sau, một nhà Lâm Đại Tráng mới phát hiện trong hành cung không có bóng dáng nhóm người Kha Mỹ Lệ. Lâm Đại Tráng liền hỏi Gia Bảo,

“Một nhà nhị thúc của người như thế nào không thấy, còn có Lâm Xuân Nhi cùng hôn phu của nàng nữa, như thế nào đều không thấy ?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, Thái tử điện hạ nói đưa bọn họ trở về, nói là an bài một địa phương tốt cho công công của Lâm Xuân Nhi ...”

Lâm Gia Bảo nghe Hiên Viên Hân Thừa nói, tại thành gì đó. Đáng tiếc lúc ấy rất mệt nhọc, không nhớ kỹ.

“Này thật sự là... để Thái tử điện hạ khó xử .” Lâm Đại Tráng không nghĩ nhiều, tưởng Thái tử điện hạ nhìn mặt mũi Gia Bảo mà an bài.”Nếu như vậy, chúng ta cũng nên đi trở về, dù sao nơi này là hành cung, chúng ta không thể ở lâu”.

“Đúng vậy, cùng dự sinh nhật Gia Bảo người, lại ở gần đây ngày . Chúng ta cũng cần phải trở về, Gia Bảo, nhìn người hiện tại sống tốt, chúng ta cũng yên tâm .” Trương Huệ Nương có chút không tha nói.

Trong lòng Lâm Gia Bảo cũng rất không nỡ, ôm mẫu thân.”Mẫu thân, thật không muốn xa các người, sang năm các người nhất định phải đến kinh thành a!”

Đối với một nhà Lâm Đại Lực đột nhiên biến mất, Lâm Gia Văn tổng cảm thấy có chút nghi ngờ, buổi tối hẳn một mình đi cầu kiến Thái tử điện hạ. Hiên Viên Hân Thừa một mình tiếp kiến Lâm Gia Văn, đối với đại ca của ngoan bảo, hẳn tương đối thưởng thức. Lâm Gia Văn này nhìn bề ngoài là một hán tử nông gia thô kệch, nhưng bên trong lại là một người có cái nhìn sắc bén.

“Thái tử điện hạ, không biết gia đình Lâm Đại Lực bị đưa đến nơi nào?” Lâm Gia Văn hỏi, hẳn nghĩ Thái tử điện hạ sẽ không an bài cho bọn hắn đến một địa phương tốt.

“Cô an bài bọn họ đi biên thành, nơi đó phong cảnh không tồi, cô cảm thấy bọn họ sẽ thích .” Hiên Viên Hân Thừa nhìn chăm chú vào Lâm Gia Văn, không mang theo một tia tình cảm mà nói.

Lâm Gia Văn nghĩ thầm rằng bộ dạng này của Thái tử điện hạ thật dọa người, đây mới chân chính là Thái tử điện hạ. Một Thái tử điện hạ vô cùng ôn nhu trong ngày thường chỉ thuộc về một mình đệ đệ mà thôi. Biên thành a... mấy người Kha Mỹ Lệ sẽ thích mới là lạ, bất quá nhớ tới trước kia nghe đồn về Thái tử điện hạ, thầm nghĩ Thái tử điện hạ làm như thế là đã phi thường nhân từ rồi.

“Mấy chuyện này người đều không cần để ý, sau lần này, người trở về chỉ cần ôn tập cho thật tốt, chuẩn bị công việc lên kinh thành là được”.

Hiên Viên Hân Thừa thực vừa lòng với Lâm Gia Văn, chỉ cần tôi luyện vài năm thì có thể trọng dụng được.

“Dạ. Học sinh sẽ cố gắng hết sức.” Lâm Gia Văn hồi đáp.

Ngày thứ hai, Lâm Gia Bảo lưu luyến nói lời từ biệt với mọi người trong nhà. Hiên Viên Hân Thừa bồi ở một bên không nói một lời, chỉ nghe ngoan bảo lải nhải nói chuyện với người nhà, muốn đại ca hảo hảo đọc sách để thi đậu mà đến kinh thành, để cha mẹ cũng cùng lên ở, còn muốn dẫn theo tiểu chất tử nha. Lại nghe ngoan bảo dặn tỷ phu Tần Khải Hành hảo hảo buôn bán, sớm ngày đến kinh thành mở cửa tiệm, muốn hắn dẫn theo tỷ tỷ cùng ba cái tiểu nhân theo a.

“Hảo , ngoan bảo. Sắc trời cũng trẻ rồi”. Hiên Viên Hân Thừa lời kéo tay Lâm Gia Bảo. Nói với mọi người: “Chúc các vị thuận buồm xuôi gió, bọn thị vệ sẽ hộ tống các người về Phái Huyền.”

Mọi người của Lâm gia cùng Tần gia đều hướng Thái tử điện hạ hành lễ nói lời từ biệt. Lâm Gia Bảo nhìn theo bóng xe ngựa của bọn họ chạy đi, thẳng đến khi hoàn toàn nhìn không thấy mới quay lại.

“Hảo , ngoan bảo. Thực nhanh liền tới sang năm, các người còn có cơ hội gặp mặt .” Hiên Viên Hân Thừa an ủi ngoan bảo, ôm y xoay người lại.”Đi, chúng ta đi phao ôn tuyền đi. Sau đó nghỉ ngơi hồi phục thêm vài ngày nữa, chúng ta cũng phải chuẩn bị trở về cung .”

Vừa nghe đến phao ôn tuyền, Lâm Gia Bảo cảm thấy một trận đỏ mặt tim đập. Tuy rằng mỗi lần phao ôn tuyền đều thực thoải mái, nhưng mỗi lần phao xong sẽ là mỗi một bất kham.(^_^). Hiên Viên Hân Thừa mỗi lần mượn dịp phao ôn tuyền, dụ y như vậy lại như vậy, Lâm Gia Bảo lại không thể cự tuyệt, mỗi lần đều thuận theo ý muốn của Hiên Viên Hân Thừa. Khiến cho Hiên Viên Hân Thừa càng thêm ham thích việc phao ôn tuyền này. [Y-H: ko thích mới lạ à]

Mấy ngày sau, Hiên Viên Hân Thừa mang theo Lâm Gia Bảo tọa thuyền về Lạc thành. Lần này là từ Ly Châu trực tiếp ngồi thuyền dọc theo sông về đến Lạc thành, đi đường thủy thì lâu hơn đường bộ, Lâm Gia Bảo có chút say tàu . Mãi cho đến Lạc thành, bước lên được trên mặt đất, Lâm Gia Bảo cũng còn cảm thấy có chút vụng vụng , khẩu vị cũng không tốt, cả người mệt mỏi . Hiên Viên Hân Thừa lo lắng mà vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của ngoan bảo,

“Chờ đến chỗ ở sẽ thỉnh thầy thuốc bắt mạch cho người.” Hân có chút hối hận lần này không có mang theo thái y.

“Ta không sao, chỉ có chút say tàu nha, chờ thêm một lát sẽ hết.”

Lâm Gia Bảo nghe phải để thầy thuốc xem bệnh vội vàng lắc lắc đầu, cảm thấy chính mình không nghiêm trọng như vậy.

Chờ đến Lạc thành, lại có quan viên tại Lạc thành tới đón tiếp. Sau khi Hiên Viên Hân Thừa trở lại chỗ ở, lại nghỉ ngơi và hồi phục hai ngày. Thấy dấu hiệu say tàu của ngoan bảo quả thật tốt hơn nhiều, lần thứ hai ngồi lên xe ngựa trở lại kinh thành.

Không nghĩ tới mới đi mấy ngày lộ trình, ngoan bảo lại có điểm say xe . Lâm Gia Bảo cảm thấy đầu lại vụng vụng , có đôi khi còn có chút ghê tởm. Sau đó Thư Nhã chuẩn bị một ít mứt hoa quả cùng thức ăn vặt cho Lâm Gia Bảo, để y dần lại. Lâm Gia Bảo ăn một lần liền không đình miệng, người ngược lại cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Ngwan bảo đừng ăn nhiều lắm, rất chua, sẽ không tốt.” Hiên Viên Hân Thừa thấy khí sắc của ngoan bảo tốt hơn nên cũng yên tâm .

“Không chua a, ăn thật ngon .”

Trong chốc lát, Lâm Gia Bảo đã ăn hết một nửa mứt hoa quả trong khay. Trong tay ôm bình mứt hoa quả, giống như là ôm trân bảo vậy.

“Đến... Để tướng công nếm thử coi chua hay không chua”. Hiên Viên Hân Thừa không để đối phương trả lời mà hôn ngoan bảo, nhắm nháp tư vị trong miệng ngoan bảo, “Ấn... nếm như vậy , đúng là có điểm ngọt .”

...

Nguyên Phúc ở bên ngoài đánh xe, nghe thanh âm từ trong xe ngựa truyền ra, nghĩ thầm rằng Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân thật sự rất là ngọt ngào nha!

Mấy ngày sau bọn họ đến Tân thành, lúc này đã qua một nửa hành trình. Đây là một thành không lớn không nhỏ, cách kinh thành còn khoảng năm, sáu ngày lộ trình.

Vào lúc ban đêm, có cử hành yến hội trong phủ thủ thành ở Tân thành, nhóm quan viên ở địa phương cũng đến tham kiến Thái tử điện hạ. Phụ nhân thủ thành là Liễu thị và một ít nữ quyến cùng Lâm Gia Bảo dùng bữa ở phòng khách trong phủ. Liễu thị đã sớm tìm hiểu rõ ràng, Lâm Trắc quân này chính là đệ nhất nhân trong Thái tử Đông Cung, là người trong tim Thái tử điện hạ. Các nàng cũng không dám chậm trễ, cũng may thái độ của vị Lâm Trắc quân này rất ôn hòa cũng không có làm giá, ở chung rất tốt.

“Món phi canh cá là đặc sản của Tân thành chúng ta, phi cá là đặc sản của Tân thành chúng ta, đầu cá này không lớn, thịt cá nhẵn nhụi tiên mỹ, vả lại thập phần bổ dưỡng. Thỉnh Lâm Trắc quân nhấm nháp.” Liễu thị giới thiệu cho Lâm Gia Bảo.

Lâm Gia Bảo nhìn chén canh cá màu trắng ngà, uống một hơi.”Quả thật phi thường ngon, uống thật ngon!”.

Lâm Gia Bảo vẫn luôn tương đối yêu thích uống canh cá, uống xong một chén canh cá, dần dần cảm thấy dạ dày không thoải mái, từng đợt ợ chua nổi lên. Lâm Gia Bảo nhăn một chút, lại nhịn không được mà nghiêng đầu nôn mửa ra. Lâm Gia Bảo phun[ói] đến tối tăm mặt mũi, sau khi ới xong cảm thấy trước mắt một mảnh vầng huyền, người suýt nữa muốn hôn mê bất tỉnh.

Lâm Gia Bảo cái dạng này đều dọa hết mọi người chung quanh, Thư Cẩm ở một bên vội vàng tiến lên đỡ lấy y.

“Lâm Trắc quân ngài làm sao vậy?” Liễu thị có chút lo lắng nói.”Nhanh... Mau đỡ Lâm Trắc quân đi nghỉ ngơi, nhanh đi thỉnh thầy thuốc!”

Tại tiền viện, Nguyên Khánh vội vàng nói một câu cùng với Nguyên Phúc, Nguyên Phúc nghe xong trong lòng rung mình, vội vàng tiến lên nói nhỏ bên tai Thái tử điện hạ. Hiên Viên Hân Thừa nghe Nguyên Phúc nói xong, sắc mặt trầm xuống vội vàng đứng dậy rời đi. Để lại nhóm người trong phủ không hiểu ra sao, không biết đã xảy ra chuyện gì. Sau đó lại có tin tức từ phu nhân từ hậu viện truyền đến mới biết được là thân thể Lâm Trắc quân có chút khó chịu. Mọi người biết được tin đều cảm thấy Lâm Trắc quân này thật đúng là rất được sủng ái.

Hiên Viên Hân Thừa bay nhanh về tới bên người Lâm Gia Bảo, thấy ngoan bảo nằm ở trên giường, sắc mặt có chút tái nhợt.

“Xảy ra chuyện gì? Ngoan bảo người làm sao vậy?” Hiên Viên Hân Thừa trầm giọng hỏi.

“Ta không việc gì, chỉ là đem canh cá đều phun ra hết, đáng tiếc ...” Lâm Gia Bảo hừ khí vô lực nói.

Thư Nhã ở một bên hành lễ vấn an Thái tử điện hạ.” Thỉnh an Thái tử điện hạ, phu nhân thủ thành đã phái người đi thỉnh thầy thuốc cho Lâm Trắc quân, lập tức sẽ tới .”

Chỉ chốc lát sau, chỉ Liễu thị dẫn một thầy thuốc gần năm mươi tuổi tiến vào. Hai người bọn họ quỳ xuống thỉnh an Thái tử điện hạ.

“Thái tử điện hạ, đây là Lục thầy thuốc, là người có y thuật tốt nhất trong thành chúng ta, thỉnh Thái tử điện hạ cho phép Lục thầy thuốc bắt mạch cho Lâm Trắc quân.” Liễu thị nói với Thái tử điện hạ.

“Nhanh đi bắt mạch.” Hiên Viên Hân Thừa thúc giục.

“Dạ.”

Lục thầy thuốc có chút khấn trương tiến lên, đây là lần đầu tiên hắn bắt mạch cho người tôn quý như vậy.

Đầu tiên, Lục thầy thuốc lấy khăn lụa khoát lên mạch trên cánh tay của Lâm Gia Bảo, sau đó lại thỉnh Lâm Gia Bảo thay đổi một bàn tay khác để xem mạch. Một lát sau, thầy thuốc vui mừng nói với Thái tử điện hạ:

“Chúc mừng Thái tử điện hạ, Lâm Trắc quân có thai .”

Hiên Viên Hân Thừa nghe thầy thuốc nói ngoan bảo có thai , trong lòng mừng như điên. Cả đời này, hài tử của hắn cùng ngoan bảo lại về tới bên người bọn họ.

“Hảo! Hảo! Ngoan bảo, chúng ta có hài tử !” Hiên Viên Hân Thừa kích động cực kỳ.

Lâm Gia Bảo cũng ngơ ngác mà vuốt cái bụng bằng phẳng của mình, y có bảo bảo , thật sự là quá tốt.

“Chúc mừng Thái tử điện hạ, chúc mừng Lâm Trắc quân, đây thật sự là một tin tức tốt.” Liễu thị chúc mừng Thái tử điện hạ.

Nguyên Phúc, Nguyên Khánh, Thư Cẩm, Thư Nhã nghe xong cũng đều sôi nổi chúc mừng Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân.

“Ha ha ha ha! Hảo! Hảo! Mỗi người đều có thưởng!”

Hiên Viên Hãn Thừa cao hứng cực kỳ, hần cùng ngoan bảo nhanh như vậy liền có con nổi dòng, đây thật sự là trời phật phù hộ. Lúc này đây, hần phát thệ nhất định phải hảo hảo bảo hộ ngoan bảo cùng hài tử, không cho bọn họ có bất luận sơ xuất gì.

“Mạch của Lâm Trắc quân có tốt không? Có cần dùng thuốc dưỡng thai không? Có cái gì cần chú ý không?” Hiên Viên Hãn Thừa tỉnh táo lại, bắt đầu quan tâm hỏi.

“Hồi Thái tử điện hạ, mạch của Lâm Trắc quân rất vững vàng, không cần dùng thuốc dưỡng thai. Chỉ là bây giờ Lâm Trắc quân đang ở giai đoạn đầu của thai kỳ, còn chưa hết một tháng, là thời kì khắt trương nhất. Yêu cầu cẩn thận gấp bội, trăm triệu không thể một nhọc, còn có cái này... phòng... sự cũng là, mấy tháng đầu đều không thể...”

Hiên Viên Hãn Thừa vuốt cằm, “Hảo! Nguyên Phúc, dẫn lục thầy thuốc đi xuống lĩnh thưởng.”

Sau khi mọi người lui xuống, Hiên Viên Hãn Thừa ôm ngoan bảo mới vừa phục hồi lại tinh thần, hôn môi.

”Ngoan bảo, ngoan bảo, thật sự là bảo bối của ta. Còn có con của chúng ta đều là bảo bối của ta.” (^_^).

“Ân. Tướng công... Ta thật vui vẻ... Ta có bảo bảo.”

Lâm Gia Bảo dựa vào trong ngực Hiên Viên Hãn Thừa, lúc ở hành cung y còn lo lắng đầu, không nghĩ tới y đã có bảo bảo. Một loại tâm tình vui sướng nảy lên trong lòng, y cảm thấy lúc này y thật sự vô cùng hạnh phúc. ...

Hiên Viên Hãn Thừa nghỉ ngơi thêm mấy ngày tại Tân thành, sau khi thầy thuốc xác nhận ngoan bảo không ngại, một lần nữa ra đi. Sợ xe ngựa xóc nảy đến ngoan bảo, dọc theo đường đi, bọn họ đi thật chậm. Nguyên bản hành trình chỉ tốn năm ngày, giờ thì tốn bảy tám ngày mới rốt cục về tới kinh thành.

— Đăng bởi: admin

42. Chương 42: thiên vị

CHƯƠNG 44: THIÊN VỊ

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý những chỗ mình không biết.

.

Sau khi hồi cung, trước hết Hiên Viên Hãn Thừa để Tiền Xuân Vinh bắt mạch cho Lâm Gia Bảo, sau khi xác nhận hết thấy tình huống của ngoan bảo đều bình thường thì hần mới an tâm. Sau đó, Hiên Viên Hãn Thừa đi ngự thư phòng để báo cáo tình huống đi tuần lần này cho phụ hoàng nghe.

“Lần này là sơ suất của nhi thần, làm cho phụ hoàng bởi vì nhi thần mà bị bệnh.” Hiên Viên Hãn Thừa vô cùng áy náy mà xin lỗi phụ hoàng.

“Đều là do Lệ Vương giả dối, cũng không trách người, cũng may lần này Hiên Viên Chiêu Hồng thật sự chết rồi, miễn trừ hậu hoạn.” Hoàng Thượng quan tâm hỏi Hiên Viên Hãn Thừa: “Thái tử thương dưỡng như thế nào?”

“Thỉnh phụ hoàng yên tâm, chỉ là tiểu thương hiện đã khỏi hần.” Hiên Viên Hãn Thừa hồi đáp, sau đó mặt đầy tươi cười nói: “Nhi thần còn có một tin tức tốt muốn bẩm báo cho phụ hoàng, Lâm Trắc quân hần có thai, đã gần một tháng.”

“Hảo! Hảo!”

Hoàng Thượng nghe được tin vui này cũng rất là cao hứng, vấn đề con nổi dòng của Thái tử vẫn luôn là một khối tâm bệnh của hần. Lâm Trắc quân này quả nhiên là người có phúc. “Nói như vậy, thân mình Thái tử người chắc là không có vấn đề đi.”

“Đúng vậy, nhi thần đã khỏi hẳn . Mấy năm qua vất vả phụ hoàng cùng mẫu lo lắng cho nhi thần .”

Hiên Viên Hân Thừa xin lỗi phụ hoàng, vài năm này vì phải đợi ngoan bảo lớn lên, hẳn luôn giấu diếm phụ hoàng cùng mẫu hậu, làm cho bọn họ vì hẳn mà lo lắng không thôi.

Buổi chiều Hiên Viên Hân Thừa lại mang ngoan bảo ngồi bước đuối đi đến Vĩnh Thọ cung.

“Thừa nhi, Gia Bảo mau tới đây, để mẫu hậu hảo hảo nhìn một cái.”

Hoàng hậu thấy Thái tử cùng Lâm Gia Bảo đến thật cao hứng. Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo tiến lên, hoàng hậu kéo Gia Bảo đến trước người,

“Hôm nay vừa trở về, có thể nghỉ ngơi trong chóc lát, Bồn cung nhìn khí sắc các người cũng không tệ lắm. Lần này đi tuần thật đúng là mạo hiểm a, cũng may là không có việc gì. Nghe nói Thừa nhi lần này gặp nạn cũng khiến người mệt nhiều a! Gia Bảo... Bồn cung cần phải hảo hảo thưởng người!”

“Ha ha, vậy hôm nay mẫu hậu cần phải thưởng thật nhiều cho Gia Bảo mới được...” Hiên Viên Hân Thừa cười ôm ngoan bảo, nói với mẫu hậu.”Gia Bảo có thai được một tháng.”

“Thật sự là quá tốt, Gia Bảo a! Nhanh ngồi xuống.”

Hoàng hậu nghe xong thì cực kỳ kích động, Thái tử Đông Cung đã lâu không có con nối dòng sinh ra . Nghĩ đến đây hoàng hậu tổng là lo lắng không thôi, hiện tại tốt rồi, Gia Bảo có thai .

Lâm Gia Bảo nghe lời hoàng hậu mà ngồi xuống, hoàng hậu thấy bộ dáng Gia Bảo nhu thuận, càng xem càng thích. Lập tức quan tâm hỏi:

“Gia Bảo, thân mình như thế nào, dọc theo đường đi có tốt không?”

“Nhi thần đã để Tiền thái y xem mạch cho Gia Bảo, thân mình Gia Bảo thực tốt.” Hiên Viên Hân Thừa hỏi đáp.

Hoàng hậu nghe xong yên lòng, lại cùng Lâm Gia Bảo nói:

“Gia Bảo a, người hiện tại cũng không giống như bình thường, phải cẩn thận gấp bội, đặc biệt là mấy tháng đầu. Đúng rồi, cung nữ bên cạnh người đều không có kinh nghiệm ở phương diện này, như thế thì không thể được, Bồn cung sẽ phái vài ma ma đến bên cạnh người để chiếu khán.”

“Cám ơn Hoàng hậu nương nương...” Lâm Gia Bảo nghe Hoàng hậu nương nương cố ý phái ma ma đến chiếu khán, y vui vẻ mà cảm tạ.

“Người đứa nhỏ này, còn gọi Hoàng hậu nương nương cái gì, gọi mẫu hậu đi.” Hoàng hậu cười nói với Gia Bảo. [Y-H: đúng là sức mạnh của cháu nội nha (^_^)]

“Việc này...” Lâm Gia Bảo nhìn về phía Hiên Viên Hân Thừa.

“Mau gọi đi... Mẫu hậu đang chờ.” Hiên Viên Hân Thừa cười cổ vũ.

“Mẫu hậu.” Lâm Gia Bảo nghe lời mà sửa miệng, thanh âm nhuần nhu gọi vào tận trong tâm khảm của hoàng hậu.

“Ai... Hảo hài tử!” Hoàng hậu sờ sờ đầu Lâm Gia Bảo.

Sau đó hoàng hậu hướng Hiên Viên Hân Thừa nói: “Thừa nhi người cũng chú ý một chút, lần này cũng đừng lại có bất luận sai lầm gì.”

“Dạ. Nhi thần nhất định cẩn thận”.

Hiên Viên Hân Thừa nhớ tới hài tử vô duyên ở kiếp trước, âm thầm phát thệ kiếp này tuyệt sẽ không giảm lên vết xe đổ .

“Phụ hoàng của người lần trước té xỉu, nguyên khí có chút bị thương. Mấy ngày gần đây tổng cảm thấy thân mình mệt mỏi, thái y *xứng* chén thuốc cũng uống không ít, nhưng vẫn không thấy chuyển biến tốt. Thừa nhi người trở về thì tốt rồi, cố gắng chia sẻ cho phụ hoàng của người một ít.” Hoàng hậu có chút lo lắng nói cho Hiên Viên Hân Thừa nghe về tình trạng thân thể của hoàng thượng.

“Nhi thần nhất định sẽ vì phụ hoàng phân ưu nhiều hơn.” Hiên Viên Hân Thừa nghe xong cũng có chút lo lắng.

“Còn đệ đệ của ngươi cũng không làm cho ta bớt lo , mỗi ngày ngâm mình ở Bắc đại doanh, cũng không trở về cung. Hẳn đối với chuyện lần này các ngươi bị Lịch Vương đánh bất ngờ cảm thấy rất áy náy, cử chỉ như là một kẻ điên, cứ không ngừng luyện võ. Ngươi đi khuyên nhủ hắn đi, sắp tới sẽ phải khai phủ thành thân rồi ...”

Hoàng hậu còn nói thêm về tình hình gần đây của Nhị hoàng tử Hiên Viên Hân Khải.

“Chuyện lần này không thể trách hắn, nhi thần sẽ đi khuyên hắn .” Hiên Viên Hân Thừa nghĩ ngày mai sẽ đi Bắc đại doanh tìm đệ đệ nói chuyện.

Sau khi Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo về Bình Nhạc uyển, Khâu má má lại tới hồi báo cho bọn họ nghe về tình huống của Đông Cung khi bọn họ đi tuần, sau đó Khâu má má lại hướng Lâm Gia Bảo nói thêm một ít cung vụ khác.

“Khâu má má, Lâm Trắc quân bây giờ là dựng phu. Về sau, những chuyện tầm thường thì ngươi tự mình xử lý, đừng để cho y hao tâm tổn trí .” Hiên Viên Hân Thừa nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Tin tức này trước mắt không cần để lộ ra. Còn có thức ăn sau này của Lâm Trắc quân là do tiểu trù phòng của Bình Nhạc uyển phụ trách.”

“Chúc mừng Thái tử điện hạ, chúc mừng Lâm Trắc quân.” Khâu má má chúc mừng Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân.” Lão nô nhất định sẽ an bài thỏa đáng.”

Ngày thứ hai, Hoàng hậu nương nương phái Quế ma ma tới, Quế ma ma khoảng bốn mươi tuổi, thân hình hơi béo, cũng là lão ma ma trong cung. Nàng tinh thông y lý, rất có kinh nghiệm trong việc chiếu cố dưỡng phụ.

“Thỉnh an Lâm Trắc quân.” Quế ma ma thỉnh an Lâm Gia Bảo.

“Quế ma ma mau đứng lên”. Lâm Gia Bảo đối với các ma ma lớn tuổi luôn luôn thực tôn trọng lễ ngộ.

Ngày đầu tiên Quế ma ma đi vào Bình Nhạc uyển liền mang theo Thư Cầm Thư Nhã thanh lý một lần toàn bộ Bình Nhạc uyển. Thay đổi rất nhiều đồ vật nằng cho rằng tồn tại tai hoạ ngầm hoặc là kiêng kỵ. Bỏ hết huân hương trong Bình Nhạc uyển, mà ngay cả xiêm y của Lâm Gia Bảo cũng đều kiểm tra qua một lần, thập phần cẩn thận, sau đó lại cùng Thư Nhã chế định thực đơn cho Lâm Trắc quân, mỗi ngày đều kiểm tra nguyên liệu nấu ăn, thập phần dụng tâm.

Hiên Viên Hân Thừa rất là vừa lòng về Quế ma ma mà mẫu hậu phái tới, duy nhất có một chút bất mãn chính là, Quế ma ma cứ nhiên muốn hắn cùng ngoạn bảo phân phòng ngủ, điểm này hắn cũng không thêm để ý tới. Hắn cũng hiểu được ý tứ của Quế ma ma, nhưng muốn hắn cùng ngoạn bảo tách ra ngủ, hắn làm không được. Hắn sớm đã không thể thích ứng được việc khi ngủ mà trong ngực không có ngoạn bảo. Quế ma ma thấy Thái tử điện hạ kiên quyết như vậy cũng không có cách nào, đành phải ở trước mặt Thái tử điện hạ thường xuyên nhắc nhở vài câu để điện hạ khắc chế một chút. [Y-H: tưởng tượng mặt Thừa ca chắc mắt cười lắm]

Ngày hôm đó Hiên Viên Hân Thừa đi Bắc đại doanh, gặp được Hiên Viên Hân Khải đang cùng các tướng sĩ thao luyện. Thấy đệ đệ đen hơn nhiều, cười nói:

“Nhị đệ hiện tại khỏe mạnh hơn rất nhiều, đầu cũng sắp cao hơn hoàng huynh .”

Hiên Viên Hân Khải thấy Thái tử đến , cùng hắn đi đến một bên.”Hoàng huynh, thực xin lỗi. Bởi vì ta lúc trước sơ sẩy để cho hoàng huynh lần này đi tuần gặp nạn .”

Hiên Viên Hân Thừa nhìn biểu tình của đệ đệ tràn ngập áy náy, an ủi hắn: “Không có việc gì, hoàng huynh không phải là rất tốt sao. Ngươi còn trẻ, xử sự khó tránh khỏi không chu toàn. Hồi cung đi, mấy ngày gần đây thân mình phụ hoàng không tốt, mẫu hậu cũng thực lo lắng ngươi. Sau khi trở về thì cùng ta thượng triều đi, giúp đỡ phụ hoàng một ít. Còn có ngươi cũng sắp đến ngày khai phủ thành thân, hồi cung để chuẩn bị cho tốt đi.”

“Ai! Hoàng huynh ngươi cũng không phải không biết ta phiền nhất điều này.”

Hiên Viên Hân Khải nghe hoàng huynh đề xuất phải thượng triều, còn phải giúp phụ hoàng xử lý chút chính vụ, liền một trận đau đầu. Hân tình nguyện gốc ở tại Bắc đại doanh này ...

Hiên Viên Hân Thừa sau khi trở về, nhanh chóng trở lại triều đình. *Thượng đối với đi tuần sau, về lạc hà lũ mùa xuân công trình sổ con*. Đưa ra một ít vấn đề tồn tại trong quá trình mở kênh đào, kết hợp với kinh nghiệm kiếp trước, Hiên Viên Hân Thừa rất nhanh đưa ra ban biện pháp giải quyết. Đại thần sau khi nghe xong đều khen Thái tử điện hạ anh minh cơ trí không dứt miệng, đồng thời cũng tin phục thật sâu.

Có Thái tử chia sẻ hiệp trợ, Hoàng Thượng thoải mái không ít. Thân thể cũng tốt lên.

Lâm Gia Bảo dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của Quế ma ma, thuận lợi vượt qua mấy tháng đầu. Cả người đều mượt mà lên, khí sắc cũng thực hảo, khuôn mặt hồng nhuận thoát nhìn càng làm cho người ta yêu thích. Hiên Viên Hân Thừa thích vô cùng, lâm triều trở về luôn phải hôn lấy hôn để vào trên khuôn mặt nhỏ nhắn của y. Hoàng hậu thường xuyên sẽ có ban cho cấp Lâm Gia Bảo, thuốc bổ tở yến tốt nhất chảy như nước tới Bình Nhạ uyển. Hiên Viên Hân Thừa cũng vẫn sẽ cùng ngoan bảo đi Vĩnh Thọ cung ngồi trong chốc lát.

Bữa tiệc trung thu, Hiên Viên Hân Thừa dìu ngoan bảo tham dự. Mọi người thấy Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân mặc hoa phục tử sắc giống nhau xuất hiện, tán thưởng ở trong lòng, thật sự là một đôi *bích nhân* sắc sở loá mắt. Phần eo trên xiêm y của Lâm Trắc quân thoáng rộng thùng thình, lại nhìn vào vị trí cái bụng có chút nhô ra, còn ai sẽ không biết có chuyện gì. Mọi người sôi nổi tiến lên chúc mừng Hoàng Thượng, Hoàng hậu nương nương cùng Thái tử điện hạ. Trong lúc nhất thời mọi ánh mắt đều tụ tập vào trên người Lâm Gia Bảo, vị Lâm Trắc quân này thật đúng là một nhân vật lợi hại. Mấy năm qua chẳng những được Thái tử điện hạ chuyên sủng, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng quan tâm y ngày một nhiều hơn. Hiện tại Lâm Trắc quân lại có thai, phải biết con trai trưởng cùng thứ tử của Thái tử điện hạ đều không có một cái. Nếu là Lâm Trắc quân có thể sinh ra một nam hài, đây chính là hoàng trưởng tôn của hoàng thượng nga.

Du thị cùng Tống thị nhìn bộ dáng ân ái của Thái tử điện hạ cùng Lâm Trắc quân, Tống thị không có phản ứng đặc biệt gì, Du thị thì nghiêng răng nghiêng lợi. Cái gì hoàng trưởng tôn, nếu con trai của nàng còn sống ... Du thị oán hận nghĩ.

Khi Lâm Gia Bảo được năm tháng, bụng đã có chút rõ ràng. Tiền thái y mỗi ngày đến thỉnh mạch cho Lâm Gia Bảo, tình huống Lâm Gia Bảo rất tốt, phản ứng cũng không lớn, khẩu vị của Lâm Gia Bảo cũng thực hảo, ăn cái gì cũng ngon. Hiên Viên Hân Thừa mừng rỡ thấy ngoan bảo ít chịu khổ, thường xuyên bảo hài tử trong bụng ngoan bảo là bé ngoan, chờ hân đi ra sẽ hảo hảo tưởng thưởng cho hân vân vân.(^_~).

Cuối tháng mười một, Hoàng Thượng đột nhiên té xỉu một lần nữa, ở trong triều lại nổi lên song lớn. Lần này bệnh thể tới rào rạt, Hoàng Thượng vẫn luôn hôn mê bất tỉnh. Hiên Viên Hân Thừa nổi giận với các thái y:

“Sao ngày thường bắt mạch cho phụ hoàng thì bảo là bình an ! Hiện tại lại cùng cô nói bất lực, vậy các người dùng để làm gì!”

Nhìn hôn phụ hoàng mê trên giường, Hiên Viên Hân Thừa có dự cảm bất hảo. Nguyên bản tưởng rằng cả đời này phụ hoàng có thể trường thọ vô cương ...Hoàng hậu cùng các hoàng tử, phi tần đều lo lắng không thôi, đều ngóng nhìn Hoàng Thượng có thể sớm ngày tỉnh lại.

Hoàng Thượng hôn mê đến hai ngày sau thì tỉnh lại, chỉ triệu kiến ba người Thái tử, hoàng hậu cùng Nhị hoàng tử.

“Phụ hoàng... Ngài rốt cục tỉnh.” Hiên Viên Hân Thừa khẽ gọi phụ hoàng.

“Hoàng Thượng...” Hoàng hậu nghẹn ngào mà kêu Hoàng Thượng.

“Trẫm chỉ là có chút mệt mỏi , Tử Đồng... Trẫm dọa các ngươi sợ đi.” Hiên Viên Chiêu Thâm trấn an hoàng hậu.

Hoàng Thượng nhìn Thái tử hỏi: “Thượng triều mấy ngày nay thế nào...?”.

“Trong triều hết thấy đều tốt, thỉnh phụ hoàng yên tâm.” Hiên Viên Hân Thừa hồi đáp.

“Thực hảo, việc đối ngoại của Hiên Viên đế quốc mà giao cho người trầm cũng có thể yên tâm, người sẽ làm tốt hơn trầm nhiều”. Hoàng Thượng thật sâu nhìn Thái tử.

“Phụ hoàng, ngài đừng nói như vậy, nhi thần còn có rất nhiều điều không biết... Phụ hoàng ngài an tâm dưỡng bệnh, thực nhanh có thể kang phục.”

“Bản thân trầm, trầm chính mình rõ ràng... Trầm mệt, muốn nghỉ ngơi một chút, trầm tin tưởng người sẽ không để cho trầm thất vọng.”

Vì ngôi vị hoàng đế làm phiền nửa đời, Hiên Viên Chiêu Thâm cảm thấy tâm mệt. Nghĩ trước kia mình tranh đấu vì ngôi vị hoàng đế, sau khi lên làm hoàng đế lại vội vàng đối phó Tiết gia, đối phó Lịch Vương, nhiều năm như vậy hắc đối ngôi vị hoàng đế này cũng sinh ra ử rử. Cũng may hắc đã có người thừa kế ưu tú.

Hoàng Thượng lôi kéo tay hoàng hậu, có chút suy yếu nói:

“Tử Đồng người đừng khóc... việc hôn nhân của Khải nhi, bảo bọn hắc cử hành trước thời hạn đi.”

“Phụ hoàng...” Nhị hoàng tử Hiên Viên Hãn Khải đỏ hốc mắt, phụ hoàng bị bệnh còn lo chuyện chung thân của hắc.

“Hoàng Thượng ngài sẽ khá hơn...” Hoàng hậu nghe hoàng thượng nói xong, gật đầu đồng ý, nàng hiểu được tâm ý của hoàng thượng, cũng nghĩ đến việc dùng hôn nhân này xung hỷ, hy vọng Hoàng Thượng có thể khỏe lên. “Ta sẽ hảo hảo xử lý việc của Khải nhi.”

Hoàng Thượng nghĩ nghĩ rồi nói với Thái tử: “Thái tử phi...”

Hiên Viên Hãn Thừa hiểu được ý tưởng của hoàng thượng, quỳ gối trước giường phụ hoàng.

“Xin thứ cho nhi thần bất hiếu, nhi thần cả đời này chỉ cần một mình Lâm Trắc quân, nhi thần sẽ không tiếp tục cưới bất luận người nào khác.”

“Thái tử người... Trầm biết Lâm Trắc quân là một người tốt, không nói vì cân bằng triều đình, chính là nói về phương diện con nối dòng ... thai của Lâm Trắc quân không biết là nam hay nữ, dù sao y cũng là một song nhi, có lẽ cuộc đời này cũng chỉ mang thai một lần. Người có biết việc khai chi tán diệp là trách nhiệm không thể trốn tránh của đế vương không?” Hoàng Thượng thở dài, tình ý của Thái tử đối với Lâm Trắc quân hắc đã sớm phát hiện.

“Phụ hoàng... Nhi thần và Lâm Trắc quân còn trẻ...” Hiên Viên Hãn Thừa thẳng thắn thành khẩn nói với phụ hoàng cùng mẫu hậu, “Nhi thần thật sự không có biện pháp, trong lòng không thể chứa thêm ai khác, cầu phụ hoàng thành toàn. Nếu vạn nhất không có người thừa kế, còn có hoàng đệ đâu! Nhi thần sẽ nhận con trai trưởng của đệ đệ làm con thừa tự, nhất định sẽ không để cho giang sơn không có người nối nghiệp, thỉnh phụ hoàng yên tâm.” Hiên Viên Hãn Thừa hứa hẹn.

“Hoàng huynh...” Hiên Viên Hãn Khải nghe hoàng huynh nói xong cũng thực giật mình.

“Ai... Tử Đồng a, người xem xem Thừa nhi của chúng ta, giống trầm, cũng là một kẻ si tình a... Hắc đã làm chuyện mà trầm vẫn luôn nghĩ nhưng không dám làm, so với trầm thì hắc cường hơn a!” Hoàng Thượng thâm tình nói với hoàng hậu: “Nhưng ngày sau này, trầm cũng muốn hảo hảo ở cùng với người.”

“Dạ.” Hoàng hậu sớm đã khóc không thành tiếng.

Ngày thứ hai, Hoàng Thượng chống cơ thể bệnh tật mà vào triều, lúc lâm triều thì tuyên bố đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Thái tử. Các đại thần tuy có khiếp sợ, nhưng không nói gì nhiều, thực nhanh lễ bái tân đế.

Hiên Viên vương triều nghênh đón một vị đế vương ưu tú, hắc sẽ làm cho Hiên Viên đế quốc ngày một huy hoàng hơn... Đăng bởi: admin

43. Chương 43: quý Quân

CHƯƠNG 45: QUÝ QUÂN

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý chỗ mình không biết.

Tháng mười hai, Vận Thái năm thứ tám, Hiên Viên Chiêu Thâm chính thức thoái vị trở thành thái thượng hoàng, từ nay về sau không hỏi qua chính sự, chuyên tâm tĩnh dưỡng thân thể.

Sau khi cử hành đại điển đăng cơ đơn giản, Hiên Viên Hân Thừa lại một lần ngồi trên long ỷ, trong lòng một trận cảm khái.

Ngày kế tiếp, Hiên Viên Hân Thừa xử lý chính vụ đầu vào đây, mỗi ngày đều thăm phụ hoàng, thấy bệnh tình phụ hoàng có chuyển biến tốt đẹp cũng an tâm.

Hiên Viên Hân Thừa cũng không vội vã dọn khỏi Thái tử Đông Cung, mỗi ngày cứ theo lễ thường đi tới đi lui giữa ngự thư phòng và Bình Nhạc uyển. Tuy rằng hậu viện của Hiên Viên Hân Thừa chỉ có Lâm Gia Bảo, Tống thị cùng Du thị, đổi sang cung điện khác cũng không phải việc khó. Nhưng Hiên Viên Hân Thừa suy xét đến thân mình của ngoan bảo, hiện tại không được mệt nhọc, cho nên việc dọn cung điện liền tạm hoãn xuống.

Đối với việc các đại thần thượng tấu sắc phong hậu cung, Hiên Viên Hân Thừa chỉ hạ một đạo thánh chỉ. Sắc phong Lâm Trắc quân là quý quân, truy phong Trương trắc phi là Hiền phi. Tống thị cùng Du thị đều sắc phong là tần. Trừ cái này ra cũng không tổ chức nghi thức sắc phong. Hiên Viên Hân Thừa biết bây giờ không phải là thời điểm phong ngoan bảo thành hoàng hậu, cho nên không quá để ý nghi thức sắc phong. Về đối ngoại, hẳn lấy lý do là thái thượng hoàng bị bệnh, vì thế không nên tổ chức nghi thức linh đình. Thấy Hoàng Thượng còn ở tại Thái tử Đông Cung, tạm thời không có y dời cung. Các đại thần đều khen Hoàng Thượng thuần hiếu, cho nên cũng bớt lo lắng cho tân đế sau khi đăng cơ. Một nhà Trương thị lang biết được nữ nhi được truy phong làm Hiền phi, toàn gia đều phi thường vui mừng. Đối với Hoàng Thượng ngày càng mang ơn, tràn ngập cảm kích. Khi thượng triều, Trương thị lang đều thuận theo ý kiến của hoàng thượng, giống như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, vì thế, Hiên Viên Hân Thừa có rất nhiều thuận lợi trong việc khống chế các văn thần.

Du thị đập một bộ trà cụ tinh mỹ. “Quý quân! Quý quân! Chỉ là một song nhi, xuất thân là một cung thị mà thôi. Hiện tại cư nhiên được phong làm quý quân, dựa vào cái gì!” Du thị càng nghĩ càng không cam lòng, “Trong bụng còn không biết là một cái gì đâu!”

“Nương nương ngài đừng nóng giận, ngày tức sẽ ảnh hưởng đến thân mình a”. Đại cung nữ bên người Du thị là Bích Ảnh khuyên nhủ nàng.

“Ai... cung điện cũng không dọn, nghi thức sắc phong cũng không có, tính cái gì là nương nương a...” Du thị tiếp tục oán giận nói.

“Nương nương ngài đừng nói nữa, cẩn thận ...” Bích ảnh lo lắng nhìn về phía ngoài cửa sổ, tai vách mạch rừng a.

Du thị *sán sán* ngậm miệng, đành phải phát tiết đến chiếc khăn tay, nàng xé hai khối khăn tay mới chịu dừng lại.

Buổi chiều, sau khi Hiên Viên Hân Thừa triệu kiến hết vài đại thần tâm phúc thì trở lại Bình Nhạc uyển. Hân cũng không vội vã đi gặp ngoan bảo, mà là trước hết thay xiêm y, làm dịu bớt hàn khí trên người, mới vào bên trong điện gặp ngoan bảo.

Trong cung điện ấm áp như xuân, mười mấy chậu than đặt ở trong cung điện, *đốt đến độ là tơ vàng than*, không một tí khói bay lên. Loại đãi ngộ này, ở trong hậu cung thì trừ bỏ Hoàng hậu nương nương ra thì đây là nơi duy nhất. Người trong Nội Vụ Phủ đều tinh ý, hiện tại trong hậu cung ai mà không biết Lâm Quý Quân đang được chuyên sủng. Tự nhiên một khi có thứ tốt liền đưa đến cho Bình Nhạc uyển, cực kỳ ân cần.

Lâm Gia Bảo thấy Hiên Viên Hân Thừa trở về liền đứng dậy đón chào, “Thái tử... A không Hoàng Thượng ngài trở lại.” Lâm Gia Bảo vẫn chưa thể thích ứng, tưởng công đột nhiên từ Thái tử điện hạ biến thành

Hoàng Thượng .

“Hôm nay ngoan bảo cảm giác như thế nào?” Hiên Viên Hân Thừa dịu ngoan bảo ngồi xuống, hôn một cái xuống hai cái đồng tiền trên má của ngoan bảo.

“Thực tốt nha, hôm nay ta còn cảm giác được bảo bảo động .” Lâm Gia Bảo thực kích động nói, lần đầu tiên cảm giác được máy thai. Đó là lần đầu tiên y tinh tường cảm nhận được sinh mệnh thần kỳ, vuốt ve cái bụng, loại hạnh phúc của huyết mạch tương này không thể dùng lời nói mà hình dung được.

“Thật sự!” Hiên Viên Hân Thừa thật cẩn thận dùng tay dán vào bụng của ngoan bảo, chờ mong mà nói chuyện với bụng của ngoan bảo:

“Bé ngoan, nhanh chào phụ thân một cái nào.”

Đợi đã lâu cũng không thấy động tĩnh, Lâm Gia Bảo hì hì nở nụ cười.”Chắc bảo bảo đi ngủ rồi.”

Lâm Gia Bảo vừa dứt lời, Hiên Viên Hân Thừa đột nhiên cảm giác đến trên bụng

ngoan bảo có một chút nhô ra.

“Nha! Bảo bảo vừa mới đá ta nha!” Lâm Gia Bảo hí hửng nói.

“Bé ngoan, cũng đừng đá đau phụ thân người.” Hiên Viên Hân Thừa cũng cảm giác được, cười nói với bụng của ngoan bảo.

“Ta không đau .” Lâm Gia Bảo nói xong dựa sát vào nhau Hiên Viên Hân Thừa, thực thích tướng công đối với y khẩn trương. Sau khi tướng công lên làm hoàng đế, thì vẫn xem y là bảo bối như trước đây.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy mấy quyển tập trên bàn, “Cái này là?”

“Đây là những thứ Nhị hoàng tử khi thành thân muốn dùng đến , mỗi ngày mẫu hậu phải chiếu cố thái thượng hoàng, còn phải vội vàng lo việc thành thân cho Nhị hoàng tử, phi thường bận rộn. Còn có mười ngày nữa là đến hôn kỳ , mẫu hậu để ta giúp đỡ thăm tra đối chiếu một chút.”

Lâm Gia Bảo nói xong đem tập đưa cho Hiên Viên Hân Thừa. Lần này Nhị hoàng tử đại hôn, mà phủ của Nhị hoàng tử vẫn chưa hoàn thành. Hoàng hậu liền quyết định để cho bọn họ thành thân trong cung, đem Tấn Dương cung mà Nhị hoàng tử đang ở bố trí một lần nữa, dùng làm cung điện để họ ở tạm thời sau khi thành thân.

Hiên Viên Hân Thừa lật lật, “Ngoan bảo cũng đừng nên quá mệt, gọi Khâu má má giúp đỡ người một chút.”

“Ta không phiền lụy, ta thấy tướng công cùng mẫu hậu đều bận rộn như vậy, ta cũng muốn làm chút điểm tâm.” Lâm Gia Bảo có chút ngại ngùng nói.

“Ngoan bảo thật ngoan! Người đã làm thực hảo , chỉ cần người cùng bảo bảo đều hảo hảo , cái này là trọng yếu nhất.” Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu nói với ngoan bảo.

Mười ngày sau, đại hôn của Nhị hoàng tử đúng hạn cử hành tại Tấn Dương cung. Hiên Viên Hân Thừa thấy kiếp này đệ đệ có thể thành gia lập nghiệp, trong lòng rất là vui mừng. Lâm Gia Bảo cùng đồng thời xem lễ, thấy trường hợp long trọng này có chút hâm mộ. Bất quá nhớ tới lúc trước kia, đêm có nến đỏ, khối hỉ khăn long phượng trình tường trân quý, ngẫm lại Lâm Gia Bảo cũng thấy thực thỏa mãn .

“Ngoan bảo, tướng công thiếu người một buổi lễ long trọng, về sau nhất định sẽ đền bù cho người.”

Hiên Viên Hân Thừa chú ý tới vẻ mặt của ngoan bảo liền nói nhỏ bên tai y. Trong lòng hân âm thầm phát thệ, tương lai nhất định phải cho ngoan bảo một đại điển long trọng.

Lâm Gia Bảo nghe Hiên Viên Hân Thừa nói xong, chỉ là nhẹ khẽ lắc đầu, lộ ra khuôn mặt tươi cười sáng lạn. Như bây giờ cũng rất tốt, y thực thỏa mãn cũng không có lòng tham.

Hiên Viên Hân Thừa bị khuôn mặt tươi cười của ngoan bảo làm lung lay tinh thần, cùng mười ngón tay của ngoan bảo đan vào nhau, trong nháy mắt cảm giác được có một dòng nước ấm tràn khắp cơ thể.

Sáng sớm ngày thứ hai, Nhị hoàng tử mang theo Nhị hoàng tử phi tiến đến Vĩnh Thọ cung bái kiến. Thân thể Thái thượng hoàng vẫn còn khó chịu nên không có tham dự. Ôn Văn Thiên cùng Hiên Viên Hân Khải

trước hết kính trà cho thái hậu nương nương, thái hậu tiếp nhận chén trà uống một hơi, dặn dò vài câu, sau đó bảo Chu má má bưng tiền lì xì lên cho. Tiếp theo, Ôn Văn Thiển lại quỳ xuống kính trà cho Hoàng thượng, Hiền Viên Hân Thừa tiếp nhận chén trà uống một ngụm, nói với đệ đệ:

“Thành thân chính là đại nhân, hoàng đệ về sau cũng không thể tái tỳ húng.”

Sau đó cũng bảo Nguyên Phúc ban cho. Cuối cùng, Hiền Viên Hân Thừa nói với Ôn Văn Thiển: “Cũng kính một ly trà cho Lâm Quý Quân đi.”

Ôn Văn Thiển vẫn luôn khẽ cúi đầu, lúc này mới chú ý tới Lâm Quý Quân ngồi sòng vai cùng Hoàng Thượng. Thấy thần tình thái hậu nương nương đầy ý cười, cũng không có nói lời phản đối. Ôn Văn Thiển ổn ổn tâm thần, tiến lên kính trà Lâm Gia Bảo.

”Lâm Quý Quân thỉnh dùng trà.”

Lâm Gia Bảo tiếp nhận nước trà nhấp một hơi, để Nguyên Khánh đưa lên hà bao, tự tay đưa cho Ôn Văn Thiển.”Nhị hoàng tử phi mau đứng lên.”

Tiếp theo, Hiền Viên Hân Khải cùng Ôn Văn Thiển lại đi về phía trường bối trong hoàng thất nhất nhất bái kiến, hết nửa ngày hai người đều có chút mệt mỏi.

Trở lại Tấn Dương cung, Hiền Viên Hân Khải có chút đau lòng hoàng phi của hắn, chỉ vào triều phục hoàng phi trên người nàng, nói:

“Thiến nhi ngươi mệt muốn chết rồi đi, mau thay xiêm y đi”.

Ôn Văn Thiển nghe Nhị hoàng tử nói xong, trong lòng có chút ngọt ngào, mỉm cười, thân triều phục này thật sự rất nặng, nửa ngày qua nó suýt đè chết nàng. ”Dạ. Thiếp thân cáo lui trước.”

“Mau đi đi.” Hiền Viên Hân Khải cũng chuẩn bị đi đổi thân quần áo, triều phục của hoàng tử này mặc vào thật khiến cho người ta mệt mỏi quá.

Bên trong tấm điện, nha hoàn hồi môn của Ôn Văn Thiển là Kỳ nhi đang giúp nàng thay quần áo.

”Tiểu thư, triều phục này thật sự rất nặng a, ngài lại đi lâu như vậy, mệt muốn chết rồi đi. Ai... Trong cung thật là lớn a, đi nửa ngày cũng muốn lụy người a!”

Chờ đổi xong xiêm y, Ôn Văn Thiển cuối cùng cũng cảm thấy thư thái hơn một chút.

“Tiểu thư, ta hôm nay coi như là mở rộng tầm mắt, thấy nhiều dòng họ hoàng thất như vậy. Còn có Hoàng Thượng, không có dọa người như trong lời đồn a.” Kỳ nhi có chút hưng phấn, ồn ào xôn xao, mà nói về những gì chứng kiến hôm nay.

“Lời đồn thì làm sao tin được!” Ôn Văn Thiển nhớ tới vẻ mặt anh tuấn lãnh khốc của Hoàng Thượng, có chút thất thần.

“Đúng vậy! Nghe đồn thật sự là không thể xem như thật, bộ dạng của Lâm Quý Quân kia cũng không được tốt lắm, căn bản cũng không có giống như lời đồn là thiên tư tuyệt sắc đi.” Kỳ nhi nghĩ nghĩ nói thêm: “Bất quá Lâm Quý Quân thật sự là được sủng ái giống như lời đồn a, cư nhiên công khai ngồi ở vị trí hoàng hậu, ngay cả thái hậu nương nương cũng không có nói cái gì.”

Nói đến Lâm Quý Quân, sắc mặt Ôn Văn Thiển tối sầm xuống, lúc trước khi nàng cùng mẫu thân tiến cung cũng có thấy quá hắn. Lúc ấy chỉ cảm thấy bề ngoài song nhi này là thiên chân khả ái, cũng không có cái gì đặc biệt, không nghĩ tới Lâm Quý Quân cư nhiên được sủng ái như vậy.

Kỳ nhi cảm thấy có chút bất công cho chủ tử, “Hôm nay Hoàng Thượng cư nhiên muốn tiểu thư kính trà cho Lâm Quý Quân, đây cũng quá... Tiểu thư chính là đích nữ của Tĩnh Tây Bá, nghe nói xuất thân của Lâm Quý Quân kia chỉ là một cung thị ...”

“Kỳ nhi, câm miệng! Nơi này là trong cung, ngươi đừng nói lung tung, phải biết họa là từ ở miệng mà ra. Còn có đừng gọi ta là tiểu thư.”

Ôn Văn Thiến đánh gãy lời nói của Kỳ nhi, tuy rằng Kỳ nhi nói không sai, đối với việc hôm nay, trong lòng nàng cũng có chút không thoải mái. Nhưng nơi này dù sao cũng là trong cung, vẫn nên cẩn thận một ít thì tốt.

“Dạ. Hoàng phi nói phải, Kỳ nhi không nói.” Kỳ nhi cũng biết hiện tại không giống khi ở trong phủ.

Trừ tịch qua đi, thân mình thái thượng hoàng mới có một chút chuyển biến tốt đẹp, nhưng thái hậu nương nương do vẫn luôn chiều cố thái thượng hoàng thì lại ngã bệnh. Cũng may các thái y đã khám và chẩn đoán rằng nàng chỉ là có chút mệt nhọc cũng không còn trở ngại gì. Hiên Viên Hân Thừa nghe thái y nói xong thì thở phào một hơi.

Làm con dâu, Ôn Văn Thiến tất nhiên cũng phải đến chăm sóc, Ôn Văn Thiến chưa kịp hầu hạ thái hậu nương nương hết chén thuốc. Lúc này chợt nghe ngoài điện truyền báo,

“Lâm Quý Quân đến!”

Thân ảnh Lâm Gia Bảo tiến vào trong mắt của mọi người, lúc này bụng của y đã bảy tháng. Lâm Gia Bảo đi rất chậm, nhờ Quế ma ma chậm rãi dìu đi tới.

Thái hậu thấy Gia Bảo đến, khẩn trương nói: “Ai nha! Gia Bảo sao người lại tới đây, chậm một chút.”

“Mẫu hậu, ta nghe nói ngài bị bệnh, thực lo lắng ngài. Ngài có khỏe hơn không?” Lâm Gia Bảo đi đến trước mặt thái hậu nương nương, thân thiết hỏi.

“Mẫu hậu không có việc gì, Gia Bảo người thân mình nặng, phải cẩn thận chút a! Chu má má nhanh mang ghế cho Gia Bảo.” Thái hậu nương nương hướng Chu má má phân phó.

Chu má má không cần thái hậu nương nương phân phó đã sớm để các cung nhân mang ghế dựa đến phía sau Lâm Gia Bảo. Lâm Gia Bảo theo lời ngồi xuống, hướng thái hậu nương nương nói:

“Mẫu hậu xin yên tâm, Quế ma ma đã chuẩn bị cho ta giày thực thoải mái, ta mang vào thì đi đường rất vững chắc.”

Thái hậu nghe xong cũng thực vừa lòng, nói với Quế ma ma: “Người làm không tồi, chỉ cần hảo hảo hầu hạ Lâm Quý Quân, Bổng cung sẽ thưởng cho.”

“Dạ. Lão nô nhất định dốc hết khả năng.” Quế ma ma vội vàng lên tiếng.

Sau đó Lâm Gia Bảo còn nói đến một ít chuyện lý thú trong mấy ngày gần đây, nào là bảo bảo thường xuyên xoay người luyện quyền trong bụng y nha, nào là Hoàng Thượng thích nghe động tĩnh trong bụng của y, Hoàng Thượng cũng sẽ chào hỏi linh tinh với bảo bảo trong bụng. Thái hậu nghe cũng bị chọc cười, nàng cũng không biết Thừa nhi còn có một mặt như vậy.

Ôn Văn Thiến đứng ở một bên lắng lắng nghe, cũng không chen vào. Ở trong cung mấy ngày nay tới giờ, không phải là lần đầu tiên nàng nhìn thấy thái hậu nương nương cùng với Lâm Quý Quân giống như là mẫu tử. Nàng đã từng hỏi thăm qua, biết được vào lần Tiết gia kia tràng vào cung ám sát, thái hậu nương nương và Lâm Quý Quân đã cùng nhau trải qua nguy hiểm, Lâm Quý Quân còn từng cứu thái hậu nương nương. Như thế khó trách quan hệ của hai người bọn họ phi thường thân mật như vậy, Lâm Quý Quân còn luôn kêu thái hậu nương nương là mẫu hậu, thập phần thân thiết. Ai... Rõ ràng nàng mới là con dâu chân chính của thái hậu nương nương, nhưng xem ra nàng vô pháp sánh bằng Lâm Quý Quân đi.

Nói chuyện trong chốc lát, thái hậu nương nương cảm thấy hơi mệt. Liên nói với bọn họ:

“Các người đều trở về sớm đi, Bổng cung có chút mệt mỏi, muốn nghỉ một lát. Gia Bảo người trở về nhanh một chút đi, đừng để bị bệnh. Trên đường trở về phải cẩn thận chút, Quế ma ma người phải chú ý.”

“Dạ. Lão nô nhất định cẩn thận chiều khán.”

Ôn Văn Thiến cùng Lâm Gia Bảo đồng thời từ Vĩnh Thọ cung đi ra, nàng ở một bên nhẹ dìu Lâm Gia Bảo đi xuống bậc thang.”Lâm Quý Quân cẩn thận bậc thang này.”

“Cám ơn.” Bản thân Lâm Gia Bảo cũng thực cẩn thận, từng bước một mà đi xuống bậc thang.

“Ta tiến cung mấy ngày nay còn chưa kịp bái phỏng Lâm Quý Quân, thật sự là thất lễ.” Giọng nói của Ôn Văn Thiển giống như nước chảy róc rách, thanh âm phi thường mềm nhẹ êm tai.

“Nhị hoàng tử phi khách khí, hoan nghênh ngài tới Bình Nhạc uyển.” Lâm Gia Bảo vui vẻ trả lời, Bình Nhạc uyển thực ít có người tới. [Y-H: nhiều người muốn tới mà bị ck của cưng đá đi hết rồi]

“Ta đây rồi rãnh nhất định đến bái phỏng.” Ôn Văn Thiển khẽ cười nói.

Lúc này Nguyên Khánh chạy đến, “Lâm Quý Quân, bước đuổi đi đã chuẩn bị tốt.”

“Vậy Nhị hoàng tử phi, ta đi về trước.” Lâm Gia Bảo được Quế ma ma dìu ngồi vào bước đuổi, phát tay nói lời từ biệt với Ôn Văn Thiển.

“Lâm Quý Quân cẩn thận đi thông thả.”

Ôn Văn Thiển nhìn theo bước đuổi của Lâm Quý Quân ngồi được bốn thị vệ khỏe mạnh nâng vững vàng bước rời đi. Ánh mắt của nàng gắt gao nhìn chăm chăm bước đuổi xa hoa tinh mỹ kia, thật lâu không hoàn hồn.

— Đăng bởi: admin

44. Chương 44: Nghe Nói

CHƯƠNG 46: NGHE NÓI

.

Cám ơn Skyofwinter và Yamiryu và NanaYJ đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Thái thượng hoàng còn đang bị bệnh, đêm trừ tịch đầu tiên sau khi Hiên Viên Hãn Thừa đăng cơ cũng không có cử hành lễ mừng. Mà là tổ chức một cái gia yến hoàng gia, bởi vì bụng của ngoan bảo đã được tám tháng, Hiên Viên Hãn Thừa cũng không có để ý tham dự.

Ôn Văn Thiển làm như Nhị hoàng tử phi tự nhiên phải tham gia, bởi vì biểu hiện khéo léo cùng địa vị tôn quý, nên rất được các tôn thất mệnh phụ khen tặng tôn sùng, Ôn Văn Thiển thập phần hưởng thụ cảm giác được mọi người lấy lòng.

Ôn Văn Thiển cũng gặp được hai tần phi khác của hoàng thượng, Tổng tần cùng Du tần. Tổng tần lớn hơn nàng vài tuổi, bộ dạng phổ thông, là một người không giỏi giao tiếp. Du tần lớn hơn nàng hai tuổi, dung mạo xinh đẹp, dáng người xinh xắn lạnh lợi, cũng thực biết ăn nói. Ôn Văn Thiển xem ra, Du tần so với Lâm Quý Quân kia càng tốt hơn một ít, chẳng biết tại sao Hoàng Thượng lại độc sủng Lâm Quý Quân. Hiện giờ Lâm Quý Quân có thai, vậy mà hậu cung vẫn như không có tác dụng. Không khỏi cảm thấy Lâm Quý Quân này nhìn trên mặt không hiện ra kỳ thật là một người ghen tị đến bá đạo. Do Du tần hữu ý a dua nịnh hót cùng lấy lòng, hai người bọn họ ngược lại bắt đầu quen thuộc với nhau.

Một ngày, Hiên Viên Hãn Thừa cùng mẫu hậu tần bộ ở ngự hoa viên.

“Này hoa mai nở không tồi, lát nữa chiết mấy cành trở về cho Gia Bảo, y nhất định thích.” Thái hậu nhìn hồng mai nở rộ, phân phó Chu má má.

“Dạ.” Chu má má dẫn vài cái cung nhân vào trong chọn lựa.

“Mấy ngày nay phụ hoàng của ngài chậm rãi tốt lên một ít, trong lòng bản cung cũng bớt lo. Hiện giờ bản cung chỉ ngóng trông Gia Bảo có thể sinh hoàng tử, phụ hoàng của ngài cũng có thể an tâm.”

“Mẫu hậu, chúng ta không phải đã nói qua sao? Trẫm cùng Gia Bảo đều còn trẻ, nếu một thai này không là hoàng tử, về sau cũng sẽ có. Nếu thật sự không có nữa thì còn có đệ đệ đâu, có thể nhận con trai của đệ đệ làm con thừa tự cũng được.” Hiên Viên Hãn Thừa khuyên nhủ thái hậu.

“Ai... Bản cung cũng biết a.” Thái hậu cũng biết hiện tại có gấp cũng không hữu dụng.

Kỳ nhi giống như một trận gió chạy tới trước mặt Ôn Văn Thiển, “Hoàng phi, nô tỳ vừa mới nghe được một chuyện vô cùng quan trọng tại ngự hoa viên a!”

Ôn Văn Thiển vẫy lui những người khác, nghe Kỳ nhi kể lại. Nguyên lai, vừa rồi Kỳ nhi ở ngự hoa viên thu thập hoa sương sớm mai sớm để cho Ôn Văn Thiển pha trà dùng, lúc ấy nàng vừa lúc xoay người chỉnh lý lại sương sớm vừa mới thu thập. Không nghĩ Hoàng Thượng cùng thái hậu nương nương đi ngang qua, do bọn họ cách một bụi hoa nên cũng không chú ý tới nàng. Mà nàng thì lại nghe được bọn họ nói chuyện.

Kỳ nhi đem toàn bộ những gì nghe được thuật lại bên tai Ôn Văn Thiển.

”Hoàng phi mừng rỡ a! Nếu là Lâm Quý Quân kia vẫn không sinh được hoàng tử, trong tương lai, nếu ngài sinh tiểu chủ tử thì về sau có thể đi lên đại bảo a! Phải biết rằng tử tự của song nhi rất gian nan, vả lại khi sinh ra còn có thể là một song nhi a!”

Ôn Văn Thiển nghe được tin tức này cũng thực khiếp sợ, không nghĩ tới Hoàng Thượng si tình Lâm Quý Quân như vậy. Cư nhiên chỉ cần một mình Lâm Quý Quân, thậm chí nguyện ý nhận con của đệ đệ để kế thừa giang sơn này. Tâm tình Ôn Văn Thiển phức tạp, có chút ghen tị cũng có chút hưng phấn, như có điều suy nghĩ...

“Việc này không cho người nhắc tới với bất luận kẻ nào, không phải...” Ôn Văn Thiển nhìn tâm phúc của nàng; Kỳ nhi; nghiêm túc nói.

“Dạ. Kỳ nhi hiểu được!” Kỳ nhi là người của Ôn gia, từ nhỏ đã hầu hạ tiểu thư lớn lên, rất trung tâm, nàng biết rõ lợi hại trong đó.

Tân niên qua đi, Lâm Đại Tráng cùng Trương Huệ Nương mang theo tiểu nhi tử Lâm Gia Tài cùng tiểu nữ nhi Lâm Tú Nhi, còn có vợ chồng Lâm Gia Văn cùng nhi tử Bác Ca Nhi tiến lên kinh. Trong nhà thì giao cho Lâm Ly Nhi cùng con rể Chu Hải chiếu khán.

Ngày Lâm Ly Nhi cùng Chu Hải thành thân náo nhiệt cực kỳ, rất nhiều nhân vật có uy tín danh dự ở Phái Huyền thậm chí Từ Châu đều phái người đến ăn mừng, đưa tới không ít hảo lễ. Lâm Gia Bảo cố ý phái người đưa tới một bộ trang sức khảm ru-bi tặng cho Nhị tỷ, mọi người ở Lâm gia thấy châu báu đẹp dễ quý giá tinh mỹ như vậy đều tán thưởng không thôi. Lâm Gia Bảo cũng viết thư gởi về nhà để báo cho mọi người biết mình có thai. Trương Huệ Nương nghe Lâm Gia Văn đọc thư của Gia Bảo xong, hai tay tạo thành chữ thập nói:

“Thật sự là ông trời phù hộ a, Gia Bảo có hài tử ! Hy vọng Gia Bảo có thể thuận lợi sinh ra một đại bàn tiểu tử thì tốt rồi!”

Trong lòng mọi người Lâm gia cũng đều yên lặng khẩn cầu trời đất có thể phù hộ Gia Bảo. Được tin tức tốt này, trên mặt mọi người đều tăng thêm vẻ vui mừng.

Khi Thái tử điện hạ đăng cơ làm vua, tin tức Lâm Gia Bảo được sắc phong là quý quân truyền đến, toàn bộ Từ Châu đều oanh động . Không nghĩ tới một Lâm gia thôn nho nhỏ cư nhiên sinh ra một quý quân, tri phủ Từ Châu cũng tự mình đi đến Lâm gia chúc mừng, sau đó người đến Lâm gia bái phỏng vẫn luôn nối liền không dứt. Những người có tâm bắt đầu đánh chủ ý về hôn sự của hai tiểu nhân nhà Lâm gia, người Lâm gia chống đỡ không trụ, vội vàng chạy trốn lên kinh.

Mấy người Lâm Đại Tráng vừa mới đến kinh thành, thấy Tả Kính Hiền đã đến chờ.

”Lâm lão gia lâu rồi không thấy , Hoàng Thượng biết được các người thượng kinh, đặc phái ta đến chờ các vị, tòa nhà bên trong hoàng thành đã chuẩn bị tốt, thỉnh các vị đi theo ta.”

Xe ngựa một nhà Lâm Đại Tráng đi theo Tả Kính Hiền vào bên trong hoàng thành, *tòa nhà vị với bên trong hoàng thành tốt hơn đoạn đường*, là một tòa nhà lớn ngũ tiến ngũ xuất, bên trong được trang trí đầy đủ, đình đài lầu vũ nơi chốn đều tinh mỹ. Tả Kính Hiền đem khế đất của tòa nhà cùng văn tự bán mình của hạ nhân giao cho Lâm Đại Tráng,

“Bọn hạ nhân này đều được tử mĩ lựa chọn – đã dạy một phen , đều rất là trung tâm .”

“Này...” Lâm Đại Tráng tiếp nhận này đó, cảm thấy trên tay nặng ngàn cân. (^_^).

Lâm Gia Văn tiến lên ôm quyền nói với Tả Kính Hiền: “Thật sự là rất chu đáo, rất cảm tạ Tả đại nhân .”

“Lâm cử nhân khách khí , Hoàng Thượng thập phần coi trọng chuyện gia nhân của Lâm Quý Quân đến kinh, Tả mỗ cũng không dám chậm trễ, tất nhiên là phải làm thỏa đáng.” Hoàng Thượng cố ý phân phó, hẳn làm sao dám không tận tâm đâu.

Tả Kính Hiền nói xong lại đưa tới một nam tử trung niên, “Vị này chính là quản gia trong phủ Nghiêm Cùng , thường xử lý chuyện hàng ngày trong phủ, các người có việc cũng có thể phân phó hắn đi làm.”

“Nghiêm Cùng bái kiến các vị chủ tử.” Nghiêm Cùng nhất nhất quỳ lạy hành lễ với mọi người Lâm gia.

Cứ như vậy chuyện ăn ở chốn kinh thành của một nhà Lâm Đại Tráng được dàn xếp xong, bởi vì Gia Bảo thân mình nặng cho nên không tiện xuất cung đến gặp mặt. Những ngày tiếp theo, Lâm Gia Văn chuyên tâm ôn tập công khóa, chuẩn bị tham gia cuộc thi vào Quốc Tử Giám trong hai tháng tới.

Hai tháng sau, Lâm Gia Văn thuận lợi lấy thành tích ưu việt đi vào Quốc Tử Giám, trong Quốc Tử Giám còn gặp được người một người quen cũ; Tiền Thanh Côn.

“Hắc! Lâm huynh, không nghĩ còn có thể gặp người a, lần này chúng ta thật sự trở thành cùng trường .” Tiền Thanh Côn vui vẻ nói.

“Đúng vậy, Tiền huynh, chúng ta lại có thể cùng nhau thảo luận văn vẻ .” Ở bên trong thư viện mà có thể gặp người quen, Lâm Gia Văn cũng thấy rất có duyên phận.

Tính cách Tiền Thanh Côn trong sáng nên rất nhanh chóng đem Lâm Gia Văn giới thiệu cho nhóm cử tử ở kinh thành nhận thức.

”Đây chính là Lâm huynh mà trước kia ta đề cập tới, các người cũng đừng bị bề ngoài của hắn lừa, ha ha.”

Những người khác nhìn thấy Lâm Gia Văn cũng rất ngạc nhiên, thấy hắn có một bộ dáng thô cường khỏe mạnh, rất khác so với các thư sinh khác.

Mấy người Tiền Thanh Côn đều là hàn môn đệ tử, thực nhanh tiếp nạp nông gia hán tử từ Từ Châu tới này. Lâm Gia Văn cũng thực nhanh hòa cùng bọn họ. Mọi người đồng thời thảo luận văn vẻ thơ tác, cùng đi thư cục mượn sách đọc. Mọi người thấy Lâm Gia Văn quả thật có tư chất bất phàm, rất là khâm phục.

Các phu tử trong Quốc Tử Giám đều có học thức uyên bác, Lâm Gia Văn học được rất nhiều. Các phu tử rất có hảo cảm với học sinh nghiêm túc khắc khổ này, thường xuyên phá lệ nhắc nhở [góp ý] hắn. Lâm Gia Văn cũng khiêm tốn nghe ý kiến của các phu tử, tiến bộ rất nhanh. Dần dà việc này cũng khiến cho người khác bất mãn. Lý Quân Hào chính là một trong số những người đó, phụ thân của Lý Quân Hào là Lễ bộ Thượng thư, đích tỹ là tần phi của thái thượng hoàng. Hắn tự xưng là tài tử ở kinh thành, đối với một kẻ có bề ngoài là một nông gia hán tử như Lâm Gia Văn thì rất không vừa mắt.

“Không phải chỉ là một tiểu tử nông thôn sao, có gì đặc biệt hơn người .” Lý Quân Hào nhìn không thuận mắt việc các phu tử coi trọng Lâm Gia Văn. [Y-H: người ko có thực lực luôn ghét kẻ hơn mình. Nếu có khả năng thì ko ai phí tâm trí để làm chuyện vô bổ đó vì họ sẽ dùng bản lĩnh của mình để đè bẹp đối thủ]

Trong thư viện, Lâm Gia Văn vẫn luôn điệu thấp, trừ bỏ Tể Tể đại nhân [Skyofwinter: là chức vụ tương đương vs giáo sư cổ vấn ở các trường đại học bây giờ ak] và những người cá biệt có tin tức linh thông , những người khác cũng không biết hắn quan hệ với Lâm Quý Quân. Mà hắn cũng từ chưa bao giờ nghĩ qua muốn nhờ danh hào của đệ đệ, đối với việc Lý Quân Hào cười nhạo châm chọc, hắn hoàn toàn không thêm để ý. Lý Quân Hào mỗi lần khiêu khích cũng giống như là đánh vào một cục bông, điều này làm cho nhóm người phía sau Lý Quân Hào muốn xem náo nhiệt đều rất mất mặt.

Ngày hôm đó sau khi tan học, Lý Quân Hào kêu la : “Hôm nay tiểu gia mời khách đến Tuý Hoa Lâu, mọi người đều có phần.”

“Oa, Lý công tử thật hào sảng a, hôm nay chúng ta đều được thơm lây .” một người bên cạnh Lý Quân Hào ồn ào nói.

Lý Quân Hào đi đến trước mặt Lâm Gia Văn cùng nhóm người Tiền Thanh Côn khoe khoang nói: “Vài vị cùng đi đi, gia mời khách.”

“Hảo ý của Lý công tử chúng ta tâm linh , chúng ta đều cũng có công danh trong người , nói pháo hoa như thế tốt hơn là không nên đi.” Mấy người Lâm Gia Văn đều cự tuyệt.

Lý Quân Hào có chút mất hứng nói: “đồ nhà quê không kiến thức, tiểu gia chính là mời khách cho các người đi mở rộng tầm mắt”.

Mấy người Lâm Gia Văn không phản ứng Lý Quân Hào, xoay người rời đi.

“Thật sự là không biết phân biệt, Tuý Hoa Lâu cũng không phải người bình thường nào cũng có thể đi vào , nghe nói hoa khôi Say hoa lâu là Ngu Tiên nhi, vô cùng tuyệt mỹ, biết đâu hôm nay có thể được nhìn thấy!” một người hầu khác của Lý Quân Hào lớn tiếng nói.

“Chuyện nào có đáng gì! Không chỉ là một Ngu Tiên nhi. Mấy ngày trước đây trong Tuý Hoa Lâu còn có một song nhi thanh quán, gọi là Vũ Thường , đó mới là tuyệt sắc. Hắn múa đẹp đến câu nhân ... Chắc chắn! Muốn ta nói a, chính là quý quân trong cung đều kém hơn!” về mặt Lý Quân Hào phá lệ đặc ý, quay sang người bên cạnh thối phồng. [Y-H: tên này muốn chết]

Người ở chung quanh nghe được đều cười vang, “Vậy chúng ta cần phải kiến thức kiến thức , ha ha!” Từ khi Hiên Viên Hân Thừa chuyện sủng Lâm Gia Bảo cho tới nay, trên làm dưới theo , song nhi liền trở thành tâm sủng của các quan to quý nhân.

Lâm Gia Văn vốn đã tránh ra, nghe được Lý Quân Hào lớn tiếng nói lời thô tục, bình phẩm từ đầu đến chân các kỹ tử chốn thanh lâu, còn so sánh với đệ đệ của mình, lập tức tức giận lên. Bật người xoay trở về, vọt tới trước mặt Lý Quân Hào, đâm vào mặt hắn một cái.

Lâm Gia Văn từ nhỏ đã làm việc nhà nông, lực tay rất mạnh, một quyền đánh xong liền khiến cho Lý Quân Hào chảy máu mũi ròng ròng.

“Ai u, cái đồ quê mùa này, cứ nhiên dám đánh ta, không muốn sống chẳng a.”

Lý Quân Hào kêu la lên, cùng Lâm Gia Văn động tay động chân. Lý Quân Hào chỗ nào là đối thủ của Lâm Gia Văn, chỉ một thoáng, Lâm Gia Văn đã đánh Lý Quân Hào mặt mũi bầm dập . Người chung quanh vội vàng kéo bọn họ ra, bọn hạ nhân Lý Quân Hào bu đến, vây quanh Lâm Gia Văn. Gia đình Lý Quân Hào mang đến chuẩn bị đánh Lâm Gia Văn một trận. Nếu cứ tiếp tục giằng co, Lý Quân Hào người đông thể mạnh, mất thấy Lâm Gia Văn muốn ăn mết. Lúc này Tế Tửu đại nhân đi ra , thấy trường hợp giương cung bạt kiếm này. Lớn tiếng quát:

“Xảy ra chuyện gì?”

Mọi người thấy kinh động đến Tế Tửu đại nhân nên cũng không dám bình luận, Lý Quân Hào lên án cùng Tế Tửu đại nhân.

”Tế Tửu đại nhân, ngài cần phải làm chủ cho ta a! mãng phu Lâm Gia Văn này vô duyên vô cớ đánh ta, trong Quốc Tử Giám như thế nào có người không giáo dưỡng như vậy đâu, mau trục xuất hắn đi!”

Tế rượu Khổng Diệp Triết thấy Lý Quân Hào bị đánh thành như vậy thì hút một hơi lãnh khí, ... Lý Quân Hào chính là công tử nhà Lễ bộ Thượng thư. Lại nhìn hướng Lâm Gia Văn không kiêu ngạo không siểm nịnh ở một bên, nhất thời có chút đau đầu. Lâm Gia Văn cũng là có lai lịch lớn , hắn chính là thân huynh trưởng của Lâm Quý Quân a.

“Lâm công tử không biết vì chuyện gì mà đánh Lý công tử thành ra như vậy? Dù sao đều là người cùng trường.” Khổng Diệp Triết hỏi.

“Miệng của hắn không sạch sẽ, ta thay cha và nường của hắn giáo huấn một chút.” Lâm Gia Văn không sợ Lý Quân Hào kêu la giận hằm, bình thản mà nói.

“Ta nói cái gì cần người quản sao? Một nông phu như ngươi lần này chết chắc rồi.”

Lý Quân Hào ngoan cố nói, hôm nay ở trước mặt mọi người, hắn bị Lâm Gia Văn đánh một trận, mất hết mặt mũi. Hắn phát thệ phải xử đẹp tên Lâm Gia Văn này, hừ!

Khổng Diệp Triết chỉ chỉ Tiền Thanh Côn hỏi: “Đến tột cùng là xảy ra chuyện gì? Người tới nói.”

Tiền Thanh Côn bị Tế Tửu đại nhân điểm danh, liền đem sự tình từ đầu chí cuối kể hết cho Tế Tửu đại nhân nghe, hắn cũng không có giúp người nào, chỉ là thuật lại những gì mà Lý Quân Hào nói.

Tế Tửu đại nhân nghe xong lập tức hiểu được ẩn tình trong đó, Lý Quân Hào này cũng quá lớn mật, sợ là sẽ gặp xui xẻo. Hắn nghiêm khắc nói với Lý Quân Hào:

“Quý quân trong cung là người người có thể bình luận sao! Người xem lời nói và việc làm của người hôm nay có chút nào giống một người đọc sách không, ngay bây giờ người nên hồi phủ để tự ngẫm lại đi”.

Lý Quân Hào thấy Tế Tửu đại nhân nói thế có chút bất bình, rõ ràng là hắn bị đánh trúng, nhưng lại bảo hắn đi bể môn.

“Gia giáo nhà Trương thượng thư cũng chỉ thường thôi.” Lâm Gia Văn thấy Tế Tửu đại nhân xử trí Lý Quân Hào, chính mình cũng đã đánh Lý Quân Hào một trận, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

“Người!” Bởi vì Tế Tửu đại nhân còn đang ở đó, Lý Quân Hào đành phải cầm tức nhìn hắn.

“Hào, hào, tất cả giải tán đi.” Khổng Diệp Triết nói với nhóm người đang vây xung quanh.

Lâm Gia Văn hướng Tế Tửu đại nhân cáo lui, cùng mấy người Tiền Thanh Côn rời đi.

Lý Quân Hào vì không được như ý nên dây dưa không bỏ mà nói với Khổng Diệp Triết :

“Lâm Gia Văn này đến tột cùng là người nào? Tế Tửu đại nhân vì sao bao che hắn như vậy, Tế Tửu đại nhân người bất công! Vì sao không xử phạt hắn!”

“Lâm Gia Văn là huynh trưởng của Lâm Quý Quân.” Khổng Diệp Triết có chút thối thía nói với Lý Quân Hào: “Lý công tử vẫn là nhanh trở về cùng lệnh tôn thương lượng một chút đi. Phải biết rằng những lời người nói nếu truyền vào trong tai Hoàng Thượng ...”

Những người còn chưa có rời đi nghe được lời tế rệu nói đều thực giật mình, Lâm Gia Văn cư nhiên là huynh trưởng của Lâm Quý Quân, cho tới bây giờ bọn họ cũng không thể hình dung nổi khi đem Lâm Gia Văn đứng cùng vị Lâm Quý Quân trong cung luôn được Hoàng Thượng vô cùng sủng ái kia. Mọi người nhớ tới lời nói vui cười vừa mới của Lý Quân Hào, trên người đều ra một thân mồ hôi lạnh.

— Đăng bởi: admin

45. Chương 45: Dực Vương

CHƯƠNG 47: DỤC VƯƠNG

.

Sau khi Lý Quân Hào về đến nhà, phụ thân của hắn Lý Chiếm Tường thấy hình dạng của tiểu nhi tử liền hỏi:

”Quân hào, bộ dáng của người là như thế nào, ai đánh người?”

Lý Quân Hào có chút ấp úng mà kể ra chuyện hôm nay.

Lý Chiếm Tường nghe xong lời của con, đầu tiên cả kinh, lập tức nổi giận với Lý Quân Hào:

“Nghịch tử! phụ thân đã sớm nói với người, không cần gây chuyện sinh sự trong trường học. Người xem người đã chọc đến ai?”

“Hài nhi biết sai, hiện tại phải làm như thế nào a!” Lý Quân Hào lo lắng hỏi.

“Ai... Giờ thì báo tin xấu cho tỷ tỷ người đi.” Lý Chiếm Tường giận dữ nói.

Ngày thứ hai lâm triều, Ngự Sử buộc tội Lễ bộ Thượng thư Lý Chiếm Tường không biết cách dạy con. Ánh mắt Hiên Viên Hãn Thừa nhìn Lý Chiếm Tường lạnh như băng.

Khi Hiên Viên Hãn Thừa nghe được ám vệ nói về tiền căn hậu quả việc Lâm Gia Văn cùng Lý Quân Hào xung đột, trong nháy mắt đó, hắn có ý nghĩ trực tiếp phái ám vệ đi giết chết Lý Quân Hào, ngoan bảo của

hắn không phải là đề tài câu chuyện của người khác lại càng không cho phép bất luận kẻ nào khinh nhờn . Hoàn hảo sau đó Hiên Viên Hân Thừa tỉnh táo lại, hiện tại ngoan bảo hoà hài tử đúng là quan trọng hơn, không nên thấy máu.

“Miễn đi chức thượng thư của Lý Chiếm Tường, ngay cả nhi tử đều giáo dục không tốt, không biết cấp bậc lễ nghĩa cùng tôn ti, thì như thế nào có thể quản lý lễ bộ.” Hiên Viên Hân Thừa lãnh khốc mở miệng, “Chức Lễ bộ Thượng thư sẽ do lễ bộ thị lang Trương Đình Huy tiếp nhận.” [Y-H: đây đúng là quyền lợi của người làm vua, dùng công trả thù tư mà chẳng ai dám nói. Hix].

Mặt Lý Chiếm Tường lộ vẻ tro tàn, con đường làm quan của hắn bởi vì một câu của tiểu nhi tử mà phá hủy, đây thật sự là họa từ miệng mà ra a.

Trong cung Tấn dương nghênh đón Lý thái phi Lý Quân Như báỉ phỏng, Ôn Văn Thiển cùng hàn huyên một phen. Lý gia cùng Ôn gia có một chút quan hệ thông gia, tuy là *một biểu ba nghìn quan hệ*, nhưng nếu tính ra thì Ôn Văn Thiển phải gọi Lý thái phi một tiếng biểu tỷ.

“Nhị hoàng tử phi, mạo muội tiến đến, thực là có chuyện muốn nhờ.”

Lý Quân Như đã ba mươi mấy tuổi, ở trong cung nàng cũng không được sủng ái, lại không có con nối dòng. Thái thượng hoàng thoái vị lại bệnh nặng, nàng cũng thành thái phi, tương lai đã định trước là ở trong cung cô độc sống quãng đời còn lại. Lý Quân Như đã vì chuyện này mà phát sầu, không nghĩ đến tiểu đệ trong nhà còn không bớt lo, gây ra họa lớn như vậy, liên lụy phụ thân cũng mất luôn chức Thượng thư.

“Lý thái phi khách khí, có chuyện quan trọng gì sao? Nếu có thể giúp tự nhiên hỗ trợ.”

Ôn Văn Thiển khách khí nói, nàng đã đoán được ý đồ Lý thái phi đến. Âm thầm suy tư lên...

“Không đối gạt Nhị hoàng tử phi, nghĩ rằng Nhị hoàng tử phi cũng nghe nói đến chuyện của Lý gia chúng ta, chỉ vì mạo phạm Lâm Quý Quân. Ta nghĩ Nhị hoàng tử phi cùng Lâm Quý Quân quen thuộc một ít, có thể giúp đỡ ta hoà giải một chút hay không.”

Khuôn mặt Lý thái phi u sầu, nếu không được Lâm Quý Quân tha thứ, sau này cuộc sống của nàng ở trong cung sợ là cũng sẽ không tốt.

“Việc này...” Ôn Văn Thiển nhíu mày, mặt lộ vẻ khó xử.

“Nhị hoàng tử phi, nể tình hai nhà chúng ta đều là quan hệ họ hàng, ta van cầu người , ở trong cung này cũng chỉ có người có thể giúp ta .” Lý thái phi lo lắng mà cầu xin.

“Hảo đi, ta cùng Lý thái phi đi gặp Lâm Quý Quân đi, ta sẽ ở một bên hỗ trợ hoà giải .” Ôn Văn Thiển nghĩ nghĩ hồi đáp.

Lý thái phi nghe Ôn Văn Thiển nói xong, an lòng một nửa. Trần ngập cảm kích, nói với Ôn Văn Thiển:

“Thật sự là rất cảm tạ Nhị hoàng tử phi .”

Ôn Văn Thiển nhìn bộ dáng Lý thái phi cảm động đến rơi nước mắt, hơi hơi nở nụ cười.

Ngày hôm đó, sau khi Lâm Gia Bảo dùng xong ngọc thiện thì đi tản bộ bên trong Bình Nhạc uyển, được Quế ma ma cùng Thư Nhã điều , Thư Cẩm cùng Nguyên Khánh thì đi theo phía sau, còn có đông đảo cung nữ. Bụng của Lâm Gia Bảo đã được chín tháng, còn có một tháng thì sẽ sinh [Y-H: ko phải 9 tháng 10 ngày sao ta? sao tới 10 tháng nhỉ?], Hiên Viên Hân Thừa thập phần khẩn trương, cho nên tăng thêm người cho Bình Nhạc uyển.

“Nhị hoàng tử phi, Lý thái phi đến báỉ kiến Lâm Quý Quân.” Tiểu thái giám tiến đến bẩm báo.

“Thỉnh các nàng vào đi.” Lâm Gia Bảo trước kia nghe Ôn Văn Thiển đề cập qua là muốn tới báỉ phỏng y, cho nên cũng không có nghĩ nhiều.

Quế ma ma nghe được Nhị hoàng tử phi cùng Lý thái phi cùng nhau đến, hơi hơi nhíu mày. Phụ thân của Lý thái phi là Lý thượng thư mới vừa bị bãi chức, nghe nói là bởi vì con trai trưởng nhà này nói lời mạo phạm Lâm Quý Quân, còn cùng huynh trưởng của Lâm Quý Quân nổi lên xung đột. Hôm nay lại đây khẳng định cũng là vì việc này.

Chuyện này Hiên Viên Hãn Thừa cũng không có đề cập cùng Lâm Gia Bảo, ngoan bảo gần tới ngày sinh sản, hẳn không muốn để loại chuyện vụn vặt này quấy rầy đến ngoan bảo.

Ôn Văn Thiển tiến vào Bình Nhạc uyển thì gặp Lâm Gia Bảo được mọi người tiền hô hậu ủng.

“Lâm Quý Quân vài ngày không thấy, gần đây có khỏe không?” Ôn Văn Thiển mỉm cười nhìn bụng của Lâm Gia Bảo, ôn nhu nhắc nhở.” thân mình Lâm Quý Quân quý trọng, khi tản bộ cần phải vô cùng cẩn thận rồi.”

“Ta sẽ cẩn thận .” Lâm Gia Bảo cảm tạ thiện ý nhắc nhở của Ôn Văn Thiển, sau đó vẫn an Lý thái phi.

Lý Quân Như thấy thái độ Lâm Gia Bảo ôn hòa, liền nói với y:

“Lâm Quý Quân, hôm nay mạo muội tới chơi, còn thỉnh ngài thứ lỗi.”

“Lý thái phi đến là có chuyện gì không?” Lâm Gia Bảo đối với việc Lý thái phi đến bái phỏng có chút nghi hoặc, trước kia khi y đến thỉnh an Hoàng hậu nương nương thì có gặp qua Lý thái phi vài lần, ngày thường hai người chưa từng có dịp cùng xuất hiện.

“Hôm nay tới là muốn thỉnh tội cùng Lâm Quý Quân, tiểu đệ trong nhà cùng lệnh huynh có chút hiểu lầm tại Quốc Tử Giám, trong lời nói có chút va chạm ngài, ta thân làm tử ty nên tội tới thỉnh tội cùng Lâm Quý Quân ngài . Ở nhà, tiểu đệ bị cha mẹ làm hư , hiện tại đã bế môn chịu phạt, có lẽ không thể đi học trở lại, con đường làm quan tương lai sợ là vô vọng. Bây giờ còn làm cho phụ thân bị Hoàng Thượng bãi bỏ chức vụ Lễ bộ Thượng thư. Phụ thân luôn luôn làm việc cẩn trọng tại lễ bộ ...” Tư thái Lý Quân Như phóng rất thấp, thần tình khổ sở.”Lâm Quý Quân van cầu ngài , có thể nói cùng Hoàng Thượng ...”

“Sự tình giữa ca ca cùng lệnh đệ ta không rõ ràng, nhưng ca ca là một người có tính tình thực trong sáng, luôn sẽ không quá mức so đo . Về phần việc trong triều ta không tiện hỏi đến .”

Lâm Gia Bảo biết tính cách của ca ca , sẽ không chủ động cùng người xung đột. Mà Hoàng Thượng khẳng định có suy tính của hoàng thượng, hẳn sẽ không vì xung đột giữa ca ca cùng Lý gia công tử kia mà bãi chức Thượng thư của cha Lý thái phi.

Lâm Gia Bảo đương nhiên sẽ không biết, chính là bởi vì một câu kia của Lý Quân Hào, Hiên Viên Hãn Thừa liền động sát ý, bãi miễn chức vị thượng thư đã là thực khoan dung .

“Lâm Quý Quân ngài rất khiêm tốn , ở hậu cung có ai không biết địa vị của ngài trong lòng Hoàng Thượng, tương lai sinh tiểu hoàng tử thì sẽ càng tôn quý vô cùng, ngài mà nói thì Hoàng Thượng khẳng định sẽ châm chước .” Lý thái phi thấy Lâm Quý Quân thờ ơ, lại khẩn cầu mà nhìn về phía Ôn Văn Thiển.

Ôn Văn Thiển nghe Lý thái phi nói Lâm Gia Bảo sẽ sinh tiểu hoàng tử trong lòng không vui. Nhưng ở mặt ngoài vẫn phụ họa theo Lý thái phi nói.

”Đúng vậy, Lâm Quý Quân không cần tự coi nhẹ mình .”

“Thật xin lỗi, chuyện của phụ thân Lý thái phi ta không giúp được gì.” Lâm Gia Bảo hơi xin lỗi nói.

“Lâm Quý Quân, giờ ngài ngủ trưa đến .” Quế ma ma thấy Lâm Gia Bảo có chút khó xử, vội vàng giải vây cho chủ tử.

“Lý thái phi, Nhị hoàng tử phi, hôm nay không thể mời các người vào nhà trong ngồi, ta cũng có chút mệt nhọc phải đi về ngủ trưa .”

Đi trong chốc lát, Lâm Gia Bảo cũng thấy hơi mệt chút . Hiện tại hai cái đùi của y có chút sưng, nhưng Tiền thái y nói y mỗi ngày đều phải tản bộ trong chốc lát, tương lai có trợ giúp sinh sản, cho nên Lâm Gia Bảo vẫn luôn cẩn thận kiên trì.

“Chúng ta liền không quấy rầy Lâm Quý Quân .” Ôn Văn Thiển thấy thế cũng chuẩn bị trở về.

“Lâm Quý Quân... A!”

Lý thái phi thấy Lâm Gia Bảo phải rời khỏi, còn muốn tiến lên nói cái gì đó. Không biết như thế nào làn váy của nàng đột nhiên bị cái gì đó kéo một chút. Người nàng lập tức đổ về phía trước, mấy người Lâm Gia Bảo vội vàng lui về phía sau. Bối rối nên không nhìn bên cạnh, không nghĩ bên cạnh vừa lúc có một cái hồ

nước nhỏ, chân trái Lâm Gia Bảo trượt lên suýt nữa thì ngã vào. Hoàn hảo bên người Lâm Gia Bảo có ám vệ, bọn họ đứng lúc xuất hiện song song đỡ y. [Y-H: 2 truyện mình đang edit thì mấy bạn thụ có thai 8 tháng là xảy ra tai nạn hết, ẹc. Chắc mình khắc Thai Phu. (^_^)].

“Lâm Quý Quân ngài không có việc gì đi?”

Quế ma ma khấn trương xem xét. Hoàn hảo hồ nước này rất cạn, bên trong có mấy con cá chép mà Lâm Quý Quân bình thường hay vẽ. Các ám vệ xuất hiện thực đúng lúc, nếu Lâm Quý Quân có chuyện ngoài ý muốn, nàng cũng chỉ có thể lấy cái chết tạ tội.

“Ta không sao, chỉ là giày dính nước.”

Chuyện vừa rồi quá đột ngột làm cho trong lòng Lâm Gia Bảo căng thẳng, hiện tại người cảm thấy có chút như nhũn ra, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh.

“Lâm Quý Quân thứ tội, ta vừa rồi nóng nảy, không cẩn thận vấp một chút.”

Lý thái phi thấy Lâm Quý Quân không có việc gì cũng buông tâm xuống, nếu vừa rồi Lâm Quý Quân bị nàng đụng ngã, vậy thì hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

“Lý thái phi cùng Nhị hoàng tử phi mời trở về đi!” Quế ma ma có chút không khách khí mà hạ lệnh trực khách.

“Chúng ta đây liền cáo lui trước.” Ôn Văn Thiển thân thiết nói: “Lâm Quý Quân vừa mới bị sợ hãi, mau mời thái y đến xem đi. Còn có giày của quý quân dính nước cũng cần lập tức thay đổi, cũng đừng lạnh.”

Lý Quân Như cũng không còn cách nào, đành phải xin lỗi Lâm Quý Quân, bất đắc dĩ mà theo Ôn Văn Thiển rời đi.

Lâm Gia Bảo bị đỡ lên giường nằm xuống, Nguyên Khánh lập tức đi thỉnh Tiền thái y. May mắn Tiền thái y sau khi bắt mạch thì tuyên bố hết thấy đều bình thường, cũng không có động thai khí. Lúc này mọi người mới an tâm xuống.

Lúc Hiên Viên Hân Thừa trở về, Lâm Gia Bảo đã ngủ trưa. Vuốt ve mái tóc mềm mại của ngoan bảo, hôn hôn gò má của y. Hắn từ ám vệ biết được tin tức, hoàn hảo lần này ngoan bảo không có việc gì, nếu không thì hắn thật sự không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Sau đó Hiên Viên Hân Thừa tỉ mỉ hỏi ý kiến ám vệ về tình huống ngay lúc đó, lúc ấy Lý thái phi thoát nhìn quả thật như là ngoài ý muốn, nàng cũng không có lá gan đi hại ngoan bảo, nhưng Hiên Viên Hân Thừa tổng cảm thấy có điều gì đó không đúng. Đồng thời từ chuyện này hắn đối với Ôn Văn Thiển cũng không có hảo cảm.

Lâm Gia Bảo từ trong lúc ngủ mơ tỉnh lại, mở đôi mắt buồn ngủ mông lung. Đập vào mắt chính là ánh mắt thâm tình của Hiên Viên Hân Thừa chăm chú nhìn mình.

”Tướng công.”

“Ngwan bảo, bảo bối của tướng công” Hiên Viên Hân Thừa cúi đầu hôn y, “Hôm nay bị sợ hãi, về sau ngoan bảo đừng thấy mấy người râu ria này đó.” (^_^)

“Dạ. Ta nghe tướng công.” Lâm Gia Bảo cảm thấy tướng công hôn môi làm hắn rất an tâm.”Hôm nay Lý thái phi nói... Ca ca hắn...”

“Không có chuyện gì, ngoan bảo đừng lo.” Hiên Viên Hân Thừa đơn giản kể lại chuyện xảy ra, đương nhiên cũng ẩn đi một phần.

“Lý công tử kia thật không phải là một người tốt, cư nhiên muốn dẫn ca ca đi đến chỗ đó, thật là đáng đánh đòn!”

Từ chuyện gặp nạn tại thuyền hoa lần trước, Lâm Gia Bảo phi thường chán ghét những nơi như thế.

Ngày thứ hai, Thái hậu hạ ý chỉ cấm túc Lý thái phi, sau đó gọi Ôn Văn Thiển đến la một phen. Hiên Viên Hân Khải từ ngũ doanh trở về, biết được việc này cũng có chút oán giận nói với Ôn Văn Thiển:

“Lâm Quý Quân kia là bảo bối của hoàng huynh, hiện tại lại có thai, đúng là thời điểm quan trọng, người như thế nào còn cùng Lý thái phi đi đến quấy rầy, suýt chút nữa lại xảy ra sự cố. Nếu thực sự có chuyện ngoài ý muốn, thì ta làm sao đối mặt với hoàng huynh, lần sau không cần như vậy.”

“Dạ. Lý thái phi cùng nhà mẹ đẻ của ta có thân, ta cũng là bị cầu xin nên không có biện pháp, mới đáp ứng đi cùng nàng, thật sự không ngờ xảy ra tình huống như vậy.”

Ôn Văn Thiển ghen ngào nói. Nàng thật không ngờ bên người Lâm Quý Quân kia còn có ám vệ bảo hộ, hoàn hảo động tác của nàng bí mật không có người phát hiện. Hiện tại nàng đành phải hy vọng lần này Lâm Quý Quân sinh ra không phải là nhi tử.

Hiên Viên Hãn Khải nhìn bộ dáng thê tử ủy khuất có chút mềm lòng.” Lần sau người chú ý thì tốt rồi.”

“Thai của Lâm Quý Quân lần này không biết có phải là nam hài hay không, phải biết là bình thường song nhi chỉ có thai một lần.” Ôn Văn Thiển thăm dò nói.”VẬY ...”

“Đừng nói lời như thế, cũng đừng nên có tâm tư.” Hiên Viên Hãn Khải nghe ra ý của Ôn Văn Thiển, có chút thô lỗ đánh gãy nàng.

“Thiếp thân không có ý tứ gì khác, chỉ là con nối dòng của hoàng thượng quan hệ đến giang sơn xã tắc.” Ôn Văn Thiển giải thích với Hiên Viên Hãn Khải.

“Bắc đại doanh còn có việc, ta trở về một chuyến. Còn có phủ hoàng tử đã tu kiến xong, ta sẽ nói cùng hoàng huynh, mẫu hậu, chúng ta cũng đến lúc dọn xuất cung.” Hiên Viên Hãn Khải không để Ôn Văn Thiển đáp lại liền xoay người rời đi.

“Nhi hoàng tử...” Ôn Văn Thiển lòng không cam mà nhìn bóng dáng Hiên Viên Hãn Khải rời đi, ai... mãng phu này! [Y-H: chỉ cần vk có 1 ý không tôn trọng ck của mình thì sẽ khó mà hạnh phúc. Sao nghi ngờ cp này quá]

Hiên Viên Hãn Khải là người tập võ, luôn luôn không thích văn nhân nói chuyện vòng vo. Hắn vốn thấy Ôn Văn Thiển vốn là một nữ tử tốt, con nhà thế gia hiền lương thực đức, tao nhã ôn nhu, tất cả đều đúng với yêu thích của hắn, chính là hiện tại xem ra có nhiều tâm tư chút.

Ngày thứ hai, Hiên Viên Hãn Khải liền hướng Hiên Viên Hãn Thừa thỉnh chỉ xuất cung, Hiên Viên Hãn Thừa đáp ứng.

“Đã sớm viết xong, phụ hoàng cũng đồng ý, người xem phong hào này có vừa lòng không?”

Hiên Viên Hãn Thừa đem một cái chiếu chỉ màu minh vàng đưa cho đệ đệ.

Hiên Viên Hãn Khải mở ra, đây là chiếu chỉ phong vương cho hắn, Dực Vương! Như hổ thêm cánh! Hoàng huynh thật sự quá đề cao hắn.

”Hoàng huynh... Thần đệ cũng không có năng lực gì, làm sao xứng ...”

“Đừng khiêm tốn như vậy, phụ hoàng hy vọng huynh đệ chúng ta vẫn luôn huynh hữu đệ cung, hảo hảo bảo vệ tốt giang sơn này. Chúng ta cũng đừng làm cho phụ hoàng thất vọng.”

Hiên Viên Hãn Thừa vỗ vỗ bả vai dày rộng của đệ đệ, hắn tin tưởng đệ đệ có thể làm được.

“Dạ. Ta nhất định không cô phụ phụ hoàng cùng hoàng huynh hy vọng.” Hiên Viên Hãn Khải phát thệ.

Tháng hai, Vận Thái năm thứ chín, Hiên Viên Hãn Thừa phong nhị hoàng đệ Hiên Viên Hãn Khải là Dực Vương, hưởng tước thân vương. Sau đó, Dực vương Hiên Viên Hãn Khải mang theo Vương phi xuất cung, dọn vào Dực vương phủ. Ôn Văn Thiển không hổ là đích nữ thế gia, đem toàn bộ vương phủ xử lý gọn gàng ngăn nắp, còn thường xuyên tiến cung thỉnh an thái hậu nương nương, cũng tự mình sao chép rất nhiều kinh Phật dâng lên, được rất nhiều mệnh phụ trong triều nhất trí khen.

— Đăng bởi: admin

46. Chương 46: Đôn Đôn

CHƯƠNG 48: ĐÔN ĐÔN

Lâm Gia Văn cứ theo lệ thường đi Quốc Tử Giám đọc sách, vào cửa liền đưa tới rất nhiều tầm mắt chú mục của mọi người.

“Lâm Gia Văn người đã tới, thật không nghĩ tới a! Nguyên lai người là huynh trưởng của Lâm Quý Quân.” mấy người Tiền Thanh Côn thấy Lâm Gia Văn đến vội vàng tiếp đón hân.

“Đúng vậy, thật sự là xin lỗi! Lâm Quý Quân là nhị đệ của ta, ta cũng không phải cố ý giấu diếm, thỉnh các vị thứ lỗi.” Lâm Gia Văn giải thích với vài vị cùng trường.

“Thì ra là thế, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên gặp người, lúc ấy đã nghe người nói có một đệ đệ làm cung thị trong cung của Hoàng hậu nương nương, không nghĩ tới đệ đệ của người lại thần kỳ như vậy, hiện tại đã thành quý quân!” Tiền Thanh Côn chúc mừng Lâm Gia Văn.

“Lâm huynh, người cùng Lâm Quý Quân là huyết thống gần sao? bộ dạng của người cùng Lâm Quý Quân có giống nhau không?” Một vị cùng trường tò mò hỏi Lâm Gia Văn.

Mọi người rất là tò mò tướng mạo của Lâm Quý Quân mà Hoàng Thượng độc sủng, nhưng nhìn bề ngoài của Lâm Gia Văn thật sự khó tưởng tượng ra. Lúc này người chung quanh cũng rất ngạc nhiên, mọi người lúc này đều dựng lỗ tai lên.

“Kia đương nhiên! Ta cùng Lâm Quý Quân là một mẹ sinh ra, chính là một khuôn mẫu khắc ra.” Lâm Gia Văn thấy biểu tình của bọn họ đều cổ quái, lập tức ha ha cười nói: “Ta lớn lên giống cha ta, mà đệ đệ giống mẫu thân, xinh đẹp hơn ta nhiều.”

“Ha ha, Lâm huynh người thật khôi hài!” Mọi người nghe xong đều ha ha nở nụ cười.

Tính cách Lâm Gia Văn trong sáng nên rất được mọi người hảo cảm, trừ bỏ rất nhiều hàn môn đệ tử, cũng có một ít đệ tử có gia thế bối cảnh cùng hân giao hảo. Đương nhiên cũng không bài trừ có vài người có chút tâm tư, nhưng Lâm Gia Văn luôn luôn lấy chân thành đối người, lâu ngày cũng có được một vài người bạn tốt cùng chí hướng.

Một buổi sáng tháng ba, trời trong nắng ấm, Lâm Gia Bảo thuận lợi sinh ra một tiểu hoàng tử, trong Bình Nhạc uyển một mảnh vui mừng.

Sinh sản lần này, Hiên Viên Hân Thừa vẫn luôn có mặt bên cạnh ngoan bảo, hân mặc kệ mẫu hậu cùng các ma ma khuyên can, cố ý bồi bên người Lâm Gia Bảo.

Thời điểm sinh sản của Lâm Gia Bảo coi như thuận lợi, y thực ngoan phối hợp với các ma ma, cũng không kêu đau, làm cho Hiên Viên Hân Thừa sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, suýt nữa ngất.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn ngoan bảo chảy ra rất nhiều máu, cực kỳ đau lòng, cả người hân đều có chút phát run. Lâm Gia Bảo mất khoảng hai canh giờ mới sinh được hài tử, Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy nhi tử mang huyết mạch của hân cùng ngoan bảo, hốc mắt ướt át, liền nói với ngoan bảo vốn đang mệt cực kỳ cũng sắp mê man:

“Bảo bối, vất vả người!”

Lâm Gia Bảo cảm thấy không hề vất vả, có tướng công làm bạn cùng cổ vũ, trong lòng y vẫn luôn thực yên ổn, tuyệt không sợ hãi. Ngay khi y nghe được âm thanh khóc nỉ non của hài tử, trong nháy mắt cảm thấy hết thấy đau đớn đều tiêu thất. Nghe xong lời nói ôn nhu của Hiên Viên Hân Thừa, Lâm Gia Bảo nặng nề mà ngủ.

Sau khi Tiền thái y xác nhận ngoan bảo bình an vô sự, lúc này Hiên Viên Hân Thừa mới ôm nhi tử đã được lau sạch sẽ đi ra ngoài. Bên ngoài điện, Thái hậu lo lắng mà chờ, vừa thấy Hoàng Thượng bế hài tử đi ra, lập tức tiến lên đón.

“Mẫu hậu, trăm có nhi tử ! Ha ha ha!” Hiên Viên Hãn Thừa mang vẻ mặt tươi cười báo tin vui cùng mẫu hậu.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá!” Thái hậu cẩn thận mà tiếp nhận hoàng tôn của nàng, vui sướng vạn phần.”Nhanh đi báo tin vui cho phụ hoàng của ngươi đi, phụ hoàng của ngươi biết nhất định thật cao hứng.”

“Nhi thần đã phái Nguyên Phúc đi!” Ngay khi Hiên Viên Hãn nhận được nhi tử, liền để Nguyên Phúc đi báo tin vui cho phụ hoàng, hẳn biết đây là thời khắc mà phụ hoàng luôn nhớ mong .

“Ngoan tôn của bổn cung a! Bộ dạng thật là tốt a, ân... Lớn lên giống hoàng nhi. Cái mũi nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn giống hệt hoàng nhi a.” Thái hậu ôm tiểu bảo bảo đã ngủ vì khóc mệt, nhìn sao cũng thấy thích.

“Ha ha, ta coi ánh mắt kia vừa lớn lại vừa tròn, ngược lại rất giống ngoan bảo đâu.” Hiên Viên Hãn Thừa cười nói. Hài tử tuy rằng nhắm hai mắt, nhưng nhìn hình dáng mơ hồ có thể đoán ra.

Thái thượng hoàng được tin vui, kích động mà nói liên tục ba cái chữ tốt. Hiên Viên Chiêu Thâm vẫn luôn lo lắng vấn đề con nối dòng của hoàng thượng, giờ rốt cục giải quyết dễ dàng , nhất thời hẳn cảm thấy gánh nặng trong lòng liền được giải khai, tinh thần cũng hạo rất nhiều.

Hôm nay miễn lâm triều, trong triều các đại thần cũng biết Lâm Quý Quân được Hoàng Thượng độc sủng đang sinh, khi tin tức Lâm Quý Quân bình an sinh hạ hoàng tử truyền đến. Trong ngoài triều đình một mảnh sôi trào, hoàng trưởng tử được sinh ra có ý nghĩa phi phàm. Tương lai của Lâm Quý Quân kia chắc chắn càng quý, tối nay là một đêm định trước có rất nhiều người không ngủ.

Tin tức hoàng trưởng tử sinh ra thực nhanh được lan truyền khắp nơi, truyền khắp bên trong và bên ngoài hoàng thành.

Ôn Văn Thiên vuốt ve chiếc bụng đến nay còn không có tin tức, hít một hơi. Lâm Quý Quân này cũng thật là tốt số ...

“Hoàng trưởng tử! Hoàng trưởng tử! Ta ngược lại muốn nhìn hẳn có mệnh làm hoàng trưởng tử hay không!” Du tần nhớ tới nhi tử mất sớm của nàng, gần như điên cuồng, nghiêng rằng nghiêng lợi mà nói.

Đại cung nữ Bích Ảnh bên người Du tần quỳ trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng, lạnh run, hoàn hảo lúc này trong phòng chỉ có nàng cùng Du chủ tử. Lời này nếu để cho người khác nghe, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi a.

Lâm Gia Bảo mệt cực kỳ, chỉnh chỉnh mê man một ngày một đêm, sau khi tỉnh lại đã là buổi tối .

“Ngoan bảo ngươi tỉnh.” Lâm Gia Bảo có chút động tĩnh, Hiên Viên Hãn Thừa liền tỉnh.

Hiên Viên Hãn Thừa từ tháp thượng đứng lên, đi đến bên giường hỏi: “Cảm thấy trong người như thế nào? Còn đau không?”

Sau khi Lâm Gia Bảo mê man, hẳn bảo cung nhân đưa đến một cái giường đặt cạnh giường của ngoan bảo để thủ y. Thái hậu khuyên hẳn nói, Gia Bảo phải làm trong tháng[Y-H:1 tháng nghỉ ngơi, kiêng cử sau khi sanh của các bà mẹ], để y dọn đến biệt cung. Hiên Viên Hãn Thừa làm sao có thể vui lòng, vẫn làm theo ý mình, Quế ma ma thấy Hoàng Thượng như thế cũng không có cách nào.

“Không đau , bảo bảo đâu?” tầm mắt Lâm Gia Bảo tìm tòi một chút không phát hiện bảo bảo.

“Ở chỗ bà vú, được chiếu cố rất tốt, ngoan bảo đừng lo.”

Từ khi ngoan bảo có thai, Hiên Viên Hãn Thừa bắt đầu xem xét chọn lựa bà vú. Ngoan bảo thân là song nhi nên sẽ không có sữa, sau khi trải qua ám vệ cẩn thận tra xét cùng nghiêm khắc chọn lựa, Hiên Viên Hãn Thừa tuyển ba bà vú tới chiếu cố hài tử.

“Ta muốn thấy bảo bảo.” Sau khi Lâm Gia Bảo sinh xong, chỉ liếc nhìn hài tử được một cái liền mê man đi, y còn không có hạo hạo nhìn hài tử đâu.

“Hạo. Trong chốc lát bảo các nàng ôm tới cho ngươi xem, ngoan bảo, trước ăn một chút gì đi. Đói bụng đi?” Hiên Viên Hãn Thừa đỡ ngoan bảo ngồi dậy, lại tự tay giúp y chỉnh lại quần áo.

Hiên Viên Hân Thừa phân phó Thư Nhã mang chút thức ăn tiến vào, sau lại phân phó nàng lui ra, chính mình uy ngoan bảo ăn cháo nắm hương thịt băm.[Y-H: chẹp, mình cũng muốn ăn, đang đói]

Lâm Gia Bảo há mồm nuốt cháo vào, có chút hàm hồ nói: “Ta có thể tự mình ăn.”

“Tướng công muốn uy người ăn, hôm nay ngoan bảo vất vả , tướng công yêu người!”

Hiên Viên Hân Thừa thâm tình nói lời yêu thương với ngoan bảo, hôm nay hẳn thật lòng cảm tạ trời xanh ban cho hắn cơ hội trọng sinh lại. Nói xong, Hiên Viên Hân Thừa lại uy ngoan bảo uống một chén lớn canh gà bổ dưỡng.

“Ta cũng yêu tướng công!” Lâm Gia Bảo mỉm cười ngọt ngào, cảm giác canh gà trong miệng nhẹ cũng có chút vị ngọt nhẹ nhẹ.

Bà vú bé tiểu hoàng tử tiến vào, Lâm Gia Bảo thấy hài tử thực kích động.

”Nhanh, đến cho ta ôm một cái.”

Lâm Gia Bảo vươn tay cẩn thận tiếp nhận bảo bảo từ trong ngực bà vú. Cảm nhận được bảo bảo trong tay thật là nhỏ và mềm mại, trên người còn mang theo mùi sữa.

Tư thế ôm hài tử của Lâm Gia Bảo thực tiêu chuẩn, khi còn bé y liền ôm qua đệ đệ muội muội nên hiểu được phải ôm hài tử như thế nào.

Hiên Viên Hân Thừa phất tay để bà vú lui xuống trước, cười nói: “Ngoan bảo ôm bảo bảo thực thuần thực, đáng vẻ không giống như ta, đều bị mẫu hậu giễu cợt .” (^_^).

Hiên Viên Hân Thừa tuy rằng kiếp trước từng có hài tử, nhưng cũng chưa từng ôm qua. Hắn cảm thấy thân mình nhi tử mềm nhũn như là không xương cốt, cảm giác giống như chỉ cần hắn dùng một chút lực liền nát, tư thế mà hắn ôm hài tử, thật không khác gì là *phủng* . Lúc ấy thái hậu nhìn bộ dáng Hiên Viên Hân Thừa kia ôm hài tử gian nan không được tự nhiên, cảm thấy rất vui vẻ.

“Trước kia ta có hỗ trợ chiếu cố đệ đệ muội muội, đương nhiên sẽ biết ôm nha. Bảo bảo thật đáng yêu!”

Lâm Gia Bảo nhìn bộ dáng bảo bảo đã không còn nhăn nhó như khi mới vừa sinh ra, tuy rằng làn da còn có chút ửng đỏ, nhưng thoát nhìn đã là phần nộn nộn . Bảo bảo cũng thực ngoan không khóc nháo, tròn mắt cứ di chuyển, bởi vì mới vừa uống sữa xong, miệng còn học ra một ít bọt sữa. Nhìn bộ dáng khả ái của bảo bảo, Lâm Gia Bảo cảm thấy tâm tư của mình đều mềm nhũn.

”Ngoan bảo bảo, để phụ thân thân thân...”

Hiên Viên Hân Thừa nhìn ngoan bảo thân thiết với hài tử, nháy mắt có chút đổ kỵ. Ai... Về sau hẳn sợ là cùng với hài tử tranh sủng đi. (^_^)

“Bảo bảo có tên chưa?” Lâm Gia Bảo hỏi Hiên Viên Hân Thừa.

“Đại danh thì phụ hoàng sẽ lấy, nữ danh thì ... ngoan bảo người đặt cho bảo bảo một cái nữ danh đi.” Hiên Viên Hân Thừa nói với ngoan bảo.

“Ta đặt? Ta có thể chứ?” Hoàng gia không giống như gia đình bình thường a, y có thể đặt tên cho hoàng tử sao?

“Đương nhiên, ngoan bảo người là phụ thân của bảo bảo, đặt nữ danh cho bảo bảo mà thôi. Không phải đại sự gì, ngoan bảo muốn gọi cái gì đều được.”

Hiên Viên Hân Thừa ngồi ở bên giường, nhìn ngoan bảo cùng nhi tử ấm áp hồ động, trong lòng dị thường thỏa mãn. Đối với nữ danh của nhi tử hắn chỉ cần ngoan bảo thích là được.

“Tên gọi là gì mới tốt đây?”

Lâm Gia Bảo nghiêm túc suy nghĩ, trước kia ở Lâm gia thôn đều sẽ đặt cho hài tử một cái tên bình thường vì như vậy cảm thấy hài tử sẽ dễ nuôi sống. Nhìn bảo bảo phần nộn trắng nõn mập mạp, y lại không muốn đặt cho bảo bảo một cái tên rất khó nghe.

“Tướng công, chúng ta gọi hấn là Đôn Đôn thế nào? Hy vọng bảo bảo vẫn luôn chắc nịch bình an, có thể vui vẻ khỏe mạnh mà lớn lên.” Lâm Gia Bảo suy nghĩ kỹ.

“Đôn Đôn không tồi! Bảo bảo về sau liền kêu Đôn Đôn, tiểu béo Đôn của ta cùng ngoan bảo. Ha ha!” Hiên Viên Hân Thừa vươn tay đùa nhai tử.”Đôn Đôn, cha ngươi suy nghĩ một nhũ danh dễ nghe như vậy đặt cho ngươi, có vui hay không!”

Tay nhỏ bé của Đôn Đôn gãi gãi ngón tay của Hiên Viên Hân Thừa, miệng phát ra tiếng kêu a a, chơi trong chốc lát, Đôn Đôn liền ngáp một cái, chỉ chốc lát sau liền ngủ.

“Tướng công, ta nghĩ ngủ cùng với Đôn Đôn.” Lâm Gia Bảo chờ đợi nhìn Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa chỗ nào chịu nổi ánh mắt chờ đợi vô tội của ngoan bảo, “Hảo đi, hôm nay để Đôn Đôn ngủ cùng ngươi, ta để các bà vú bên ngoài điện trực đêm. Nhưng ngoan bảo ngươi còn tại trong tháng đầu, ban đêm Đôn Đôn sẽ chọc đến ngươi. Trong khoảng thời gian này, buổi tối hãy để cho các bà vú mang theo Đôn Đôn ở tại thiên điện bên cạnh chúng ta đi.”

Lâm Gia Bảo biết Hiên Viên Hân Thừa cũng vì tốt cho y, mà y cũng không có sữa, ban đêm Đôn Đôn có các bà vú chiều cổ sẽ càng tốt.

Ban đêm Hiên Viên Hân Thừa nhìn chăm chú thân ảnh một lớn một nhỏ ngủ say trên giường, thật sự là nhìn hoài không chán. Tuy rằng nhai tử chiếm cứ vị trí thuộc về hấn, nhưng hấn khi nằm ngủ ở tháp thượng vẫn vui vẻ chịu đựng như cũ. Tiên thái y đã nói với hấn, lần này ngoan bảo sinh sản thực thuận lợi, tương lai cũng còn có khả năng dựng dục hài tử. Chờ sau này hấn lại cho Đôn Đôn thêm đệ đệ muội muội thì tốt rồi, như vậy khi Đôn Đôn có đệ đệ muội muội làm bạn, hấn là sẽ không cùng hấn đoạt ngoan bảo đi. [Y-H: ngay cả thằng nhỏ mà anh cũng tính kế...ẹc... dấm này chưa đủ]

— Đăng bởi: admin

47. Chương 47: Song Trăng Tròn

CHƯƠNG 49: SONG TRĂNG TRÒN

.

Một nhà Lâm Đại Tráng sau khi biết được tin tức tốt này đều vui vẻ không thôi.

”Thật sự là Bồ Tát phù hộ a! Ngày mai ta muốn đi Linh Vân Tự lễ phật!”

Trương Huệ Nương kích động nói. Trong mấy ngày ở kinh này, nàng thường xuyên mang theo con dâu đi đến Linh Vân Tự ở bên trong hoàng thành thấp hương bá Phật. Linh Vân Tự không lớn, nhưng hương khói cường thịnh, rất nhiều gia quyến bên trong hoàng thành đều đi đến chỗ đó dâng hương. Trương Huệ Nương mỗi lần đến đều sẽ khẩn cầu Bồ Tát phù hộ cho Gia Bảo có thể sinh được nam hài, lần này quả thực linh nghiệm !

Trương Huệ Nương vui vẻ tự mình bận việc lu bù trong trù phòng, nấu rất nhiều hồng trứng gà, tuy rằng không thể đưa cho nhà khác, nhưng cũng có thể để cho cả nhà đồng thời ăn, còn để quản gia cấp cho bọn hạ nhân mỗi người hai cái, làm cho bọn họ cũng dính không khí vui mừng. (^_^).

Đôn Đôn là một bé ngoan, khẩu vị cũng thực hảo, tiểu thân mình cũng lớn rất nhanh. Giồng hệt như nhũ danh mà Lâm Gia Bảo đặt cho hấn: bạch béo *đôn thực*.

Lâm Gia Bảo thích nhất ôm Đôn Đôn cùng ngủ trưa, miệng hát ca dao lúc nhỏ hay nghe dễ dỗ Đôn Đôn, trước khi ngủ trưa Đôn Đôn rất thích nghe cái này, chỉ cần hấn nghe những bài hát đó thì có thể lập tức đi vào giấc ngủ.

Lâm Gia Bảo nằm ở trên giường nửa tháng sau mới được cho phép ra tháng, Hiên Viên Hân Thừa thương lượng cùng Tiên thái y cấp ngoan bảo làm song trong tháng [2 tháng sau khi sanh], đem thân thể ngoan bảo điều trị phi thường tốt, khí sắc hồng nhuận, da thịt cũng bảo dưỡng đến trong suốt, vô cùng mịn màng, nhìn vào khiến cho Hiên Viên Hân Thừa trong lòng ngứa .

Hiên Viên Hân Thừa thấy thân thể ngoan bảo khôi phục tốt, cũng triệt để yên lòng. Bắt đầu phân phó người chuẩn bị tiệc song trăng tròn của Đôn Đôn, bởi vì thời gian ngoan bảo ở cử dài nên không thể làm trăng tròn yển[tiệc đầy tháng], mà chuyển thành song trăng tròn yển.

Bữa tiệc song trăng tròn của Đôn Đôn, thái thượng hoàng bị bệnh nên không thể lộ diện, nhưng cũng ban cho hần đại danh là Hiên Viên Duệ Dập. Hôm đó, khi các tần thái phi và các đại thần trong triều đến dự yến đều khen ngợi tên mà thái thượng hoàng đặt cho hoàng trưởng tôn là rất hay thì một đạo thánh chỉ càng là làm cho bọn hần khiếp sợ không thôi.

Có thể nói đây là cuối cùng Hiên Viên Chiêu Thâm vận dụng quyền lực của mình, hạ này một đạo thánh chỉ: Lâm Quý Quân có công dựng dục hoàng tử, *nhu gia thực thuận, phong tư nhã duyệt, kính thận rắp tâm, tính tư mẫn tuệ, dẫn lễ không càng*, nên sắc phong làm Hoàng quý quân.

Lúc đó Lâm Gia Bảo cũng không cảm kích, nhất thời còn chưa kịp phản ứng. Thái hậu cười khanh khách nhìn y.

”Hài tử ngọc này còn không mau tạ ơn phụ hoàng người.”

Lâm Gia Bảo có chút thụ sủng nhược kinh quỳ xuống tạ ơn thái thượng hoàng. [Y-H: mình nghĩ là tạ ơn khi đọc xong chiếu vì đoạn trên nói thái thượng hoàng ko có dự tiệc] Trong lòng Hiên Viên Hân Thừa cũng thực cảm động, đạo thánh chỉ sắc phong này là phụ hoàng cùng hần có thương lượng qua. Phụ hoàng thật sự suy nghĩ cho hần, khi hần mới vừa đăng cơ thì phong ngoan bảo là Quý quân, cũng không nên liên tiếp gia phong cho ngoan bảo. Nhưng phụ hoàng thì bất đồng, mà thánh chỉ do hần sắc phong càng có thể làm cho các đại thần tin phục.

Sau khi Lâm Gia Bảo lĩnh chỉ, các thái phi cùng mệnh phụ sôi nổi chúc mừng y, Hoàng quý quân a, tôn quý vô cùng. Địa vị cao cao tại thượng này khiến cho các nàng không ngừng hâm mộ.

Du tần cũng dùng ánh mắt tràn ngập ghen tị nhìn Lâm Gia Bảo, hoàng quý quân a... Đây chính là địa vị mà đời này nàng đều khó có thể đạt tới. Song nhi này cư nhiên trong một thời gian ngắn ngủn mà lại có thể làm được. [Y-H: người ta trả giá bằng một mạng người đó, đâu có tự nhiên mà hưởng]

Ôn Văn Thiển nhìn Lâm Gia Bảo đang được mọi người khen tặng lấy lòng, trong lòng nàng ngũ vị tạp trần.

Bữa tiệc, thái hậu ôm Đôn Đôn không chịu buông tay,

“Ngوان tôn tôn của bốn cung a!”

Thái hậu nhìn Đôn Đôn trắng trắng mập mập, trong nháy mắt liền có xúc động muốn đem Đôn Đôn về trong cung dưỡng. Bất quá ngẫm lại là không thể, nàng còn cần phải chiếu cố thái thượng hoàng, Gia Bảo khẳng định cũng không muốn cùng Đôn Đôn tách ra.

Hiên Viên Hân Thừa giống như nhìn thấu tâm tư của mẫu hậu, hần không thèm để ý đến việc đem Đôn Đôn cho mẫu hậu dưỡng. Mấy ngày gần đây, tiểu tử này chiếm rất nhiều thời gian trên người ngoan bảo, hần đều phải xếp hạng thứ hai. Nhưng lo ngại ngoan bảo khẳng định sẽ thương tâm khổ sở, ngẫm lại vẫn là từ bỏ.

Đôn Đôn vẫn vô tư cười khanh khách, không hề biết đến suy nghĩ của phụ thân. Đôn Đôn cũng không sợ người lạ, gặp ai cũng cười nên được một đám hậu cung nữ quyến thích thú. Mọi người đối với hần là khen lại khen, đều nói hài tử rất tuấn tú, ánh mắt lại to. Tính tình cũng vui vẻ nhu thuận không hề khóc nháo, đều rất giống hoàng quý quân.

Lâm Gia Bảo nghe mọi người nói Đôn Đôn giống mình nên cũng thật cao hứng, tươi cười rất sáng lạn. Mọi người khen Đôn Đôn khiến cho y đắc ý nhiều hơn khi bản thân mình được khen. Hiên Viên Hân Thừa yệu nhất khi thấy khuôn mặt tươi cười của ngoan bảo, biểu tình sung sướng kia để cho hần nhìn hoài cũng không chán.

Sau buổi tiệc, ngoan bảo ôm hài tử, đi cùng với Hiên Viên Hân Thừa về Bình Nhạc uyển.

“Ngوان bảo giao Đôn Đôn cho bà vú chiếu cố đi, người đã bế một ngày.Tay chắc tê hết rồi.”

Hiên Viên Hân Thừa thấy ngoan bảo trở lại còn ôm Đôn Đôn dõ , liền tiếp nhận nhi tử từ trong tay ngoan bảo.

*“Hoàn hảo đi, ôm thời điểm bắt giác cường điệu.” *

Sau khi Đôn Đôn rời tay, Lâm Gia Bảo cảm thấy hai tay có chút đau nhức. Không tự giác nhu nhu cánh tay.

Hiên Viên Hân Thừa ôm bé nhi tử (^_^), nhìn thật trên cánh tay nhỏ bé của hắn giống hệt như củ sen. Hiên Viên Hân Thừa nhẹ nhàng nhéo nhéo, lại cân cân trọng lượng của hắn.

”Đôn Đôn càng ngày càng béo .”

Đôn Đôn nguyên bản từ trong ngực hương hương ấm áp của phụ thân, đối đến lòng ngực rắn chắc của phụ hoàng, vốn có chút giãy dụa , đến khi Hiên Viên Hân Thừa dùng tay cân cân hắn thì không náo loạn nữa, có chút hưng phấn cười khanh khách , nghĩ rằng phụ hoàng đang chơi đùa cùng hắn. Một lát sau Đôn Đôn thấy Hiên Viên Hân Thừa không có động tĩnh, liền bắt đầu ân ân a a gọi không ngừng, thân mình nhỏ nhỏ bắt đầu nhảy nhót trong ngực của Hiên Viên Hân Thừa.

“Ha ha, tiểu tử này.” Hiên Viên Hân Thừa bắt đầu dĩ tung hắn lên xuống, chọc cho Đôn Đôn cười khanh khách.

“Đôn Đôn thích người như vậy!” Ngoan bảo ở một bên nhìn phụ tử Hiên Viên Hân Thừa hồ động, cười nói.

Hiên Viên Hân Thừa đùa cùng nhi tử trong chốc lát, chờ Đôn Đôn mệt rồi ngủ, Hiên Viên Hân Thừa đem hắn giao cho Thư Nhã để nàng giao cho bà vú chiếu khán.

Từ khi Lâm Gia Bảo sắc phong làm hoàng quý quân sau, đại cung nữ bên cạnh hắn trừ bỏ Thư Nhã, Thư Cẩm thì tăng thêm hai người Thư Kỳ, Thư Họa. Nhị đẳng cung nữ cũng tăng thêm bốn người.

Tính cách Thư Nhã ổn trọng, Lâm Gia Bảo để cho Thư Nhã cùng Trần má má mà thái hậu nương nương phái tới chuyên môn chiếu cố tiểu hoàng tử, và ba bà vú đồng thời chiếu khán Đôn Đôn .

Sau khi Thư Nhã ôm Đôn Đôn đi xuống, Hiên Viên Hân Thừa có được cơ hội thân cận ngoan bảo. Rất cục chờ ngoan bảo ra tháng, Hiên Viên Hân Thừa không thể chờ đợi được nữa mà muốn thân thiết cùng ngoan bảo .

“Ngoan bảo từ khi có Đôn Đôn thì không để ý đến tướng công .” Hiên Viên Hân Thừa lôi kéo ngoan bảo đi vào bên giường.

“Đôn Đôn còn nhỏ đi, tướng công người đừng ăn dấm với Đôn Đôn nha.” Lâm Gia Bảo nhẹ giọng nói.

“Biết tướng công ta ghen tị, còn không nghĩ cách bồi thường cho tướng công... Ân...” thanh âm Hiên Viên Hân Thừa hơi khàn khàn hỏi: “Ngoan bảo... có nghĩ đến tướng công hay không?”

Hai gò má Lâm Gia Bảo đỏ bừng, cúi đầu thật thấp, gần như vùi vào trong chăn.

”Nghĩ...”

“Ngoan bảo...”

Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của y lên, ôn nhu hôn môi.

“Ân...”

Lâm Gia Bảo phối hợp vươn hai tay vòng quanh cổ Hiên Viên Hân Thừa, sau đó đáp lại hắn.

Thật lâu sau, Hiên Viên Hân Thừa mới rời đi cánh môi sưng vù của ngoan bảo, nhìn hai mắt đầy mê mang của ngoan bảo, Hiên Viên Hân Thừa lại không kìm lòng nổi mà hôn y thật sâu.

...

Sau khi tin tức Lâm Gia Bảo được phong làm hoàng quý quân công bố, Lâm trạch trong hoàng thành lại nghênh đón đông đảo quan to quý nhân đến bái phỏng chúc mừng. Lâm Gia Vãn ở trong Quốc Tử Giám, cũng có người chủ động tiến lên chúc mừng hắn. Lâm Gia Vãn vẫn đồng hành cùng nhóm người Tiền Thanh

Còn như trước, cũng không có bởi vì có một đệ đệ là hoàng quý quân mà cảm thấy mình tài trí hơn người. Đối với việc có vài người nịnh nọt lấy lòng, hắn cũng không có tự mãn. Học tập càng thêm dụng công, hắn nghĩ cần phải đoạt giải nhất trong khoa cử năm sau, cũng muốn làm một huynh trưởng khiến cho Gia Bảo có thể dựa vào.

Ngày hôm đó, Lâm trạch nghênh đón công công trong cung, Nguyên Khánh phụng mệnh tới đón nữ quyến Lâm gia vào cung, mấy người Trương Huệ Nương hết sức kích động lại có chút thấp thỏm. Sau khi người thương lượng, Trương Huệ Nương mang theo con dâu ngô Xảo Lan tiến cung, tiểu nữ nhi Tú Nhi tuy rằng còn nhỏ cũng không có cập kê, nhưng suy xét đến việc phải đi vào trong cung vì thế không mang nàng theo.

Hoàng cung cũng không thể dùng Ly châu hành cung để so sánh, tường thành cao cao, cung điện khổng lồ trang nghiêm san sát nhau, tất cả đều làm cho người ta nhìn không chớp mắt. Trương Huệ Nương cùng con dâu ngô Xảo Lan đi ở trên đường rộng, vẻ mặt đều có chút khẩn trương.

Nguyên Khánh mang theo các nàng đi ngang qua ngự hoa viên, thấy các nàng đều thập phần khẩn trương, cười cười giới thiệu với các nàng.

”Lâm phu nhân ngài nhìn, bên này chính là ngự hoa viên trong cung, hiện tại đang là thời điểm rực rỡ nhất. Hoàng quý quân yêu nhất cảnh sắc bên này, Hoàng Thượng thường xuyên cùng hoàng quý quân tản bộ trong ngự hoa viên.”

Trương Huệ Nương cùng Ngô Xảo Lan nhìn nhiều chủng loại hoa xinh đẹp như vậy thì khen ngợi không thôi. Bất quá dù sao cũng là ở trong cung, các nàng cũng không dám dừng lại ở ngự hoa viên lâu, nhìn một lát liền rời đi.

Ôn Văn Thiển cùng Du tần đang thảo luận tại ngự hoa viên, hôm nay sau khi Ôn Văn Thiển thỉnh an thái hậu nương nương xong, đi đến ngự hoa viên liền cùng Du tần “không hẹn mà gặp”, hai người tán gẫu đến thực ăn ý. Các nàng nhìn thấy bóng dáng Trương Huệ Nương rời đi, thấy hai người bọn họ được Nguyên Khánh dẫn đường, ăn mặc lại không giống các mệnh phụ đại thần, các mệnh phụ đều sẽ mặc triều phục.

“Kia không phải là Nguyên Khánh sao, hai người này là ai? Dực vương phi có từng gặp qua?” Du tần có chút ngạc nhiên.

“Hai người này là chưa từng gặp qua.” Ôn Văn Thiển cố nhớ lại nữ quyến trong triều mà nàng đã gặp qua, nàng thật sự chưa từng gặp bọn họ.

“Đi hỏi thăm một chút.” Ôn Văn Thiển phân phó Kỳ nhi bên người.

“Dạ.”

Ước chừng nửa nén hương, Kỳ nhi mới chạy chậm trở về.

”Hồi bẩm Vương phi, Du tần nương nương, hai người các nàng được Nguyên Khánh dẫn vào Bình Nhạc uyển. Sau lại ta lặng lẽ hỏi thăm một người ở bên ngoài Bình Nhạc uyển thì được biết hai vị này hình như là gia nhân của hoàng quý quân, hình như là mẹ cùng tỷ muội của y đi, cụ thể hơn nữa thì không tìm hiểu được.”

“Gia nhân!” Du tần nhớ tới từ khi nàng tiến cung thì đâu không có gặp qua gia nhân.” Hoàng quý quân thật là đặc biệt, gia nhân cũng có thể tiến cung, còn có thể nghênh ngang mà đi dạo trong ngự hoa viên.”[Y-H: ghen tị cũng vô ích, mọi việc là từ anh Thừa à]

“Với địa vị của Hoàng quý quân, tuyên gia nhân tiến cung tất nhiên cũng là việc rất nhỏ.”

Ôn Văn Thiển chậm rãi nói, nàng có dự cảm, Hoàng Thượng chậm chạp không lập hoàng hậu khẳng định có liên quan đến vị hoàng quý quân này.

“Sau đó thì như thế nào, một cái song nhi như y chẳng lẽ còn muốn làm hoàng hậu.” trong lòng Du tần vô cùng bất bình, luận tướng mạo, luận gia sự bối cảnh thì nàng có điểm nào mà thua y.

“Từ khi Hiến Viên vương triều khai hướng tới nay đều chưa từng có song nhi làm hoàng hậu, nhưng về sau thì không thể nói trước được”. Ôn Văn Thiển không động thâm sắc mà kích động.”Thái hậu nương nương thích hoàng quý quân như vậy, hiện tại lại có đại hoàng tử làm tôn tử bảo bối, vậy tương lai...”

“Không phải chỉ là sinh con trai thôi sao, còn không biết đường được đến lớn không nữa.” Du tầ mới vừa thốt ra, liền ý thức được lời của mình không đúng.”Dực vương phi... Ta...”

“Du tầ nương nương nói chuyện cũng phải cẩn thận, ta biết lời này của ngươi là không có ý gì, nhưng nếu người khác nghe được chỉ sợ...” Ôn Văn Thiển dùng ngữ khí ôn hòa như trước nói.

“Dực vương phi ngài đúng là hiểu ta , thật sự chỉ nói là nói mà thôi, cũng không có ý xấu ...” Du tầ khẩn trương nhìn Ôn Văn Thiển xin khoan dung.

“Du tầ ngươi yên tâm, ta biết ngươi làm người như thế nào.” Ôn Văn Thiển trấn an Du tầ.

Du tầ nghe xong lời của nàng cũng yên lòng, thấy sắc trời cũng gần tới buổi trưa, liền cáo từ Dực vương phi.

Trong Bình Nhạc uyển, Trương Huệ Nương cùng ngô Xảo Lan đang cùng Lâm Gia Bảo kể ra việc nhà.

“Mẫu thân, Gia Bảo thật nhớ các người! Lần này các người vài kinh, ta chính vì mang Đôn Đôn nên không có phương tiện xuất cung tới gặp các người. Hiện tại tốt rồi, ta cũng ra tháng, chờ Đôn Đôn lớn hơn một chút, ta sẽ cầu Hoàng Thượng mang ta xuất cung tới gặp các người. Các người ở trong kinh có tốt không? Còn chỗ ở? Trong nhà đều hảo sao?” Lâm Gia Bảo thấy mẫu thân cùng đại tẩu, nhìn không được liên tục đặt câu hỏi.

“Gia Bảo a, ngươi ở trong cung thì sao có thể tùy tiện xuất cung a! Đừng làm cho Hoàng Thượng khó xử . Chúng ta ở trong kinh rất tốt, ngươi cũng không cần lo lắng. Đại ca ngươi cũng đọc sách trong Quốc Tử Giám, trong nhà hết thấy đều hảo. Ngược lại, lần này ngươi sinh sản có thuận lợi không? Trong tháng có đường tốt thân mình không?” Trương Huệ Nương đánh giá toàn thân Gia Bảo.

“Lần này sinh sản thực thuận lợi, Đôn Đôn là một hảo hài tử, không để cho ta chịu khổ.” Lâm Gia Bảo cười nói với mẫu thân, trong giọng nói lộ ra ngọt ngào.”Hoàng Thượng lại để ta làm song trong tháng, thân thể của ta cũng điều dưỡng đến phi thường tốt.”

Trương Huệ Nương thấy Lâm Gia Bảo quả thật giống như lời đã nói, cũng thực yên tâm. Ngô Xảo Lan thấy khí sắc của nhị đệ hiện tại càng tốt hơn lần trước, chỉ thấy làn da Gia Bảo càng ngày càng trắng hồng, người cũng thoáng mượt mà một ít. Sau khi có hài tử, khí chất cả người Lâm Gia Bảo cũng trở nên bất đồng , nhìn Gia Bảo hiện tại, trong đầu Ngô Xảo Lan chỉ nghĩ đến bốn chữ —— ôn nhuận như ngọc. (^_ ^).

Lâm Gia Bảo nói với Thư Cầm ở bên người: “Đi xem Đôn Đôn tỉnh không, nếu tỉnh thì ôm hân lại đây.”

“Dạ.” Thư Cầm lên tiếng trả lời lui ra.

Chỉ chốc lát sau, Thư Cầm cùng Thư Nhã trở lại , Trần má má ôm Đôn Đôn đi ở phía trước. Đôn Đôn nhìn thấy Lâm Gia Bảo là lướt nha nha kêu, mấy ngày nay Đôn Đôn đã nhận thức . Hân yêu nhất chính là phụ thân ôm ấp, lúc này thấy phụ thân liền nháo muốn y bế. [Y-H: cứng chết]

“Đôn Đôn ... bảo bảo ngoan của phụ thân! Mẫu thân ngươi xem, đây là Đôn Đôn, rất béo đi, ha ha.” Lâm Gia Bảo ôm Đôn Đôn vào trong tay, *lại tại hân thịt đỏ đỏ khuôn mặt nhỏ nhắn thượng suy nghĩ hương*.”Nương ngươi tới ôm một cái.”

“Đôn Đôn , để bà ngoại đến ôm một cái... Thật là một tiểu tử béo. Bộ dạng cũng thật rắn chắc a!” Trương Huệ Nương ôm Đôn Đôn thích cực kỳ, “Đứa nhỏ này bộ dạng rất giống ngươi a!”

“Đúng vậy! Bộ dạng rất giống Gia Bảo! Tương lai chắc chắn là một tiểu tử tuấn tú.” Ngô Xảo Lan ở một bên khen.

Đôn Đôn ở trong ngực Trương Huệ Nương, hân thấy lão nãi nãi mặt mũi hiền lành hồng hân chơi, cũng rất phối hợp mà khanh khách cười không ngừng, làm cho tất cả đều vui vẻ không thôi. Sau đó Lâm Gia Bảo lại cùng với hai người bọn họ dùng cơm trưa, chờ qua Ngọ mới lưu luyến tiễn bước mẫu thân cùng đại tẩu.

Sau khi ra cung, Trương Huệ Nương cùng ngô Xảo Lan mang tâm tình kích động về nhà, sau đó chia sẻ với mọi người trong nhà những gì mà các nàng thấy trong cung. Trương Huệ Nương khen Đôn Đôn hết lần này đến lần khác, làm cho mỗi người trong nhà đều bị tâm lý nhiễm tình sung sướng.

— Đăng bởi: admin

48. Chương 48: Thương Tiếc

CHƯƠNG 50: THƯƠNG TIẾC

Cám ơn Yamiryu đã góp ý mấy chỗ mình không biết.

Ngày sáu tháng sáu là sinh nhật Lâm Gia Bảo, đây là sinh nhật đầu tiên khi Lâm Gia Bảo làm hoàng quý quân. Hiên Viên Hân Thừa bày yến hội ở trong cung để tổ chức sinh nhật cho ngoan bảo, Lâm Gia Bảo mặc một bộ y phục quý quân màu minh hoàng ngồi bên cạnh Hiên Viên Hân Thừa đang mặc long bào màu hoàng kim, tiếp nhận lời chúc mừng từ hậu cung, đại thần trong triều cùng các mệnh phụ. [Y-H: mặc đồ couple nhá]

Thái thượng hoàng cùng thái hậu nương nương ban cho rất nhiều quà, cộng với hạ lễ mà những người khác đưa tới, tư khối của Lâm Gia Bảo lại có thể mở rộng (^_^). Hai năm nay, trong tư khối của Lâm Gia Bảo có vô số bảo bối vô giá, nhưng trong số các lễ vật thu được, thứ Lâm Gia Bảo thích nhất vẫn là con dấu mà tướng công tự tay khắc cho y, không biết hôm nay tướng công sẽ đưa lễ vật sinh nhật gì nữa? Lâm Gia Bảo âm thầm chờ mong ...

Yến hội kết thúc, trong màn đêm pháo hoa nổ rộ, Lâm Gia Bảo nhìn chăm chú màu sắc rực rỡ đến loá mắt kia, giống như là một đóa hoa nổ rộ, tản ra vô vàng tia sáng nhỏ màu vàng rực, sau đó lại có pháo hoa hình hoa cúc, tất cả như là những ngọn đèn chói mắt chiếu sáng lên khuôn mặt của mọi người trong trời đêm.

Hôm nay là tiệc sinh nhật của Lâm Gia Bảo, người Lâm gia cũng được mời tham dự. Lâm Gia Bảo nhìn khuôn mặt tươi cười của mọi người trong nhà, sau đó quay đầu nhìn về phía Hiên Viên Hân Thừa bên cạnh, còn có Đôn Đôn trong ngực thái hậu nương nương. Giờ khắc này, y cảm thấy mình thật hạnh phúc! Y chẳng những có người nhà yêu thương của mình, có phụ hoàng cùng mẫu hậu luôn ân sủng y, có tình cảm chân thành của tướng công cùng nhi tử. Hết thấy đều quá mức tốt đẹp ...[Y_H: em hiện giờ là số 1 rồi (^_^)]

Mười ngón tay của Hiên Viên Hân Thừa cùng ngoan bảo đan vào nhau, hẳn biết ngoan bảo yêu nhất là nhìn pháo hoa. Hoa hỏa muôn hồng nghìn tía, lướt qua trong giây lát giống như phù dung sớm nở tối tàn, trong phút chốc hóa thành vĩnh hằng. Hiên Viên Hân Thừa cảm thấy có một thứ càng tốt đẹp so với vĩnh hằng, đó chính là hiện tại.

Trở lại Bình Nhạc uyển, Lâm Gia Bảo có chút say, trên mặt giống như thoa son, người có chút nhẹ nhàng, cứ xoay xung quanh cái bàn (^_^).

Hiên Viên Hân Thừa đã biết ngoan bảo khi say sẽ có thói quen xoay vòng quanh cho nên hẳn cứ mặc kệ y, để cho đối phương hết vẫy quanh cái bàn rồi đến cây ...cho đến khi nào làm y chóng mặt mới thôi. [Ặc]

“Hảo, ngoan bảo, đừng xoay nữa ... Một hồi người lại choáng váng đầu.” Hiên Viên Hân Thừa ôm lấy ngoan bảo, không cho y tiếp tục chuyển động.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo đứng yên không động, ngoan ngoãn gật đầu.[Y-H: cứng quá]

“Đến... Ngoan bảo chúng ta đi tắm rửa đi...” Hiên Viên Hân Thừa ôm lấy y đi đến phòng tắm bên cạnh tắm điện.

“Dạ.” Lâm Gia Bảo ngoan ngoãn gật đầu như trước.

...

Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo cả người vô lực đến trên giường, xx qua đi, Lâm Gia Bảo cũng ít say hơn một chút. Mặc dù là người đã sinh hài tử, Lâm Gia Bảo vẫn còn thực thẹn thùng, lúc này trên người đều là màu phấn hồng. Tướng công lại thừa lúc y say mà làm như vậy lại như vậy [Y-H: làm cái gì? Ta muốn biết chi tiết a], Lâm Gia Bảo chu cái miệng nhỏ nhắn, thắt lưng của y rất đau a ...(^_^)

“Tướng công...” Lâm Gia Bảo đánh bạo hỏi Hiên Viên Hân Thừa: “Tướng công... lễ vật sinh nhật của ta đâu?”

Hiên Viên Hân Thừa cười đứng dậy, “Tướng công sao có thể quên được.”

Hiên Viên Hân Thừa rất nhanh trở về, trên tay Lâm Gia Bảo chợt lạnh, tập trung nhìn vào, trên cổ tay nhiều hơn một chuỗi hạt châu. Vòng tay là từ 18 khối hạt châu xuyên thành, từng khối hạt châu có độ lớn nhỏ đều giống nhau, bị mài đến vô cùng bóng loáng, còn tỏa ra mùi thơm nhẹ nhàng.

“Đây là *thạch trắng*. Ngoan bảo có thích?” Thạch trắng là cực phẩm trong các loại trầm hương, Hiên Viên Hân Thừa phải người tìm rất lâu mới có được, sau đó hắt lại tự tay mài thành hạt châu lớn nhỏ giống nhau, xuyên thành vòng tay, xác thực mất rất nhiều công phu.

“Thích!”

Lâm Gia Bảo vòng tay trầm hương tinh xảo, đột nhiên nghĩ đến cái gì, bắt lấy hai tay tướng công. Khi Lâm Gia Bảo đụng đến vết chai mỏng trên ngón tay Hiên Viên Hân Thừa, hốc mắt chợt dâng đầy nước mắt.

“Thích, ta thật sự rất thích!” Lâm Gia Bảo nói xong hôn hôn đầu ngón tay Hiên Viên Hân Thừa.

Hàng năm tự tay chuẩn bị lễ vật sinh nhật cho ngoan bảo đã thành thói quen cũng như thành lạc thú của Hiên Viên Hân Thừa.

“Ngoan bảo...” Ngay khi Lâm Gia Bảo hôn lên lòng bàn tay của, ánh mắt Hiên Viên Hân Thừa tối lại, mãnh liệt xoay người đem ngoan bảo đặt ở dưới thân.

...[Y-H: lại tắt đèn à? Ta ném đá tác giả]

Sau khi Lâm Gia Bảo được vòng tay trầm hương mà tướng công tỉ mỉ làm cho thì mỗi ngày đêm mang trên cổ tay. *Trầm hương tay thông đồng vận cao nhĩ*, hương vị như có như không, thấm vào ruột gan, Lâm Gia Bảo phi thường yêu thích lễ vật sinh nhật này.

Một ngày, khi Lâm Gia Bảo đến Vĩnh Thọ cung thỉnh an thái hậu nương nương thì bị Ôn Văn Thiển mắt sắc phát hiện, nàng có chút thất thố hỏi:

“Đây chính là thạch trắng ! ?”

Thanh âm Ôn Văn Thiển có chút đột ngột, lập tức làm thái hậu cùng các thái phi chú ý.

“Đây là Hoàng Thượng đưa , nói là thạch trắng.” Lâm Gia Bảo hồi đáp.

Ôn Văn Thiển thấy mọi người đều nhìn nàng, tự giác giải thích cho chút thất thố vừa rồi:

“Vừa rồi thấy chiếc vòng trầm hương trên tay hoàng quý quân phi thường xinh đẹp nên đã cẩn thận lưu ý một chút, mới phát hiện là thạch trắng.”

Đối với những người có gia thế như các nàng, trầm hương cũng không phải là hiếm lạ gì, nhưng thạch trắng thật sự trân quý vô cùng, rất khó có được.

Ôn Văn Thiển tiếp tục khoe khoang tri thức nàng hiểu biết, tự nhiên hào phóng nói:

“Thạch trắng, là một loại trầm hương , là cực phẩm trong cực phẩm của trầm hương, so với trầm hương thì càng thêm ôn nhuận. Bình thường trong một khối trầm hương cực phẩm, cũng chỉ có thể có một phần rất nhỏ được coi là thạch trắng, cực kỳ trân quý.”

Ôn Văn Thiển thấy vài thái phi lộ vẻ tò mò cùng chút ghen tị, tiếp tục nói:

“Có câu cách ngôn nói như thế này, phải tích âm đức ba đời mới có thể ngửi được mùi của thạch trắng, phải tu luyện phúc khí tám đời mới có được thạch trắng! Hoàng quý quân thật đúng là được hoàng thượng yêu thích a!”

Mọi người nghe Dực vương phi nói xong, đều hâm mộ nhìn chằm chằm vòng trầm hương trên cổ tay Lâm Gia Bảo, chặc chặc lấy làm kỳ lạ.

“Dực vương phi khen trật rồi, người hiểu được cũng thật nhiều, ta vốn còn không biết mấy chuyện này.”

Lâm Gia Bảo biết vòng trầm hương này nhất định thực trân quý , không nghĩ tới sẽ trân quý như thế. Hơn nữa đây chính là Hiên Viên Hân Thừa tự tay mài cho y, thật có thể nói là vật báu vô giá !

“Ta cũng là thích nhìn chút sách giải trí thôi. Thạch trắng mang trong mình trăm ngàn năm linh khí, thường ngửi mùi trầm hương này, chẳng những có thể khỏe mạnh còn có thể kéo dài tuổi thọ nữa. Con dâu cũng từng nghĩ tìm đến kính hiến cho thái hậu nương nương... Nhưng một mảnh trầm hương cực phẩm loại này là vạn kim, lại còn khả ngộ bất khả cầu. Đến nay không thể như nguyện.” Ôn Văn Thiển tâm tư xoay chuyển, nói với thái hậu nương nương.

Mọi người ở đây cũng không phải ngốc tử, các thái phi có thể ngồi lên được vị trí hiện tại tất nhiên đều nghe rõ ám chỉ trong lời nói của Dục vương phi. Thạch trắng trân quý như vậy, Hoàng Thượng tìm được mà không hiểu kính thái hậu nương nương, lại đưa cho hoàng quý quân. Đây không phải đang nói Hoàng Thượng bất hiểu, trong mắt hoàng quý quân cũng không có thái hậu nương nương đi. Không hổ là đích nữ thế gia, lời nói thật đúng là lợi hại a!

Thái hậu làm sao không nghe ra ý tứ của nàng, không nghĩ tới Ôn Văn Thiển này là một kẻ có tâm tư như thế, nháy mắt liền thu liễm ý cười.

” Ôn gia các người không phải là thế gia trăm năm sao, còn có đồ vật mà các người tìm không sao?”

Ôn Văn Thiển không nghĩ tới thái hậu nương nương sẽ nói như vậy, khuôn mặt cười đến đỏ bừng.

“Mẫu hậu...” Lâm Gia Bảo muốn nói lại thôi, y đương nhiên cũng nghe hiểu ý tứ của Dục vương phi.

“Gia Bảo muốn nói cái gì?” Thái hậu nhìn Lâm Gia Bảo muốn nói cái gì đó, liền ôn hòa hỏi.

“Hồi mẫu hậu, Hoàng Thượng cũng có chuẩn bị cho mẫu hậu. Lần này tìm thấy thạch trắng, trừ bỏ làm thành vòng tay cho ta thì cũng có ý chuẩn bị cho mẫu hậu một chuỗi Phật châu, là từ 108 hạt châu trầm hương xuyên thành. Hoàng Thượng nghĩ chờ đến ngày sinh của mẫu hậu thì sẽ cho mẫu hậu một kinh hi.” Lâm Gia Bảo chậm rãi nói, y không thể để mọi người cảm thấy Hiên Viên Hãn Thừa bất hiểu, đành phải tiết lộ chuyện mà tướng công nói cho y biết.

“Hoàng Thượng thật sự là thuần hiếu a!” Các thái phi nghe hoàng quý quân nói xong, sôi nổi khen.

Thái hậu nghe xong tất nhiên là thật cao hứng, nàng đứng đầu một cung nhiều năm như vậy, thứ tốt gì mà không có, kỳ thật nàng cũng không thèm để ý này đó. Nhưng khi nghe đại nhi tử vẫn luôn nghĩ đến nàng như vậy, nhất thời cảm thấy vô cùng vui mừng.

“Mẫu hậu, ngài coi như là không biết chuyện được không, Hoàng Thượng nghĩ cho ngài một kinh hi.” Lâm Gia Bảo làm nũng nói với thái hậu. [Y-H: Sau này mình phải sinh con trai rồi bảo nó dụ dỗ một bé y như Gia Bảo. Chắc chắn, mình thích con dâu ngoan]

“Hảo! Mẫu hậu coi như là không biết gì hết.” Thái hậu nghe xong cười đến thập phần thoải mái, sau đó căn dặn các thái phi. “Các người cũng không được loạn truyền.”

“Dạ.” Các thái phi đồng loạt lên tiếng trả lời.

Lúc này Ôn Văn Thiển cúi đầu thật thấp, hận không thể có cái hầm ngầm để mà chui xuống. Nàng đánh giá thấp địa vị của Lâm Gia Bảo trong lòng thái hậu nương nương, hôm nay có chút nóng vội.

Ra khỏi Vĩnh Thọ cung, Ôn Văn Thiển nhanh chóng đuổi theo bước liễn của Lâm Gia Bảo.

“Hoàng quý quân, lời nói hôm nay của ta là không có ý tứ nào khác, chỉ muốn nói loại trầm hương này rất tốt đối với thân mình của thái hậu nương nương, cũng không có ý tứ gì khác. Thỉnh hoàng quý quân chớ để ở trong lòng, nếu bởi vì chuyện này mà chọc ngài không vui thì đó là lỗi của ta, thỉnh ngài đừng trách tội.”

Lâm Gia Bảo thần nhiên nói: “Ta không sinh khí, Dục vương phi quá lo lắng. Thời gian cũng không còn sớm, ta về Bình Nhạc uyển trước.”

Lâm Gia Bảo không biết Dục vương phi đến tột cùng là có ý hay vô ý, nhưng nếu muốn tổn hại danh dự của tướng công, vậy thì y không thuận theo.

Ôn Văn Thiển đành phải nhìn bước liễn nâng Lâm Gia Bảo rời đi, Lâm Gia Bảo thân là hoàng quý quân nên cũng phô trương hơn trước, số lượng cung nữ, thái giám đi theo phía sau cũng rất nhiều. Vô luận là địa vị cao thượng, hay là được hoàng thượng sủng ái, thậm chí được thái hậu nương nương thiên vị, hết thảy của Lâm Gia Bảo đều làm cho nàng đỏ mắt không thôi.

Một đêm khuya cuối tháng sáu, thanh âm đầy lo lắng của Nguyên Phúc vang lên bên ngoài tấm điện.

”Hoàng Thượng! Hoàng Thượng!”

“Vào đi.” Hiên Viên Hân Thừa giựt mình tỉnh lại.”Chuyện gì?”

“Hoàng Thượng, thái thượng hoàng sắp không được... Thái hậu nương nương phái người lại đây, thỉnh ngài nhanh đi qua!” Nguyên Phúc bẩm báo.

Hiên Viên Hân Thừa nghe xong lập tức đứng dậy thay quần áo, xoay qua nói với Lâm Gia Bảo vốn cũng vừa tỉnh táo:

“Ta đi trước, người mang theo Đôn Đôn đến sau, trên đường phải cẩn thận.” Sau đó lại phân phó Nguyên Phúc vài câu.

Khi Lâm Gia Bảo đến, đại đa số người đã đến. Trừ bỏ các hoàng tử, công chúa, các thái phi, các tần phi...thì một ít trọng thần trong triều cũng đều đến. Lâm Gia Bảo ôm Đôn Đôn bị tuyên đến trước giường thái thượng hoàng, lúc này Hiên Viên Chiêu Thâm đang hấp hối.

Dực vương cùng Dực vương phi cũng từ ngoài cung tới rồi.”Phụ hoàng! Phụ hoàng!” Hiên Viên Hân Khải lớn tiếng mà gọi phụ hoàng.

Hiên Viên Chiêu Thâm lơ mơ tỉnh lại, con mắt thông thả chuyển động, mắt hấn nhìn hoàng hậu, lại nhìn nhìn các con của hấn, sau lại thấy được Đôn Đôn trong tay Lâm Gia Bảo. Ngón tay hơi hơi giơ lên chỉ về hướng Đôn Đôn , miệng giống như là muốn nói cái gì đó.

Hiên Viên Hân Thừa hiểu được ý tứ của phụ hoàng, vội vàng trầm giọng nói:

“Phụ hoàng ngài yên tâm, nhi thần nhất định sẽ làm cho giang sơn của Hiên Viên vương triều sẽ được truyền thừa đi xuống!”

“Tốt...”

Hiên Viên Chiêu Thâm cố hết sức mà phun ra một chữ tốt, lộ ra một nụ cười vui mừng, lập tức liền buông tay mà đi .

— Đăng bởi: admin

49. Chương 49: Bảng 1

CHƯƠNG 51: BẢNG 1

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý chỗ mình không biết.

.

Chuông tang vang lên, thái thượng hoàng băng hà làm cả Hiên Viên vương triều lâm vào bi thống, toàn bộ kinh thành khoác lên một mảnh đồ tang. Trong vòng một năm, nghiêm cấm toàn bộ cao thấp trong Hiên Viên đế quốc gả thú ca múa, các quan viên có cấp bậc cùng mệnh phụ đều phải tiến cung khốc tang cho thái thượng hoàng.

Thời gian Hiên Viên Chiêu Thâm tại vị cũng không dài, nhưng khi hấn còn là Thái tử đã nhiều lần xuất chinh man tộc, tuy rằng cuối cùng là Thái tử diệt man tộc, nhưng không thể phủ nhận công lao của Hiên Viên Chiêu Thâm. Mặt khác hấn còn thanh trừ Tiết gia, xử trí tham quan ô lại, làm cho triều đình một mảnh thanh minh. Hơn nữa lại tiếp thu ý kiến Thái tử, xây dựng vùng đê Lạc hà, mở kênh đào, làm cho bách tính không còn chịu khổ khi mùa lũ đến. Tóm lại, Hiên Viên đế quốc dưới thống trị của hấn, dân chúng đều có thể an cư lạc nghiệp, nên cũng được dân chúng kính yêu.

Ba ngày này, Hiên Viên Hân Thừa đều luôn túc trực bên linh cửu, vẻ mặt có chút tiêu tụy. Từ khi trọng sinh tới nay, hấn lại một lần đã trải việc qua phụ hoàng qua đời. Tuy rằng kiếp này hấn đã cố gắng tránh cho, nhưng có rất nhiều chuyện hấn vẫn vô lực xoay chuyển trời đất, Hiên Viên Hân Thừa có chút uể oải.

Lâm Gia Bảo bưng trà sâm vào, quỳ gối bên cạnh hần, tướng công đã nhiều ngày không ăn đầy đủ, y thực lo lắng cho thân thể của tướng công.

”Tướng công, uống chút trà sâm đi.”

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn ánh mắt lo lắng của ngoan bảo, bưng trà sâm lên uống một hơi, hỏi:

“Tình huống của mẫu hậu như thế nào?”

“Thái y mới vừa xem mạch, mẫu hậu đã tốt hơn nhiều. Mẫu hậu cùng ta cũng đều thực lo lắng cho người.”

Lâm Gia Bảo hồi đáp. Từ khi thái thượng hoàng chết bệnh, Thái hậu nương nương bị thống vạn phần nên liền ngã bệnh. Hiên Viên Hãn Thừa thập phần lo lắng, kiếp trước, mẫu hậu sau khi phụ hoàng cùng đệ đệ liên tiếp qua đời thì không chịu nổi đả kích nên cũng bị bệnh mà qua đời. Nhưng cũng may kiếp này đệ đệ bình yên vô sự, mẫu hậu còn có tôn tử ngoan là Đôn Đôn, Hiên Viên Hãn Thừa tin tưởng mẫu hậu sẽ có thể bình phục lại.

“Mẫu hậu bên kia, ngoan bảo nên ở cùng nàng nhiều một chút.” Hiên Viên Hãn Thừa vuốt hai má ngoan bảo, “Tướng công sẽ chú ý thân thể, ngoan bảo cũng phải chú ý thân thể của mình”.

“Dạ.” Vì tướng công, cũng vì Đôn Đôn y đều sẽ hảo hảo bảo trọng thân thể.

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn ngoan bảo, mỉm cười, ở trong lòng nghĩ hoàn hảo kiếp này có ngoan bảo làm bạn. Hần đương nhiên cũng sẽ hảo hảo bảo trọng chính mình, như vậy tương lai mới có thể cùng với ngoan bảo thật dài thật lâu.

Mấy ngày sau, cử hành nghi thức đưa ma được cử hành long trọng và trang nghiêm, lễ tang thái thượng hoàng là do Lễ bộ và phủ Loan nghi, phủ Nội vụ cùng nhau chủ trì.

Đến khi lễ tang kết thúc, Hiên Viên Hãn Thừa gầy xuống một vòng, mấy ngày nay túc trực bên linh cửu là không thể ăn mặn, mặc dù hần miễn cưỡng dùng một ít canh, nhưng thật sự không có khẩu vị gì. Làm cho Lâm Gia Bảo cùng thái hậu nương nương đều rất đau lòng, các đại thần thấy vậy cũng khuyên nhủ Hoàng Thượng bảo trọng long thể. Hiên Viên Hãn Khải mặc dù không gầy nhiều như hoàng huynh, nhưng hai mắt vẫn lấp đầy tơ máu, ý chí tinh thần sa sút. Trở lại Dực vương phủ, Ôn Văn Thiển lôi kéo Hiên Viên Hãn Khải ngồi nghỉ ngơi, ôn nhu an ủi hần. Hiên Viên Hãn Khải nhìn thê tử nhẹ giọng nói lời an ủi, nắm chặt tay nàng, nói với nàng:

“Người cũng vất vả.” Hần biết đã nhiều ngày mẫu hậu bị bệnh, Ôn Văn Thiển mỗi ngày đều đến chăm sóc, người cũng nhẹ nhõm một ít.

“Thiếp không khổ cực, thiếp có những lời này của Vương gia là đủ rồi.”

Ôn Văn Thiển ẩn tình đưa tình mà nhìn chăm chú vào hần. Tuy rằng Hiên Viên Hãn Khải không anh tuấn như Hoàng Thượng, nhưng thực khỏe mạnh, rất có khí chất nam tử hán. Ôn Văn Thiển dựa sát vào trong ngực Hiên Viên Hãn Khải, một tay tham nhập vào áo lót của hần, vuốt ve lưng hần. Hiên Viên Hãn Khải mãnh liệt bắt lấy tay nàng, đem nàng đẩy ra.

“Người sao vậy, còn đang hiếu kỳ! đừng hồ nháo!”

Hiên Viên Hãn Khải nghiêm túc nói. Ôn Văn Thiển thành linh bị đẩy ra, té lăn trên đất, có chút ủy khuất kêu lên:

“Vương gia...” “Đang lúc giữ đạo hiếu, ta đi thư phòng ngủ...” Hiên Viên Hãn Khải cũng không quay đầu lại mà đi ra ngoài. [Yuki-Hana: ẹc, cái này ko biết nên đồng tình hay nên cười Ôn Văn Thiển nữa.Hai vk ck nhà này hơi bị lệch pha (^_^)]

Kỳ nhi thấy Dực vương rời đi, liền đi vào trong phòng, phát hiện Ôn Văn Thiển ngồi dưới đất.

”Vương phi ngài như thế nào ngồi dưới đất, lúc Vương gia đi hình như không cao hứng.”

Ôn Văn Thiển được Kỳ nhi dìu đứng lên, vẻ mặt không vui. Nàng vừa mới thấy không khí thực tốt, nhất thời quên tình hình, lại quên là trong thời gian hiếu kỳ là không thể có chuyện phòng the. Dực vương muốn thủ một năm hiếu, trong một năm bọn họ cũng không thể làm chuyện vợ chồng, nói cách khác trong một

năm nàng sẽ vô pháp hoài thượng hải tử. Ôn Văn Thiển nghĩ đến cảnh thái thượng hoàng trước khi chết, tỏ rõ muốn Hoàng Thượng phong đại hoàng tử làm Thái tử. Ôn Văn Thiển có chút lo lắng, vì cái gì ông trời không giúp nàng chứ! Rõ ràng Hoàng Thượng đều muốn hải tử của nàng làm con thừa tự sau đó kế thừa ngôi vị hoàng đế, chỉ cần nàng nắm chặt có con trai. Trong tương lai nàng chính là nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ! Lâm Gia Bảo rõ ràng là một song nhi lại bình an sanh ra hoàng tử khỏe mạnh! Làm sao có thể! Làm sao có thể! [Yuki-Hana: Uống cho Ôn Văn Thiển thông minh, nếu nàng ấy an phận làm 1 vương phi thì cuộc sống sẽ rất hạnh phúc. Có những thứ không nên mơ ước là tốt nhất. Chắc chắn]

“Nghe nói An Nhi bị bệnh, đã tốt hơn chút nào chưa?”

Ngày hôm đó, sau khi Ôn Văn Thiển tiến cung thỉnh an thái hậu nương nương thì gặp được Du tần, hai người cùng đi đến ngự hoa viên ngắm hoa.

“Tạ Dực vương phi nhớ mong, An Nhi chỉ là cảm lạnh, đã tốt hơn nhiều.”

An Nhi từ linh đường trở về liền bị cảm lạnh, bởi vì đã sắp bảy tháng, thời tiết bắt đầu nóng bức. Bởi vì lo lắng thi thể của thái thượng bị hư, cho nên bên trong linh đường đặt rất nhiều khối băng. Thân mình An Nhi vốn rất yếu, trở về liền ngã bệnh. Du tần thấy Dực vương phi quan tâm nữ nhi của nàng, rất là cảm động. Nàng chính là một tần phi không được sủng, địa vị và thân phận của Dực vương phi đều cao hơn nàng, lại thường xuyên nghe nàng oán giận, còn sẽ an ủi nàng.

“Trời nóng nực, băng tuy là vật có thể làm giảm bớt, nhưng hải tử còn nhỏ, thân mình cũng yếu. Du tần nương nương chiếu cố hải tử phải rất chú ý, nhớ là không thể ham lạnh, hải tử sẽ bị bệnh, người cũng sẽ phải lo lắng đề phòng, còn sẽ chọc Hoàng Thượng trách tội.” Ôn Văn Thiển ân cần nói với Du tần.

“Dạ. Dực vương phi ngài thật sự là tâm tư *nhẫn nại*, đa tạ Dực vương phi nhắc nhở. Bất quá ta chỉ là một tần phi nhỏ nhỏ mà thôi, băng phân lệ hữu hạn, dù muốn dùng một ít băng cũng là không.” Nói xong, Du tần còn chưa chất nói thêm. “Có thể nói hoàng quý quân kia nhất định là không thiếu băng, hiện tại Nội Vụ Phủ có thứ tốt gì thì đều đưa đến cho Bình Nhạc uyển.” [Yuki-Hana: ko đưa cũng ko được, ai bảo ông hoàng thượng suốt ngày ở đó làm chi]

“A... ngày mai ta cũng muốn đến nhắc nhở cho hoàng quý quân. Tiểu hoàng tử mới hơn hai tháng, còn chưa tới trăm ngày. Cũng không thể chịu lạnh.” Ôn Văn Thiển khẽ cười nói. “Dực vương phi ngài chính là thiện tâm, bên người tiểu hoàng tử có nhiều người chiếu cố như vậy, ngài không cần lo lắng.” Du tần ghen tị nói.

“Nói đến băng ta vừa nhớ lại một câu chuyện cũ”.

Ôn Văn Thiển làm bộ như vô ý mà nghĩ tới điều gì, vừa lòng thấy bộ dáng ngạc nhiên của Du tần, lại tiếp tục đề thấp cổ họng nói:

“nghe nói nói là lạng lẽ dùng băng để vào bên trong tã lót hoặc là áo lót của hải tử, ngay tại vị trí cái rốn, thì hải tử vừa mới mấy tháng thì làm sao chịu được, khẳng định sẽ bị cảm lạnh đi tả không ngừng, nếu thân thể yếu đuối thì có thể bị chết non. Hơn nữa sau đó, băng sẽ tan thành nước, căn bản là thần không biết quỷ không hay, nếu phát hiện cũng sẽ nghĩ là mồ hôi mà thôi.” Ôn Văn Thiển nhìn Du tần như có điều suy nghĩ, lại bổ sung nói: “Ta cũng là nhớ đến cái này nên mới nhắc nhở trong việc dùng băng mà thôi.” [Yuki-Hana: nhỏ này coi vậy mà ác thật ghê]

“Dực vương phi nói phải!” Du tần còn chưa phục hồi lại tinh thần sau khi nghe Dực vương phi kể bí văn.

Sau đó, Ôn Văn Thiển còn cùng Du tần nói thêm vài câu, liền xuất cung hồi phủ.

Du tần sau khi trở về, trong đầu không ngừng quanh quẩn bí văn mà Dực vương phi đã nói. Nếu hoàng quý quân không có hải tử, thì y có thể ngã xuống đáy cốc hay không, Hoàng Thượng có thể thất vọng chán ghét mà vứt bỏ y hay không, sau đó sẽ lại sủng hạnh hậu cung một lần nữa. Đến lúc đó nàng có thể hi vọng được hoàng thượng sủng ái... Tà niệm một khi xuất hiện liền không thể vãn hồi ...

Tháng bảy, tiệc trăm ngày của Đôn Đôn cũng không có làm lớn, chỉ là cử hành gia yến đơn giản. Hôm nay, gia yến chỉ có thái hậu nương nương, Hiền Viên Hân Thừa, Lâm Gia Bảo, vợ chồng Dực vương, ba thứ đệ của Hiền Viên Hân Thừa, Tổng thị cùng Du thị, còn có vài thái phi có địa vị cao tham gia. Bữa tiệc cũng không có ca múa, đồ ăn trong bữa tiệc chủ yếu là món chay. Lâm Gia Bảo vốn nghĩ không làm tiệc trăm

ngày cho Đôn Đôn, nhưng Hiên Viên Hãn Thừa nghĩ cảm xúc của mẫu hậu vẫn luôn mê, hãy để cho mẫu hậu dời đi một chút lực chú ý cũng tốt.

Trong bữa tiệc, chúng nữ quyến vây quanh Đôn Đôn đùa với hân, tiếng cười Đôn Đôn truyền đến, đem nay lo lắng mấy ngày nay đều đánh tan. Khi yến hội tiến hành đến một nửa, Đôn Đôn cũng chơi mệt liền ngủ say sưa trong giường nhỏ của hân.

Hôm nay Du tần giống như đặc biệt thích Đôn Đôn, lôi kéo Tống tần vây quanh bên cạnh giường nhỏ, miệng không ngừng khen Đôn Đôn. Sau khi yến hội kết thúc, chúng thái phi đều sôi nổi cáo lui. Tống tần cũng chuẩn bị cáo lui, nàng tổng cảm thấy hôm nay Du thị có chút kỳ quái, tuy rằng nàng làm bộ như thực bình thường, nếu là người khác có lẽ vô pháp phát hiện, nhưng nàng dù sao cũng ở chung Du Cẩn nhiều năm như vậy. Hôm nay Du thị quá nhiều lời, động tác đều biểu hiện nàng khẩn trương, làm cho nàng có dự cảm không được tốt, nàng vẫn nên cách xa đối phương một ít, sớm đi trở về mới tốt.

Du tần thấy Tống thị tránh ra, nàng đành phải có chút không cam lòng mà rời đi giường nhỏ của tiểu hoàng tử, chuẩn bị hướng thái hậu nương nương, Hoàng Thượng cáo lui. Hôm nay không biết vì sao, Lâm Gia Bảo vẫn luôn bị Ôn Văn Thiển lôi kéo nói chuyện. Hôm nay thái độ của Ôn Văn Thiển thập phần nhiệt tình thân thiết, rồi còn đưa lên hạ lễ mà tự tay nàng thêu. Vươn tay không đánh người có khuôn mặt tươi cười, Lâm Gia Bảo cũng không thể cự tuyệt. Lần trước Dục vương phi ở trước mặt thái hậu nương nương nói về chuyện thạch trắng làm cho thái hậu nương nương không vui. Sau chuyện đó, thái hậu nương nương có chút lãnh đạm với Dục vương phi. Lâm Gia Bảo nghĩ thầm rằng Dục vương phi là muốn lấy lòng y, sau đó nhờ y ở trước mặt thái hậu nương nương nói tốt cho nàng đi. Sự tình lần đó, Lâm Gia Bảo cũng có nói cho Hiên Viên Hãn Thừa nghe. Y luôn luôn không giấu diếm tướng công bất luận cái gì, Hiên Viên Hãn Thừa sau khi nghe cũng không nói gì thêm. Nhưng hân kỳ thật đã chú ý, từ âm vệ, hân cũng biết được tin tức Ôn Văn Thiển thường xuyên lui tới cùng Du thị. Dù sao ngoan bảo là song nhi, Ôn Văn Thiển nếu Du thị lui tới cũng không có gì, đến nay xem ra thì cũng bình thường. Dù sao bên người ngoan bảo cùng Đôn Đôn đều có mình ám bảo hộ nhiều tầng, Hiên Viên Hãn Thừa có tự tin là không để cho ngoan bảo cùng nhi tử của hân lại bị thương tổn. Nhưng nếu Ôn Văn Thiển hoặc Du thị có ý nghĩ làm chuyện ngu xuẩn gì đó, thì đúng là tự tìm tử lộ. Hiên Viên Hãn Thừa hy vọng Ôn Văn Thiển đừng làm hân thất vọng, kỳ vọng sẽ không thật sự có một ngày như vậy, Ôn Văn Thiển dù sao cũng là chính thê của đệ đệ. Bản thân Hiên Viên Hãn Thừa quá hạnh phúc, đương nhiên cũng hy vọng đệ đệ cả đời này có thể hạnh phúc mỹ mãn.

Thái hậu nương nương ngồi ở chỗ của mình, Hiên Viên Hãn Thừa đứng ở bên người ngoan bảo, tiếp thu mọi người quỳ an. Lúc này Hiên Viên Hãn Thừa đột nhiên phát hiện cung nữ bên người Du thị có chút khác thường, chỉ thấy thân mình nàng lạnh run, tay áo bên trái có chút dị thường.

” Người đứng ra cho trẫm!”

Hiên Viên Hãn Thừa chỉ vào cung nữ phía sau Du thị trầm giọng nói. [Yuki-Hana: làm vậy là ko thể sống nà] Đăng bởi: admin

50. Chương 50: Băng 2

CHƯƠNG 52: BĂNG 2

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

” Người đứng ra cho trẫm!” Hiên Viên Hãn Thừa chỉ vào cung nữ phía sau Du thị nói.

Bích Ảnh mang vẻ mặt khẩn trương, sợ hãi mà bước ra, toàn bộ thân mình run rẩy lợi hại hơn, tay trái còn giấu vào phía sau. Lúc này, sắc mặt Du tần trắng bệch, vội vàng tiến lên, có chút tái nhợt mà biện giải cho Bích Ảnh :

“Hồi Hoàng Thượng, hôm nay Bích Ảnh bị bệnh, thỉnh ngài tha thứ nàng thất lễ.”

Hiên Viên Hãn Thừa neoh lại ánh mắt, giọng điệu có chút nguy hiểm:

“Bị bệnh! Bị bệnh mà người còn mang nàng tới tham gia tiệc trăm ngày của đại hoàng tử? Du tần, người muốn làm cái gì?”

Du tần vô lực biện giải, lắc đầu quỳ xuống.”Không. . . Không phải, Hoàng Thượng, tỳ thiếp không...”

Hiên Viên Hân Thừa vốn không tin lời của nàng, phân phó Nguyên Phúc: “Đi xem trong tay áo Bích Ảnh cất giấu vật gì?”

“Dạ.”

Nguyên Phúc mang theo hai thị vệ tiến lên, Bích Ảnh thấy thế vội vàng quỳ xuống cầu xin tha thứ.

”Hoàng Thượng tha mạng a! Hoàng Thượng tha mạng a!”

Hai thị vệ tiến lên chế trụ nàng, Nguyên Phúc thấy tay áo nàng có chút ướt, từ trong lòng bàn tay nàng lấy ra một khối băng.

Tay trái của Bích Ảnh đã bị đông lạnh đến tái xanh, lúc này thấy đã bại lộ , sợ tới mức hoang mang, khóc cầu xin tha thứ:

“Hoàng Thượng tha mạng a! Du tần nương nương buộc ta ! Hoàng Thượng tha mạng a!”

“Hoàng Thượng, ngài đừng nghe Bích Ảnh nói bừa, nhất định là có người sai sử Bích Ảnh nhằm hãm hại tỳ thiếp a! Tỳ thiếp oan uổng a...” Du tần cũng quỳ xuống vì mình kêu oan.

Bích Ảnh thấy Du tần phủ sạch chính mình, trong lòng tuyệt vọng. Nàng thật sự là mệnh khổ, ngày thường chẳng những bị Du tần nương nương đánh chửi, còn bị buộc mưu hại hoàng tử, bị phát hiện là chết, nếu làm được chuyện cũng tránh không được bị giết người diệt khẩu. Nếu đều là chết, nàng cũng không để ý cái gì.

Bích Ảnh ảo não khai hết tất cả, nàng kể rõ trước đó Du tần nương nương chuẩn bị băng phiến là muốn phóng tới trên người đại hoàng tử, nhưng ngại bên người tiểu hoàng tử có đông đảo bà vú cùng cung nữ chiếu khan, nên tìm không thấy cơ hội xuống tay.

Hôm nay Du tần mấy lần muốn ôm Đôn Đôn đều bị Trần má má ngăn cản. Cuối cùng Du tần bất đắc dĩ đành phải đem băng phiến giấu trong tay áo rộng lớn mà trả lại cho Bích Ảnh, không nghĩ Bích Ảnh nhất gan, đang muốn cáo lui thì bị Hoàng Thượng phát hiện ...[Yuki-Hana: làm ác thì thế đó]

“Tiện nhân, sao lại có loại đàn bà độc ác như vậy!” Thái hậu vừa nghe Du tần muốn hãm hại Đôn Đôn thì lập tức phát giận.

Lâm Gia Bảo nghe Bích Ảnh thuật lại xong, trên người cũng nổi lên từng trận hàn ý. Y không biết một băng phiến nho nhỏ cũng có thể hại người, nhìn Đôn Đôn còn đang ngủ vô ưu , trong lòng Lâm Gia Bảo rất sợ, nếu Du tần thật sự thực hiện được, vậy Đôn Đôn của y ...

Thân mình Lâm Gia Bảo lạnh run, nhịn không được run rẩy. Hiên Viên Hân Thừa thấy thế nắm chặt tay ngoan bảo, biết ngoan bảo là bị dọa .

”Đừng sợ.”

Hiên Viên Hân Thừa thấy băng phiến mà Nguyên Phúc trình lên, băng phiến có dạng hình chữ nhật, độ dày này vừa thấy thì biết được trước đó có chuẩn bị qua. Hiên Viên Hân Thừa tức giận khó nhịn, hải tử của Du thị là do Từ Tuyết Doanh hại chết , bởi vì hắn trọng sinh chậm, không có khả năng tránh được, cho nên đối với nàng cũng có chút áy náy. Không nghĩ tới bản tính của Du Cần cùng Từ Tuyết Doanh là một dạng, đều là nữ nhân có tâm tư ác độc. Hôm nay cư nhiên dám không coi hắn vào đâu mà muốn hại hải tử của hắn.

“Du thị người còn có cái gì nói.” Hiên Viên Hân Thừa nắm khối băng ném trên mặt Du tần.

“A! Hoàng Thượng, Bích Ảnh ngậm máu phun người, tỳ thiếp không! Tỳ thiếp là oan uổng a!” Du tần bùm mặt, chết cũng không chịu nhận, khóc lớn giải thích.

Đôn Đôn bị tiếng la khóc của Du tần đánh thức , nha nha mà khóc lên. Thái hậu thấy thế vội vàng phân phó Trần má má đem Đôn Đôn ôm đến cho nàng,

“Đôn Đôn , ngoan tôn của bổn cung, đừng khóc, đừng khóc.”

Đôn Đôn thực dễ dụ, hần đến trong ngực thái hậu, có nãi nãi hiền lành hống lập tức nín khóc.

“Hoàng đế hảo hảo xử trí đi, Bổn cung mang theo Đôn Đôn về Vĩnh Thọ cung trước . Đôn Đôn của chúng ta không thể thấy những thứ dơ bẩn này, đêm nay liền cùng nãi nãi ngủ.” Nói xong, thái hậu ôm Đôn Đôn rời đi trước .

Hiên Viên Hãn Thừa thấy thái hậu mang theo Đôn Đôn rời đi, lại quay đầu nhìn về phía Du tần còn đang quỳ trên mặt đất. Lạnh lùng nói

“Nguyên Phúc, đi xem tay Du tần.”

Lúc này Du tần kịch liệt giãy dụa đứng lên, Nguyên Phúc để thị vệ tiến lên đè nàng lại. Nắm lên hai tay nàng, chỉ thấy tay trái của lạnh băng và tái xanh, trong lòng bàn tay do vừa mới có cầm qua khối băng nên vẫn còn lưu lại dấu vết.

“Hoàng Thượng...” sắc mặt Du tần nhất thời thảm đạm xuống, hiểu được đại thế đã mất.

“Ai cho người lá gan, mưu hại hoàng tử là có tội gì chắc người cũng biết!”

Hiên Viên Hãn Thừa nói xong, thanh âm cũng không lớn, nhưng làm cho người nghe có một loại cảm giác giông bão sắp đến.

Tất cả mọi người ở bên cạnh đều cảm nhận được Hoàng Thượng đang tức giận, hoàng quý quân cùng đại hoàng tử là nghịch lân của hoàng thượng. Du tần lần này là chết chắc rồi.

Du tần thấy ánh mắt giết người của Hoàng Thượng, trong lòng bi thương. Nàng biết lần này là vô pháp giải vây , nàng chú ý tới ánh mắt chán ghét của hoàng quý quân cùng sự coi thường của những người khác, thậm chí có vài thái phi mang biểu tình vui sướng khi người gặp họa. Lúc này trong lòng Du tần vạn phần hối hận, nàng như thế nào sẽ giống như là bị ma nhập chứ.

Du tần chậm rãi nhìn quanh bốn phía, khi nhìn thấy Dực vương phi mặt không đổi sắc nhìn lại nàng, đột nhiên trong lòng hiểu được cái gì. Nàng rất ngốc, nguyên lai nàng là một cây đao mà Dực vương phi mượn để giết người a. Lòng Du tần không cam, nếu nàng không thể thoát vậy thì cũng sẽ không để Dực vương phi, một nữ nhân dã tâm bừng bừng này sống tốt.

Ôn Văn Thiển đem hết thảy những chuyện vừa xảy ra thu vào trong mắt, trong lòng thấp thỏm vô cùng, nhưng ức chế không lộ ra trên mặt. Du tần này thật sự là ngốc chết, mục đích lúc trước nàng lộ ra biện pháp dùng băng này, vốn là muốn để Du tần đi thu mua bà vú của đại hoàng tử, để bà vú hành sự tùy theo hoàn cảnh. Không nghĩ tới Du tần này cư nhiên ngốc như vậy, cả gan dám tự mình động thủ, thủ đoạn lại vụng về như thế, đây quả thực là tự tìm đường chết. Hiện tại việc cấp bách là đừng cho Du tần nói ra bất luận cái gì có quan hệ với nàng. Ôn Văn Thiển vẫn luôn chú ý tới biểu tình của Du tần, quan sát thấy Du tần nhìn thấy mình thì tựa như bừng tỉnh, nàng biết Du tần có ý tha nàng xuống nước .

Ôn Văn Thiển vội vàng tiến lên vì đại nghĩa mà mạnh mẽ lên án Du tần.

”Du tần, uống phí người cũng làm mẹ hài tử. Cư nhiên làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế. Đại hoàng tử còn nhỏ như vậy, người như thế nào nhẫn tâm làm thương tổn hần, như thế . *Mà hoàng quý quân lại sẽ như thế nào địa tâm thương đâu*, suy bụng ta ra bụng người, người hiện tại làm ra chuyện như thế, có nghĩ tới nữ nhi An Nhi của người hay không! Chờ tương lai khi nàng hiểu chuyện, lúc đó biết có một mẫu thân như người vậy, nàng sẽ nghĩ người như thế nào. Tương lai An Nhi sẽ phải làm sao? Người có nghĩ qua chưa?” [Yuki-Hana: người thông minh khi muốn làm chuyện ác đúng là thâm độc thiệt. Thật đáng sợ].

Ôn Văn Thiển giả vờ nghiêm khắc chính trực chất vấn Du Tần, dù coi như là ra mặt bắt công dùm cho hoàng quý quân, những câu nói lại luôn đề cập đến nữ nhi của Du tần.

Du tần nghe Dực vương phi nói xong, lỗ chân rơi lệ. Đúng vậy, nàng còn có nữ nhi, An Nhi về sau sẽ làm như thế nào. Nghe lời nói giống như là Dực vương phi lo lắng cho An Nhi, chỉ có trong lòng nàng hiểu được ý tứ của Dực vương phi. Người này dám dùng An Nhi uy hiếp sao...

Du tần cười thầm đứng lên, nàng đi đến tình trạng ngày hôm nay kỳ thật đối với người bên ngoài cũng không lạ, chính là nàng hiện tại mới hiểu được thì thật là quá muộn . Về phần Dực vương phi này, Hoàng Thượng không phải kẻ ngốc, tổng sẽ đi điều tra , tin tưởng nàng cũng sẽ không có kết cục tốt. [Yeah]

“Hoàng Thượng, tỳ thiếp tự biết nghiệp chướng nặng nề, nhưng An Nhi là vô tội . Thỉnh Hoàng Thượng nghĩ tình nàng là huyết mạch của ngài mà tha thứ cho nàng đi.”

Nói xong Du tần không chờ Hiên Viên Hân Thừa đáp lời, liền mãnh liệt dùng sức đập đầu vào cột đá cẩm thạch. Hôm nay, tiệc trăm ngày của đại hoàng tử cử hành tại điện Tuyên Hoà, mấy cây cột trong điện đều xây từ đá cẩm thạch, thập phần cứng rắn. Lực va đập của Du tần rất lớn, cái trán của nàng lộ ra một lỗ thủng rất to, máu tươi chảy ròng, tắt thở ngay lập tức.

Từ lúc Du tần bắt đầu hành động, Hiên Viên Hân Thừa lập tức ôm ngao bảo vào trong ngực, không cho y nhìn thấy một màn huyết tinh này. Ôn Văn Thiển thấy thế, trong lòng âm thầm thở phào một hơi.

Hôm nay, tiệc trăm ngày của Đôn Đôn xảy ra việc này, thật sự là rất xúi quẩy . Hiên Viên Hân Thừa mang theo ngao bảo bãi giá hồi cung.

Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo về tới Bình Nhạc uyển, dọc theo đường đi Lâm Gia Bảo đều rầu rĩ không vui .

“Ngao bảo, đừng sợ.” Hiên Viên Hân Thừa cũng biết chuyện hôm nay làm cho ngao bảo khổ sở .

Lâm Gia Bảo rúc vào trong ngực Hiên Viên Hân Thừa, tuy là Du tần bị trừng phạt là đúng tội, nhưng lần đầu tiên có người ở trước mặt y mà chết đi như vậy, trong lòng y thật không dễ chịu. Một lần nữa, Gia Bảo hiểu thêm được hoàng cung tàn khốc, y chưa từng có lòng hại người, nhưng người khác lại...

“Là ta đoạt sủng ái của tướng công, nhưng vì cái gì nàng muốn hại Đôn Đôn , Đôn Đôn còn nhỏ như vậy!”

Lời nói của Lâm Gia Bảo mang theo âm thanh khóc nức nở, y cũng biết bản thân độc chiếm sủng ái của tướng công, nhưng Đôn Đôn là vô tội .

“Ngao bảo người đừng khóc, không nên suy nghĩ bậy bạ. Không quan hệ với ngao bảo người, là do nàng ta ghen tị tham lam.”

Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu lau đi nước mắt trên mặt ngao bảo, bắt đắc mình không thể trọng sinh sớm vài năm.

“Tướng công sẽ không để cho người cùng Đôn Đôn có chuyện gì, người phải tin tưởng tướng công.” Hiên Viên Hân Thừa nhẹ nhàng vỗ lưng Lâm Gia Bảo, ôn nhu trấn an y.

Ban đêm, Hiên Viên Hân Thừa cùng ngao bảo đi vào giấc ngủ, nhưng hắn thì lại không có ngủ. Một lát sau, hắn thấy ngao bảo ngủ say, liền khinh thủ khinh cước đứng dậy.

Sau khi Hiên Viên Hân Thừa đến nội thư phòng liền phân phó Nguyên Phúc truyền Trịnh Dung tới gặp hắn. Hiên Viên Hân Thừa trước đó đã kinh phân phó Trịnh Dung đi thăm dò việc của Du tần.

Trịnh Dung đã đem tất cả hạ nhân trong viện hầu hạ Du tần đi, đặc biệt Bích Ảnh bị mang đi sau đó khai ra không ít chuyện. Trịnh Dung đến, đem những gì hắn tra được trình cho Hiên Viên Hân Thừa.

Nhìn đến nội dung mà Trịnh Dung trình lên, bên trong có khẩu cung của Bích Ảnh. Nguyên lai sau lưng việc này cư nhiên có bóng dáng của Dực vương phi,[yuki-hana: chết nha gái] Hiên Viên Hân Thừa nhú mày, chuyện hắn không hy vọng rốt cục đã xảy ra.

Hiên Viên Hân Thừa biết việc này đệ đệ tất nhiên là không biết , hắn cũng rất tự trách mình, trọng sinh một lần mà hắn vẫn sơ suất , không thể giúp đệ đệ chọn được một Vương phi tốt.

Ngay tại thời điểm Hiên Viên Hân Thừa tự hỏi phải xử trí Ôn Văn Thiển như thế nào, làm sao nói với đệ đệ.. thì lúc này, Kỳ nhi đi theo Dực vương cùng Dực vương phi trở lại Dực vương phủ cũng hoàn toàn không có buồn ngủ. Hôm nay chứng kiến chuyện xảy ra trong bữa tiệc trăm ngày của đại hoàng tử khiến cho nàng phi thường sợ hãi, Du tần nương nương liền đi như vậy, còn có Bích Ảnh ...Bởi vì Dực vương phi cùng Du tần nương nương giao hảo, hai người các nàng quan hệ tự nhiên cũng thực tốt. Lần này Bích Ảnh chỉ sợ là dữ nhiều lành ít . Các nàng làm nô tài thật sự là mệnh khổ, chủ tử làm sai, các nàng cũng phải chịu liên

lụy. Đặc biệt buổi tối trở về, ánh mắt Dực vương phi nhìn nàng lạnh như băng, Kỳ nhi thực sợ hãi, không biết nên làm cái gì mới tốt. Từ nhỏ Kỳ nhi đã bị bán vào Tĩnh Tây hầu phủ, từ nhỏ đã hầu hạ Dực vương phi, tất nhiên hiểu được tính tình Ôn Văn Thiển. Nàng thật sự hối hận lúc trước đã đem đối thoại giữa Hoàng Thượng cùng thái hậu nói cho Dực vương phi, nàng hiện tại đã biết rất nhiều chuyện, sớm muộn gì Dực vương phi cũng sẽ bỏ nàng. [yuli-hana: họa từ miệng mà ra. Câu này rất đúng nga]

Kỳ nhi một mình ngồi xổm trong một góc ở vườn hoa trong Dực vương phủ mà khóc, trong lòng thực bất lực bàng hoàng. Tương lai không biết khi nào thì cái mạng nhỏ của nàng sẽ không còn.

Đêm nay xảy ra chuyện như vậy, trong lòng Hiên Viên Hãn Khải cũng tương đối phiền táo, sinh tại hoàng gia chính là như vậy, tổng sẽ có một số sự tình như vậy phát sinh. Hiên Viên Hãn Khải không buồn ngủ, chuẩn bị đi đến phòng đánh quyền để luyện công, khi đi ngang qua vườn hoa thì nghe thấy tiếng khóc.

”Người nào?”

Kỳ nhi ngừng tiếng khóc, dựa theo âm thanh phát ra mà nhìn lại.

”Vương gia...”

— Đăng bởi: admin

51. Chương 51: Băng 3

CHƯƠNG 53: BĂNG 3

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình ko biết.

.

“Kỳ nhi?” Hiên Viên Hãn Khải thấy đó là tì nữ thiếp thân của Ôn Văn Thiển liền hỏi nàng, “Đêm đã khuya, vì sao người ở đây?”

“Vương gia, nô tỳ...” Kỳ nhi muốn nói lại thôi.

Hiên Viên Hãn Khải thấy nàng khóc đến hai mắt sưng đỏ, “Người bị khi dễ?”

“Vương gia, thỉnh Vương gia cứu mạng. Vương phi nàng... Kỳ nhi không muốn chết, thỉnh Vương gia cứu mạng a.” Kỳ nhi đem *tâm một hoành*, quỳ gối bên chân Hiên Viên Hãn Khải cầu xin.

“Cứu mạng? Người nói cái gì? Vương phi nàng làm sao vậy?” mặt Hiên Viên Hãn Khải lộ vẻ nghi hoặc, thấy lời nói của Kỳ nhi có chút hàm hồ.”Người lại đây cùng bốn vương.”

Hiên Viên Hãn Khải dẫn Kỳ nhi đến phòng luyện công, phòng luyện công rất lớn, bên trong không có một bóng người.

”Người có thể nói.”

Lúc này Kỳ nhi đã tỉnh táo lại, nàng biết rõ chỉ có đem những việc nàng hiểu biết nói hết cho Dực vương, có lẽ nàng còn có một đường sinh cơ.

Kỳ nhi chậm rãi kể lại những chuyện từ khi nàng nghe được mẫu đối thoại giữa Hoàng Thượng cùng thái hậu ...

Sáng sớm ngày thứ hai, Hiên Viên Hãn Khải mang tâm tình thống khổ đi Vĩnh Thọ cung. Sau khi thấy mẫu hậu liền cho cung nữ cùng thái giám lui xuống. Hiên Viên Hãn Khải quỳ gối trước người mẫu hậu, nói ra việc mình phát hiện Ôn Văn Thiển cùng sự việc mưu hại đại hoàng tử lần này có liên quan.

“Nhi thần chưa từng phát hiện Vương phi nàng là người như vậy, uống cho nàng là người cùng chăn gối với nhi thần. Nhi thần thực xin lỗi hoàng huynh, thật sự không biết nên đối mặt với hoàng huynh như thế nào.”

Lúc ấy Hiên Viên Hãn Khải nghe Kỳ nhi nói xong chân tướng, hắn mới biết được Ôn Văn Thiển là một nữ nhân có tâm tư có dã tâm ngoan độc như thế. Khi phụ hoàng còn tại thế, vẫn luôn hy vọng huynh đệ bọn

họ có thể yêu thương lẫn nhau, giúp đỡ lẫn nhau. *Nề hà tại phụ hoàng thi cốt chưa Hàn Chi tế*, Vương phi của hần lại mưu tính thương tổn con nối dòng của hoàng huynh, việc này bảo hần làm sao có thể đối mặt với hoàng huynh đâu.

Thái hậu nghe Dực vương nói xong cũng thực khiếp sợ, không nghĩ tới chuyện nàng cùng hoàng thượng nói lúc đó lại bị nghe lén, từ đó khiến cho Ôn Văn Thiển sinh ra tà niệm, dụ sử Du tần đi hại Đôn Đôn .

“Hiện tại canh giờ còn sớm, còn chưa tới giờ thượng triều, Chu má má người phái người đi thỉnh Hoàng Thượng lại đây.”

Thái hậu nghĩ chuyện này nhất định phải nói cùng Hoàng Thượng . Hoàng Thượng đối đãi với đệ đệ này của hần như thế nào nàng vẫn luôn xem ở trong mắt, nàng nghĩ Hoàng Thượng sẽ không bởi vì chuyện này mà bất mãn Dực vương, dù sao thì Dực vương cũng hoàn toàn không biết chuyện. Việc này Hoàng Thượng khẳng định cũng đã điều tra , nếu lén gạt đi ngược lại không tốt, ngược lại dễ dàng làm cho hai huynh đệ bọn hần sinh ra khoảng cách.

Hiên Viên Hân Thừa đi vào Vĩnh Thọ cung, trước thỉnh an mẫu hậu, sau đó dò hỏi:

“Mẫu hậu gọi nhi thần đến sớm như vậy, là có chuyện quan trọng?”

“Hôm nay thỉnh hoàng nhi tới là muốn nói với người chuyện của Dực vương phi. Ai... Hoàng nhi người cũng đừng trách đệ đệ của người, hần cũng không biết chuyện .”

Thái hậu đem những gì Hiên Viên Hân Khải đã nói hôm nay, từ chuyện Kỳ nhi đến vụ việc trong cung nói hết cho Hiên Viên Hân Thừa nghe. Thái hậu nói xong nhìn về phía Hiên Viên Hân Thừa, nàng không hy vọng vì một nữ nhân như vậy mà làm cho huynh đệ bọn họ có ngăn cách.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn thấy vẻ mặt đệ đệ Hiên Viên Hân Khải đầy áy náy uể oải, ở trong lòng hít một hơi.

“Tối hôm qua trẫm cũng biết được một ít tin tức từ chỗ ám vệ. Đang nghĩ không biết làm sao nói với hoàng đệ.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

“Hoàng huynh, thần đệ có tội. Là thần đệ sơ sót, không sớm phát hiện Ôn Văn Thiển nàng... Thần đệ mặc cho hoàng huynh xử trí.” Hiên Viên Hân Khải quỳ xuống nói.

Hiên Viên Hân Thừa tiến lên nâng dậy đệ đệ, “Người không cần tự trách, trẫm không trách người. Hoàng huynh cũng có phần, nếu không phải lúc trước chọn lựa nàng cho người, cũng sẽ không có việc hôm nay.”

“Ôn Văn Thiển này là đích nữ của Tĩnh Tây hậu, hoàng nhi người chuẩn bị xử trí như thế nào?”

Thái hậu thấy huynh đệ hai người hòa thuận, liền yên lòng, tiếp tục hỏi Hiên Viên Hân Thừa.

“Trẫm đã điều tra rõ việc này cùng Tĩnh Tây hầu phủ không có quan hệ, chỉ là do một mình Ôn Văn Thiển tham lam làm ra. Trẫm cảm thấy việc này không nên công khai , đệ đệ không ở trong triều , về sau sợ là có người sẽ lấy chuyện này làm cớ, đối với thanh danh của hoàng đệ cũng không tốt.” Hiên Viên Hân Thừa nói ra cân nhắc ở trong lòng.

“Hoàng huynh đều vì thần đệ suy nghĩ, thần đệ thật sự là rất hổ thẹn.” Hiên Viên Hân Khải nghe xong trong lòng rất là cảm động.

“Hoàng nhi, hoàng huynh người nói có lý, vậy lặng lẽ xử trí Ôn Văn Thiển đi.” Thái hậu suy nghĩ nửa ngày cũng đồng ý mà nói.

“Thần đệ muốn mang Vương phi đi hoàng lăng, thủ lăng cho phụ hoàng. Chờ một năm hiếu kỳ qua đi, sau đó tuyên bố với bên ngoài là Vương phi bị bệnh cấp tính đi.” Hiên Viên Hân Khải nghĩ nghĩ vẫn là tự hần đến xử trí Ôn Văn Thiển, coi như là cho hoàng huynh một cái công đạo.

“Đi thủ hoàng lăng? Hoàng đệ người không có làm sai, không tất như thế.” Hiên Viên Hân Thừa nói.

“Thỉnh hoàng huynh thành toàn.” Hiên Viên Hân Khải vẻ mặt kiên định nói.

Hiên Viên Hân Thừa luôn mãi khuyên bảo nhưng Hiên Viên Hân Khải thực kiên trì, Hiên Viên Hân Thừa vô pháp nên cũng đồng ý .

Hôm nay trong triều đình, Dực vương thượng tấu khẩn cầu trong thời gian hiếu kỳ sẽ đi hoàng lăng để thủ lăng cho thái thượng hoàng, Hoàng Thượng chuẩn duẫn.

Trong lúc nhất thời các đại thần đều không biết ra làm sao, không rõ vì sao đột nhiên lại có chuyện như vậy. Bên dưới nghị luận sôi nổi, có người khen Dực vương thuần hiếu, cũng có người miễn cảm nghĩ ra được một tia khác thường. Những đại thần có tin tức linh thông đều biết biến cố phát sinh trong tiệc trăm ngày của đại hoàng tử hôm qua, cũng không biết bên trong có quan hệ như thế nào.

Lúc này, trong Dực vương phủ Ôn Văn Thiển đang trang điểm, “Tê... Kỳ nhi hôm nay người làm sao vậy, tâm tư không yên.”

Ôn Văn Thiển vuốt bị xả đau tóc, ôn nhu mà ám chỉ nói với Kỳ nhi.

”Kỳ nhi chính là bị chuyện tối hôm qua dọa đi, người đừng sợ hãi. Người từ nhỏ liền đi theo ta, ta cũng thích người nhất, không ly khai người. Người cũng biết ta, ta là người rất trọng tình nghĩa”.

Trải qua chuyện tối hôm qua, Kỳ nhi này sợ là không thể lưu, ở trong lòng Ôn Văn Thiển âm thầm tính toán. Bất quá Kỳ nhi luôn luôn ở bên người nàng, nếu đột nhiên chết khẳng định sẽ làm cho người khác chú ý, đến lúc đó ai biết sẽ phát sinh chuyện gì, ngược lại mất nhiều hơn được, tốt nhất phải suy tính kỹ hơn, dù sao Kỳ nhi vẫn luôn đi theo bên người nàng, đồ Kỳ nhi cũng không dám phản bội nàng.

“Dạ. Nô tỳ hiểu được.”

Kỳ nhi nghe xong lời Dực vương phi nói, trong lòng lạnh lùng. Lúc này nàng vô cùng may mắn tối hôm qua đã nói cho Dực vương nghe. Nếu là tỳ nữ khác nghe Dực vương phi nói xong, khẳng định sẽ an tâm. Nhưng nàng lại không phải...

Kỳ nhi từ nhỏ hầu hạ Vương phi lớn lên, cho nên phi thường hiểu biết thói quen của nàng, mỗi khi Vương phi nói dối, thanh âm của nàng liền sẽ rất ôn nhu, ngón cái cùng ngón út sẽ không tự giác mà đụng chạm. Kỳ nhi nhìn động tác không tự giác cùng lời nói ôn nhu trấn an vừa rồi của Dực vương phi, thì biết Dực vương phi nghĩ một đằng nói một nẻo. Từ mờ sáng hôm nay Dực vương liền vào cung, không biết khi hân hỗi phủ, sẽ mang đến cho Dực vương phi tin tức gì nữa...

Hiên Viên Hân Khải trở lại Dực vương phủ, lập tức gọi quản gia để chuẩn bị công việc đi hoàng lăng. Sau đó nói nhỏ vài câu bên tai quản gia, mặt quản gia lộ vẻ kinh ngạc, lập tức lại ẩn đi, nghiêm túc gật đầu.

Ôn Văn Thiển nghe được động tĩnh đi ra, tại cửa phòng hỏi: “Vương gia, đã xảy ra chuyện gì? Đây là muốn đi chỗ nào?”

Hiên Viên Hân Khải thản nhiên nói: “Đi hoàng lăng vì phụ hoàng giữ đạo hiếu.”

Ôn Văn Thiển giật mình mà che miệng, “Đây là vì sao? Vì sao đột nhiên muốn đi thủ hoàng lăng, là ý chỉ của hoàng thượng sao?”

Ôn Văn Thiển lời kéo Hiên Viên Hân Khải vào trong phòng, đứng trước mặt Hiên Viên Hân Khải có chút lo lắng hỏi:

“Tại sao có thể như vậy đâu, Vương gia ngài chính là thân đệ của hoàng thượng a, Hoàng Thượng vì sao phải để ngài đi thủ hoàng lăng? Thái thượng hoàng vừa mới đi, Hoàng Thượng tại sao có thể nhẫn tâm như vậy?”

Hiên Viên Hân Khải thấy hiện tại trong lời nói của Ôn Văn Thiển có ý châm ngòi giữa hân cùng hoàng huynh, trong lòng khó thở. Hân thật không rõ nữ nhân này suy nghĩ cái gì.

“Người không cần lo lắng, người không cần đi, hoàng lăng không phải là chỗ người về.” Hiên Viên Hân Khải lạnh lùng nói.

“Lời này của Vương gia là ý gì?” Ôn Văn Thiển thấy ánh mắt Hiên Viên Hân Khải lạnh như băng, trong lòng dâng lên dự cảm xấu.

Hiên Viên Hân Khải một phen giữ chặt Ôn Văn Thiển kéo đi ra ngoài, lực đạo phi thường lớn, Ôn Văn Thiển căn bản vô pháp tránh thoát.”Vương gia ngài lộng đau ta, ngài đây là muốn mang ta đi chỗ nào?”

Ôn Văn Thiển bị lôi kéo đi rất lâu, càng chạy càng kinh ngạc. Nơi này là hầm trong phủ, tản ra từng trận lạnh lẽo.

Hiên Viên Hãn Khải đem Ôn Văn Thiển đẩy vào bên trong hầm băng, vừa tiến vào trong liền thấy lạnh đến xương.

“Vương gia...” Ôn Văn Thiển ngồi trên sàn nhà lạnh như băng, âm thanh cả kinh kêu lên.

“Lãnh sao, nơi này mới là chỗ của ngươi.” Hiên Viên Hãn Khải nói, “Hiếu được không, ngươi là một người thông minh.”

“Không... Vương gia, thiếp thân không biết, Vương gia nơi này rất lạnh, như thế nào muốn dẫn thiếp thân tới đây.” Ôn Văn Thiển đã đoán được là sự việc đã bại lộ, nhưng vẫn lắc đầu phủ nhận.

“Chết đến nơi còn không biết hối cải.” Hiên Viên Hãn Khải nói.”Kỳ nhi đều nói cùng ta, ám vệ của hoàng huynh cũng nắm giữ chứng cứ. Ngươi còn muốn chống chế.”

“Kỳ nhi? ! Ha ha ha!” Ôn Văn Thiển không nghĩ tới Kỳ nhi, tiện nhân này cư nhiên thật sự phản bội nàng.

“Vì cái gì? Làm Vương phi thật sự không thể làm người thỏa mãn sao? Vì cái gì muốn mưu hại con nối dòng của hoàng huynh.” Hiên Viên Hãn Khải nhìn biểu tình điên cuồng của Ôn Văn Thiển, rất là thất vọng.

“Vì cái gì? Vì cái gì? ta không phải là vì Vương gia ngài sao. Nếu không có đại hoàng tử, tương lai con của chúng ta có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế. Vương gia ngài như thế nào không rõ khổ tâm của ta đâu.” Ôn Văn Thiển biện giải.

“Vì bốn vương, còn không bằng nói là vì chính ngươi! Nói cho cùng bất quá là bởi vì bản thân ngươi mà thôi. Hải tử vô tội, ngươi thật sự là không có thuốc nào cứu được.” Hiên Viên Hãn Khải rũ mắt, không nhìn nàng.

“Ta chính là ghen tị thì như thế nào, vì cái gì ta đường đường là một đích nữ thế gia mà phải khúm núm trước một song nhi có xuất thân là cung thị. Vì cái gì Hoàng Thượng chỉ cần một mình y, hải tử kế thừa huyết mạch đế tiện của song nhi làm sao có thể kế thừa Hiên Viên giang sơn. Y không nên sinh ra, lúc trước nếu y đẻ non thì tốt rồi, ông trời đều giúp y, không công bình!” Ôn Văn Thiển không cam lòng mà nói.

“Bốn vương cũng chưa từng nghĩ muốn nạp thiếp.” Hiên Viên Hãn Khải trầm giọng mà nói, hít một hơi.”Vẫn là lòng tham của ngươi hại chết ngươi.”

Ôn Văn Thiển nghe xong những lời này của Hiên Viên Hãn Khải, trong nháy mắt không có ngôn ngữ, nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống.”Vương gia... Thiếp thân biết sai, thiếp thân thật là suy nghĩ điên rồ.”

“Quá muộn...” Hiên Viên Hãn Khải xoay người rời đi, có một số việc một khi sai, liền vô pháp tái quay đầu lại.

“Không... Vương gia, van cầu ngài! Chớ đi, nơi này rất lạnh a! Phóng ta rời đi, van cầu ngài phóng ta rời đi!”

Ôn Văn Thiển đột nhiên hiểu được cái gì, nhìn về những khối băng thật lớn ở phía bốn phía, Vương gia đã nói đây là chỗ của nàng, đây là muốn đông chết nàng! Nàng sợ hãi kêu la.

“Vương gia, ngài không thể đối ta như vậy, ta là chính thê của ngươi. Ta là chính thê của ngươi a!”

Hiên Viên Hãn Khải để thị vệ giữ cửa khóa lại, nhanh chóng rời đi. Vành mắt của hắn ướt át, ở trong lòng nói rằng: nếu thật xem ta là chồng thì sẽ không làm chuyện như thế này.

Mấy ngày sau, phủ Tĩnh Tây hầu nghênh đón một khách nhân không tưởng được. Tĩnh Tây hầu có chút kinh ngạc nhìn Nhị hoàng tử,

“Dực vương điện hạ ngài không phải là...” Ngài không phải là trên đường đi hoàng lăng sao?

Tĩnh Tây hầu thấy mặt Dực vương không đối sắc, trong lòng trầm xuống.

”Dực vương, mời theo ta đến.” Sau đó, Tĩnh Tây hầu đem Dực vương đưa đến thư phòng.

Hiên Viên Hân Khải để thái giám đi theo đem một cái hòm màu đen đặt ở trên án thư, sau đó lại đưa cho Tĩnh Tây một phần đồ vật. Sau khi Tĩnh Tây hầu nhìn phần đồ vật này, trong lòng nhắc lên kinh đào sóng lớn. Đích nữ của hắn sao lại làm chuyện ngu xuẩn như thế! Mưu hại hoàng tự chính là tội lớn, sẽ liên lụy cả tộc.

“Hoàng lăng không có chỗ cho nàng.” Hiên Viên Hân Khải chỉ vào hòm màu đen trên bàn, “Các người hảo chi lâm vào đi!”*

Mấy ngày sau, Tĩnh Tây hầu giống như trong một đêm liền già đi vài tuổi, hắn thượng tấu khấn cầu cáo lão về quê, Hoàng Thượng chuẩn tấu. Không lâu sau, đã từng là thế gia đại tộc như Ôn gia từ kinh thành dần dần tiêu thất. Đăng bởi: admin

52. Chương 52: Ngọt Ngào

CHƯƠNG 54: NGỌT NGÀO

Cám ơn Yamiryu và longthantieusai đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

Trong lúc Dục vương cùng Dục vương phi vì thái thượng hoàng giữ đạo hiếu tại hoàng lăng, Dục vương phi đột nhiên bị bệnh cấp tính. Tin tức này làm cho trong ngoài triều đình ghé mắt, trong lòng rất nhiều chúng các đại thần phát giác một tia không thích hợp, hơn nữa trước đó, Tĩnh Tây hầu đột nhiên thượng tấu cáo lão. Mọi người liên kết lại, đây chỉ sợ lại là một bí sự của hoàng gia, cũng không dám tìm hiểu nhiều hơn.

Thời gian một năm quá thực nhanh, hiếu kỳ của thái thượng hoàng qua đi, Dục vương trở về triều, cả người cũng bớt vài phần mạnh mẽ, thêm vài phần chín chắn. Hiên Viên Hân Thừa cảm thấy đệ đệ trưởng thành có chút vui mừng, cảm thấy đệ đệ trải qua việc Ôn Văn Thiển thì thành thực không ít, hắn cũng hy vọng trong tương lai, đệ đệ có thể tìm được một người vừa ý để làm bạn. Không nghĩ đến sau khi Hiên Viên Hân Khải hồi kinh không lâu liền đề xuất muốn đi biên thành, Hiên Viên Hân Thừa luôn mãi khuyên can nhưng vẫn không thể nào thay đổi tâm ý của đệ đệ. Cũng may hiện tại biên thành đã không có chiến sự, đệ đệ qua bên kia lịch lãm một chút cũng tốt.

“Hai năm, trăm cho người nhiều nhất là hai năm. Hai năm sau phải trở về.” Hiên Viên Hân Thừa nói với Hiên Viên Hân Khải rằng đệ đệ chính là cánh tay không thể thiếu của hắn.

Hiếu kỳ của thái thượng hoàng qua đi, Hiên Viên Hân Thừa mở khoa cử. Lâm Gia Văn tham gia khoa cử lần này, cũng đoạt giải nhất trong lần khoa cử này. Trong lúc thi đình, Lâm Gia Văn viết một bài về thủ trị nông nghiệp, toàn văn lưu loát, văn từ hùng tráng khoẻ khoắn, dùng từ chuẩn xác, triển lộ tài hoa kinh thế. Từ trong cung vàng điện ngọc, Hiên Viên Hân Thừa xướng danh, khâm điểm Lâm Gia Văn trở thành Trạng Nguyên.

Tên đề bằng vàng, Trạng Nguyên đạo phố, đây vẫn luôn là ước mơ tha thiết của các sĩ tử chốn khoa trường. Lâm Gia Văn đương nhiên cũng không ngoại lệ, hắn dùng chính sức mình khắc khổ cố gắng thực hiện giấc mộng này.

Đến đây, Lâm Gia Văn trở thành tân quý trong kinh, nhà mẹ đẻ của hoàng quý quân cũng lần đầu tiên chân chính tiến nhập vào tầm nhìn của người trong triều.

Hôm Trạng Nguyên đạo phố, Lâm Gia Văn tay nâng chiếu chỉ hoàng thượng khâm điểm, *túc khóa kim an chu tông mã*, tiền hô hậu ủng, *kỳ cổ* mở đường, hỉ pháo rung trời, biển phố giăng đèn kết hoa. Bách tính đứng dọc hai bên đường vui vẻ hoan nghênh, trên lầu hai, lầu ba của các tử lâu cùng trà lâu sát đường đều chật ních người quan sát.

Hiên Viên Hân Thừa sớm phân phó Hồng Nhạn lâu chuẩn bị. Lâm Gia Văn cùng Hiên Viên Hân Thừa ở ngay tại nhĩ gian lầu ba quan khán trường hợp náo nhiệt hôm nay.

“Là đại ca! Đại ca!”

Lâm Gia Bảo thấy lúc này bộ dáng đại ca thật uy phong nên kích động mà hô. Bất quá thanh âm của y thực nhanh bị nhóm nữ quyến chung quanh thét chói tai đè ép.

“Hoa... Nhanh cho ta hoa! Đều không có người ném cho ca ca! Ta đến ném!” Lâm Gia Bảo vội vàng kêu lên.

Nguyên Khánh lập tức thông minh chạy đi ra ngoài, trong chốc lát cầm một giỏ hoa tươi tiến vào.

”Chủ tử, hoa đến .”

Lâm Gia Văn là Trang Nguyên cười con ngựa cao to đi ở đầu hàng, theo sau thứ tự là băng nhân cùng thám hoa. Băng nhân là một tài tử trẻ tuổi đến từ Giang Nam, mặc dù xuất thân hàn môn lại khí độ bất phàm. Hắn tuy rằng đã qua hai mươi, nhưng bởi vì gia cảnh bần hàn, còn chưa thú thân. Tất nhiên là được các nữ quyến yêu thích, hoa tươi, ngọc bội sôi nổi ném về phía hắn.

Trong ba người, Thám hoa là người anh tuấn nhất, là một đệ tử thế gia, gia thế bối cảnh xuất chúng, năm nay mới mười chín. Thật có thể nói là thanh niên tài giỏi, đồng dạng còn chưa định thân, là người được hoan nghênh nhất trong cả ba.

Nếu so cùng hai người bọn họ, bề ngoài Lâm Gia Văn hơi kém một ít. Hơn nữa Lâm Gia Văn sớm đã thành thân sinh tử, nên số hoa tươi bị ném là ít nhất .

Lâm Gia Bảo cầm rất nhiều hoa ném đi, đáng tiếc lúc này đội ngũ đạo phổ đã đi qua mặt tửu lâu. Hiên Viên Hãn Thừa nhìn ngoan bảo ném hoa tươi cho nam nhân khác, tuy rằng người nam nhân này là đại ca của ngoan bảo, trong lòng hắn cũng có chút không vui lòng. [yuki-hana: anh đúng là hết thuốc chữa]

Lâm Gia Bảo chờ đến khi hoàn toàn nhìn thấy đội ngũ đạo phổ, mới từ bên cửa sổ rời đi.

“Hôm nay bọn họ tại Trang Nguyên lâu có tiệc tạ sư, người nhà của người đều sẽ đi. Ngoan bảo người có muốn đi không?” Hiên Viên Hãn Thừa hỏi.

“Không , thân phận hiện tại của ta đi không tốt.” Lâm Gia Bảo nghiêm túc tự hỏi trong chốc lát. Cảm thấy y vẫn là không cần lộ diện.

Hiện tại một nhà đại ca định cư ở kinh thành, tiểu đệ cũng đọc sách trong một thư viện ở kinh thành. Cha mẹ tuy có chút ở không quen, nhưng một năm cũng sẽ ở vài tháng tại kinh thành. Tỷ tỷ, tỷ phu cũng sẽ cùng cha mẹ đến kinh, cho nên khi y muốn thấy mọi người cũng tương đối phương tiện.

Hiên Viên Hãn Thừa nhìn bộ dáng lúc này của ngoan bảo, trong lòng rất vui. Khi thấy cái giỏ trong tay ngoan bảo còn dư một ít hoa tươi, thì có ý muốn đùa y, hắn ngả ngón nâng cầm ngoan bảo lên.

”Tiểu mỹ nhân, hoa này bán thế nào?”

Lâm Gia Bảo bị động tác Hiên Viên Hãn Thừa làm cho đỏ bừng mặt, cũng biết tướng công đây là đang cùng mình chơi đùa nên có tâm phối hợp. Khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ lên, nghẹn nửa ngày phun ra một câu:

“Ta, ta bán mình không bán nghệ.” (^_^).

Sau khi nói xong Lâm Gia Bảo mới phát hiện y nói ngược, nhất thời hận không thể lấy cái hàm ngậm tiến vào đi.

Hiên Viên Hãn Thừa thoải mái cười to trong nhĩ gian, “Ngoan bảo...” Hiên Viên Hãn Thừa một phen ôm y vào trong ngực, hung hăng mà hôn.

Nguyên Phúc và Nguyên Khánh ở một bên nhìn Hoàng Thượng cùng hoàng quý quân vui đùa ầm áp thì không nhịn được cười. Hoàng Thượng cũng chỉ có khi ở bên cạnh hoàng quý quân mới có thể lộ ra một mặt hoàn toàn bất đồng với ngày thường.

Sau khi dùng ngọc thiện tại Hồng Nhạn lâu xong, Hiên Viên Hãn Thừa cùng Lâm Gia Bảo ngồi xe ngựa trở về hoàng cung.

Trong xe ngựa, Lâm Gia Bảo vén lên một góc rèm, hứng thú nòng hậu mà nhìn khung cảnh phố xá. Lâm Gia Bảo nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe, trong khi Hiên Viên Hãn Thừa thì đang nhìn ngắm y. Nghĩ đến lúc này ngoan bảo nói bán mình không bán nghệ, có chút tâm viên ý mã.

Từ sau khi Hiên Viên Hân Thừa xuất hiếu, xác thực đem ngoan bảo hảo hảo yêu thương một phen, thời gian cảm dục lâu, hẳn khó tránh khỏi không chế không được, sau đó làm cho ngoan bảo đến khi mặt trời lặn mới có thể xuống giường được. Hiên Viên Hân Thừa cũng có chút đau lòng, sau đó, tuy rằng hàng đêm vẫn sủng ái ngoan bảo, nhưng đều tương đối tiết chế.

Hiên Viên Hân Thừa ôm ngoan bảo ngồi ở trên đùi hẳn, cách một lớp xiêm y nắm bắt đậu đậu trước ngực ngoan bảo.

“Nha! Tướng công người đừng...” Lâm Gia Bảo có chút giãy dụa, đây là ở trong xe ngựa mà!

“Tiểu mỹ nhân... Người còn chưa có bán mình đâu, gia chờ không được.” Hiên Viên Hân Thừa cười khê, nặng nề mà mút vào vành tai mềm cảm của ngoan bảo.

“Ấn... Tướng công đừng...” địa phương mềm cảm của Lâm Gia Bảo bị tướng công mút vào, căn bản là vô lực kháng cự.

...

Xe ngựa đi 1 mạch tới cửa cung mà không nghe thấy bảo dừng lại, Nguyên Phúc, Nguyên Khánh đều là người có ánh mắt, nghe thấy động tĩnh trong xe ngựa, giá xe ngựa thông thả chạy trên đường. Ước chừng dừng gấp đôi thời gian so với ngày thường, sau đó mới dừng lại trước Vĩnh Bảo điện.

Vĩnh Bảo điện nguyên lai là *dục khôn cung trụ cột thượng*, tân tu kiến mà thành cung điện. Hiên Viên Hân Thừa tự mình đề bút viết ba chữ Vĩnh Bảo điện.

Sau hiếu kỳ của thái thượng hoàng, Hiên Viên Hân Thừa mang theo ngoan bảo dọn vào, biến Vĩnh Bảo điện thành nơi hai người bọn họ cùng ở. Thái hậu nương nương đối với việc này cũng không có nói ra dị nghị.

Hậu cung của Hiên Viên Hân Thừa gần như không còn, duy chỉ sót lại mỗi mình Tổng tần. Hiên Viên Hân Thừa lệnh nàng dọn đến Vĩnh Ninh cung cách xa hơn một chút. Khang Nhi cùng An Nhi cũng đã bảy, tám tuổi, hạ lệnh cho các nàng dọn vào Tây Tứ sở, để cho các ma ma giáo dưỡng chiếu khán. Về phần các tần phi của thái thượng hoàng, thực tế thì nhân số cũng không nhiều lắm, Hiên Viên Hân Thừa liền để cho các nàng vẫn ở chỗ cũ của mình, cũng không có lệnh các nàng dọn đi. Về phần ba vị mẫu phi của thứ đệ, chờ sau khi bọn hắn thành niên khai phủ, Hiên Viên Hân Thừa cũng tỏ vẻ đồng ý các thứ đệ tiếp mẫu phi của bọn họ xuất cung, vào ở trong phủ để bảo dưỡng tuổi thọ.

Một cử động kia của Hiên Viên Hân Thừa làm cho các thái phi, các tần và gia nhân của các nàng vô cùng cảm kích. Các nàng đã định trước là phải ở trong cung sống quãng đời còn lại, vốn phát sầu vì nghĩ sẽ bị dời đến một cung khác, đãi ngộ cũng không lớn bằng lúc trước, không nghĩ tới hoàng thượng lại làm việc thiện này, cho nên ai nấy đều sôi nổi khen ngợi.

Đối với vài đại thần thượng tấu về việc tuyển tú, làm đầy hậu cung. Hiên Viên Hân Thừa vẫn cứ làm theo ý mình như trước, căn bản không đáng để ý tới, chúng đại thần thấy Hoàng Thượng như thế nên cũng không có biện pháp.

Xe ngựa ngừng trước Vĩnh Bảo điện một hồi lâu, Hiên Viên Hân Thừa mới ôm ngoan bảo toàn thân bủn rủn vô lực xuống xe ngựa.

Đi vào bên trong điện, một thân ảnh nhỏ nhỏ nghiêng ngả lão đảo đi ra.”Phụ phụ, phụ thân, phụ thân ôm...”

Đôn Đôn đã một tuổi, đã có thể đi đường, nói chuyện thì chưa rành lắm, chỉ biết những từ đơn giản. Phát âm Phụ thân tương đối khó, nên hẳn chỉ biết mà Phụ phụ, nhưng là hai chữ Phụ thân đã gọi đến thành thực. Đôn Đôn cùng Lâm Gia Bảo là tối thân, hẳn tổng thích đòi y ôm. [yuki-hana: Chữ Phụ thân ở đây là 2 chữ khác nhau, nhưng vì mình làm từ QT nên ko biết phân biệt. (^_^.)]

“Đôn Đôn...”

Lâm Gia Bảo thấy nhi tử, liền giãy dụa xuống dưới. Hiên Viên Hân Thừa bắt đắc dĩ đành phải đem ngoan bảo đặt vào trên ghế cho y ngồi. Ai... Thật là có nhi tử quên tướng công. Hiên Viên Hân Thừa nghĩ có nên thu xếp một phu tử dạy võ lòng cho nhi tử béo này không, như vậy Đôn Đôn sẽ không thể cả ngày quần ngoan bảo.[ec]

“Đôn Đôn hôm nay ở trong cung với hoàng nữ nãi nãi có ngoan hay không?” Lâm Gia Bảo cố hết sức mà ôm lấy hải tử, hoàn hảo là đang ngồi cho nên dùng ít sức. Đôn Đôn hiện tại càng ngày càng nặng .

“Ng ngoan, Đôn Đôn ngoan...” Đôn Đôn hồi đáp, khuôn mặt nhỏ nhắn ngưỡng lên, ý muốn Lâm Gia Bảo hôn hôn biểu dương.

Lâm Gia Bảo hôn hôn trên mặt nhi tử, lại hướng Thư Nhã hỏi tình huống Đôn Đôn tại Vĩnh Thọ cung hôm nay. Thái hậu nương nương phi thường yêu thích Đôn Đôn , Lâm Gia Bảo cũng sợ thái hậu nương nương cảm thấy cô đơn, mỗi ngày đều sẽ cùng Đôn Đôn đi đến chỗ thái hậu nương nương trong chốc lát.

Hiên Viên Hân Thừa thấy hai phụ tử bọn họ thân thiết, tiến lên ôm lấy nhi tử.

”Cha người hôm nay mệt, người là một nam hải tử, đừng cứ đòi phụ thân bế.”

“Dạ.”

Đôn Đôn là một hải tử rất nghe lời, tuy rằng không hiểu lắm ý tứ của phụ phụ. Nhưng nhớ tới bộ dáng nằm ở trên giường của phụ thân trong mấy ngày trước, Đôn Đôn lập tức gật đầu. Sau đó quần Hiên Viên Hân Thừa,

“Phụ phụ... Cao cao! Cao cao!”

Hiên Viên Hân Thừa hiểu ý, ôm hân vút lên trên một chút, sau đó lại vững vàng tiếp được. Nhi tử từ nhỏ liền thích hành động này, Hiên Viên Hân Thừa coi như là rèn luyện thân thể .

“Khanh khách...” Cùng với tiếng cười của Đôn Đôn , trong Vĩnh Bảo điện tràn đầy ôn nhu.

Tháng mười thu vàng, Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo lại nghênh đón tin tức tốt, Lâm Gia Bảo được chẩn đoán là có thai hai tháng. Chờ đến Lâm Gia Bảo được năm tháng, Tiền thái y chẩn đoán chính xác là song thai. Thái hậu nương nương biết được thì cười toe tóe, nàng biết Gia Bảo là một hải tử nhiều con nhiều phúc. Đăng bởi: admin

53. Chương 53: sắc Phong

CHƯƠNG 55: SẮC PHONG

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình không biết.

.

Sau giờ Ngọ vào tháng năm,năm thứ hai, Đôn Đôn ở bên ngoài Vĩnh Bảo điện, lo lắng mà kêu to phụ thân.

“Đôn Đôn ngoan a, cha người ở bên trong sinh đệ đệ muội muội cho người nga.”

Thái hậu trấn an đại tôn tử, trong lòng cũng có chút lo lắng, lần này Gia Bảo sinh non, nàng thực lo lắng. Bất quá thái y cũng có nói, hoàng quý quân mang song thai, sinh non là hiện tượng bình thường.

“Phụ hoàng đi vào bồi phụ thân , ta cũng muốn đi vào bồi phụ thân sinh đệ đệ muội muội đi.” Đôn Đôn cũng muốn đi vào trong điện nhưng bị Trần má má ngăn cản.

“Phụ hoàng của người phải đi giúp phụ thân của người, Đôn Đôn phải ngoan a!” Thái hậu ôm Đôn Đôn mà hống.

Đợi nửa ngày, rốt cục nghênh đón một tiếng khóc của anh nhi. Ngay sau đó không lâu, bà mụ dẫn hai bà vú trên tay mỗi người đang ôm một hải tử đi ra .

“Chúc mừng thái hậu nương nương, chúc mừng thái hậu nương nương! Hoàng quý quân sanh ra một đôi tiểu hoàng tử. Hai vị tiểu hoàng tử nhìn rất tuấn , thái hậu nương nương ngài xem!”

“Hảo! Hảo! Ha ha! Đôn Đôn mau tới đây nhìn, người có thêm hai đệ đệ, về sau người chính là đại ca ca rồi đó!” Thái hậu trên mặt cười như nở hoa, lập tức có nhiều thêm hai tôn tử, thật sự là quá tốt!

“Thân mình của hoàng quý quân như thế nào?” Sau đó thái hậu lại quan tâm hỏi trạng huống của Gia Bảo.

“Hồi thái hậu nương nương, hoàng quý quân hết thấy đều tốt, chỉ có chút thoát lực, Hoàng Thượng đang canh giữ ở bên người hoàng quý quân, lệnh lão nô tới báo tin vui cho thái hậu nương nương trước.”

Hôm nay nàng xem như kiến thức được Hoàng Thượng sủng ái hoàng quý quân đến cỡ nào, Hoàng Thượng vậy mà lại luôn ở bên cạnh hoàng quý quân trong suốt quá trình sinh sản. Chuyện này là tuyệt đối không thể xảy ra trong các gia đình giàu có, huống chi đây là thân thể vạn kim Hoàng Thượng a!

“Hảo, hôm nay ngươi làm rất tốt, đi xuống lĩnh thưởng đi.”

“Dạ. Tạ thái hậu nương nương!”

“Đệ đệ? Muội muội đâu? Muội muội đâu?” Đôn Đôn ở một bên nghe thấy chỉ có đệ đệ không muội muội, nhất thời liền không vui lòng. (^_ ^)

Mấy tháng này, tất cả mọi người hy vọng hoàng quý quân có thể sinh hạ long phượng thai, cho nên thường ở trước mặt hân nhắc tới đệ đệ muội muội, ngày qua ngày, Đôn Đôn đều nhớ kỹ.

”Ta muốn muội muội, ta muốn muội muội!”

“Đệ đệ cũng thực hảo a, Đôn Đôn về sau có thể mang theo bọn đệ đệ cùng chơi đùa, dạy cho bọn đệ đệ đọc sách viết chữ. Về phần muội muội, về sau sẽ có !” Thái hậu cười trấn an Đôn Đôn.

“Nói là có muội muội mà?” Đôn Đôn vẫn không cao hứng, chu cái cái miệng nhỏ nhắn.*”Phụ hoàng nhất định là giúp đảo vội*! Đây chính là giống như trường hợp Tạ thái phó có dạy quá , được việc không đủ bại sự có thừa đi!” Đôn Đôn còn tuổi nhỏ, nghiêm trang chừng chặc mà nói làm người ta không biết nên khóc hay cười, thái hậu nghe xong thoải mái mà cười to.[yuki-hana: chết anh Thừa, bị con trai dìm hàng... hihi]

Đôn Đôn đã ba tuổi , phi thường thông minh lanh lợi. Hiên Viên Hân Thừa để cho vị Thừa tướng đã cáo lão là Tạ Trường Thanh dạy võ lòng cho đại hoàng tử. Hiên Viên Hân Thừa đã nói cho Tạ Trường Thanh ý tứ muốn lập đại hoàng tử là thái tử. Tạ Trường Thanh thực dụng tâm mà giáo dục đại hoàng tử, Đôn Đôn cũng thập phần mà thông tuệ hiểu học, vô cùng tò mò. Thỉnh thoảng có thắc mắc về một số vấn đề cổ quái làm cho Tạ Trường Thanh dở khóc dở cười.

Lâm Gia Bảo mơ màng tỉnh lại, thấy Hiên Viên Hân Thừa đang ghé vào bên giường thăm tình mà nhìn chăm chú vào y, bốn mắt nhìn nhau. Lâm Gia Bảo dùng thanh âm mềm nhẹ kêu:

“Tướng công...”

“Ngoan bảo, ngươi cảm giác thế nào, có tốt hơn chút nào không?” Hiên Viên Hân Thừa ôn nhu hỏi.

“Ta cảm giác tốt hơn nhiều. Chỉ là có chút đói bụng.” hôm nay Lâm Gia Bảo sinh sản xác thực dùng sức thiệt nhiều khí lực, hiện tại cảm thấy trong bụng trống trơn.

Hiên Viên Hân Thừa lập tức phân phó Thư Cầm đem thức ăn đã chuẩn bị bưng lên, lại tự mình uy ngoan bảo.

Bà vú đem hai tiểu hoàng tử đã uống sữa no đến, bộ dạng của đôi song sinh này là hoàn toàn giống nhau. Điểm duy nhất không giống chính là trên vành tai trái của ca ca có một nốt ruồi nhỏ, còn đệ đệ thì ở bên vành tai phải, rất dễ phân biệt.

Lâm Gia Bảo ôm ca ca một lúc, sau đó lại ôm đệ đệ, yêu thích cực kỳ.”Tướng công, nhũ danh của hai bảo bảo, chúng ta kêu bọn họ là Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu được không. Như vậy vừa dễ nhớ lại dễ kêu.”

“Không tồi, liền kêu như thế đi.” hân luôn luôn không có ý kiến về việc ngoan bảo lấy nhũ danh, về phần đại danh thì hân còn phải suy nghĩ mấy ngày, đến khi trăng tròn thì mới công bố.

“Đôn Đôn thế nào , không khóc nháo đi.” Lâm Gia Bảo lại nhớ tới đại nhi tử, kế tiếp y phải ở cử, sẽ có một đoạn thời gian rất dài không thể ở bên cạnh nhi tử.

“Đôn Đôn thực hảo, đang ở cùng mẫu hậu. Chính là vẫn còn đòi muội muội đâu.”

Hiên Viên Hân Thừa nhớ tới việc đại nhi tử nói hấn chỉ làm trở ngại chứ không giúp được gì, thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười. Hấn tuy rằng cũng thực chờ đợi long phượng thai, bất quá song sinh tử cũng thực tốt, hiện tại có ba nhi tử, hấn đã thực thỏa mãn .

Mỗi lần Hiên Viên Hân Thừa cùng ngoan bảo sinh sản, mỗi lần nhìn ngoan bảo từ quỹ môn quan trở về, hấn đều run như cây sậy . Hấn cũng không muốn ngoan bảo sinh sản quá mức thường xuyên, như vậy đối thân thể của y sẽ không tốt. Việc về hài tử, tốt nhất cứ theo duyên phận đi.

Lúc này đây Lâm Gia Bảo cũng ở cử đến hai tháng. Tiệc song trăng tròn của nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử cũng được cử hành long trọng.

Trong yến hội, mọi người mới gặp được hai vị tiểu hoàng tử. Lúc này mặt mày hai hài tử đã nảy nở một ít, có vẻ càng thêm giống nhau. Trong Hiên viên hoàng thất cho tới bây giờ còn không có song sinh tử. Các mệnh phụ nhóm đều cảm thấy mới lạ, sôi nổi chúc mừng hoàng quý quân.

Trong lúc yến tiệc, Hiên Viên Hân Thừa tuyên bố đại danh của nhị hoàng tử, tam hoàng tử là Hiên Viên Duệ Kỳ cùng Hiên Viên Duệ Lân.

Lúc này, Đôn Đôn cũng không còn đòi muối muối , vây quanh giường nhỏ của bọn đệ đệ mà chiếu khán bọn họ, rất có bộ dáng một tiểu ca ca.

”Các đệ đệ mau mau lớn lên, về sau ca ca mang theo các người chơi.”

Hôm nay Khang Nhi cùng An Nhi cũng có tham dự, bên người các nàng đều có ma ma giáo dưỡng đi theo, cũng không tiến lên. Từ khi Du tần qua đời, tính cách An Nhi càng thêm nhu thuận hướng nội, an tĩnh, không nói nhiều. Mà Khang Nhi lại giống như trong một đêm trưởng thành rất nhiều, nàng đã sửa đổi tính tình vốn được nuông chiều trong ngày thường. Trong Tây Tứ sở, Khang Nhi cũng chiếu cố nhiều hơn đối với muội muội đã mất đi mẫu thân này. Tổng tần nhìn thấy thì rất vui mừng, hiện tại, nữ nhi chính là chỗ dựa duy nhất của nàng. Hoàng Thượng đối với nữ nhi vẫn là quan tâm, tin tưởng tương lai nữ nhi có thể có một tương lai tốt đẹp.

Sau tiệc trăm ngày của nhị hoàng tử cùng tam hoàng tử qua đi, trong triều đình bắt đầu có đại thần thượng tấu thỉnh lập hoàng quý quân làm hoàng hậu. Đầu tiên Hiên Viên Hân Thừa không nói gì, sau đó lục bộ quan viên cũng liên kết thượng tấu thỉnh lập hoàng hậu, Hiên Viên Hân Thừa vẫn không có ý định trả lời như cũ. Cuối cùng Tạ Trường Thanh cầm đầu một ít lão thần sôi nổi thượng lên tấu chương, viết rằng: hậu cung không thể vô chủ, hoàng quý quân có nhân phẩm quý trọng, là tấm gương cho mọi người, thỉnh Hoàng Thượng sớm ngày sắc phong hoàng quý quân làm hoàng hậu.

Cứ như vậy sau nhiều lần, rốt cục vào ngày sáu tháng sáu cũng chính là ngày sinh nhật của Lâm Gia Bảo, Hiên Viên Hân Thừa hạ ba đạo thánh chỉ.

Thánh chỉ thứ nhất tất nhiên là lập hoàng quý quân làm hoàng hậu . Thánh chỉ thứ hai là lập đại hoàng tử làm Thái tử. Mà đạo thánh chỉ thứ ba lại là cải quốc hiệu thành Bảo Thái.

Ba đạo thánh chỉ này là hạ lễ tốt nhất mà Hiên Viên Hân Thừa muốn tặng cho Gia Bảo vào ngày sinh nhật. [yuki-hana: đúng là quà BỤ nha (^_~)]

Trong ba đạo thánh chỉ đó thì hai thánh chỉ đầu tiên đều nằm trong dự kiến của các đại thần, về phần đổi quốc hiệu thì đã chứng minh Hoàng Thượng đem thâm tình của mình đối với hoàng quý quân mà chiêu cáo thiên hạ. Các đại thần không hẹn mà cùng nhau nghĩ thầm trong lòng, Hoàng Thượng khẳng định đã sớm tính toán trước rằng đợi đến ngày sinh nhật của hoàng quý quân mà hạ chỉ đi.

Vào ngày tốt mà Khâm Thiên giám chọn ra, đại điển sắc phong được long trọng cử hành. Hôm nay xem như là ngày đại hôn của Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo, toàn bộ hoàng cung treo dây rèm đỏ, giăng đèn kết hoa, phi thường vui mừng.

Ngày hôm đó Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo thức dậy sớm, tắm rửa dâng hương. Sáng sớm, đầu tiên là mở tông miếu hoàng thất, tế điện tổ tiên. Sau đó chính thức cử hành nghi thức sắc phong ngay tại *ngự trên đài*. Quá trình nghi thức thập phần phiền phức và dài lâu, trước đó Lâm Gia Bảo đã nhiều lần diễn luyện qua, nhưng khi đứng ở *ngự trên đài* vẫn nhịn không được mà khấn trương.

Hiên Viên Hân Thừa mặc long bào màu minh vàng, tay cầm chiếu thư. Hân tự mình đọc chậm chiếu thư sắc phong. Sau khi đọc xong thì nhìn Lâm Gia Bảo một thân hoa phục hồng sắc chậm rãi đi tới. Phía trên hoa phục hồng sắc của Lâm Gia Bảo có dùng tơ vàng thêu thành phượng hoàng cùng Cửu Long bàn vân trên người Hiên Viên Hân Thừa lẫn nhau hô ứng, hoà hợp với nhau tạo thành một hình ảnh hoa lệ nhất, chói sáng nhất.

Lâm Gia Bảo quỳ xuống trước mặt Hiên Viên Hân Thừa, hai tay tiếp nhận chiếu thư, Hiên Viên Hân Thừa dùng thanh âm mà chỉ hai người có thể nghe được, nói ra một câu mà lòng hân muốn nói nhất trong lúc này —— ta yêu ngươi.[yuki-hana: woa woa woa woa woa... quá lãng mạn nha. Mình ganh tị quá điiiiii]

“Ta cũng yêu ngươi!” Lâm Gia Bảo nghe lời yêu mà Hiên Viên Hân Thừa vừa nói, nắm thật chặt chiếu thư, đứng ở bên cạnh Hiên Viên Hân Thừa.

Hiên Viên Hân Thừa nắm tay Lâm Gia Bảo, nhìn văn võ bá quan quỳ bên dưới. Từ giờ khắc này, hân rốt cục nghênh đón những ngày có thể cùng Lâm Gia Bảo đồng thời sống vai quân lâm thiên hạ.

— Đăng bởi: admin

54. Chương 54: kết Thúc

CHƯƠNG 56: KẾT THÚC

.

Cám ơn Yamiryu đã gợi ý mấy chỗ mình ko biết.

.

Bảo Thái năm thứ ba, Hoàng hậu nương nương sinh hạ long phượng thai. Long phượng trình tường, khắp chốn mừng vui.

Lần này, Lâm Gia Bảo sinh long phượng thai lại là sinh non, hai hài tử đều tương đối nhỏ gầy. Đại danh của tứ nhi tử là Hiên Viên Duệ Cảnh, nữ danh là Cường Tráng, Lâm Gia Bảo hy vọng nhi tử có thể khỏe mạnh trưởng thành. Đại danh của tiểu nữ nhi là Hiên Viên Thụy Y, nữ danh gọi Bé, rất được mọi người yêu thích.

Một ngày, sau buổi trưa, Lâm Gia Bảo đang an tĩnh chuyên chú vẽ tranh trong ngự hoa viên. Đôn Đôn đang chơi đùa cùng hai đệ đệ. Hiên Viên Hân Thừa cố ý sai người làm một cái xích đu trong ngự hoa viên để bọn nhỏ chơi đùa. Lúc này Cường Tráng cùng Bé đang ngủ trong một chiếc giường nhỏ bên cạnh. Sau khi ba nam hài tử chơi mệt, liền vây quanh giường nhỏ của đệ đệ muội muội mà nhìn hình dáng của bọn họ khi ngủ.

“Đệ đệ lại ăn ngón tay, hân chưa ăn no sao?” Tiểu Hữu thấy đệ đệ ngậm ngón tay trong miệng ngủ say.

“Các người khi còn bé cũng là như vậy. Hư! Nói nhỏ thôi! Đừng đánh thức Cường Tráng cùng Bé.” Đôn Đôn đề thấp giọng nói.

Hiện tại Đôn Đôn đã sáu tuổi, rất có bộ dáng một đại ca ca. Hai đệ đệ song sinh rất tin phục vị đại ca này, cả ngày thích đi theo hân, thành hai cái đuôi nhỏ của hân.

Tiểu Tả cùng tiểu hữu vội vàng che miệng lại, đồng loạt gật đầu. Đệ đệ muội muội mà bị đánh thức là sẽ khóc, đặc biệt là muội muội, khóc rất lớn, hống nàng cũng không dễ dàng.

Lâm Gia Bảo vẽ xong một bức họa, buông bút xuống. Trên giấy Tuyên Thành chính là cảnh tượng bọn nhỏ vừa mới chơi đùa, trăm hoa đua nở cùng với hài đồng rất sống động, đây có thể xem là một tác phẩm xuất sắc.

Lâm Gia Bảo có chút thiên phú bẩm về vẽ tranh, mấy năm qua lại thường xuyên luyện tập, trình độ vẽ tranh đã tương đương cao siêu. Lâm Gia Bảo từng kính hiến một bức họa thiên thủ Quan Âm vào ngày sinh của thái hậu, tất cả mọi người vô cùng khen ngợi thiên phú vẽ tranh của hoàng hậu. Sau này, các quan to cùng quý tộc trong kinh thành đều lấy bản vẽ đẹp của hoàng hậu làm mẫu.

“Phụ hoàng... Phụ hoàng...” Tiểu Tả cùng Tiểu Hữu nhanh mắt nhìn thấy phụ hoàng, liền chạy tới Hiên Viên Hãn Thừa.

Hiên Viên Hãn Thừa xử lý công vụ xong thì đi đến ngự hoa viên. Mặc kệ có bao nhiêu phiền não, hắn chỉ cần nhìn thấy ngoan bảo cùng bọn nhỏ thì phiền não gì đều không có.

Hiên Viên Hãn Thừa một tay ôm một bé, lực cánh tay của hắn càng ngày càng lớn, khi còn bé, ba nhi tử đều thích trò được hắn vút cao cao, dần dà hắn cũng dựa vào đó mà luyện. Hiên Viên Hãn Thừa cũng thực vừa lòng đối với lực cánh tay của bản thân, hắn thỉnh thoảng có thể lợi dụng điều này mà duy trì tư thế đứng để yêu thương ngoan bảo rất lâu đâu.

Đôn Đôn cũng không biết các suy nghĩ về những cảnh tượng mà nhi đồng không nên biết trong lòng của phụ hoàng, hắn có chút hâm mộ nhìn phụ hoàng ôm hai đệ đệ, bất quá ngấm lại khi còn bé phụ hoàng cũng ôm hắn như vậy. Hắn là Thái tử, bất đồng với bọn đệ đệ, tuy rằng hắn còn không biết Thái tử đến tột cùng phải làm những thứ gì, nhưng hắn cũng hiểu được chính là có trách nhiệm rất nặng. Như vậy về sau hắn mới có thể bảo hộ tốt các đệ đệ muội muội.

Lâm Gia Bảo nhìn ái nhân cùng hài tử đi về phía mình, thật tốt đẹp! Nơi này chính là nhà của y.

“Tướng công hôm nay thật cao hứng.” Lâm Gia Bảo thấy sắc mặt Hiên Viên Hãn Thừa lộ vẻ vui mừng, hỏi ý kiến hắn.

“Hãn Khải, tiểu tử này rốt cục về đến.” Hiên Viên Hãn Thừa cười hồi đáp.

“Dực vương về đến, thật sự là quá tốt.” Lâm Gia Bảo nghe xong tin tức này cũng thật cao hứng.

Dực Vương không tuân theo ước hẹn hai năm, hắn ở biên thành gần ngơ chính là hơn ba năm.

Nguyên lai lần này Hiên Viên Hãn Khải tại biên thành gặp gỡ một nửa sinh mệnh kia của hắn, sau đó cố ý truyền tin về kinh nói cho hoàng huynh biết là hắn nhất định phải theo đuổi được người trong lòng, khi đó mới có thể trở lại kinh thành.

Người mà làm cho Hiên Viên Hãn Khải vừa gặp đã thương chính là một song nhi, tên là Cố Hoa Niệm.

Cố Hoa Niệm vốn là con trai độc nhất của một thương nhân ở biên thành, nhưng gia đình sa sút, cha mẹ lại lần lượt qua đời. Cố Hoa Niệm đành phải kế thừa sinh ý trong nhà, hắn mang theo quần gia và vài người hầu cùng đi theo thương đội vào Nam ra Bắc chống đỡ sinh ý trong nhà. Cố Hoa Niệm tuy là một song nhi, nhưng lại kiên cường hơn so với nam tử cùng lứa. Đối mặt với một song nhi như vậy, Hiên Viên Hãn Khải bị hắn hấp dẫn triệt để.

Hiên Viên Hãn Khải nhờ duyên phận đưa đẩy mới gặp được Cố Hoa Niệm. Một thân da thịt màu tiểu mạch cùng cá tính kiên nghị của y đều làm cho Hiên Viên Hãn Khải mê muội.

Lúc đầu theo đuổi cũng không thuận lợi, Cố Hoa Niệm đối với vị Vương gia từ kinh thành này là không xa không gần. Y cũng tự mình hiểu lấy, biết rõ chính mình tuy là một song nhi nhưng cũng không có tư sắc hơn người. Nghĩ rằng Vương gia chẳng qua là nhất thời mới mẻ thôi.

Hiên Viên Hãn Khải cũng không có buông tha, khi bại khi thắng, ngược lại càng đánh càng hăng. Hắn mặt dày mày dạn mà cùng theo Cố Hoa Niệm chạy thương, ôn nhu săn sóc chiếu cố dần dần mà đi vào tâm Cố Hoa Niệm. Vào một lần thương đội bị thổ phỉ cướp bóc, Hiên Viên Hãn Khải anh dũng cứu Cố Hoa Niệm. Cứ như vậy rốt cục vào năm nay Hiên Viên Hãn Khải ôm được mỹ nhân về. [yuki-hana: mình nghĩ ngờ ko biết vụ cướp này có bàn tay của anh Thừa ko nữa? hix. Nghi lắm]

Hiên Viên Hãn Thừa nhận đến tin tức đệ đệ mang theo người trong lòng hồi kinh, cũng thực cao hứng thay đệ đệ.

“Ngoan bảo, chúng ta cùng đi Vĩnh Thọ cung đi, mẫu hậu nghe xong khẳng định cao hứng.” Hiên Viên Hãn Thừa biết mẫu hậu cũng luôn hoài niệm đệ đệ.

“Hảo!” Lâm Gia Bảo mang theo bọn nhỏ, cùng Hiên Viên Hãn Thừa đi Vĩnh Thọ cung.

Trong Vĩnh Thọ cung, thái hậu thấy tôn tử và các cháu gái vốn là cao hứng, sau khi nghe Hiên Viên Hãn Thừa nói tin tức tốt này xong thì càng kích động không thôi.

“Thật quá tốt a! Rốt cục có thể làm hỉ sự!” chung thân đại sự của Dực vương vẫn luôn là một cốc tâm sự trong lòng nàng. Hiện tại, gánh nặng trong ba năm qua rốt cục có thể buông xuống.

Bảo Thái năm thứ tư, vào tháng năm, Dực vương đại hôn nghênh thú Vương phi song nhi của hắn. Đủ loại quan lại đều đến ăn mừng, tuy nói Cố Hoa Niệm chính là con của một tiểu thương nhân, lại là song nhi, nhưng không có người sẽ đề xuất dị nghị.

Từ khi Lâm Gia Bảo được sắc phong tới nay, cố ý mở rất nhiều thiện đường thu lưu chiếu cố song nhi bị vứt bỏ hoặc là sinh hoạt khổ khổ, cũng thỉnh người dạy bọn họ nhất nghệ tinh. Mấy năm nay địa vị của song nhi cũng từ từ bay lên. Đối với đại thần trong triều, nếu trong nhà có hài tử là song nhi thì cũng không coi bọn họ là ngoại tộc giống như trước kia, cũng bắt đầu trân trọng bọn họ giống như đối đãi nữ nhân, có vài đại thần trong triều còn cưới song nhi làm vợ.

Khi thái tử Hiên Viên Duệ Dập mười tám tuổi, Hiên Viên Hân Thừa tuyên bố thoái vị làm thái thượng hoàng, truyền ngôi cho Thái tử. Hiên Viên Hân Thừa mang theo ngoan bảo du lịch khắp Hiên Viên đế quốc. [yuki-hana: khổ cho thằng nhỏ, chưa ăn chơi được bao lâu bị ông bố trời rùi] Nhưng Hiên Viên Hân Thừa du sơn ngoạn thủy chỉ được có nửa năm thì vội vàng quay trở về hoàng cung. Nguyên nhân là ngoan bảo lại mang thai!

Sau khi Lâm Gia Bảo sinh long phượng thai xong thì không có động tĩnh, Hiên Viên Hân Thừa đã thực thỏa mãn. Hắn cùng ngoan bảo có bốn nhi tử cùng một nữ nhi, đây là chuyện tốt mà kiếp trước hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ. Không ngờ tới ngoan bảo lại có, trong lòng vừa cao hứng vừa lo lắng.

Lâm Gia Bảo ở tuổi ba mươi lăm thì hữu kinh vô hiểm[yamiryu: có kinh sợ mà không có nguy hiểm] sinh ra một song nhi, đó cũng là hài tử cuối cùng của bọn họ. Hiên Viên Hân Thừa có tiểu song nhi này liên yêu thích vô cùng. Hiên Viên Hân Thừa đặt cho tiểu nhi tử là Hiên Viên Thụy Trân, ngụ ý trân bảo. Nhũ danh là Tiểu Ngoan, bởi vì hắn di truyền từ ngoan bảo một đôi tiểu má lúm đồng tiền cùng đôi mắt to ngập nước, thật sự là đáng yêu cực kỳ.[wow]

Từ khi có Tiểu Ngoan, cao hứng nhất chính là Hiên Viên Duệ Dập. Lúc trước hắn luôn có tâm niệm muốn một muội muội, nhưng cô muội muội này không giống với suy nghĩ của hắn, cho nên có chút tiếc nuối. Không biết là bởi vì lí do muội muội từ nhỏ cùng bọn họ bốn nam hài tử lớn lên hay không, muội muội so với đệ đệ còn muốn nghịch ngợm gây sự hơn. Hơn nữa mặc kệ là phụ hoàng hay phụ thân còn bọn đệ đệ, thậm chí ngay cả bản thân hắn bản nuông chiều muội muội, dần dà liền dưỡng thành một muội muội có tính tình bư hãn không thua nam nhi. Ai! ngược lại với hình ảnh muội muội ngoan ngoan ngoãn ngoãn của hắn a!

Khi Hiên Viên Duệ Dập nghe được Tiểu Ngoan sau khi lớn lên dùng giọng nói ngọt ngào mà gọi hắn là ca ca, thì hắn biết đây mới là chân chân chính chính nhu thuận đáng yêu a! (^_ ^)

Tiểu Ngoan đã định trước là hài tử được vạn nghìn sủng ái, tỷ tỷ của hắn cùng các ca ca đều lớn hơn hắn mười lăm tuổi, đối với tiểu đệ có tính cách nhu thuận đáng yêu giống hệt phụ thân này đều phi thường yêu thương.

Tướng mạo của Tiểu Ngoan tập hợp ưu điểm của Hiên Viên Hân Thừa cùng Lâm Gia Bảo, tuổi còn nhỏ nhưng đã lộ ra chỉ tư kinh người. Dưới sự che chở của các ca ca cùng bư hãn tỷ tỷ, Tiểu Ngoan khỏe mạnh lớn lên, khi hắn mười lăm tuổi thì trở thành tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Hiên Viên Hân Thừa nhìn hài tử bảo bối của mình trở mã xinh đẹp như thế, ở trong lòng rất là phiền não. Thật sự là một nhà có tử bách gia cầu[yamiryu: một nhà có con trăm nhà cầu] a! đích tôn nhà Tạ Trường Thanh, tiểu nhi tử của Lưu Trạch Kỳ, con trai trưởng nhà Lại bộ thượng thư ... thanh niên tài giỏi trong triều, bọn họ đều có ý van cầu thú Tiểu Ngoan. Còn có tiểu nhi tử của Trịnh Gia gia, hừ! đại nhi tử của Trịnh Gia đã bắt cóc Bé của trẫm, hiện tại tiểu nhi tử còn dám tới mơ tưởng đến Tiểu Ngoan của trẫm! Không có cửa đâu! (^_ ^). Nghĩ đến việc Tiểu Ngoan nhu thuận hiểu chuyện tương lai không biết sẽ tiện nghi nhà nào, không được! Hắn cần phải hảo hảo giáo khảo bọn họ một phen, trọng yếu nhất là Tiểu Ngoan cũng phải thích mới được. [yuki-hana: cảm thấy vui vui khi thấy anh Thừa lo lắng kiểu này.. hihi]

Lâm Gia Bảo thấy tướng công phiền não, vỗ về lưng tướng công, “Tướng công đừng nghĩ nhiều nha, bọn nhỏ lớn lên thì lập gia đình, con cháu đều có phúc của con cháu! Ta sẽ vẫn luôn cùng tướng công!”

Hiên Viên Hãn Thừa đem ngoan bảo ôm vào trong ngực, thâm tình mà hôn y.”Đúng vậy! Con cháu đều có phúc của con cháu!” Kiếp này có thể có người làm bạn đủ rồi!

Đăng bởi: admin

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/trong-sinh-chi-sung-nhi-bat-cu>